



# Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

## Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

**Danskernes Historie Online** er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

### Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

### Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

### Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>



# Høiestreftstidende,

udgivet

af

Høiestrefts Protokolsecretairer.



---

Høiestreftsaaet 1870.  
(Fjortende Aargang).

---



Kjøbenhavn.

Forlagt af den Ghlbendalske Boghandel (S. Hegal).

Hjelsjøe & Ganderup's Bogtrykkeri.

## Naburegister.

### Private Tager.

	Pag.		Pag.
Nalborg Amt, Amtmanden over	566.	Brandforsikringsforening, den ind-	
„ Amtsrådet for	526.	byrdes for rørilige Eiendomme	
Albeck, M. P., Commissionair	126.	paa Landet i Nalborg og Hjør-	
Albrecht, Albine, Mustens S. S.		ring Amter	566.
Albrechts fraseparerede Hustru	508.	Broberg & Søn, Handelshuus	122.
Albrechtsen, Anders, Gaardmand	566.	Brøndum, N. B., Brændeviins-	
Andersen, A., Kemmefabrikant	222.	brænder, som Børge for Marie	
„ Hans, Gaardmand	572.	Louise Anthonie Haas	30.
Andersson, Robert, Kjøbmand	729.	Buch, D. M., Gaardeier	241, 737.
Arnesen, Justitsraad, Herredsfoged		Busch, H., Proprietair	669, 748, 749, 751.
og Skriver i Østerflakkebjerg			
Herred	172.	Cappelen, A. C., Enkefrue, sødt	
Asylet for Smaa børn i Odense	314.	Utke	279.
Bay, C. F., Lieutenant	144.	Carl, Hertug af Slesvig-Holsteen-	
„ Hans N., Agent	515.	Sønderborg-Østadsborg	260.
Becker, Kjøbmand	30.	Christensen, Christian, Tjenestekarl	748.
Benzen, Procurator, som Manda-		„ Christian Theodor, Smede-	
tarius for Eierinden af Rød-		lærling	338.
fletth Gods, Enkefru Larsen	526.	Christensen, H. C., Snektermester	
Bioletti, Ernesta, Dandsjerinde	490.	og Brændeviinsbrænder, hans	
Bjerring, H., Procurator, Auc-		Enke	680.
tionsholder	269.	Christensen, Mogens Pells, Gaard-	
Bolt, François Alfred Frederik	209.	eier	241, 737.
Brandforsikring, Landbygningernes		Clausen, S., Smedemester	188.
afmindelige	566.	Crone, Politidirecteur, Etatsraad	126,
Brandforsikringsforening for rør-		273, 333.	
lig Eiendom i Nørrejylland, de		Dahl, A. S., Tømmerhandler og	
mindre Landeiendomsbesidderes	566.	Grosserer	221.

	Pag.		Pag.
Dahlstrøm, Stiftamtmand, Kammerherre . . . . .	264.	Henderson, Underfon & Co., Handelshuus . . . . .	729.
Danielsen, D., Smedkermester . . . . .	284.	Henrichsen, Chr., Kjøbmand . . . . .	203.
Desboubes, Louis Joseph . . . . .	285.	Heymann, F. W., Grosserer og Commerceraad . . . . .	279.
Directionen for det kgl. octroierede Kjøbenhavnske Brandassurancecompagni paa Varer og Effecter . . . . .	377.	Holdt, Harald Julius, Politibetjent . . . . .	185.
Directionen for Kjøbenhavns Sommer-Livoli . . . . .	490.	Holst, N., Kjøbmand . . . . .	15.
Dohlmann, A. S. H., Enkefrue . . . . .	346.	Jacobsen, Ane Johanne, født Henningsen . . . . .	249.
Døster, Ritmester, som Væрге for Enkefrue N. C. Cappelen, født Ulke . . . . .	279.	Jacobsen, Jørgen, Parcellist . . . . .	257.
Finansministeriet . . . . .	172, 260, 305.	„ Lars, forhenværende Høker . . . . .	249.
Fischer, B., Kjøbmand, som Væрге for afdøde Kjøbmand K. P. Tørgesens umyndige Børn . . . . .	630.	„ S. & Co., Firma . . . . .	729.
Frederiksen, Jørgen Peder, Smed . . . . .	361.	„ Sveinbjørn, Kjøbmand . . . . .	630, 729.
Freilev By, Gaardsfæsterne i . . . . .	98.	Jagd, Capitain . . . . .	269.
Friis, Mads Petersen, Gaardeier, hans Dødsbo . . . . .	642.	Jensen, Caroline Charlotte, født Hanjen, Enke efter Bogumand Niels Jensen . . . . .	508.
Friis, Peder Madsen, Proprietair . . . . .	642.	Jensen, Jens, Boelsmand . . . . .	534.
Frostjær, A. C., Gaardeier . . . . .	279.	„ Jørgen, Kjøbmand . . . . .	203.
Gasberg, A. J., Kjøbmand . . . . .	279.	„ Ole, Huusmand . . . . .	361.
Generaldirectoratet for Skattevæsenet . . . . .	144, 215, 309.	„ Peder, Gaardmand . . . . .	554.
Ginderup, C., Restaurateur . . . . .	309.	Jepsen, Hemming, Parcellist . . . . .	257.
Grooss, F. J., Kjøbmand . . . . .	455.	Jepsen, Niels, Indsibber . . . . .	749.
Guldborg, M., Proprietair . . . . .	221.	Johansen, By- og Herredsfoged, Justitsraad . . . . .	264.
Gaas, Marie Louise Anthonie . . . . .	30.	Johanson Bernhard & Noos, Handelshuus . . . . .	664.
Hagen, D. A., Grosserer . . . . .	664.	Justitsministeren . . . . .	753.
Hall, C. C. F., Grosserer, og efterlevende Enke, beres Fællesbo . . . . .	41.	„ paa Udfrivningsvæsenets Vegne . . . . .	209.
Hansen, F. J., Procurator . . . . .	534.	Jørgensen, Christian, Kjøbmand . . . . .	15.
„ M. S., Kjøbmand og Viceconsul . . . . .	589.	„ F. C., Consul . . . . .	568.
„ Peder, Huusmand . . . . .	216.	„ Jens, Parcellist . . . . .	554.
Hartvigsen, B., Premierlieutenant og Redacteur . . . . .	273.	Den const. Kammeradvocat . . . . .	680.
Hartvigson, H., Grosserer . . . . .	568.	Kellermann, Nicolaus, Particulier . . . . .	104.
Hauritz, A. B. Bødkermester . . . . .	264.	Kjøbenhavns Amt, Amtmanden over . . . . .	753.
Hein, practiserende Læge . . . . .	689.	Kjøbenhavns Amts nordre Virts Skifteret . . . . .	642.
		Kjøbenhavns Magistrat . . . . .	216, 220.
		Klenow, W., Hvidgarvermester . . . . .	346.

Pag.	Pag.
<p>Klubien, Høiesteretsadvocat, som Mandataricus for Hertug Carl af Slesvig-Holsten-Sønderborg Glücksborg . . . . . 260.</p> <p>Knudsen, Gyde Marie, Enkefrue . 652.</p> <p>Kolling, F. L., Glarmester . . . . 41.</p> <p>Koop, C., Handelsreisende og Commis . . . . . 250.</p> <p>Küstner, Wilhelm, Handelsagent . 333.</p> <p>Larsen, Criminal- og Politirets- Afsesfor, Professor, Lic. juris . 126.</p> <p>Larsen, Enkefrue . . . . . 526.</p> <p>„ Hans, Smedemester . . . . . 338.</p> <p>„ Hans, Gjæstgiver . . . . . 340.</p> <p>„ L. C., Borgermester, Statsraad 104.</p> <p>Latimer, A., Planter . . . . . 755, 771.</p> <p>Lauritzen, Lauritz Peter, Gaardeier 742.</p> <p>Liljeqvist, J. F. F., Læderhandler 222.</p> <p>Lykke, Procurator, Kammeraad . 568.</p> <p>Løvenskjold, Kammerherre, Hofjægermester, Baron . . . . . 572.</p> <p>Madsen, Søs, Gaardeier . . . . . 742.</p> <p>Michelsen, J. C., Kjøbmand . . . 281.</p> <p>Møller, Firmaet Jacob Møllers Sønner . . . . . 281.</p> <p>„ E. M., Skibscapitain . . . 241.</p> <p>Nielsdatter, Ellen, Huusmand Søs Hansens Enke . . . . . 220.</p> <p>Nielsen, C., Kjøbmand . . . . . 455.</p> <p>„ J., Høker, som Bæрге for Smedelærling Christian Theodor Christensen . . . . . 338.</p> <p>Nielsenstædt &amp; Co., Firma . . . . . 515.</p> <p>Niles S. &amp; Co., Handelsfirma . . 285.</p> <p>Nissen, Overretsprocurator, som Enebestyrer af Klampenborg Vandcur- og Brønd- og Badeanstalt . . . . . 309.</p> <p>„ Eskild, Gaardeier . . . . . 241, 737.</p> <p>Nytkjøbing paa Sjælland, Byraadet for . . . . . 589.</p> <p>Pebersen, Anders, Gaardmand . . 331.</p> <p>„ Georg, Grosferer . . . . . 104.</p>	<p>Pebersen, Søs Johansen, Tjeneste- karl . . . . . 751.</p> <p>„ Niels, Gaardmand . . . . . 331.</p> <p>„ Søren Madsen, Tjenestekarl 669.</p> <p>Petersen, A. S., Bygningentrepre- neur, hans Enke . . . . . 104.</p> <p>„ Hans, Bærtshuusholder . . 185.</p> <p>Raben G. Chr., Kammerherre, Hofjægermester, Lehnsgreve, Dr. phil. . . . . 98.</p> <p>Rasmussen, Skibscapitain . . . . 241.</p> <p>„ S. F., Kjøbmand . . . . . 269.</p> <p>„ Rasmus, Forbruger . . . . . 340.</p> <p>Rathlousdal, Stamhuus, Admini- strationen for . . . . . 712.</p> <p>Riis, Jacobus, Gaardeier . . . . . 652.</p> <p>Rohbing, Chr. R., Kjøbmand og Premierlieutenant . . . . . 188.</p> <p>Rottbøll, E., Godseier . . . . . 377.</p> <p>Rugaard, A. L., Proprietair . . . 284.</p> <p>Salomonson, F. N. Grosferer . . 122.</p> <p>Schmidt, E. S., Kjøbmand . . . . 455.</p> <p>Sick, Johannes Georg Lauritz An- næus med Curator, Overlærer Sick . . . . . 314.</p> <p>Sidenius, Sagfører . . . . . 689.</p> <p>Spenner, P. R., Malermester . . 41.</p> <p>Svensen, M. C. C., Underrets- procurator . . . . . 753.</p> <p>Sølling, J. C., Urtekræmmer . . 305.</p> <p>Sørensen, Rasmus, Gaardmand 712.</p> <p>Thomsen, E., Capitain . . . . . 221.</p> <p>„ H. Th. A., Kjøbmand, som Lavbæрге for Enkefru A. Tærgesen . . . . . 630.</p> <p>Tærgesen, A., Enkefrue . . . . . 630.</p> <p>„ R. P., afbød Kjøbmand, hans umyndige Børn . . . 630.</p> <p>Tømmermand, Hans Olsen, Gaard- eier . . . . . 355.</p> <p>Tøttrup, E. C., practiserende Læge 104.</p> <p>Vaalse Sogn, Sogneraadet for . 355.</p>

Valentin, F., Grosserer . . . . .	Pag. 476.
Wallø, det adelige Stift, ved dets Curator . . . . .	215.

Wiberg, S. F. Grosserer . . . . .	Pag. 250.
Wicklund, C. M., Stiksfører . . . . .	476.
William, Timothy . . . . .	755, 771.

**Offentlige Sager.**

Ubamfen, Christian Peter . . . . .	Pag. 5.
Amourouz, Syphida . . . . .	496.
Andersbatter, Kirsten . . . . .	3.
„ eller Andersen Regine, Jensens Hustru . . . . .	180.
Andersen, Anne Marie . . . . .	612.
„ eller Lassen, Christian . . . . .	659.
„ eller Larsen, Christiane, Jensens fraseparerede Hustru . . . . .	81.
„ Frederik Nielsen . . . . .	198.
„ Hans . . . . .	287.
„ Hartvig, kalbet Neilinge . . . . .	761.
„ Jens, kalbet Olsen . . . . .	768.
„ Jens Christian . . . . .	129.
„ Johan Nicolai Andreas . . . . .	111.
„ Johan Peter . . . . .	654.
„ Kirstine . . . . .	3.
„ Mette Marie, Søren Chr. Peder- sens Hustru . . . . .	750.
„ Rasmus . . . . .	367.
„ Regine, Jensens Hustru . . . . .	180.
„ Wilhelmine Augusta Lovise . . . . .	744.
Andreasen eller Andresen, Jesh . . . . .	606.
Andresen eller Andreasen, Anders . . . . .	22.
Andrup eller Laursen, Jens Carl . . . . .	5.
Arvedsen eller Arvesen, Peter Val- demar . . . . .	66.
Bak, Mette Andersbatter . . . . .	118.
Balle, Niels Rasmussen . . . . .	597.
Ballin, Alexander . . . . .	649.
Bastian, Louis . . . . .	519.
Bech, Henrik Olsen . . . . .	22.
„ Rasmus Henning . . . . .	245.
Beigel, Johan Frederik . . . . .	66.
Bendsbatter, Sara . . . . .	243.
Bjarnafon, Sigurbur . . . . .	89.

Blei, Niels Andersen . . . . .	Pag. 697.
Blæhr, Søren Jørgensen . . . . .	726.
Bol, Niels Mathias . . . . .	63.
Boll eller Bull, Christen Mathsen . . . . .	499.
Borg, Ane Johanne eller Ane Jo- hannes . . . . .	453.
Brabant, Christian Frederik eller Peter Christian . . . . .	606.
Brudager see Nielsen.	
Bruun, Niels Carlsen . . . . .	22.
Bryde, Cathrine Frederikke . . . . .	66.
Bull, see Boll.	
Bødker, Søren see Pedersen.	
Bøgh, see Hansen.	
Christensbatter, see Christensen.	
„ Ane . . . . .	699.
„ Ane Hebevig . . . . .	236.
Christensen, Frederik Ferdinand . . . . .	655.
„ Hjertud Helene . . . . .	766.
„ Jens Andreas . . . . .	768.
„ Jens Christian . . . . .	343.
„ Johanne, Hansens Hustru . . . . .	442.
„ Johanne Wilhelmine Marie . . . . .	694.
„ eller Christensbatter, Karen Marie . . . . .	359.
„ Lars eller Laur . . . . .	435.
„ Peter Christian . . . . .	245.
„ Sibsel Marie . . . . .	324.
Christiansen, Dorte . . . . .	530.
„ Hans . . . . .	380.
Christoffersen, Lauritz . . . . .	290.
Christophersbatter eller Pedersbatter eller Pedersen, Dorte Kirstine, Nielsens Enke . . . . .	695.
Clausen, Carl Christian . . . . .	423.

	Pag.		Pag.
Clausen, Sophie Christine eller		Hansen, Niels . . . . .	201.
Kirsiine, Gregers Jensen's Hustru	458.	" Niels, med Tilnavn Mosen	521.
Clemmensen, Jens . . . . .	420.	" Peder, med Tilnavn Døgh	390.
Conchon, Clement . . . . .	496.	" Rasmus . . . . .	402.
Dahl, Axel Frederik . . . . .	66.	" Rasmus eller Rasmus Chri-	
Damhuus, see Larsen.		stion, med Tilnavn Hylbfjær	22.
Damhjer, Axel . . . . .	585.	" Søren . . . . .	248.
Dietrich, Friederich Johan Bern-		Harrigan, Georgiana Christophina	648.
hard . . . . .	558.	Heltner, Friederich . . . . .	183.
Duch, Laurits eller Laurits Wilhelm	22.	" Kirsiine Hansmine, sødt Pind	183.
Dufve, Carl Johan . . . . .	600.	Helms, Christian . . . . .	678.
Eilertsen, Christen, og hans Hustru	138.	Hemcker eller Heucker, Frederik	
Eiriksson, Arni . . . . .	472.	Wilhelm . . . . .	156.
Enig, Andreas Hansen . . . . .	725.	Henriksen, Jens . . . . .	22.
Eriksen, Jens . . . . .	299.	" Niels . . . . .	29.
Finsten, Anders Pedersen . . . . .	703.	" Peder Christian, med Til-	
Frederiksen, Anders Christian . . . . .	465.	navn Huus . . . . .	73.
" Hans Christian . . . . .	22.	Hermann, Carl Frederik . . . . .	60.
" Niels . . . . .	512.	" Engelbrecht . . . . .	606.
" Trine Marie . . . . .	636.	Himmerig, see Jørgensen.	
Gaaster, Jens Johan Julius Chri-		Holgerjen, see Petersen.	
stian August . . . . .	134.	Holm, Jensine Marie . . . . .	392.
Grebs, see Pedersen . . . . .		Holmstrøm, Johanne Magdalene . . . . .	69.
Græse, Jacob Sørensen . . . . .	613.	Hofst, Edbard . . . . .	245.
Grønbech, Søren Georg . . . . .	205.	" Hans . . . . .	245.
Hallgreen, Bithalia Wilhelmine,		Huus, see Henriksen.	
Jpsens Hustru . . . . .	456.	Hvid, Nicoline Sophie . . . . .	488.
Hammer, Jacob Frederik . . . . .	34.	Hylbfjær, see Hansen.	
Handrup, Viggo Wilhelm Valde-		Hølleballe, see Rasmussen.	
mar . . . . .	761.	Ingimundsson, Pjetur . . . . .	89.
Hansbatter, Maren Kirsiine . . . . .	291.	Jpsen, Peter . . . . .	456.
Hansen, Anders Nielsen . . . . .	442.	" Bithalia Wilhelmine . . . . .	456.
" Anders Peder . . . . .	194.	Jversen, Niels Peter . . . . .	78.
" Caroline, sødt Heinrich . . . . .	38.	Jacobsbatter, Mette Marie . . . . .	434.
" Christen . . . . .	672.	Jacobsen, Jørgen . . . . .	374.
" Frederik Ferdinand . . . . .	543.	" Lars Jacob Anton . . . . .	254.
" Hans Jørgen . . . . .	293.	" Willius . . . . .	297.
" Hans Peter . . . . .	426.	Jagb, Just Henrik . . . . .	158.
" Johanne . . . . .	244, 442.	James, John eller George eller	
" Laura Kirsiine . . . . .	456.	Bona . . . . .	518.
" Maren Kirsiine . . . . .	329.	Januarii, John Jacob . . . . .	648.
" eller Hansbatter, ogsaa kaldet		Jensen, see Nielsen.	
Peterjen, Maren Kirsiine . . . . .	291.	" Ane Kirsiine . . . . .	222.



	Pag.		Pag.
Jensen, Carl Thorvald Christen,		Karlebo, Kirstine eller Christine	
ogsaa kaldet Nielsen . . . . .	543.	Henriksen . . . . .	313.
„ Christen . . . . .	594.	Kaufmann, Carl . . . . .	245.
„ Christiaan . . . . .	580.	Keisler, Hans Henrik . . . . .	245.
Jensens fraseparerede Hustru, Chri-		Kempf, Carl Frederik Ferdinand . . . . .	65.
stiane . . . . .	81.	Kiil, Niels Hansen . . . . .	425.
Jensen, Hans Peter . . . . .	242.	Kindt, Johan Carl . . . . .	639.
„ Jacob Wilhelm . . . . .	312.	Kirchhoff, Eritke Sophie . . . . .	128.
„ Jens . . . . .	512.	Kjær, Poul Nielsen . . . . .	371.
„ Jens Christian . . . . .	245, 659.	Knudsen, Gregers . . . . .	324.
„ Jens Peter . . . . .	510.	„ Jens . . . . .	245.
„ Johanne Zacharias . . . . .	302.	„ Jørgen Peter . . . . .	761.
„ Julius Valdemar . . . . .	606.	Kristiansen, Bjørn . . . . .	448.
„ Lauritz . . . . .	295.	Krøll, Jens Laurfen . . . . .	195.
„ Mads . . . . .	421.	Larsen, Ane Kirstine . . . . .	458.
„ Maren . . . . .	486.	„ Caroline . . . . .	121.
„ eller Lind, Marie Agnes,		„ Christian . . . . .	165.
Petersens Hustru . . . . .	650.	„ Christiane, Jensens frasepa-	
„ Niels Christian . . . . .	655.	reede Hustru . . . . .	81.
„ Poul . . . . .	703.	„ Hans . . . . .	199.
„ Rasmus . . . . .	22.	„ Jørgen, med Tilnavn Dam-	
„ Regine . . . . .	180.	huus . . . . .	22.
„ Sophie Christine eller Kir-		„ Lars Peder . . . . .	211.
stine . . . . .	458.	„ Niels . . . . .	709.
Jeppefen, Jens Peter . . . . .	522.	„ Ole . . . . .	364.
„ Poul Christian . . . . .	383.	„ Peder . . . . .	686.
Jochumsen, Elisabeth Antoinette . . . . .	1.	„ Svend . . . . .	410.
„ Johan . . . . .	112.	Larsen, see Andersen.	
Johansen, Iver . . . . .	548.	Laugesen, Jens . . . . .	274.
„ Lars . . . . .	512.	Lauridsen, Christen . . . . .	274.
„ Niels . . . . .	502.	Lauritsen, Ole Neumann . . . . .	475.
Jonasen, Jonas Hendrik . . . . .	415.	Laurfen, see Andrup.	
Jørgensen, Birgitte Kirstine, Mad-		Lenau, see Petersen.	
sens Enke . . . . .	633.	Lille, see Nielsen.	
„ Christian eller Christen . . . . .	618.	Lind, see Jensen.	
„ Christian Sophus Skov . . . . .	596.	„ see Nielsen.	
„ Christopher Emil . . . . .	711.	Ludvigsen, Jens Henrik . . . . .	379.
„ Hans Peter, med Tilnavn		Lund, Christian . . . . .	363.
Himmerig . . . . .	52.	„ Jens Jensen . . . . .	74.
„ Hans Peter Valdemar . . . . .	483.	„ Johanne Magdalene, Holm-	
„ Jacob . . . . .	394.	strøms Enke . . . . .	69.
„ Kirsten Marie . . . . .	584.	„ Jørgen Jensen . . . . .	74.

	Pag.		Pag.
Lund, Søren Jensen . . . . .	74.	Nielsbatter, Maren, Christen Jen-	
Lundgreen, Lorenhjine Vilhelmine .	234.	sens Enke . . . . .	486.
Lundstedt, Gustava Desideria, Sø-		Nielsen, see Jensen.	
rensens Hustru . . . . .	117.	„ Anders, med Tilnavn Lind .	236.
Madsbatter, Kirsten . . . . .	434.	„ Andreas . . . . .	245.
Madsen, see Mørch.		„ Carl Jacob . . . . .	239.
„ Bertel Laurids . . . . .	604.	„ Christian Conrad . . . . .	543.
„ Birgitte Kirstine . . . . .	633.	„ eller Jensen eller Brudager	
„ Christen . . . . .	22.	Christian Frederik . . . . .	54.
„ Jens Christian . . . . .	659.	„ Dorte Kirstine . . . . .	695.
„ Lars . . . . .	319.	„ Erasmine Caroline, Eilertsens	
„ Mads . . . . .	205.	Hustru . . . . .	138.
„ Nicoline Sophie, Hvids Hu-		„ Henriette Hansine . . . . .	55.
stru . . . . .	488.	„ Jacob . . . . .	225.
Mahler, Mette Hansen, Sørgensens		„ Søren, kaldet Pedersborg .	285.
Hustru . . . . .	394.	„ Lars . . . . .	244.
Maloon, Mary Ann . . . . .	683.	„ Lars, kaldet Træskomand . .	22.
Marchmann, Ellen Kirstine Chri-		„ Lauritz . . . . .	644.
stensbatter . . . . .	438.	„ Mogens Peter . . . . .	213.
Martin, Johannes . . . . .	352.	„ Niels . . . . .	432.
Mathiesen, Anders . . . . .	150.	„ Niels Christian . . . . .	765.
„ Julius Vilhelm . . . . .	2.	„ Niels Geert . . . . .	139.
„ Marcus Frederik . . . . .	328.	„ Niels Peter . . . . .	114.
Michelsen, Rasmus . . . . .	480.	„ Peber, med Tilnavn Pille .	269.
Mikkelsen, Christen . . . . .	61.	„ Peter . . . . .	495.
„ Christoffer . . . . .	686.	„ Rasmus . . . . .	512.
„ Mette Margrethe . . . . .	71.	„ eller Ottosen, Rasmus . . .	57.
Mohr, Vilhelm August Christiansen	621.	„ Sidse . . . . .	58.
Mortensen, Hans . . . . .	686.	„ Thomas . . . . .	386.
„ Lars . . . . .	119.	„ Thomine Marie . . . . .	82.
Mosen see Hansen.		„ Vilhelmine . . . . .	504.
Mouritsen, Carl Frederik . . . . .	606.	„ Vilhads Christian . . . . .	532.
Munch, Chr. C. . . . .	368.	Nifvinger, see Pedersen.	
Müller, Johan Michael . . . . .	231.	Nielsen, Hans Hansen . . . . .	205.
Møller, Carl Christian . . . . .	640.	Nordstrøm, Lauris Christian . . .	659.
„ Gjertrud Helene, L. C. Chri-		N Olsen see Andersen.	
stenssens Hustru . . . . .	766.	„ Christen . . . . .	593.
„ Martin eller Martins Gabriel	761.	„ Hans . . . . .	150.
„ Peter . . . . .	22.	„ Kristoffer . . . . .	238.
Mørch eller Madsen, Henrik Emil	709.	„ Lars . . . . .	481.
Megithon, Thomas Vilhelm . . .	708.	„ Mette Marie . . . . .	485.
Neilinge, see Andersen.		„ Niels Peber . . . . .	429.
Nicolaisen, Ane . . . . .	308.	„ Ole Christian . . . . .	131.

	Pag.		Pag.
Otto Maren, see Pedersdatter.		Peterjen eller Lenau, Frederik	
Ottosen, see Nielsen.		Ferdinand . . . . .	182.
Pähleson, Johanne, Hansens Enke	244.	" eller Pedersen, Hans . . . . .	388.
Pedersborg, see Nielsen.		" Søs Peter . . . . .	493.
Pedersdatter, see Christophersdatter.		" Johan Peter August . . . . .	22.
" Ane . . . . .	73.	" Sorgen . . . . .	405.
" Ane, Petersens Enke . . . . .	70.	" Marie Agnes . . . . .	650.
" Ane Marie . . . . .	322.	" eller Pedersen, Rasmus For-	
" eller Pehrsen, Johanne . . . . .	505.	" gen . . . . .	619.
" Maren, ogsaa kalbet Otto		" Timothy . . . . .	550.
" Maren . . . . .	366.	Pommerendæ, Friederich . . . . .	602.
Petersen, see Christophersdatter.		Poulsen, Kirsten Marie, Sørgensens	
" see Petersen.		" Hustru . . . . .	584.
" Anders . . . . .	373.	" Lauritz Engelstoft eller Dy-	
" Anders, ogsaa kalbet Thies		" gelstoft Ferdinand . . . . .	66.
" Anders . . . . .	621.	" Niels . . . . .	177.
" Ane Cathrine . . . . .	303.	Rasmusdatter, Karen Kiratine,	
" Anton . . . . .	317.	" Trolds Hustru . . . . .	127.
" Caroline . . . . .	343.	Rasmusen eller Hællebølle, Carl	
" Christfine Jensine . . . . .	634.	" Martin . . . . .	692.
" Hans . . . . .	431, 493.	" Søs Peter . . . . .	380.
" Hans Peder . . . . .	445.	" Mathias . . . . .	405.
" Søs Peter . . . . .	559.	" Rasmus . . . . .	530.
" Johanne, Sauer's Hustru . . . . .	621.	" Rasmus Marius . . . . .	659.
" Lars . . . . .	530.	Rotter, Carl . . . . .	659.
" Mette Marie . . . . .	750.	Rømer, Johanne Marie . . . . .	592.
" Niels . . . . .	115, 396, 403.	Salmonsen, Wilhelm Theodor	
" Niels, kalbet Grebs . . . . .	462.	" Baldemar . . . . .	271.
" Niels Peder . . . . .	385.	Sand, Niels Christian eller Niels	
" Ole . . . . .	63.	" Christensen . . . . .	614.
" Peder, med Tilnavn Ni-		Sandberg, Frantz Baldemar . . . . .	245.
" finger . . . . .	561.	Sander, Ole Møller . . . . .	400.
" Rasmus . . . . .	481.	Sauer, Christen eller Christian . . . . .	621.
" Sibsel, Anders Nielsens		" Johanne . . . . .	621.
" Hustru . . . . .	58.	Schmidt, Mette Margrethe, John	
" Søren Christian, kalbet Sø-		" Mikselfens Enke . . . . .	71.
" ren Bødler . . . . .	446.	Sigurdsen, Jon . . . . .	89.
Pehrsen, see Pedersdatter.		Simonjen, Gotsfred . . . . .	22.
Petersen, see Hansen.		" Johan Heinrich Baldemar . . . . .	761.
" Ane . . . . .	70.	" Niels . . . . .	39.
" Christian eller Holgersen,		Stou, Søs Jensen . . . . .	137.
" Christian Peter . . . . .	408.	Stov, Søs Jensen . . . . .	745.
" Frederik Christian . . . . .	335.	" Niels Christian Hansen . . . . .	22.

	Pag.		Pag.
Smed, Christen Pedersen . . . . .	84.	Sørensen, Søren Andersen . . . . .	225.
Snogdahl, Jens Peter . . . . .	675.	Tand, Hans Christian . . . . .	582.
Stabell, N. S. A. . . . .	76.	Thies Anders, see Pedersen.	
Stechahn, Henrik Christopher . . . . .	428.	Thomsen, Jens . . . . .	465.
Steenen, Mette Marie Ane Sophie . . . . .	349.	"  Jørgen . . . . .	467.
Steffensen, Erikk Sophie, Kirchs-		"  Mette Kirstine . . . . .	706.
hoffs Enke . . . . .	128.	"  Thomas . . . . .	465.
"  Joseph Wilhelm . . . . .	322.	Thrane, Jens Peter . . . . .	22.
Steinudson, Jon . . . . .	472.	Topsøe, Wilhelm Christian Sig-	
Stelmag, Julius Harald . . . . .	659.	mund eller Sigurd . . . . .	585.
Strandberg, Jensine Marie, Holms		Trolb, Knud Hansen . . . . .	127, 539.
Hustru . . . . .	392.	Træstomand, see Nielsen.	
Svendson, Edvard Wilhelm . . . . .	463.	Veinrich, see Hansen.	
"  Rasmus . . . . .	234.	Verdich eller Verdig, Frederik	
Svennesen, Kirsten Marie . . . . .	615.	Christian . . . . .	439.
Søe, Niels Tranberg . . . . .	506.	Waad, Peter Emilus . . . . .	413.
Sørensen, Christian eller Christen. . . . .	85.	Walsøe, Carl Frith . . . . .	167.
"  Else Cathrine . . . . .	175.	Winterberg, Harald Christian Ru-	
"  Erhard . . . . .	102.	dolph . . . . .	578.
"  Frederik Ferdinand . . . . .	724.	Winther, Amalie Marie Sophie . . . . .	643.
"  Gustafva Desideria . . . . .	117.	With, Christen Pedersen . . . . .	389.
"  Hans . . . . .	481.	Wolframsdorff, Frederik Wilhelm . . . . .	557.
"  Harald Theodor . . . . .	540.	Zachariasen, Johanne . . . . .	302.
"  Jens . . . . .	22.	Zøsterholdt, Johan Peter . . . . .	451.
"  Søren . . . . .	523.		

## F o r t e g n e l s e

over de i Sagregisteret benyttede Rubrikker.

Actionsordre.	Meeneed og dermed beslagtede Forbrydelser.
Afsvikning.	Næringsbrug (uberettiget).
Angivelse (falst).	Nødværge.
Appel.	Omgængelse mod Naturen.
Arrest (civil).	Omfostninger, Salairer m. m.
Arrest (criminel).	Pension.
Arv.	Positi.
Assurancesvig.	Procedure.
Barneselskel i Dølgemaal og Fosterord.	Proclama.
Bedrageri.	Doaktsalveri.
Beleeri.	Retten's Pleie.
Beviis.	Røveri og Truffer.
Blobskam.	Sagfører.
Brandstiftelse.	Selveierbonde.
Bøder.	Selvtægt.
Cautiøn.	Servitut.
Connossement.	Skatter og Afgifter.
Contract.	Skifte.
Cumulation (processuel).	Stabsæstelsesdomme.
Domstolene.	Stemplet Papiir.
Drab.	Straf.
Duel.	Stævning.
Eed.	Syn og Skjøn.
Eiendomret.	Tilregnelighed.
Erstatning.	Tilstaaelse.
Fallit.	Tinglæsning.
Falst.	Toldvæsen.
Fattigvæsen.	Tractater.
Fosterfordrivelse.	Tyende.
Fragt.	Tyveri.
Fuldmagt.	Udeblivelsesdomme.
Fæste.	Uteerligt Forhold.
Gjælb.	Veie.
Hittegods (ulovlig Omgang med).	Vestindien.
Hæleri.	Vezel.
Indfødsret.	Vibner.
Indiciebeviis.	Volb.
Indirecte Tyvs- og Hælerbeviis.	Volbtægt.
Kjøb og Salg.	Værnepligt.
Lottospil.	Vegteskab.
Løssagtighed.	Vesfor nærmesser.
Løsgænger.	Vvrigheb.

## Sagregister.

Actionordre.	Pag.
Antaget, at en af en overfalden Person under en Justitsfoged Paastrand om, at Voldsmanden maatte dømmes til efter udstaaet Straf at holdes i Forvaring af Øvrigheden, ikke kunde tages under Paaftjendelse under Sagen, da Actionsoordren ikke omfattede dette Punct . . . . .	550.
En Actionsoordre, hvorved en Mand var sat under Tilstale „i Henhold til Straffeloven af 10de Februar 1866 § 259,“ ikke funden til Pin- der for at ansee Tilstalte, hvis Forbrydelse var begaaet i 1863, med Straf efter Frd. 11te April 1840 § 53 . . . . .	287.
<b>Afviisning.</b>	
En Høiesteretsstævning, der var bleven forkyndt for en Sagsførersfuld- mægtig, som havde givet Møde for Indstævnte i 1ste Instants i den i Stævningen omhandlede Politiretsfoged, og som for Stævningsemæn- dene havde erklæret at være Indstævntes Befuldmægtigede og bemyn- diget til at modtage Forkyndelsen, der skulde have samme Retskraft, som om den var skeet paa Indstævntes Bolig og for ham selv per- sonlig, afviist, da Indstævnte ikke mødte eller lod møde for Høiesteret, og der fandtes at mangle Beviis for, at Sagsførersfuldmægtigen havde haft den af ham paaberaabte Bemyndigelse . . . . .	751.
En Sag afviist fra Høiesteret paa Grund af manglende summa appel- labilis, forsaavidt den angik første Gang begaaet ulovlig Brændeviins- handel . . . . .	481.
En Sag afviist fra Høiesteret paa Grund af manglende summa appel- labilis, forsaavidt den angik ulovlig Rattesæde . . . . .	502.
En Sag afviist fra Høiesteret, forsaavidt den angik Overtrædelse af §§ 48 og 50 i Værnepligtsloven af 6te Martz 1869 . . . . .	659.
En Sag om ulovlig Omløben med Varer afviist fra Høiesteret, da der i det foreliggende Tilfælde ikke kunde blive Spørgsmaal om et Straf- ansvar, som udgjorde en appellabel Gjenstand . . . . .	293.
En Paastrand om, at en Sag — hvorunder den, der ved at modtage Transport paa en Kjøbecontract angaaende en fast Eiendom havde	

paataget sig at inbfrie en af Cedenten med Pant i Eiendommen udfrebt Obligation, sagsøgte til Obligationens Betaling af Cedenten samt 2 af Obligationseierens Creditorer, af hvilke den ene havde erholdt Obligationen overgivet til haandsaaet Pant til Sikkerhed for et ham af dens Eier skyldigt Belsb, medens den anden for den ham tilkommende Gjældsfordring havde gjort Udlæg i Obligationen — afsøises paa Grund af, at Eieren af Obligationen ikke var varflet under Sagen, efter Omstændighederne forkastet . . . . . 104.

Angivelse (falst) See Dvrigheb.

En Tiltalt, der havde angivet en Anden som skyldig i Assurancevug, uden at der ved de i den Anledning optagne Forhør oplystes Noget til Bestyrkelse af denne Sigtelses Rigtighed, frifunden, da det ikke kunde ansees godtgjort, at Tiltalte havde gjort den ommelbte Angivelse med bedre Vidende eller med Erkjendelse af, at den var urigtig 102.

En Tiltalt, der urigtigt for Dvrigheben havde angivet to Haandværksfvende, der havde logeret hos ham, men hemmelig vare reiste bort uden at betale, hvad han havde tilgode hos dem, som skyldige i Tyveri og derved havde foranlediget dem anholdte, dømt efter Straffelovens § 225 . . . . . 502.

#### Appel.

Antaget, at der efter den først for Høiesteret berom neblagte Paaftand vilde være at tillægge Actor for Underretten Salair, hvilket Dverretten havde nægtet ham, da han havde forfsmat at gjøre Paaftand berpaa . . . . . 139, 177.

Misbilliget, at Dverretten ved Fastsættelsen af Straffen for en Tiltalt ogsaa havde taget et Forhold i Betragtning, for hvilket Tiltalte ved Underrettsdommen ikke var anseet med Straf, da Sagen alene var indanket til Dverretten efter Tiltaltes Begjæring . . . . . 236.

En bornholmst Justitsfog, hvorunder en Tiltalt for Vold var anseet med en Mulct af 20 Rd., anseet appellabel til Høiesteret alene efter Tiltaltes Begjæring . . . . . 445.

See iøvrigt under Afsviisning.

#### Arrest (civil).

En tinglæst Arrestforretning tillagt Retsvirfning ligeoverfor et Skjøde, der angaves at være udfrebt før, men var tinglæst efter Arrestforretningen og berhos i urette Tid, da Skjødehaveren ikke havde ført Bevøis for, at Skjødet virkelig var udfrebt paa den Tid, bets Datering angav, eller overhovedet, inden Arrestforretningen afholdtes . . . . . 729.

#### Arrest (criminel).

En Paaftand om en Fængslingskjendelses Annullation paa Grund af formeentlig formelle Mangler ved samme samt om dens Ophævelse og om Ansvar for Forhørsdommeren forkastet . . . . . 126.

En Arrestkjendelse ophævet. Misbilliget, at den Fængslede ikke blev

- Pag.
- fat paa fri Fod ved Forhørets Slutning, men først da Amtet beslutte, at Action ikke skulde anlægges . . . . . 264.
- En Tiltalt fritaget for at tilsvare de med hans Arrest for et Lidsrum af halvandet Aar forbundne Omkostninger, og hans Straf nedsat i Betragtning af hans langvarige Arrest . . . . . 150.
- Arv.**
- Den Omstændighed, at en Person i et Testament var betegnet som Testators Datter og som den, der havde Afgang til at arve ham ab intestato, ikke anseet som et tilstrækkeligt Beviis for et saadant Slægtskab i et Eilsælde, hvor en Provocation om Fremlæggelse af den Paagjældendes Daabsattest ikke var efterkommen . . . . . 630.
- Assurancebvg.**
- En Tiltalt, der sigtedes for at have oppebaaret Godtgjørelse for asjurerede Gjenstande, som ikke havde været paa hans Sted, da dette brændte, og ikke heller havde været tilstede ved Taxationsforretningerne efter Branden, saa at deres Værdi ikke kom til Afdrag ved Bestemmelsen af Assurancegodtgjørelsen, ikke dømt som skyldig i Assurancebvg, navnlig da Taxationerne ved Assurancetegningen og efter Branden vare foretagne summarist uden nogen Specification . . . . . 150.
- Frifindelse tillagt en Tiltalt, der i en Optegnelse til et Forfikkingselskab havde vurderet sine Eiendele paafaldende høit, men nægtede at have gjort dette i svigagtig Hensigt . . . . . 602.
- En brandlidt Gaardmand, der maatte antages at have været bekendt med, at endel ham tilhørende Klæder og Pretiosa Dagen efter Branden henbragtes andetsteds, uden at de kom til Afdrag i den ham udbetalte Erstatning, og som havde erkjendt senere at have bemærket noget deraf i sit Huus uden at have gjort Skridt til Erstatningens Berigtigelse, anseet skyldig i Assurancebvg . . . . . 287.
- Straf fremdeles anvendt efter Straffelovens § 259 . . . . . 324.
- En tiltalt Bager, der ved Erstatningsforretningen efter en ham overgaaet Ildbrand havde indbefattet den af Andre hos ham til Formaling indleverede Rug under det af ham opgivne Tab og samtidig henviist dem til at søge Erstatning hos vedkommende Assuranceelskab, frifunden, da det efter Omstændighederne ikke turde statuere, at Tiltalte havde haft en svigagtig Hensigt . . . . . 439.
- Barnefødsel i Dølgemaal og Fosterford.**
- Straf anvendt efter Straffelovens § 192 . . . . . 303.
- Bedrageri.**
- En Tiltalt, der efter at have solgt en fast Eiendom for 500 Rb. og modtaget 200 Rb. i Afdrag paa Købesummen havde givet Andre Pant i Eiendommen for 500 Rb., under en mod ham for „formeentlig bedragerist Forhold“ anlagt Sag frifunden og Actionens Omkostninger paalagte det Offentlige . . . . . 201.



- Pag.
- Frifindelse tillagt en Tiltalt, der sigtedes for at have besvæget en Syg=
 kasse, hvoraf han var Medlem. . . . . 285.
- Frifindelse tillagt en Tiltalt, der var sigtet for at have misbrugt Andres
 mangelfulde mentale Tilstand til at bedrage dem ved usorbeelagtige
 Handeler . . . . . 22 (28).
- En Tiltalt, der var sigtet for Bedrageri ved en Handel med en drukken
 Mand, frifunden . . . . . 512.
- En Tiltalt, der sigtedes for under et imod ham anlagt Søgemaal svig=
 agtig at have fragaaet en af ham overtagen Cautionsforpligtelse og
 for at have foretaget en Proformaafhændelse for at hindre Creditor
 i Afgangen til at gjøre sin eventuelle Forbring mod ham gjældende,
 efter Omstændighederne frifunden . . . . . 644.
- En Tiltalt, der sigtedes for at have gjort sig meddeelsagtig i Bedrageri
 ved for en Medtalt at udsærdige en Panteobligation med Pant i
 dennes Gaard, uagtet det var ham bekjendt, at der to Dage isorveien
 var gjort Arrest hos Medtaltale — hvilken Arrest endnu ikke var
 tinglæst — frifunden, idet det fandtes betænkeligt at forkaste hans
 Anbringende om, at han ikke antog, at Panteobligationens Udstedelse
 kunde være til Forurettelse for Arrestimpetranten . . . . . 225.
- To for Tyveri og Bedrageri Tiltalte frifundne, idet deres Forhold med
 fra en Bondeggaard at bortføre endel Besætningsgjenstande ikke fandtes
 at have nogen svigagtig Character, men alene at fremtræde som en
 egenmægtig Fremgangsmaade, sigtende til at faae en af den ene Til=
 talte indgaaet Handel om Gaarden ophævet ved mindelig Overeens=
 komst med Medcontrahenten . . . . . 205.
- En Tjenestekarl, der ved sin Vortgang fra en Tjeneste havde medtaget
 nogle ham til Brug overladte Klæder, efter Omstændighederne antaget
 ikke at have handlet i svigagtig Hensigt og derfor frifunden under en
 mod ham for Bedrageri anlagt Sag . . . . . 672.
- En Tiltalt, der sigtedes for at have gjort sig skyldig i bedragerligt For=
 hold ved at unddrage noget af sit Bohave fra Execution, ikke anseet
 med Straf herfor allerede af den Grund, at Creditor besvæget maatte
 antages at have erholdt tilstrækkeligt Udlæg ved Executionensforretningen 602.
- En Tiltalt, der uberettiget til eget Brug havde anvendt fremmede
 Penge, frifunden i Henhold til Str.l.s § 254 . . . . . 403, 467.
- En for forskjellige Bedragerier sigtet Tiltalt frifunden af Mangel paa
 Beviis mod hans Benægtelse . . . . . 467.
- En Tiltalt, der for 3 Aar siden havde sat sig i Besiddelse af og solgt
 en Bog, der tilhørte en Anden, ikke anseet skyldig i Tyveri men i
 Bedrageri, da hans Foregivende om at have faaet Tilladelse af
 Eierens Stedsøn til at laane Bogen ikke var bestemt benægtet af
 Stedsønnen . . . . . 425.
- Str.l.s § 251 anvendt paa en Tiltalt, der havde lovet at staae en Anden

- en Stillingemand og derefter havde fravenbt ham et Pengeløb under Foregivende af, at dette var medgaaet til Stillingens Berigtigelse, medens Stillingemanden i Virkeligheden var erholdt uden Betaling, saa at der kun var medgaaet et forholdsvis ubetydeligt Beløb til Omkostninger. . . . . 167.
- En Commissionair, der havde taget betydelige Varepartier paa Credit uden Hensigt til at betale dem, tildeels under det urigtige Foregivende, at han havde Bestillinger paa Varerne, og hos en Gjæstgiver havde paadraget sig en Gjæld for Kost og Logis, som han heller ikke havde Hensigt eller Udfigt til at betale, anseet efter Strl.s § 251. . . . . 423.
- En Agent for en Kreaturfor sikringsforening, der for at tilvende sig Forsikringssummen, hvilket imidlertid ikke lykkedes ham, til Foreningens Bestyrelse havde indsendt en opdigtet Anmeldelse om en Hests Død, idet han ved Hjælp af falske Foregivender havde erhvervet de fornødne Underkrifter under Anmeldelsen, dømt efter Strl.s § 251 cfr. § 46. . . . . 467.
- En Tiltalt, der havde tilbudt en Anden en Ko tilkjøbs, som han falskelig foregav at eie, og som havde erholdt 4 Rd. i Forskud paa Kjøbesummen, dømt efter Strl.s § 251. . . . . 532.
- En Tiltalt, der ved at betjene sig af fremmede Navne havde faaet Varer udleverede, anseet efter Strl.s § 251 uden Hensyn til sit Foregivende om, at det havde været hendes Hensigt at betale eller tilbagelevere Varerne . . . . . 584.
- Nogle Tiltalte, som ved Indkjøb af et Vareparti svigagtig havde veiet Partiet paa en urigtig Maade, og som efter at have udtaget en Deel af Varerne, saaat Partiet kom til at udgjøre den af dem opgivne Vægt, fik Handelen til at gaae tilbage, som efter at have affuttet en Handel om nogle Sække Kartofler og sat sig i Besiddelse af disse for at besvige Sælgeren, benytte sig af dennes Fraværelse til at forsilke en Sæk fuld, hvilken de ved hans Tilbagekomst nægte at have været tilfede og senere beholdt, og som ved en lignende Handel i Sælgerens Fraværelse af de i deres Besiddelse værende Sække udtog nogle Haandfulde Kartofler af hver Sæk, hvilke de saaledes unddroge fra den af dem paastaede Maaling af Varerne, dømt efter Strl.s § 251. — For Deelagtighed i de to førstnævnte Bedragerier Straf anvendt efter den nævnte § cfr. § 47 1ste Led . . . . . 761.
- Straf efter Strl.s § 251 fremdeles idømt. . . . . 194, 349, 359.
- En Tiltalt efter sin Tilstaaelse anseet skyldig i pro forma at have overdraget en Anden sine Eiendele for at forhindre en Creditor fra at gjøre Udlæg i dem, uanset at flere af Sagens Oplysninger talte for, at en virkelig Afhændelse havde fundet Sted, og Tiltalte derfor dømt efter Strl.s § 252. . . . . 499.
- En Tiltalt imod sin Venægtelse anseet skyldig i Forsøg paa Proforma=

	Pag.
pantfættelse i den Hensigt at hindre en Creditor fra at gjøre Ublæg i hans Eiendele og dømt efter Strl.s § 252 cfr. § 46 . . . . .	435.
En Tiltalt, hvem en Anden paa et Værtshuus havde overgivet sin Portemonnaie for at betale nogle Drikkevarer, og som havde benyttet Leiligheden til at tilvende sig en Deel af de deri værende Penge, anseet skyldig i Bedrageri og dømt efter Strl.s § 253 . . . . .	655 (658).
En Tiltalt, der i den Hensigt at skaffe sig Penge havde leiet nogle Sengklæder, som hun samme Dag pantfattede, anseet efter § 253 . . . . .	71.
En Tiltalt, der havde solgt et til ham laant Uhr og, da Eieren forlangte det tilbage, stjaalet det fra Kjøberen, straffet for Bedrageri og Tyveri . . . . .	432.
En Tiltalt, der havde laant en Frakke under Opgivende af kun at ville gaae et Vrind i Nærbeden og ikke senere havde tilbageleveret den, anseet efter Strl.s § 253 . . . . .	697.
En Tiltalt, der havde solgt en til ham laant Hest, dømt efter Strl.s § 253 uden Hensyn til sit Foregivende, at Hesten i Virkseligheden tilhørte ham . . . . .	613.
En Tiltalt dømt for i stort Omfang at have disponeret frivagtig over Gjenstande, som vare hende leiede eller betroede saasom til Forarbejdelse, Badst eller til Forhandling paa Eierenes Vegne . . . . .	650.
En Tiltalt, der for en Medtaltalt havde besørget Pantfætningen af et en Anden tilhørende Klædningsstykke og deeltaget i Forbruget af de derved tilveiebragte Penge, naaget han vidste, at Pantfætningen skete uden Eierendens Vidende og Villie, dømt efter Strl.s § 253 cfr. § 47. 540.	
En Tiltalt dømt for Salg af udlagt Gods uden Hensyn til sit ubeviste Foregivende om at have betalt den paagjældende Fordring . . . . .	429.
Straf fremdeles idømt efter Strl.s § 253. 3, 78, 81, 236, 329, 349, 359, 423, 425, 462, 475, 634.	
En Tiltalt, der arbejdede hos en Slagter og jevnlig havde det Hverv at bringe Skind til en Håndskemager og høre Betalingen for dem, anseet efter Strl.s § 254 for at have forbrugt Salgssummen for 3 Lammeskind, som han uden særlig Ordre fra Mesteren havde solgt til Håndskemageren . . . . .	78.
Forfjællige Tiltalte, der ved Bedrageri i Spil havde fravendt en beruset Mand betydelige Pengebeløb, dømt efter Strl.s § 255, og en Medtaltalt for Forsøg derpaa dømt efter samme § cfr. § 46 . . . . .	512.
En stor Deel Tiltalte dømt for Bedrageri i Kortspil efter Strl.s § 255 jfr. tilbeels § 306 . . . . .	22.
Et Fruentimmer, der havde „læst“ over Kreaturer og efter at have lagt Raart op havde erklæret, at Kreaturerne vare forhegede, og som for denne Virksomhed havde modtaget Betaling, dømt efter Strl.s § 255, idet det efter de brugte Kunstners Beskaffenhed og Tiltaltens ubestemte og tilbeels modsigende Utringer ikke var Grund til at antage, at hun	

- selv havde troet, at Kunstnerne kunde have nogen Virkning til at helbrede Røerne . . . . . 706.
- En Tiltalt, der med en Medtiltalt havde deeltaget i Forbruget af de Penge, denne erhvervede ved Spaalen i Kort, hvilket Erhverv blev drevet efter sælles Overenskomst, dømt efter Strl.s § 255 cfr. § 54 540.
- En Tiltalt, der efter af sin Madmoder at have faaet Løfte om, at denne vilde hjælpe hende til et Par Stykker Linned og et Forklæde, hos en Kjøbmand erholdt udleveret en Trøse paa Credit under det urigtige Foregivende, at Madmoderen havde lovet at ville indstaae for Betalingen, dømt efter Strl.s § 256. . . . . 82.
- En Tiltalt, der deels havde solgt deels søgt at sælge Hestekjøb, saaledes at han lagde an paa, at det skulde antages for Drekjøb, dømt efter Strl.s § 256 . . . . . 293.
- En Tiltalt, der af Nød og for at skaffe sig Penge til Fødemidler havde solgt forskellige hende tilhørende, ubetydelige Løssøregjenstande, i hvilke der var gjort Udlæg, dømt efter Strl.s § 256 . . . . . 486.
- Ulovlig Disposition over arresteret Gods efter Omstændighederne straffet efter Strl.s § 256 . . . . . 39.
- Salg af leiede Sengklæder straffet efter Strl.s § 256 . . . . . 60.
- Salg af et udlagt Vord af Værbi 3 Mk. anseet efter Strl.s § 256 . . 236.
- Strl.s § 256 anvendt paa en Tiltalt, der, da en Creditor ved Politiets Hjælp hindrede ham fra at flytte sit Tøi bort fra den By, hvor han hidtil havde boet, gav Creditor Pant i en Kaffelovn, som var leiet til ham paa Vilkkaar, at han ved succesfult at indbetale et vist Beløb, vilde blive Eier af den . . . . . 386.
- En tiltalt Enke, hvis Mand havde givet almindeligt Underpant i sit Indbo, og som med Panthaverens Samtykke selv havde realiseret den største Deel deraf, men uden at opfylde den herfor stillede Betingelse af Realisationssummen at dække ham for hans Tilgodehavende, anseet efter Strl.s § 256 . . . . . 633.
- En Tiltalt, der ved urigtige Foregivender navnlig om, at han i Anledning af en affluttet Handel var i sieblittelig Pengeforlegenhed, hos forskellige havde skaffet sig Laan, som han ikke havde synderlig Udfigt til at kunne tilbagebetale, anseet efter Straffelovens § 257 . . 363.
- En Tiltalt, der uden sin Huusbonds Vidende og Villie i dennes Navn havde laant en Rigsdaler af en Kone under Foregivende af, at Huusbonden skulde betale den tilbage, hvilket imidlertid først skete, efterat denne var bleven underrettet om Sagen af Laangiverinden og derpaa havde foreholdt Tiltalte hans ulovlige Forhold, idet Tiltalte da bad ham om at betale Daleren mod at tilbageholde Beløbet i hans Løn, dømt efter Straffelovens § 257 . . . . . 532.
- En Tiltalt, der, da en Pige, som tjente sammen med hende, havde forladt sin Tjeneste og medtaget et Tørklæde af et Par Marks Værbi,

- som hun havde laant af Tiltalte, som Beberlag havde tilegnet sig et bemeldte Pige tilhørende til 3 Mk. vurderet forklæde, hvilket denne da hun forlod sin Tjeneste, havde efterladt tilligemed sit øvrige Tøi i det af hende og Tiltalte i Forening benyttede Værelse, og som senere havde bortgivet dette forklæde og for sin Modmoder nægtet at have tilegnet sig det, naagtet hun havde modtaget sit eget Tørklæde tilbage, dømt efter Straffelovens § 257 . . . . . 121.
- En Tiltalt, der var gaaet omkring paa Landet og for en Priis af 4 fl Stykket havde solgt omtrent 1600 Exemplarer af en Underretning fra Indenrigsministeriet om Mund- og Klovesygen, hvilke han selv havde ladet trykke, idet han havde foregivet at være udsendt af Øvrigheden, og at Hvermand var pligtig at anskaffe sig et Exemplar, anseet med en Bøde efter Straffelovens § 257 . . . . . 428.
- To tiltalte Ægtefolk, der for at frie sig selv for Bekostningen havde overtalt en hos dem tjenende Pige til ved hendes Inblæggelse paa et Hospital usandsfærdigen at angive for Fattigvæsenet, at Tjenesteforholdet var ophørt, og Pigen selv, der havde forholdt sig i Overeensstemmelse hermed, efter Omstændighederne ansæte efter Straffelovens § 257 med Bøder. . . . . 456.
- Tvende Tiltalte dømt efter Straffelovens § 257 for at have skaffet sig Brødbjælk af Fattigvæsenet under det urigtige Foregivende, at Manden kun havde en ugentlig Fortjeneste af 2 á 3 Rd., medens han havde en Fortjeneste af 6 Rd. om Ugen . . . . . 138.
- En Tiltalts Forhold ved pro forma at give sin Farbroder Pant i sin Eiendom for et langt høiere Beløb, end han var ham skyldig, for derved at hindre Fuldbyrdselsen af en med en Trediemand om Eiendommen affluttet usorbeelig Handel, henført under Straffelovens § 257, idet han antogs ikke at have haft et fuldkommen klart Begreb om det Ulovlige heri . . . . . 225.
- En Tiltalte, der havde unddraget sig fra en Forpligtelse til at svare Aftægt ved at benytte sig af den Omstændighed, at det var forsømt at konstatere Forpligtelsen ved et skriftligt Document, ansæte efter Straffelovens § 257 . . . . . 274.
- En Tiltalt, der under en imod ham anlagt Gjelbsag havde fremsat en urigtig Benægtelse for at vinde Hensland med Betalingen af det paaævnte Beløb, ansæet efter Straffelovens § 257 . . . . . 408.
- En Factor ved et Handelsetablissement i Kjöbenhavn, som ved Kjøbet af en Eiendom til sig selv havde afgjort en Deel af Kjøbesummen ved i Bøgerne at opføre et tilsvarende Beløb som Sælgerens Tilgodehavende for Vareleverancer, der i Virkeligheden ikke havde fundet Sted, ansæet efter iøfl. Straffelov af 25de Juni 1869 § 259 . . . . . 415.
- En Tiltalt, der havde givet sin Creditor haandsaaet Pant i en ham af en Trediemand til Incassation overgivet Fordring og ladet fornævnte

Creditor oppebære de derpaa stipulerede Afdrag, anseet efter Straffelovens § 257 . . . . . 421.

**Betleri.**

Ende tiltalte Egtefolk, af hvilke Hustruen havde udsendt sine 2de, 13 og 9 Aar gamle Pigebørn for at betle, og Manden skjøndt viden derom ikke havde forhindret dette, dømte efter Lov 3die Marts 1860 § 3 . . . . . 127.

En Tiltalt, der havde deels selv betlet deels sendt sine Børn ud for at betle, dømt efter Lov 3die Marts 1860 § 3 cfr. § 1 . . . . . 539.

I et Tilfælde, hvor Overretten havde bestemt Straffen til simpelt Fængsel, denne af Høiestret i Overensstemmelse med Underrettsdommen fastsat til Tvangsarbejde . . . . . 485.

Straf for Betleri fremdeles idømt . 78, 290, 291, 434, 522, 557, 558, 614, 639, 654.

**Beviis.**

Et Beviis angaaende en Persons Slægtskabsforhold antaget suppleret ved den Omstændighed, at en Provocation om Fremlæggelse af den Paagjældendes Daabsattest ikke var efterkommet . . . . . 630.

**Blodskam.**

En Tiltalt, der havde misbrugt sine Døttre til Utugt, anseet bl. A. efter Straffelovens § 161 . . . . . 335.

To vestindiske Tiltalte, der havde bedrevet Utugt med hinanden, naanseet at Fruentimmeret havde levet i Concubinat og avlet et Barn med den Medtiltaltes Fader, ansete efter L. 6—13—14 . . . . . 648.

**Brandstiftelse.**

En Tiltalt uagtet den ved forffjellige Omstændigheder mod ham tilveiebragte Mistanke frisunden af Mangel paa Beviis . . . . . 150.

Strl.s § 280 anvendt paa en Tiltalt, der havde stukket Ild paa et ham selv tilhørende Huus om Aftenen, efterat den der boende Forpagterfamilie var gaaet til No . . . . . 177.

Strl.s § 280 anvendt paa en Tiltalt, der havde stukket Ild paa et Huus om Natten for at skjule et af ham umiddelbart forinden udsøvet Tyveri . . . . . 675.

Straf anvendt efter Strl.s § 281 . . . . . 54, 74, 602.

Meddeleagtighed i Brandstiftelse anseet efter Strl. § 281 jfr. § 52 . . . . . 74.

En Tiltalt, der havde stukket Ild i sin Moders Seng for at opbrænde denne og Moderens øvrige Eiendele, af hvilke en Deel ødelægges, medens ingen af Husets faste Dele angrebes af Branden, anseet efter Strl.s § 282 første Stykke . . . . . 295.

En Tjenestepige, der en Aften havde stukket Ild i noget langs med Huset liggende Taghalm for at uubgaae Besvær med benz Vortskaffelse og

- Pag.
- berbed havde sat Ild paa Bygningerne, dømt efter Strl.s § 282 1ste Led, medens Forholdet af Overretten var henført under Gens 2det Led . . . 615.
- Tvende Tilstalte dømt efter Strl.s § 284 for at have bevirket Ildbrand ved at benytte en Grubekjedel, der var i en høist brandfarlig Tilstand . . . . . 394.
- Boder.**
- Et ved Criminal- og Politirettens Dom „Kjøbenhavns Communes Kasse“ tilkjendt Mulctbeløb tillagt „Kjøbenhavns Gattigvæsens Hovedkasse“ . . . . . 271.
- Caution.**
- En Part, der havde paataget sig at cavere for de et Bud ved et Assurancecompani betroede Incassationer, ikke anseet pligtig til at indstaae for en Underbalance, som kunde hidrøre fra et Tidrum, i hvilket Incassationerne vare overladte Budets Kone, medens han selv paa Grund af Sygdom var ude af Stand til at besørge dem og til at kontrollere, hvorledes man dermed forholdt sig . . . . . 377.
- Connossement.**
- Antaget, at en Skibsfører, der havde overført en Ladning Kul hertil fra en engelsk Havn, ligeoverfor det Handelshuus, der var Ihændehaver af Connossementet og Modtager af Ladningen, maatte være berettiget til at tilbageholde Ladningen, indtil han blev fyldestgjort for den ham efter Certepartiet tilkommende Fordring paa Overliggebagspenge i Anledning af Ophold med Indladningen i den engelske Havn. — Antaget, at Forordningen 9de Februar 1798 ikke er anvendelig paa Connossementer, forsaavidt Taksen er om Forpligtelse til at betale de paa selve Ladningen hvilende Krav . . . . . 476.
- Contract.**
- Spørgsmaalet, om Overdragelsen af nogle Panteobligationer fra en Enke til hendes Svigersøn maatte ansees at være skeet pro forma, efter de oplyste Omstændigheder og i Henhold til L. 1—14—6 og Grundfættningen i L. 5—14—46 1ste Led gjort afhængigt af Svigersønnens Ved . . . . . 15.
- En Retshandel, der var givet Form af et Salg af et Parti Tømmer, antaget i Virkeligheden at gaae ud paa Ydelsen af et Laan mod Sikkerhed i Tømmeret . . . . . 41.
- En Mand, der ved en Kjøbecontracts-Transport angaaende en fast Eiendom havde paataget sig at indfri en af Cedenten med Pant i Eiendommen udstedt Obligation, antagen løst fra denne Forpligtelse paa Grund af Misligholdelse af Contracten fra Cedentens Side . . . . 104.
- En Handelnde, der havde solgt et Parti Caffe mod contant Betaling ved Modtagelsen efterhaanden, som større eller mindre Dele af Partiet ubleveredes, og hvem der derefter præsenteredes en af Kjøberens til en Treiemand udstedt Ubleveringskjedel paa 50 Sætte, isølge hvilken

Pag.

- 25 Sække udleveredes, efter Omstændighederne ikke anseet at have samtykket i at udlevere hele det i Udleveringsafdelten omhandlede Varesparti uden i ethvert Fald mod contant Betaling, under hvilken Betaling han alene var pligtig at udlevere det til Kjøberens. . . . . 122.
- Antaget, at der ikke var oprettet „tosidet Contract“ om en Transport af Ret til at erholde Skjøde paa en Eiendom, alene fordi Kjøbersummen deelviis var afgjort ved, at Cessionarius havde udstedt en Panteobligation til Cedenten . . . . . 144.
- Under et Søgemaal mod Kjøbenhavn's Magistrat om dennes Forpligtelse til at hjemle Kjøberens af et Huus paa Bidstrup Gods en denne tilfagt Ret til „hos en Gaardmand“ at nyde Græsning til en Ko, den Indsigelse, at Sagen skulde være for tidlig anlagt, forfattet, da Huusmanden ikke ved Overbragelsen var henviist til at nyde Græsningsretten paa nogen bestemt Gaards Grund . . . . . 216, 220.
- En Lærebænk anseet berettiget til uden Mesterens Samtykke at forlade Læren, da han ved Overanstængelse i denne var bleven forkrøbet, rundrygget og skjævet, og Mesteren saaledes fandtes i en væsentlig Grad at have tilfidefat sine Pligter mod Drengen, jfr. Frdn. 21de Marts 1800 § 16. . . . . 338.
- Spørgsmaal, om en Mand gratis havde afstaaet Jord til en Sogneveis Udvidelse . . . . . 355.
- I en Sag, hvor der tvistes, om et Pengebeløb var ydet som Laan eller som Vederlag for Overtagelsen af en Aftægtsbyrde, Modtageren frifunden, da det ikke var godtgjort, at Pengene vare ydede som Laan. 361.
- I et Tilfælde, hvor der ved et af et Dødsbo udstedt Skjøde paa en Bondegård var paalagt denne en Græsningsbyrde til Kordeel for en Huusløb, der senere som en Deel af et Gods solgtes af Boet til en tredje Person, denne kjendt berettiget til den nævnte Ydelse, idet Gaardmandens Indsigelse, at Bestemmelsens Optragelse i Skjødet var imod den mellem ham og Boet truffene Aftale, ikke fandtes at kunne gjøres gjældende mod Kjøberens af Godset, saalænge Bestemmelsen ikke var annulleret. . . . . 572.
- En Part, der af sin Fader havde modtaget et Pengebeløb med Kundskab om, at Faderen ligeoverfor en anden Søn bl. A. havde forpligtet sig til ikke i levende Live at disponere over Beløbet, tilpligtet at tilbagebetale det til Faderens Dødsbo . . . . . 642.
- En Part, der havde sat sit Navn efter tvende Andres bag paa et Document, i hvis Context Ordet „Vezel“ ikke fandtes, men som isøvrigt havde Form af en Vezel, frifunden i en Sag, hvorunder han søgtes til at indfri Documentet som Selvsfyldnercautionist, og under hvilken han gjorde gjældende, at han ikkun havde sat sit Navn paa Documentet i Tillid til, at det var en Vezel, og at han saaledes eventuelt vilde have Vezelret mod de to foregaaende Endoscenter. . . . . 652.



Forkastelse af forskjellige Indsigelser mod at betale et af Modparten paa-  
 faaet Beløb som Erstatning for Tab, hidrørende fra Handelen om en  
 fast Eiendom . . . . . 737.

#### Cumulation (processuel).

Utilstøbelig Cumulation ikke antagen at være tilstede i et Tilfælde, hvor  
 den, der ved at modtage Transport paa en Kjøbecontract angaaende  
 en fast Eiendom havde paataget sig at indfri en af Cedenten med  
 Pant i Eiendommen udstedt Obligation, sagsøgte til Obligationens  
 Betaling af Cedenten samt 2de af Obligationseierens Creditorer, af  
 hvilke den ene havde erholdt Obligationen overgivet til haandsaaet  
 Pant til Sikkerhed for et ham af dens Eier skyldigt Beløb, medens  
 den anden for den ham tilkommende Gældsfordring havde gjort Ud-  
 læg i Obligationen . . . . . 104.

#### Domstolene.

En Sag, hvorunder en Politibetjent sagsøgte til at erstatte en Privat-  
 mand et formeentlig ved Betjentens i Tjenesten viste Uagtsomhed  
 opstaaet Tab, antaget at henhøre under Domstolenes Afgjørelse . . . 185.

Domstolene ansete kompetente til at fortolke Fredstractaten af 30te  
 October 1864 med Hensyn til Spørgsmaalet, om en Hertugen af  
 Glücksborg af Kong Frederik den Sjette tilfagt aarlig Godtgørelses-  
 sum maatte være indbefattet under det i Tractatens Art. XI brugte  
 Udtryk „de saafaldte Holsteen-Vloenske Æquivalentsummer“ . . . . 260.

En af en Part, der af Skifteretten havde erholdt udlagt et Beløb som  
 Arv og senere sagsøgte til at lægge Beløbet fra sig til en formeent-  
 lig bedre Verettiget, nedlagt Paastand om, at han ikke var rette Sag-  
 volder, men at de af Skifteretten foretagne Handlinger af Modpar-  
 ten maatte indankes for høiere Ret, forkastet, idet den Omstændighed,  
 at en Arv er udbetalt af Skifteretten, ikke i og for sig indeholder en  
 Afgjørelse af, at ingen Anden har noget Krav paa Arven . . . . . 314.

Bestemmelsen i Værnepligtloven af 2den Marts 1861 § 24 (jfr. Lov  
 6te Marts 1869 § 28) om, at den udstrevne Værnepligtige, som uden  
 lovligt Forsald udebliver fra Møde ved Troppeafdelingen, bliver „at  
 behandle og straffe efter den militaire Lovgivning,“ ikke funden at af-  
 give tilstrækkelig Hjemmel til at fravige Lovgivningens almindelige  
 Regel, at det udstrevne Mandskab, forinden det møder i Tjenesten,  
 for begaaede Lovovertrædelser tiltales ved de civile Domstole, men  
 Straffen for dette Forhold bestemt efter den militaire Lovgivning . . 451.

#### Drab.

Et Fruentimmer, der et Par Uger efter sin Nekromst havde bræbt sit  
 Barn efter en øieblikkelig Beslutning, som hun fattede i en ubmatet  
 Tilstand og i en fortvivlet Stemning, anseet efter Straffelovens §  
 186 . . . . . 636.

Pag.

- En Tiltalt, der havde kastet en drukken Mand paa Hovedet ned af en 6 Alen høi Trappe og derved bewirket hans Død, anseet efter Straffelovens § 188 . . . . . 254.
- En Tiltalt, der ved i Mærke at bruge Kniv mod en Person havde tilføjet denne et dødeligt Saar, dømt efter Straffelovens § 188 uden Hensyn til sit Foregivende om at have været i Nødværgetilfælde . . . . . 597.
- En Tiltalt, der ved i Egenstaa af Bedstemand paa et Skib at reise en Ungmand var kommet i Slagsmaal med denne og under dette havde bibragt ham et dødeligt Saar, efter flere Gange at have hebet ham om at holde op, ifkun anseet skyldig i Overskridelse af Nødværgerettens Grændser . . . . . 523.
- I et Tilfælde, hvor Tiltalte dømtes for Overskridelse af Nødværgerettens Grændser, ikke fundet Anledning til at citere Straffelovens § 189 . . . . . 523.
- En Tiltalt, der havde forsøgt at ombringe 2 hos ham boende Aftægtsfolk ved Arsenik, dømt efter Straffelovens § 190 cfr. § 46 . . . . . 139.
- Strl. § 190 anvendt paa et Fruentimmer, som havde dræbt sit spæde Barn med en dertil anskaffet Gift, men som ikke forinden selve Udførelsen vilde have fattet nogen aldeles bestemt eller paa roligt Overlæg grundet Beslutning herom . . . . . 222.
- En Tiltalt, der med Overlæg havde dræbt sit udenfor Ægtestaa fødte Barn, dømt efter Straffelovens § 190 . . . . . 505.
- En 15-aarig Bestindianerinde anseet med Livsstraf for forsøgt Giftmord efter Frd. 4de October 1833 § 14 2det Membrum og L. 6—6—22 . . . . . 683.
- En Tiltalt, der havde forsøgt at skjære Halsen over paa sin Hustru, anseet efter Straffelovens § 191 cfr. §§ 46 og 39 . . . . . 299.
- Straf for uagtsomt Manddrab anvendt paa en Rudsfl, hvis Heste vare løbne løbsk og havde overtjort et Menneffe, efterat Rudsflen i den Hensigt at vande dem havde aflaget Hovedstiet uden samtidigt at fraspænde Skaglerne . . . . . 580.
- Duel.**
- En Tiltalt, der efter foregaaende Aftale med en Medtiltalt paa Begges Begne havde udfordret en Folketingsmand i den til Folketingsalen spændende Gang, dømt efter Straffelovens § 208 cfr. § 46, og den Medtiltalte anseet efter samme Lovbestemmelser, sammenholdte med § 54 . . . . . 585.
- Eed.**
- Eed paalagt en Part efter L. 5—14—46 1ste Led med Hensyn til nogle Transporter til ham fra hans Svigermøder, hvilke paastodes at være ubstebte pro forma . . . . . 15.

## Eiendomsret.

- Forkastelse af en i et Fjallitbo med Hensyn til et Parti Tømmer frem-  
sat Vinicationspaastand . . . . . 41.
- De af forskjellige Gaardsfæstere i Freilev By under Grevstabet Chri-  
stiansholm fremsatte Paastande om at tilkjendes Ret som Selveier-  
bønder til de af dem fæstede Gaarde eller ialfsld om at erkjendes  
medeiendomsberettigede til det under bemeldte Grevstabs hørende Ford-  
tilliggende forfæstede . . . . . 98.
- Spørgsmaalet, om en Part havde godtgjort sin Eiendomsret til et mellem  
hans og Modpartens Bygninger løbende Stræde, og om han i Følge  
heraf kunde forbyde Modparten at anbringe Binduer og Nabninger i  
et mod Strædet vendende Baghuus, besvaret benægtende undtagen  
med Hensyn til en Deel af Strædet, tværs over hvilken der  
i over 20 Aar havde staaet en i 1846 nedreven hans Formænd  
tilhørende Statsbygning, idet der herved antoges at være vundet  
Hævd paa dennes Grund . . . . . 188.

## Erstatning.

- I et Tilfælde, hvor et i toende Panteobligationer givet Udlæg hæve-  
des ifølge en Trebiedmands Paastand, fordi Obligationerne vare ham  
tilhørende, ikke tillagt ham nogen Erstatning, da der ikke var antaget  
ved Forretningen at være paaført ham Tort og Creditspilde, ligesom  
det heller ikke var oplyst, at han havde lidt Tab ved Afsvænet af  
Obligationerne . . . . . 15.
- En for Bold mod en Skovbetjent efter Straffelovens § 100 cfr. § 98  
og § 203 dømt Tilstalt tillige tilpligtet i Henhold til § 301 at ud-  
rede Erstatning til denne for Lægehjælp og Ridelser . . . . . 119.
- En Politibetjent, der sagsøgte til at erstatte et hos en Thy foresundet  
Beløb, hvilket Thyen atter fandt Leilighed til at stjæle, medens det  
var i Politiets Varetægt, frifunden, idet han, om han end maatte  
siges at have viist nogen Mangel paa Omtanke, ikke fandtes at have  
gjort sig skyldig i saadan Skjædesløshed i sin Bestillings Udførelse,  
som kunde paadrage ham Erstatningsansvar . . . . . 185.
- Spørgsmaal om Omsfanget af Erstatningspligten for en Sælger, som  
ikke havde formaaet at hjemle Kjøberen af et Huus en denne tilsagt  
Græsningsret . . . . . 216, 220.
- Erstatningsansvar ikke paalagt en Forhørsdommer ved Dphævelsen af  
en af ham assagt Fængslingskjendelse . . . . . 264.
- En for Indbrudstyveri dømt Tilstalt efter Bestjaalnes Paastand tillige  
tilpligtet at udrede Erstatning til denne for det Tab, han havde lidt  
ved forskellige af Tilstalte i Forbindelse med Tyveriets Udførelse for-  
svede skadegjørende Handlinger . . . . . 745.
- En Tilstalt dømt til at udrede Erstatning til en af ham overfalden Per-  
son for Svie, Smerte og Næringsstab . . . . . 768.

En Plantageeier, der var pligtig at forsyne en paa Plantagen hjemme-  
hørende Arbeider med passende Bolig, og som havde udsat denne af  
det Huus, han beboede, uden at han endnu havde anviist ham anden  
Bolig, samt udfasket hans Bohave paa Landeveien, tilpligtet at betale  
Arbeideren Erstatning for de ham i den Anledning paaførte Udgifter 771.

**Falfst.**

Stiftescommissairerne i et Falfstibo, der imod Fallentens Protest under-  
haanden havde solgt Boets Varelager under Et for Indkjøbsprisen  
med Fradrag af  $33\frac{1}{3}$  pCt., antagne i Lov 30te Decbr. 1858 § 12  
og de factiske Omstændigheder at have haft den fornødne Hjemmel  
til denne Disposition . . . . . 455.

**Falfst.**

En Tiltalt, der var sigtet for at have forfattet et falfst Cautionssbeviis  
og for falfselig at have ladet en Andens Navn sftrive paa en Bexel,  
efter Omstændighederne frifunden . . . . . 467.

En Tiltalt, der havde paaateguet et med falfste Underftrifter forspnnet Do-  
cument til Bitterlighed og som, sfjndt Værtshuusholder, efter en  
Medtaltals Dpforbring havde underfrevet sig „Indsfidder“, frifunden,  
idet han efter sin Forklaring var uvidende om det begaaede Falfst og  
nærmest antog, at han underfrev som Cautionist . . . . . 686.

Strl.s § 268 anvendt paa en Tiltalt, der falfselig havde frevet en  
Andens Navn bag paa en Bexel, idet denne ikke var endossferet af  
Bexeleieren, hvorfor den falfste Paaategning ikke heller var noget Bexel-  
endossfement . . . . . 211.

Forfærdigelse af en falfst Fuldmagt anseet efter Strl.s § 268 : . . . . 423.

Straf anvendt efter Strl.s §§ 268, 275 og 270 for Udfærdigelsen af  
en falfst Cautionspaaategning . . . . . 686.

En Tiltalt, der efter en Medtaltals Dpforbring havde forspnnet en af  
denne udfstedt Obligation med en falfst Cautionspaaategning — efter  
sin Forklaring, fordi Hoveddebitoren havde foregivet at have erholdt  
Bedkommendes Løfte om at være hans Cautionist — og som derhos  
havde tegnet en afsbød Persons Navn paa Obligationen som Bitter-  
lighedsvidne, anseet efter Strl.s § 268 2det Led og § 275 cfr. § 270. 686.

To Tiltalte, af hvilke den ene efter den andens Anmodning havde for-  
færdiget et falfst Cautionssbeviis, ansete efter Strl.s § 268 jfr. § 271,  
for Sidfinvøntes Bedkommende sammenholdt med § 52. . . . . 703.

En Tiltalt, der uden sin Huusbonde Vidende og Billie havde paaateguet  
forskjellige Bexler dennes Navn som Endossfent, dømt efter Strl.s  
§ 269 . . . . . 115.

Straf efter Strl.s § 269 endvidere idømt for Bexelfalfst . . 211, 234, 506.

En Tiltalt, der for at komme bort fra Ladegaarden havde udfærdiget  
en falfst Attest om, at han havde faaet et Logi, anseet efter Strl.s  
§ 270 . . . . . 3.

- Pag.
- En Tiltalt, der for at legitimere en ham som Medlem af en Sygekasse tilkommende Forbring paa Sygehjælp havde ladet udfærdige en Lægeattest, der betegnedes som en Copi, straffet i Overensstemmelse med Forstriften i Strl.s § 270 . . . . . 285.
- Et Tilfælde, hvor Tiltalte havde diceret en Anden, hvem han holdt ubekendt med den rette Sammenhæng, et urigtigt Document, der betegnedes som Copi, ikke funden Anvendelse for Strl.s § 52, men Tiltalte selv straffet som Gjerningsmand . . . . . 285.
- En Tiltalt, der havde forsynet sin egen og en Andens Skudsmaalsbog med forskjellige falske Paategninger, efter Omstændighederne anseet efter Strl.s § 270 . . . . . 317.
- En Tiltalt, der for at opnaae Hensind med Betalingen af et Beløb, som han havde modtaget for at gjøre det frugtbringende for Eieren, havde ladet opsætte og derefter foreviist Eieren et fingeret Brev fra en Trebiemand, dømt efter Strl.s § 270 . . . . . 467.
- En Tiltalt, der havde forandret Summen og Datoen i et Postbeviis, uden at han kom til at gjøre Brug af det saaledes forfalskede Document, dømt efter Strl.s § 274 cfr. §§ 268 og 46 . . . . . 467.
- Straf anvendt efter Strl.s § 275 jfr. § 270 . . . . . 349.
- En Tiltalt, der, forinden Straffeloven af 1866 traadte i Kraft, paa et af ham udstedt Depositobeviis uden Hensigt til at fragaae sin Underkrist havde efterskrevet to Mænds Navne som Bitterlighedsvidner, fordi han troede, at dette hørte med til at give Beviiset Gyldighed, anseet efter den ældre Lovgivnings Grundsætninger med en arbitrair Straf . . . . . 403.
- Fattigvæsen.**
- Straf anvendt for Forvanskning af Fattigvæsenets Giendelse . . . 312, 480.
- Fosterfordrivelse.**
- En Tiltalt for Deelagtighed i Forsøg paa Fosterfordrivelse dømt efter Strl.s § 193 cfr. §§ 48 og 49, idet det ikke kunde ansees beviist, at det paagældende Fruentimners Formening om at være frugtformelig var rigtig . . . . . 540.
- Fragt.**
- Et Tilfælde, hvor en Befragtning var afsluttet med den herværende Agent for et i Udlandet hjemmehørende Dampskibsrederi, antaget, at Formodningen maatte være for, at Agenten var personlig bunden ved Contractien. — Antaget, at der ikke af den Omstændighed, at Fragten var forud betalt, kunde sluttes, at Befragteren havde overtaget Risicoen for Søfaren. Vedkommende derfor tilpligtet at tilbagebetale Fragten, da Skibet var gaaet under paa Reisen . . . . . 515.
- Fuldmagt.**
- Et Tilfælde, hvor en Befragtning var afsluttet med den herværende Agent for et i Udlandet hjemmehørende Dampskibsrederi, antaget, at

Formodningen maatte være for, at Agenten var personlig bunden ved Contracten . . . . . 515.

**Fæste.**

De af forskjellige Gaardsfæstere i Freilev By under Grevskabet Christiansholm fremsatte Paastande om at tilkjendes Ret som Selveierbønder til de af dem fæstede Gaarde eller ialfald om at erkjendes medeie= domsberettigede til det under bemeldte Grevskab hørende Jordtillig= gende forfæstede . . . . . 98.

**Gjølb.**

I et Tilfælde, hvor en Handelscommis i en Narrække havde tjent hos en Haandlende, fra først af uden bestemt aarlig Løn, antaget ikke at have Formodningen for sig, at de Beløb, Principalen i de første Aar betalte Commisen, kunde tages i Beregning som en af Sidstnævnte paadragene Gjølb, men at de maatte betragtes som Vederlag for hans Tjeneste, uden at der fandtes at kunne udledes nogen Erkjendelse i modsat Retning af den Omstændighed, at Commisen, skjøndt han havde været bekendt med, at Beløbene vare ham debiterede i Princi= palens Bøger, ikke tidligere havde fremsat en bestemt Protest herimod. 250.

Undersøgelse af, om der mellem en Creditor og en Debitor maatte være truffet en bindende Overenskomst om Gjøldens Afgjørelse ved Over= dragelse af nogle Debitor tilhørende Forbringere . . . . . 281.

En Part kjendt berettiget til at tilbageføre en ham i Anledning af Er= hvervelse ved Skjøde af en tidligere under Bernstorff Gods hørende Eiendom af vedkommende Amtsforvalter urettelig afkrævet Recognition. 305.

I et Tilfælde, hvor en Obligation af Creditors Dødsbo var foranstaltet mortificeret, og dens Paalydende efter at være betalt til Voet var ud= lagt til Univerfalarvingen, en af Bestyrelsen for en Stiftelse, der flere Aar efter opdagede at være i Besiddelse af Obligationen med lovlig Adkomst, nedlagt Paastand om at faae Beløbet refunderet af Univerfalarvingen forfattet, idet Sidstnævnte og Voet antoges at have befundet sig i utilregnelig Uvidenhed om Obligationens Tilvæ= relse og i god Tro at have modtaget Beløbet, medens Stiftelsens Passivitet før og under Mortificationsagen maatte berettige til at forudsætte, at Obligationen ikke var i Nogens Besiddelse, hvorfor den forlængst ioversatte Udbetaling til Voet og Arvingen antoges at være bindende for Stiftelsen. . . . . 314.

I en Sag, hvorunder en Creditor paastod sig kjendt berettiget til for sin Obligationens Paalydende at gjøre Udlæg i en ved Obligationen pant= sat Eiendom, der paa Skifte efter Debtors Død var udlagt til Ind= stævnte, Sidstnævnte frifunden, da Rigtigheden af den Af dødes Under= skrift paa Obligationen ikke var beviist mod hans Venægtelse, medens Sagens Oplysninger i høi Grad talte for, at den Af døde havde været ufrivillig . . . . . 340.

- En Obligation anseet forfalben paa Grund af Renters Udeblivelse i et Tilfælde, hvor Renten af en Trebiedmand, der pleiede at betale den, var bleven betalt til den tidligere Creditor og ikke til dennes fraseparerede Hustru, til hvem Obligationen ved Separationsvilkaarene var gaaet over. . . . . 508.
- 3 et Tilfælde, hvor den Høistbydende ved en Auction havde deponeret et Beløb hos Requirentens Sagsfører til Dækning af Omkostninger, saaledes at Resten skulde anvendes til Afdrag paa Pantegjælden, og en Arrække efter søgtes af Sagsføreren til at refunderer ham Beløb, som han forinden det hos ham deponerede vilde have udbetalt paa Kjøberens Begne, Sidstnævnte frifunden, da Fordringen ikke fandtes tilstrækkelig legitimeret. . . . . 534.

#### Hittegods (ulovlig Omgang med.)

- En vestindisk Tiltalt, der havde kjøbt 2 sjaalve Knapper, dømt efter Frb. 11te April 1840 § 77 cfr. §§ 22 og 58, da hendes Forklaring om, at hun antog Knapperne for Hittegods, ikke antoges at kunne forklare 496.
- Straf fremdeles idømt for ulovlig Omgang med Hittegods 180, 438, 472, 593, 639.

#### Hæleri.

- En Tiltalt, der nægtebe ved Erhvervelsen af nogle af ham kjøbte Koster at have gjort sig Tanke om, at de vare sjaalve, dømt efter Straffelovens § 238, idet han efter at have fattet Mistanke om, at Kosterne vare sjaalve, havde været Sælgeren behjælpelig med Handlinger, som han maatte indse gif ud paa at bølge dem . . . . . 374.
- En Tiltalt, der havde tilstaaet at have besørget Tyvekoster pantsatte for en Anden, der i det Hele havde benægtet Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring, dømt for Hæleri, idet det om enkelte af de af ham omsklorede Gjenstande maatte ansees bevist, at de vare fravendte deres Eiere ved Tyveri . . . . . 606 (611.)
- En Tiltalt, der havde solgt et Uhr, som han antog for at være sjaalet af den, der leverede ham det, anseet efter Straffelovens § 238 jfr. § 46, da det ikke kunde ansees godtgjort, at det var sjaalet . . . . . 606 (612.)
- En Tiltalt, der havde været en Anden behjælpelig med at forsøge at afhænde en af denne sjaalen Frakke, anseet efter StrLs § 54 som Hæler 655.
- En vestindisk Tiltalt dømt efter Frb. 11te April 1840 § 22 efter Indicier . . . . . 496.
- En Tiltalt, der ved Fordelingen i St. Thomæ Havn af forskellige Varer, der vare sjaalve ombord paa et paa bemeldte D hjemmehørende Skib, til hvis Besætning han hørte, medens Skibet besandt sig paa spansk Østeritorium, havde erholdt en Andeel af Varerne, om hvis Erhvervelsesmaade han forinden havde erholdt Underretning, dømt efter Frb. 11te April 1840 § 22 . . . . . 519.
- Straf fremdeles idømt for Hæleri . . . . . 66, 458, 530, 543, 621, 634.

**Indfødsret.**

Antaget, at der i Medfør af Frb. 15 Januar 1776 § 1 ikke tilkom en Mand, der var født af danske Forældre, medens disse havde fast Ophold i Udlandet, og som havde boet i Danmark, siden han var 4 Aar gammel, dansk Indfødsret . . . . . 209.

**Indiciebeviis.**

En Tiltalt, der af Overretten var dømt efter det indirecte Tyvsbeviis som medskyldig i et Indbrudstyveri, af Høiesteret dømt efter almindeligt Indiciebeviis . . . . . 5 (13, 14).  
 Tvende Tiltalte dømt for betrageligt Forhold efter Indicier . . . . . 274.  
 En Tiltalt dømt for Tyveri efter Indcier . . . . . 352.  
 En Tiltalt dømt for Hæleri efter Indcier . . . . . 496.  
 En for Nøveri siget Tiltalt frifunden af Mangel paa tilstrækkelig Beviis . . . . . 561.  
 I et Tilfælde, hvor en Tiltalt havde tilstaaet at have begaaet et Indbrudstyveri i Forening med tvende Andre, den ene af disse dømt efter de mod ham endvidere fremkomne Indcier, den anden derimod dømt efter sin egen Tilstaaelse for efterfølgende Deelagtighed i Tyveriet . . . . . 606.

**Indirecte Tyvs- og Hæleri-beviis.**

Besiddelsen af et sjaalet Klædningsstykke anseet beviist navnlig ved Tiltaltets Besiddelse af en Laaneseddel, hvorefter det var pantsat . . . . 695.  
 En Tiltalt frifunden paa Grund af det af Bestjaalne førte Eienomsbeviis Utilstrækkelighed . . . . . 137.  
 Straf for Hæleri anvendt i et Tilfælde, hvor Tiltalte som Hjemmel havde paaskudt en Medtiltalt, efter hvis Forklaring Førstnævnte selv havde sjaalet Tiingen og leveret ham den . . . . . 655.  
 Straf for Tyveri anvendt med Hensyn til en Tiltaltets Pleieforældre tilhørende Sparekassebog, som Tiltalte havde foregivet at have faaet i Foræring af sin Pleiemoder, medens denne var i beskjænktil Tilstand . 212.  
 Straf fremdeles idømt for Tyveri . . . . . 302, 343.  
 Straf fremdeles idømt for Hæleri . . . . . 343, 396, 446, 612.

**Kjøb og Salg.**

Undersøgelse af, om en Transaction angaaende et Parti Tømmer, uanset at der var givet den Form af en Eiendomsoverdragelse, i Virkeligheden maatte antages at være gaaet ud paa Ydelsen af en Forstrækning imod Sikkerhed i Tømmeret . . . . . 41.  
 Den Bestemmelse i et af Kjøbenhavn's Magistrat udfærdiget Skjøde, at Eiendommen sælges „uden videre Ansvar for Staden Kjøbenhavn, der kun overdrager, hvad den rettelig kan overdrage,“ ikke antaget at fritage Magistraten for Hjemmelsansvar med Hensyn til Rettigheder, som udtrykkelig vare tilfagte Kjøberen og udgjorde en væsentlig Deel af det Solgte . . . . . 216, 220.



- En Sag angaaende Forpligtelsen til at hjemle Kjøberen af et Huus  
 en ham tilfagt Græsningsbret fuldstændig Erstatning tillagt Kjøberen,  
 uden at Erstatningen indskrænkedes til den Taxationsværbi, hvortil  
 den ved Salget var beregnet . . . . . 216, 220.
- Fortolkning af de i 2 Arveafstæffsjøder paa Gaarde, der vare frasolgte  
 Bernstorff Gods, indeholdte Bestemmelser om Erlæggelse af Recog-  
 nition i Tilsælde af Udstykning og Eierskifte . . . . . 305.
- Et Tilsælde, hvor der ved et af et Dødsbo udstedt Skjøde paa en  
 Bondegaard var paalagt denne en Græsningsbyrde til Fordeel for en  
 Huustod, der senere som en Deel af et Gods solgtes af Voet til en  
 tredje Person, denne kjendt berettiget til den nævnte Byrde, idet  
 Gaardmandens Indsigelse, at Bestemmelsens Optagelse i Skjødet var  
 imod den mellem ham og Voet truffne Aftale, ikke fandtes at kunne  
 gjøres gjældende mod Kjøberen af Godset, saalænge Bestemmelsen  
 ikke var annulleret . . . . . 572.
- Behørigt Beviis for Undervægt af Kornladninger, der vare solgte til  
 Afstibning i England, anseet præsteret ved Attester deels fra de ber-  
 værende autoriserede Maalere deels fra engelske Toldautoriteter, idet  
 der fandtes at maatte tages væsentligt Hensyn til, hvad der er Cou-  
 tume i Henseende til Vægtens og Maalets Constatering og Beviis-  
 serne herfor paa det Sted, hvor Ladningsmodtageren boer og Ladnin-  
 gerne blive at løsse og veie . . . . . 664.
- Erstatning for Dvalitetsdifference af en Kornladning tilkjendt . . 664 (667)
- Lottospil.**
- En Tiltalt ikke antaget at have overtraadt det i L. 6te Marts 1869  
 § 2 indeholdte Forbud imod „Foranstaltning af Lottospil her i Riget“  
 ved i Kjøbenhavn at drive et Lotteri, hvis Lodder alene affattes i  
 Udlandet . . . . . 649.
- Straf anvendt for Dvertvædelse af Lov 6te Marts 1869 § 2 . . 596, 765.
- Løssagtighed.**
- En Tiltalt, der i Løbet af flere Aar havde intimideret sin Hustru til at  
 have Dmgængelse med ham imod Naturen, paa forskjellig Maade  
 misbrugt sine Døtre fra deres Barndom af som Redskaber for sin  
 Vellyst, forsøgt at forføre et 12aarigt Pigebarn til Utugt og endelig  
 gjort sig skyldig i uteerligt Forhold, straffet med 12 Aars Tugthuus-  
 arbejde . . . . . 335.
- En Skolelærer, der tiltaltes for at have forført sit Fosterbarn til Sam-  
 leie, af Mangel paa Beviis frifunden med Paalæg af Actionens Om-  
 kostninger . . . . . 34.
- Ende Tiltalte, der af Øvrigheden havde erholdt Advarsel om „at  
 entholde sig fra hinanden og ophøre med deres forargelige Samliv“  
 men ikke særligt om at sjerne sig fra hinanden eller imod at opholde

- fig i samme Bolig, ikke ansæte med Straf for efter Advarselens Forlyndelse at have boet i Værelse sammen, idet deres fortsatte Samliv efter de dermed forbundne Omstændigheder ikke antoges at kunne betragtes som forargeligt . . . . . 244.
- Forargeligt Samliv anseet efter Strl.s § 178 . . . . . 73.
- Et tiltalt Fruentimmer, der imod Politiets Advarsel havde søgt Erhverv ved Utingt, anseet efter Strl.s § 180 . . . . . 592.
- En Tiltalt, der havde bedrevet Utugt med et Fruentimmer, uagtet hans Kjønsdele ham bitterligt vare i en sygelig Tilstand, som han selv antog kunde bevirke venerisk Smitte, anseet efter Strl.s § 181 jfr. § 46, da det maatte anses uafgjort, om den nævnte Sygelighed, der ikke havde medført nogen Følge for Fruentimmeret, var af venerisk Natur. . . . . 659 (663).
- En Tiltalt, der havde haft Fruentimmer i Logis hos sig, som søgte Erhverv ved Utugt, og tilladt disse at have Samleie med Mandspersoner i deres Logis hos hende samt modtaget Betaling for hvert saadant Samqvem, dømt efter Analogien af Strl.s § 182 2det Led. . . . . 117.
- En Værtshuusholder, der havde bevæget en hos ham tjenende Opmærtningspige, som vel ikke var ustyrbig men ikke tidligere havde søgt Erhverv ved Utugt, til at lade sig bruge af hans Gjæster for Betaling, dømt for Rufferi . . . . . 405.
- Straf idømt for imod Politiets Forbud at have haft Fruentimmer tilhuse, som ernærede sig ved Løsgættighed . . . . . 405.
- En Tiltalt, der havde haft et Fruentimmer tilhuse, som for Betaling bedrev Utugt med de Gjæster, der besøgte Tiltaltets Værtshuus, dømt efter Strl.s § 182, da det maatte antages, at Tiltalte havde givet bemeldte Fruentimmer Leilighed dertil samt haft Fordeel deraf deels directe deels ved Forsøgelse af Søgningen til Værtshuset . . . . . 488.
- En Tiltalt, som uagtet en ham af Politiet given Advarsel havde ladet Piger, der tjente hos ham, bedrive Utugt paa deres Kamre, hvorved der bevirkedes større Søgning til hans Værtshuus, og som havde erkjendt, at han, naar han fæstede Piger, lagde an paa at faae saadanne, som ved at være villige til at bedrive Utugt kunde trække Gjæster til Huset, dømt efter Strl.s § 182 . . . . . 548.
- Løsgængereri.**
- Antaget, at Lovgivningen ikke indeholder Hjemmel til at ansee en Tiltalt, der imod et ham under sædvanlig Straffetruffel givet Polititilhold var bleven udenfor sit Logis efter Kl. 10 om Aftenen, med Løsgængereri straf for denne Overtrædelse. . . . . 2.
- En Overenskomst mellem Kjøbenhavns Politi og en Person, der stjælte fra Kjøbenhavn til en tilgrændsende Jurisdiction, om i Overensstemmelse med et ham tidligere af fornævnte Politi givet Tilhold om

at melde sig hver Uge paa Kjøbenhavns Politifammer ikke funden at kunne stilles ved Siden af et ham af Politivrigheben paa hans Hjemsted givet Tilhold, og den Paagjældende derfor ikke dømt som Løsgænger for Tilfidsfattelse deraf . . . . . 156.  
 Straf for Løsgænger fremdeles idømt 55, 81, 182, 243, 290, 302, 308, 312, 313, 329, 426, 434, 480, 522, 557, 558, 614, 639, 640, 654, 692, 695, 711.

**Meeneed og dermed beslægtede Forbrydelser.**

En Tiltalt, der i to med halvtredie Aars Mellemrum optagne Forhør havde forklaret forskjelligt om nogle underordnede Puncter, ikke anseet som den, der forsætlig havde afgivet falsk Forklaring for Retten, og derfor frifunden. . . . . 150.

En Tiltalt for at have bestyrket en Anden i dennes Forsæt om at aflægge falsk Vidnesbyrd, og som derhos havde overtalt ham til at vidne falsk i Tiltaltens egen Sag, uden at der dog blev Feilighed til at iværksætte den sidstnævnte Hensigt, anseet efter Strl.s § 145 jfr. §§ 51, 52 og 46 . . . . . 390.

I et Tilfælde, hvor der under Paabergaelse af Strl.s § 146 var idømt en Straf af 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, Straffen bestemt til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, idet der gaves ny Conclusion . 242.

Tvende Tiltalte, der under en Sag om ulovlig Brændeviinshandel havde afgivet falsk Forklaring for Retten, dømte efter Strl.s § 146 og efter denne § cfr. § 23 — En Medtiltalt, der havde forledet disse Tiltalte til den nævnte Forbrydelse, dømt efter § 146 cfr. § 52 . . . 481.

En Tiltalt dømt for Forledelse til at aflægge falsk Forklaring for Retten under en Underfølgelse, som Tiltalte forventede inblebet mod sig for Lyveri 699. Forsøg paa at forlede en Anden til at aflægge falsk Forklaring for Retten anseet efter Strl.s § 146 jfr. § 52 sidste Led . . . . . 271.

Tvende Tjenestekarle, der for ikke at vække eller bestyrke den Mistanke, der var opstaaet mod en Medtjener om at have begaaet Brandstiftelse havde afgivet tilbageholdne og usande Forklaringer for Retten, ansete efter Strl.s § 146 med Straf af simpelt Fængsel, idet den enes Straf fastsattes efter Sæns sidste Mbr. . . . . 493.

Straf efter Omstændighederne idømt i Henhold til Strl.s § 146 1ste Led i Slutningen . . . . . 131.

Straf endvidere idømt efter Strl.s § 146 . . . . . 112, 150, 402, 618.

Misbilliget, at Strl.s § 154 var anseet anvendelig paa en edelig Erklæring, som var afgiven til Brug under et privat Søgemaal . . . 390.

**Næringsbrug (uberrettiget.)**

Salg af Røversrø og Græsfrø ikke anseet frit i Henhold til Lov 15de April 1854, ligesom det ikke fandtes oplyst, at der paa Morsø havde uddannet sig en local Sædvane i den nævnte Retning . . . 63.

En Materialist, der havde forhandlet en af ham tillavet Bitter-Tesjens,

- Pag.
- ibet han havde udgivet den for „Kronessens“ — hvilket er et Arcas-  
num — ikke anset med Straf herfor, da der ikke forelaa Oplysning  
om Sammensætningen og Bestaffenheden af Tilstaltes Præparat, hvilket  
ikke betragtedes som hørende under egentlige Medicinalvarer . . . 76.
- En Tilstalt for Salg af præparerede Medicinalvarer anset med Bøde  
efter Frd. 4de December 1672, uden at der, forsaavidt Tilstalte des-  
uden havde solgt upræparerede Medicinalvarer i mindre Dele, end  
han var berettiget til, skjønvedes at være Fsie til herfor at idømme  
ham nogen særskilt Straf efter Lov 29de December 1857 § 75 ved  
Siden af den ommeldte Bøde . . . . . 76, 368.
- En Tilstalt for 5te Gang begaaet ulovligt Brændeviinsalg dømt efter  
Næringslovens § 77 cfr. § 78 . . . . . 114.
- En for Overtrædelse af Mæglerforordn. af 22de December 1808 Tilstalt,  
der oftere havde forsynet Notitser, der af ham vare udfærdigede om  
Varehandelen, hvorved han havde medvirket, med sin Underskrift, og  
som efter Notitsernes Bestaffenhed maatte antages at være fremtraadt  
som den, der sluttede Handelen, anset med Bøde efter den nævnte  
Frdn. § 8 . . . . . 245.
- Nogle andre Tilstalte, der mod Vederlag havde skaffet Kjøbere til Sæl-  
gere af Handelsvarer, men uden at have afsluttet nogen Handel eller  
udfærdiget noget af dem selv underskrevet Document om Afslutning-  
gen af nogen Handel, ikke antagne derved at have gjort Indgreb i Vare-  
mæglerens Eneret, da de hverken kunde siges at have afgjort nogen  
Handelsaffaire eller om en saadan at have oprettet et Document, der  
kunde stilles lige med en Sluttebillet . . . . . 245.
- En i Lydfkland født Person, der uden at løse Afgangsbrevs i Kjøben-  
havn havde brevet en Forretning som Handelscommissionsair for uden-  
landske Huse, men som iøvrigt ikke havde brevet Forretningen ved at  
omreise i Landet, muleteret efter Frd. 8de Juni 1839, da han efter  
Bestaffenheden af sit Ophold i Kjøbenhavn ikke kunde sættes i Klasse  
med de i Frd. § 8 nævnte Indlændinge . . . . . 333.
- En Kjøbmand anset ansvarlig for den fra hans Boutik foregaaende ulov-  
lige Medicinalhandel . . . . . 368.
- Nogle Tilstalte, der som hjemmehørende i Hammerum Herred og i Hen-  
hold til et dem meddeelt Pas vare berettigede til at reise omkring i  
Landet og forhandle hjemmegjorte uldne og linne-Varer, ansete  
med Bøder for at have forhandlet Fabrikvarer. Confiscationen af de  
medførte Varer indskrænket til dem, der ikke kunde ansees som Hæns-  
slidsfrembringelser, og derfor ikke anvendt med Hensyn til de Varer,  
som efter et erhvervet Skjøn tilvirkedes i Herredet eller ialfald kunde  
tilvirkes der . . . . . 465.

**Nødværge.**

- Doverskrivelse af Nødværgerettens Grænser anseet efter Strl.s § 208 jfr. § 40 sidste Punctum . . . . . 52.
- En Tiltalts Foregivende om at have været i Nødværgetilsælde, da han tilspiede en Anden en Legemsbestabigelse, ikke taget i Betragtning . . 442.
- En Tiltalt, der ved i Egenstaa af Bedstemand paa et Skib at revse en Ungmand var kommen i Slagsmaal med denne og under dette havde bidragt ham et hødeligt Saar efter flere Gange at have bedet ham om at holde op, ifkun anseet skyldig i Doverskrivelse af Nødværgerettens Grænser. . . . . 523.

**Omgængelse mod Naturen.**

- En Tiltalt dømt for at have benyttet sin Hustru og sine Døttre til Omgængelse mod Naturen . . . . . 335.
- En Tiltalt, der havde forsøgt at pleie Omgængelse med en Ko, men holdt op dermed, forinden Sæbudtsømmelse fandt Sted, anseet efter Strl.s § 177 jfr. § 46 . . . . . 383.
- Straf anvendt for Forsøg paa Omgængelse mod Naturen . . . . . 659.

**Omkostninger, Salairer m. m.**

- Forforskjellige Salairer tillagte Actor og Defensorer . . . . . 89.
- En af en Underrettsactor først for Høiesteret fremsat Paastrand om at tilkjendes Salair tagen tilfølg . . . . . 139, 177.
- Tvende Tiltalte, hvem de foregaaende Instantser havde paalagt at udrede Actionens Omkostninger solibariff, af Høiesteret ifkun tilpligtede at udrede dem hver med Halvdelen . . . . . 405.
- I en Sag, hvorunder nogle Tiltalte i Genhold til Strl.s § 257 vare ansete med Bøder og havde acquiesceret ved Dommen i foregaaende Instant, som stadsfæstes, Salairerne for Høiesteret paalagte det Offentlige . . . . . 456.
- Foranbring foretaget i det Forhold, hvori Actionens Omkostninger vare paalagte flere Medtiltalte. . . . . 686.

**Pension.**

- Antaget, at en pensioneret Embedsmand, i hvis Pension der ved hans Ansættelse i et nyt Embede efter Lov 24de Februar 1858 § 9 Nr. 1 var afdraget Halvdelen af dette Embedes Gage, efter at være forflyttet til et ringere aflagt Embede maatte være berettiget til at erholde Afdraget beregnet efter den lavere Gage. . . . . 172.

**Politi.**

- En Tiltalt, der efter under et Slagsmaal af en Vægter at være opfordret til at gaee bort, erklærede sig uvillig hertil, og som, da han anholdtes af Vægteren, rev sig løs fra denne, dømt efter Strl.s § 100 cfr. § 98. — En anden Tiltalt, der hjalp førstnævnte Tiltalte med at rive sig løs fra Vægteren, dømt efter Strl.s § 108 2det Led. . . . 768.

**Procedure.**

- En Sag, hvorunder en Creditor paastod sig kjenbt berettiget til for sin Obligations Paalydende at gjøre Udlæg i en ved Obligationen pantsat Eiendom, der paa Skifte efter Debtors Død var udlagt til Indstævnte, Sidstnævnte ikke anseet affkaaret fra at benægte Egtheben af den Afbødes Underskrift paa Obligationen ved den Omstændighed, at hans Sagfører under en tidligere Sag med en Trebiemand om en forskjellig Gjenstand havde brugt en Ytring, der forudsatte, at Obligationen var udstedt af den Afbøde. . . . . 340.
- En Part, for hvem lis var denunceret under en tidligere Sag, ikke anseet affkaaret fra at fremsætte forskjellige Indsigelser ved den Omstændighed, at han ikke under hiin Sag var fremkommen med dem. . . . 737.

**Proclama.**

- Statskassens Fordring hos en jydsk Brændeviinsbrænder paa Brænde=viinsafgift for Krigsperioden i 1864 ikke anseet præcluderet ved et i Afgiftsnyderens Dødsbo udstedt Proclama, eftersom der paa den Tid, da Proclamaet udstedtes, mod en anden Brændeviinsbrænder var anlagt et lignende Sagsmaal, hvis Udfald den førstnævnte ved et til det Offentlige udstedt Revers havde erklæret afgjørende for sig . . . 680.

**Dvaalfalveri.**

- En Tiltalt dømt for Dvaalfalveri ved Hjælp af homøopatiske Lægemidler og tillige efter Frd. 4de December 1672 § 30 for at have ubleveret faadanne Lægemidler for Betaling. . . . . 582.

**Retten's Pleie.**

- Defensor i en Justitsfog mulcteret for en imod Forhørsdommeren fremset Sigteelse om at have truffet Forhørene ud for at holde den Tiltalte i Arrest og derved tvinge ham til at tilstaae . . . . . 271.
- Antaget, at en Part, der i en til den islandske Landsoverrets Justitiarius stilet Skrivelse havde gjort Indsigelse mod 2de Tilforordnedes Habilitet, ikke kunde ansees at have gjort Brud paa den Sømmelighed, procederende Parter i Retten bør iagttage, men at den i Skrivelsen giene Notivering af Indsigelsen, forsaavidt den indeholdt fornærmelige Paafagn mod de nævnte Tilforordnede, maatte være Gjenstand for sær- lig Paatale . . . . . 729.

**Røveri og Trusler.**

- En Tiltalt, der ved Trusel om Vold havde aftvunget en Anden et Pengebelsø, anseet efter Strl. § 245, idet hans Anbringen om, at han troede at have Belsøbet tilgode hos den Paagjældende, ikke fandtes at kunne forkastes . . . . . 165.
- Straf anvendt for Forsøg paa Røveri . . . . . 410.
- En Tiltalt, der af Overretten var dømt efter Indicier, frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Beviis . . . . . 561.
- En Tiltalt, der havde søgt at affpresse en Anden Penge ved at true

ham med at offentliggjøre en Bise om et Forhold mellem ham og hans Huusholdsbørste, anseet efter Strl. § 245 . . . . . 619.

Nogle Tiltalte, der jevnlig ved Indkjøb af Landvæsenproducter m. v. ved at maale Varerne paa en svigagtig Maade og ved derefter at sigte Sælgerne for Bedrageri og bruge Trusler imod dem havde bevæget dem til at betale, hvad de Tiltalte forlangte, dømt efter Strl. § 245. For Deelagtighed i den nævnte Forbrydelse Straf anvendt efter den nævnte § cfr. § 47 1ste Led . . . . . 761.

**Sagsfører.**

En Sagsfører, der i 1863 havde faaet Bestalling som Procurator ved Underretterne i Sjællands Stift, Kjøbenhavn undtagen, med Forpligtelse til at have Bopæl i Skjelskør, men derefter var flyttet til Kjøbenhavns Amt, i Henhold til Sagsførersloven af 26de Mai 1868 § 9 kjendt Le= rettiget til uanseet den af ham foretagne Flytning at udøve privat Sagsførervirksomhed ved enhver Underret udenfor Kjøbenhavn, hvori= mod han fandtes uberettiget til efter sin Paaastand at deeltage i Ud= sørelsen af offentlige og beneficerede Sager i fornævnte Amt . . . . . 753.

**Selveierbonde.**

De af Herlighedseieren i en Selveierbondegaard efter L. 3—12 frem= satte Paaastande om, at en tiltrædende Eier skulde tilpligtes at mod= tage Huusbondboldsbrev og erlægge Huusbondboldskjendelse, forfaste, idet de navnlig ikke ansaaes umiddelbart begrunkede i Retten som Herlighedseier . . . . . 712.

En Selveierbonde, som ved Tiltrædelsen af sin Gaard havde modtaget Fæstebrev paa den af Herlighedseieren, betalt Indfæstning og ladet sig den overlevere ved Syn i Henhold til Frd. 8de Juni 1787, ikke an= tagen derved at have villet afgive en Erkjendelse af, at der for Frem= tiden var overbraget Herlighedseieren større Rettigheder i Forhold til Gaarden i de omhandlede Henseender, end der tidligere tilkom ham . . . . . 712 (719).

**Selvtægt.**

En Plantageeier, der var pligtig at forsyne en paa Plantagen hjemme= hørende Arbejder med passende Bolig, og som havde udfat denne af det Huus, han beboede, uden at han endnu havde anvist ham anden Bolig, samt udkastet hans Bohave paa Landveien, dømt for Selvtægt 771.

**Servitut.**

I et Tilfælde, hvor Eieren af en fast Eiendom ved et af ham udstedt og paa Eiendommen tinglæst Document havde givet Eieren af Nabo= gaarden Ret til at erholde Vand fra førstnævnte Eiendom blandt Andet imod Erklæggelsen af en aarlig Afgift, antaget, at der ikke var paalagt Nabogaarden en vedvarende Byrde, men at Afgiften alene blev at svare, saalænge Naboen vilde benytte den Rettighed, hvorfor den var et Beberlag . . . . . 203.

Bestemmelsen i et Parcellstjøde, hvorefter Parcellen ikke maatte benyttes til noget Anlæg, der ved ilde Lugt kunde foraarsage de Omboende Ulempe, antaget at bewirke, at Eieren var uberettiget til paa Parcellen at ophænge raae Huder og Skind . . . . . 346.

**Skatter og Afgifter.**

En Parcellist, der i Medsør af sit Stjøde af Hovedparcellens Eier sagsøgte til at betale en aarlig Refusion, frifunden, da Forpligtelsen til dens Udelse var betinget af, at Gaardens Eier frigjorde ham for forskjellige, paa Parcellen hvilende mindre Byrder, og Parcellisten i de paagældende Aar af de nævnte Byrder havde betalt endog mere end den ham af-  
fordrede Refusion . . . . . 554.

**Skifte.**

Stiftcommissairerne i et Fallitbo, der imod Fallentens Protest under-  
haanden havde solgt Boets Varelager under Tret for Indkjøbsprisen med Fradrag af 33 $\frac{1}{3}$  pCt., antagne i Lov 30te Decbr. 1858 § 12 og de factiske Omstændigheder at have havt den fornødne Hjemmel til denne Disposition . . . . . 455.

**Stadsfæstelsesdomme** . . . . . 279, 742.

**Stemplet Papiir.**

Antaget, at et Fogeddecret, ved hvilket en fast Eiendom overdroges Panthaveren til Eiendom for det ved den over samme afholdte Auc-  
tion opnaaede høieste Bud, i Henhold til Stempellovens § 72 skulde skrives paa stemplet Papiir, beregnet efter fibsnævnte Sum i For-  
bindelse med de ved Auctionen foranlebigede Udgifter, uagtet Eiendoms-  
mens virkelige Værdi betydeligt oversteg Summen af de anførte tvende Beløb, og at Stempelpflichtigheden af en Transport, hvorved fornævnte  
Ret til at erholde saadant Udlæg overdroges til en Tredeemand, ifølge  
samme Lovs § 60 2det Punctum ligeledes skulde bestemmes efter den  
foranførte Værdi, idet den Omstændighed, at Cessionarius havde  
udstedt Panteobligation til Cedenten som en Deel af Vedertaget for  
Transporten, ikke antoges at kunne medføre, at denne, der alene var  
underskreven af Cedenten, blev at betragte som en tofaldet Contract,  
paa hvilken den i Paragraphens Slutning indeholdte Forfæstet vilde  
være at anvende. . . . . 144.

En af Curator for Ballø Stift udstedt Declaration om, at 171 deri  
nævnte Arvesøstere for Frenitiden have at betale deres Egl. Skatter  
directe paa vedkommende Amtstue, anseet stempelpflichtig som 171  
enkelte Declarationer . . . . . 215.

Antaget, at 2de Leiecontracter angaaende Localer paa Klampenborg  
Badeanstalt, der vare bestemte til at gjælde for en enkelt Saison, men  
derhos indeholdt Overenskomst om de Betingelser, hvorunder Leiefors-  
holdet kunde vedvare i 5 Aar til efter Leierens Dødsfælde, vare stempelpflichtige ogsaa med Hensyn til det fibsnævnte Tidrum, uanset at



der i begge Contracter til Leiemaalets Fortsættelse forbrebes en eensidig Erklæring fra Leierens Side, og i den ene Contract tillige, at han stillede fornøden Selvskyldnercaution . . . . . 309.

**Straf.**

Selvangivelse taget i Betragtning som formildende Omstændighed . . . 78.

En Tiltalts Straf nedsat i Betragtning af hans langvarige Arrest . . . 150.

En Tiltalt, der havde været underkafset en længere Varetægtsarrest, ikke af denne Grund anseet med mildere Straf, idet den i Strl.s § 58 for Straffens Nedsættelse fastsatte Betingelse ikke fandtes at være tilfede . . . . . 297.

Tillægsstraf idømt i et Tilfælde, hvor den forrige Instants havde skjønet, at de de Tiltalte tidligere ikjendte Straffe ikke vilde være blevene strengere, hvis de nu oplyste Forbrydelser vare blevene paadømte samtidigt med dem, som den ældre Dom angik, og derfor havde frifundet de Tiltalte . . . . . 380.

En i første Instants ved Retshjubil Rjbstads Extraret tiltalt Person anseet med Straf af simpelt Fængsel (uanset den almindelige Bestemmelse i Strl. af 25de Juni 1869 § 307) . . . . . 415.

Tillægsstraf ikke anvendt, hvor den Tiltalte ved en ældre Dom ikjendte Straf ikke skjønedes at kunne være bleven strengere, hvis Sagen ogsaa havde omfattet den nu oplyste Forbrydelse . . . . . 634.

Tillægsstraf endvidere idømt efter Strl.s § 64 . . . . . 1, 543, 692.

En Tiltalt dømt til at behandles efter en paa de sædvanlige Vilkaar affattet Benaadningsresolution, dog at Lugthuusarbeide traadte i Stedet for Fængningsarbeide . . . . . 697.

En Tiltalt dømt til at behandles efter en de sædvanlige Vilkaar indeholdende Løsladelsesresolution . . . . . 118, 504.

**Stævning.**

En Høiesteretsstævning, der var bleven forkyndt for en Sagsførerfuldmægtig, som havde givet Møde for Indstævnte i 1ste Instants i den i Stævningen omhandlede Politiretsag, og som for Stævningsmændene havde erklæret at være Indstævntes Befuldmægtigede og bemyndiget til at modtage Forkyndelsen, der skulde have samme Retskraft, som om den var fket paa Indstævntes Bolig og for ham selv personlig, afviist, da Indstævnte ikke mødte eller lod møde for Høiesteret, og der fandtes at mangle Beviis for, at Sagsførerfuldmægtigen havde havt den af ham paaberaabte Bemyndigelse . . . . . 751.

**Sjn og Skjon.**

I en Tvist mellem Directionen for Kjøbenhavns Sommerivoli og en af denne som „første Dandsferinde“ engageret Person om, hvorvidt Sidstnævnte var istand til at oplyde de af hende ved Contracten overtagne Forpligtelser, antaget, at en af bemeldte Direction begjært Udmeldelse af Mænd til at afgive Skjon over den paagjældende Dand-

Pag.

serindes Egenstaber, legemlige Udvikling og Færdigheder ikke burde tages til Følge endog blot af den Grund, at der efter Indholdet af Begjæringen om Udmeldelsen og den mellem Parterne oprettede Contract ikke forelaa noget brugeligt Grundlag for et Skjøn af saadan Bestaffenhed som det attraaede . . . . . 490.

## Tilregnelighed.

Strl.s § 39 anvendt paa Grund af Berufelse . . . . . 85.

Strl.s § 39 anvendt med Hensyn til en Tiltalt, der led af Epilepsi og var forfalden til Dril, og som navnlig den Dag, han udsørte den Ildspaaføttelse, hvorfor han var tiltalt, havde været beruset og et Par Timer forinden Gjæringen havde haft et epileptisk Anfald, uanseet at Sundhedscollegiet ikke havde turdet erklære sig for, at Tiltalte ikke havde været fuldt tilregnelig . . . . . 295.

En Tiltalt, der havde forsøgt at skjære Halsen over paa sin Hustru, anseet efter Strl.s § 191 cfr. §§ 46 og 39, da det var oplyst, at han havde handlet under Indflydelse af en sygelig Sindstilstand . . . . . 299.

## Tilfæelse.

Tilbagekaldelse af en Tilfæelse efter Omstændighederne taget i Betragtning . . . . . 89.

En Tiltalts Tilfæelse om ved Erstatningsforretningen efter en ham overgaaet Ildbrand med Bevidsthed at have opgivet noget brændt Hvede for høit efter Omstændighederne ikke taget i Betragtning . . . . . 439.

En Skolelærer, der sigtedes for utærligt Forhold imod Pigebørnene i Skolen, antaget ved de af ham afgivne Forklaringer at have tilfæet Forbrydelsen . . . . . 678.

## Tinglæsning.

Bestemmelsen i et Parcelkjøbe om, at Parcelen sælges fri for Skatter, antaget at medføre, at Parcelens Skatter maae udredes af Hovedparcellisten, uanseet at Parcelkjøbet ikke i sin Tid er blevet tinglæst særlig som et Hovedparcellens vedkommende Hestelsesdocument, idet Hovedparcellens Eier ved Købet af sin Eiendom maatte antages at have faaet Kundskab om Forholdet . . . . . 257.

## Toldvæsen.

I et Tilfælde, hvor nogle indstrandede Varer ved Auction vare solgte „fortoldede“: saaledes at Tolden skulde bæres af Sælgeren, Kjøberen ifkuur anseet berettiget til i Købesummen at afdrage den af ham virkelig betalte Told og ikke det højere Beløb, hvortil Tolden oprindelig efter en anden Position var bleven beregnet . . . . . 568.

## Tractater.

Bestemmelsen i Fredstractaten af 30te October 1864 Art. XI, at „de saakaldte Holsteen=Bløenfte Æquivalentpenge skulde udelukkende falde Hertug=dommerne til Last“, ikke antaget at omfatte en Hertugen af Glücks=

borg af Kong Frederik den Sjette tilfagt aarlig Godtgjorelsessum, og den danske Statskæse derfor tilpligtet vedblivende at udrede samme 260.

**Tjende.**

En Tjenestekarl ikke anseet berettiget til at forlade sin Tjeneste paa Grund af de Mangler, af hvilke Kosten til forskjellige Tider havde lidt . . . . . 669, 748, 749.

**Tyveri.**

En for Tyveri eller Nan Tiltalt frifunden af Mangel paa Beviis . . . 195.

To for Tyveri og Bedrageri Tiltalte frifundne, idet deres Forhold med fra en Bondegaard at bortføre en Deel Besætningsgjenstande ikke kunde tilregnes dem som Tyveri, eftersom Gaarden med Besætning paa den Tid ifølge Kjøbecontract var i den ene Tiltaltes Besiddelse . . . . . 205.

En for „formeentlig begaaet Tyveri“ Tiltalt frifunden . . . . . 297.

Frifindelse uilagt en for Tyveri Tiltalt . . . . . 385, 389.

En Tiltalt, der havde tilvendt sig forskjellige Gjenstande deels for at komme bort fra Ladegaarden deels for ved sammes Salg at staffe sig Fordeel, og som derefter selv havde anmeldt sin Forbrydelse for Politiet, dømt for Tyveri efter Strl.s § 231 1ste Led sfr. § 60 2det Led 111.

En Tiltalt mod sin Benægtelse anseet overbeviist at have begaaet Kommetyveri paa Kjøbenhavns Grønttorv, medens hun med Hensyn til de hende iøvrigt paasigtede Tyverier frisandtes af Mangel paa Beviis . . . . . 180.

En Tiltalt, der fra en Bogn med Ose, som han for en Anden kjørte til Havnen, havde tilvendt sig to Ose, straffet som Tyv . . . . . 239.

En Tiltalt, der fregav ved sin Bortgang fra en Mand, han besøgte, af en Feiltagelse at have medtaget Mandens Uhr, som det ikke var hans Hensigt at tilegne sig, dømt som Tyv . . . . . 373.

En Tiltalt, der hemmelig havde udtaget 1 Rd. af en Andens Portemonnaie, straffet som Tyv uden Hensyn til sit Foregivende om, at han ikkun vilde gjøre sig betalt for 2 Mk., som han havde tilgode hos den Paagjældende, men havde ifinde at tilbagelevere Resten . . . 423.

En Tiltalt, der havde solgt et til ham laant Uhr og, da Eieren forlangte det tilbage, sjaalet det fra Kjøberens, straffet for Bedrageri og Tyveri uden Hensyn til sit Foregivende, at Kjøbesummen ikke var betalt . . . . . 432.

En Tiltalt, der havde affaaaret Haalerne paa over 20 Heste og solgt Haarene, dømt efter Strl.s § 231 1ste Led . . . . . 495.

En Tiltalt, der havde tilegnet sig en en Anden tilhørende Hund, dømt efter Strl.s § 228 . . . . . 510.

Underforvalteren paa en vestindisk Plantage, der ved at benytte de ham betroede Møglar og i Forening med Arbeidere paa Plantagen ved

Rattetid havde begaaet Tyveri i Plantagens Oplagssteder, straffet efter Frd. 11te April 1840 § 1 jfr. § 3 Nr. 4, 5 og 6 . . . . .	578.
En Tyv, der havde banet sig Afgang til et Huus ved at række Armen ind gjennem et Vindue uden Ruder og aftaget en Klin, hvormed Døren indvendig fra holdtes lukket, dømt i Henhold til Strl.s § 228	697.
Tvende islandfse Tiltalte dømt efter Frd. 11te April 1840 § 1 cfr. Frd. 24de Januar 1838 § 4. En tredie Tiltalt frisunden . . . . .	89.
En vestindisk Tiltalt dømt efter Frd. 11te April 1840 § 29 cfr. § 1 .	496.
En vestindisk Tiltalt dømt efter Frd. 11te April 1840 § 17 cfr. § 79 .	518.
Straf for simpelt Tyveri fremdeles idømt 1, 5, 29, 38, 55, 58, 65, 66, 69, 70, 78, 81, 82, 118, 128, 129, 156, 175, 194, 199, 205, 234, 248, 269, 291, 302, 312, 313, 317, 322, 328, 329, 349, 367, 380, 413, 426, 431, 438, 458, 521, 530, 543, 559, 621, 634, 640, 643, 675, 692, 699, 708, 709, 711, 744, 750.	
Straf anvendt for Forsøg paa Tyveri . . . . .	543.
Dvægtyveri paa Marken.	
Et Tyveri af Lam, der græssede i en Stov, straffet efter Strl.s § 229 Nr. 1 . . . . .	709.
Straf for Dvægtyveri paa Marken endvidere idømt . . . . .	5 (8, 9, 10).
Indbrudstyveri.	
I et Tilfælde, hvor en Tiltalt havde tilstaaet at have begaaet et Indbrudstyveri i Forening med tvende Andre, den ene af disse dømt efter de imod ham fremkomne Indicier, den anden derimod alene dømt efter sin egen Tilstaaelse for efterfølgende Deelagtighed i Tyveriet . .	606.
En Tiltalt, der havde tilstaaet at være steget ind i en Ladebygning gjennem et Vindue og derefter havde begaaet Tyveri sammesteds, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 uden Hensyn til sit Foregivende af kun at være steget ind i Laden for at sove en Nuss ud . . . . .	745.
Et Tilfælde, hvor Tyven havde banet sig Afgang til et Værelse ved med et haardt Tryk mod Døren at styde Laasens Nigle ud af Slutblikket, hvilket paa Grund af Laasens maadelige Veffaffenhed lod sig gjøre, henført under Strl.s § 229 Nr. 4 1ste Led . . . . .	238.
En Tyv, der var kommen ind i Vestjaalnes Leilighed ved Hjælp af Nøglen til samme, som Tyven tidligere havde seet at blive henlagt under Maatten udenfor Døren og den paagjældende Dag ligeledes fandt liggende der, ikke straffet for grovt Tyveri . . . . .	694.
Et Tyveri fra en Hønsesgaard, hvortil Tyven havde banet sig Afgang ved med en falsk Nøgle at aabne det Stakit, der afskiltte Hønsesgaarden fra den egentlige Gaardsplads, til hvilken der var uhindret Afgang fra Veien, ikke anseet som grovt . . . . .	692.
Et Tyveri af Been i den zoologiske Have ved Frederiksberg, hvori der paa den Tid ingen Beboelsesleilighed fandtes, og til hvilken Tyven	

- Pag.
- hadde banet sig Afgang ved at stige over et 2 $\frac{1}{2}$  Alen høit Rækværf, ikke anset som grovt . . . . . 692.
- En Tiltalt, der havde tilvænnt sig noget Hæft fra et til Vestjaalnes Leilighed hørende aflaaet Tørverum, til hvilket hun skaffede sig Afgang ved at trække Krampen, i hvilken Hængelaasen for Døren var fastgjort, ud ved Hjælp af en i Leiligheden forefunden Knibtang, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 1ste Led . . . . . 322.
- En Tiltalt, der havde begaaet Tyveri af forskjellige Handelsvoarer, som beroede i en Bontik og et Pakrum, hvortil han skaffede sig Afgang ved efter at være steget over en Muur og knækket en Binduesrude at astage Krogen paa vinduet og krybe ind gjennem dette, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 1ste Led. . . . . 324.
- En Tiltalt for at have gjort Indbrud i Loftet over et Svinehus, som ikke stod i Forbindelse med nogen til Beboelse indrettet Leilighed, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 1ste Led. . . . . 379.
- En Tiltalt, der ved at benytte Nøglen til sit eget Loftskammer to Gange havde aabnet Hængelaasen for et fremmed Loftskammer og der sjaalet Spaaner af omtrent 8 ffs Værdi, anset efter Strl.s § 229 Nr. 4 1ste Led. 392.
- En islandsk Tiltalt, der ved Hjælp af en hos en Medtaltant laant Nøgle havde skaffet sig Afgang til et lukket Fiskehus og der begaaet Tyveri, dømt for grovt Tyveri. — Den Medtaltante, der foruden ved Aaen af Nøglen havde taget Deel i Forbrydelsen ved at følge førstnævnte Tiltalt til Gjæringsstedet, staae udenfor, medens Tyveriet blev begaaet, samt deeltage i Fortæringen af de sjaalne Fødevarer og modtage Resten af dem til Forvaring, dømt efter Strl. 25de Juni 1869 § 231 cfr. § 48 2det Led . . . . . 472.
- En Tiltalt, der havde begaaet Tyveri i et Kammer, til hvilket han havde skaffet sig Afgang ved at krybe gjennem en Lem ind i Loen, som ved en aabensaaende Dør stod i Forbindelse med Kammeret, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 . . . . . 559.
- En Tiltalt, der, efter at have indfundet sig paa Raad- og Domhuset i Kjøbenhavn i lovligt Værinde, havde indsneget sig i Criminal- og Politiretters Locale for at stjæle og den næste Morgen, da det var blevet lyst, stjal nogle der bevarede Rædningsstykker, ifkun anset skyldig i simpelt Tyveri, da den Etage, i hvilken Tyveriet blev begaaet, og navnlig den Deel af Etagen, hvortil Tiltalt havde skaffet sig Afgang, var ubeboet . . . . . 55.
- Straf for Indbrudstyveri fremdeles idømt 5, 57, 66, 199, 329, 380, 448, 504, 593, 621, 675, 711, 744.
- En Tiltalt, der havde forsøgt Tyveri i et Skib ved med et Spiger at frabryde den for Dækstakset anbragte Hængelaas, udenat det dog derved lykkes ham at erholde Afgang til Takstet, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 1ste Led cfr. § 46. . . . . 543.

	Pag.
Straf endvidere idømt for Forsøg paa Indbrudstyveri . . . . .	2.
Tyveri efter Straffelovens § 234.	
Straf anvendt for Skovtyveri og Forsøg derpaa . . . . .	198.
Straf efter Strl.s § 234 fremdeles idømt . . . . .	366.
Tyveri efter Straffelovens § 235.	
En Tiltalt, der af et Birketræ havde affaaet Grene af Værdi cirka 2 Mk., dømt efter Strl.s § 235 . . . . .	84.
En Tiltalt, der i en Skov havde affaaet en halv Snees Tækketjeppe, dømt efter Strl.s § 235 cfr. § 234 . . . . .	119.
En Tiltalt, der havde fravendt sin Madmoder 2 Lys à 2 $\beta$ Stykket for at benytte dem til at arbejde ved, ikke anset med Straf derfor, da den Bestjaalne havde frataget Paatale . . . . .	121.
To Tiltalte straffede for Tyveri efter Strl.s § 235 for at have bemægtiget sig nogle til 4 Mk. vurderede Stykker affauget Bøgetræ, som henlaae i Skjellet mellem to Skovløbder, hvis Eiere havde erklæret, at det ikke var sældet af dem, og at de ikke kunde sige, om det var taget i deres Skov . . . . .	183.
Strl.s § 235 anvendt med Hensyn til Pile- og Hæselqviste, som Tyven havde affaaet . . . . .	420.
En Tjenestekarl, der ved sin Vortgang fra Tjenesten havde nedpakkert nogle ham til Brug overladte Klæder, som han ansaae sig berettiget til at beholde, i en hans Huusbond tilhørende Kasse af Værdi 3 Mk., som henstod paa Tiltaltes Kammer, og derefter taget Kassen med sig og beholdt den, for saavidt dømt efter Strl.s § 235 . . . . .	672.
Deelagtighed i Tyveri.	
Strl.s § 48 anvendt . . . . .	66.
En Tiltaltes Medvirkning til et Indbrudstyveri iffun hensført under Strl.s § 51, medens den i foregaaende Instants var hensført under § 52 . .	66.
En Tiltalt, der havde truffet Aftale med en Medtiltalt om, at denne i en Eiendom, hvor han havde tjent, skulde begaae et Tyveri til fælles Fordeel, uden at der var talt om, hvorledes Tyveriet skulde iværksættes, og som ventede udenfor paa Gaden, medens Medtiltalte udøvede Tyveriet ved Indbrud, hvorefter han fik en Deel af Udbyttet, anset efter Strl.s § 54 . . . . .	238.
En Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevist . . . . .	319.
Straf idømt efter Strl.s § 47 . . . . .	453.
Strl.s § 54 ikke anset anvendelig, hvor To ligesvem havde deeltaget med hinanden i Udspørelsen af en Forbrydelse . . . . .	458.
Anvendelse af Strl.s §§ 51 og 52 . . . . .	458.
En Tiltalt dømt efter Strl.s § 52 . . . . .	530.
Straf anvendt efter Strl.s § 54 . . . . .	543.

- En Tiltalt, der paa forskjellig Maade havde været beelagtig i de af flere Medtilfælde udbøvede Indbrudstyverier, anseet efter Strf.s §§ 52, 48 og 49 . . . . . 621.
- Udeblivelseedomme** . . . . . 221, 222, 241, 269, 279, 284, 285.
- Uteerligt Forhold.**
- Anvendelse af Strf.s § 176 jfr. §§ 173 og 174 . . . . . 61.
- En Tiltalt, der havde begaaet uteerligt Forhold med et elleveaarigt Pigebarn, dømt efter Strf.s § 176 sammenholdt med § 173. . . . . 85.
- En Tiltalt for uteerligt Forhold tilbeels mod sine egne Døtre i deres Børnear og for at have bedrevet Utugt i en halvvoxen Piges Nær-  
værelse anseet efter Strf.s § 176 jfr. §§ 161 og 174 og § 185 . . . 335.
- En Skolelærer dømt for uteerligt Forhold imod Pigebørnene i Skolen  
efter Strf.s § 176 cfr. § 166 . . . . . 678.
- Veie.**
- Et Tilfælde, hvor et Godsherfabe havde fraffilt en Fæstegaard en  
Huuslob og ved Indbrømmelse fra Fæsteren af Nabogaarden skaffet  
Veie til Huuslobden tilbeels over sidnævnte Gaards Grund, denne  
Indbrømmelse antagen ifkun at gjælde for Huuslobden og dennes da-  
værende Bruger, saaat den ikke senere, da Huuslobden tilligemed  
den Gaard, hvorfra den var udfilt, kjøbtes af Gaardens Fæster, kunde  
hjemle Sidnævnte Ret til Veie over Nabogaardens Grund. . . . . 331.
- En Gaardeier kjendt berettiget til at erholde Erstatning for Ubvidelsen  
af en over hans Jord gaende Sognevei, idet Sogneraadets Paa-  
stand om, at han skulde have gjort Afstald paa Erstatningen, forka-  
stedes som ubeviist . . . . . 355.
- En Godsseier, der ved Overenskomst med det Offentlige havde forpligtet  
sig til at vebliageholde en Bro, imod at Beboerne af 4 Byer udeluk-  
kedes fra Pasfagen over den, anseet løst fra denne Forpligtelse ved  
Veiens Optagelse paa Regulativet for de Biveie i Amtet, der skulde  
være offentlig Tilfyn undergivne, da Udelukkelsen af de nævnte Be-  
boere derved blev en Umulighed, og han ikke kunde antages ved sit  
senere Forhold at have bundet sig til desuagtet at vebliageholde Broen. 526.
- En Part, der havde gobtgjort sin Berettigelse til at befare en Veistræk-  
ning, ikke anseet bespøiet til at fordre en paa samme anbragt Bom  
borttagen, da der, saalangt Erindringen gif tilbage, havde været Bom  
paa den nævnte Veistrækning, og Anbringelsen af en saadan ikke fandtes  
uforenelig med hans Ret til Veiens Afbenyttelse, naar han fik Nøg-  
le til Bommen eller paa anden Maade fattes ifstand til at befare Veien  
til enhver Tid. . . . . 589.

**Bestindien.**

Antaget, at en Plantagearbeider, der var sødt 1833 paa en Plantage  
paa St. Croix og med Undtagelse af 2de Perioder, hver paa et Par  
Aar, steds havde opholdt sig paa denne Plantage, navnlig uafbrudt

Pag.

i circa 5 Aar, indtil han blev erklæret for Invalid, maatte betragtes som hjemmehørende paa Plantagen, og at han som saadan, og da han som Invalid var trængende til Forsørgelse, ifølge Anordning 26de Januar 1849 § 17 var berettiget til af Plantageeieren at erholde en ugentlig Præstation af Fødemidler eller et Pengebeløb. . . . . 755.

**Bezel.**

En Part, der havde sat sit Navn efter tvende Andres bag paa et Document, i hvis Context Ordet „Bezel“ ikke fandtes, men som iøvrigt havde Form af en Bezel, frifunden i en Sag, hvorunder han søgtes til at indfri Documentet som Selskyltnercautionist, og under hvilken han gjorde gjældende, at han ifkun havde sat sit Navn paa Documentet i Tillid til, at det var en Bezel, og at han saaledes eventuelt vilde have Bezelret mod de to foregaaende Endossenter. . . . . 652.

En Paategning paa en efter Frd. 7de April 1843 udstedt Bezel om, at den skulde være betalbar paa et andet Sted end, hvor den var udstedt, ikke antaget at have Gyldighed ligeoverfor Endossenterne, med mindre disse dertil havde meddeelt deres Samtykke. . . . . 689.

**Bidner.**

Forkastelse af en Medacteurs Indsigelse imod at aflægge Bidneforklaring under en criminel Undersøgelse, der var reist ubelukkende paa Grundlag af en i hans Blad indeholdt Meddelelse om et i Kjøbenhavn begaaet Tyveri . . . . . 273.

I en Tvist mellem Directionen for Kjøbenhavns Sommertivoli og en af denne som „første Dandsferinde“ engageret Person om, hvorvidt Sidstnævnte var istand til at opfylde de af hende ved Contracten overtagne Forpligtelser, antaget, at Sagen ikke efter Directionens Besvarelse burde hjemvise til yderligere Bidnesøring, da Bidnernes Besvarelse af de paagjældende Spørgsmaal, der væsentligt gik ud paa et Skjøn over Indstævntes personlige Færdigheder og hendes Egenstøb som Kunstnerinde, maatte antages at blive uden al Indflydelse paa Sagens Udfald . . . . . 490.

**Bold.**

1. Mod Embedsmænd o. s. v.

Straf for Bold mod en Skovbetjent idømt efter Str.l.s § 100 cfr. § 98 og § 203. . . . . 119.

En særskilt Tiltalt, der, medens han i befjænket Tilstand af Politimandskabet transporteredes til Baretægtsfængslet, paa forstjellig Maade udøvede Bold mod de til dette hørende Personer, hvilke han bed og sparke, ligesom han søgte at fratage dem deres Sabler, anseet efter Str.l.s § 100 . . . . . 231.

En Tiltalt, der havde bragt en Underofficer en Skalle, medens denne gik paa Fortouget ved Siden af en Menig, anseet efter Str.l.s § 99 for Bold imod en udcommanderet Militairperson, da det under Sagen



	Pag.
var opløst, at de to nævnte Militaire vare underveis for efter Com= mando at afløse et Vagtmandsktab . . . . .	400.
To Tiltalte, der i Anledning af nogle af en Folketingsmand i Tinget fremfattede Ytringer, hvorved de havde følt sig personlig krænkede, havde kaldt ham ud i en til Folketingsalen støvende Gang og der udfordret ham og fornærmet ham i Ord og Gjerning, dømt for Forsøg paa Duel, men isøvrigt frifundne, da Straffeloven ikke indeholder nogen Bestemmelse om Bold og Uresnørmøder mod Rigsdagens Med= lemmer som saadanne, og da de Tiltalte hverken kunde siges at have angrebet Folketingets Sikkerhed og Frihed eller at have forstyrret Tingets Forhandlinger . . . . .	585.
En Tiltalt, der umiddelbart efter at være permitteret fra sin militaire Stilling havde overfaldet forskellige Militairpersoner med Bold og Trusler og gjort Modstand, da han blev anholdt, anseet efter Strl.s § 99 . . . . .	604.
Straf anvendt efter Strl.s § 98 for Bold, udøvet mod et Sogneraad= medlem, der paa Sogneraadets Vegne og ifølge en Beslutning af dette havde indsundet sig paa Tiltaltes Bopæl for at sørge for, at hun med Familie blev bragt til en Fattiggaard . . . . .	766.
Straf anvendt efter Strl.s § 100 cfr. § 98 for Bold, udøvet mod en Bægter . . . . .	768.
2. Mob Private.	
En Tiltalt dømt for Mishandling af sin Hustru og deres smaa Børn efter Strl.s § 202 . . . . .	239.
En Tiltalt dømt for Mishandling af sin Hustru efter Strl.s § 202 . . . . .	335.
En Tiltalt for Bold imod en privat Skovfoged anseet efter Strl.s § 203 tilbeels sammenholdt med § 46 . . . . .	371.
En Tiltalt, der havde slaet en beruset Mand i Hovedet med en Flaske og ifølge Lægeerklæring maatte antages derved at have fremkaldt hans kort efter indtrufne, ved overdreven Nydelse af Spiritus bevir= kede Død, dømt efter Strl.s § 203 . . . . .	388.
En Tiltalts Foregivende om at have været i Rødbærgtilfælde, da han tilspiede en Anden en Legemsbestadigelse, ikke taget i Betragtning . . . . .	442.
Et tiltalt Fruentimmer, der havde tilfældet at have angrebet en Anden og i Hidstighed bibragt ham et Saar i Panden med en Kniv, anseet efter Strl.s § 203, idet hendes senere Foregivende af at have saaret ham af Vaade ikke toges i Betragtning . . . . .	442.
En Tiltalt, der under et Slagsmaal havde tilspøjet en Anden mindre Legemsbestadigelser, anseet efter Strl.s § 203 med en Bøde under Hensyn til, at det sandsynligviis var den Bestadigede, der først var gaet over fra Skænderi til Slagsmaal . . . . .	445.
En 20-aarig Tjenestekarl, der under et overlagt Angreb havde tilspøjet	

- sin Huusbond alvorlige Legemsbeskædigelser, anseet efter Strl.s § 203 med Forbedringshuusarbeide . . . . . 463.  
 Straf endvidere anvendt efter Strl.s § 203 . . . . . 52, 594, 768.  
 En vestindisk Tiltalt, der under en overlagt Boldsgjerning havde tilføjet en sagesløs Mand Overlast, som fremkaldte en universel Røbeelse af Nærbesystemet, dømt efter Frd. 4de October 1833 § 9 cfr. § 6 . . . 550.

**Boldtagt.**

- En Person, der paa Gjerningens Tid manglede 2 Dage i at have fyldt sit 18de Aar, anseet efter Strl.s § 168 cfr. §§ 37 og 46 . . . 364.  
 En Tiltalt dømt efter Strl.s § 168 cfr. § 46 for Forsøg paa Boldtagt, udøvet imod et til hans Huusstand hørende 15-aarigt Pigebarn, idet det efter Omstændighederne antoges, at hun ikke havde været villig til at hengive sig for Tiltalte, men gjort den Modstand, hun kunde . . . . . 483.  
 7 Tiltalte dømt efter Strl.s § 168 sidste Stykke for under Anvendelse af Tvang og ved gjensidig Hjælp at have forskaffet sig legemlig Omgang med en berøgtet Kvinde mod hendes Villie . . . . . 659.

**Bærnepligt.**

- En i London af danske Forældre sødt Person, der efter Bestaffenheden af Forældrenes Ophold i London maatte betragtes som sødt Engländer, i Genhold til Declaration af 14de Juni 1869 udflettet af Rædgerrullen, uanseet at han var udfreven til Krigstjeneste før Declarationens Udstedelse . . . . . 209.  
 Bestemmelsen i Bærnepligtloven af 2den Marts 1861 § 24 (ifr. Lov 6te Marts 1869 § 28) om, at den udfrevne Bærnepligtige, der uden Lovligt Forsald udebliver fra Møde ved Troppesafdelingen, bliver „at behandle og straffe efter den militaire Lovgivning,“ ikke funden at afgive tilstrækkelig Hjemmel til at fravige Lovgivningens almindelige Regel, at det udfrevne Mandskab, forinden det møder i Tjenesten, for begaaede Lovovertrædelser tiltales ved civile Domstole, men Straffen for dette Forhold af Højesteret bestemt efter den militaire Lovgivning . . . . . 451.  
 En Tiltalt anseet med Bøder efter Lov 2den Marts 1861 §§ 40 og 43 for uberigtiget Flytning og for uden Tilladelse at være reist ud af Riget . . . . . 451.  
 En Tiltalt anseet efter Lov 6te Marts 1869 § 13 for ulovlig Udeblivelse fra Sessjonen . . . . . 659.

**Ægteskab.**

- En Bestemmelse i et confirmeret Testament om, at de for Testators Døtre i Overformynderiet til Rentenydelse indfatte Capitaler ved Døttrenes Død skulde tilfalde deres Livsarvinger, i Forbindelse med Testamentets øvrige Indhold antaget at medføre, at Capitalerne i Tilfælde af Døttrenes Ægteskab skulde være udenfor Formueællerskabet, og at

- ingen Deel deraf efter en Datters Død kunde ansees at være tilfalden hendes Mand som Arvelob . . . . . 30.
- En Mand's Ret til en aarlig Udbetaling af sin fraseparerede Hustru anseet bortfalden, idet Retten ifølge Separationsvilkårene var tabt, naar han uden hendes Samtykke kom til Kjøbenhavn . . . . . 249.
- Herfornærmelser.**
- Straf anvendt efter Strl.s § 101 for en fornærmelig Udtalelse, der i et Communalbestyrelsesmøde fremsførtes af et af Bestyrelsens Medlemmer mod vedkommende Herrebsfoged, der som Formand ledede Mødets Forhandlinger, i Anledning af Handlinger, som denne i Embeds Medfør havde foretaget . . . . . 134.
- En særskilt Tiltalt, der, medens han i beskjænket Tilstand af Politimandskabet transporteredes til Varetægtsfængslet, paa forskjellig Maade havde fornærmet Landfogden og Politipersonalet, dømt efter Strl.s § 101 . . . . . 231.
- En Tiltalt anseet efter Strl.s § 101 for grove Fornærmelser og Forhaanelser mod Forhørsdommeren . . . . . 297.
- En vesindiff Tiltalt, der under Transporten til Arresten havde udviist en høi Grad af Gjenstridighed og brugt Uqvemsord deels mod de Betjente, som førte ham, deels om Politiet i det Hele, dømt efter Grundfæningerne i Frd. Ate October 1833 § 16 . . . . . 550.
- En Tiltalt, der umiddelbart efter at være permitteret fra sin militaire Stilling havde brugt Skjældsord mod forskjellige Militairpersoner, dømt efter Strl.s § 101 . . . . . 604.
- Antaget, at en Part, der i en til den islandske Landsoverrets Justitiarius stilet Skrivelse havde gjort Indsigelse mod 2de Tilforordnede's Habilitet, ikke kunde ansees at have gjort Brud paa den Sømmelighed, procederende Parter i Retten bør iagttage, men at den i Skrivelsen givne Motivering af Indsigelsen, forsaavidt den indeholdt fornærmelige Paafagn med de nævnte Tilforordnede, maatte være Gjenstand for særlig Paatale . . . . . 729.
- Straf anvendt efter Strl.s § 101 for Fornærmelser udviste mod et Sogneraadsmlem, der paa Sogneraadets Vegne og ifølge en Beslutning af dette havde indfunbet sig paa Tiltaltes Bopæl for at sørge for, at hun med Familie blev bragt til en Fattiggaard . . . . 766.
- Øvrighed.**
- En Tiltalt dømt efter Strl.s § 226 for i forskjellige Andragender til Justitsministeriet at have fremsat en Række aabenbor fælske Klagemaal mod en Herrebsfoged . . . . . 158.

# Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 1.

Den 18de Marts.

1870.

---

---

## Første ordinaire Session.

Torsdagen den 3die Marts.

Nr. 93.

Advocat Henriksen

contra

**Elisabeth Antoinette**, ogsaa kaldet **Antoinette Elisabeth Söchumsen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Januar 1870: „Arrestantinden Elisabeth Antoinette, ogsaa kaldet Antoinette Elisabeth Söchumsen, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Møller og Nissen, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Elisabeth Antoinette, ogsaa kaldet Antoinette Elisabeth Söchumsen — der er født den 13de April 1851 og foruden at være straffet 4 Gange for Tyveri

mellem hendes 15de og 18de Aar, senest ved denne Rets Dom af 18de April 1868 efter Straffelovens § 228 jfr. §§ 37 og 21 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, er ved samme Rets Dom af 27de Juli f. A. anseet efter fornævnte Lovs § 228 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage — er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dylfste stemmende Tilstaelse overbevist at have den 1ste Juli f. A. og altsaa før sidnævnte Dom overgik hende, stjaalet endeel Finner af Børbi ialt 3 Rd., tilhørende Skrædersvend Peter Jensen, og i afvigte October og November Maaneber begaaet 6 andre simple Tyverier, hvorved hun tilvendte sig endeel forskellige Klædningsstykker, i det Hele af Børbi 15 Rd., samt 1 Mk. i Penge.

Som Følge heraf vil hun nu blive at dømmes deels i Medfør af Straffelovens § 64 til en efter sammes § 228 lempet Tillægsstraf, deels efter dens § 230 1ste Led, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber.“

---

Nr. 91.

Advocat Heinrichsen

contra

**Julius Vilhelm Mathiesen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri og for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te Januar 1870:  
„Arrestanten Julius Vilhelm Mathiesen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Delbanco og Bøcher, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Foraauidt Arrestanten Julius Vilhelm Mathiesen, der under nærværende Sag tiltales for Forsøg paa Tyveri og for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold, sigtes

som skyldig i den sidstnævnte Lovovertrædelse, er det ifkku godtgjort, at han mod et ham til Kjøbenhavn's Politiprotoocol over mistænkelige Personer den 25de August f. A. under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold er Ratten mellem afvigte 1ste og 2den December bleven udenfor sit Logis efter Kl. 10 om Aftenen, og da Lovgivningingen ingen Hjemmel indeholber til at ansee ham med Løsgængeristras for en Overtrædelse som den ommeldte, saa vil han i saa Henseende ikke kunne paaføres noget Ansvar.

Derimod vil Arrestanten blive at dømme for Forsøg paa Tyveri, da det ved hans egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er beviist, at han den ovenomhandlede Nat, efter at have besluttet at begaae Tyveri og at udføre samme i den Brandeviinsbrænder Niels Christian Haslund tilhørende Eiendom Nr. 13 paa Rosengaarden paa den Maade, at han stæffede sig Udgang til den i Eiendommens Stueetage værende mod Gaden vendende og i umiddelbar Forbiudelse med Værelser, hvori Personer, som vare ifeng, havde Natteophold, staaende Bontif, i hvilken han ventede at finde Penge, ved at krybe ind i Bontifen gjennem et af dets Binduer, har omtrent Kl. 12, antagende, at Beboerne vare gaaede tilfængs, i saadan Hensigt ituslaaet en Rude i et af bemeldte Binduer for gjennem den derved tilveiebragte Abning at kunne afdage Binduets Kroege og saaledes faae Binduet aabnet, og derpaa, efterat have fjernet sig i nogen Tid for at overbevise sig om, at Stuslagningen af Ruden var bleven ubemærket, igjen vendt tilbage for at gennemføre sin Plan, men uden at det lykkedes, som Følge af, at han blev anholdt efter Foranstaltning af Personer, der havde opdaget hans Forhold, og da Arrestanten, der er født den 7de Mai 1847 og tidligere anset ved denne Rets Domme af 11te October 1862, 20de December 1864, 28de April 1866 og 20de Februar f. A. efter Frdn. 11te April 1840 § 29 jfr. § 1 med 10 Rottingslag, efter samme Frdn.s § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, hvilken Straf dog ved allerhøieste Rescript af 20de Januar 1865 blev formildet til 25 Rottingslag eller eventuelt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, efter bemeldte Frdn.s § 80 jfr. § 15 og efter Straffelovens § 228 med Forbedringshuusarbeide i 18 og 8 Maaneder, af hvilke Domme dog kun den sidstnævnte medfører Gjentagelsesvirkning, saa vil han nu blive at dømme efter Straffelovens § 230 2det Led jfr. § 46 og § 229 Nr. 4 2det Led, efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar."

Nr. 95.

Advocat Liebe

contra

**Kirstine Andersen** eller **Kirsten Andersdatter**

(Defensor Bunken),

der tiltales for Bedrageri og Falff.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Februar 1870: „Arrestantinden Kirstine Andersen eller Kirsten Andersdatter bør straffes med Forbedringshuusarbeide 8 Maaneder samt udrede denne Actions

Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne H. S. Møgegaard og Rode, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Statsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Kirstine Andersen eller Kirsten Andersbatter, der er født den 9de Marts 1836 og tidligere anset ved denne Rets Domme af 15de October 1867, 10de Marts og 16de Juni 1868 efter Straffelovens §§ 228 og 253, sammes § 230 1ste Led og dens § 231 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 og 5 Gange 5 Dage og Forbebringshuusarbejde i 8 Maaneder, samt ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politifager den 13de October f. A. affagt Dom efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 12 Dage, er under nærværende mod hende for Bedrageri og Falsk anlagte Sag ved egen med det isørigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have uden Samtykke dertil af Arbejdsmand Lars Knudsen og bennes Hustru afvigte 19de December pantsat et Skovl og en Kjøle tilfammen af Værdi 4 Rd., som hun samme Dag havde laant af Sidstnævnte.

Arrestantinden er derhos paa samme Maade overbevist at have i sidstnævnte Maaned, da hun attraaede at komme bort fra Ladegaarden, hvor hun var anbragt af Fattigvæsenet og, for at dette kunde skee, maatte godtgjøre, at hun andetseds kunde faae Bopæl, udfærdiget og uden Skomager Peter Christian Christensens Vidende og Billie underskrevet med det til denne sigtende Navn P. Christensen en den 15de December f. A. dateret Attest, hvorefter hun skulde have faaet Logis i Adelgade Nr. 89 fra den sidstnævnte Dag, og derefter afgivet denne falske Attest til Inspecteuren paa Ladegaarden, fra hvilken hun derpaa den paafølgende Dag blev dimitteret.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter Straffelovens § 253 og § 270, efter Omstændighederne til Forbebringshuusarbejde i 8 Maaneder."

---

## Fredagen den 4de Martz.

Nr. 81.

Statsraad Bunken

contra

**Jens Carl Andrup** eller **Laurfen** og **Christian Peter Adamsen** (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Hæle m. fl. Herrebers Extraretsdom af 7de Mai 1869: „Tiltalte Christian Christensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Jens Carl Andrup eller Laurfen, Niels Sørensen eller Brandesen, Frederik Nielsen Kjørhuus og Christian Peter Adamsen bør hensesættes til Tugthuusarbeide, Førstnævnte i 4 Aar, Niels Sørensen og Frederik Nielsen hver i 2 Aar og Christian Peter Adamsen i 5 Aar. Arrestantinden Ane Marie Laksen bør at hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, og de Tiltalte Jens Sørensen af Thorsager Fattighuus, Mette Christine Holm og Maren Pedersen i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. Derhos ville de have at udrede i Erstatning til de Bestjaalne: Arrestanten J. C. Andrup til Christen Rasmussen af Borum 7 Rd. 3 Mk. 10 ß, til Christen Thomsen af Gimming 48 Rd., til Bobil Pedersbatter sammesteds 6 Rd., til Tjenestekarl Anders Nielsen sammesteds 16 Rd. og til Peder Jensen Rjør af Skjæring 80 Rd., og in solidum med Arrestanten Frederik Nielsen til Maren Jørgensbatters Arvinger i Aaby 60 Rd., til Søren Hansens Enke i Hæle 3 Rd. 3 Mk., til Henrik Jørgensen i Brabrand 8 Rd. og til Hans Chr. Leerbjerg paa Bitten Mark 3 Rd. 4 Mk. 8 ß, hvoraf Arrestanten Niels Sørensen in solidum med dem tilsvare 2 Rd. 1 Mk. 8 ß, samt in solidum med Arrestanten Niels Sørensen til Niels Christensen Tynbo af Bitten 3 Rd.; fremdeles udreder Arrestanten Frederik Nielsen yderligere in solidum med Arrestanten Chr. P. Adamsen til Hans Christian Leerbjerg af Bitten Mark 18 Rd. 2 Mk., hvoraf 6 Rd. 2 Mk. tillige tilsvares af Tiltalte Maren Pedersen in solidum med Frederik Nielsen og 10 Rd. 4 Mk. af Mette Christine Holm in solidum med Chr. P. Adamsen, og udreder Arrestanten Frederik Nielsen endelig in solidum med de Tiltalte Mette Chr. Holm og Maren Pedersen til Søren Thorup i Brinders 6 Rd. og in solidum med Maren Pedersen til Skolelærer Petersen i True 4 Rd.



For Tiltalte Christian Christensens Vedkommende udredes Arrestomkostningerne af det Offentlige. De øvrige Arrestomkostninger tilsvares af Arrestanterne og de andre Tiltalte, hver for sin Andeel. Samtlige andre med Actionen forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Cancelliraad Procurator Jensen 40 Rd. og til Defensorerne, Procurator Knudsen 20 Rd. og Procurator Møller 10 Rd., tilsvares af Arrestanterne og de Tiltalte saaledes, at Arrestanten J. C. Andrup deraf udreder  $\frac{1}{3}$ , Arrestanterne Niels Sørensen og Frederik Nielsen hver  $\frac{1}{6}$ , Arrestanten Christian P. Adamsen  $\frac{1}{8}$ , Arrestantinden Ane Marie Løsen  $\frac{1}{12}$ , og de Tiltalte Jens Jensen, Mette Christine Holm og Maren Pedersen hver  $\frac{1}{24}$ . Alt efterkommes under Afærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 13de September 1869: „De Tiltalte Jens Carl Andrup, ogsaa kaldet Laurfen, og Christian Peter Adamsen bør hensættes til Tugthuusarbejde, den Første i 6 Aar og den Sidste i 3 Aar. I Henseende til de idømte Erstatninger samt Actionens Omkostninger i 1ste Instants bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Erstatningerne til Bodil Pedersdatter og Christen Thomsen i Gimming bestemmes til henholdsvis 6 Rd. 3 Mk. og 50 Rd., samt Erstatningen til Gaardmand Henrik Jørgensen i Brabrand til 2 Rd., og at Jens Carl Andrups Andeel i Erstatningen til Niels Christensen Fynbo i Bitten bortfalder, hvorhos Tiltalte Jens Carl Andrup endvidere betaler i Erstatning til Gaardmand Rasmus Mogensen i Faldby 5 Rd., til Enken Maren Kirstine Nielsen i Norring 4 Rd. og til Gaardmand Thomas Christensen i Bitten 3 Rd. Saa udrede de Tiltalte og hver med Halvdelen Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og begge Defensorerne sammesteds, Justitsraad Neckelmann, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting, 15 Rd. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afærb efter Loven."

#### Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der maa anses tilveiebragt et efter Frdn. 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte

Abamsen har deeltaget i Udførelsen af det hos Høker Leerbjerg begaaede, i den indankede Dom omhandlede Indbrudsthyveri, og isørigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bøv ved Magt at stande. Etatsraad Bungen og Advocat Brod tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., der udredes af de Tiltalte, hver med det Halve.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag — der i 1ste Instants tillige angik 7 andre Tiltalte, for hvis Bedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — tiltales Sæns Carl Andrup, ogsaa kaldet Laurfen, og Christian Peter Abamsen for Tyveri.

Hvad angaar Tiltalte Sæns Carl Andrup, da er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

1. Matten mellem den 16de og 17de October 1859 har Tiltalte i Forening med en ikke medtiltalt Person frafjaalet Gaardmand Peter Jensen Kjør, der da boede i Lisbjerg, endeel Klædningsstykker m. m., der beroede i dennes Oversteflue, hvortil Tiltalte efter den ommeldte medbeelagte Person's Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte, der ikke mere vil kunne mindes det Nærmere, ikke har modfagt, skaffede sig Afgang ved at astage et udvendig fastsømmet Bindue og derefter at stige ind igjennem den saaledes frembragte Abning. Bestjaalne har ansat Værdien af det Stjaalne til ialt 80 Rd., hvilket Beløb han har paastaet sig tilkjendt i Erstatning under Sagen.

2. Matten mellem den 25de og 26de April 1867 har Tiltalte, efter sin Forklaring i Forening med en anden tidligere straffet Person Lorenz Christensen, der under Sagen er undveget uden at være bleven behørig afhørt begaaet et Indbrudsthyveri hos Gaardmand Christen Thomsen paa Gimming Mark, idet de, efterat Tiltalte hadde frataget et udvendig fastsømmet Bindue, frabrøde en af de i Binduet anbragte Fernstænger, og steg igjennem det saaledes aabnede Bindue begge ind i Storstuen og der tilvendte sig endeel Klædningsstykker, hvoraf Tiltalte dog for sin Part ikkun vil have faaet den mindste Deel. De ved dette Tyveri Bestjaalne have paastaet sig tilkjendt i Erstatning, Christen Thomsen 50 Rd., Aftægtsmand Thomas Sænsens Hustru, Bobil Pedersdatter, 6 Rd. 3 Mk. og Tjenestekarl Anders Nielsen 16 Rd.

3, 4, 5. Endvidere har Tiltalte — som han har forklaret, ligeledes i Forening med den nævnte Lorenz Christensen — en Nat i Juli Maaned s. A. frafjaalet Gaardmandskone Ane Christensdatter i Lindbæk 40 Allen Lærred af Værdi 10 Rd., der laae paa Bleg i dennes Have, samt Matten imellem den 7de og 8de August s. A. begaaet to Indbrudsthyverier, det ene hos Gaardmand

Carl Jensen i Borrids, hvor Lorenz Christensen, efterat de havde udtaget et Bindue i Rækestuen, steg ind igjennem Nabningen, medens Tiltalte sad i Binduet, og tilvendte sig en Skinke og noget Smør af Værdi 3 Rd. 2 Mk., samt efter Bestjaalnes Forklaring desuden nogle flere Fødemidler, og det andet hos Gaardmand Christen Jensen i Lind, hvor Tiltalte gjennem et efter Bestjaalnes Forklaring med Jernstænger, af hvilke den ene fandtes skræbrudt, forsynet Bindue steg ind i Bryggerstet og her tilvendte sig 50 Alen Lærred af Værdi 14 Rd. 3 Mk. 8 f. De ved disse Tyverier Bestjaalne have frataltet Krav paa Erstatning. Efter hvad Tiltalte har påaastaet, er det sidstnævnte Tyveri, saavel som det ovenfor under Nr. 2 ommeldte, udført efter Lorenz Christensens Anvisning, ligesom Tiltalte endvidere har anbragt, at det den Nat, da de stjal Lærredet i Lindbæk, egentlig var Hensigten at stjæle Penge i en anden By, men at dette Tyveri ikke kom til Udførelse, da Folkene i Gaarden vare oppe.

6. Natten mellem den 11te og 12te October 1867 har Tiltalte fratjaalet Sognefoged Søren Jensen i Skjær 2 Par Støvler og en Kullepølse, der beroede i dennes Spisekammer, idet han efterat have stukket et Brædt, der var slaaet for et aabent Bindue, tilstode, tilvendte sig de nævnte Gjenstande, som han kunde naae ved at række ind ad Binduesaabningen, uden at behøve at stige ind igjennem denne. Bestjaalne har været opfordret til at møde i Retten for at erklære, om han vilde neblægge Paastand paa Erstatning, men har ikke efterkommet denne Opfordring.

7. I Forening med den i 1ste Instants medtilltalte Frederik Nielsen, der ligesom Tiltalte førte et omstreifende Liv, har Tiltalte Natten imellem den 23de og 24de April f. A. begaaet et Indbrudstyveri hos senere afdøde Gaardmandskenke Maren Jørgensdatter i Aaby, idet han efter at have udtaget et med Søm udvendig fastgjort Bindue ind til Spisekammeret krøb igjennem Nabningen ind i Kammeret, medens Nielsen forblev udenfor. Af et i Kammeret værende Hængeskab, hvori Maren Jørgensdatter, efter hvad Tiltalte havde hørt, havde sine Penge gemt, og hvilket han fik aabnet ved at rykke i Døren, tilvendte han sig omtrent 60 Rd. i Penge, hvilke han og Nielsen deelte, samt endeel Sølvknapper og et sølvbeslaget Pibebehov, som Nielsen fik. Af de stjaalne Sølvknapper ere nogle bragte tilstode under Sagen og udeliveredede Bestjaalnes Arvinger, der have påaastaet sig det stjaalne Pengebeløb erstattet med 60 Rd., men igrøvt have frataltet Krav paa Erstatning.

8. I Forening med Samme har Tiltalte endvidere Natten imellem den 22de og 23de Juni f. A. fratjaalet Gaardmand Laust Andersen paa Langaa Mark nogle Urtekravvarer og Fødevarer af Værdi 2 Rd. 2 Mk. 8 f, hvilke Gjenstande Tiltalte ndtog af Bestjaalnes Spisekammer ved at række ind igjennem Binduet, hvori der, efter hvad han har påaastaet, var nogle Ruder ube. Bestjaalne har frataltet Krav paa Erstatning.

9. Den 27de Juli f. A. om Aftenen tilvendte Tiltalte og Frederik Nielsen sig et Gaardmand Søren Hansens Enke paa Hasle Mark tilhørende Lam, der tilligemed Bestjaalnes andre Faar gif løst paa hendes Mark; de

slagtede strax Lammet, hvis Skind, Hoved og Subbolbe de lode ligge paa Marken. Bestjaalne har ansat Lammets Værdi til 3 Rd. 3 Mk., hvilket De- løb hun har paastaet sig tilkjendt i Erstatning under Sagen.

10 og 11. Natten imellem den 29de og 30te Juli s. A., da Tilstalte og Nielsen efter Sidsinøvnets Forklaring vare gaaede ud sammen for at skjæle, begil de Tyveri i Brabrand, idet Tilstalte udtog et udvendig med Søm fastgjort Bindue i Mælketamret i Gaardmand Henrik Jørgensens Gaard samue- steds, og ved at række ind af Binduet tilvendte sig noget Flæsk, efter Bestjaal- nes Opgivende omtrent et Par Rispuud à 4 Rd. pr. Lpd., men efter Til- taltes og Nielsens Anbringende kun omtrent  $\frac{1}{2}$  Lpd., ligesom de endvidere samme Nat indfaant sig ved en Gaard i Hasle, hvor de udtoge et Bindue, men atter opgave det der paatænkte Tyveri, da der var Jernstænger i Binduet, og de troede, at der laae Nogen i Værelset indenfor. Henrik Jørgensen har paastaet sig tilkjendt Erstatning for det sjaalne Flæsk med 24 s. pr. Pd.

12. En Nat i Begyndelsen af August Maaned s. A. have Tilstalte og Fr. Nielsen, der vare gaaede ud for at begaae et Tyveri i Lyngaa, hvilket imidlertid blev opgivet, frastjaalet Høker Hans Chr. Leerbjerg paa Bitten Mark en Dug og et Stykke Lærred af Værdi tilsammen 3 Rd. 4 Mk. 8 s., hvilke Gjenstande de, efter at have aabnet et Bindue ind til en Stue ved at frabøje de Søm, hvormed det udvendig var fastgjort, kunde naae ved at række ind igjennem Binduet. Bestjaalne har paastaet sig Erstatning tilkjendt.

13 og 14. I Forening med den i 1ste Instants medtiltalte Niels Sø- rensen, i hvis Huus saavel Tilstalte som flere af de andre for Underretten Medtiltalte jevnlig havde Tilhold, har Tilstalte Natten mellem den 31te August og 1ste September s. A. forøvet to Indbrudstyverier, nemlig først i Gaard- mand Søren Pedersens Gaard i Skadder, hvor de, efterat Tilstalte var steg- tet ind igjennem et Bindue i Bryggeriet og havde lukket Niels Sørensens ind igjennem Døren, tilvendte sig to Lommebøse, der hang i Dagligstuen og til- hørte Træskofarl Niels Madsen, som sov i samme Stue, og derefter hos Gaard- mand Christen Christensen i Boldum, hvor Tilstalte aabrede et Bindue, hvis Hæser ikke vare paafatte, samt udtog en i Binduet anbragt Jernstang, hvor- efter han steg ind igjennem Binduet og tilvendte sig et Dynebaar samt endeel Klædningsstykker af Værdi tilsammen omtrent 27 Rd., der tilhørte Chr. Ori- stensen samt dennes Søn og Tjenestepigen, og som for Størstedelen ere bragte tilstede under Sagen og udleverebe de Bestjaalne, der have frasaldet Krav paa Erstatning for det Manglende, ligesom ogsaa Niels Madsen, der har faaet et andet Lbr udleveret ifødetfor det ene af de sjaalne, har frasaldet Krav paa videre Erstatning.

15 og 16. Omtrent ved samme Tid have Tilstalte og Niels Sørensens 2 Gauge ved Nattetid sjaalet Lam paa Marken, nemlig et tilhørende Gaard- mand Rasmus Mogensens i Foltby og et fra Enken Maren Kirstine Nielsen i Norring. De sjaalne Lam, som de slagtede paa Stedet eller i Nærheden, ere af de Bestjaalne ansatte, det førstkommelte til 5 Rd. og det sidste til 4 Rd.,

hvilke Beløb de Bestjaalne hver for sit Bedkommende have paastaet sig tilskjendte i Erstatning.

17, 18 og 19. En Nat omtrent paa samme Tid, da Tiltalte og Niels Sørensen vare gaaede ud sammen for at stjæle, idet Tiltalte havde talt om, at de vilde see om noget Lærred, tilsendte de sig omtrent 46 Alen Lærred af Værdi 12 à 13 Rd., der tilhørte Gaardmand Søren Sørensen i Bitten og laae paa Bleg ved hans Gaard, ligesom de endvidere en Nat i Begyndelsen af September Maaned f. A. tilsendte sig først noget til 4 Mk. vurderet Traad, der tilhørte Gaardmand Niels Laursen i Haldum og hang til Blegning udenfor hans Gaard, og senere et Gaardmand Thomas Christensen i Bitten tilhørende Sengetæppe, som Tiltalte tog fra en Seng i et Værelse i Bestjaalnes Gaard, ved efter at have aftaget et Bindue, der var fastgjort med to Søm, at række ind igjennem den berøved frembragte Aabning. Christensen har ansat Værdien af det stjaalne Sengetæppe til 3 Rd., hvilket Beløb han har paastaet sig tilskjendt i Erstatning under Sagen, hvorimod Sørensen, der har faaet nogle af det ham frastjaalne Lærred forfærdigebe Hjenstaude ubleveret, og Laursen, der har faaet 2 Nøgler af det stjaalne Garn ubleveret, iøvrigt have frafaldet Krav paa Erstatning.

20. Endelig har Tiltalte den 11te September f. A. om Aftenen tilsendt sig en Postbud Christen Rasmussen i Borum tilhørende Bede, der stod tøvret paa dennes Mark, og hvilken han derefter slagtede paa Stedet og i Foræning med sin Hustru, der ledsagede ham, slaede i en nærliggende Skov, hvor Hovedet, Skindet og Indvolbene bleve efterladte. Bestjaalne, der har ansat Beden til en Værdi af 8 Rd., har faaet noget under Sagen tilskedebragt Talg af Værdi 2 Mk. 6 ø ubleveret og har paastaet sig tilskjendt 7 Rd. 3 Mk. 10 ø i Erstatning.

Forfaavidt Tiltalte har vedgaaet, at han, foruden de ovennævnte Tyverier, endnu har begaaet to Tyverier, idet han nemlig deels en Nat i Efteraaret 1853 har, efter Tilskyndelse af en straffet Person, der efter Sagens Oplysninger for Tiden er sindssvag, deeltaget — navnlig ved at holde Vagt — i et ved Indbrud i Stuehuset paa Gaarden Mittrup forøvet Tyveri, hvorved der blev frastjaalet Gaardens Eier, Proprietair Folsach, omtrent 50 Rd., af hvilke Tiltalte dog kun vil have modtaget 5 Rd., og deels har i Efteraaret 1856 ved en Nat at aabne Binduet til et lille Kammer og række ind i Kammeret, frastjaalet nu aføde Gaardmand Søren Petersen i Haarup, som det maa antages, noget over 200 Rd., bemærkes, at Tiltaltes Forhold i disse Henseender ikke vil kunne tages under Paaskjendelse, da Undersøgelsesforhøret ikke sees overensstemmende med Bestemmelsen i Straffelovens § 70 at have været indsendt til Justitsministeriet til Afgjørelse af, om Tiltalte i Anledning af disse Tyverier skulde finde Sted, og der paa Sagens nuværende Trin og efter sammes Befæffenhed i det Hele for Tiltaltes Bedkommende ikke findes tilstrækkelig Føie til nu at opholde Sagen for at iværksætte de i saa Henseende fornødne Skridt.

Spvad dernæst angaaer Tiltalte Christian Peter Adamsen, gaaer Sigteisen

imod ham for det Første ud paa, at han Matten imellem den 19de og 20de August f. A. skal have frafsjaalet Gaardmand Søren Pedersen i Egens endeel Linned m. m., der laac paa Bleg i dennes Have, og er der i denne Henseende oplyst følgende: Ved en den 19de November f. A. i Thorsager Fattighuus i en anden Anledning foretaget Ransgning fandtes Fattiglem Poul Jensen i Besiddelse af et Stykke Dreil, der antages at hidrøre fra dette Tyveri, og med Hensyn til hvilket Poul Jensen har forklaret, at han engang issor Sommer sidst i Høst havde kjøbt det af den i 1ste Instants medtiltalte Mette Christine Holm, der tilligemed Tiltalte havde loget om Matten i Fattighuset hos den ligeledes i 1ste Instants medtiltalte Jens Jensen, ligesom Jens Jensen og Hustru forklarede, at Tiltalte og Mette Holm ved samme Leilighed havde overladt dem bl. A. et Lagen og en Særk, hvoraf de fandtes i Besiddelse. Jens Jensen forklarede derhos, at da de manglede Linned, havde Tiltalte og Mette Christine Holm tilbudt dem, at Tiltalte vilde stjæle noget Linned til dem paa Møls, hvor de vidste et Sted, hvor de kunde stjæle det, at Tiltalte derpaa var gaaet alene bort om Aftenen og var kommet tilbage med en stor Bylt Linned, hvoraf Jensen og Hustru havde faaet de ovennævnte Ting, og herfor havde de givet en Kaffet og nogle Fødemidler. I det Væsentlige overeensstemmende hermed har ogsaa Mette Christine Holm forklaret, idet hun har tilføiet, at Tiltalte ved sin Tilbagekomst sagde, at han havde hentet Linnedet i Egens. De ovennævnte tilføedebragte Koster ere derhos gjentjendte af Besjtaalnes Hustru som frafsjaalne dem ved det ovennævnte Tyveri, hvilket ogsaa er Tilfældet med et Par Lagen, der ligeledes ere bragte tilstede under Sagen, og om hvilke det er oplyst, at de — som det maa antages, engang i September Maaned f. A. — ere solgte af Mette Christine Holm, der dog ikke med Bestemthed har kunnet gjentjende dem som hørende til det stjaalne Linned. Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet Rigtigheden af de Jens Jensen og Mette Christine Holm afgivne Forklaringer, ligesom han ogsaa har benægtet at have gjort sig skyldig i det ovennævnte Tyveri, og da der ikke er tilveiebragt Beviis enten for Tiltaltes Besiddelse af nogen af de stjaalne Koster eller for Besjtaalnes Eiendomsret til disse, vil der, forsaavidt angaaer dette Tyveri, ikke kunne paalægges Tiltalte noget Strafansvar.

Forsaavidt Tiltalte dernæst er sigtet for i Forening med den ovenfor nævnte i 1ste Instants medtiltalte Frederik Nielsen at have begaaet et Tyvbrudstyveri en Nat sidst i August eller i Begyndelsen af September Maaned f. A. hos Høker Peter Svendsen paa Stærkær Mark, ved hvilket der blev stjaalet 2 Flasker indeholdende Rom og Kirsebærbrændeviin, en Kjøse og en Kasserolle af Værdi ialt 2 Rd. 3 Mk., har Frederik Nielsen vedgaaet, at dette Tyveri er begaaet af ham og Tiltalte i Forening, idet han nærmere har forklaret, at de paa den Tid vare paa en Vandring tilligemed Tiltaltes Lebsagerstke, den ovennævnte Mette Christine Holm, og Nielsens Lebsagerstke, den i 1ste Instants medtiltalte Maren Pedersen, og at de da, saaledes som de pleiede at gjøre, naar de gif ud sammen i et saadant Vrinde, gif bort fra de to Fruentimmer, som de atter skulde møde paa et aftalt Sted; de begave sig da

til Høster Svendsens Huus, hvor de udførte Tyveriet paa den Maade, at de aflag et Bindue i Boutiken — der efter Sagens Oplysninger ved en Dør, der maa antages at have staaet aaben, staaer i Forbindelse med Sovestuen, hvor Svendsen og Hustru havde Natteleie — hvorefter Nielsen, medens Tiltalte blev staaende udenfor, steg ind og tilvendte sig de ommeldte Gjenstande, af hvilke Tiltalte fik Kasserollen, som han senere gav bort.

Endvidere har Maren Pedersen forklaret, at det, da Tiltalte og Fr. Nielsen, som meldt, stiktes fra hende og Mette Holm, var aftalt, at de skulde til Høster Svendsen for at begaae Tyveri, samt at de fra dette Tyveri medbragte en Kasserolle, og ligeledes har Mette Christine Holm paa Spørgsmaal, om hun havde seet Tiltalte i Besiddelse af en lille Kasserolle, svaret, at den bragte han med, dengang han og Nielsen havde været hos Høster Svendsen, ved hvilken Leilighed Nielsen fik en Kjøle, samt at Tiltalte havde givet Kasserollen til en Pige i Brandstrup, som derefter ogsaa har udleveret en Kasserolle, der er gjenkjendt af Bestjaalne som fraaajalet ham ved det ommeldte Tyveri, ligesom ogsaa Maren Pedersen og Mette Christine Holm have gjenkjendt denne Kasserolle som den af dem omfklarede. Tiltalte har nu vel erkjendt, at han har givet den nævnte Pige en lille Kasserolle, og efter at være foreviist den tilstedebragte Kasserolle har han erklæret, at han ikke nærede nogen Tvivl om, at det var den, han som meldt havde givet bort, men han har gjentagende benægtet at have gjort sig skyldig i det ommeldte Tyveri, og paastaet, at han havde faaet Kasserollen af Fr. Nielsen og ikke vidste, hvorfra denne havde den, og da Bestjaalne har erklæret sig ude af Stand til at skaffe Beviis for sin Giendomsret til Kasserollen og der ikke ved de af Fr. Nielsen, Maren Pedersen og Mette Christine Holm afgivne Forklaringer kan ansees tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis imod Tiltalte, kan han heller ikke med Hensyn til dette Tyveri ansees overbeviist om noget Forhold, der vil kunne paadrage ham Strafsansvar.

Det Samme er ligeledes Tilfældet, forsaavidt Tiltalte er sigtet for samme Nat at have klippet enbeel Uld af to Gaardeier Christen Jensen tilhørende paa Hørslev Mark tværede Aar, hvorom Fr. Nielsen har forklaret, at han hjalp Tiltalte med at binde Faarene og fik en Deel af Uliden. Ogsaa dette har nemlig Tiltalte benægtet, og der er ikke isvrigt fremkommen anden Oplysning om, at Tiltalte har gjort sig skyldig heri, end Maren Pedersens Forklaring om, at hun har seet Tiltalte i Besiddelse af en Uldfæx og hørt, at han har solgt Uld.

Endvidere er Tiltalt mistænkt for i Forening med Fr. Nielsen at have begaaet et Indbrudstyveri Natten mellem den 14de og 15de September s. A. hos Gaardmand Søren Mikkelsen Thorup i Brinders. Den af Fr. Nielsen herom afgivne Tilstaelse, der stemmer med, hvad Maren Pedersen og Mette Christine Holm have forklaret, gaaer ud paa, at da han og Tiltalte vare blevne enige om at begaae det ommeldte Tyveri, stiktes de fra Maren Pedersen og Mette Christine Holm og gik til S. M. Thorups Gaard, hvor Nielsen, efterat have ubtaget et med Siister fastgjort Bindue, steg ind i den indensfor værende

Stue og tilvendte sig en Kjole, en Hat, en Flaske og noget Uld samt 3 Aken Lærbød, hvilket Tilstalte, der var forblevet udenfor, tog imod. Ved Lystrup traf de atter sammen med Fruentimmerne og deelte her de stjaalne Gjenstande saaledes, at Tilstalte bl. A. fik Kjolen, som han gav til Mette Holm. Tilstalte, der ligesledes har benægtet at have havt nogen Andeel i dette Tyveri, eller den 14de September f. A. at have været sammen med Fr. Nielsen, har derimod vel erkjendt, at han Dagen efter har været samlet med ham og Fruentimmerne ved Lystrup, og at han der er kommet i Besiddelse af en Kjole som den, der efter Sagens Oplysninger er stjaalet ved det nævnte Tyveri; men han har paastaat, at han kom til Lystrup i Følge med Mette Christine Holm og der traf sammen med Fr. Nielsen og Maren Pedersen, samt at han da kjøbte Kjolen af Fr. Nielsen. Den ommeldte Kjole er ikke bragt tilstede under Sagen, og da der ikke foreligger anden Oplysning om Tilstaltes Deelagtighed i Tyveriet end de af Nielsen, Maren Pedersen og Mette Christine Holm afgivne Forklaringer, kan der ei heller med Hensyn til dette Tyveri anses tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis imod Tilstalte.

Endelig er Tilstalte sigtet for ligesledes i Forening med Frederik Nielsen at have Ratten imellem den 16de og 17de September f. A. forøvet et Indbrudstyveri hos ovennævnte Høker Hans Chr. Leerbjerg paa Bitten Mark, ved hvilket der fra et Værelse i Stuehuset blev bortstjaalet to Hatte, et Lagen og noget Uld m. v., ialt af Værdi omtrent 23 Rd. Fr. Nielsen har i denne Henseende forklaret, at forinden han og Maren Pedersen den 15de f. M. skiftes fra Tilstalte og Mette Holm ved Lystrup, blev det aftalt mellem dem, at de atter skulde mødes den næste Dag ved ved Hinnerup Station, hvilket ogsaa skete, og efterat han og Tilstalte her vare blevne enige om at gaae til Hans Chr. Leerbjergs Huns for at see at faae fat i Noget, forlod de Fruentimmerne, der skulde træffe dem igjen Dagen efter ved Voldbbyholt. Seent om Aftenen kom de til det ommeldte Sted, og da de saae, at der ikke var Lys, udtog Nielsen et Bindue, der var uden Hængsler og sad saa løst i Rarmen, at han ved at tage fat paa det forneden let kunde tage det ud, hvorefter han steg igjennem Nabningen ind i det indenfor værende Værelse, hvor han tilvendte sig de ovennævnte Gjenstande, som han rakte ind igjennem Binduet til Tilstalte, der var bleven udenfor, og hvilke de derefter deelte.

Endvidere have Maren Pedersen og Mette Christine Holm forklaret, at de, Nielsen og Tilstalte, traf sammen ved Hinnerup Station den 16de September f. A., at Nielsen og Tilstalte gik alene bort herfra for at stjaa hos Høker Leerbjerg, at det var dem bekjendt, at dette Tyveri var udført af dem begge i Forening, samt at de herfra medbragte Koster bleve deelte imellem Nielsen og Tilstalte. Tilstalte har imidlertid ligesledes benægtet at have havt nogen Andeel i dette Tyveri, hvorimod han har erkjendt at have været sammen med Nielsen og Fruentimmerne den 16de September f. A. ved Hinnerup Station og Dagen efter ved Voldbbyholt, ligesom han endvidere har vedgaaet paa sidnævnte Sted at have været i Besiddelse navnlig af en under Sagen tilstedebragt Hat, som H. Chr. Leerbjergs Stebbatter Ane Marie Frederiksen edelig



har gjenkjendt som hende tilhørende og henhørende til de ved det ommeldte Tyveri stjaalne Gjenstande, ligesom to Vidner edelig have forklaret, det ene, at Vidnet, der har forfærdiget en Hat for Ane Marie Frederiksen, gjenkjendte de Materialier, hvoraf den tilstedebragte Hat var forfærdiget, som udgaæde fra hendes Arbeide, at Hatten vel var forandret, siden hun havde leveret den, men at hun, da hun med Sikkerhed gjenkjendte saavel Tøiet som Perlerne og Baandene, uagtet den skete Forandring holdt sig overbeviist om, at Hatten var den af hende til Ane M. Frederiksen forfærdigede, og det andet Vidne, at det med Sikkerhed gjenkjendte Baandene paa Hatten som henhørende til den Ane Marie Frederiksen frafomne Hat, og at Hatten selv ogsaa spntes hende at ligne denne, hvorhos H. Chr. Leerbjergs Hustru og Ane Marie Frederiksens Søster begge have forklaret, at de gjenkjendte Hatten som tilhørende Ane Marie Frederiksen. Ved disse Vidneforklaringer maa der nu anses tilbeiebragt et tilstrækkeligt Beviis for Ane Marie Frederiksens Eiendomsret til Hatten, og da hun derhos har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samme, ere saaledes Betiingelserne for Uvændelsen af D. L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis tilstede. Vel har Tiltalte paaftaaet, at han, strax efterat han og Nielsen vare gaaede fra Hinnerup Station den 16de September s. A., skiltes fra Nielsen og gik alene til Haurum for at hente sin der beroende Glasflise, eller — som han senere har anbragt — for at ubtage noget Tøi af sin Glasflise, og at han, da han atter traf sammen med Nielsen og Fruentimmerne den næste Dag ved Bolbbyholt, fik Hatten af Nielsen, der ikke omtalte, at den var stjaalet; men efter Sagens Omstændigheder i det Hele, og idet de af Frederik Nielsen, Maren Pedersen og Mette Christine Holm afgivne Forklaringer i alt Væsentligt stemme overeens saavel indbyrdes som med hvad der i det Hele er fremkommet under Sagen, medens Tiltaltes Forklaringer i det Hele have været tilbageholdende, vakkende og ubestemte, og der navnlig Intet er oplyst til Bestyrkelse af Tiltaltes Foregivende om at have været i Haurum for at hente sit Tøi, medens Nielsen udførte det ommeldte Tyveri, vil Tiltaltes Anbringende om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af den ommeldte Hat, ikke kunne komme i nogen videre Betragtning. Han vil saaledes ikke kunne undgaae Ansvar for sin ujemlede Besiddelse af denne Hat, og idet det efter Alt, hvad der er fremkommet under Sagen — i hvilken Henseende tillige bemærkes, at han er en for Tyveri flere Gange tiltalt og straffet Person — ikke kan betvivles, at han paa den af Frederik Nielsen omfoklarede Maade har været meddeeltagig i det Tyveri, hvorved Hatten, som meldt, er stjaalet, vil han herfor være at dømme som Tyv, ligesom han efter Bestaaelses Paaftand vil have at udrede Erstatning til denne for de ved dette Tyveri borttagne Gjenstande, forsaavidt de ikke ere bragte tilstede under Sagen, i hvilken Henseende det vil kunne have sit Forblivende ved Underrettsdommens Fastsættelse af Erstatningen til 18 Rd. 2 Mk.

Tiltalte Jens Carl Anbrup, der er født i Aaret 1822, er ved Overrettens Dom af 2den Juni 1845 anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for Løsgænger, hvorimod han ved samme Dom blev frifunden

for videre Tiltale for Tyveri, ligesom han endvidere ifkun er frifunden for videre Tiltale i to mod ham henholdsvis i 1846 for Tyveri og i 1855 for falsk Forklaring for Retten anlagte Sager, og Tiltalte Christian Peter Abamsen, der er født i Aaret 1801, har oftere været straffet, navnlig 4 Gange for Løsgængeri og 2 Gange for Tyveri, og senest ved Hæse m. fl. Herredens Extra- retsdom af 6te Februar 1865 eftrr Hrbn. 11te April 1840 § 13 cfr. §§ 18 og 79 med Forbebringshuusarbejde i 2 Aar. De Tiltalte ville saaledes nu for deres ovenanførte Forhold være at ansee: Jens Carl Andrup efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 1 og 4 tilbeels sammenholdt med § 46, og Christian Peter Abamsen efter samme Lovs § 231 2det Led, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde, for den Første i 6 Aar og for den Sidste i 3 Aar.“

Nr. 2. Kjøbmand **N. Holst** (Advocat Henriksen)

contra

Kjøbmand **Christian Jørgensen** (Ingen),

betræffende Lovligheden af to ifølge Requisition af Appellanten henholdsvis den 13de Juni og 8de Juli 1867 af Kongens Foged i Holstebro iværksatte Udlægsforretninger m. v.

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Mai 1868: „De paa- anførte Udlægsforretninger af 13de Juni og 8de Juli 1867 bør, forsaavidt der ved samme er gjort Udlæg i de ovenomhandlede Obligationer af 16de og 17de December 1865 være ophævede, og bør Indstævnte Kjøbmand N. Holst til Citanten Kjøbmand Christian Jørgensen betale en saadan Erstatning, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd nærmere maatte fastsætte, deels for den Citanten ved Udlægsforretningen af 8de Juli 1867 tilføjede Tort og Creditspilde, deels for Afsvaret af de to omhandlede Obligationer, dog at Erstatningsbeløbet i det Hele ikke kommer til at overstige 3000 Rd. Saa bør Indstævnte constitueret By- og Herredsfoged Schytte til Citanten udløvere de to ommeldte Obligationer med tilhørende Transporter. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde maa det antages, at Indstævntes Svigermøder, Enkemadame Bah,

ikke har savnet formel Ret til at overdrage ham de under Sagen omhandlede 2 Panteobligationer. Det kan vel heller ikke ansees tilfulde godtgjort, at Overdragelsen er skeet pro forma; men efter samtlige Høiesteret forelagte Oplysninger og naar navnlig hensees til, at Transporterne ere udstedte saa Dage efterat Citanten havde tilmelbt Madame Bay, at han maatte gjøre sin Ret mod hende som Cautionist for hendes Søn gjældende, da hun havde Sikkerhed i i Alt, hvad Sønnen eiede, at Madame Bay — hvis Formuesforhold maae antages at have været Indstævnte bekendte — ved den nævnte og andre samtidige Overdragelser af sine Eiendele og Forbringinger til sine Børn vil have stilt sig ved Alt, hvad hun eiede, saa at der Intet var, hvori Citanten kunde gjøre Udlæg efter den over hende erhvervede Dom, samt at ingen Sikkerhed er stillet for eller Contract oprettet om den Forpligtelse til at forsørge Madame Bay for Livstid, som Indstævnte angiver at have overtaget og for hvilken Overdragelsen skulde tjene til Vederlag, og at der i det Hele er afgivet ubestemte Forklaringer om den indgaaede Overeenskomst og Intetfømhelst oplyst til Bestyrkelse for samme, findes dog Sagens Udfald, forsaavidt angaaer Udlægsforretningernes Ophævelse for Obligationernes Vedkommende og disses Tilbagelevering, i Henhold til D. L. 1—14—6 og Grundsætningen i L. 5—14—46 1ste Led at maatte gjøres afhængigt af, om Indstævnte tør beedige, at de omhandlede Transporter ikke ere Proformaværk, men at Obligationerne ved dem virkelig ere overdragne ham til Eiendom som Vederlag for Madame Bays livsvarige Forsørgelse hos ham.

(Sluttes i næste Nr.).

---

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

---

Forslagt af den Gyldendaliske Boghandel (K. Hegel).  
 Fjeldsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 2.

Den 1ste April.

1870.

---

---

## Første ordinaire Session.

Fredagen den 4de Marts.

Nr. 2.

Rijsbmand N. Holst

contra

Rijsbmand Christian Tørgensen (see forrige Nr.).

Saafrømt den nævnte Ed ikke aflægges, bortfalder selvfølgelig den Indstævnte tilkjendte Erstatning; men selv naar Eden aflægges, findes Citanten ikke at kunne tilpligtes at udrede nogen Erstatning til Indstævnte. Foruden at nemlig Indstævntes egen Optræden under Notarial- og Udlæggsforretningerne af 8de Juli 1867 maatte bestyrke Tivolen om, at han eiede de paagjældende 2 Obligationer, med hvilke han først fremkom efterat Udlæget var decreteret, er der ikke tilstrækkelig Høie til at antage, at nogen Tort og Creditspilbe er paaført Indstævnte ved Udlæggsforretningen af 8de Juli 1867, — om hvilken Forretning der for Høiesteret i saa Henseende alene er Spørgsmaal — idet denne ikke var rettet imod ham personlig, og der navnlig ikke afstededes ham nogen Betaling, som han ikke kunde eller vilde erlægge; og under Mangelen af enhver nærmere Oplysning derom kan det heller ikke uden videre forudsættes, at Indstævnte har lidt Tab ved Affavnet af Obligationerne.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ville, saafrømt Eden aflægges, være at ophæve, men i modsat Fald være at udrede af Indstævnte til Citanten med 120 Rd.

Thi kjenbes for Ret:

Naar Indstævnte inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse efter lovlig Dmgang med Ed bekræfter, at de omhandlede Transporter af 1ste December 1866 paa to til Enkemadame Bay udstedte Panteobligationer ikke ere Proformaværk, men at Obligationerne ved dem virkelig ere overdragne ham til Eiendom som Vederlag for Madame Bays livsvarige Forsørgelse hos ham, bør Landsoverrettens Dom ved Magt stande, dog at den tilkjennte Erstatning bortfalder, hvorhos Processens Omkostninger for Høiesteret bør være ophævede. Trøster Indstævnte sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Udlægsforretningerne af 13de Juni og 8de Juli 1867, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, og Citanten for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være, hvorhos Indstævnte i dette Tilfælde bør betale Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret til Citanten med 120 Rd. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. og Indstævnte ligesaa meget.

---

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Efterat Indstævnte Kjøbmand N. Holst i Holstebro under en mod Enkemadame Bay i Struer til Indfrielse af en af hende for hendes Søn Høker S. L. Bay indgaaet Cautionsforpligtelse anlagt Sag under 26de April f. A. havde erhvervet Dom over hende til Bestaling af 1298 Rd. 4 Mk. 9 ß med Renter og skadesløse Omkostninger, lod han den 13de Juni f. A. til Fuldbyrdselse af Dommen afholde en Fogedsforretning paa bemeldte Enkemadame Bays Bopæl hos hendes Svigersøn, Citanten Kjøbmand Christian Jørgensen i Struer, og da Enkemadame Bay ikke var tilstede, blev Dommens Paalydende med Renter og Omkostninger til Beløb i det Hele 1450 Rd. 11 ß affordret hendes tilstedeværende Datter, Citantens Hustru, der imidlertid erklærede sig ude af Stand til at betale, hvorhos hun paa sin Moders Vegne erklærede, at denne Intet eiede, idet Alt, hvad hun tidligere havde eiet, var overdraget Citanten som Vederlag for hendes Ophold hos denne paa Livstid, og da Indstævnte derefter opgav som Enkemadame Bay blandt Andet tilhørende en Capital paa 1000 Rd., som isølge Panteobligation skuldes af hendes Søn Peter Bay i Meirup, en Capital paa 200 Rd., som hun isølge Pantebrev havde indstaaende hos Boghandler Harding i Holstebro,

samt endeel Forbringerr, som hendes ovennævnte Søn S. L. Bay havde havt tilgode fra den Tid, han drev Handel som Høker, decreterede Fogden Udlæg i samtlige ommeldte Forbringerr isaafselvom i Enkemadame Bays øvrige Tilgodehavende. Den 8de Juli s. A. lod Indstævnte derpaa i Anledning af den ansørt af Citantens Hustru afgivne Erklæring paa Citantens Bopæl afholde en Notarialforretning til Dplysning om de Enkemadame Bay tilhørende Capitaler og øvrige udestaaende Forbringerr samt om Sammenhængen med disses Overdragelse til Citanten m. v., og under denne Forretning erklærede Enkemadame Bay, at hun, efterat have udbetalt sine Børn den dem tilkomende Arv efter hendes Mand — hvorunder hun navnlig havde overdraget til Sønnen Peter Bay i Meirup den ovenommeldte hos Boghandler Harding indstaaende Capital og Sønnen S. L. Bays ovennævnte Forbringerr hidrørende fra den af ham drevne Høkerhandel — havde overdraget Alt, hvad hun iøvrigt eiede, til Citanten, mod at denne skulde forsørge hende for hendes Livstid, hvorhos Citanten, næst at erkjende Rigtigheden af, hvad Enkemadame Bay havde ansørt, nærmere oplyste, at deels den ovenommeldte Capital paa 1000 Rd., der skyldtes hende af Peter Bay ifølge Obligation af 16de December 1865, deels en Capital paa 2000 Rd., som hun ifølge Obligation af 17de December 1865 havde tilgode hos Bager Stumph i Høstebro, vare ham overdragne af Enkemadame Bay ved særlige Transporter af 1ste December 1866, hvilke han derhos foreviste.

I Henhold til de saaledes fremkomne Dplysninger lod Indstævnte samme Dag i Continuation af den den 13de Juni afholdte Udlægsforretning afholde en ny Udlægsforretning paa Citantens Bopæl, under hvilken han paastod Udlæg iøvrfat i den ommeldte af Bager Stumph udstedte og til Citanten transporterede Obligation, samt denne Obligation isaafselvom den anden ovennævnte af Peter Bay udstedte Obligation affordret Citanten; denne protesterede imidlertid mod Udlægets Fremme, idet han gjorde gjældende, at han formeente at være lovlig Eier af de omhandlede ham tiltransporterede Obligationer, og at det var ham ubekjendt, at Enkemadame Bay paa den Tid, da han mod at paatage sig hendes Forsørgelse erhøbt Transport paa Obligationerne, havde nogen ikke betalt Gjælb, samt at han ansaae den Gjælb, hun maatte have paadraget sig, for at være ham uevkomende. Da Indstævnte imidlertid vedblev sin Begjæring, blev der af Fogden decreteret Udlæg til Fyldestgjørelse af Indstævntes ommeldte Forbringerr med videre paaløbende Omkostninger i den af Bager Stumph udstedte og til Citanten transporterede Obligation paa 2000 Rd. med Renter, hvorhos Fogden for Citanten ankyndigede det den 13de Juni for Enkemadame Bay iøvrfatte Udlæg i den af Peter Bay udstedte ligeledes til Citanten transporterede Obligation paa 1000 Rd., og begge de omhandlede Obligationer med tilhørende Transporter bleve derpaa af Citanten ubleverede til Fogden.

Citanten har nu til Overretten indanket de nævnte tvende Udlægsforretninger af 13de Juni og 8de Juli s. A. tilligemed de under samme assagte Decreter, idet han navnlig har paastaet disse, forsaavidt der ved dem er gjort Udlæg i de to ovennævnte Obligationer, annullerede og ophævede, samt Ind-

stævnte Hofst tilpligtet at betale ham Erstatning deels for den ham ved Forretningerne tilføiede Tort og Crebitispilde, deels for det Tab, han vil have lidt ved at være berøvet Besiddelsen og Dispositionsretten over de paagældende Obligationer, med 3000 Rb. eller efter uvillige Mænds Skjøn, hvorhos han har paastaat Fogden, Indstævnte constitueret By- og Hærvedsfoged Schytte i Hofstebro, tilpligtet under Dagmødet at udlevere ham de to ommeldte Obligationer. Indstævnte Hofst har derimod paastaat Ublægsforretningerne stadsæfste, medens Indstævnte Schytte ikke har givet Møde for Overretten.

Indstævnte Hofst har fornemmelig søgt at gjøre gjældende, at Overdragelsen af de ommeldte Obligationer fra Enkemadame Bay til Citanten ved Transporterne af 1ste December 1866 ikkun er steet pro forma og som Følge heraf ikke havde Krav paa at respecteres af Indstævnte, idet han i saa Henseende nærmere har fremhævet, at Enkemadame Bay paa den Tid, Transporterne udfædtes, havde fuldstændig Kundskab om det Gjældsforhold, hvori hun i Anledning af den ovenommeldte Cautionsforpligtelse stod til Indstævnte, og ved at udstede Transporterne alene søgte at undbrage sig Opfyldelsen af denne Forpligtelse, samt at Citanten formeentlig ikke kan have været uvidende om dette Forhold, hvorhos han har bestridt Rigtigheden af Citantens og Enkemadame Bays Anbringende om, at Transporterne bleve udfædte som Beberlag for, at Sidstnævnte skulde have livsvarigt Ophold hos Citanten, og i ethvert Tilfælde har han formeent, at Enkemadame Bay har været uberettiget til, saaledes som steet er, at overdrage Alt, hvad hun eiede, til Citanten, uden først at frigjøre sig for den hende paahvilende Gjæld.

Det fremgaar nu vel af Sagens Oplysninger, at Indstævnte allerede paa den Tid, Transporterne ere daterede, gjentagne Gange skriftlig havde tilkendegivet Enkemadame Bay, at han agtede at holde sig til hende angaaende den Gjæld, hvorfor hun, som ovenfor anført, havde indgaaet Cautionsforpligtelse, uden at der er fremkommet nogen Oplysning om, at Enkemadame Bay da skulde paa nogen Maade have antydet, at hun ikke ansaae sig pligtig til at indfri denne Gjæld, men Indstævnte havde dog paa hiint Tidspunct endnu ikke foretaget noget retsligt Skridt imod hende i denne Anledning — hvorved bemærkes, at Forligsindtalsbelsen i den Sag, som han anlagde mod hende til Gjældens Indfrielse, først er dateret den 14de Januar 1867 — og navnlig havde han, efter hvad der maa ansees in confesso, ikke dengang ligesaa lidt som senere ved nogen af de i L. 5—3—18 ommeldte Fremgangsmaader betaget hende den fulde Raadighed over hendes Eiendele, og hun kan derfor ikke ansees paa det omhandlede Tidspunct at have savnet formel Ret til at disponere over, hvad hun eiede, og navnlig at overdrage de to ommeldte Obligationer til Citanten. At nu den ommeldte Overdragelse ikkun skulde være steet pro forma, er ikke godtgjort under Sagen, i hvilken Henseende der navnlig ikke kan tillægges den Omstændighed, at der ikke er oprettet skriftlig Contract om den Enkemadame Bay som Beberlag for Obligationernes Overdragelse tilkommende livsvarige Underholdning hos Citanten, nogen væsentlig Betydning, hvorimod der meget mere, efter hvad der er oplyst om, at Enkemadame Bay ved Paabegyndelsen af

den mod hende anlagte Sag saavel som ogsaa senere har havt Ophold i Citantens Huus, og at Citanten har været i Besiddelse af Obligationerne, er Føje til at antage, at de Paagjældende i Virkeligheden have tilsigtet en saadan Ordning, som af dem angivet, hvorefter Enkemadame Bay skulde have livsvarig Underholdning hos Citanten mod til ham at overdrage de ommeldte Obligationer m. v. I det der saaledes maa gaaes ud fra, at Citanten allerede den 1ste December 1866 lovligen var bleven Eier af de to paagjældende Obligationer, maa Indstævnte anses at have været uberettiget til at gjøre Udlæg i disse til Fyldestgjørelse for den af ham den 26de April 1867 over Enkemadame Bay erhvervede Dom, og de paaanførte Udlægsforretninger ville som Følge heraf være at ophæve, forsaavidt der ved samme er gjort Udlæg i de nævnte Obligationer.

Hvad dernæst angaaer Citantens Paastand om Erstatning i Anledning af det Passerede, bemærkes, at, da Enkemadame Bay, hos hvem den den 13de Juni s. A. iværksatte Udlægsforretning blev foretagen, paa den Tid havde slaadigt Ophold i Citantens Huus, hvor Forretningen saaledes rettelig blev afholdt, og der ikke ved denne Leilighed fra Citantens Side fremkom Noget til Beskyttelse for hans Anbringende om at være Eier af den Capital paa 1000 Rd., hvori der da bl. A. blev gjort Udlæg, kan der ikke tilkomme ham nogen Erstatning for Tort og Creditspilbe i Anledning af denne Forretning. Derimod maa Udlægsforretningen af 8de Juli s. A., der var rettet mod Citanten, paa hvem Indstævnte ikke havde nogen exigibel Forbring, saa meget mere anses ulovlig, som det under den samme Dag afholdte Notarialsforretning af Citanten var oplyst, at han havde særlig Transport paa de ommeldte Obligationer, og Indstævnte vil saaledes ikke kunne undgaae at tilpligtes at udrede Erstatning til Citanten for den Tort og Creditspilbe, der ved bemeldte Forretning maa forudsættes at være tilføjet ham, ligesom Indstævnte endvidere, idet det, endog uden nærmere Beviis for Citantens Anbringender i saa Henseende, maa antages, at han som Handlende har lidt Tab ved at have været berøvet Besiddelsen af de ommeldte Obligationer og saaledes at have været ude af Stand til paa disse at reise Penge til sin Forretnings Fremme, vil være at tilpligte at erstatte denne bet ham ved Afslaget af Obligationerne tilføiede Tab. Den Citanten saaledes i det Hele tilkommende Erstatning vil være at bestemme til et saadant Beløb, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte fastsætte, dog at det hele Erstatningsbeløb ikke kommer til at overstige 3000 Rd.

Hvad endelig angaaer Citantens Paastand om, at Indstævnte Skytte tilpligtes under Dagmulct at udlevere de omhandlede Obligationer m. v., da vil der vel efter Citantens Paastand være at give denne Indstævnte et Paalæg i saa Henseende, men det findes usornødent hertil at knytte en Bestemmelse om Dagmulct, eftersom denne Indstævnte alene paa Embedsvegne som Foged efter Indstævnte Hofsts Begjæring har modtaget de paagjældende Documenter til Opbevaring, medens han derimod ikke har gjort nogen selvstændig Interesse gjældende med Hensyn til disse."



Fredagen den 11te Marts.

Nr 82.

Advocat Nellesmann  
contra

1) **Henrik Olsen Bech**, 2) **Christen Madsen**, 3) **Jens Henriksen**, 4) **Jørgen Larsen** med Tilnavn **Damhuus**, 5) **Niels Christian Hansen Skov**, 6) **Masmus Jensen**, 7) **Niels Carlsen Bruun**, 8) **Hans Christian Frederiksen**, 9) **Masmus** eller **Masmus Christian Hansen** med Tilnavn **Hylbkjær**, 10) **Lars Nielsen**, kaldet **Træskomand**, 11) **Jens Sørensen**, 12) **Gotfred Simonsen**, 13) **Peter Møller**, 14) **Laurits** eller **Laurits Wilhelm Duch**, 15) **Johan Peter August Petersen**, 16) **Anders Andreasen** eller **Andreasen** og 17) **Jens Peter Thrane** (Advocat Levinsen Defensor for Nr. 12, 13 og 14, Advocat Klubien for de Øvrige),

der tiltales, de 15 førstnævnte for bedragerist Spil, Nr. 16 for samme Forbrydelse og for Bedrageri og Nr. 17 for bedragerist Forhold.

Odense Rådstads Extraretsdom af 5te September 1868:  
„Arrestanten Henrik Olsen Bech bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber; Arrestanten Smedesvend Johan Peter August Petersen og de Tiltalte Værtshuusholder Frederik Jensen, Værtshuusholder Christen Madsen samt Jens Henriksen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; Tiltalte Jørgen Larsen Damhuus bør hensesættes i samme Fængsel i 3 Gange 5 Dage og Arrestanten Niels Christian Hansen Skov i samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage; de Tiltalte Skomager Masmus Jensen, Sabelmagersvend Niels Carlsen Bruun, Værtshuusholder Hans Christian Frederiksen og Møller Anders Andreasen bør hensesættes i samme Fængsel i 2 Gange 4 Dage og de Tiltalte Masmus Hansen Hylbkjær, Lars Nielsen kaldet Træskomand samt Jens Sørensen i samme Fængsel i 5 Dage; de Tiltalte Jerubane-entreprenneur Gotfred Simonsen, Peter Møller, Skræbersvend Lauritz Wilhelm Duch og Jens Peter Thrane bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. I Erstatning til Huusmand Claus Larsen af Andebølle ubreder Arrestanten Henrik Olsen Bech og

Tiltalte Rasmus Jensen med ham in solidum 25 Rd., og Sibstnævnte endvidere in solidum med Arrestanten Henrik Olsen Bech 5 Rd.; til Huusmand Ole Nielsen af Veile Mark, til Stræder Lindegaard af Sanderum og til Rudst Christian Nielsen af Aalstykkegaard ubrede Arrestanterne Henrik Olsen Bech, Niels Christian Hansen Skov og Johan Peter August Petersen in solidum henholdsvis 20 Rd., 7 Rd. og 10 Rd. og førstnævnte Arrestant in solidum med Niels Carlsten Bruun til Arbeidsmand Hans Christian Andersen af Rødstrup endvidere 25 Rd.; fremdeles betale de tvende sidstnævnte Tiltalte in solidum med Arrestanten Johan Peter August Petersen til Høker Rasmus Henriksen 8 Rd., Arrestanterne Henrik Olsen Bech og Johan Peter August Petersen saut Tiltalte Rasmus Jensen in solidum til Værtshuusholder Sørensen 12 Rd., Arrestanten Henrik Olsen Bech, Tiltalte Lars Nielsen og Niels Carlsten Bruun in solidum til Arbeidsmand Søren Nielsen af Aalstykkegaard 7 Rd., Arrestanten Henrik Olsen Bech in solidum med de Tiltalte Frederik Jensen og Jens Henriksen til Slagter Hans Steffensen af Vilstofte 90 Rd., Arrestanten Henrik Olsen Bech in solidum med Arrestanten Jens Sørensen til Tømmelærning Rasmus Lorenz Larsen og Handelsmand Nathanson henholdsvis 110 Rd. og 2 Rd., Arrestanterne Skov og Petersen in solidum til Huusmand P. Nielsen af Nørre Lyndelse 8 Rd., de Tiltalte Frederik Jensen, Christen Madsen, Jens Henriksen og Søren Larsen Damhuus in solidum til Tømmersvend Anders Jensen 59 Rd., og endelig betaler Tiltalte Niels Carlsten Bruun i Erstatning til Arbeidsmand Hans Larsen 7 Rd. Derhos bør samtlige fornævnte Domsfældte, Enhver for sit Bedkommende, ubrede de paadragne Arrestomkostninger og Omkostningerne med Executionen af den dem hver især kjenbte Straf; alle iøvrigt af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Procuratorerne S. S. Hansen, P. Hansen og Kramer, henholdsvis med 30 Rd., 16 Rd. og 8 Rd., ubreder Tiltalte Anders Andreasen med  $\frac{1}{8}$ , Tiltalte Lauritz Wilhelm Duch med  $\frac{1}{32}$  og Arrestanten Henrik Olsen Bech med  $\frac{27}{32}$ , saaledes dog, at af dette sidste Beløb, in solidum med nævnte Arrestant, Arrestanten Petersen, Tiltalte Frederik Jensen, Christen Madsen og Jens Henriksen ubrede hver  $\frac{1}{12}$ , Tiltalte Rasmus Jensen,

Niels Carlſen Bruun, Arreſtanten Skov, Tiltalte Jørgen Carſen Damhuus og Hans Chriſtian Frederikſen hver  $\frac{1}{16}$  og endelig Arreſtanten Jens Sørenſen, Tiltalte Rasmus Hanſen Hylbfjær og Lars Nielsen hver  $\frac{1}{24}$ . Den idømte Erſtatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelſe og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- ſamt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Mai 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at ſtaade, dog ſaaledes, at Straffetiden for de Tiltalte Nr. 11 Jørgen Carſen med Tilnavn Damhuus og Nr. 17 Møller Anders Andreaſen beſtemmes til 4 Gange 5 Dage for hver, at den Tømmerlærling Rasmus Lorenz Carſen tillagte Erſtatning af 110 Rd. udredes af de Tiltalte Nr. 1 Henrik Olsen Bæch, Nr. 8 Værtshuusholder Frederik Jensen og Nr. 12 Jens Sørenſen, Een for Alle og Alle for Een, og at den Slagter Hans Steffenſen af Billeſtofte tillagte Erſtatning af 90 Rd. tillægges Slagter Chriſten Steffenſen af Billeſtofte. 3 Salair til Actor og Defenſorerne for Overretten, Procuratorerne Jacobsen, Seibelin og Bloch, udrede de Tiltalte Nr. 1 Henrik Olsen Bæch, Nr. 2 Skomager Rasmus Jensen, Nr. 3 Sabelmagerſvend Niels Carlſen Bruun, Nr. 4 Smedeſvend Johan Peter Auguſt Peterſen, Nr. 5 Rasmus Chriſtian Hanſen med Tilnavn Hylbfjær, Nr. 6 Niels Chriſtian Hanſen Skov, Nr. 7 Lars Nielsen, kaldet Trækfomand, Nr. 8 Værtshuusholder Frederik Jensen, Nr. 9 Værtshuusholder Chriſten Madsen, Nr. 10 Jens Henrikſen, Nr. 11 Jørgen Carſen med Tilnavn Damhuus, Nr. 12 Jens Sørenſen, Nr. 13 Værtshuusholder Hans Frederikſen, Nr. 16 Skræderſvend Lauritz Vilhelm Duch og Nr. 17 Møller Anders Andreaſen, efter det i Underretsdommen beſtemte Forhold 15 Rd. til hver. De idømte Erſtatningsbeløb at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelſe, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

#### Høieſterets Dom.

Under de efter den indankede Doms Affigelſe optagne Forhør har Tiltalte Frederikſen tilbagekaldt den af ham tidligere afgivne Tilſtaaelſe om at have forøvet Bebrageri i Spil, men efter de foreliggende Dphlysninger vil der i Medfør af Lovens 1—15—1

intet Hensyn kunne tages til denne Tilbagekaldelse. Endvidere har Tiltalte Andreasen paaستااet, at han ikke har deeltaget i bebragervist Spil siden den 4de Marts 1858; denne Paaastand er imidlertid ikke tilstrækkeligt bestrket ved de fremkomne Oplysninger, og den Omstændighed, at Straffelovens § 70 3die Punctum jfr. 2det ikke er blevet iagttaget, kan derfor ikke være til Hinder for at dømme Tiltalte navnlig for den Deel af hans forbryderiske Virksomhed, der falder i Tiden, efterat han havde bosat sig i Nærheden af Odense. Endnu bemærkes, at de afgivne yderligere Forklaringer med Hensyn til det denne Tiltalte paaafsigtede Bedrageri ved en Hestehandel ikke i Forbindelse med de tidligere afgivne ere tilstrækkelige til at domfælde ham for denne Forbrydelse.

Med foransførte Bemærkninger og iøvrigt i Henhold til de for samtlige 17 for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, kun med den Tilføining, at de Tiltalte Bøch og Petersen efter en derom af Arbeidsmand Offer Nielsen under de nye Forhør nedlagt Paaastand solidarisk bør betale ham en Erstatning af 24 Rd.

#### Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Henrik Olsen Bøch og Johan Peter August Petersen endvidere, Een for Begge og Begge for Een, i Erstatning til Offer Nielsen betale 24 Rd. Advocaterne Mellemann, Klubien og Levinsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., som de for Høiesteret Tiltalte, med Undtagelse af Gotfred Simonsen, Peter Møller og Jens Peter Thrane, udrede paa den med Hensyn til de øvrige Salarier fastsatte Maade.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Odense Rådsheds Extraret indankede Sag tiltales 1) Henrik Olsen Bøch, 2) Skomager Rasmus Jensen, 3) Sabelmagerboend Niels Carlsen Bruun, 4) Smedeboend Johan Peter August Petersen, 5) Rasmus Christian Hansen med Tilnavn Hylbtjør, 6) Niels Christian Hansen Skov,

7) Lars Nielsen, kaldet Træstemand, 8) Værtshuusholder Frederik Jensen, 9) Værtshuusholder Christen Madsen, 10) Jens Henriksen, 11) Søren Larsen med Tilnavn Damhuus, 12) Jens Sørensen, 13) Værtshuusholder Hans Frederiksen, 14) Sernikvæntreprenøur Gotfred Simonson, 15) Handelsmand Peter Møller og 16) Stræbdervend Lauritz Wilhelm Duch for bebragerist Spil, 17) Møller Anders Andreasen for samme Forbrydelse og for Bebrageri og 18) Jens Peter Thrane for bebragerist Forhold.

Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at Tilstalte Nr. 1, Henrik Olsen Bøch, som det maa antages siden han i 1857 kom til Odense og indtil Undersøgelsen i nærværende Sag i April Maaned f. A. begyndte, stadig, alene med Undtagelse af den Tid, han under Krigen var indkaldt til militair Tjeneste, i et meget betydeligt Omfang har drevet bebragerist Kortspil, navnlig i Forening snart med en, snart med en anden eller flere af de nedenfor nævnte Medtilltalte, idet de efter udtrykelig eller siltiende Aftale havde foranlediget, at Personer, der antoges at have Penge, og som de undertiden først lokkede ind paa Værtshuse og til der at nyde Drifkevarer, indløde sig i Kortspil med dem, hvorefter de ved bebrageriske Kunstgreb, som de anvendte i Spillet, have fravendt dem ofte betydelige Summer. Disse Kunstgreb bestode da navnlig i, at de ved visse aftalte Tegne eller Ord tilkjendegav hinanden Bestaaffenheden af de Kort, de havde paa Haanden, og hvilket Udspil de ønskede, og gjensidig derefter indrettede deres Spil, samt i, at Blandingen og Aftagningen skete paa en saadan Maade, at visse Kort af Betydning kom til at ligge paa et bestemt Sted og kunde bringes paa en vis Haand; undertiden lagdes ogsaa nogle Kort hemmeligen tilfide, og naar der til et Spil kun hørte to Spillere, holdt en af de Tilstalte sig bag ved den, der skulde besviges, og signaliserede hans Kort. Hvad der saaledes blev vundet, blev derefter deelt mellem de Tilstalte, der deeltog i Spillet, og navnlig fik den af de Tilstalte, der havde været Makker med den, der skulde besviges, og sælgelig ligesom denne havde tabt i Spillet, sit Tab forlods godtgjort af de andre Tilstalte, og den, der havde været tilfide, men ikke deeltaget i Spillet, fik en Andeel af det Vundne for at holde veen Mund.

S det ommeldte bebrageriske Spil, der saaledes i lang Tid er blevet drevet i Odense, have, foruden Tilstalte Nr. 1, selvstændig eller i Forening med ham eller med hinanden indbyrdes efter de under Sagen afgivne Tilstaaelser deeltaget deels Tilstalte Nr. 10, Jens Henriksen, der har erkjendt i en Række af Aar at have drevet saadan bebragerist Spil i Odense, hvormed han dog efter sin Forklaring ophørte, da han — som han formener i 1861 — forlod Byen, deels Tilstalte Nr. 9, Værtshuusholder Christen Madsen, der har vedgaaet under sit Ophold i Odense fra 1858 at have deeltaget i det omhandlede Spil, indtil han i 1862 kom i Zanfer om, at det var forkeert, og da hørte op dermed, deels Tilstalte Nr. 11, Søren Larsen med Tilnavn Damhuus, der har opholdt sig i Odense i Aarene 1858 til 1865 og i dette Tidsrum drevet bebragerist Spil, deels Tilstalte Nr. 8, Værtshuusholder Frederik Jensen, der

den største Deel af sit Liv har været i Odense og har erkjendt meget ofte at have gjort sig skyldig i Bedrageri i Spil paa den ommeldte Maade, hvorhos han dog har forklaret, at han i det sidste Par Aar ikke har besattet sig dermed, deels navnlig i de senere Aar, da de Tilstalte Nr. 8, 9, 10 og 11 efterhaanden forlob Byen eller ophørte med Bedragerier i Spil, og Tilstalte Nr. 1 derfor maa antages at have trængt til og staffet sig nye Deeltagere, de Tilstalte Nr. 4, Smedesvend Johan Peter August Petersen, Nr. 6, Niels Christian Hansen Skov, Nr. 3, Sæbblmagersvend Niels Carlsen Bruun, Nr. 13, Bærtshuusholder Hans Frederiksen — hvis Bærtshuus forøvrigt ogsaa ofte var det Sted, hvor Spillet blev drevet — Nr. 2, Skomager Rasmus Jensen, Nr. 5, Rasmus Christian Hansen med Tilnavn Hylstjær, Nr. 7, Lars Nielsen kaldet Trækkomand. Endvidere har Tilstalte Nr. 12, Jens Sørensen, der i Sommeren og endeel af Efteraaret 1864 opholdt sig i Odense, vedgaaet i dette Tidsrum at have deeltaget i det ommeldte bedrageriske Spil, medens han efter sin Forklaring ikke siden den Tid har udøvet noget saadant Bedrageri. Særligt have de Tilstalte Nr. 1, 9, 10 og 11 erkjendt, at de ogsaa ofte have reist om til forskjellige Kjøbstæder udenfor Odense og der drevet det ommeldte bedrageriske Spil, og med Hensyn til Tilstalte Nr. 9 er det oplyst, at han, medens han inden 1858 opholdt sig i Kolbing, allerede der var begyndt med saadant Bedrageri i Spil, hvorfor han dengang blev straffet.

Hvad dernæst angaar Tilstalte Nr. 17, Møller Anders Andreassen, er det ved hans egen Tilstaaelse, der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, godtgjort, at han, medens han i 1853—57 opholdt sig i Aßens, gjentagne Gange, navnlig ved Markederne, har udøvet Bedrageri i Spil i Forening med en under Sagen ikke tilstalt Person, samt at han efter derpaa at have bosat sig i Nærheden af Odense, hvor han boede i en Række af de følgende Aar, ofte har indfundet sig i Odense og der, navnlig i Forening med de Tilstalte Nr. 8 og 11 — hvad disse ogsaa have erkjendt — udøvet Bedrageri i Spil paa en lignende Maade som ovenfor med Hensyn til Tilstalte Nr. 1 anført, med hvilken; sidstnævnte Tilstalte han iøvrigt ikke spillede i Forening. Han har derhos ikke modsagt Rigtigheden af den af de Tilstalte Nr. 8 og 11 afgivne Forklaring om, at de af ham have lært nogle af de ovennævnte bedrageriske Kunstgreb i Kortspil.

Hvor store Beløb der ved de omhandlede Bedragerier efterhaanden i det Hele ere blevne fravendte de forskjellige Personer, har ikke med nogen Nøjagtighed kunnet oplyses, idet de Tilstalte, navnlig forfaavidt angaar den tidligere Tid, ikke have kunnet opgive Navnene paa de enkelte Personer, de have bebraget. Af de i Kortspil bebragne Personer, der under Sagen have meldt sig eller ere blevne opspurgte, have 14 nedlagt Paastand paa Erstatning af de dem fravendte Summer, til et samlet Beløb af 395 Rd.

Hvad angaar de Tilstalte Nr. 14, Fernbaancntrepreneur Gotfred Simonsen og Nr. 15, Handelsmand Peter Møller, ere de af nogle af de øvrige Tilstalte sigtede for Deelagtighed i de ommeldte Bedragerier i Spil, og hvad Tilstalte Nr. 16, Skræbderjvend Laurig Vilhelm Duch, angaar, er det oplyst,

at han i et enkelt Tilfælde paa Opfordring har beelt sin Gevinst med to andre af de Tiltalte, der deeltog i Spillet, men mod den af de nævnte Tiltalte Nr. 14, 15 og 16 fastholdte Benægtelse kan der ikke anses tilveiebragt Beviis for deres Strafflyld.

Forsaavidt dernæst Tiltalte Nr. 17, Møller Anders Andreasen sigtes for en Dag i 1864 efter at have bragt Gaardmand Christen Sørensen af Marslev Mark i beruset Tilstand at have benyttet denne hans Forsætning til at formaae ham til at gaae ind paa en for Tiltalte fordeelagtig Hestehandel, som Tiltalte derefter lod gaae tilbage mod en Godtgjørelse, da er det vel oplyst, at Sørensen, da han gav sit Samtykke til Handelen, var i høieste Grad beruset; men Tiltalte har forklaret, at han selv ved den ommeldte Leilighed var befrænket, og imod hans Benægtelse af at have handlet i svigagtig Hensigt findes der ikke tilveiebragt et saadant Beviis, at han, hvad denne Sigelse angaaer, vil kunne dømmes. Endvidere sigtes denne Tiltalte for Vebraeri ved i 1865 med Søs Knudsen af Søby Mark, der paa Grund af Fjollethed kort efter blev umyndiggjort, at have sluttet en Eiendomsandel samt derefter en Overenskomst om at Handelen skulde gaae tilbage mod en Godtgjørelse, saavel som for at have overdraget sin Fordring paa en Deel af Godtgjørelsen til en Trebemand uden at underrette denne om Knudsens Sindstilstand, ligesom ogsaa Tiltalte Nr. 18, Søs Peter Thrane sigtes for Deeltagthed i dette Vebraeri ved navnlig at have været Tiltalte Nr. 17 behjælpelig med Indkrævningen af endeel af Godtgjørelsen, men imod de Tiltaltes Benægtelse af at have været vidende om, at S. Knudsen var fjollet, er der ikke tilveiebragt Beviis for, at de i de omhandlede Henseender have gjort sig skyldige i noget strafbart Forhold.

Af de Tiltalte — der Alle med Undtagelse af Tiltalte Nr. 18, som er født 1806, ere over 18 og under 60 Aar gamle — har Tiltalte Nr. 9 ifølge Viborg Overrettsdom af 25de Mai 1858 været anseet for Tyveri og saftt Spil efter Forordning af 11te April 1840 § 1, 41 og 46 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage; de Tiltalte Nr. 4, 6 og 13 ere i 1867 ifølge approberet Forlig ansete med Bøder for Overtrædelse af Forordningen af 6te October 1753; Tiltalte Nr. 10 er ved Krigsrettsdom af 24de August 1850 for Tyveri anseet med 6 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Bånd og Brød og Nebstættelse i de Meniges 2den Klasse; Tiltalte Nr. 12 er ifølge Krigsrettsdom af 14de November 1865 for Desertion og Forvansking af Munberingsager anseet med 100 Rottingslag, strengt Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage og Nebstættelse i de Meniges 2den Klasse, og Tiltalte Nr. 15 har ifølge Højesteretsdom af 27de Mai 1847 for 2den Gang begaaet Hæleri været anseet med 1 Aars Forbedringshuusarbeide. De øvrige Tiltalte sees ikke tidligere at have været straffede.

Efter det Anførte maa det billiges, at de Tiltalte Nr. 14, 15, 16 og 18 ved Underrettsdommen ere frifundne for Actors Tiltalte, Nr. 16 dog med Forpligtelse til at deeltage i Actionens Omkostninger. Samtlige de øvrige Tiltalte ville derimod være at ansee efter Straffelovens § 255, cfr. tildeels § 306, og Straffen findes efter det Omfang, hvori de enkelte Tiltalte efter Sagens Op-

lysninger maane antages at have deeltaget i de udsøvede Bedragerier, ved Underrettsdommen passende bestemt for Tiltalte Nr. 1 til Forbedringshumsarbejde i 8 Maaneder, for de Tiltalte Nr. 4, 8, 9 og 10 til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver, for Tiltalte Nr. 6 til samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage, for de Tiltalte Nr. 2, 3 og 13 til samme Fængsel i 2 Gange 4 Dage hver og for de Tiltalte Nr. 5, 7 og 12 til samme Fængsel i 5 Dage hver; for de Tiltalte Nr. 11 og 17, der ved Underrettsdommen ere ansete med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 3 Gange 5 Dage og 2 Gange 4 Dage, findes Straffen at maatte bestemmes til saadant Fængsel i 4 Gange 5 Dage for hver. Men denne Forandring i Straffetiden for de 2 sidsnævnte Tiltaltes Vedkommende vil Underrettsdommen, hvorved det er paalagt de forskellige Tiltalte efter et nærmere bestemt indbyrdes Forhold at udrede de ovenangførte Erstatningssummer, og ved hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, være at stadfæste, dog saaledes, at den Tømmerlærling Nasmus Lorens Larsen tillagte Erstatning af 110 Rd. vil være at udrede, ikke som i Dommen fastsat alene af de Tiltalte Nr. 1 og 12 in solidum med hinanden men af de Tiltalte Nr. 1, 8 og 12, Een for Alle og Alle for Een, samt at den Slagter Hans Steffensen af Billestofto tillagt Erstatning af 90 Rd. bliver at tillægge Slagter Christen Steffensen af Billestofto."

Nr. 89.

Advocat Levinfen

contra

**Niels Henriksen** (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birk's Extraretsdom af 13de November 1869: „Tiltalte Huusmand Niels Henriksen af Løng bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og bør han derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Deichmann 5 Rd. og til Defensor, Procurator Drechsel 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Januar 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Appellationsretsraad Juel og Rode betaler Tiltalte Huusmand Niels Henriksen af Løng 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:



Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Revinsen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Tiltalte Huusmand Niels Henriksen af Løng, der under nærværende i 1ste Instants ved Antvorkstob Birls Extraret paafjendte Sag tiltales for Tyveri, ved egen af de isvrigt fremkomne Oplysninger bestyrkede Tilnaeelse er overbevist Ratten imellem den 28de og 29de August d. A. at have frafjaalet Huusmand Andraasens Enke Kirsten Mathiasdatter af Beilebadhuset en til 10 Rd. vurderet Griis, maa det billiges, at han, der er født 1835 og ved Sorø Birls Extraretsdom af 6te Juni 1863 er anseet efter Frbn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu er anseet efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, og vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actiøens Omkostninger kifalbes, saaledes blive at stadfæste.“

---

Nr. 12. Brændeviinsbrænder **N. B. Brøndum** som Væрге for **Marie Louise Anthonie Haas** (Advocat Brock) contra

Kjøbmand **Bekker** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet, om en i Kjøbenhavn's Overformyhnderi indbestaaende Capital stor 13,049 Rd. 84 § med Renter bliver at holde udenfor Fællesboet efter afdøde Tolbcontrolleur i Nysted Georg Meno Haas og tidligere afdøde Hustru Rasmine Marie Haas født Brøndum.

Nysted Kjøbstads Skifterets Decision af 8de Juli 1868: „Den omhandlede Capital med vedhængende Renter bliver som tilhørende Fællesboet efter afdøde Tolbcontrolleur i Nysted Georg Meno Haas og tidligere afdøde Hustru Rasmine Marie Haas født Brøndum at indbrage under Behandlingen og Delingen af dette Bo.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 22de Februar 1869: „Den indankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

## Høiesterets Dom.

Den i den indankede Dom anførte § 4 af det under Sagen omhandlede Testament af 19de Juli 1853 maa, forsaavidt deri fastsættes, at de for Testators Døttre i Overformyndriet til Rentenydelse indfatte Capitaler ved Døttrenes Død tilfalde deres Livsarvinger, ansees at gaae ud paa en Indsættelse af disse sidste som Arvinger til Capitalerne; og ved denne Arveindsættelse i Forbindelse med Paragraphens øvrige Forskrifter maa det ansees tilkjendegivet, at Capitalerne i Tilfælde af Døttrenes Ægteskab skulde være udenfor Formuefællesskabet. Da der nu mangler Føje til at fratjende disse Bestemmelser i det forsaavidt kongeligt confirmerede og tinglæste Testament Gyldighed, vil hverken hele den under Sagen omtvistede Capital kunne betragtes som tilhørende Fællesboet efter afdøde Toldcontrolleur Haas og tidligere afdøde Hustru, eller nogen Deel af samme kunne ansees tilfalde Manden som Arvelod, hvilket sidste ligeledes vilde være i Strid med den foransførte Arveindsættelse.

Allerede som Følge af det Anførte ville de af Indstævnte Bekker for Skifteretten neblagte Paaastande om, at hele Capitalen eller dog en Deel af samme indbrages i fornævnte Bo, være at forkaſte. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

De af Rjøbmand Bekker for Skifteretten neblagte Paaastande om at den omhandlede Capital ganske eller for en Deel indbrages i Fællesboet efter afdøde Toldcontrolleur Haas og tidligere afdøde Hustru kunne ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betaler Indstævnte 5 Rd.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det Spørgsmaal, hvorom nærværende, paa Skiftet efter afgangne Toldcontrolleur i Nysted G. M. Haas og tidligere afdøde Hustru Kasminie Marie Haas, født Brøndum, optaaede Disput dreier sig, er om, hvorendt en i Genhold til afdøde Agent Brøndums den 19de Juli 1853 oprettede, den 1ste August 1856 med

Hensyn til enkelte Bestemmelser, hvoriblandt den heromhandlede, allernaadigst confirmerede Testamente, i Overformynderiet til Rentenydelse for Datteren fornævnte Rosmine Marie Haas indsat Capital bør indbrages under Skiftet efter bemeldte Controlleur Haas, der havde henfiddet i uskiftet Bo efter sin Hustru, eller om denne Capital ubelukkende bør komme deres efterladte umyndige Datter tilgode. Dette Spørgsmaal er i Overensstemmelse med den af indstævnte Kjøbmand Bekker, som Creditor i Boet, nedlagte principale Paastand ved den af Skifteforvalteren i Boet den 8de Juli s. A. affagte Decision afgjort derhen, at den omhandlede Capital med vedhængende Renter som tilhørende Fællesboet bør indbrages under Behandlingen og Delingen af dette Bo.

Ved nu at paaanke denne Decision her til Retten har Citanten, Brænde-  
viinsbrænder N. W. Brøndum, som Bærg for den umyndige Marie  
Louise Antonie Haas gjentaget sin paa Skiftet nedlagte Paastand om, at den  
ommeldte Capital holdes udenfor Skiftebehandlingen af Fællesboet, subsidiali-  
ter at Capitalen kun gjøres til Gjenstand for et Særbofiste, at Creditorerne  
kendes uberettigede til at erholde Dækning for deres Forbringer i Fru Haas's  
Særbo, og at der heller ikke af dette sidste skal tilkomme Controlleur Haas  
nogen Fjerdedeel eller Egtfælles Lov til Inddragelse i Fællesboet. Derhos  
har Citanten paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger for Overretten hos  
Indstævnte Bekker skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

De Indstævnte fornævnte Bekker og Skifteforvalteren i Nysted, By-  
Herredsfoged Lassen, ere, skjønt, lovligen stævned, hverken møbte eller have  
ladet møde for Overretten, hvor Sagen derfor i Madsør af L. 1-4-30 og  
Frdn. 3die Juni 1796 § 2 bliver at paa kjende efter de fremlagte Breve og Be-  
viisligheder, navnlig Skifteacten.

(Sluttes i næste Nr.).

---

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-  
søiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers  
Præmisses, foraaaviddt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert  
Mars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens  
Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for  
Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. —  
Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og  
paa de kgl. Postcontoirer.

---

# Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 3.

Den 8de April.

1870.

---

---

## Første ordinaire Session.

Fredagen den 11te Marts.

Ne. 12. Brændeviinsbrænder N. V. Brøndum som Værg for  
Marie Louise Anthonie Haas

contra

Kjøbmand Bekker (see forrige Nr.).

Den Bestemmelse i afgangue Agent Brøndums ovennævnte Testament, hvorom der væsentlig er Spørgsmaal, indholdes i dettes § 4 og lyder saaledes:

„De Arvelobber, som mine Døttre maatte tilfalde efter mig, indfættes og afleveres af Executor til Kjøbenhavns Overformynderi til Renters Nydelse for dem, saalænge de leve, hvad enten de maatte inblade sig i Ægteskab eller i ugift Stand forblive. Som en Følge heraf skal hverken de eller deres Mænd have nogen Raadighed over Capitalen, der ligesaalidt som Renterne deraf hverken af dem eller deres Mænd skal kunne afhændes eller pantsættes eller belægges med nogenformhelt Arrest, Execution eller anden Behæftelse. Ved mine Døttres Død tilfalder Capitalen deres Livsarvinger, saafremt de maatte efterlade sig saadanne. I modsat Fald ere de uindskrænket berettigede til ved Testamente eller paa anden Maade at bestemme, hvorledes med Capitalen ved deres dødelige Afgang skal forholbes.“

Naar nu Citanten har formeent, at der ved disse Bestemmelser i Agent Brøndums Testament skulde være betaget Datteren Eiendomsret over den for hende i Overformynderiet indsatte Capital, navnlig for det Tilfælde, at hun efterlod sig Livsarvinger, hvoraf da skulde være en Følge, at Capitalen, som formeentlig tilhørende Datterdatteren, ikke vedkom Fællesboet, men maatte betragtes som dennes særlige Eiendom, da skjønes Citanten ikke heri at kunne gives Medhold. At Bestemmelsen i Agent Brøndums Testament om at Datteren — Fru Haas — skulde være indskrænket til Rentenydelse af den hende

tilfalbende Lov, saalænge hun levede, ikke i og for sig betog hende Eiendomsretten over Capitalen, er klart, og naar det derefter i Testamentet hedder, at Capitalen ved hendes Død skal tilfalde hendes Livsarvinger, kan det ikke have været Meningen derved at udtale Andet eller Mere, end hvad der fulgte af Lovgivningens almindelige Forskrifter om Børns Arveret efter Forældre; og det kan saa meget mindre antages at have været Testators Villie tværtimod Lovgivningens Regler om Børns ubetingede Arveret efter Forældre at berøve Datteren Eiendomsret over Capitalen, som der for det modsatte Tilfælde, nemlig naar hun ingen Livsarvinger efterlod sig, er givet hende uindskrænket Raadighed til ved sin Død at disponere over den.

Naar den omhandlede Bestemmelse i afbøde Brøndums Testament saaledes kun kan antages at indeholde, at Capitalen efter Moderens Død skalde tilfalde hendes Livsarvinger efter de almindelig gjældende Regler, bliver det uforsømt at undersøge, hvorvidt Bestemmelsen, forsaaget saaledes som Citanten vil gjøre gjældende, maatte kunne have Gyldighed, naar den havde erholdt kongelig Confirmation.

Da der nu fremdeles ikke heller efter Testamentets Indhold findes tilstrækkelig Føie til at antage, at det har været Meningen, at Capitalen skalde, naar Datteren indlob sig i Ægteskab, være hendes særlige Eiendom navnlig paa en saadan Maade, at de sælles Creditorer skalde være ubelukkede fra efter hendes Død at fordrø Dækning af Capitalen, findes det af Stiftesforvalteren antagne Resultat at maatte billiges, og den paaanførte Decision vil derfor blive at stabsætte."

---

### Forsdagen den 17de Martz.

Nr. 83.

Advocat Nellemann

contra

**Jacob Frederik Hammer** (Defensor Liebe),

der tiltales for at have forført sit Fosterbarn til Samleie samt for uteerligt Forhold mod Pigebørn, der vare betroede til hans Underviisning.

Hellum-Hindsted Herredets Extraretsdom af 28de Juni 1869: „Tiltalte Skolelærer Jacob Frederik Hammer af Skeelund bør, forsaavidt han under nærværende Sag er actioneret for uteerligt Forhold til Pigebørn, der vare betroede til hans Underviisning, for Actors Tiltale fri at være. Derimod bør han for det ham iøvrigt paafigtede Forhold hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og derhos have sit Embede som Skolelærer forbrudt, ligesom han og bør udrede alle af hans Arrest og Action sthørende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Tüchsen

5 Rbd. og Defensor, Procurator Brass 4 Rbd. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 25de October 1869: „Tiltalte Jacob Frederik Hammer bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 10 Rbd., til Defensor sammesteds 8 Rbd., samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller, 12 Rbd. til hver. Det Ibømte at efterkommes under Afsærb efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne bevirke et andet Resultat, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Niekemann og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Skolelærer Jacob Frederik Hammer for at have forført sit Fosterbarn til Samleie samt for uteerligt Forhold mod Pigebørn, der vare betroede til hans Underviisning, men da Tiltalte ved Underrettsdommen er frifunden, forsaavidt han tiltales for Uteerlighed mod de ham betroede Pigebørn, og Sagen alene er indanket for Overretten efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige fra det Offentliges Side, bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen saaledes foreligger Overretten til Paakjendelse, alene Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold i den førstnævnte Henseende.

Efter Sagens Oplysninger blev Pigen Thora Emilie Wiebking, der er født den 9de April 1850, og hvis Fader var afgaaet ved Døden, af Foreningen for forsømte Børns Opdragelse sat i Pleie hos Tiltalte i Høsten 1863 mod et aarligt Beberlag af 20 Rbd. til hendes 14de Mar, og forblev efter at være confirmeret i Esteraaret 1864 i hans Huus til November 1865, da hun kom i Tjeneste hos daværende Stationsforvalter Jessen i Holste. Efter dennes Husfrus Forklaring, hvis Rigtighed Thora Emilie Wiebking har erkjendt, vedgif hun efter Tjenestens Tiltræbelse, at hun var frugtommelig, idet hun foregav at have havt Samleie med en Snekkerlærling, men efterat hun derpaa den 25de Martz 1866 var nedkommen med et Pigebarn, betroede hun Jessens Husfruen uden Foranledning fra dennes Side, at Tiltalte var Fader til dette Barn, og denne Sigtelse har hun under Undersøgelsen i nærværende Sag fastholdt.

Den af hende i saa Henseende afgivne edelige Forklaring gaar ud paa,

at hun, efter at være kommen i Huset hos Tiltalte, foruden at besøge Skolen i Forening med de øvrige Børn, hver Aften alene maatte tage Underviisning i Skrivning i et Par Timer paa hans private Contoir, og at han efter henved  $\frac{1}{2}$  Aars Forløb om Aftenen nærmede sig hende mere og mere, begyndte at kysse og senere at besøge og overgramse hende; medens hun en Aften, omtrent et Aar efterat hun var kommen i hans Huus, sad ved Pulten og skrev, slukkede Tiltalte pludselig Lyset, tog fat paa hende paa en usædvanlig fast Maade, hvortil hun kun fik Tid til at yttre, hvad det skulde betyde, idet han sieblikkelig bar hende hen paa en i Contoiret staaende Sopha, og efter sin Forklaring kom hun strax saa fast i hans Magt, at hun blev ude af Stand til at sætte sig til Modværge, hvortil kom, at hun fik ondt og falbt i en bevidstløs Tilstand; da hun efter vel  $\frac{1}{4}$  Times Forløb kom til sig selv, mærkede hun, at Tiltalte havde pleiet legemlig Omgang med hende, idet hun følte Smerter i Rjøsdelene. Da hun derefter udtalte, at han havde brugt Volds mod hende og befkabiget hende, samt at hun vilde fortælle hans Ufsærd til hans Kone, truede han hende med, at han i saa Fald vilde sørge for, at det i Fremtiden kom til at gaae hende ilde, og navnlig foranledige hende straffet ved Politiet ved at klage over hendes Ufsærd, og af Frygt for, at Tiltalte vilde bringe sin Trusel i Udsærelse, omtalte hun derefter Intet for Nogen. Hun blev nu fri for ham en kort Tid, men da begyndte han igjen at kysse og overgramse hende, og han bar hende nu ofte hen paa Sophaen, hvor han pleiede Omgang med hende, idet hun ofte satte sig til Modværge, men ligesaa ofte lagde sig godvillig for ham, da hun bestandig tænkte paa, hvad han havde truet hende med, ligesom han ogsaa tidt kom ind til hende i hendes Soveværelse, lagde sig i Sengen hos hende og pleiede legemlig Omgang med hende. Da hun et Par Maaneder, førend hun forlod Tiltaltets Huus, sølte, at hun var frugtformelig, og meddeelte Tiltalte dette, opfordrede han hende til at tage til Kjøbenhavn og tage Tjeneste der, idet han paalagde hende til Alle og Enhver at foregive, at en bortreist Snebkersvend var Fader til Barnet, og lovede, saafremt hun søiede ham heri, at ville sende hende Penge og forsørge Barnet, hvorimod han, naar hun til Nogen omtalte, at han var Fader til det, bestandig paa alle mulige Maader vilde søge at skade hende, og dette Forlangende, som hun lovede at ville søie ham i, har han senere, efterat hun havde tiltraadt sin ovennævnte Tjeneste, gjentaget i en i et af hans første Breve til hende indlagt Seddel, som hun imidlertid efter hans Unmodning har brændt.

Tiltalte har indrømmet, at han, da bemeldte Thora Wiebking var langt tilbage i Skolekundskaaber, fra Efteraaret 1863, da han modtog hende, til hen paa Vinteren nogle Aftener om Ugen har givet hende en Times Tids Underviisning i Skrivning og Regning i sit Værelse, men han har vedholdende benægtet at have viist Uteerlighed mod hende eller nogenstunde at have havt legemlig Omgang med hende, og derhos udsagt, at hun kom bort fra ham, fordi hun hellere vilde være i Kjøbenhavn end paa Landet, og at han dengang var aldeles uvidende om, at hun var frugtformelig, og ikke heller veed, hvem der er Fader til Barnet, men at hun har tilskrevet ham, at det var en Snebker-

svend, hun havde gjort Bekendtskab med. Tilstalte har nu vel under Forhø-  
 rerne anbragt, at han hos Forskjellige har forespurgt sig om Barnefaberen,  
 ligesom han under den Brevvevling, han i sin Tid har ført med Søslen eller  
 dennes Husfru angaaende Thora Wiebking, gav det Udseende af, at han an-  
 stillede Esterforskninger angaaende Barnefaberen, men han har isøvrigt aldeles  
 ikke kunnet meddele nogen nærmere Oplysning, der kunde vise, at han i Vir-  
 keligheden skulde have foretaget Skridt i den ommeldte Retning, og ligesom  
 denne Omstændighed taler imod ham, der ogsaa har affoldd de med Thora  
 Wiebking's Nedkomst foranledigede Omkostninger, saaledes maa det tillige efter  
 Sagens Oplysninger antages, at Nygtet allerede fra Begyndelsen af har nævnet  
 Tilstalte som Barnefaberen, og den mod Tilstalte ved Thora Wiebking's Sig-  
 telse opstaaede Mistanke bestyrkes derhos i en ikke ringe Grad ved Indholdet af den  
 Brevvevling, der, uagtet Tilstalte ikke med Bestemthed har villet vedkende sig  
 de paagjældende af ham skrevne Breve, maa antages at være ført mellem ham  
 og Stationsforvalter Søslen. I denne Henseende bemærkes særligt, at Søslen  
 ifølge sin Forklaring og Indholdet af Concepterne til 2 Breve, som han vil  
 have tilskrevet Tilstalte under 9de Mai 1866, tilfjendegav Tilstalte, at Foregi-  
 venbet om, at en Snebkersvend var Fader til Barnet, var urigtigt, at der  
 habdes saadanne Beviser, at man ikke behøvede at spørge, samt at han tilraa-  
 dede Tilstaaelse og Underkastelse, da Sagen ellers vilde blive overgivet i Ret-  
 tens Haand, i hvilken Anledning Tilstalte i sin Svarskrivelse fastholdt som sin  
 Mening, at Snebkersvenden var Barnefaberen, og i Thora Wiebking's Inter-  
 esse fraraadede Sagens Offentliggjørelse, men uden at lade sig forstaae med, at  
 der i Søslen's Brev var sigtet til ham som Barnefaber. Efterat Søslen imid-  
 lertid derpaa i en Skrivelse af 19de s. M. deels havde yttret, at Thora Wieb-  
 king, uden at nogen Anledning dertil var givet fra hans eller Rones Side,  
 havde betroet dem den sande Sammenhæng og overgivet dem Tilstaltes Brev  
 til hende, deels — idet han isøvrigt paa en umiskjendelig Maade henpegede  
 paa Tilstalte som den, der havde forført Pigen — havde meddeelt, at han fore-  
 løbig afflod fra at gaae videre frem ad Rettens Vej, udtalte Tilstalte sig i sit  
 Svar herpaa paa en saadan Maade om den Straf, der allerede længe maatte  
 have hvilet paa Barnefaberen i Sambittighedsnag, Skam og Anger, at der er  
 al Anledning til at antage, at Tilstalte herved har sigtet til sig selv. Dette  
 har Tilstalte imidlertid vedholdende benægtet, og vel have hans Forklaringer i  
 det Hele været ubestemte og tilbageholdne, men da de ommeldte Breve ikke  
 indeholde nogen umiddelbar eller utvetydig Erkjendelse fra Tilstaltes Side af  
 at være Barnets Fader, og der ikke isøvrigt er fremkommet Noget til Betræf-  
 telse af Thora Wiebking's Sigtelse, ligesom ogsaa hendes Forklaringer i flere  
 ikke uvæsentlige Puncter have været vallende, kan der ikke mod Tilstaltes Be-  
 nægtelse anses tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis imod ham, og han vil derfor  
 være at frifinde for Actors Tilstalte, efter Sagens Omstændigheder dog med  
 Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger.“



Nr 94.

Advocat Nellemann  
contra

**Caroline Hansen**, født **Beinrich** (Defensor Hansen),  
der tiltales for Tyveri.

Sunds-Gudme Herreders Extraretsdom af 8de November 1869: „Tiltalte Caroline Hansen født Beinrich af Bobjerg Høspital bliver at hensejtes i 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød; saa har hun ogsaa at udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Hansen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Wilhelm 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Januar 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Jacobsen og Hvalfsøe, betaler Tiltalte Caroline Hansen, født Beinrich, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellemann og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende fra Sunds-Gudme Herredets Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Caroline Hansen, født Beinrich, tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen med hvad der igrigt er fremkommet stemmende Tilstaelse beviist, at hun en Aften silde i afvigte Sommer, nemlig den 27de August, da hun passerede Kjøbmand i Lunde Jørgensens ved Veien liggende Hus, gjennem den uafslaaede Havelaage gik ind i hans Have, hvor hun bortstjal forstjælligt til Bleg hentlagt til 11 Mk. 8 ø vurderet Tøi, ligesom hun og har vedgaaet den 20de October sidstleden at have i Steenskrup Kro stjaalet et Par nye franske Træsko, der ere vurderede til 2 Mk. 8 ø og tilhørte Hans Hansen Fuglehaves Hustru. Samtlige de stjaalne Koster ere tilbageleverede de Bestjaalne, der have frasaldet Krav paa Erstatning.

For disse Forbrydelser maa det billiges, at hun, der er født i Aaret 1813 og ved Højesteretsdom af 29de Mai 1867 for 1ste Gang begaaet Tyveri

er anseet efter Straffelovens § 228 med 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, ved den indankede, den 8de November sidstleden affagte Extraretsdom nu er anseet for 2den Gang forøvet Tyveri efter Straffelovens § 230 1ste Stykke cfr. § 57, og da den valgte Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød efter Omstændighederne findes passende, ligesom bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 87.

Advocat Klubien

contra

**Niels Simonfen** (Defensor Hansen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Rougsø m. fl. Herreders Extraretsdom af 12te Juni 1869: „Tiltalte Niels Simonfen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han bør derhos udrede Actionsomkostningerne, derunder Salair til Actor, Procurator Jacoby 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Olsen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 6te December 1869: „Tiltalte Niels Simonfen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Morville og Justitsraad Neckelmann, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 4 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Dage. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indkøbte Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Indsidder Niels Simonson for bebrøgetlig Forhold. Det er i saa Henseende opløst, at der den 20de Januar d. A. hos Tiltalte, der da besad en Gaard i Skindberg, men hvilken han allerede da havde solgt, blev afholdt en Arrestforretning, hvorved der til Sikkerhed for en i bemeldte Eiendom med Besætning og Inventarium efter en af en tidligere Eier udstedt og tinglæst Panteobligation paa første Prioritet indstaaende Capital, stor 9,000 Rb., med deraf til 11te December f. A. resterende Renter for  $\frac{1}{2}$  Aar til Beløb 180 Rb. gjordes Arrest i den nævnte Eiendom, der ved Forretningen kun taxeres til 6,500 Rb., samt i en tilstedebeværende Beholdning af Løv og nogle Besætningsgjenstande og Udsædskaber, der af den tidligere Eier vare overleverede til Tiltalte ved den nævnte Eiendoms Kjøb, og da Tiltalte under denne Forretning havde erklæret, at han ved igjen at sælge den nævnte Gaard havde indstaaet Kjøberen for, at han selv skulde tilsvare den til 11te December f. A. af den ommeldte paa Eiendommen hvilende Pantegjæld resterende Rente 180 Rb., blev der til Sikkerhed for dette Beløb endvidere gjort Arrest i nogle Tiltalte tilhørende Kreaturer og andre Løssøregjenstande, der vurderedes til 180 Rb., hvorefter Tiltalte under det mod ham til Arrestens Justification anlagte Søgemaal den 22de Februar d. A. inden Retten indgik et Forlig med Requiritenten af Arrestforretningen, hvorved han forpligtede sig til inden 29de Marts d. A. at betale til denne den ommeldte Renterestance 180 Rb., samt for paaløbne Omkostninger ved Arrestforretningen og det anlagte Søgemaal 20 Rb., eller ialt 200 Rb., og derhos erkjendte Arrestforretningen som lovlig gjort og forfulgt; men da den ommeldte Creditor, efterat Tiltalte var flyttet til en anden Jurisdiction, hvor han havde leiet Bolig til sig og Familie, under 6te April d. A. lod gjøre Udlæg hos Tiltalte paa bennes Bolig for det Beløb, som han ved det ommeldte Forlig havde forbundet sig til at betale, men ikke havde betalt, fandtes det, at flere af de Gjenstande, i hvilke der, som meldt, var gjort Arrest til Sikkerhed for den ommeldte Renterestance, ikke vare tilstede, og der fandtes hos Tiltalte kun Gjenstande til et Beløb af ca. 120 Rb., medens det Beløb, som under Udlægsforretningen afkrævedes Tiltalte i Genhold til Forliget, blev opgjort med Omkostninger ved Udlægsforretningen til i Alt 228 Rb. 2 f.

Tiltalte har nu ogsaa vedgaaet, at han ved et Marked den 17de Marts d. A. har til ubekjendte Personer solgt 1 Vædder, 1 Faar og 2 Kæer, hvori der ved den ommeldte Arrestforretning var gjort Arrest, og at han senere, da han havde maattet forlade Gaarden i Skindberg og var under Flytning til den af ham i en anden Jurisdiction leiede Bolig, har en Dag, da der havde været Auction i en Kro, hvortil nogle af hans Eiendele midlertidigen vare henbragte, solgt underhaanden til forskjellige ham ubekjendte Personer, som havde været tilstede ved Auctionen, flere andre af de Gjenstande, hvori der var gjort Arrest, og maa det efter Sagens Oplysninger antages, at de af Tiltalte solgte Kreaturer og andre Gjenstande, hvori der havde været gjort Arrest, under Arrestforretningen vare taxerede til en Værdi af ca. 88 Rb.

Tiltalte har som Grund til, at han har foretaget de omhandlede Afhændelser, paaberaabt sig, at han var i Trang og manglede det Fornødne til sin og Families Underholdning, hvorhos han har anført, at det ikke ret var ham klart, hvilket Ansvar han derved paadrog sig, og at han ikke troede derved at have forurettet den paagjældende Arrestimpetrant, hos hvem han efter sin Opgjørelse af deres hele Mellemværende endog formeente at have Penge tilgode, og det findes herefter i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder, deriblandt navnlig de efter Overrettens Kjendelse fremkomne Oplysninger om den forviklede Bestaffenhed af det ommeldte Mellemværende, at det af Tiltalte udviste Forhold bør henføres under Bestemmelserne i Straffelovens § 256, og Straffen for Tiltalte, der er 44 Aar gammel og ikke sees forhen at have været tiltalt eller straffet, findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Forjaaviddt der under Sagen har været Spørgsmaal om Erstatning, findes der efter de ovennævnte Oplysninger om Bestaffenheden af Tiltaltes Mellemværende med den paagjældende Creditor Intet at kunne paakjendes."

### Tirsdagen den 22de Marts.

Nr. 48. Malermester **P. N. Spenner** og Glarmester **F. L. Kolling** (Advocat Klubien)

contra

**Fællesboet** efter afdøde Grosferer **Carl Christian Frederik Hall** af Frederiksberg og efterlevende Enke **Karen Pouline Hall**, født **Hasle** (Advocat Heinrichsen),

betræffende Eiendomsretten til et Parti Tømmer eller forlods Udbetaling af sammes Salgsprovenu.

Decision af Skiftecommissairerne i bemeldte Bo af 30te Marts 1869: „Den ovenomhandlede af Malermester Spenner og Glarmester Kolling i nærværende Bo fremsatte Paastand om i Forening at erholde Salgsprovenuet af det ovennævnte med Mærket S & K mærkede Tømmer forlods udbetalt af Boet, eller om ialtfald at kjenbes berettigede til at erholde forlods Fyldestgjørelse af Salgsprovenuet for det omhandlede Tømmer for et Beløb af 3000 Rd. med Renter 5 pCt. p. a. fra 17de September f. A. at regne kan ikke tages tilfølg, hvorimod de ville være at give Udlæg i Boet efter dets Bestaffenhed for 3000 Rd. med Renter 5 pCt. p. a. fra 17de September f. A. som simpel Gjæld med Fradrag af 28 Rd. 1 Mk. 2 ß og iøvrigt efter nærmere

Opgjørelse. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt der maatte foreligge nogen Overtrædelse af Stempellovgivningen med Hensyn til, hvad der under Proceduren er oplyst om, at de trende den 17de September f. A. under Disputen i Affkrift fremlagte, den 7de Mai, 7de Juni og 7de Juli 1868 daterede, af afsbøde Carl Hall udstedte 3 Maaneders Solavejler, saavel som den under 9de Januar d. A. fremlagte, den 22de Januar daterede, lignende af den Afsbøde udstedte Vexel, have været udfærdigede med Datum in blanco, samt forsaavidt det maatte findes, at den af udsnævnte Afsbøde under 5te Marts f. A. givne Paategning paa den under 17de September f. A. i Affkrift fremlagte Dvittering burde være skrevet paa stemplet Papir."

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Decision anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, idet dog navnlig bemærkes, at det bliver ufornuødent at afgjøre, hvorvidt Overleverelsen til Citanterne af den under Sagen omhandlede qvitterede Regning med derpaa værende Paategning af 5te Marts 1868 i Forbindelse med det paa Tømmeret satte Mærke vilde være tilstrækkelig til at overføre Eiendomsretten til Citanterne, saafremt Parterne virkelig havde tilsigtet at perficere et Kjøb og Salg, vil Decisionen være at stadfæste. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

#### Thi kendes for Ret:

Skiftecommissariernes Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd.

I den indantebe Decisionis Præmisser hedder det: „Paa nærværende Stifte af Fællesboet efter afsbøde Grosserer Carl Christian Frederik Hall af Frederiksberg og efterlevende Hustru Karen Bouline, søbt Hasle, have Glarmester Kolling og Malermester Spenner fremfat Paaastand paa Udbæring som deres Eiendom af et paa den Afsbødes Tømmerplads paa Fariemagsveien henliggende, med Mærket S & K betegnet Parti Tømmer, som den Afsbøde skal have solgt til dem i Forening, idet de til Støtte for denne Paaastand henviste til en af dem i Affkrift fremlagt, af den Afsbøde til dem udstedt Regning paa et Parti til dem solgt Tømmer af forskellige Dimensioner, til-

sammen til Beløb 8,176 Rb. „ Mk. 12  $\frac{1}{2}$ , hvilken Regning er qvitteret af den Udsøbe og forsynet med en den 5te Marts dateret Paategning af ham, ifølge hvilken det i Regningen ommeldte Tømmer, der siges at være mærket S. & K., kan, om forlanges, frit henligge paa Sælgerens Tømmerplads indtil October Flyttedag s. A. og paa Anfordring udleveres og transporteres af ham til hvilken Plads Kjøberne ønske det paa Stadens Grund, ligesom Varerne holdes assurerede af Sælgeren og Assurancen i Tilfælde af Udsøbe udbetales til Kjøberne.

Smød at denne Paastand toges tilfølg, blev der imidlertid fremjat Procest af Grosserer F. Dithmer og flere andre af Voets Creditorer under Paaberaabelse af, at den imellem den Udsøbe og Spenner og Kolling stedsfundne Transaction med Hensyn til det omhandlede Tømmer formeentlig ikke begrunde en virkelig Handel, men alene opløste sig i et Laan med Sikkerhed i Varer, der vare blevne i Laantagerens Besiddelse, hvorved de have henviist til Indholdet af den Udsøbes Hovedbog, hvori fornævnte Kolling og Spenner paa en dem givent sælles Conto findes debiterede for det dem folgte Tømmer med 8,176 Rb. „ Mk. 12  $\frac{1}{2}$  med Tilføielse af Ordene „i Depot“, hvilke Ord efter hvad der er in confesso imellem Parterne ere skrevne med den Udsøbes egen Haand, medens de ere krediterede for forskjellige Poster tilfammen til Beløb 6,000 Rb., hvoriblandt en, stor 110 Rb. 3 Mk. 2  $\frac{1}{2}$ , angives at være for Disconto, Provision og Stempel, en paa 300 Rb. er anført som „affretet paa Vexel pr. 31te Marts“, og de øvrige Poster som contant erlagte, ligesom der fremdeles paa Contoens Debetside er opført henholdsvis under 30te April, 30te Mai og 15de Juli tre contante Poster paa 1000 Rb. hver.

Under den derefter i Boet, hvis Midler ikke kunne antages at ville strække til til alle de anmeldte Forbringere Fylbesigjærelse, opstaaede Procedure have fornævnte Spenner og Kolling gjentaget den ovennævnte Paastand om Ublevering af Tømmeret, men subsidiairt have de formeent, at samme paa Grund af de derpaa anbragte Mærker og Indholdet af den Regningen af 5te Marts medbeelte Paategning maatte betragtes som haandsaaet Pant i deres Besiddelse, hvorfor de, saafremt deres principale Paastand ikke maatte blive taget tilfølg, have paaftaaet Tømmeret uleveret, for at de ved bets Realisation kunne søge Dækning for 3,000 Rb. med Renter 5 pCt. p. a. fra 17de September s. A., indtil Betaling skeer, idet de tillige have paaftaaet, hvad der i det ved Realisationen Udkommenne maatte mangle i 3,000 Rb., med Renter som foransøret betalt af Boet. Efter at det derpaa ved Overenskomst imellem Boet og Kolling og Spenner var bleven vedtaget, at det omhandlede Parti Tømmer skulde realiseres i Forbindelse med Voets øvrige Tømmerbeholdning, have de forandret deres tidligere neblagte Paastande saaledes, at de istedetfor Ubleveringen af selve det med S & K mærkede Tømmer have paaftaaet Realisationsprovenuet for samme udbetalt principalt i det Hele og subsidiairt indtil et Beløb af 3,000 Rb., i begge Tilfælde alene med Fradrag af den paa det paagjældende Tømmer pro quota fallende Andeel i Realisationsomkostningerne uden Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Skifteomkostninger. Meest in

subsidium have de endelig paaftaaet Betaling af 3,000 Rb. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 17de September f. A. til Betaling skeer som Haandskrifts- eller Regningsgjæld, og have de derhos ved deres Sagfører Procurator Salomonsen forklaret følgende om det imellem dem og den Afbøde bestaaende Forhold den omhaubte Transaction betræffende.

Sidst i Februar f. A. henvendte Afbøde sig til Kolling med Anmodning om Assistance, idet han bemærkede, at hans Status var god, men at han i Diebliffet var i Forlegenhed, da hans Tømmerhandel havde ligget stille om Vinteren og derfor frygtede en Fallit, hvis han ikke kunde staafe Penge; han vilde ikke laane af Kolling, men bad denne om at kjøbe det Parti Tømmer, der findes opført paa Regningen af 5te Marts. Kolling talte med Spenner om, at de i Forening skulde kjøbe Tømmeret, og denne gik ind derpaa og overfod Kolling at ordue Sagen. Hall forlangte 8,000 Rb. for Tømmeret og Ret til at forhandle det for Kjøbernes Regning, men Kolling erklærede, at man kun vilde give 6,000 Rb. med Fradrag af Disconto dersom og i Kjøbesummen liquidere hvad man da havde tilgode hos Hall, nemlig for Kollings Vedkomende et Regningsbeløb paa ca. 320 Rb. samt en Fordring efter Vexel stor til Rest 1300 Rb., forsalben pr. 31te Marts, og for Spenner en Regningsgjæld paa ca. 1065 Rb.; paa at overlade Hall Forhandlingen vilde man ikke gaae ind, og forlangte man derhos, at Hall skulde udstede Vexler for Kjøbesummens Beløb med Datum in blanco, for at Kjøberne, hvis de kom til at trænge til Penge, kunde lade Vexlerne omsætte indtil Tømmeret blev realiseret, hvorved man dog lovede ikke at gjøre Vexlerne gjældende imod Hall og selv at indfri dem, hvis de bleve givne ud. Endelig forbrede man, at Tømmeret frit skulde kunne henligge paa Sælgerens Tømmerplads under dennes Assurance indtil October Flyttedag, og at han skulde lade Tømmeret paa egen Bekostning transportere, hvorhen det af Kjøberne maatte forlanges indenfor Stadens Grund. Hall stod stærkt paa, at han vilde forhandle Tømmeret, men da det paany var bleven ham tilfagt, at Vexlerne ikke skulde være forpligtende for ham, vedtog han under 5te Marts f. A. alle de stillede Betingelser og overleverede Kolling Regningen kvitteret og saaledes paateguet, som den nu foreligger, tilsligemed 5 Stkr. Vexler uden Datum, hver paa 1,000 Rb., idet han endvidere lovede at levere Kolling en sjette Vexel ligeledes paa 1,000 Rb. og uden Datum, naar den ovennævnte imellem Kolling og ham løbende Vexel, stor til Rest 1300 Rb., der skulde liquideres i Kjøbesummen og hvorpaa strax skulde afbetales 300 Rb., efter sin Datum forsalbt til Betaling den 31te Marts. Samtidig hermed den 5te Marts blev ca. 4,300 Rb. af Kjøbesummen (6000 Rb.) berigtiget deels ved Udlevering af Spenners og Kollings Regninger til Beløb tilfammen ca. 1400 Rb., deels ved Afskrivningen af 300 Rb. paa den Kolling tilhørende Vexel pr. 31te Marts og deels contant, i hvilket contante Beløb blev afdraget Disconto eller, som det i Ansørfelen paa den ovennævnte Fællesconto i Halls Hovedbog hedder, for „Disconto, Provision og Stempel“ 110 Rb. 3 Mk. 2 S, idet man, som det hedder i Spenners og Kollings heromhandlede Fremstilling, gik ud fra, at der sandsynligvis vilde kunne realiseres Tømmer

for mindst 1000 Rb. om Maaned, og derfor beregnede Renten fra 5te Martz nemlig af 1000 Rb. til 30te April, af 1000 Rb. til 30te Mai og saa fremdeles. Efterat derpaa Spenner havde ladet sine Fjof paa Hall's Plads paaføre det Tømmer, der af Folkene paa Pladsen blev dem opgivet som det i Regningen omhandlede, til Spenner og Kolling folgte, mærte S & K, blev der til Hall betalt omtrent 778 Rb. 1 Mk. 2 ß, hvorved der i det Hele var afdraget 5,000 Rb. af Kjøbesummen, og endelig blev under 31te Martz den ældre Vegel, nu til Rest 1000 Rb., som Hall skyldte til Kolling, ubleveret i quitteret Stand, imod at Hall i Genhold til Aftalen leverede Kolling en Vegel med Datum in blanco, stor 1000 Rb.

En Dag kort efter at Salget var ordnet, saaledes hedder det fremdeles i den af Kolling og Spenner givne Fremstilling, erklærede Afsøde, at han nu vilde sælge bort af Tømmeret, men efterat man havde gjort ham Forestillinger herimod og gjort ham opmærksom paa, at han var uberettiget dertil, tilbød han at stille en ham tilhørende Obligation for 1000 Rb. som Sikkerhed, naar det maatte blive ham tilladt at sælge af Tømmeret for Kollings og Spenners Regning, foreløbig for indtil 1000 Rb. Derpaa gik Kolling og Spenner ind, og i Genhold dertil blev af Afsøde indbetalt under 2den Mai 600 Rb. og 7de Mai 400 Rb. Da det sidste Beløb af 400 Rb. blev erlagt den 7de Mai, bad Hall om at maatte erholde den af ham til Sikkerhed stillede Obligation ubleveret, men at det ikke desuomindre maatte være ham tilladt at realisere Tømmeret for Kollings og Spenners Regning, imod at de af ham leverede Vegler uden Datum fra nu af bleve forpligtende for ham, saaledes at han indfrie de en af dem den sidste Dag i hver Maaned. Heri samtykkede Spenner og Kolling, dog, som det siges, med udtrykkeligt Forbehold af, at de selv kunde sælge underhaanden af Tømmeret og saaledes, at Hall skulde fortabe Retten til Fors handling, hvis han enten ikke prompte indfrie de Veglerne til de vdtagne Forsalbstider eller ikke aflagde nøagtigt Regnskab over Forhandlingen, og i Genhold dertil indfrie de Afsøde under 30te Mai en af de omhandlede Vegler paa 1000 Rb., ligesom han — efterat der paa hans i Juni Maaned stedsfundne Tilkjendegivelse af, at han ikke siden den uysnævnte Indfrielse af Veglen den 30te Mai havde solgt noget af Tømmeret, og at han ikke kunde staae i Forstud med Beløbet, var givet ham Genstand med Indfrielsen af de øvrige Vegler indtil den 15de i hver Maaned — under 15de Juli indfrie de den 3die Vegel paa 1000 Rb. Under 31te Juli afgik Hall derefter ved Døden, og erkjende Spenner og Kolling, at de ingensinde have modtaget noget Regnskab af ham over Forhandlingen, skjøndt de oftere ville have aftrævet ham det.

Ligeoverfor denne Fremstilling have imidlertid de øvrige i Voet Interesserede, for hvem Procurator Laasen har givet Møde, fastholdt den tidligere fremsatte Indsigelse imod Paastanden om Ubleveringen, idet Procurator Laasen har bestridt, deels at Parterne med Transactionen have tilsigtet et virkeligt Kjøb og Salg, hvorved han har henviist til, at der af den Afsøde er udstedt Vegler for Kjøbesummens Beløb, og at det er ham, der har forhandlet Tømmeret, hvilken Forhandling benægtes at være foregaaet for de formeentlige Kjøberes



Regning, deels at der in casu foreligger nogen tilstrækkelig Overleverelse af det omhandlede Tømmer til Spenner og Kolling, hvorved Overdragelsen af Eiendomsretten, om en saadan Overdragelse havde været tilfattet, kunde siges at være perficeret. Paa samme Maade bestrider Procurator Laasen, at der er stiftet nogen gyldig Haandpanteret i Tømmeret for Spenner og Kolling, og har han endvidere subsidiairt paastaet disses Berettigelse til at erholde Tømmeret udleveret gjort afhængig af, at de med Ed bekræfte, at der har været tilfattet et virkeligt Kjøb og Salg deraf, samt ligeledes edelig benægte, at de omhandlede af den Afbøde til dem udstedte Bexler ved Udstedelsen vare bestemte til at gjælde som Gjældsbeviser imod ham.

Hvad da først angaaer Paastanden om Ubleberingen af Tømmeret quæstionis, da maae Commissairerne holde for, at Overleverelsen til Spenner og Kolling af den quitterede Regning med en Paategning som den foreliggende, den 5te Martz af den Afbøde understrevne, hvorefter Tømmeret ubetinget stilledes til deres Disposition som Kjøbere, i Forbindelse med Anbringelsen af Mærket S & K derpaa vilde være tilstrækkelig til at overføre Eiendomsretten til Spenner og Kolling, saafremt Parterne virkelig have tilfattet at perficere et Kjøb og Salg, men paa den anden Side følger det efter Commissairernes Mening af sig selv, at den Omstændighed, at Tømmeret ved Uvitteringen er stillet til de Paagjældendes Disposition, ikke kan komme i Betragtning i Henseende til Spørgsmaalet, om disse kunde fordrø Tømmeret ubleberet af Boet, naar det, tiltrods for hvad Uvitteringen og den samme givne Paategning af den Afbøde indeholder, ikke desto mindre maa antages, at det ikke har været Parternes Mening, at den Spenner og Kolling givne Bemyndigelse til at disponere over Tømmeret skulde benyttes og dette virkelig blive og være deres Eiendom, og efter Alt hvad der foreligger skjønnes det ikke rettere, end at dette Sidste maa blive at statuere.

Hvad der i denne Henseende først maa bemærkes, er, at det efter selve den af Spenner og Kolling givne Fremstilling er givet, at der samtidigt med at de til Afbøde indbetalte de Summer, der angives at skulle være Kjøbesummen for Tømmeret, af ham blev udstedt Bexler for netop det samme Beløb til dem, der derved kom i Besiddelse af Gjældsbevisi paa ham for Beløbet, hvilket altsaa heretter at dønmme blev et Laan og ikke en Kjøbesum. Vel have Spenner og Kolling, efter hvad ovenfor er anført, gjort gjældende, at det ikke ved Udstedelsen af de her omhandlede Bexler var Meningen, at de skulde være forbindende for Hall, hvorfor de vare udstedte med Datum in blanco, hvorimod det først var den 7de Mai, at man kom overeens om, at Bexlerne nu skulde være forbindende for Afbøde som Følge af, at han nu fik Tilladelse til at forhandle Tømmeret; men ligesom det dog fra Spenners og Kollings egen Side er in confesso, at Udstedelsen af Bexlerne havde sin Grund i et af dem selv stillet Vilkaar for at inblade sig paa den hele Transaction, og som der ikke fra deres Side meldes noget om, at der har været Tale om ved Contrabeviser at sikkre Hall imod, at Bexlerne bleve gjorte gjældende imod ham, saaledes laader det omhandlede Afserium sig ikke vel forene med forskjellige i selve Spenners

og Kollings Fremstilling indeholdte Data, hvorved henvises til, at medens det maatte følge af Aftalen om, at Spenner og Kollings ædre Tilgodehavende hos Afsbde, derunder navnlig den af ham til Kolling skyldige Bxzel pr. 31te Martz stor til Rest 1300 Rd., skulde liquideres i Kjøbesummen for Tømmeret, at denne Bxzel, der utvivlsomt havde sin Grund i et virkeligt Gjældsforhold, hvori Hall stod til Kolling, strax, da Kjøbesummen isvrigt blev berigtiget, maatte være ekstraderet Hall i quitteret Stand, saa blev der dog da ikkun affrevet 300 Rd. paa Bxzen, medens den først ved sin Forfaldstid den 31te Martz blev som berigtiget ekstraderet til Afsbde, imod at han leverede en ny udateret Bxzel paa 1000 Rd. istedet, ligesom det endvidere er oplyst, at idetmindste een af de af Afsbde til Spenner og Kolling leverede Bxzler med Datum in blanco tidligere end den 7de Mai er bleven anseet forbindende for ham, idet der med Procurator Lassens Indlæg af 9de Januar d. A. i Disputen er fremlagt en af Afsbde til Kolling udstedt, den 22de Januar s. A. dateret 3 Maaneders Bxzel, forfalden den 30te April, hvilken Bxzel — der efter hvad der er in confesso er en af de heromhandlede — er paategnet som indfriet ved de ovennævnte Betalinger af 600 Rd. den 2den Mai og 400 Rd. den 7de Mai. Men i ethvert Fald maatte det, da det er modsagt, at disse Bxzler ikke oprindeligt skulde have været forbindende for Hall, være Spenner og Kollings Sag at godtgjøre, at Sammenhængen med Udstedelsen deraf er den af dem opgivne, men de have ikke anført Noget, der kunde tjene til tilstrækkelig Beviis i saa Henseende. Vel vare Bxzlerne efter deres Fremstilling udaterede, da de bleve dem overgivne af Hall, men ligesom den Omstændighed, at et Gjældsbeviis ikke af Debitor forsynes med Datum, ikke kan medføre, at det bliver uden Forbindtlighed for ham, og som der her kan have foreligget særegne Grunde til, at Bxzlerne ikke strax bleve daterede, forsaavidt som det kan antages, at Spenner og Kolling i Henseende til Indfrielsen have villet lempe sig efter Muligheden for Hall af at affætte Tømmeret, cfr. hvad ovenfor er anført om Hensynet, hvorefter Renten blev beregnet, saaledes vare Spenner og Kolling ialtfald, naar Bxzlerne vare i deres Besiddelse, forsynede med Halls Underkrift, Herrer over Dateringen, og det maatte de ogsaa nødvendigviis være selv efter det Niemed, hvori de sige sig at have forlangt dem udstedte af Hall, og den af Spenner og Kolling paaberaabte Yttring af Hall i et af dem irettelagt Brev af 11te Martz s. A., hvori han anholder om en Forstrækning af 2,000 Rd., at der vist kan reises Penge paa de Bxzler, han har givet dem, viser ingenlunde, at han er gaaet ud fra, at Bxzlerne ikke vare forbindende for ham, men indeholder snarere den modsatte Forudsætning, hvorved maa erindres, at en Bxzel meget vel kan være forbindende for Udstederen, fordi den ikke har været bestemt til at gives ud til Trediemand. At Bxzlerne, efter hvad der er in confesso, virkelig senere ere blevne gjorte gjældende imod Hall og indfrie af ham efterhaanden som de forfaldt, taler aabenbart imod det heromhandlede Afsertum, eftersom Spenner og Kolling ikke have kunnet fremsføre noget Beviis for den af dem paaberaabte Forandring i Aftalen om den Afsbdes Stilling ligeoverfor disse Bxzler.

Men selve det nærmere Indhold af Transactionen i Henseende til Tømmeret og hvad der i den Anledning passerede viser fremdeles formeentlig ogsaa, at det ikke er et Kjøb og Salg, der har været tilsigtet mellem Parterne. Allerebe den Omstændighed, at den af Spenner og Kolling modtagne Regning fra Afsøde paa det formeentlig solgte Tømmer lyder paa 8,176 Rd. „ Mk. 12 ß, medens det er givet, at de ikkun have erlagt 6,000 Rd. og selv paaftaae ikke at skulle have erlagt Mere, maa vække Opmærksomhed, og dernæst viser den Maade, hvorpaa Qvantumet af det paa Regningen opførte Tømmer sammesteds er betegnet, at der ikke foreligger en reguleret og opgjort Regning imellem tvende Parter i Kjøb og Salg, idet Qvantumet stedse opføres i Alenmaal med runde Tal af hele hundrede eller halvhundrede Alen, et Resultat, der aldrig vilde være kommet ud ved en virkelig Opmaaling, og der forlyder da heller ikke fra Kolling og Spenner Noget om, at en Besigtigelse eller Opmaaling af det Solgte fra deres Side skal have fundet Sted. Men det er fremdeles givet, at Spenner og Kolling have betinget og beregnet sig Rente af det paa Tømmeret ubetalte Beløb, idet de gif ud fra, at der vilde kunne realiseres for mindst 1000 Rd. om Maanedes, og derfor beregnede Renten fra 5te Martz, nemlig af 1000 Rd. til 30te April, af 1,000 Rd. til 30te Mai og saa fremdeles, hvilken Rente, eller, som den er bleven kaldet, Disconto, blev forløbs fradraget ved Beløbets Udbetaling; men en Rentesvarelse fra Sælgerens Side, fremfor Alt for en Tid, i hvilken det Solgte fuldstændig er filltet til Kjøberens Disposition, hører ikke hjemme i Kjøb og Salg, og Stipulationen af Renten, som den her foreligger, viser saaledes afgjort hen til et Laan, der er bestemt til succesfult at afvikles, og til at Bøxlerne ved deres Udsædelse selv med Datoer in blanco maatte være forpligtende for Hall.

(Sluttes i næste Nr.).

---

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-  
 søiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers  
 Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert  
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens  
 Sessjoner holdes, udgaar rigtignig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for  
 Udenbys, der sønste Bladet med Posten, 6 Rd. 20 ß. om Aaret. —  
 Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og  
 paa de fgl. Postcontoirer.

---

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 4.

Den 16de April.

1870.

---

---

## Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 22de Marts.

Nr. 48. Maaermester P. N. Spenner og F. L. Kolling  
contra

Tællesboet efter afdøde Grosserer Carl Christian Frederik Hall af  
Frederiksberg og efterlevende Enke Karen Pouline Hall, født Hæhle  
(see forrige Nr.).

Endelig er det da ogsaa in confesso, at Tømmeret, der forblev henliggende paa den Afdødes Plads, virkelig er blevet forhandlet af ham, og der foreligger Intet, navnlig heller ikke i den Afdødes Bøger, til Oplysning om Rigtigheden af Spenners og Kollings, af de øvrige i Boet Interesserede benægtede Paastand om, at denne Forhandling er foregaaet for Spenners og Kollings Regning, medens den Omstændighed, at Tillabelsen til at sælge Tømmeret efter deres egen Fremstilling først blev indrømmet Hall, efterat det var bestemt, at Bøxterne skulde være forpligtende for ham og vedblivende var betinget af, at han prompte til Forfaldstid indfriebe samme, meget mere viser hen i modsat Retning, og Halls af Spenner og Kolling selv fremhævede iverige Bestræbelser for at erholde Tillabelse til at forhandle Tømmeret saavel som hans senere Begjæringer om at erholde Henstand med Indfrielsen af Bøxterne, lade sig ogsaa alene forklare under den Forudsætning, at Forhandlingen skulde foregaae for hans egen Regning, hvorved maa mærkes, at der Intet forlyder hverken om, at der var bestemt en Salgspris for Tømmeret eller om at Hall skulde have nogen Provision af Salget, og at den efter en succesfuld Afætning beregnede Rente forløbs var ham afdraget, saa at han ikke forsaavidt havde nogen Interesse i at see Salget fremskyndet.

Men seer man derhos hen til den Maade, hvorpaa det hele Mellemværende er kogført af den Afdøde, saa viser dette afgjort, at han ikke er gaaet ud fra, at der forelaa et Salg af Tømmeret til Spenner og Kolling. Alerebe

den Omstændighed, at Transactionen overhovedet er givet en Conto i Hovedbogen, vidner om, at den ikke af Hall er bleven betragtet som Kjøb og Salg, efterjom et Salg pr. Contant som det, der her skulde foreligge, ikke pleier at gives en Plads paa en Conto i de Handlendes Hovedbøger, og dernæst fremgaaer det af det Ovenførte, at Tømmeret med det fulde paa Regningen angivne Beløb 8,176 Rd. „ Mk. 12  $\beta$  er ført i Debet paa en Fællesconto for Spenner og Kolling som „i Depot“, at de Beløb, hvormed han indfrie de efterhaanden forfaldende Buxler, ligeledes ere opførte paa denne Contos Debetside, uden at Bøgerne indeholde nogen Oplysning om, at Tømmeret, naar det eengang skulde være solgt, senere skulde være givet ham i Forhandling for Spenners og Kollings Regning, samt at han har opført den af Spenner og Kolling forlods fradragne Rente under Benævnelse „Disconto, Provision og Stempel“, medens det endvidere under Proceduren er oplyst, at der ogsaa i Hovedbogen er givet Spenner og Kolling separate Conti for den her omhandlede Transaction, forsaavidt angaaer de af Afbøde til dem udfærdigede Buxler og Indfrielsen deraf, og at hver af disse Conti under de samme Datoer, paa hvilke Beløbene ere krediterede paa Fællescontoen, er krediteret for 3,000 Rd., med Tilføielsen af Ordene „imod mine Buxler“, medens Spenners separate Conto er debiteret for 1000 Rd., hvormed Buxlen pr. 30te Mai er indfriet, og Kollings for 2000 Rd., hvormed Buxlerne pr. 30te April og 15de Juli bleve indfrie. Vel sees det, at der paa hver af disse Contoers Debetside oprindeligen har været opført de Buxler, imod hvilke Contoerne ere krediterede for de tilsvarende Beløb, hvilke Poster atter ere blevene udfærdigede af begge Contoernes Debetside, men ligesom Sammenhængen med denne Ansørelse og Udfærdigning ikke er oplyst, saaledes kan det i saa Henseende Passere ialtsid ikke, som Spenner og Kolling under Proceduren have formeent, vise, at den Afbøde har betragtet de af ham til Spenner og Kolling udfærdigede Buxler som ikke forpligtende for ham, thi havde han gjort dette og altsaa anseet Buxlerne som Valutaer, han havde overgivet Spenner og Kolling uden tilsvarende Beberlag, saa maatte Buxlerne alene have været noterede paa Contoernes Debetside, hvorimod der ikke vilde have været at opføre nogen Valuta derimod paa Creditsiden, hvilket den Afbøde imidlertid, som ansøret, netop har gjort. Nu er det vel, som af Spenner og Kolling bemærket, saa, at deres Ret i og for sig ikke kan afhænge af, hvad Hall har ansøret i sine Bøger, men under den forøvrigt forhaandlende Tvist om det hele Mellembørendes sande Character maa Bogføringens Bestaafenhed efter Forholdets Natur aabenbart være af ikke ringe Betydning, forsaavidt den viser den Afbødes Opfattelse, og det saameget mere, som det Resultat, hvortil den fører, i forskjellige Punkter stemmer vel med det iøvrigt Oplyste, og som der ikke sees at være nogen Grund til at antage, at Afbøde, der viste Spenner og Kolling den Tillid ved Siden af Udfærdigelsesbøgen paa Tømmeret at give dem sine Buxler i hænde for det samlede Beløb af 6,000 Rd. uden at lade sig give Contrabeviser, der kunde sikke ham imod, at de benyttede baade Buxlerne og Udfærdigelsesbøgen imod ham, skulde

have villet indrette Bogsøringen anderledes, end den efter hans Opfattelse af Forholdet maatte være.

S Henhold til det Anførte skjønne Commissairerne ikke bedre, end at Transactionen imellem den Afsøde og Spenner og Kolling Tømmeret betræffende opløser sig i en ham af dem ydet Forstrækning af 6,000 Rb., hvilken man har søgt sikret ved at ikklæde den Formerne for en Eiendomsoverdragelse, uden at det har været tilsigtet, at en saadan virkelig skulde foregaae, og som Følge heraf kunne Spenner og Kolling ikke anerkendes som Eiere af det omhandlede Tømmer og altsaa heller ikke som berettigede til at erholde Salgsprovenuet derfor udbetalt af Boet. Men ligesaa lidt kunne de ansees at have haft Tømmeret mærket S & K i Haandpant og paa Grund deraf kendes berettigede til forlods Dækning af Salgsprovenuet for de resterende 3,000 Rb. af de 6,000 Rb., hvormed de have forstrakt Hall, thi der er Intet oplyst om, at de have haft Tømmeret i haandfaaet Pant. Anbringelsen af Mrkt. S & K paa Tømmeret ifølge deres Foranstaltning indeholder efter Commissairernes Mening ikke noget Factum, hvorved det kan ansees at være gaaet ud af Halls og over i deres Besiddelse, og den af Spenner og Kolling ogsaa i denne Retning paaberaabte Dwittering med Paategning af 5te Marts om, at det mærkede Tømmer var stillet til deres Disposition, kan, afseet fra at den betegner dem som Kjøbere og ikke som Panthavere, ikke blive at tillægge nogen Betydning i Henseende til Besiddelsesforholdet, da det ovenfor er statueret, at det ikke har været Parternes Mening, at Spenner og Kolling virkelig skulde gjøre Brug af den dem ved Ubleveringsjebden indbrømmede Dispositionsmyndighed; den Omstændighed, at Afsøde har kunnet raade over Tømmeret og sælge deraf, uden at der foregik nogen Forandring i det factiske Forhold, hvori Tømmeret, da Transactionen faaet Sted, var stillet henholdsvis til ham og til Spenner og Kolling, viser ogsaa, at det ingeninde har været ude af hans Besiddelse.

Derimod ville Spenner og Kolling, efter den af dem i saa Henseende nedlagte Paaastand, hvorimod ingen Indsigelse er fremkommen, være at kende berettigede til at concurrere i Boet som simple Forbringshavere for et Beløb af 3,000 Rb. med Rent 5 pCt. p. a. fra 17de September f. A. med Fradrag af et Beløb af 28 Rb. 1 Mk. 2 S, som de erkende at skulle komme til Afdrag, og med Forbehold af nærmere Oplysning, saaledes som af dem reserveret i Indlæg af 17de September f. A., og bemærkes det, at det efter Proceduren ikke bliver Gjenstand for Afgjørelse, i hvilket Forhold Spenner og Kolling indbyrdes skulle nyde Fyldestgjørelse af det Beløb, der efter Boets Bestaffenhed bliver at indlægge for Forbringen.“

---

Nr. 104.

Advocat Heinrichsen  
contra**Hans Peter Jørgensen** med Tilnavn **Himmerig**  
(Defensor Hansen),

der tiltales for udøvet Vold.

Maribo Birkis Extraretsdom af 18de December 1869: „Til-  
talte Arbeidsmand Hans Peter Jørgensen med Tilnavn Himmerig  
af Maribo bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2  
Gange 5 Dage; saa betaler han i Erstatning til Steenhugger  
Christian Clemmensen 27 Rd. samt udreder alle med Actionen  
lovlig forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor,  
Procurator Jansen og Defensor, Procurator Roefoed 5 Rd. til  
hver foruden de dem lovlige tilkommende Diætpenge. Den idømte  
Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige  
Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd  
efter Loven.“

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 4de Februar  
1870: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair  
til Procuratorerne Rode og Appellationsraad Suel for Overretten  
betaler Tiltalte Arbeidsmand Hans Peter Jørgensen med Tilnavn  
Himmerig 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes  
inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen  
i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven.“

**Høiesterets Dom.**

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør  
ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne  
Heinrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Til-  
talte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra  
Maribo Birkis Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Arbeidsmand  
Hans Peter Jørgensen med Tilnavn Himmerig, der er født den 2den  
Jannar 1836 og ei foruden har været tiltalt eller straffet, for udøvet Vold, og  
navnlig efter den af Tiltalte afgivne Forklaring, der maa lægges til Grund,

da tilstrækkelige Oplysninger ellers ikke havees, ere Sagens Omstændigheder følgende:

Da Tiltalte den 25de Juli s. A. havde indfundet sig ved Skovløberhuset i Lysemose og der forjæves havde forlangt Brændeviin og ikke paa Skovløber Anders Jensen's Opfordring vilde forsøje sig bort, anmodede Jensen en hos ham logerende Steenhugger Christian Clemmensen om at faae Tiltalte til at gaac. Tiltalte gif nu ogsaa ad Veien til Lysemosehuset, følgende Stien i den søndre Kant af Skoven, men han var neppe floaet ind paa denne, før han blev indhentet af Clemmensens, og da han paa Grund af en tidligere Uenighed frygtede denne, forsøgte han at undløbe, men var imidlertid neppe kommet ca. 30 Alen bort, før han atter blev indhentet af Clemmensens, der slog ham og søgte at vrifte den Kniv fra ham, som han i Forveien havde fremtaget for at væрге sig og som han truede Clemmensens med at jage i ham, hvis han ikke ophørte med at forfølge ham, men da han vedblev at slaae Tiltalte, saavidt han troer alene med de blotte Hænder, jog han Kniven ind i det venstre Been paa Clemmensens, som da stod lige for ham.

Tiltalte har tilspøiet, at det var hans Hensigt at tilspøje Clemmensens et jaabant Saar eller at „vrifte ham“, at han derved kunde slippe for ham, og at han ikke gjorde sig Rede for, mod hvilken Deel af Underkroppen han førte Kniven, idet han dog antog, at det var mod Laaret.

Kniven er befunden at have et  $3\frac{1}{2}$  Tomme langt og  $\frac{1}{2}$  Tomme bredt Blad, og Saaret i Clemmensens venste Laars Bagflade at være et  $8\frac{1}{2}$  Tomme langt Snit fra Midten af Laaret nedester og udad  $1\frac{1}{2}$  Tomme udenfor Knæskallen, stærkt gabende, Randene 2 Tommer fra hinanden, samt Huden og det under samme liggende Fidtlag overalt gennemskaarit, medens Snittet i den nederste Halsdeel var trængt dybere ind, saa at Muskelbundterne vare over-skaarne, og Kniven maa antages ført med stor Kraft, men efterat Clemmensens havde ligget paa Sygehuset til 12te August, er han senere helbredet og vil ingen Skade have af det tilspøiede Saar.

Clemmensens Forklaring er aldeles uoverensstemmende med Tiltaltes, og han har benægtet at have angrebet Tiltalte.

Men om end dennes Forklaring lægges til Grund, maa Underdommeren gives Medheld i, at der ingen Anledning var for Tiltalte til i saa kort Afstand fra Jensen's Bolig, hvor han vidste, at flere Personer vare tilstede, mod et Angreb fra Clemmensens Side med de blotte Hænder at væрге sig med Kniv, og det maa derfor billiges, at han, der ikke kan antages at have været i utilreguelig Tilstand, er anseet efter Straffelovens § 203 cfr. § 40 sidste Paragraph med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og da Dommen ligeledes bifaldtes med Hensyn til Erstatningen og Actionens Omkostninger, vil den være at stabsæste.“



## Onsdagen den 23de Marts.

Nr. 106.

Advocat Brock  
contra**Christian Frederik Nielsen** eller **Jensen**, ogsaa kaldet  
**Brudager** (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Helsingør Kjøbstads Extraretsdom af 21de December 1869: „Arrestanten Christian Frederik Nielsen eller Jensen, ogsaa kaldet Brudager, bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar. Saa bør han og udrede i Erstatning til Kjøbstædernes Brandforsikring 585 Rd. og til Brandforsikringselskabet „Danmark“ 75 Rd. samt betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 6 Rd. og til Defensor, Procurator Ruoy 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 15de Februar 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Myhlerz og Overauditeur, Prøveprocurator Wolff betaler Arrestanten Christian Frederik Nielsen eller Jensen, ogsaa kaldet Brudager, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det er under nærværende fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ved egen Tilskaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten Christian Frederik Nielsen eller Jensen, ogsaa kaldet Brud=

ager, der actioneres for Brandstiftelse, har paasat den Ild, som den 17de Dec- tober f. A. om Efterniddagen henimod Kl. 2 opstod i den Tracteur Andersen tilhørende Eiendom paa Hjørnet af St. Annagade og Hestemøllestræde i for- nævnte Kjøbstad, og hvorved Bygningens Tag blev ødelagt og endeel af Nabo- bygningen beskadiget. Efter sin Forklaring udsførte Arrestanten, som beboede et Loftkammer i den paagældende Eiendom, Gjerningen ved med en Svovlsnit at tænde Ild i Hælmen i den Seng, som stod i Kammeret, hvorefter han forlod Kammeret, aflaaede Døren og gif sin Vei. Iøvrigt har Arrestanten udsagt, at han flere Dage forud var omgaaedes med den Plan at sætte Ild paa Hu- set, men at han ikke har havt til Hensigt, at Rogen skulde komme til Stabe ved Ildspaaføttelsen, og at han netop har valgt Dagen til Udførelsen, fordi han antog, at Ilden da let vilde blive opdaget og slukket, saa at der ikke var Fare for, at Rogen skulde indebrænde. Som Bevæggrund til Gjerningen har Arrestanten, der i Marts Maaned f. A. blev løsladt fra Tugthuset, først an- givet, at han var utilfreds med den Understøttelse, han modtog af Fattigvæse- net, og ønskede atter at komme ind i en Straffeanstalt, hvor han ventede at faae det bedre, men senere har Arrestanten udsagt, at han var vred paa sin Værtinde, fordi hun havde solgt nogle af ham pantsatte Klædningsstykker, og derfor tænkte ved at paasætte Ilden at kunne volde hende Uleilighed, ihvorvel han vidste, at hun havde sine Eiendele asfurerede.

Hvad angaaer Straffen for det af Arrestanten saaledes ubviste Forhold, maa det billiges, at han, der er født den 1ste Juni 1820 og tidligere anseet efter Høiesteretsdom af 28de Juli 1847 i Medfør af Frdn. 11te April 1840 § 62 med Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder, efter Høiesteretsdom af 16de December 1858 i Henhold til samme Frdn.s § 13 cfr. §§ 41 og 79 med lige Arbeide i 18 Maaneder, og efter Høiesteretsdom af 14de November 1861 i Medfør af tidnævnte Frdn.s § 15 cfr. §§ 41 og 79 samt Frdn. 26de Marts 1841 §§ 4 og 13 med Tugthuusarbeide i 10 Aar, hvoraf Resten af Straffe- tiden dog ifølge allerhøieste Resolution af 2den Januar f. A. blev ham efter- givet fra den 1ste Marts næstefter, er ved Underrettsdommen anseet med Straf efter Straffelovens § 281, ligesom den valgte Straf, 8 Aars Tugthuusarbeide, findes passende. Da derhos Dommens Bestemmelser om Actionens Omkost- ninger og den Arrestanten paalagte Erstatning ligeledes bifalbes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Nr. 96.

Statsraad Bunken  
contra

**Henriette Hansine Nielsen** (Defensor Nellesmann),  
der tiltales for Tyveri og Dvertrædelse af et hende af Politiet  
givet Tilhold.

Criminal- og Politivettens Dom af 1ste Februar 1870:

„Arrestanten Henriette Hansine Nielsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, og derunder Salair til Actør og Defensor, Procuratorerne Konge og Revision, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven.“

#### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indkomne Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Nellesmann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Foraauidt Arrestantinden Henriette Hansine Nielsen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri og Overtrædelse af et hende af Politiet givet Tilhold, siges som skuldig i Tyveri, er del ved hendes egen med det isvrigt Dphlyste stemmende Tilstaelse beviist, at hun i afsigte November Maaned har frastjaalet Strøbermester Søren Peter From et til 1 Mk. vurderet Par Beentklæder, og Overbetjent Nr. 4 Madsen en til 20 Rd. vurderet Frakke, som hun tilvendte sig i et til Kjøbenhavns Politis Hovedstation hørende Lokale, hvortil hun havde uhindret Afgang, samt sjaalet nogle ialt til 4 Rd. 2 Mk. vurderede Klædningsstykker, som tilhørte den da som Baretægtsarrestantinde i Kjøbenhavns Fængsel fiddende Wilhelmine Sophie Christiansen.

Det fdkommelte Tyveri udførte Arrestantinden, som den 21de for nævnte Maaned havde indfundet sig paa Raad- og Domhuset her i Staden for at melde sig ved Kjøbenhavns Politis Protocol over mistænkelige Personer, paa den Maade, at hun, som opgav at gjøre den ommelte Melbing, i den Hensigt at begaae Tyveri begav sig op paa 1ste Sal ind i en til Criminal- og Politirettens Lokaler hørende Ventesal, hvori hun, holdende sig skjult i et indensfor denne Ventesal værende Lukas, lod sig indelukke for at faae Leilighed til at stjæle i et af de Lokaler, hvortil hun saaledes fik Afgang, og da det næste Morgen var bleven lyst, tilvendte sig fra en sammesteds berende uafslaaet Kiste de ovenommelte Wilhelmine Sophie Christiansen tilhørende Klædningsstykker, hvormed hun bortgik, medens Lokalet paa Grund af Reengjøring stod aabent. I den Fløi af Raad- og Domhuset, hvori Arrestantinden udførte dette Tyveri, havde dengang Overbetjent Madsen Soveværelse i Kjælberen, og i en anden Fløi havde Magistratens og den kgl. Landsøverrets Fyrbødere Beboelsesleiligheder, men da den Etage, i hvilken Tyveriet blev begaaet, og navnlig den Deel af samme, hvortil Arrestantinden havde staaet sig Afgang, var ubeboet, saa vil dette Tyveri ikke kunne tilregnes Arrestantinden som grovt.

Hvad angaaer den Arrestantinden paasigtede Overtværelse af et heude af Politiet givet Tilhold, saa er det paa samme Maade beviist, at hun, som den 23de September f. A. ved hendes Hjemsendelse til Bloustrød Sogn blev givet Tilhold under sædvanlig Straffetruffel til fornævnte Protocol om ikke uden Kjøbenhavns Politis forud erhvervede Samtykke at indfinde sig her i Staden for at tage Ophold og om, saafremt hun desuagtet i nogenformhelti Anledning maatte indfinde sig i samme, da sieblikkelig at melde sig ved bemeldte Protocol, er den 1ste November næstefter uden Tilladelse af foran ommeldte Politiet ankommen her til Staden og er forbleven i samme indtil den paafølgende Morgen, tilbringende Natten paa en Dandskebod, og derefter har forsoiel sig til sine Forældre i Sundbyvester paa Amager, hvor hun, uden at begive sig ind her i Staden undtagen i korte Grinder, uafbrudt havde Natteophold indtil hendes Auholdelse under denne Sag, med Undtagelse af den Nat, hun som ovenommeldt tilbragte i den omtalte Bentesal, Alt uden at gjøre nogen Anmeldelse til den tidnævnte Protocol, og da hun maa antages derved at have siddet Tilholdet af 23de September f. A. overhørig, ialtsald forsaavidt angaaer Døgniet mellem den 1ste og 2den November f. A., saa maa hun anses skyldig i det heude under denne Deel af Actionen paasigtede Forhold.

I Henhold hertil vil Arrestantinden, der er født den 29de December 1849 og foruden at være dømt 3 Gange for Tyveri imellem hendes 15de og 18de Aar, senest ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 28de Juni 1867 efter Straffelovens § 228 jfr. §§ 37, 61 og 21 til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder, er ved denne Rets Dom af 14de Marts 1868 ansæet efter bemeldte Lovs § 228 jfr. § 61 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, nu blive at dømmes deels efter samme Lovs § 230 1ste Led deels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Væsgænger og Betteri efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar."

Nr. 102.

Advocat Liebe

contra

**Nasmus Nielsen** eller **Ottosen** (Defensor Nellemann),  
 der tiltales for Tyveri.

Følgte Herreds Extraretsdom af 21de December 1869:  
 „Arrestanten Nasmus Nielsen eller Ottosen af Krønge bør hen-  
 sættes til Tugthuusarbeide i 4 Aar samt betale Actionens Om-  
 kostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Koføed 4 Rd.  
 og til Defensor, Procurator Jansen 3 Rd., foruden Diæter til  
 den Første efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. At efterkom-  
 mes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Februar

1870: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne H. H. Nyegaard og Ronge, betaler Arrestanten Rasmus Nielsen eller Ottosen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

### Høiestrets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjenDES for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Nellesmann for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Rasmus Nielsen eller Ottosen for Tyveri anlagte Sag, der er paadømt i 1ste Instants ved Fuglse Herreds Extraret den 21de December f. A. og derefter hertil indanket, er det ved egen Tilnaaelse og det isvrigt Dphlyste beviist, at Arrestanten den 21de November f. A. Kl. 11 om Aftenen, paa en Tid da Beboerne ikke endnu vare gaaede tilfængs, har aabnet et Vindue i Stuehuset i Sognefoged Jens Holtes Gaard i Krønge, der var fastgjort udvendig med et Søm, og derefter er trøbet gennem Vinduet ind i Storsluen, hvorfra han gif ind i et tilstødende Værelse og tilvendte sig omtrent  $\frac{1}{2}$  Skp. Væls af Værdi 3 Mk. For dette Forhold er Arrestanten, der er født 1814 og ved Høiestretsdom af 30te October 1844 er anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Membrum med 2 Aars Forbedringshuusarbeide og ved Fuglse Herreds Extraretsdom af 18de April 1861 efter samme Frdn.s § 14 cfr. § 12 2det Membrum og § 13 med 8 Aars Tugthuusarbeide, ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 231 sidste Passus cfr. § 229 Nr. 4, men Straffen, der er bestemt til Tugthuusarbeide i 4 Aar, findes at kunne bestemmes til lignende Arbeide i 2 Aar. Med Modification herefter vil Herredstingsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifalbes, være at stadfæste.“

Nr. 97.

Advocat Hansen  
contra

**Sidsel Pedersen**, Anders Nielsens Hustru  
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Svendborg Kjøbstads Extraretsdom af 11te November 1869: „Tiltalte Sidsel Pedersen, Anders Nielsens Hustru, bør henføres til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt betale Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Wilhelm og til Defensor, Procurator Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Januar 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten Gottschald og Jacobsen betaler Tiltalte Sidsel Pedersen, Anders Nielsens Hustru, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende inod Tiltalte Sidsel Pedersen, Anders Nielsens Hustru, for Tyveri anlagte og fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse bevist, at Tiltalte — der er over criminel Lavalder og tidligere har været straffet 2 Gange for Tyveri, sidste Gang ifølge Høiesteretsdom af 20de Juni 1864 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde — paany har gjort sig skyldig i samme Forbrydelse ved Markedsbagen den 12te October s. A. fra en Forslue i Svendborg at borttage en Hjulmand Rasmus Jensen tilhørende og til 5 Rd. 2 Mk. vurderet Halvotting Smør. Bestjaalne, der har faaet Smørret tilbage, har forøvrigt skafalbet Krav paa Erstatning.“

Tiltalte er derfor nu rettelig ved Underrettsdommen anseet efter Straffelovens § 231, og da den i Dommen valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde efter Omstændighederne skjønnes passende, ligesom Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Overretten tilkjendte Salairer ligeledes bifaldes, vil bemelte Dom i det Hele være at stadfæste.“

---

## Mandagen den 28de Marts.

Nr 107.

Advocat Nellesmann  
contra**Carl Frederik Hermann** (Defensor Liebe),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hirschholm Birk's Extraretsdom af 10de December 1869: „Tiltalte Slagter Carl Frederik Hermann af Frederiksberg bør hensesættes i Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han ogsaa alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Langkilde og Wobschow, 5 Rd. til hver, foruden Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. I Erstatning til Hjerhandler H. P. Nielsen i Kjøbenhavn betaler han endvidere 20 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Februar 1870: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten Steinthal og Smith betaler Tiltalte Slagter Carl Frederik Hermann af Frederiksberg 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte for sit i Dommen ommeldte Forhold er anseet efter Straffelovens § 256 og Straffen bliver at bestemme til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

## Thi kendes for Ret:

Carl Frederik Hermann bør hensesættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hebdet: „I nærværende imod Tilstalte Slagter Carl Frederik Hermann af Frederiksberg for bedrægligt Forhold anlagte og fra Hirschholm Birk hertil indbankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at han — der i Marts 1866 af Hjerhandler H. P. Nielsen af Kjøbenhavn havde leiet nogle Sengklæder, hvoraf Tilstalte, da han i Juni s. A. flyttede til Rollesrød, tilbageleverede en Deel, men beholdt imod en maanedlig Leie først af 1 Rd. 2 Mk., siden 1 Rd. 2 Dyrer, 2 Trækpuder og en Hovedpude — har ved en i Efteraaret 1868 i Bloustrød afholdt Auktion ladet de 2 Dyrer sælge og derefter modtaget samt brugt det indkomne Beløb omtrent 20 Rd. Der havde imellem Tilstalte og Eieren været Tale om, at Tilstalte vilde kjøbe Sengklæderne, for hvilke han kun havde afgjort Leien til 2den Marts 1868, men han har erkjendt, at der ikke var sluttet nogen egentlig Handel med Nielsen, uden at han dog, da han var i Forlegenhed for Penge, tog i Betænkning at sælge Sengklæderne, fordi han efter Nielsens Optringer ventede at komme til Accord med denne.

Dette Forhold fra Tilstaltes Side, hvorefter det tør antages, at det ikke var hans Hensigt at unddrage sig fra at give Erstatning til Eieren, der imidlertid har forlangt Sagen forfulgt af det Offentlige, findes derfor af Underdommeren rettelig henført under Straffelovens § 256, og da den i Underrettsdommen for Tilstalte, der er født den 4de Juli 1840 og ikke findes tidligere tistalt eller straffet, valgte Straf af 14 Dages simpelt Fængsel efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser engaaende Erstatning til Hjerhandler Nielsen samt Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, billiges, vil bemædte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 110.

Advocat Liebe

contra

**Christen Mikkelsen** (Defensor Levinfen),

der tiltales for Overtrædelse af almindelig borgerlig Straffelovs § 174 og § 176.

Fredericia Kjøbstads Extraretsdom af 19de Januar 1870: „Arrestanten Christen Mikkelsen eller Christen Mikkelsen Christensen hør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udbrede alle af Sagen flyvende Omkostninger, derunder Salair til Anklageren, Procurator Kammerraad Valeur 5 Rd. og til Forsvareren, Procurator Broe 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Bjerg Landsoverrets Dom af 21de Februar 1870: „Tilstalte



Christen Mikkelsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Fasting, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udkundte, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han retteligen anseet efter de i samme anførte Lovbestemmelser, men Straffen findes at burde fastsættes, som ved Bytingsdommen skeet, til 1 Aars Forbedringshunsarbeide. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

### Chi kendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Bytingsdommen, men isvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Stræbbersvend Christen Mikkelsen — der er født i Aaret 1830 og som i Aaret 1862 for Bøtteri har været straffet med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage — for Overtrædelse af Straffelovens § 174 og § 176.

Ved Tiltaltes egen Tilfæelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han jevnlige har gjort sig skyldig i uterlig Forhold mod 2 Pigebørn, af hvilke det ene er født den 22de Juni 1856 og det andet i Aaret 1861, samt at det ældste af disse Børn i December Maaned f. N. har tilbragt 2 Nætter i Sengen hos ham, og at han den ene Nat 2 Gange har høvt legemlig Omgang med hende. Det sidstnævnte Pigebarn har nærmere forklaret, at hun første Gang var hos Tiltalte i Foraaret 1868 i et Grinde, samt at Tiltalte, da hun vilde gaae, standse hende og derefter behandle hende paa en uterlig Maade, samt vilde kaste hende op paa Sengen, men dog lod hende gaae, da hun gav sig til at strige; da hun kort Tid efter gik forbi, kaldte Tiltalte hende ind til sig og forsøgte at have legemlig Omgang med hende, og senere vil hun ofte være bleven kaldt ind til Tiltalte, navnlig i Følge med det andet ommeldte Pigebarn, og efter begges Forklaringer har Tiltalte da behandlet dem paa en Maade, der maa betragtes som uterlig, ligesom Tiltalte endvidere — efter hvad der er udsagt saavel af disse Børn

som af et tredie Pigebarn, der er sødt i Aaret 1860 og som et Par Gange haabde været med de to andre Børn eller det ældste af disse hos Tiltalte — skal have behandlet det fidsommelbte Pigebarn paa samme Maade, hvad han imidlertid ikke har villet erkende.

Det maa isøvrigt antages, at det ældste af disse Pigebørn, skjøndt hun forsaavidt det nteerlige Forhold angaaer, har udsagt, at det altid har været Tiltalte, der har forført hende, dog i det Hele frivilligen er kommen til Tiltalte, samt at det er hende, der har medtaget de andre 2 Pigebørn, ligesom og, at der ikke fra Børnens Side er gjort nogen Modstand mod den Behandling, der blev dem til Deel, men ligesom Tiltalte ikke bestominbre for det af ham mod Børnene udviste nteerlige Forhold vil være at ansee efter Straffelovens § 176 cfr. §§ 173 og 174, saaledes findes Tiltalte, forsaavidt han, som meldt, i December Maaned s. A. har havt legemlig Dmgang med det ældste af Børnene, som dengang var 13 Aar gammelt, efter Forholdets Bestaaffenhed i det Hele ogsaa at maatte ansees skyldig i at have forført dette Barn til Utugt, naansee at hun ved den paagjældende Leilighed maa antages frivilligt at have søgt Seng med ham, idet hun efter sin Forklaring ikke turde komme hjem, fordi hun havde forsmøgt Stolen, og Tiltalte vil derfor tillige være at ansee efter Straffelovens § 174. Den Straf, Tiltalte har forskyldt efter de nævnte Lovbestemmelser, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage."

Nr. 98.

Advocat Levinson  
contra

**Ole Pedersen og Niels Mathias Bol** (Defensor Liebe),  
der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Morsø Herredets Politiretsdom af 17de Juli 1869: „De Tiltalte Huusmand Ole Pedersen af Tødsø og Gaardmand Niels Mathias Bol af Fredsø bør Enhver især til Thilsted Amtsfattigkassø erlægge en Bøde af 10 Rd., hvorhos de enhver for sit Bedkommende bør udrede de af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lodlige Forskyndelse under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 13de December 1869: „I Henseende til de idømte Straffe bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og hver med Halvdelen Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Fasting, 5 Rd. til hver. De idømte Bøder udredes inden 8 Uger efter denne Doms

loblige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afseer efter  
Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
Advocaterne Levinsen og Liebe tillægges i Sala-  
rium for Højesteret hver 10 Rd., der udredes af de  
Tiltalte, hver med Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag til-  
tales Huusmand Ole Pedersen i Tødsø og Gaardmand Niels Mathias  
Bol i Fredsø for uberettiget Næringsbrug.

Begge de Tiltalte have erkjendt, at de, uden at have nogen Adkomst til  
Handelsnæring, i længere Tid hver for sig have til Beboerne paa Morsø for-  
handlet Kløverfrø og Græsfrø, som de ikke blot have opkjøbt hos Producenter  
paa Landet, men ogsaa forskrevet fra Handelskøbehus i Kjøbenhavn eller indkjøbt  
hos forskjellige Kjøbmænd i Nykjøbing og Thisted. De ommeldte Varer kunne  
imidlertid ikke, saaledes som de Tiltalte have formeent, henregnes til Kornvarer,  
hvormed Handelen isølge Bestemmelserne i L. 15de April 1854 § 2 cfr. § 1  
er aldeles fri, og vel er det under Sagen oplyst, at flere Personer, der efter  
deres Forklaringer altid vilde have anseet Handel med Græsfrø og særligt med  
Kløverfrø som en aldeles fri Handel, have givet sig af med paa Morsø at for-  
handle slike Varer, som de i god Tro havde kjøbt hos Kjøbmænd i Nykjøbing,  
men ligesom Politiretsdommeren har erklæret, at en Sædvane, isølge hvilken  
Handel med Græs- og Kløverfrø paa Morsø skulde være anseet som fri, ikke  
har været ham bekjendt, saaledes gaaer ogsaa en Erklæring fra 4 Kjøbmænd i  
Nykjøbing, der — som det hedder — ikke ere interesserede i Sagen, ud paa,  
at de altid have anseet Handel med Kløver- og Græsfrø som bunden Næring  
i Lighed med anden Handelsnæring, da det Frø, som afsættes paa Landet, ser  
Størstedelen indforskrives fra Ublandet og saaledes er en almindelig Handels-  
artikel, der repræsenterer en betydelig Capital og er en meget stor og værdifuld  
Omsætningsgjensstand, og der er herefter navnlig ikke heller Tvivl til at antage,  
at det tidligere skulde paa Morsø have været Alle og Enhver tilladt frit at  
udselge Kløver- og Græsfrø, saa at denne Vare i Medfør af L. 29de Decbr.  
1857 § 53 skulde kunne ansees som Gjenstand for Frihandel. Det maa derfor  
billiges, at de Tiltalte for deres ovennævnte Forhold ved Politiretsdommen  
ere ansete efter Næringslovens § 75, og da Straffen findes passende bestemt  
for hver af dem til en Bøde af 10 Rd. til Amtssattikassen, vil bemeldte Dom  
i denne Henseende være at stadfæste."

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 5.

Den 22de April.

1870.

---

---

Første ordinaire Session.

Mandagen den 28de Marts.

Nr. 115.

Advocat Levinfen

contra

**Carl Frederik Ferdinand Kempf** (Defensor Nellemann),  
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Marts 1870:  
„Arrestanten Carl Frederik Ferdinand Kempf bør straffes med  
Tugthunsarbejde i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkost-  
ninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne  
Christensen og Lassen, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under  
Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at  
stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og  
Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd.  
til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Carl Fre-  
derik Ferdinand Kempf, der har opgivet at være 42 Aar gammel, hvilket  
af Retten er skønnet at stemme med hans Udsæende, og tidligere dømt 4 Gange,  
blandt Andet for Tyveri, jensest ved denne Rets Dom af 10de September 1867

deels i Medsør af Straffelovens § 307 efter sammes § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri og § 247, deels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri til Tugthuusarbejde i 2 Aar, samt derhos ved samme Rets Dom af 20de November f. A. deels efter førstnævnte Lovs § 101 jfr. § 100, deels efter ovennævnte Lov af 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5 til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og er det ved hans egen af det isvrigt Oplyste tildeels bestrækte Tilslaaelse beviist, at han, som afvigte 5te Januar blev løsladt efter at have udstaaet den ham ved den sidstnævnte Dom ifjendte Straf, har den 15de næstefter i Storshoved sjaalet i en Boutik, hvori han var inde for at kjøbe Brændeviin, et til 8 fj ansat Stykke røget Kjøb, hvis Eier ikke har været at finde, samt paa Stadens Østervro paa Steber, hvortil han havde uhindret Adgang, frastjaalet Værtshuusholder Hans Larsen et Forklæde og en Sæk med Klude, tilsammen af Værdi 1 Mk., og Capitain Asmus Edvard Christiansen en Deel linnet og uldent Underføi m. m., i det Hele vurderet til 5 Rd.

Han vil saaledes nu blive at dømmes efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 4 Aar.“

---

### Tirsdagen den 29de Marts.

Nr. 100.

Advocat Klubien

contra

1) **Peter Baldemar Arvedsen** eller **Arvesen**, 2) **Laurik Engelstoft** eller **Dygelstoft Ferdinand Poulsen**, 3) **Cathrine Frederikke Bryde**, 4) **Johan Frederik Weigel** og 5) **Axel Frederik Dahl** (Defensor Levinson), der tiltales, Nr. 1 og 2 for Tyveri, Nr. 3 for Tyveri og Meddeeltighed i Tyveri, Nr. 4 for Meddeeltighed i Tyveri og Nr. 5 for Hæleri.

Criminal- og Politiretens Dom af 8de Februar 1870: „Arrestanterne Peter Baldemar Arvedsen eller Arvesen, Laurik Engelstoft eller Dygelstoft Ferdinand Poulsen og Johan Frederik Weigel og de Tiltalte Cathrine Frederikke Bryde og Axel Frederik Dahl bør straffes, Arrestanterne Poulsen og Arvedsen med Tugthuusarbejde, den Førstnævnte i 6 og den Sidstnævnte i 3 Aar, Arrestanten Weigel og Tiltalte Cathrine Bryde med Forbedringshuusarbejde, Arrestanten Weigel i 18 Maanedes og Tiltalte Cathrine Bryde i 1 Aar, og Tiltalte Dahl med Fængsel paa Vand

og Brød i 6 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Herforth og Hvalsøe, med 12 Rd. til hver, udredes med  $\frac{2}{3}$  af Arresteranterne Poulsen og Arvedsen samt Tiltalte Cathrine Bryde, Een for Alle og Alle for Een, dog saaledes at herunder in solidum med dem tilsvares Actionens Omkostninger af Arresteranten Weigel og Tiltalte Dahl, af Enhver af dem for sit Vedkommende, og derunder hver  $\frac{1}{10}$  af de ommeldte Salairer, og med  $\frac{1}{3}$  af Tiltalte Cathrine Bryde. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger vil Tiltalte Cathrine Frederikke Brydes Medvirkning til Sværksættelsen af det i den indseende Dom omhandlede Indbrudsthyeri kun kunne henføres under Straffelovens § 51; hun vil saaledes for sit Forhold i det Hele være at ansee efter § 228 og § 229 Nr. 4 1ste Led sammenholdt med § 51, og hendes Straf findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder. Med den heraf følgende Forandring i Henseende til Straffetiden for bemeldte Tiltaltes Vedkommende vil Dommen, idet dens øvrige Bestemmelser i Henhold til de i samme anførte Grunde billiges, være at stadfæste.

### Chi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Cathrine Frederikke Bryde bestemmes til 8 Maaneder. Advocaterne Klubien og Levinson tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salairer fastsatte Maade.

---

I den indseende Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arresteranterne Peter Valdemar Arvedsen eller Arvesen og Lauritz Engelsestoft eller Dygelstoft Ferdinand Poulsen for Tyveri, Tiltalte Cathrine Frederikke Bryde for Tyveri og Medbeelaglighed i Tyveri, Arresteranten Johan Frederik Weigel for sidstnævnte Forbrydelse og Tiltalte

Axel Frederik Dahl for Hæleri, og er det ved deres egne med det iøvrigt Dphlyste stemmende Tilstaaelser beviist, at Tiltalte Cathrine Bryde i Begyndelsen af October Maaned s. A., medens saavel hun som Arrestanten Poulsen havde Ophold paa Ladegaarden, hvor de vare anbragte af Fattigvæsenet, har, under en Samtale mellem hende og Arrestanten Poulsen om, hvorledes de skulde komme bort fra deres ommeldte daværende Opholdssted, opfordret Arrestanten Poulsen til at begaae Tyveri for derved at skaffe de til at opnaae deres Dimission fra Ladegaarden fornødne Penge; at Arrestanten Poulsen, der gik ind paa bemeldte Forslag af Tiltalte Cathrine Bryde, nogle Dage senere er bleven enig med Arrestanten Arvebsen om, at de i Forening til sælles Forbeel skulde udføre Tyveri, og de til at saadant kunde stee ved Indbrud fornødne Redskaber skaffes tilveie; at Arrestanten Poulsen derpaa har med Løfte om Besøderlag for hans Uleilighed formaaget Arrestanten Weitzel til at forfærbige en Hovednøgle, et Bræksjern og to Dirker til sig, paa hvilket Arbeide Arrestanten Weitzel indlob sig, uagtet Arrestanten Poulsen forinden havde sagt ham, at disse Redskaber agtedes anvendte til Udførelsen af Tyveri; at Tiltalte Cathrine Bryde, hvem Arrestanten Poulsen viste Hovednøglen og Dirkerne samt meddeelte, at disse Gjenstande skulde benyttes til at trænge ind i de Steder, hvor han tilsigtede at stjæle, efterat dette var skeet, vedblivende har opfordret og opmuntret ham til at giennemføre det hos ham tidligere vakte forbrøderiske Forsæt, og saaledes skaffe Penge til hende og sig selv; at Arrestanterne Poulsen og Arvebsen derefter have den 24de fornævnte Maaned om Aftenen mellem Kl. 8 og 9 fraa Jaalet Uhrmager Wilhelm Simcon Emmehøns 6 ialt til 28 Nr. 3 Mk. vurderede Uhre, hvilket Tyveri udførtes paa den Maade, at Arrestanten Poulsen, medens Arrestanten Arvebsen blev staaende udenfor paa Gaden for at holde Vagt og ved Fløitning advare Arrestanten Poulsen, naar der kom Noget, gik ind i Eiendommen Nr. 11 i Kronprindsensgade, og med den ovenommeldte Hovednøgle aabnede den aflaaede Dør til Bestjaalnes i denne Eiendoms Stueetage værende Værksted, og sammesteds tilvendte sig de ovenomtalte 6 Uhre, hvormed han sjernebe sig efter forgjæves at have forsøgt paa med en Dirk at aabne den aflaaede Dør mellem fornævnte Værksted og den ved Siden af dette værende Boutik, og endeligen at Tiltalte Dahl har i nogle Dage gjemt 2 af de ovenommeldte sjaalne Uhre for Arrestanten Poulsen, uagtet denne forinden havde sagt ham, paa hvilken Maade han var kommen i Besiddelse af dem.

Det er derhos paa samme Maade beviist, at Tiltalte Cathrine Bryde har for omtrent et Aar siden sjaalet paa et Sted, hvortil hun havde uhindret Afgang, 3 Vommestørklæder af Værdi 1 Mk. Stykket, hvis Eier ikke er kommen tilstede, hvilket Tyveri hun vil have udført i Forening med et under denne Sag ikke tiltalt Fruentimmer, som imidlertid har næglet denne hende af Arrestanten inden paasigtede Meddeelsagtighed.

Af Arrestanterne er Arrestanten Arvebsen, som er født den 8de Mai 1837, tidligere dømt 3 Gange blandt Andet for Tyveri, senest ved denne Rets Dom af 29de Juli 1865 efter Frdn. 11te April 1840 § 15 cfr. § 79 og § 43 til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, Arrestanten Poulsen, der er født den 17de

Juli 1829, foruden at være dømt 2 Gange for Tyveri under criminel Pavalber og ved denne Rets Dom af 8de April 1848 efter fornævnte Frdn.s § 80 jfr. § 13 til 8 Maaneders Arbejde i Kjøbenhavns Forbedringshæus, endvidere tidligere straffet 4 Gange for suldbyrdet Tyveri, senest ved samme Rets Dom af 8de Juni 1861 efter den nævnte Frdn.s § 16 med Tugthuusarbejde i 8 Aar, samt endeligen ved Retsens Dom af 27de Juli s. A. anseet efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri med 18 Dages Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt, og Arrestanten Beigel, der er sødt den 20de April 1822, forhen dømt 3 Gange for Betleri m. m. og deuden ved Hillerød Kjøbstads Extraretsdom af 29de Juni 1866 efter tidnævnte Frdn.s § 1 til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og ved Sleskællebjerg Herreds Extraretsdom af 12te September 1868 efter Straffelovens § 230 2det Led sammenholdt med § 229 4de Led, §§ 60 og 307, samt efter fornævnte Lov af 3die Marts 1860 § 3 og Frdn. 10de December 1828 § 13 sammenholdt med § 10 til Forbedringshæusarbejde i 1 Aar.

Tiltalte Dahl, der er sødt den 10de September 1848, er forhen ved denne Rets Domme af 1ste Februar og 2den Juni 1868 anseet efter Straffelovens §§ 228 og 247, samt efter dens § 230 1ste Led og § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 og 6 Gange 5 Dage.

Tiltalte Cathrine Frederikke Bryde, der er sødt den 22de August 1840, er derimod ikke funden tidligere straffet.

I Henhold til det Foranførte ville Arrestanterne og de Tiltalte nu blive at dømme efter Straffeloven, Arrestanterne Arvedsen og Poulsen efter § 232 jfr. § 229 Nr. 4 1ste Led, Førstnævnte for 4de Gang og Sidstnævnte for 5te Gang begaaet grovt Tyveri, Tiltalte Cathrine Bryde efter § 228 og § 229 Nr. 4 1ste Led jfr. § 52, Arrestanten Beigel efter § 48 jfr. § 231 2det Led sammenholdt med § 229 Nr. 4 1ste Led, og Tiltalte Dahl efter § 238 jfr. § 241 1ste Led som for Hæleri 3die Gang begaaet, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestanterne Arvedsen og Poulsen til Tugthuusarbejde, for den Sidste i 6 Aar og for den Første i 3 Aar, for Arrestanten Beigel og Tiltalte Cathrine Bryde til Forbedringshæusarbejde, for den Førstnævnte i 18 Maanedes og for den Sidstnævnte i 1 Aar, og for Tiltalte Dahl til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage."

Nr. 108.

Advocat Levinfen  
contra

**Johanne Magdalene Lund**, Holmstrøms Enke  
(Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretens Dom af 22de Februar 1870:  
„Arrestantinden Johanne Magdalene Lund, Holmstrøms Enke, bør straffes med Tugthuusarbejde i 4 Aar, samt udrede denne Actions



Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Krabbe og Procurator Møller, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Johanne Magdalene Lund, Holmstrøms Enke, der er født den 1ste December 1814 og tidligere straffet 5 Gange for Tyveri, senest ved denne Rets Dom af 7de August 1856 i Møbsør af Straffelovens § 306 og § 307 efter sammes § 232 for 5te Gang begaaet Tyveri med Tugthuusarbejde i 2 Aar, samt derhos ved samme Rets Dom af 8de Januar d. A. frifunden for Actors Tiltale i en imod hende for Tyveri anlagt Sag, er i nærværende Sag, hvorunder hun ligeledes tiltales for Tyveri, ved egen med del isvrigt Dplyfte stemmende Tilstaelse overbevist at have den 12te sidstnævnte Maaned, Dagen efterat være bleven løsladt af den Baretægtsarrest, hvormed hun i Anledning af den ommeldte den 8de Januar d. A. påskjendte Sag havde været belagt, frostjaalet Hanne Andersdatter, Snebkersvend Johansens Hustru, en Deel ialt til 2 Rd. 1 Mk. 8 ß vurderet Linned, som hun tilvendte sig sca en udenfor Bestjaalnes Beboelsesleilighed paa en Svale staaende Vallie med vasket Tøi, saa vil hun nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Tugthuusarbejde i 4 Aar.“

Nr. 112.

Advocat Klubien  
contra

**Ane Pedersdatter**, Petersens Enke (Defensor Hindenburg), der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Februar 1870: „Arrestantinden Ane Pedersdatter, Petersens Enke, bør straffes med Tugthuusarbejde i 2 Aar, samt udrede denne Actiens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Tvermøes og Berggreen, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Ane Pedersdatter, Peter Jenss Enke, der er født den 6te Januar 1822 og blandt Andet anseet ved denne Rets Dom af 18de September 1860 for Tyveri og Bedrageri efter Frdn. 11te April 1840 §§ 13 og 79 cfr. § 43 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, ved Høiesteretsdom af 15de April 1862 i Genhold til fornævnte Frdn.s § 79 blandt Andet for Tyveri efter § 15 cfr. §§ 43 og 78 med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvorved den Straf absorberedes, som hun endvidere havde forskyldt for Løsgænger, og ved denne Rets Dom af 21de Juli 1866 deels i Medfør af § 306 i Straffeloven efter sammes § 253, deels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isøbrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have i afvigte November Maaned, medens hun tjente Pantelaaner Bernhard Wulff, frastjålet denne et til 1 Rd. vurderet Par Fruentimmersøvler.

Som Følge heraf vil hun nu blive at dømmes efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne til Lugthuusarbeide i 2 Aar.“

Nr. 113.

Advocat Brod

contra

Johu Mikfelses Enke **Mette Margrethe Schmidt**  
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Alberg Kjøbstads Exræretsdom af 19de Januar 1870: „Tiltalte Sømand Johu Mikfelses Enke Mette Margrethe Schmidt bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Saa bør hun og i Erstatning til Skomager N. C. Bøch betale 10 Rd. samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Nissen 5 Rd. og til Defensor, Kammerassessor Johansen 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter

denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Februar 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven."

### Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den inbantebe Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

3 den inbantebe Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag tiltales Sømænd John Mikkelsens Enke Mette Margrethe Schmidt for Bedrageri.

Tilstalte har i denne Henseende vedgaaet, hvad ogsaa stemmer overeens med Sagens øvrige Oplysninger, at hun den 8de September 1868 har i den Hensigt at skaffe sig Penge til Betaling af en Gjæld leiet en Dyrne og en Pude, tilsammen af Værdi 10 Rd., af Skomager A. C. Bøchs Hustru i Aalborg, hvilke Sengklæder hun derpaa samme Dag pantsatte for 6 Rd. hos en Pante-laaner, der efter sin Forklaring, da Tilstalte ikke betalte Renter af Laanet eller til Forfaldstiden indløste Sengklæderne, i Begyndelsen af November Maaned f. A. har solgt disse til en ubekjendt Bønde, saa at de ikke have kunnet staffles tilfæde under Sagen, men Eierinden, hvem Tilstalte isvrigt i de første 6 Maaneder havde betalt den betingede Leie 4 Mk. maanedlig, har paastaet sig beres Værdi erstattet.

For det ansførte Forhold vil Tilstalte, der er født i Aaret 1818 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 253 cfr. § 251, og da Straffen for heude ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, vil saaledes bemeldte Dom, mod hvis Bestemmelse i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger Intet findes at erindre, være at stabfæste."

Nr. 105.

Advocat Hindenburg  
contra**Peder Christian Henriksen** med Tilnavn **Huus** og **Ane Pedersdatter** (Defensor Brod),

der tiltales for uagtet Dvirighedens Advarsel om at sjerne sig fra hinanden at være vedblevne at føre et forargeligt Samliv.

Morsø Herreders Extraretsdom af 30te October 1869: „De Tiltalte Peder Christian Henriksen med Tilnavn Huus og Ane Pedersdatter af Hesselbjerg bør hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 4 Dage, hvorhos de in solidum bør udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Procurator Esmaun og til Defensor, Kammerraad Procurator Bykke 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Januar 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffen bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

**Høiesterets Dom.**

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Peder Christian Henriksen med Tilnavn Huus og Ane Pedersdatter for uagtet Dvirighedens Advarsel om at sjerne sig fra hinanden at være vedblevne at føre et forargeligt Samliv.

De Tiltalte, hvem det ved Thisted Amts Decret af 28de Juli 1863 i Overensstemmelse med L. 6—13—3 og Pl. 12te Juni 1827 blev paalagt at sjerne sig fra hinanden, og som derefter gjentagne Gange have været straffede for Overtrædelse af dette Decret, senest ifølge Høiesteretsdom af 13de October

1868, have vel forklaret, at de, efterat sidstnævnte Dom var bleven dem orklyndt den 28de s. M., ikke have boet sammen, og at Tiltalte Henriksen efter den Tid kun nogle faa Gange har besøgt Ane Pedersdatter, efter hendes Forklaring for at betale hende Penge til deres fælles Værns Underholdning, men ligesom to Vidner edelig have udsagt, at det er dem bekendt, hvad de ogsaa selv have seet, at Tiltalte Henriksen jævnlig har havt Tilhold hos Ane Pedersdatter i det af hende beboede Huus, og at han navnlig i sidstafvigte Sommer ofte har indfundet sig hos hende ved Aftenstid og atter er gaaet derfra den næste Morgen, saaledes have begge de Tiltalte udtrykkelig vedgaaet, at Tiltalte Henriksen, efterat de Tiltalte ved Under- og Overretsdømmen i den ovenomtalte Sag vare idømte Straf for fortsat forargeligt Samliv, i længere Tid har boet hos Tiltalte Ane Pedersdatter og at de da levede sammen som Ægtefolk, og de Tiltalte, af hvilke P. Chr. Henriksen er født i Aaret 1815 og Ane Pedersdatter i Aaret 1838, ville derfor ikke kunne indgaae for det ansøgte Forhold paany at seeses efter Straffelovens § 178 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver. Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden, der ved Underretsdømmen er bestemt til 4 Gange 4 Dage for hver af de Tiltalte, vil saaledes den indtænkte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Actio-nens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, være at stadfæste."

### Onsdagen den 30te Marts.

Nr. 101.

Statsraad Bunken

contra

### Søren Jensen Lund, Jørgen Jensen Lund og Jens Jensen Lund (Defensor Brock),

der tiltales, den Første for Brandstiftelse og de to Sidste for Meddeeltighed deri.

Nørvang-Tørrild Herredets Extraretsdom af 10de December 1869: „Arrestanten Søren Jensen med Tilnavnet Lund bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og Arrestanten Jørgen Jensen Lund samt Tiltalte Jens Jensen Lund til Forbedringshuusarbejde hver i 8 Maanedes; saa bør de og, Alle for Een og Een for Alle, udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring 142 Rd. og betale alle af Arresten og Sagen i det Hele flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Wadum 8 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Andersen 6 Rd. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne

Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Af-  
færd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Januar 1870: „Arre-  
stanterne Søren Jensen Lund og Jørgen Jensen Lund samt Til-  
talte Jens Jensen Lund bør hensættes hver især til Forbedrings-  
huusarbejde i 2 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning  
samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for  
Dretretten, Cancelliraad Morville og Justitsraad Neckelmann, til-  
lægges i Salair hver 8 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at  
staaende. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter  
denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under  
Afbærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staaende.  
I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat  
Brock for Højesteret betale de Tiltalte, Een for  
Alle og Alle for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag  
sigtes Arrestanten Søren Jensen Lund for Brandstiftelse og hans Stiefader  
Tiltalte Jens Jensen Lund og dennes Søn Arrestanten Jørgen Jensen  
Lund for Medbeelagtighed deri.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige  
Oplysninger er det godtgjort, at Arrestanten Søren Jensen Lund efter fore-  
gaaende Aftale med de Medtiltalte, der boede i et Gaardmand Hans Pedersen  
af Hggum tilhørende Huus paa Skovbølling Mark, og af hvilke Jens Jensen  
Lund havde overdraget sine Løssøregjenstande til Jørgen Jensen Lund imod at  
denne skulde forsyge ham og hans Hustru, har om Natten mellem den 29de  
og 30te October f. A. sat Ild paa bemeldte Huus i det Niemed at besbigge  
vedkommende Brandforsikringselskab for det Beløb af 700 Rd., hvorfor Jørgen  
Jensen Lund i Juni f. A. havde ladet bemeldte Løssøregjenstande asurere.

Sagens nærmere Omstændigheder ere følgende:

Efterat Jens Jensen Lund, der tidligere eiede en Gaard, som han solgte  
for omtrent 4 Aar siden, tilligemed de Medtiltalte var flyttet ind i det oven-  
ommeldte Huus, bleve de Tiltalte, for hvem det i flere Aar var gaaet tilbage,  
enige om at realisere det ommeldte Løssøre, og efter Sagens Oplysninger maae  
de antages i sidste Foraar at have forsøgt at sælge Løssøret ved offentlig Auction.

Da det imidlertid viste sig, at Løssøret ikke paa denne Maade kunde realiseres forbeholdt, kom det flere Gange paa Tale mellem de Tilstalte, at de maatte see at faae Huset og Løssøret brændt for derved at tilvende sig Assurancesummen for dette Sidste, og nogle Dage forinden Branden blev det endelig aftalt mellem dem, at Søren Jensen Lund — der en Maanedstid forud havde faaet sin Seng og det Værktøi, han benyttede i sin Profession som Smeder, flyttet til en Gaard i Nærheden, hvor de andre Tilstalte senere, som det maa antages fra 1ste November s. A., ogsaa skulde tage Bolig — skulde iværksætte Ildspaasættelsen om Natten mellem den 29de og 30te October. Den 29de October om Morgenen forlode Jørgen Jensen Lund og Søren Jensen Lund deres Hjem, og efterat de den følgende Nat vare komne til den ovennævnte Gaard, hvor Jørgen Jensen Lund lagde sig til at sove, gik Søren Jensen Lund — uden at det er oplyst, at han underrettede Jørgen Jensen Lund derom, eller at denne paa anden Maade havde særlig Kundskab derom — til det af hans Stedsfader og Moder beboede Hus, og efterat han havde vækket disse — ved hvilken Leilighed Moderen forjævedes fraraade ham at stikke Ild paa Huset, ligesom hun ogsaa tidligere havde søgt at faae de Tilstalte til at opgive deres fortryderiske Forsæt — begav han sig op paa Loftet, hvor han ved Hjælp af nogle Svovlstikker tændte Ild i Taget. Han gik derefter ud af Huset, og da han havde seet Ilden udbrede sig, og sine Forældre komme ud af Huset, vendte han tilbage til den ovennævnte Gaard, hvor han gik tilsæns uden strax at underrette sin Broder om det Sæte. Ved Ildbranden, der iøvrigt ikke kan antages at have udjagt andre Bygninger for Fare, idet den nærmeste af disse laae i en Afstand af over 100 Alen fra det antændte Hus, nedbrændte dette aldeles, ligesom ogsaa den største Deel af det i samme værende Løssøre brændte; Huset var asureret for 150 Rd., og Brandstaden er taget til 137 Rd., hvilket Beløb Landbygningernes Brandforsikring har paaflaaet sig tilkjendt tilligemed Omkostningerne ved den i Anledning af Branden afholdte Taxationsforretning, eller ialt 142 Rd.

For deres ommeldte Forhold ville de Tilstalte, af hvilke Ingen sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anses med Straf efter Straffelovens § 281 sammenholdt for Jens Jensen Lunds og Jørgen Jensen Lunds Vedkommende med § 52, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne fastsættes for hver især til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar.

---

 Nr. 88.

 Statsraad Bungen  
 contra

**N. S. A. Stabell** (Defensor Hindenburg),  
 der tiltales for ulovlig Medicinalhandel.

Århuus Rådsheds Politiretsdom af 9de September 1869:  
 „De Tilstalte Materialisterne A. Stabell og F. P. J. Wahlmann

begge af Aarhus, bøde Førstnævnte til Aarhus Kjøbstads Fattigkasse og Kæmmerkasse henholdsvis 100 Rb. og 20 Rb. og Sidstnævnte til Aarhus Kjøbstads Fattigkasse 100 Rb.; saa udrede de ogsaa Een for Begge og Begge for Een de med denne Sags Forfølgning lovligt forbundne Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forfyndelse under Afserd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 6te December 1869: „Tiltalte S. P. S. Wahlmann bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte N. S. A. Stabell bør bøde 100 Rb. til Kjøbstadens Fattigkasse. Sagens Omkostninger, derunder i Salarair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Cancelliraad Morville, 5 Rb. til hver, udredes af Tiltalte Stabell med  $\frac{2}{3}$  og Tiltalte Wahlmann med  $\frac{1}{3}$ . Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forfyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde vil den forsaavidt være at stadfæste.

#### Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Buntzen og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Materialisterne N. S. A. Stabell og S. P. S. Wahlmann for ulovlig Medicinalhandel.

Ved Tiltalte Stabells egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godgjort, at han — der foruden at han har Rettiggelse til Kjøbmandshandel endvidere under 14de Januar 1862 har erholdt Borgerskab som Materialist i Aarhus, og som 2 Gange tidligere er anset med Straf efter Næringslovens § 75, senest ved Overrettens Dom af 24de Juni 1867 med en Bøde af 15 Rb. for at have forhandlet deels præparerede Medicinalvarer, deels upræparerede Medicinalvarer i uberettigede Quantiteter — ogsaa efter den Tid har ndsolgt flere af de i den Anordn. 12te Juli 1862 vedføjede Fortegnelse over upræparerede Medicinalvarer opregnede Artikler i saa-



daane mindre Qvantiteter, som det efter Anordn. § 1 cfr. Næringslovens §§ 35 og 46 er Apothekerne forbeholdt at forhandle, og navnlig Sennesblade, Ormefrø, Chamilla-Thee, Levertran og amerikansk Olie i mindre Qvantiteter end 5 Pd. ad Gangen, samt at han ligeledes har solgt Glycerin, Haarlemmer-Olie, engelsk Salt, Magnesia-Pulver samt en fra Ublandet indforfrevnen Lakrits, hvilke Artikler efter Sundhedscollegiets Erklæring i Forbindelse med den Beskjendtgjørelsen af 12te Juli 1862 vedføjede Fortegnelse maae ansees som præparerede Medicinalvarer, hvis Forhandling efter de anførte Bestemmelser og Frdn. 4de December 1672 er Apothekerne forbeholdt, og hvad Tilstalte har anført om, at disse sidste Artikler deels i sin Tid uretteligen skulle være optagne paa den nysnævnte Fortegnelse, deels ialtsald paa Grund af den overværende store Anvendelse, de senere have faaet i techniske og økonomiske Siemed, ikke mere skulle kunne henregnes til Medicinalvarer, vil ikke herimod kunne komme i nogen Betragtning. Derimod kan det ikke imod Tilstaltes Benægtelse ansees godtgjort, at han endvidere har solgt Kampfer- og Hoffmanns-Draaber, og forsaavidt Tilstalte har erkjendt, at han under Navn snart af Tycho Brahes Draaber snart af Kronesens forhandler en af ham selv tillavet Bitter-Tøfens, der af Værtshuusholdere og Kromænd bruges som Tilfætning til bittere Snaap, og som han ubertiben sælger med en trykt Brugsanvisning, hvori Vædsken kaldes Kronesens, bemærkes, at det vel herefter maa antages, at Tilstalte urigtigen har udgivet den af ham tillavede Vædske for Kronesens — der efter Sundhedscollegiets Erklæring maa ansees som et Arcanum — men da der mangler Oplysning om den nærmere Sammensætning og Besskaffenhed af det af Tilstalte forhandlede Præparat, findes der ikke tilstrækkelig Føie til at betragte samme som henhørende under egentlige Medicinalvarer.

For sit Forhold ved at forhandle de ovennævnte præparerede Medicinalvarer vil Tilstalte Stabell i Medfør af Frdn. 4de December 1672 § 30 være at anfæe med en Bøde af 100 Rd., der bliver at tillægge Karhuus Kjøbstads Fattigkasse, og vel maa Tilstalte, forsaavidt han tillige, som meldt, har solgt upræparerede Medicinalvarer i mindre Dele end han har været berettiget til, endvidere herved ansees at have gjort sig skyldig i ulovligt Næringsbrug, 3die Gang begaaet, men til at idømme ham nogen særskilt Straf efter Lov 29de December 1857 § 75 ved Siden af den udmeldte Bøde, skjønnes der dog ikke at være Føie.“

Nr. 109.

Advocat Heinrichsen

contra

**Niels Peter Iversen** (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri, Vedrageri og Vekleri.

Bjerre Herreds Extraretsdom af 17de Januar 1870: „Arrestanten Niels Peter Iversen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 3 Aar samt udrede alle af denne Sag lodligt flydende Omkost-

ninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Busch 5 Rb. og til Defensor, Procurator Borch 4 Rb. Saa bør han og betale 6 Rb. i Erstatning til Boelsmand Anders Christensen af Meilby Mark. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Februar 1870: „Arrestanten Niels Peter Iversen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Kjaacsen, tillægges i Salair hver 5 Rb., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isørigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisseser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Slagtersvend Niels Peter Iversen for Tyveri, Bedrageri og Bettleri.

Arrestanten har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, der siden Begyndelsen af September Maaned s. A. havde arbejdet hos Slagter S. Nathan i Randers og i den Tid jævnlig havde haft det Hverv at bringe Skindene af de slagtede Faar til en Handfsemager og hæve Betalingen for dem, den 18de s. M. uden særlig Ordre fra Mesteren har bragt 3 Fammeskind til bemeldte Handfsemager og herfor modtaget — efter hans Opgivende — 28 eller 29 Mk., som han derefter forbrugte uden at aflevere dem til Nathan, hvorpaa han, da Nathan, der havde erfaret, at Skindene vare solgte, den 20de September krævede Arrestanten for Pengene, begav sig bort fra Byen uden at gjøre Afregning med Nathan, hos hvem han maa antages at have haft omtrent Halvdelen af de forbrugte Penge tilgode. For den øvrige Deel af disse har Nathan frasalbet Krav paa Erstatning.

Endvidere er det oplyst, at Arrestanten, medens han derpaa drev omkøring i Landet, har af Boelsmand Anders Christensen, hos hvem han, ligesom

paa forskjellige andre Steder, paa Strømt havde indladt sig i Handel om Kreaturer — som han har udsagt kun for derved hos de Paagjældende at faae noget at spise — laant et Vadmelø Slag, som han efter sin Forklaring senere har solgt for 3 Mk. A. Christensen har paastaaet sig Bærrien af det ommeldte Slag, der ikke er kommet tilstede under Sagen, erstattet med 6 Rd., hvori Arrestanten har samtykket, idet han dog har erklæret den saaledes paa Slaget satte Bærri for aldeles overdreven.

Ligesom Arrestanten derhos har vedgaaet, at han under sin ommeldte Omstaaelsen har gjort sig skyldig i Betleri, navnlig om Fødevarer, saaledes maa det endelig ogjaa ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkelig godtgjort, at han en Aften i October Maaned f. A. har tilvendt sig et Kalveskind, der hang paa et Stativ udenfor et af en Slagter beboet Huus paa Vester Bisholt Mark, og hvilket Skind han den følgende Dag solgte til en Handelsmand for 7 Mk., hvorpaa han nogle Dage senere frivillig meldte sig paa vedkommende Herredscontoir og angav sig som skyldig i det anførte Tyveri. Den paagjældende Slagter har under Sagen erklæret, at han ofte har havt saadanne Skind hængende udenfor sit Huus, men at han isøvrigt ikke har savnet det Skind, Arrestanten vil have frataget ham, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal.

Efter det Anførte vil Arrestanten, der er født den 10de December 1834 og tidligere 3 Gange har været straffet for Bedrageri, senest ifølge Bjerre Herreds Ertraretsdom af 29de Juli 1868 efter Straffelovens § 251 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, være at anses med Straf deels for gjentaget Bedrageri efter Straffelovens §§ 253 og 254 cfr. § 251, deels for Tyveri efter samme Lovs § 228 cfr. § 60 sidste Led, og deels endelig for Betleri efter Lov 3die Marts 1860 § 3, og ffjønnes Straffen for ham efter Sagens samtlige Omstændigheder at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar."

---

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret afsagte Domme med vedspjiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indskendte Dommes Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalange Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 6.

Den 29de April.

1870.

---

---

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 30te Marts.

Nr. 111.

Statsraad Bungen

contra

**Christiane Andersen eller Larsen**, Sænsens separerede  
Hustru (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af et hende af  
Politiet givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Februar 1870:  
„Arrestantinden Christiane Andersen eller Larsen, Sænsens separe-  
rede Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 18 Maa-  
neder samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Sa-  
lair til Actor og Defensor, Procuratorerne Kalko og Alberti, med  
6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indanfede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at  
stande. I Salarium til Statsraad Bungen og  
Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte  
10 Rd. til hver.

---

I den indanteede Doms Præmisses hebbet det: „Arrestantinden Christiane Andersen eller Larsen, Jensen's separerede Hustru, der er født den 8de Februar 1837 og foruden at være dømt 2 Gange under criminel Lovadler, blandt Andet for Tyveri, er anset ved Korsør Kjøbstads Extraretsdomme af 23de Mai og 22de August 1856 efter Frdn. 11te April 1840 §§ 1 og 13 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage og Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder og ved Høiesteretsdom af 28de August 1865 for et under fornævnte Frdn.s § 42 cfr. § 39 henhørende Forhold efter samme Frdn.s § 15 cfr. § 79 med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Bedrageri og Overtrædelse af et hende af Politiet givet Tilhold, og er det ved hendes egen med det iøvrigt Dphlyste stemmende Tilstaaelse beviist, at hun har frastjaalet Hesteslagter Tørgensen og Hustru Ellen Cathrine Petersen, medens hun fra September Maaned 1868 var i deres Tjeneste, et Pengebeløb af 8 R., som hun udtog af en Lomme i et Hesteslagter Tørgensen tilhørende Par Beenklæder, og medens hun fra October Maaned f. A. syede hos dem, endeel Klædningsstykker, noget Linned og 2 Stykker Sirts af Værbi i det Hele 12 Rd. 1 Mt.; endvidere at hun, medens hun i afvigte Maaned paa eget Ansvar bestyrede Huset for sin Søster Maren Sophie Larsen, Sømand Larsens Hustru, har uden Vedkommendes Vidende og Billie pantsat en Frakke og 2 Tørklæder, tilsammen af Værbi 3 Rd. 4 Mt., hvilke hun paa bemeldte sin Søsters Vegne havde modtaget, samt endeligen overtraadt et hende til Kjøbenhavn's Politiprotocol over mistænkelige Personer den 10de September 1868 under sædvanlig Straffetusel givet Tilhold ved ikke at have meldt sig ved den omhandlede Protocol den 14de og 28de December f. A. for at bevise lovligt Erhverv.

I Tilhold til det Foransørte vil Arrestantinden, der havde udslaaet den hende ved ovennævnte Dom af 22de August 1856 idømte Straf den 26de Februar 1858, hvoraf i Medfør af Straffelovens § 61 følger, at denne Doms Gjentagelsesvirkning er bortfaldet, nu blive at dømmes deels efter sidstnævnte Lovs §§ 228 og 253 deels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri, og findes Straffen under Tæt at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedere.“

---

### Tirsdagen den 5te April.

Nr. 118.

Advocat Riebe

contra

**Thomine Marie Nielsen** (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Biborg Kjøbstads Extraretsdom af 31te December 1869:  
„Arrestantinden Thomine Marie Nielsen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede alle af hendes Arrest og

Actionen lobligt flydende Omkostninger og derunder i Salairer til Actor, Cancelliraad Morville 5 Rd. og til Defensor, Overretsprocurator Iaacsen 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Februar 1870: „Arrestantinden Thomine Marie Nielsen bør hensesættes til Forbebringingshuusarbejde i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Thomine Marie Nielsen for Tyveri og Bedrageri.

Ved Arrestantindens egen Tilskaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at hun, der den 24de November f. A. havde faaet Logis hos Arbeidsmand Nørlem i Viborg, den 26de f. M. paa en Tid, da Nørlem og hans Hustru ikke vare hjemme, har begibet sig ind i deres Sovestue, hvortil hun havde uhindret Afgang, i det Niemed at tilvende sig nogle Penge, som hun havde seet Nørlems Hustru gjemme i Salmen i hendes Seng, og efterat Arrestantinden derpaa havde fra det nævnte Sted tilvendt sig en Pung, hvori der var 4 Rd. 3 Mk. 12 f, samt en Kysse, 2 Kapper og et Lommeørklæde, der laae deels paa deels i en Comode i Sovestuet, og som tilsammen ere vurderede til 1 Rd. 1 Mk. 8 f, kjøbte hun for 2 Rd. af de sjaalne Penge en Kjøle og begav sig derpaa til Jernbanestationen i det Niemed at reise bort fra Byen, men inden dette steds, blev hun antruffen af Nørlems Hustru, der havde opbaget Tyveriet og fattet Mistanke til hende. Bestjaalne fik samme Dag Pengene og de øvrige sjaalne Penge tilbage.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestantinden den 21de f. M., efterat hun forgjæves havde anmodet sin daværende Madmoder om at indestaae for Betalingen af en Raabe, som hun ønskede at anskaffe sig, men derimod erholdt Løfte af hende om at ville hjælpe hende til et Par Stykker Linned og et Forklæde, har hos Kjøbmand Hjardemaal i Viborg erholdt udeleveret paa Credit en Ersie af Værbi 20 Mk. under det urigtige Foregivende, at hendes Mad-

møder havde lovet at ville indestaae for Betalingen, hvilken Arrestantinden isvrigt efter sit Udsagn havde haabet selv at kunne udrede. Ergien er under Sagen udeliveret til Kjøbmand Hjardemaal, der har frataget Krav paa Erstatning.

For sit Forhold i de ommeldte Henseender vil Arrestantinden, der er født den 22de Mai 1846 og tidligere har været anseet efter Kjøer Herreds Extraretsdom af 7de Mai 1864 for Tyveri og Bedrageri efter Frdn. 11te April 1840 § 29 cfr. §§ 1, 40 og 43 cfr. §§ 41, 80 og 79 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage samt efter samme Rets Dom af 15de April 1865 for Tyveri og Bedrageri, begaaet efterat hun var sybt sit 18de Aar, efter samme Frdn.s § 13 cfr. §§ 79 og 29 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, nu være at ansee for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 cfr. § 307 samt for bedrageligt Forhold efter samme Lovs § 256 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar."

Nr. 117.

Advocat Hindenburg

contra

**Christen Pedersen Smed** (Defensor Buntgen),

der tiltales for ulovligen at have tilvendt sig nogle Virketis i en under Kubbjerggaard hørende Skov.

Hollands Sønderherreds Politiretsdom af 1ste Juli 1869: „Tiltalte Indsidder Christen Pedersen Smed af Dannemare bør bøde 5 Rd. til Statskassen eller i Mangel af fuld Betaling henføres i simpelt Fængsel i 2 Dage. Den idømte Mulct at lægges inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de November 1869: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, og bør Tiltalte Indsidder Christen Pedersen Smed af Dannemare derhos udrede de af Sagen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Berggreen og Hedscher, 5 Rd. til hver. Den idømte Mulct at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han retteligen anseet efter Straffelovens § 235, men

Straffen findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Christen Pedersen Smed bør henseendes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende fra Volands Sønder Herreds Politiret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Indsiddet Christen Pedersen Smed sigtes for at have ulovligen tilvendt sig nogle Birketris i en under Rudebjerggaard hørende Stov, har han vedgaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt Dplyste, at han den 12te Mai d. A. har i den til bemeldte Gaard hørende saakaldte Kongestov affaaaret endeel Grene af et ældre Birketræ, saameget som til 3½ Koste, og bragt dem hjem til sin Bøllig, hvilke Birketris fra Skoveierens Side, der har begjært Sagen paataalt af det Offentlige, ere ansatte til en Værdi af ialt 2 Mk., derunder indbefattet Værdien af den Træet tilføiede Skade i dets Vægt, medens Tiltalte ifkun vil have Værdien ansat til 1 Mk. 8 s, og da hans Foregivende om at have faaet Tilladelse til at tage Birketrisene af en af ham naabngiven Ledebogter, hvem han vil have givet 1 Mk. derfor, som ikke blot ubestyrket men i Strid med det iøvrigt Dplyste ikke kan komme i Betragtning, maa det billiges, at Tiltalte, der er født i 1835 og ved Maribo Birkis Extraretsdom af 6te April 1859 har været anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Membrum med Forbedringshuusarbeide i 2½ Aar, er ved den indankede Dom anseet efter Straffelovens § 235, ligesom den valgte Straf af en Statskassen tilfaldende Bøde af 5 Rd., i Mangel af hvis fulde Betaling Tiltalte i Overensstemmelse med samme Lovs § 30 bliver at henseende til simpelt Fængsel i 2 Dage, efter Omstændighederne findes passende, hvorfor Dommen vil være at stadfæste.“

---

**Onsdagen den 6te April.**

Nr 80.

Advocat Hindenburg  
contra

**Christian** eller **Christen Sørensen** (Defensor Klubien),  
der tiltales for at have gjort sig skyldig i Voldtægt eller uteerligt  
Forhold imod Pigebarnet Ane Kirstine Nielsdatter.



Hellum-Hindsted Herreders Extraretsdom af 25de Januar 1869: „Tiltalte Stræbder Christian Sørensen af Rorup Skovhuse bør for uteerligt Forhold hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Nætter, og bør han derhos udrede alle af Actionen skyldende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Braff med 4 Rd. og Defensor, Procurator Tüchsen 3 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Juni 1869: „Tiltalte Christian Sørensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Med Hensyn til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Isaacsen, tillægges i Salair hver 5 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

Efter samtlige under Sagen fremkomne, tildeels først efter den indankede Doms Afvigelse tilveiebragte Oplysninger, deriblandt forskellige nye lægevidensfabelige Erklæringer, findes Tiltalte ikke at kunne ansees skyldig i Voldtægt eller Forsøg derpaa, hvorimod det maa antages, at han ved den paagjældende Leilighed har udviist et uteerligt Forhold, der maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 176 sammenholdt med § 173, dog saaledes, at der tillige tages Hensyn til § 39. Den Straf, han herefter har forskyldt, skjønnes at kunne sættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

#### Thi kjendes for Ret:

Christian Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Tiltalte Stræbder Christian Sørensen sigtes under nærværende Sag for at have gjort sig skyldig i Voldtægt eller uteerligt Forhold mod et elleveaarigt Pigebarn.

Efter hvad der under Sagen er oplyst, var det paagjældende Pigebarn, der er født den 22de Mai 1857, paa Hjemveien fra et Marked i Sadsund den 1ste October f. N. om Aftenen med sin Moder gaaet ind i et Huus ved Landeveien fra Sadsund, hvor flere Personer og deriblandt Tiltalte vare forsamlede og drak endeel Spirituosa navnlig Kaffe og Rum, og da bemeldte Pigebarn efter nogen Tids Ophold i Huset gik udenfor, gik efter hendes Moders Forklaring ogsaa Tiltalte strax ud af Stuen. Efter det ommeldte Pigebarns Forklaring havde Tiltalte, da hun var gaaet udenfor Huset, grebet fat i hende og kastet hende omkuld samt lagt sig ovenpaa hende, efterat han først havde løst hendes Skjærter op over hendes Hoved, hvorpaa han havde taget hendes Been fra hinanden, og, som hun har udtrykt sig, puttet Noget ind i hende, uden at hun veed, om det var hans Fingre eller noget Andet, og har hun tilføjet, at det gjorde ondt, men kom ikke langt ind, og da hendes Moder kom tilstede og havde faaet Tiltalte til at give Slip paa hende, følte hun mange Smerter. Hun har derhos udsagt, at hun blev forhindret i at strige ved, at Tiltalte holdt hende for Munden, og at hun vel forsøgte at holde sine Been sammen, men at Tiltalte tog dem fra hinanden med Magt. En Dreng paa omtrent 7 Aar, der er Søn af det nævnte Pigebarns Moster, har derhos udsagt, at, da han, der med sin Moder ogsaa den nævnte Aften var tilstede i det ommeldte Huus, var gaaet udenfor Huset og lege med det ommeldte Pigebarn, kom Tiltalte ud af Huset og tog fat paa Pigebarnet samt bar hende hen ved Enden af Huset, hvorpaa han lagde hende ned og lagde sig ovenpaa hende. Efter hvad flere af de Personer, der vare forsamlede i Huset, have udsagt, var den ommeldte Dreng 2 Gange kommet ind i Stuen og havde sagt, at de skulde komme ud, da Tiltalte laa paa det ommeldte Pigebarn, men den første Gang, Drengen sagde dette, blev der ikke agtet derpaa, hvorimod, da Drengen anden Gang kom ind og gjentog sin Beretning, og en anden Person, der havde været tilstede i Stuen og var gaaet ud for at gaae hjem, kom ind igjen og -- da han ved at være kommen udenfor Huset havde seet en Person liggende næsegruus paa Jorden, og han, idet Tiltalte tidligere paa Aftenen havde brugt en Ytring til ham, som tydede paa, at Tiltalte havde Lyst til at tilfredsstille sin Kjønndrift, derfor antog, at det var Tiltalte, som bedrev Utugt, men uden at han vidste, at det var et Barn, som Tiltalte havde med at bestille -- havde udtalt sig til en af de i Huset Tilstedeværende om, at han aldrig før havde seet, hvad der foregik udenfor Huset, gik først 2 af de tilstedeværende Fruentimmer udenfor, og efter disses under Sagen beedigede Forklaringer saae de, at Tiltalte laa næsegruus paa Jorden, og at han gjorde saadanne Bevægelser, som ikke lode Tvivl om, hvad han bedrev, ligesom de ogsaa have udsagt, at de, da det var mørkt, vel ikke saae, at han laa ovenpaa det ommeldte Pigebarn, men at de ikke betvivle, at dette var Tilfældet; thi foruden at den ommeldte Dreng havde sagt saadant, saae de ogsaa, da de derefter vare gaaede ind for at hidskalde Pigebarnets Moder og igjen vare komne ud, at det ommeldte Pigebarn stod paa det Sted, hvor Tiltalte havde ligget, idet det ene af disse Vidner har tilføjet, at, da hun 2den Gang kom ud, stod Pigebarnet og græd, og det 2det Vidne, at Pige-

barnet da stod og rettede paa sit Lsi. Begge disse Vidner have derhos udsagt, at, saavidt de kunde see, havde Tilstalte, da de 2den Gang kom ud umiddelbart, efterat Pigebarnets Moder var kommet tilstede og havde faaet Tilstalte til at rejse sig op, sin Bugklap nedknappet. Det ommeldte Pigebarns Moder har derhos udsagt, at, da hun ved den ommeldte Leilighed var bleven kaldt ud, saae hun, at Tilstalte laa ved Enden af Huset med nedknappede Beenklæder ovenpaa hendes ommeldte Datter, og at dennes Klæder vare løstede op, samt at hun rev Tilstalte op fra Barnet, og at dette var meget forstumlet og kunde i Begyndelsen ikke tale, men da hun kom lidt til sig selv, gav hun sig til at græde, hvorhos Moderen tillige har udsagt, at, da hun noget efter undersøgte Barnet, følte hun tydeligt, at Barnet var vaabt forneden. En Søster til Pigebarnets Moder og Moder til den foran nævnte Dreng har endvidere endelig forklaret, at, da hun tilligemed sin Søster kom udenfor Huset, saae hun Tilstalte liggende paa Jorden, og da Søsteren havde revet ham op, saae Vidnet, at Tilstalte havde sine Buger nedknappede, og at Pigebarnets Skjorter vare løstede op, saa at Vidnet saae hendes bare Legeme.

Efter den af vedkommende Districtslege, der har undersøgt det ommeldte Pigebarn, afgivne Erklæring havde hun et sundt Udseende og en legemlig Udviikling, der svarede til hendes Alder og i ethvert Tilfælde ikke stod over denne, og uagtet Undersøgelsen først foregik den 19de October f. A. eller 18 Dage, efter at den ommeldte Begivenhed var foregaaet, gaaer Lægens Erklæring dog ud paa, at, uagtet de friske Spor paa Grund af den forløbne Tid maatte være udslettede, fandtes der dog Tegn, der utvivlsomt godtgjøre, at Barnets Rjønnsdele havde været udsatte for Vold, hvorhos Lægen har tilføjet, at hun for ham havde udsagt, at i flere Dage havde Gangen været hende yderst besværlig, Afgangen af Urinen meget smertefuld, og at der fra Rjønnsdelene var udslydt Blod og Stium, samt at denne hendes Forklaring stemmer ret vel med den Tilstand, i hvilken hun sandsynligviis maa have befundet sig i de første Dage, efterat de barnlige Rjønnsdele paa en voldsom Maade vare blevne ubbidede, men isvrigt er der efter Sagens Oplysninger ingen Føie til at antage, at hendes Helbred nu har nogen Meen af den mod hende øvede Vold.

Tilstalte har nu vel vedgaaet, at han den nævnte Aften paa Hjemveien fra Markebet i Habsund er gaaet ind i det ommeldte Huus og der har deeltaget i at nyde Kaffeponch, men han har vedholdende under Sagen paastaet, at han, der allerede, da han gik fra Markebet, var noget beskjænklet, blev under Opholdet i det nævnte Huus saa beskjænklet, at han aldeles ikke kan erindre, hvad der den nævnte Aften foregik, og hvad han har foretaget sig, og at det vel senere er sagt ham, at han har villet volbtage det ommeldte Pigebarn, men at han aldeles Intet huffer derom, ligesom han ei heller veed, hvorledes han kom hjem, og at han først den næste Dag kom til sig selv igjen, hvorhos han har udsagt, at han aldrig har givet sig synderlig af med Fruentimmer og derfor ikke kan begribe, hvorledes han i dette Tilfælde skulde have kunnet falde paa at forøve Voldtægt mod en Pige paa 11 Aar.

Det maa imidlertid ved de ovennævnte Vidners Forklaring i Forbindelse

med Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, om det end ikke kan antages, at han har fuldført Samleie med det ommeldte Pigebarn, dog har gjort et Forsøg paa ved Vold at udføre saadant, og idet der efter de Oplysninger, som under Sagen ere fremkomne om den Orab, hvori Tiltalte ved den ommeldte Leilighed har været besjænket, ikke er Fjæle til at antage, at dette har været Tilfældet i en saadan Orab, at han ikke skulde kunne ansees som fuldt tilregnelig, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1832, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens §§ 168 og 46 jfr. § 173, og findes hans Straf passende at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar."

### Torsdagen den 7de April.

Nr. 84.

Advocat Klubien

contra

1) **Jon Sigurdsøn** (Defensor Hansen), 2) **Pjetur Ingimundson** (Defensor Hindenburg) og 3) **Sigurður Bjarnason** (Defensor Levisen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Gullbringa og Kjöfar Syssels Extraretsdom af 2den Marts 1867: „Tiltalte Jon Sigurdsøn bør straffes med 27 Slag Riis. De Tiltalte Pjetur Ingimundson og Klemens Bjarnason bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide, den Første i 4 Aar, den Anden i 3 Aar. Tiltalte Sigurður Bjarnason bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Desuden betale de Tiltalte alle af deres Arrest og denne Sag lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salair til deres befalede Defensorer her ved Retten 5 Rd. til hver, Jon Sigurdsøn og Sigurður Bjarnason hver for sig, de Tiltalte Pjetur Ingimundson og Klemens Bjarnason in solidum for deres Andeel. Som Erstatning til Jonas Magnusson betale de Tiltalte Jon Sigurdsøn og Pjetur Ingimundson in solidum 29 Rd. 16 þ. De Tiltalte Pjetur Ingimundson og Klemens Bjarnason betale som Erstatning til Sveinn paa Randafell 12 Rd. 66 þ, til Olafur Gudlaugsøn 6 Rd. 16 þ, til Thorsteinn Oddson 4 Rd. 32 þ, til Eiríkur Filippusson 80 þ, til Bogi Smith 2 Rd., Alt in solidum. Desuden betaler Pjetur Ingimundson som Erstatning til Kjøbmand Einar Bjarnason i Reykjavik 3 Rd. Den idømte Erstatning at udredes

inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Den islandske Landsoverrets Dom af 3die August 1868: „Tiltalte Pjetur Ingimundsson bør straffes med 3 Gange 27 Slag af Riis og være underkastet Politimesterens særdeles Tilsyn i 2 Aar. Ligeledes bør Tiltalte Jon Sigurdsson straffes med 10 Slag af Riis. Tiltalte Sigurdur Bjarnason bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Med Hensyn til den idømte Erstatning bør Underrettens Dom ved Magt at stande dog saaledes, at Jon Sigurdsson fritages for Udrebelsen af den. Alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, deriblandt i Salair 12 Rd. til Actor ved Overretten, Procurator Jon Gudmundsson, og 8 Rd. til hver af de Tiltaltes Defensorer ved samme Ret, Procurator Pål Melsted, Organist P. Gudjohnsen og Skoleinspecteur Jon Arnason, bør udredes med  $\frac{3}{4}$  Dele af de Domsfældte Pjetur Ingimundsson og Jon Sigurdsson og Klemens Bjarnasons efterladte Eiendele, men med  $\frac{1}{4}$  Deel af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse og den iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de for Høiesteret Tiltaltes Bedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Bæseligt findes at erindre, og med Bemærkning, at Jon Sigurdsson for det ham i Dommen tilregnede Tyveri dømmes efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 sammenholdt med Forordningen af 24de Januar 1838 § 4, vil Dommen være at stadfæste, forsaavidt paaanket er, dog med den nedenfor anførte Forandring i Henseende til Udrebelsen af Actionens Omkostninger.

### Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Pjetur Ingimundsson udreder samtlige Actionens Omkostninger, derunder de ved de ergangne Domme fastsatte Salairier, og at Jon Sigurdsson solidarisk med ham deraf tilsværer Halvdelen. Paa samme Maade ud-

rebe de nævnte Tiltalte i Salarier for Høiesteret til Advocat Klubien 30 Rd. og til Advocaterne Hansen, Hindenburg og Levinson 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Gullbringa og Kjosar Syssels Extraretsdom af 2den Mars s. A. ere de Tiltalte Jon Sigurdson paa Lilla-Mosfell, Pjetur Jugimundson, Klemens Bjarnason, begge af Reykjavik, og Sigurdur Bjarnason paa Lilla-Mosfell dømt for Tyveri, den Første til 27 Slag Riis, Pjetur og Klemens til Forbedringshuusarbeide, den Førstnævnte i 4 Aar, den Sidstnævnte i 3 Aar, men Sigurdur blev dømt fri for Actors videre Tiltale i Sagen. Saa ere de ogsaa idømt Erstatning for det Stjaalne, forsaavidt Eierne ikke have faaet det tilbage, saa og alle af Sagen lovlig flyvende Omkostninger. Men denne Dom have de alle ligesaa vel som Amtet paa det Offentliges Vegne indanket for Landsoverretten.

Det bør bemærkes, at, siden Underretsdommen faldt, er Klemens Bjarnason afgaaet ved Døden.

Hvad derimod de 3 Tiltalte angaaer, er det ved egen Tilstaaelse og mange andre Omstændigheder lovlig beviist, at Pjetur Jugimundson har gjort sig skyldig i forskjellige i Underretsdommen nærmere beskrevne Tyverier, men endtskjødt disse Tyverier ere mangfoldige og af betydelige Værdier, ligesom han ogsaa uafbrudt har stjaalet i flere Aar, synes dog, eftersom han aldrig før er bleven dømt for Tyveri eller andre Lovbrud, og eftersom intet af hans Tyverier er begaaet under Omstændigheder, der kunde begrunde en særlig høj Straffskyld, den Straf, han har forskyldt, selv om der ogsaa tages Hensyn til det i Underretsdommen nævnte Smør, hvilket han der er frifunden for, ifølge Forordningen af 11te April 1840 § 1 efter Omstændighederne passende at kunne ansættes til 2 Aars Forbedringshuusarbeide, hvilket ifølge Forordningen af 24de Januar 1838 § 4 æquivalerer 3 Gange 27 Slag Riis, hvorhos han i Henhold til sidstnævnte Forordnings § 5 bør være Politiets særdeles Tilsyn undergIVEN i 2 Aar.

Tiltalte Jon Sigurdson derimod bestyldes især for Ratten før 3die October 1865 fra Reisende i Kopavogur at have stjaalet 2 Packer, indeholdende henved 100 Pb. Smør foruden forskjellige Klædningsstykker, Underbuuser, en Undertrøie, en Vadmelsvest, en Kaffet, to Par Strømper osv. Dette benægtede Tiltalte i det første Forhør, der optoges den 10de October næstefter, men gjorde sig skyldig i Modsigelser og siensynlige Usandheder, saa at Forhørsdommeren lod ham arrestere; men senere paa Aftenen, efterat han var bleven indsat i Arresten Kl. 9 $\frac{1}{2}$ , tilstod han at have stjaalet Packerne, som han foregav at have stjult inde ved Fossvogur og tilbættet dem med Jord, hvorpaa han, efter hvad der synes at fremgaae af Forhørerne, blev løsladt af Arresten. Dagen efter tog Forhørsdommeren tilligemed Jon hen til Stedet, hvor Pak-

kerne skulde være gjemte, men det viste sig nu at være fuldstændig Usandhed, at Jon havde skjult Pakkerne der, hvorpaa Forhørsdommeren igjen lod ham arrestere. Han nægter nu at kunne give nogen videre Oplysninger om Pakkerne og erklærer ikke til noget Menneske og ikke til sin Fader at have talt om Tyveriet; men samme Dag Kl. 6 om Aftenen, efterat han var bleven sat fast, tilbagekaldte han sin tidligere Forklaring om, hvor han havde skjult Pakkerne, siger, at det var høiere oppe, og at han har hentet dem den 4de i samme Maaned, da han kom fra Vatnsendi, og bragt dem hjem til sin Fader Medtistalte Sigurdur Bjarnason, der havde taget imod dem, brugt Noget af Smørret, men solgt Noget, uden at han dog kan opgive Kjøberens; Faderen skulde have skjult Smørret, han veed ikke hvor, dengang Tyveriet begyndte at rygtes, men Klædningsstykkerne og Rebene mener han findes hjemme hos Faderen. Dagen efter eller den 12te s. M. foretager Forhørsdommeren en Huusundersøgelse paa Litla-Mosfell, men der findes Intet, der kan vække Mistanke, undertagen et Reeb, mærket B. V., hvilket Jon, da det vises ham, siger er det samme som det, der var paa den ene Pakke, og at hans Fader har bragt det ud i Smebten, men da Sigurdur ser Rebet, siger han, at han har faaet det i Bytte for et Læderreeb hos den samme Mand, fra hvem Pakkerne bleve stjaalne. Denne Sidste har ogsaa senere erkjendt, at han havde ladet Sigurdur faae et Reeb. Senere bliver Jon Sigurdsøn løsladt af Arresten. Den 23de October gjorde Jon den Forandring i sin Forklaring, at han den 4de October, dengang han tog fra Vatnsendi, havde hentet Pakkerne fra Kopavogshals (før foregav han at have skjult dem i Fossvogur), og den 10de November forklarer han, at hans Fader har skjult Smørret i Høksæset paa Litla-Mosfell, hvilket han indtil da havde fortiet, fordi Faderen havde forbudt ham at aabenbare det; dette viser sig dog strax at være usandt, idet Forhørsdommeren, der strax samme Dag gjennemsgjætte Høksæset, intet Smør fandt der. I Forhøret den 16de s. M. fastholder han denne Forklaring, men forandrer den dog derhen, at hans Fader havde tilraadet ham at gemme Smørret i Høksæset, ligesom han ogsaa dengang forklarede, at han havde omtalt Smørtyveriet til sin Fader Morgenen, efterat han havde begaaet det, og bragt Smørret til Litla-Mosfell, men før havde han forklaret, at han havde fortalt det til Faderen samme Dag, som han begik Tyveriet, dengang han paa Veien hjem til Litla-Mosfell havde truffet ham paa Gaarden Reibur. I Forhør den 22de November nægter han igjen at vide Noget om, hvor hans Fader havde skjult Smørret. I det den 20de Juli næstefter optagne Forhør fastholdt Jon Sigurdsøn denne sin sidste Forklaring, at han Intet vidste om, hvor hans Fader havde skjult Smørret, hvilket han tilligemed Klædningsstykkerne havde afgivet til ham hjemme paa Minna-Mosfell. Han havde strax skjult Smørret i Kopavogshals, da han havde stjaalet det, og igjen hentet det der. Den 17de Juli s. M. havde imidiertid Klemens Bjarnason i et i Reykjavik af Byfogden optaget Forhør forklaret, at Pjetur Ingimundsson havde fortalt ham, at han (Pjetur) havde stjaalet Smørret og skjult det i Garðahraun, og senere forbrugt det til sit Behov. Sandheden heraf tilstaaer Pjetur i samme Forhør, nemlig at

han havde sjaalet Smørret i Kopavogur fra de Rejsende, skjult det i Garbraun og kastet det ene Kæb i Vandet, men skjult det andet der i Lavaen. Smørret havde han senere forbragt, deels solgt det til en Kjøbmand i Havnesfjord og Ambre, deels spist det selv, ligesom han ogsaa tildeels gjorde Kæbe for Klædningsstykkerne, der fandtes i Sækken, og hvor han havde gjort af dem. Det kan ogsaa ved de senere erhvervede Oplysninger nu betragtes som fuldt beviist, at Pjetur har solgt det omhandlede Smør, saaledes som han har forklaret. Denne Forklaring fastholdt Pjetur ogsaa den 19de s. M. og nægte, at nogen Anden havde deeltaget i Udførelsen af dette Tyveri med ham. Forhørsdommeren lod da Stedet, hvor Pjetur sagde, at han havde skjult Pækkene, undersøge, og man fandt her Spor deraf; ligeledes fandt man Levninger af det ene Kæb, nrkt. B. V. og en gammel Sæk, i hvilken det havde været. I de 3 næstfølgende Forhør forklarede han omtrent det Samme, nemlig at han alene havde sjaalet Smørret, og at Ingen havde hjulpet ham dertil. Men den 25de August forandrede han denne sin Forklaring og sagde, at han Torisdag eller Fredag (den 5te eller 6te October) næst, efterat Smørret blev sjaalet, havde truffet Sigurdur, og at de da vare blevene enige om, at Sigurdur for at frie Jon for Smørtyveriet skulde bringe det til et sikkert Sted, hvor Pjetur pleiede at skjule sine Tyvekoster, og her siger han, at han fandt Smørret, da han hente, det, efter som han synes, Matten før den næstfølgende Mandag. Han havde edelig lovet Sigurdur ikke at aabenbare dette. I de næstpaafølgende Forhør den 11te, 18de og 24de September fastholdt Pjetur denne sin Forklaring, hvorpaa han blev løsladt af Arresten, i hvilken han havde siddet i nogen Tid. I et Forhør den 19de November tilbagefaldte Pjetur hele denne sin Forklaring om, hvad der skulde være foregaaet mellem ham og Sigurdur, og forklarede nu som før, at han alene havde sjaalet Smørret, saaledes som han før havde sagt; Grunden til, at han havde paaløst Sigurdur dette, havde været den, at han havde næret Frygt for, at han (Pjetur) ellers ikke vilde blive løsladt af Arresten, og den 22de, da Jon og Pjetur bleve confronterede, paastode de hver for sig bestemt at have sjaalet Smørret, og at den Anden ikke havde gjort det, og denne Forklaring fastholdt de, indtil Sagen var bleven paadømt ved Underretten. Men under en ny Undersøgelse af Sagen, som Landsøverretten havde ønsket foretaget, forklarede Domsældte Jon Sigurdsøn den 20de April 1868, „at Alt, hvad han havde forklaret om Smørtyveriet, var aldeles usandt. Dengang han havde bekendt det, havde han gjort det af den Årsag, at han havde troet, at han vilde slippe før af Arresten, ligeledes af Frygt for, at han skulde blive piint dertil (o: til at bekende, at han havde sjaalet Smørret), endstjændt han ikke kunde sige, at noget Menneffe havde gjort ham Ondt eller lagt an paa at tvinge ham til at forklare Andet end det, han selv vidste var sandt; han erkjendte, at det havde været meget slet handlet af ham at sige, at hans Fader var skyldig heri, men han havde gjort det, fordi han havde tænkt, at man lettest vilde sætte Lid til det.“



Det er vel saa, at det hedder i D. L. 1—15—1, at, hvis Nogen for Dom og Ret vedgaaer det, som han sigtes og beskyldes for, da maa han det ei siden fragaae, men det synes dog, at man her først og fremmest maa lægge Vægt paa, at, foruden at Sons Forklaring fra Begyndelsen til Enden har været saa vaklende, at den synes at være aldeles upaalidelig (jfr. det Foranstaaende), saa synes den deels at modfige sig selv deels at staae i Strid med Vidneforklaringer. Det maa saaledes betragtes som umuligt eller i højeste Grad usandsynligt, at de 2 Mænd, der traf Sigurdur og Son ved Korpulsskadir paa disses Hjemreise, ikke skulde have opdaget eller maattet blive opmærksomme paa, hvis Son dengang, saaledes som han selv har forklaret, havde haft sin Ridshest belæst med 2 Pakker med Smør til en samlet Vægt af 100 Pb. foruden afskillige Klædningsstykker, en firepotters og en topotters Rutting, 2 Pb. Kaffe og 1 Pb. Sukker, ligesom det ogsaa staaer i Strid med Vidnet Gudni paa Keldurs Forklaring, der siger sig at have stødt med Foden til Sons fornævnte Eversæk, og at der i dennes ene Ende fandtes en Rutting, i den anden nogle Smaagjenstande, og at den umulig kunde have indeholdt saadanne Smørpækker som de stjaalne. Desuden synes det umuligt, at Son, der ifølge Vidneforklaringer forlod Vatnsendi Dagen efter, at Tyveriet blev begaaet, Kl. 10—10<sup>1/2</sup> Formiddag og kom til Keldur Kl. 12, har kunnet tilbagelægge den lange Strækning fra Vatnsendi ned til Kopavogshals heelt nebe ved Fossvogur og derfra igjen op til Keldur, og det endda paa en saa svært belæst Hest, paa 2 eller endog 1<sup>1/2</sup> Time, ligesom ogsaa denne hans Forklaring strider imod de fremkomne Vidnesbyrd om, at Son, da han tog fra Vatnsendi, slog ind paa den lige Wei til Keldur. Og dernæst strider det, at Son skulde have stjaalet Smørret, fuldstændig imod Pjetur Ingimundssons Forklaring, der strax godvillig tilstod Tyveriet, og paa hvem derfor L. 1—15—1 efter Ordene fuldkommen ligesaavel passer som paa Son, og det er i og for sig saameget sandsynligere, at han har gjort det, selv om man ikke tog Hensyn til noget Andet, som f. Ex., at han er en gammel Tyv, ligesom denne Pjeturs Forklaring allerede bestræfs derved, at han, førend han tilstod det for Retten, havde sagt til Klemens, at han havde stjaalet Smørret, og at Son af Dumhed bekendte dette Tyveri paa sig. At Pjetur senere en Tidlang forandrede denne sin Forklaring og foregav at have saaet Smørret af Sigurdur, har han selv forklaret, at han gjorde for at slippe af Arresten, hvilket Erfaringen ogsaa viste var et probat Middel dertil for ham, men det seer ud, som om baade Son og han have villet undgaae at sidde i Arresten.

Der synes saaledes, Lovens 1—15—1 uagtet, at være gyldig Grund til at frikende Son for Smørtyveriet og den idømte Erstatning. Derimod kan han ikke undgaae at dømmes til Straf for Tyveri af en Sølvfæe og en Skjorte, som han har tilstaaet at have stjaalet paa Storbogar for 2 Aar siden, men som strax bleve ham fratagne igjen. Hans Straf derfor synes passende at kunne ansættes til 10 Slag Riss.

Hvad endelig angaaer Tiltalte Sigurdur Bjarnason, er der Intet oplyst om, at han har haft det Mindste med ovennævnte Tyveri at staffe, naar man

undtager den af de Tiltalte Pjetur og Jon afgivne, men senere af dem begge som usand tilbagetalte Forklaring herom, ligesom ogsaa flere Omstændigheder synes at hejtyde paa, at han er ganske uskyldig, og han bør derfor i nærværende Sag frifindes for Actors Tiltale og Deeltagelse i Udbredelsen af Sagsomkostninger, hvilke, derunder indbefattet 12 Rd. i Salair til Actor for Overretten og 8 Rd. i Salair til hver af de Tiltaltes Defensører, bør udredes med  $\frac{1}{4}$  Deel af det Offentlige, men med  $\frac{3}{4}$  Dele in solidum af de Domsældte Pjetur og Jon og Klemens's efterladte Eiendele. Med denne Forandring vil Underrettsdommen, hvad Erstatningen angaaer, være at stadfæste.

Sagens Drift for Underretten har vel staaet længe paa, men dette retfærdiggjøres ved de tilstedeværende Omstændigheder, og derfor attesteres, at Sagens Behandling for Underretten og Sagsførelsen for Overretten har været lovlig."

3 Underrettsdommens Præmisses hedder det: ". . . . . Ifølge egen Tilfaaelse samt andre fremkomne Oplysninger er der blevet godtgjort, at de Tiltalte Pjetur Ingimundsson og Klemens Bjarnason have Ratten mellem 5te og 6te Juli s. A. frataget nogle Rejsende i Fossvogen, nemlig Sveinn af Mandafell og Jon Sigurdsson af Steinum adskillige Ting, der laae ved Siden af deres Telt, nemlig 2 Packer, hvori 75 Pd. Uld, 2 Sække med Madvarer, en Sæddel, et Skriin, hvori der var nogle Madvarer og Klædningsstykker, samt en uluffet liden Kiste med Madvarer; Kosterne, som de deelte mellem dem for senere at benytte sig af samme, ere blevne tilbageleverede med Undtagelse af 29 Pd. Uld, som ifølge de fremkomne Oplysninger maae ansees at have tilhørt Sveinn af Mandafell, og som de folgte til Kjøbmand Robb i Reykjavik for adskillige Varer. Foransførte Tyvekoster tilligemed de 29 Pd. Uld, som bleve folgte til Kjøbmand Robb for 42 s. pr. Pund, ere vurderede til 42 Rd. 68 s. Det er endvidere blevet godtgjort, at, da de Tiltalte, Dagen efter at Tyveriet var blevet udøvet, vilde eftersee Tyvekosterne, som de havde stjult i Grænhofsi, toge de hver sin Hest, som de rede paa op paa Grænas; da de kom derhen, fattede Klemens den sjaaalne Sæddel op paa den ene af Hestene; ligeledes tog den Tiltalte Pjetur en Sæk, hvori han kom den sjaaalne Uld, hvorefter de i Forening begave sig til Bustabir, hvor de skiltes ad, idet Pjetur tog ned til Reykjavik, men Klemens til Norrlandet. De have endvidere tilfåaet at have afskaaret Manke og Hale paa den Hest, Klemens tog, og som han red paa, dengang han blev paagreben paa sin Rejse til Norrlandet, for at den skulde blive desto vanskeligere at gjentjende.

Hvad angaaer omhandlede Hest, som blev vurderet til 20 Rd., og som Eieren nu har faaet tilbage, saa er det ikke fuldstændig oplyst, at det har været Klemens's Hensigt at beholde den som sin Eiendom, men at han blot har havt ifinde at ride paa den til Norrlandet, da der sandsynligviis ikke er Grund til at forkaste hans Forklaring i saa Henseende, nemlig at det har staaet uklart for ham, hvad han vilde gjøre ved Hesten.

2. En Aften sidste Foraar have de nysnævnte Tiltalte endvidere af et lukket Udhuus (Tørrehuus) ved Hlidorhus stjaalet en heel Deel Klædningsstykker, Lagener og Spisevarer, tilhørende Nafur Gudmundsson, og som ere bleone vurderede til 16 Rd. 80 þ, men som for største Deelen ere komne tilstede. Tyveriet blev udført paa den Maade, at de drog Gjenslandene ud mellem Tremmerne uden at gjøre nogen Skade paa Tørrehuset. De ikke tilstedekomne Gjenslande ere vurderede til 6 Rd. 16 þ.

3. Ligeledes have ovennævnte to Tiltalte sidste Foraar taget en Sæt indeholdende Madvarer og mere, vurderet til 1 Rd. 32 þ, som stod i Kjøbmand Waages Port i Reykjavik. Denne Sæts Eier er ubekjendt.

Hvad angaar Tiltalte Pjetur Ingimundsson, er det endnu oplyst, at han har gjort sig skyldig i følgende Indgreb i Eienomsretten:

4. Sidste Sommer har han taget en i Factor Knudhøns Port i Reykjavik staaende Kuffert, indeholdende Spisevarer, endeel Klædningsstykker og forskjellige andre Smaating, vurderede til tilsammen 6 Rd. 32 þ. Kufferten tilhørte Thorsteinn Oddsson i Lundareykjadalur. Tiltalte arbejdede hos Factor Knudhøns i Reykjavik, dengang han begik Tyveriet, angaaende hvilket det er oplyst, at Tiltalte Klemens Bjarnason har vidst derom, efter at det blev begaaet, samt beholdt en Deel af Tyvekosterne. Den stjaalne Kuffert, der er kommen tilstede, er vurderet til 2 Rd.

5. Paa samme Tid har Tiltalte Pjetur Ingimundsson taget nogle Skindbuks og Brændeviin, som han saae en Mand ved Navn Gírlur Filipsson paa Bjola tabe paa Gaden. Udbyttet af dette Tyveri deelte Pjetur og Klemens mellem sig. Det blev vurderet til 80 þ.

6. Tiltalte Pjetur Ingimundsson havde ifjor tilegnet sig fra Einar Einarsson paa Raudagerdi et Faarekind og endeel Strømper, som Eieren dog tog fra ham igjen.

7. Ved samme Tid havde Tiltalte Pjetur taget et Smørstriin med Smør og andre Spisevarer, der var gjemt i Kælderen i Glasgow i Reykjavik. Skrinet gjemte han der paa Stedet og hentede det ikke igjen; det er senere kommet tilstede og er vurderet til 1 Rd. 48 þ.

(Sluttes i næste Nr.).

---

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalønge Retters Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 þ. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

---

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 7.

Den 6te Mai.

1870.

---

---

## Første ordinaire Session.

Torsdagen den 7de April.

Nr. 84.

Advocat Klubien

contra

Son Sigurðsson m. Fl. (see forrige Nr.).

8. For 4—5 Aar siden har samme Tiltalte Pjetur Ingimundsson af et lukket Tørrerhuus ved Ananansf sjaalet 20 Pd. Haisfiskefjød, dog uden at bruge nogen Slags Bold, idet han traf Haien ud mellem Tremmerne i Huusvæggen. Haien er vurderet til 1 Rd. 16 f.

9. Tiltalte Pjetur har endvidere sidstafsigte Foraar af Kjøbmand Smiths Port i Reykjavik sjaalet en Hestehud, tilhørende Kjøbmandens Søn Bogi Smith og vurderet til 2 Rd. Han gjorde sig derefter Huden i Penge i Forening med Klemens Bjarnason.

10. Paa samme Tid, og medens Tiltalte Pjetur havde Arbeide hos Factor Knuzon i Reykjavik, har han fra denne sjaalet 2 Pd. Tobak, vurderede til 1 Rd. 24 f, som igjen ere komne tilføede.

11. Sidste Efteraar har Tiltalte af Factor Knuzons Port sjaalet en Køhud, som var bleven ophængt der til Tørring, og anvendt den til sit eget Brug.

12. Tiltalte har endvidere for 5 Aar siden af Kjøbmand Einar Bjarnasons Port sjaalet en Bedekrop, som hang der og er vurderet til 3 Rd. Kjøbet har Tiltalte selv forbrugt.

13. Ved samme Tid har Tiltalte taget et stort Faarekind, tilhørende Factor Jonasson i Glasgow i Reykjavik, vurderet til 1 Rd. 48 f.

14. Endvidere har Tiltalte tilfæaaet, at han for omtrent 4 Aar siden har sjaalet et Lam paa Strandarheiði i Gullbringa Syssel i Nærheden af Vatnshlefsa, hvilket han derefter slagtede og selv benyttede. Lammet er vurderet til 3 Rd., men dets Eier er endnu ikke opspurgt.

15. Endelig har Tiltalte tilstaaet, at han for nogle Aar siden af en ulaaftet Kiste, der stod i Dyrstøge Peitur Finnbogason's Skuur i Reykjavik, har stjaalet 3 Rbd. 12 S, tilhørende en Kone ved Navn Hallbera Thorfeldsbottir. Disse Penge har Tiltalte derefter forbrugt.

Forsaauidt Tiltalte endelig, efter at han har tilstaaet at have stjaalet af Factor Knuthons Port i Reykjavik et sort Faarekind den samme Gang som, da han tog Kothuden, saaledes som det er oplyst, har tilbagekaldt sin Tilstaaelse heraf, saa er der efter Sandsynlighed ikke fremkommet tilstrækkelige Oplysninger til, at det kan anses for bevist om ham."

Nr. 1. Kammerherre, Hofjægermester, Lehnsgreve, Dr. phil.

**G. Chr. Raben** (Advocat Brock)

contra

Gaardfæsterne i Freilev By **Rasmus Knudsen m. Fl.**

(Statsraad Bungen),

betræffende de Indstævntes Paastand om at kjendes eiendomsbe-  
rettigede til de af dem beboede Gaarde.

Nysted Birketingsdom af 1ste Juni 1864: „For de indstævnte Salgscommisfaires, Kammerraad Stiftsrevisor Hviid og Gods-  
inspecteur Alstrup, deres Vedkommende afvises Sagen. Den ind-  
stævnte Lehnbesidder af Grevstabet Christiansholm, Kammerherre,  
Hofjægermester, Dr. phil. Greve af Raben, Ridder af Dannebrogge  
og Dannebrogsmænd, bør for Citanterne, Gaardbrugerne i Freilev  
Rasmus Knudsen, Lars Nielsen Børresen, Hans Larsen, Niels  
Rasmussen Suhr, Søren Sørensens Enke, Lars Olsen, Søren  
Andersen, Søren Hansen, Christen Olsen Wille, Jens Pedersen,  
Jens Seppesen, Hans Jensen, Hans Hansen, Mads Pedersen Has-  
ling, Ole Larsen, Hans Hansen, Peder Rasmussen Ebbe, Lars  
Pedersen, Jens Clausen, Niels Brandt, Claus Olsen, Niels Sør-  
gensen Hasling, Christen Christensen, Mads Nielsen Wille, Jens  
Pedersen Thyde, Jonas Hansen, Christen Madsen, Christen Olsen,  
Rasmus Hansen Ebbe, Hans Rasmussen Dresen, Ole Jensen Lang,  
Hans Clausen Buch, Hans Peter Olsen, Søren Christiansen Poul-  
sen og Søren Sørensen Wille, deres Tiltale i denne Sag fri at  
være. Processens Omkostninger ophæves."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Juni 1867:  
„Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkost-

ninger for Overretten betale Titanterne, Gaardmændene i Freilev By, Rjettinge Sogn paa Volland, nemlig Rasmus Knudsen, Lars Nielsen Børresen, Hans Larsen, Niels Rasmussen Suhr, Sorgen Sjørgensens Enke, Lars Olsen, Sorgen Andersen, Sorgen Hansen, Christen Olsen Bille, Jens Pedersen, Jens Seppesen, Hans Jensen, Hans Hansen, Mads Pedersen Hasling, Ole Larsen, Hans Hansen, Peder Rasmussen Ebbe, Lars Pedersen, Jens Clausen, Niels Brandt, Claus Olsen, Niels Sjørgensen Hasling, Christen Christensen, Mads Nielsen Bille, Jens Pedersen, Jonas Pedersen Buxbom Hansen, Christen Madsen, Christen Olsen, Rasmus Hansen Ebbe, Hans Rasmussen Drefen, Ole Jensen Lang, Hans Clausen Buch, Hans Peter Olsen, Sorgen Christiansen Poulsen og Sorgen Sjørgensen Bille, Een for Alle og Alle for Een, til Indtævnte, Besidderen af Grevskabet Christiansholm, Kammerherre, Hofjægermester, Dr. phil. Gregers Christian Greve af Raben, Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmænd, med 40 Rd., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse under Afsærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

Af de i de udtagne Høiesteretsstævninger anførte Gaardbesiddere i Freilev er Appel senere frafalden for de Flestes Bedkommende og kun fastholdt, forsaavidt angaaer Besidderne af:

Gaarden Matr.-Nr. 8,	Lars Nielsen Børresens Enke,
—	— 38, Lars Olsen,
—	— 42, Jens Pedersen (Søh),
—	— 24, Hans Hansen (Mortensen),
—	— 19, Ole Larsen,
—	— 6, Niels Sjørgensen Hasling,
—	— 34, Jens Pedersen (Søh),
—	— 27, Christen Olsen,
—	— 29, Rasmus Hansen Ebbe,
—	— 28, Hans Peter Olsen,
—	— 30, Sorgen Christiansen Poulsen,
—	— 31, Sorgen Sjørgensen Bille.

Af Høiesteret vil Sagen derfor alene være at afgjøre for bemeldte 12 Contracitanter's Bedkommende.

De Høiesteret forelagte Oplysninger tale vel for, at en større

Deel af Gaardene i Freilev i ældre Tider og navnlig, dengang Matriclen af 1664 forfattedes, var saakaldte Eiendomsgaarde; men tillige sees det, at en Deel andre Gaarde i Bhen til samme Tid betragtedes som Fæstegaarde; der mangler derhos Føie til at antage, at Besidderne af de sidstnævnte Gaarde skulde være blevne Selveierbønder eller dog Arvefæstere, inden Aalholm Slot med underliggende Bøndergods i Freilev i 1726 afhændedes af Kongen, og det er ikke fra Contracitanternes Side oplyst med Hensyn til nogen enkelt af de Gaarde, de hver især besidde, at den har hørt blandt de gamle Eiendomsgaarde. Af de foreliggende Dphlysninger sees det, at ogsaa disse Gaarde nu i henved eet Aarhundrede upaataalt have i alle Henseender været betragtede og behandlede som Fæstegaarde, der tilhørte Grevskabet Christiansholm, uden at nogen Dphlysning er fremkommen for, at det hermed er tilgaaet paa ulovlig Maade; og i hvert Fald har, som i den indankede Dom fremhævet, ingen af de ovennævnte 12 Contracitanter godtgjort at have nogen anden Afkomst eller videregaaende Ret til sin Gaard end den, der indeholdes i det ham af Lehnbesidderen meddeelte Fæstebrev, men ved dette er der efter det Fremkomne alene overdraget ham en sædvanlig Livsfæsters Rettigheder. Som Følge heraf maa det billiges, at de fra Contracitanternes Side i de foregaaende Instantser neblagte Paastande om at tilkjendes Ret som Selveierbønder til de af dem fæstede Gaarde ved Overretsdommen ere forfaste. Hvad angaaer de af Contracitanterne for Høiesteret neblagte subsidiaire Paastande om at erkjendes medeiendomsberettigede til det under Grevskabet hørende Forbtiliggende efter et nærmere betegnet Forhold, for at Saabant kan komme i Betragtning ved deres Gaardes Afhændelse til Selveie, da maae allerede de sidstansførte Grunde ligeledes medføre Forkastelsen af disse Paastande, forsaavidt de sigte til 66 Tdr. 2 Skpr. 2 Fdkr. 2 Alb. Hartkorn, som paaستاes at have været Selveieendom endnu i Midten af forrige Aarhundrede, men desuagtet inddroges under Fæstegodset, dengang Gaardene i Freilev gjordes lige i Hartkorn, Forder og Afgifter; og forsaavidt bemeldte Paastande tillige have Hensyn til et Stykke Alminding og et Overdrevs- eller Skovareal, som deels ved samme Leilighed deels ved Udskiftningen i Slutningen af forrige Aarhundrede inddroges under Fæstejor-

berne, skjøndt de vare Bøndernes Eiendom, bemærkes, at der efter de foreliggende Oplysninger ikke nu kan være Tale om Vederlag for disse Jordstykker, der i saa lang Tid upaataalt have udgjort Bestanddele af Grevskabets Fæstegaarde, og hvis Indlemmelse i disse derhos maa ansees at være skeet under lovlige Former og med rette Vedkommendes Samtykke.

I Henhold til det Anførte vil Overrettsdommen være at stadfæste, forsaavidt den angaaer de ovennævnte 12 Contracitanter, hvorhos disse efter Omstændighederne ville være at tilplichte in solidum at tilsvare Hovedcitanten Processens Omkostninger for Høiesteret med 300 Rd.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør for de ovennævnte 12 Contracitanter Vedkommende ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betale disse Contracitanter Een for Alle og Alle for Een til Hovedcitanten med 300 Rd.; saa betale de og til Justitskassen 5 Rd.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende ifølge Cumulationsbevilling i 1ste Instants inden Nysted Birketing imod Indskævnte, Besidderen af Grevskabet Christiansholm, Kammerherre, Hofjægermester, Dr. phil. Gregers Christian Greve af Raben, Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmænd, samt Commissarierne for Salget af Grevskabets Bøndergods anlagte Sag gaae de af Citanterne, Gaardmændene i Freilev By, Kettinge Sogn paa Lolland, nemlig . . . Lars Nielsen Børresen, . . . Lars Olsen, . . . Søren Pedersen, . . . Hans Hansen, . . . Ole Larsen, . . . Niels Sjørgensen Hasling, . . . Søren Pedersen, . . . Christen Olsen, Rasmus Hansen Ebbe, . . . Hans Peter Olsen, Sjørgen Christiansen Poulsen og Sjørgen Sjørgensen Wille, nedlagte Paastande i det Væsentlige ud paa, at Citanterne skulde vorde anerkjendte som Selveierbønder efter D. L. 3-12, Frdn. af 7de Mai 1723 og 13de Mai 1769, og at de som Følge heraf kjendes berettigede til at fordrø Afsløsning af Godssherlighedsforholdet til Grevskabet. Ved Birketingsdommen af 1ste Juni 1864 blev Sagen imidlertid afviist, forsaavidt angaaer Salgskommissarierne, hvorimod Lehnbesidderen frifandtes for Citanternes Tiltale og Processens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom have Citanterne indanket her for Retten, hvor de have



paastaet den forandret i deres Faveur i Henhold til deres Paaastande i første Instants, hvorimod den indstævnte Lehnsbesidder procederer til Dommens Stadsfæstelse. For Salgskommissairernes Vedkommende vil Dommen ikke kunne forandres allerede af den Grund, at de ikke ere stævnebe som Bederparten og heller ei have givet Møde, og for den Indstævntes Vedkommende findes Dommen ligeledes at maatte stadfæstes, fordi Citanterne ikke have oplyst, at de bestode de under Sagen omhandlede Eiendomme med anden Afkomst og Hjemmel eller have Enhver for sig anden og videre Ret til dem, end der indeholdes i det dem Enhver for sit Vedkommende af Lehnsbesidderen meddeelte Fæstebrev, hvorefter der ifølge det Fremkomne er overdraget dem en sædvanlig Livsfæsters Rettigheder, ligesom de have overtaget en sædvanlig Livsfæsters Forpligtelser, og dernæst forbi det maa ansees tilstrækkeligt oplyst under Sagen, at Citanternes under Sagen omhandlede Gaarde og Torde i Alverstid have været betragtede og behandlede som Eiendomme, der tilhørte Grevskabet, i hvilken Henseende kan henvises til de producerede Vordebøger, Udskiftningsforretningen og Hovereforeningerne. Det vil saaledes blive uden Indskydelse paa Sagen, om det end maatte forholde sig, som Citanterne formene, men hvad forøvrigt ikke kan ansees tilstrækkeligt oplyst, at de heromhandlede Eiendomme have været Selveierbondegaarde paa den Tid, da Kong Frederik den Fjerde overdrog dem til Fru Emergenze Raben tilligemed Alholm Slot.

Appellens Omkostninger findes Citanterne i Medsør af D. L. 1—6—13 Een for Alle og Alle for Een at burde tilsvare Indstævnte med 40 Rd.“

---

### Mandagen den 11te April.

Nr. 114.

Advocat Hansen  
contra

**Erhard Sørensen** (Defensor Levinson),

der tiltales for falsk Angivelse.

Frijsenborg-Faurstov Birk's Extraretsdom af 14de September 1869: „Tiltalte Erhard Sørensen bør bøde 20 Rd. til Statskassen eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensesattes i simpelt Fængsel i 10 Dage, hvorhos Tiltalte bør udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Brendstrup 5 Rd. og Defensor, Procurator Friis 4 Rd. Det Udømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Januar 1870: „Tiltalte Stræbder Erhard Sørensen bør for Actors Tiltale i denne Sag

fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Cancelliraad Morville, 5 Rd. til hver. Det Ibømte at udredes under Udfærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Tiltalte Stræbber Erhard Sørensen sigtes under nærværende Sag for falsk Angivelse.

Det er af Tiltalte vedgaaet, at han, efterat det af Huusmand Bertel Poulsen, der havde sine værlige Eiendele brandforsikrede i de nærrøydste mindre Landeieendomsbesidderes Brandforsikkring for Løssøre, beboede Huus i Labing var afbrændt den 4de Marts f. A., har for bemeldte Brandforsikkrings Districtscommissair anmeldt, at nogle af de af bemeldte Bertel Poulsen for Brandforsikkringen som forgaaede ved den nævnte Brand anmeldte Gjenstande ikke vare brændte, og senere i en Skrivelse til Formanden for bemeldte Brandforsikkring gjentaget denne Sigtesse, hvorefter der under 20de April f. A. blev optaget et Forhør til Oplysning om, hvorvidt Bertel Poulsen maatte have gjort sig skyldig i den ham saaledes paasigtede Assurancesvig, men ved hvilket Forhør Intet oplystes, der kunde lede til at antage, at B. Poulsen havde udviist noget svigagtigt Forhold. Tiltalte har imidlertid derefter i en Skrivelse af 20de Juni f. A. til Aarhus Stiftamt gjort den samme Angivelse, samt under den i den Anledning imod ham indledebe Undersøgelse for falsk Angivelse gjentaget sin nævnte Sigtesse mod Bertel Poulsen og fastholdt denne, uagtet der Intet har kunnet oplyses til Støtte for dens Rigtighed; men da det ikke kan ansees godtgjort, at Tiltalte har gjort den ommeldte Angivelse mod bedre Vidende eller med Erkjendelse af, at den var urigtig, findes det ikke, at Tiltalte under denne af det Offentlige anlagte Sag derved kan have paadraget sig noget Strafsansvar. Han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale i nærværende Sag, dog at han vil have at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser."

---

## Onsdagen den 20de April.

Nr. 16. Grosferer **Georg Pedersen**, practiserende Læge  
**C. C. Tøttrup** og Etatsraad, Borgermester **L. C. Larsen**,  
 Sidstnævnte i Henhold til uigjenkaldelig Fuldmagt fra Particulier,  
 forhenværende Handelsgartner **Nicolaus Kellermann**  
 (Advocat Kellermann)

contra

Bygningsentreprenør **A. H. Petersens Enke**  
 (Advocat Henrichsen),

betræffende Betaling af 10,000 Rb. m. m.

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te April 1869: „Indstævnte Bygningsentreprenør A. H. Petersens Enke bør for Tiltale af Citanterne, Grosferer Georg Pedersen, practiserende Læge C. C. Tøttrup og Etatsraad Borgermester L. C. Larsen, Sidstnævnte i Henhold til uigjenkaldelig Fuldmagt fra Particulier, forhenværende Handelsgartner Nicolaus Kellermann, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

## Højesterets Dom.

Idet Contracitantinden ligesom i foregaaende Instant's principaliter har procederet til Sagens Afvisning, har hun for Højesteret alene støttet Paastanden herom paa den i den indankede Dom ommeldte, tillige under Realitetsproceduren benyttede Indsigelse, at Thomas Erichsen som Eier af den af Nicolaus Kellermann under 27de April 1858 udstedte Panteobligation, om hvis Indfrielse Sagen dreier sig, burde være varslat. Saadan Varsling findes imidlertid ikke i nærværende Tilfælde at have været nødvendig, navnlig naar hensees til Indholdet af en Højesteret forelagt, under 4de October 1860 af Thomas Erichsen udstedt og af Hovedcitanterne G. Pedersen og Tøttrup tiltraadt uigjenkaldelig Fuldmagt for Hovedcitanten Etatsraad Larsen til hos Kellermann eller nu afdøde A. H. Petersen at incassere Obligationens Paaalydende og deraf udbetale indtil 2,500 Rb. til G. Pedersen og Resten til Tøttrup som Udlægshaver i Obligationen. Paastanden om, at Sagen afvises — hvortil der heller ikke ex officio af andre Grunde findes Føie — vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Angaaende Sagens Realitet bemærkes, at, om Hovedcitanterne

end ikke kunne ansees at mangle Hjemmel til at fagsøge Contractantinden til at opfylde den af hendes afdøde Mand ved Kjøbecontractstransporten af 23de October 1858 indgaaede Forpligtelse med Hensyn til Indfrielsen af Panteobligationen af 27de April s. A., maa Høiesteret dog overensstemmende med den indankede Dom antage, at denne Forpligtelse er bortfalden paa Grund af Contractens Misligholdelse fra N. Kellersmanns Side. I det Høiesteret iøvrigt i det Væsentlige tiltræder Dommens Begrundelse heraf, bemærkes dog, at af de Prioriteter, hvis Indfrielse afdøde Petersen skulde overtage, kan efter de Høiesteret forelagte Oplysninger kun Proprietair Schmidts, oprindelig paa 4,000 Rb., til Rest 3,800 Rb., ansees at have været forfalden, dengang Contracten af 23de October 1858 blev oprettet; men forøvrigt vare de i Juni Termin s. A. forfaldne Renter m. m. af Creditforeningens Prioritet saavel som forskellige Afgiftsrestancer ifkun bleve dækkede ved at sælge en væsentlig Deel af den Afgrøde, som ifølge Contracten maatte forudsættes at ville følge med den solgte Gaard. Til det i Dommen Anførte maa derhos søies, at afdøde Petersen ikke kan antages ved Contractens Oprettelse at være sat i Kundskab om den angaaende Indfrielse af Schmidts ovennævnte Prioritet allerede anlagte Retssag, der førte til Dommen af 29de November s. A., ligesom det og kan mærkes, at Contracten tilfagde Petersen den amortiserede Deel af Creditforeningslaanet, til Beløb ca. 500 Rb., uagtet de indtil den 21de September 1857 stete Afdrag ifølge de forudgaaede Contracter skulde godtgjøres Proprietair Schmidt, som derfor ogsaa ved Eiendommens Realisation paalagde Auktionskøberen at udbetale ham sammes Beløb.

Ifølge det Anførte vil den indankede Dom efter Contractantindens Paaastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Hovedcitanterne 5 Rb.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Efterat Handelsgartner Nicolaus Kellermann som Eier efter Kjøbecontract af Eiendommen Linderupgaard i Børglum Herred under 27de April 1858 havde til forhenværende Proprietair Thomas Erichsen udstedt Obligation for 10,000 Rb. med Pant i bemeldte Linderupgaard efter 22,000 Rb., hvilken Obligation er tinglæst den 20de Mai s. A., folgte han derefter ved Kjøbecontract-Transport af 23de December s. A. Eiendommen til Indstævnte Bygningsentreprenur A. H. Petersen for 32,000 Rb. blandt Andet paa Vilkaar, at denne til Indfrielse overtog ovennævnte Obligation til Erichsen med Renter fra 11te Juni 1858. Linderupgaard, af hvis Besiddelse Skjødehaveren alt under 31te August 1858 havde ladet Kellermann udsætte, blev derefter efter erhvervet Dom og Execution af Skjødehaveren bortsolgt ved 4de Auction den 13de April 1859 i Dverrensstemmelse med Placat af 22de April 1817 for 22,000 Rb., uden at der til Dækning af fornævnte Obligation af 27de April 1858 skal være udkommet mere end 26 Rb. Denne Obligation var imidlertid ved Erichsens Forstrivning af 3die Juli 1858 overgivet som haandsaaet Pant til Titanten Grosferer Georg Pedersen for en Gjæld oprindeligt stor 4,600 Rb., hvorpaa restere 2,500 Rb., hvorhos Titanten practiserende Læge C. C. Tøttrup under 24de Februar 1860 har gjort Udlæg i Obligationen for et Beløb af 10,015 Rb. 5 Mk. 14 ß med paaløbne Renter. Da nu Indstævnte efter det Anførte formenes at skylde de 10,000 Rb. med Renter deraf 4 pCt. aarlig fra 11te December 1858 til 16de Februar 1861 — da en tidligere mod Indstævnte af Erichsen og Kellermann til Obligationens Indfrielse anlagt, men ved nærværende Rets Dom af 30te Juli 1866 afsøist Sag blev paaklaget — og 5 pCt. fra bemeldte Dag til Betaling skeer, efter Fradrag af 26 Rb., og da Kellermann vil fritages for vedblivende at hæfte for Gjælden efter Obligationen, som Indstævnte har overtaget, og tidligere har udstedt uigjenkaldelig Indsmagt til Titanten Etatsraad Larsen til i saa Henseende at varetage hans Løb, have Titanterne under nærværende Sag i Forening paastaet principaliter, at Indstævnte tilpligtes at indfrie Obligationen ved at betale til Grosferer Pedersen 2,500 Rb. og til practiserende Læge Tøttrup Restbeløbet 7,500 Rb. tilfligemed Renter af 10,000 Rb. 4 pCt. aarlig fra 11te December 1858 til 16de Februar 1861 og 5 pCt. fra sidstnævnte Dag til Betaling skeer, efter Fradrag af 26 Rb., og in subsidium har Etatsraad Larsen paastaet Indstævnte tilpligtet under en daglig Mulct og inden en vis Frist at indfrie Obligationen med paaløbne og paaløbende Renter og holde Kellermann fri for ethvert Ansvar efter samme, eller, hvis denne Paastand ikke skulde kunne tages til Følge, har han modificeret den derhen, at Betalingen enten skal skee til rette Vedkommende eller ved at deponere Beløbet i Nationalbanken; saa have Titanterne ogsaa paastaet sig tilskjendte Processens Omkostninger.

Indstævnte, efter hvis Død hans Enke er indtraadt i Sagen, har først procederet Sagens Formalitet, men efterat de af ham neblagte Paastande om Sagens Afslutning enten i det Hele eller for en Deel med Tilskjendelse af Kost og Læring, deels paa Grund af, at Sagen skulde indeholde en utilstødelig Cu-

mulation, deels fordi Erichsen ikke var stævnet under Sagen, og fordi Statsraad Larsen skulde være gaaet udenfor den ham meddeelte Fuldmagt, vare forkastede ved Rettens Kjendelse af 20de Januar s. A., har han i Realiteten præceberet til Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger stadesløst eller med et klækkeligt Beløb.

Til Støtte for den nedlagte Frisindelsespaastand er det fra Indstævntes Side først fremhævet, at han ifølge den med Kellermann oprettede Contract alene kunde have med denne at gjøre, og hans Forpligtelse kun gaae ud paa at frie Eiendommen Linderupgaard for en Behæftelse, hvilket ikke skeer ved, som under nærværende Sag paastaet, at betale til Citanterne, og ligesom Proprietair Erichsen som Creditor efter den af Kellermann under 27de April 1858 udstedte Obligation i Overensstemmelse med Bestemmelsen i Stempel-loven af 19de Februar 1861 § 63 cfr. Frdn. 3die December 1828 § 9 Nr. 2 ikke havde nogen Ret til at holde sig til Indstævnte, saalænge denne ikke havde udstedt formelig Panteobligation til ham, maa en saadan Ret endnu mindre kunne tilkomme Citanterne Pederesen og Tøttrup, der ikke have nogen Forbring paa Indstævnte, men kun vare Erichsens formeentlige Creditorer. Indstævnte har derhos endvidere gjort gjældende, at Citanten Pederesen som Haandpant-haver ikke skulde være berettiget til at sagsøge Debitor efter den pantsatte Obligation, in casu Kellermann, i alt Fald uden Indstævning af Pantfætteren Erichsen, og endnu mindre have en saadan Ret mod Indstævnte, og for Citanten Tøttrups Bekommende, at denne ikke skulde have faaet et lovligt Udlæg, da den af Kellermann udstedte Obligation, der forinden var givet Citanten Pederesen til haandsaaet Pant, ikke var tilstede under Forretningen og ikke blev forsynet med Paategning om Udlæget, ligesaa lidt som nogen Underretning om samme blev meddeelt Ihændehaveren af Obligationen, og i ethvert Fald ikke skulde være berettiget til i Kraft af det erhvervede Udlæg at søge Fyldestgjørelse ved Søgemaal mod Debitor efter den ublagte Obligation og saaledes heller ikke mod Indstævnte, der ifkun har overtaget at indfri denne Obligation.

S det saaledes Anførte findes Indstævnte imidlertid ikke at kunne gives Medhold. Foruden at nemlig Citanten Pederesen, der ifølge Revers af 3die Juli 1858 har faaet Kellermanns Obligation til haandsaaet Pant, heri maa have Berettigelse til at sagsøge Debitor efter den pantsatte Obligation, og Citanten Tøttrup ifølge det af ham ved en Fogedforretning af 24de Februar 1860 paa Lykesholm under Kjøbenhavns Amts søndre Birk erhvervede Udlæg i den samme Obligation ligeledes findes berettiget til at søge Fyldestgjørelse ved Søgemaal mod Debitor efter den ublagte Obligation, nemlig Kellermann, uden at den Omstændighed, at Obligationen ikke havde tilstede under Udlæget eller blev forsynet med Paategning om samme, i og for sig kan gjøre nogen Forandring heri, da denne Omstændighed i alt Fald kun kunde paaberaabes af den Trediemand, der i god Tro var kommen i Besiddelse af Obligationen, men ikke videre Udlæget ligeoverfor Debitor efter den ublagte Obligation, — maa det bemærkes, at Citanterne Pederesen og Tøttrup ikke optræde alene ligeoverfor Indstævnte, men kun i Forening med Kellermann, hvem de saaledes i Kraft

af de til dem skete Overdragelser havde Ret til at sagsøge, eller dennes Besulds-mægtigede, og da Indstævnte ved Kjøbecontract-Transporten af 23de October 1858 har forpligtet sig til at overtage Betalingen af den Kellermann efter den of-meldte Obligation paahvilende Gjæld af 10,000 Rb. til Erichsen, maa Kellermann selvfølgelig kunne sagsøge Indstævnte til at holde ham skadesløs for den Pantegjæld, som, efterat Eiendommen Rinderupgaard er bleven solgt ved Auc-tion den 13de April 1859, ikke er bleven dækket og derfor som personlig Gjæld hviler paa Kellermann som Udsteder af den paagjældende Forfkrivning. At nu Kellermanns formeentlige Creditorer optræde i Forening med denne mod Ind-stævnte, der formenes at have overtaget hans Gjæld, med Paastand om Beta-ling til de førstnævnte, skjønnes der ikke at være Noget til Hinder for, og da der ikke under nærværende Sag søges Dom over Erichsen, sees der ikke at være nogen Nødvendighed for, at han tillige skulde have været indstævnet.

Foraauidt Indstævnte fremdeles har paaberaabt sig, at Titanterne Pe-berlsen og Tøttrup formeentlig skulde have opnaaet Dækning for deres For-bringer paa anden Maade, har han mod deres Benægtelse intet Beviis tilveie-bragt i saa Henseende.

Derimod findes Indstævnte at maatte gives Medhold i, hvad han end-videre har paastaaet, nemlig at den af Indstævnte efter Kjøbecontract-Trans-porten af 23de October 1858 overtagne Forpligtelse til at indfri den af Kel-lermann til Erichsen udstedte Panteobligation for 10,000 Rb., ikke er ind-traadt, men bortfalden paa Grund af Misligholdelse af Contracten fra Kellermanns Side.

I bemeldte Contract hedder det nemlig, at Kellermann overdrager Ind-stævnte den ham ifølge Kjøbecontract-Transport af 27de April 1858 tilkom-mende Ret til at erholde Kjøbe paa Eiendommen med Besætning, Inventar-ium, Sæd og Afgrøde, saa at han indtræder i Sælgerens Sted, og i § 1, at Kjøbesummen er accorderet til 32,000 Rb., der afgjøres saaledes, at Kjøberen overtager til Indfrielse contant eller ved nye Obligationers Udstedelse, saaledes som han enten med Vedkommende kan forenes, eller som ved tidligere Contrac-ter og Transporter bestemt, følgende Eiendommen paahvilende Pantegjæld, nemlig til Creditforeningen af jydste Landeieendomsbesiddere 18,000 Rb., til den forrige Eier Proprietair Schmidt 4,000 Rb. og til Proprietair Erichsen 10,000 Rb., hvorhos bestemtes, at stedfundne Afbetalinger paa de 2 førstnævnte Poster bleve til Fordeel for Kjøberen, samt i § 2, at Forrentningen af Kjøbe-summen for et halvt Aar til 11te December 1858 overtoges af Kjøberen lige-som Skatterne for 2det Halvaar 1858 og Folkeløn til 1ste November, alt for-saavidt Forudbetaling ikke var sket, da denne i saa Fald kom Kjøberen til Gode. I den paafølgende 3die Post hedder det derefter, at den Specification, som findes optaget over Besætning, Inventarium, Afgrøde m. v. under den Fogedforretning, hvorved Sælgeren er udsat af Besiddelsen, bliver nærmest at lægge til Grund for Overleverelsen, men at Kjøberen indtræder i Et og Alt i Sælgerens Sted og i enhver Forpligtelse, der paahviler ham efter tidligere Transporter og Kjøbecontracter, og at Eiendommen ansees overleveret ved denne

Contract's Underkrift og staaer fra Dato for Kjøberens Regning og Risiko. Den Fogedsforretning, hvortil der i sidstnævnte Post sigtedes, var under 31te August 1858 foretaget af Skjødehaveren Proprietair H. G. W. Schmidt for at sikkre sig mod Eiendommens yderligere Forringelse, indtil han var sydbestgjort, og tillige som Skjødehaver og Debitor for Gjælden til Creditforeningen, og blev Kellermann ved samme i Overensstemmelse med L. 5—7—8 udfat af Gaardens Besiddelse, der blev overtaget af Schmidt, hvorhos Sidstnævnte, efter under 29de November 1858 at have erhvervet Dom over Fabrikant Struck, til hvem han oprindeligt havde solgt Linderupgaard ved Kjøbecontract, til Betaling af hele hans Forbring paa denne, oprindeligt for 4,000 Rd., men til Rest 3,800 Rd., paa Grund af Udeblivelse med det i 11te Juni Termin s. A. forfalne Afdrag af 1,000 Rd., den 12te Januar 1859 gjorde Execution for Beløbet og senere fik Eiendommen sat til Auction.

Om nu end Indstævnte ved den i Contracten givne Antydning var udberettet om den stedsfundne Fogedsforretning og i alt Fald havde al Anledning til at skaffe sig nærmere Oplysning om samme, maatte han iøvrigt med Føie have Grund til at vente, at der ikke paahvilede Eiendommen andre Beskæftelser end de i Kjøbecontracten udtrykkelig nævnte, saa at navnlig den angivne Kjøbesum af 32,000 Rd. ikke behøvede at overskrives, for at Indstævnte kunde overtage Eiendommen, og at de Prioriteter, han skulde overtage, først vilde forfalde til 11te December Termin 1858. Dette var imidlertid ikke Tilfældet, idet der efter en under Sagen fremsagt Panteattest udover de i Contracten nævnte Prioriteter endvidere paahvilede Eiendommen foruden Bankhæftelsen, for 81 Rd. 64  $\frac{1}{2}$ , en Pantegjæld af 1,000 Rd. ifølge Obligation af 10de Juli 1857, tinglæst den 17de September s. A., fra Schmidt til Cirjovius, hvorhos der paa Eiendommen var tinglæst den 29de Juli 1858 et af Joh. Olsen den 3die Juli s. A. erhvervet Forlig over Kellermann for 1,000 Rd. med Renter og Omkostninger og en af samme over Kellermann erhvervet Dom af 25de Januar s. A. for 500 Rd. ligeledes med Renter og Omkostninger, ligesom det maa ansees in confesso, at der ikke i 11te Juni 1858 var af Kellermann betalt Renter eller Afdrag af nogen af de i Contracten nævnte Prioriteter, saa at disse i det Hele vilde have været forfalne til Udbetaling strax, og navnlig Creditforeningens Laan, saafremt Skjødehaveren Proprietair Schmidt ikke under 19de October s. A. havde betalt de forfalne Renter til 11te Juni af samme med 450 Rd. og Rentens Rente med 6 Rd., og at der var paadraget Restancer af Skatter m. v. Efter det af Proprietair Schmidt aflagte Regnskab over Administrationen af Gaarden i Tidrummet fra hans Overtagelse af samme den 31te August 1858 indtil Auctionen den 13de April 1859 har denne saaledes blandt Andet betalt de ovenanførte til 11te Juni forfalne Renter af Creditforeningens Laan og Rentens Rente, resterende Skatter for 1ste Halvaar af 1858 og Konge- og Kirketiende for det foregaaende Aar med ca. 140 Rd.

Det er nu vel herimod fra Citanternes Side gjort gjældende, at Indstævnte ikke kunde være ubevidst med, at Proprietair Schmidts Prioritet var forfalnen til Udbetaling paa Grund af Udeblivelse med Afdrag, at Gjælden til



Cirjovius, for 1,000 Rb., der paahvilede Stjøbehaveren Schmidt, vilde blive udflettet samtidig med Indfrielsen af Sidstævntens Obligation, og at ligeledes Joh. Olfens Forlig og Dom vilde paa Forlangende blive udflettet efter dennes Tilbud, samt at de Rentier, der skulde være betalte i 11te Juni Termin af Creditforeningens Laan som Forudbetaling, angik Tidsummet fra 11te Juni til 11te December s. A. og derfor skulde paahvile Indstævnte efter Contracten; medens det af Indstævnte er benægtet, at han har faaet Underretning om, at Schmidts Prioritet var forfalden, og at Olfens Fordringer vilde kunne erholdes udflettede, er dette ifkun forklaret af eet Bidne, nemlig bemeldte Olfen, der selv har oprettet Kjøbecontract-Transporten med Indstævnte og underfrevet den paa Kellermanns Vegne efter Fuldmagt fra denne, og hvis Bidnesbyrd saaledes efter hans Stilling til Sagen ikke kan blive af nogen Betydning, og ligesaa tidt kunne Titanterne gives Medhold i, at det efter Contractens Indhold skulde paahvile Indstævnte at betale Rentierne i 11te Juni Termin af Creditforeningens Laan, da det udtrykkelig hedder i samme, at Forrentningen af Kjøbesummen, der kun bestod i Prioriteternes Overtagelse, overtoges af Kjøberen for et halvt Aar til 11te December 1858, og at Forudbetaling kom Kjøberen tilgode. Naar Titanterne fremdeles have paaveraabt sig, at Indstævnte efter de almindelige Udtryk i Contractens 3die Post om, at han indtraadte i Et og Alt i Sælgerens Sted og i enhver denne efter tidligere Contracter paahvilende Forpligtelse, skulde anses at have overtaget alle Sælgeren Kellermann som Følge af hans Besiddelse af Eiendommen paahvilende Forpligtelser, og at Indstævnte, der ikke har gjort noget Skridt for at opfylde sine Forpligtelser, ikke skulde kunne træde tilbage fra Handelen, men i alt Fald ifkun have Ret til at fordre Erstatning af Kellermann for, hvad han udover Kjøbesummen maatte betale for at kunne overtage Eiendommen, hvortil han havde tilstrækkelig Tid, da denne først blev solgt i April 1859, — findes der heller ikke heri at kunne gives dem Medhold, idet Kellermann, saalænge han ikke havde frigjort Eiendommen ved Betaling af de ved hans Forsømmelse paadragne Restancer m. v. og ved at foretage, hvad der i saa Henseende paalaa ham, ikke kunde være berettiget til at forlange, at Indstævnte skulde opfylde de ham paahvilende Forpligtelser til at overtage Prioriteterne, og da Eiendommens Salg efter den fra Proprietair Schmidts Side iværksatte Forsøgning, hvorved dette umuliggjordes i alt Fald uden meget betydelige Opoffelser fra Indstævntes Side udenfor, hvad han ved Contracten havde paataget sig, nærmest maa tilskrives den af Kellermann udviste Misligholdelse, findes der ikke at kunne paalægges Indstævnte nogen Forpligtelse til at betale Kellermann de omhandlede 10,000 Rb.

Da nu derhos Titanterne Georg Pedersen og Tøstrup, som ovenfor anført, ikke have nogen selvstændig Søgsmålsret mod Indstævnte eller noget directe Krav paa denne, men kun støtte dem paa Kellermanns formeentlige Fordring, maa Resultatet, uden at det bliver nødvendigt at undersøge, hvad Indstævnte iøvrigt til Begrundelse af sin Frifindelsespaastand har anbragt, blive, at Indstævnte eller nu hans Enke i det Hele blive at tillægge den af dem paastaede Frifindelse.“

Nr. 124.

Advocat Hindenburg  
contra**Johan Nicolai Andreas Andersen** (Defensor Levinsen),  
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Marts 1870:  
„Arrestanten Johan Nicolai Andreas Andersen bør straffes med  
Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt udrede denne Actions  
Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procu-  
ratorerne Ronge og Lehmann, med 5 Rd. til hver. At efter-  
kommes under Afsærd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjenbes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at  
stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg  
og Levinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd.  
til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Arrestanten Johan  
Nicolai Andreas Andersen, der er født den 9de April 1830 og blandt  
Andet tidligere anset ved denne Rets Domme af 17de November 1866 og 3die  
October 1868 deels efter Straffelovens § 230 1ste Led deels i Medfør af  
samme Lovs § 306 efter § 107 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange  
5 Dage, samt i Henhold til bemeldte Lovs § 306 i Medfør af sammes § 64  
til en efter § 228 og § 229 Nr. 4 1ste Led sammenholdte med § 60 første Led  
lempet Tillægsstraf af Fængsel paa Vand og Brød ligeledes i 5 Gange 5 Dage,  
har under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag tilstaaet, hvad der  
ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han den 9de f. M. hemmeligen har  
sat sig i Besiddelse af en Krumstang og en Vandkanne, tilsammen af Værdi  
1 Rd. 2 Mk., hvilke Gjenstande hørte til Ladegaardens Inventarium, men op-  
bevaredes i en Gaard i Bimmelskafet.

Efter Arrestantens Forklaring, der ikke findes at kunne forkastes, havde  
han, som under Fattigvæsenets Forsorg havde Ophold paa Ladegaarden, med  
Tilladelse forladt samme den sidstnævnte Dag i den Hensigt at skjæle for der-  
ved at komme bort fra Ladegaarden, og da han ikke andetsteds fandt Leilighed  
til at begaae Tyveri, taget de ovennævnte Gjenstande, hvormed han begav sig  
til Politikammeret, hvor han angav sig selv som skyldig i Tyveri og afgav en  
fuldstændig Forklaring, men da Arrestanten tillige har tilstaaet, at han tilvendte sig  
de omhandlede Redskaber ogsaa for ved sammes Salg at skaffe sig Fordeel,  
hvilken Plan han kun opgav, fordi det var blevet seent, og han tvivlede om

at kunne sælge de omhandlede Ting, af hvilke Vandkanben var stemplet, saa maa han anses skyldig i Tyveri, og han vil altsaa nu blive at dømmes efter Straffelovens § 231 1ste Led jfr. § 60 2det Led efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber."

Nr. 125.

Advocat Levinfen

contra

**Johan Jochumsen** (Defensor Bunken),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Antvorskov Birks Exræretsdom af 8de Januar 1870: „Tiltalte Fattiglem Johan Jochumsen af Lille Valdbby bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bør han derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnack 5 Rd. og til Defensor, Procurator Reichmann 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Februar 1870: „Tiltalte Johan Jochumsen af Lille Valdbby Fattighuus bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 60 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocuratorerne Krabbe og Petersen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinfen og Statsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

(Sluttes i næste Nr.).

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

N<sup>o</sup> 8—9.

Den 14de Mai.

1870.

---

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 20de April.

Nr. 125.

Advocat Levinsen

contra

Sohan Sochumsen (see forrige Nr.).

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Under et den 11te December f. A. ved Antvorskov Birks Politiret optaget Forhør i Anledning af, at Rasmus Olsens Enke af Lille Valdbby sigtedes for ulovlig Brændeviinshandel, forklarede Tiltalte Sohan Sochumsen af Lille Valdbby Fattighuus, efterat være formanet til Sandhed, under Eeds Tilbud, at han aldrig havde kjøbt Brændeviin hos bemeldte Enke, ligesaa lidt som hun havde skjænket ham Snaps til Fortæring paa Stedet for Betaling. Efterat der var fremkommet Omstændigheder, der lode formode, at denne Tiltaltes Forklaring var urigtig, og efterat Tiltalte desuagtet i Forhørene den 13de, 16de og 18de f. M. var vedbleven sin Forklaring, tilstod han sidstnævnte Dag, da han efter Begjæring atter stilledes i Forhør, at hans den 11te December f. A. afgivne Forklaring var urigtig, idet han nu vedgik i Løbet af de sidste 3 Aar jevnlig at have kjøbt Brændeviin hos fornævnte Enke, hvilket han deels havde drukket paa Stedet deels bragt hjem, og har Tiltalte som Grund til, at han afgav den usandsfærdige Forklaring, anført, at han ikke troede, at han behøvede at bringe Enken i Forlegenhed ved at sige Sandheden.

Tiltalte, der er født den 11te Juni 1802 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, og som under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indanteede Sag er actioneret for falsk Forklaring for Retten, findes ved den indanteede Dom for sit ommeldte Forhold retteligen anset efter Straffelovens § 146, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil i Medfør af Lovens § 23 være at fastsætte til Fængsel

paa sæbvanlig Fangekost i 60 Dage, hvorimod Dommen med Hensyn til Actionens Omkostninger vil blive at stadfæste."

Nr. 103.

Advocat Klubien

contra

**Niels Peter Nielsen** (Defensor Bunzen),

der tiltales for ulovligt Udsalg og Udskjænkning af Brændeviin.

Kjøer Herreds Politiretsdom af 2den November 1869: „Til-talte Højer Niels Peter Nielsen af Horsens bør til Aalborg Amtsfattigkassse bøde 160 Rd., og bør han derhos betale Sagens Omkostninger. Det Idømte at betale inden 3 Solemærker efter Dommens lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Januar 1870: „Politi-retsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Morville og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
3 Salarium til Advocat Klubien og Etatsraad Bunzen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag til-tales Højer Niels Peter Nielsen for ulovligt Udsalg og Udskjænkning af Brændeviin.

Tiltalte, der oftere forhen har været straffet for lignende Forseelse, og som navnlig senest ved Overrettens Dom af 1ste Mars f. A. for at have ud-skjænket Brændeviin til Fortæring paa Stedet er anset efter §. 29. Decbr. 1857 § 77 for uberettiget Brændeviinsudsalg 4de Gang begaaet med en Bøde af 80 Rd. til Amtsfattigkassen, har erkjendt, at han ogsaa, efterat Underretsdommen i denne sidste Sag var overgaaet ham den 22de Decbr. 1868, deels har udskjænket meget Brændeviin og deels i et betydeligt Omfang har udleveret Brændeviin til Folk, som isorveien havde anmodet ham om

at tage Brændeviin hjem til sig fra Kjøbstaden, men han har ved Siden heraf villet gjøre gjælbende, at han ikke har taget Betaling for den Brændeviin, han saaledes har udsjænknet, samt at han ikke af de Vedkommende har modtaget høiere Betaling for den Brændeviin, han medbragte til dem fra Kjøbstaden, end hvad det havde kostet hos Kjøbmanden eller i Brænderiet, og han har formeent, at han som Følge heraf ikke kan ansees at have gjort sig skyldig i ulovligt Udsalg eller Udsjænkning. Foruden at imidlertid 3 under Sagen afhørte Vidner edeligen have udsagt, at de i det omspurgte Tidsrum have erholdt Brændeviin udsjænknet hos Tiltalte for Betaling, eller at de uden Forudbestilling have kjøbt Brændeviin hos ham, bemærkes derhos med Hensyn til Tiltaltes Forhold ved at forhyne Folk med Brændeviin, som han paa Anmodning vil have taget hjem til dem fra Kjøbstaden, at Tiltalte efter Sagens Oplysninger maa antages ialtsald ordentligvis at have kjøbt Brændevinen i Kjøbstaden for egen Regning og sammen med det, han indkjøbte til sig selv, uden at der navnlig af de Vedkommende var medgivet ham enten Penge eller Redskaber, hvori han kunde tage Brændevinen hjem til hver især, og vel er der ikke under Sagen tilveiebragt nærmere Oplysning om Rigtigheden af Tiltaltes Anbringende om, at han ved at udlevere den saaledes hjembragte Brændeviin ikke har modtaget høiere Betaling derfor end den, han selv havde givet eller skulde give; men efter hvad Tiltalte selv har erkjendt, har han ikke blot saaledes taget Brændeviin med hjem til Enkelte, af hvem han særligt kunde være anmodet om derved at vise dem en Tjeneste, men overhovedet til Alle og Enhver, ligesom han endog deels paa sin Indgangsport deels paa Møllen har ladet opslaae en Beskjætgjørelse om, at godt Kornbrændeviin til 20 ß Potten pr. contant mod Forudbestilling kunde faaes hos ham, hvilken Beskjætgjørelse han ogsaa har gjort Forsøg paa at faae oplæst ved Kirkestævne, og den af Tiltalte i den ommeldte Henseende ubviste Virksomhed, der ogsaa maa forudsættes at have fundet Sted i hans egen Interesse, findes herefter at maatte betragtes som Brændeviinshandel.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der, som meldt, tidligere er dømt for 4de Gang begaaet ulovligt Brændeviinsalg, ved Politiretsdommen er anset efter Lov 29de December 1857 § 77 cfr. § 78 for samme Forseelse 5te Gang begaaet, og da Straffen findes passende bestemt til en Bøde til Amtsfattigkassen af 160 Rd. og det ligeledes retteligen er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste."

Nr. 122.

Advocat Broch

contra

**Niels Pedersen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Falst.

Dønsø Herreds Extraretsdom af 31te December 1869: „Arrestanten Niels Pedersen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide

i 1 Aar. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Procurator Borch 5 Rb. og til Defensor, Procurator Kramer 4 Rb. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 4de Marts 1870: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Engberg og Bøcher for Overretten betaler Arrestanten Niels Pedersen 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Pedersen for Falsk, og er det ogsaa ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dplyste beviist, at han heri har gjort sig skyldig. Da Arrestanten i Foraaret 1868 var kommen i Pengeforlegenhed, laante han 180 Rb. hos daværende Commissionair E. Hansen i Odense paa en Bexel, paa hvilken han skrev sin Huusbonds Proprietair Borchsenius's Navn som Endossent. Efterhaanden som Bexlen var forfalden, indfrieede han den med nye Bexler, som han ligeledes endosserede i Borchsenius's Navn. Deels ved et nyt Laan paa 100 Rb. deels ved Udblikvelse med Renten vorede Gjælden til 360 Rb., hvorpaa han betalte et Afdrag af 160 Rb. og under 2den November f. A. accepterede en Bexel for 200 Rb., hvilken han ligeledes forkyneede med sin Huusbonds Navn som Endossent. Da E. Hansen i Foraaret 1869 flyttede fra Odense, traadte Gaardeier H. Chr. Pedersen ind i Gjældsforholdet og blev Bexelcreditor. Bexlernes mindste og største Beløb har været resp. 200 Rb. og 360 Rb. Kun de tre sidstudslebte ere komne tilfiede under Sagen og ere daterede henholdsviis 1ste September, 1ste October og 2den November f. A. samt lyde paa 360 Rb., 360 Rb. og 200 Rb., medens de øvrige Bexler maac antages tilintetgjorte ved Indfrielsen. Samtlige Endossementer ere skrevne uden Borchsenius's Vidende og Billie.

For dette Forhold er Arrestanten, der er født i Aaret 1839 og ikke forhen tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 269, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde fin=

des passende og Bestemmelserne om Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele blive at stadfæste.“

---

**Torsdagen den 21de April.**

Nr. 121.

Advocat Hansen

contra

**Gustafva Desideria Lundstedt**, Sørensens Hustru

(Defensor Klubien),

der tiltales for Rufferi eller for at have for Betaling tilstedet Personer af forskjelligt Køn Afgang til sin Bolig for der at øve Utugt.

Criminal- og Politivrettens Dom af 5te Marts 1870: „Tiltalte Gustafva Desideria Lundstedt, Sørensens Hustru, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være dog saaledes, at hun udreder denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonjen og Tvermoes, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

**Højesterets Dom.**

For det af Tiltalte udbviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder være at dømme efter Analogien af Straffelovens § 182 2det Led, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

**Thi kendes for Ret:**

Gustafva Desideria Lundstedt, Sørensens Hustru, bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politivrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Gustafva Desideria Lundstedt, Sørensens Hustru, som ifølge en



fremlagt svenskt Præstetæst er født den 12te Mai 1837 og altsaa nu 32 Aar gammel, hvilket Retten har skjønnet at stemme med hendes Udseende, for Rusferi eller for at have for Betaling tilfædet Personer af forskjelligt Kjøns Afgang til sin Bolig for der at øve Utugt anlagte Sag kan det ikkun anses beviist ved Tiltaltes egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse, at hun i Løbet af de 3 sidste Aar, dog med flere Mellemrum, har haft Fruentimmer i Logis hos sig, som søgte Erhverv ved Utugt, og tilladt disse Fruentimmer at have Samleie med Mandspersoner i deres Logis hos hende, samt modtaget Betaling for hvert saadant Samqvem, og da dette Forhold kun findes at kunne henføres under det i Straffelovens § 182 omhandlede, at have Fruentimmer tilhuse, der ernære sig ved Løssagtighed, samt da intet Forbud i saa Henseende af Politiet er blevet udstedt til Tiltalte, saa vil hun blive at frifinde for Actors Tiltale, medens hun dog skjønnes at maatte udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 120.

Advocat Klubien

contra

**Mette Andersdatter Bak** (Defensor Kellemann),  
der tiltales for Tyveri.

Nykjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 2den Februar 1870: „Arrestantinden Mette Andersdatter Bak bør behandles overeensstemmende med den kongelige Resolution af 2den April 1869, hvorhos hun bør udrede samtlige af Actionen og hendes Arrest flydende Omkostninger, hvorunder Salarium til Actor, Procurator Schjellerup 5 Rd. og til Defensor, Procurator Esmann 4 Rd. Alt efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 28de Februar 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Morville og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. Alt efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Kellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Om Arrestantinden Mette Andersdatter Bak, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun den 10de Januar d. A. har i Nykjøbing i Gjørtler Sørensens Værksted, hvor hun efter sin Forklaring havde indfundet sig for at bestille noget Gjørtlerarbejde, tilvendt sig en lille Hammer af Værdi 1 Mk. og en Messing Morter af Værdi 8 Mk.; men umiddelbart efterat hun havde forladt Værkstedet med disse Gjenstande, blev hun efterfat og anholdt.

Arrestantinden har isøvrigt forklaret, at hun ved bemeldte Leilighed vel var noget befkjæftet, men at hun dog var sig bevidst, hvad hun gjorde, og efter Sagens Oplysninger i saa Henseende kan hun ialtselv kun antages at have været beruset i ringe Grad. De sjaalve Gjenstande ere tilbageleverede til Gjørtler Sørensen.

Arrestantinden, der er født i 1817 og tidligere gjentagne Gange har været straffet, blev senest ifølge Høiesteretsdom af 4de October 1859 anseet for 5te Gang begaaet Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 17 med Tugthuusarbejde paa Livstid; men ved kongelig Resolution af 2den April f. A. blev Friheden hende forundt paa Vilkaar blandt Andet, at hun, saafremt hun igjen gjorde sig skyldig i nogen Forbrydelse, dog med Undtagelse af Løsgængeri og Betleri, som ikke medfører større Straf, uden videre Dom vilde blive gjenindsat til Tugthuusarbejde paa Livstid.

Det maa herefter billiges, at Arrestantinden for sit ommeldte Forhold er ved Underrettsdommen dømt til at behandles overensstemmende med den nævnte kongelige Resolution, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.“

Nr. 128.

Advocat Klubien  
contra

**Lars Mortensen** (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri og for udøvet Vold mod en Skovbetjent.

Halsnæs og Frederiksværks Virks Extraretsdom af 27de November 1869: „Tilfalte Lars Mortensen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han og betale alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schmith og Glud, respective 5 Rd. og 4 Rd. samt i Erstatning til Skovopsynsmand Jens Nielsen 4 Rd. Erstatningen at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Fe-

bruar 1870: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Justitsraad Nyegaard og Justitsraad Petersen for Overretten betaler Tiltalte Lars Mortensen af Eiseleie 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Halsnæs Frederiksværks Virks Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte Lars Mortensen af Eiseleie for Tyveri og for Bold mod en Skovbetjent.

Hvad den førstnævnte Sigtelse angaaer, er Tiltalte den 20de October sidstleden tilligemed 2de Drengs bleven antruffen ved den Staten tilhørende Grønnæsse Skov, hvor ved Skovgjærdet fandtes liggende 180 affaarne Tællekjerpe og 100 Stkr. Kurvevisse, vurderede til 2 Rd. 32 f; men mod Tiltaltes vedholdende Benægtelse er der ikke tilveiebragt Beviis for, at han i Skoven havde staaet mere end en halv Snees af de førstnævnte Kjerpe.

Hvad angaaer Sigtelsen for Bold, er han ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist, da Skovløber Nielsen kom til og forfulgte Tiltalte, der forsøgte at undløbe, men blev indhentet af Nielsen, der greb ham bagfra, at have slaaet Skovbetjenten for Brystet, og efterat Tiltalte var faldet om, deels med en lukket Kniv i Haanden deels med Støvlehælen at have slaaet og sparket Nielsen i Ansigtet saaledes, at Districtslægen har erklæret, at Nielsens høire Næsebeen og Kind fandtes svulne og ømme, ligesom der viste sig en betydelig Svulst i høire Næseboers Beklædning, saa at Luften ikke kunde føres derigjennem, hvad Lægen antager for muligt ogsaa kan være fremkaldt ved en Indtrykning af Næsebenet eller Næsebruffen, medens der derhos paa Kinden fandtes et  $\frac{1}{3}$  Tomme langt Saar, ligesom Overlæbens indvendige Sliimhinde var stærkt underløben med Blod, og der paa begge Læber fandtes større og mindre Hudløsheder, hvilke Læsioner dog ikke antages at ville efterlade andre Følger end muligens en noget trang Gjennemgang for Luften gjennem høire Næseboer.

Da Tiltalte, der er født den 26de August 1835, tidligere, foruden som Militair at være anseet blandt Andet for voldeligt Overfald, Mislighed eller

Uforsigtighed ved Rjebet af sjaalet Gods, Slagsmaal og Gadeorden, ifølge Criminal- og Politirettens Dom af 11te October 1856 er straffet med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri, ved Høiesteretsdom af 31te August 1864 med samme Straf for ulovlig Dmgang med Hittegods, ved nærværende Rets Dom af 20de August 1867 med 8 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost for Fornærmelser imod Politiet og ved Halsnæs Frederiksværts Birls Extraretsdom af 4de April 1868 er frifunden for videre Tiltale for Tyveri eller ulovlig Dmgang med Hittegods, findes han nu retteligen anseet med en Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Straffelovens § 235 cfr. § 234 og § 100 cfr. §§ 98 og 203 samt efter § 301 paalagt til Skovløber Nielsen at udrede i Erstatning for Lægehjælp og Lidelser 4 Rd., og da Dommens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil Dommen være at stadfæste."

Nr. 116.

Advocat Nellesmann

contra

**Caroline Larsen** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Odense Herreds Extraretsdom af 24de September 1869: „Tiltalte Pigen Caroline Larsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør hun og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Procurator Petersen 5 Rd. og til Defensor, Procurator J. J. Hansen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 1ste Februar 1870: „Tiltalte Caroline Larsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Prøveprocurator Petersen og Procurator Tvermoes for Overretten betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 4 Dage.

Thi kjenDES for Ret:

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestem=

mes til 4 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Mellemann og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses bedder det: „Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede mod Tiltalte Caroline Larsen for Tyveri anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen med det isvrigt Dørligste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun, da Pigen Ane Sophie, der tjente sammen med Tiltalte, forlod sin Tjeneste og havde medtaget et Tørklæde af et Par Marks Værdi, som hun havde laant af Tiltalte, som Veberlag har tilegnet sig et bemeldte Pige tilhørende til 3 Mk. vurderet Forklæde, hvilket denne, da hun forlod sin Tjeneste, havde efterladt tilligemed hendes øvrige Tøi i det af hende og Tiltalte i Forening benyttede Værelse, og at hun senere har bortgivet dette Forklæde og for hendes Madmøder nægtet at have tilegnet sig det, uagtet hun havde modtaget Tørklædet tilbage, samt at hun har fravendt sin Madmøder 2 Pys af Værdi 2 ½ Stykket for at benytte dem til at arbejde ved.

For sidstnævnte Forførelse, der henhører under Straffelovens § 235, vil Tiltalte ikke være at dømme, da Bestjaalne har frasalbet Paataale; derimod vil hun, der er født 1846 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, og som ved den indankede Dom, som alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring, hvorfor der ikke her for Overretten er Spørgsmaal om et andet hende paasigtet Tyveri, for hvilket hun ved Underrettsdommen er frifundet, er anseet med Straf af 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød efter Straffelovens § 228 for sit førstnævnte Forhold, der maa ansees for svigagtigt, være at ansee efter Straffelovens § 257 med en Straf af 8 Dages simpelt Fængsel.“

### Fredagen den 22de April.

Nr. 45. Grosserer **F. N. Salomonsen** (Advocat Henriksen)  
contra

Handelskøbet **Chr. Broberg & Søn** ved dets Chef Etatsraad Grosserer **C. A. Broberg** (Advocat Hansen),  
betræffende Indstævntes formeentlige Forpligtelse til at udløbere Citanten 25 Sække Kaffe m. v.

Sø- og Handelsrettens Dom af 11te November 1869: „De Indstævnte, Handelskøbet Chr. Broberg & Søn, bør for Sagsøgeren Grosserer F. N. Salomonsens Tiltale i nærværende Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves.“

## Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter de foreliggende Oplysninger og Proceduren maa ansees uviist, hvad der foresalbt paa de Indstævntes Contoir, da Citantens Contoirist den 17de September f. A. indsendt sig der med den i den indankede Dom ommeldte Udleveringssejdel, men at de Indstævnte i hvert Fald ikkun kunne ansees at have samtykket i at udlevere hele det i Udleveringssejblen omhandlede Vareparti til Citanten under samme Betingelse, under hvilken de vare pligtige til at udlevere det til Grossererer Vech, nemlig mod contant Betaling, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne faae nogen Indflydelse paa Sagens Udfald.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes Citanten efter Omstændighederne at maatte betale de Indstævnte med 100 Rd.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til de Indstævnte med 100 Rd.; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Sagsøgeren Grosserer F. N. Salomonsen paastaar under nærværende Sag de Indstævnte, Handelshuset Chr. Broberg & Søn, kjendte pligtige til under en daglig Mulct at udlevere ham 25 Sække Niocaffe og derhos at betale ham Renter af Caffenens Værdibeløb, calculeret til 745 Rd., fra den 25de September d. A., da Caffen forlangtes udleveret, og yderligere Erstatning for Priisnedgangen, indtil Udlevering finder Steb, samt Sagens Omkostninger skadesløst. Søgsmålet grundes paa, at det indstævnte Handelshuus ved sin Chef den 17de September d. A. formeentlig har godkjendt den for samme præsenterede, af Grossererer F. C. Vech til Sagsøgeren den 14de September d. A. udsejdede og til de Indstævnte stillede Udleveringssejdel paa 50 Sække Niocaffe, men ikke bestomindre, efter den 17de September at have ladet udlevere de da forlangte 25 Sække, den paafølgende 25de September, da de resterende 25 Sække Caffe forlangtes udleverede, har nægtet Saadant.

De Indstævnte have derimod paastaet sig frifundne for Sagsøgerens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de have gjort gjældende, at Grossererer Vech, der ifølge Slutsejdel af 16de April 1869 havde kjøbt et større

Parti Caffé af de Indstævnte imod contant Betaling ved Modtagelsen efterhaanden, som større eller mindre Dele af Partiet paa Begjæring udeliveredes fra de Indstævntes Pakhuus, hvor Caffén skulde forblive henliggende, ikke kunde overbrage nogen anden eller større Ret ligeoverfor de Indstævnte til Sagsøgeren end den, han selv havde, og derhos have benægtet, at de have paataget sig eller indgaaet paa nogen særlig Forpligtelse ligeoverfor Sagsøgeren til i det Hele at anerkjende den paagjældende Udeliveringssejdel, eller til uden contant Betaling at udelivere mere end de 25 Sække Caffé, som de den 17de September d. A. godvilligen og uden dertil at være forpligtede indrømmede at maatte udeliveres til Sagsøgeren.

Da det nu efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at den af de Indstævnte til Bøch solgte, men paa deres Pakhuus fremdeles henliggende Caffé ikke var gaaet ud af de Indstævntes Eie, da Bøch overdrog sin Forbring paa 50 Sække deraf til Sagsøgeren, og at der heller ikke har fundet nogen Eiendomsoverdragelse Sted til denne, hvad de 25 Sække angaaer, som endnu ere i de Indstævntes Besiddelse, af de af Bøch til Sagsøgeren solgte 50 Sække Caffé, maa der gives de Indstævnte Medhold i, at Sagsøgeren ikke kan gjøre sin personlige Forbring paa at faae de resterende 25 Sække Caffé udeliverede gjældende imod de Indstævnte under andre Betingelser navnlig i Henseende til Betalingen, end Bøch vilde kunne gjøre det, medmindre det maa statueres, at de Indstævnte i den Henseende have paadraget sig en særegen og selvstændig obligatorisk Forpligtelse ligeoverfor Sagsøgeren. Sagens Udfald beroer derfor paa, hvad der maa antages at være passeret mellem Sagsøgeren og de Indstævnte, og den Betydning, der maa tillægges det saaledes Passerede.

Bidnet Contoirist Bøhm, hvis Fremstilling ifølge Proceduren i det Hele bliver at tage tilføje, har desangaaende forklaret, at han den 17de September d. A. indsendt sig paa de Indstævntes Contoir med den paagjældende Udeliveringssejdel, som han overgav til en Contoirist med de Ord: „Her har jeg en Udeliveringssejdel paa 50 Sække Caffé, hvoraf jeg skal have de 25 idag.“ Contoiristen gik derefter med Udeliveringssejden hen til Etatsraad Broberg, der var tilstede i samme Bærelse i saadan Nærhed, at han formeentlig maatte have hørt, hvad Bøhm sagde, og præsenterede ham Sejden uden at sige Noget, hvorpaa Broberg ligeledes uden at yttre Noget nikkede. Contoiristen gav nu Bøhm Udeliveringssejden tilbage med Anmodning om at henvende sig til Forvalteren paa Pakhuset. Dette gjorde Bidnet umiddelbart herefter, og efter Forvalterens Ordre til Pakhuusformanden blev der da paa Pakhuset udtaget og veiet samt udeliveret 25 Sække Caffé, idet Formanden bag paa Udeliveringssejden gjorde nogle Blyantsnotater om Opveiningen af de 25 Sække Caffé m. v., som Bidnet, der lod Udeliveringssejden blive tilbage, understrev. Ifølge det andet Bidne Contoirist Fredericias Forklaring henvendte han sig den 25de September paa de Indstævntes Pakhuus for at erholde de resterende 25 Sække Caffé, men Forvalteren tilkjendegav da dette Bidne, at han ikke fik disse 25 Sække Caffé, da Etatsraad Broberg havde givet Ordre til ikke at udelivere Noget for Grosserer Bøch.

At Pakhusforvalteren paa Vidnet Fredericias Forespørgsel yttrede, at han vilde have faaet Caffen, hvis han havde forlangt den den foregaaende Dag, o: forinden Grosferer Bechs Fallissement, synes ikke at kunne være af videre Betydning med Hensyn til Afgjørelsen af det Spørgsmaal, om de Indstævnte havde bundet eller forpligtet sig til uden Hensyn til senere Eventualiteter at lade Sagsøgeren faae de resterende 25 Sække Caffe uden Betaling; det er forsaavidt irrelevant, om den af Forvalteren udtalte Formening støttede sig paa en ham given Ordre eller ikke. Ei heller kan det være afgjørende, at Pakhusformanden i de omtalte Blyantsnotater paa Ubleveringsjebden har brugt den Betegnelse „a Conto omstaaende“, ligesaa lidt som at Ubleveringsjebden, hvorpaa Contoirist Bøhm havde givet Dwittering for Modtagelsen af de 25 Sække Caffe, forblev paa Pakhuset. Der skjønnes endelig heller ikke ifølge Bestaffenheden af de generisk betegnede Varer, som skulde udtages af et større Parti og derefter nærmere opveies til Bestemmelse af Prisen, i og for sig at være særlig Grund til at gaae ud fra, at Sagsøgeren skulde ville have Ubleveringsjebden betragtet som en Heelhed, saa at de Indstævnte ialtfald, naar de ikkun vilde godkjende den for en Deel, maatte være opfordrede til udtruffelig at udtale dette. Det, hvorpaa det kommer an, er saaledes formeentlig alene dette, om Etatsraad Broberg ved sit oenomforklarede Rif maa antages at have tilkjendegivet en Godkjendelse af den ham præsenterede Ubleveringsjebdel i dens Heelhed eller kun at have tilkjendegivet et Samtykke til, at der i Henshold til Ubleveringsjebden skete den deelviise Ublevering, som i Diebliffet alene forlangtes, altsaa forsaavidt kun en deelviis Godkjendelse af Ubleveringsjebden. Hvorvel det nu vistnok kunde være tvivlsomt, hvilken af disse to Betydninger der maatte ansees som den rette, tør man dog efter Søs og Handelsrettens Formening ikke imod de Indstævnets Benægtelse tillægge det omhandlede Rif den videre gaende, en større Forpligtelse for de Indstævnte medførende Betydning, som det i Tvivlstilsælde maatte være Sagsøgerens Sag at faae tydeligt konstateret om ikke ved Baategning paa Ubleveringsjebden, saa dog ialtfald ved en utvetydig Meningstilkjendegivelse fra Etatsraad Brobergs Side, hvorved bemærkes, at Uklarheden netop er kommen tilstede ved den Maade, hvorpaa Sagsøgerens Sendebud fremfattede sin Begjæring, medens al Tvivl vilde have været fjernet, hvis han først efterat have præsenteret Ubleveringsjebden og faaet Bekked i den Anledning havde tilkjendegivet, at han den Dag kun skulde have 25 Sække Caffe udelivered.

Efter det Anførte findes de Indstævnte at maatte frifindes for Sagsøgerens Tiltale; efter Omstændighederne vilde Sagens Omkostninger dog være at ophæve.“



## Mandagen den 25de April.

Nr. 135. Commissionair **M. P. Ulbeck** (Selv)  
contra

Politidirecteuren i Kjøbenhavn Etatsraad **Crone** og Criminal-  
og Politiretsassessor, Professor Lic. juris **Larsen**  
(Advocat Nellemann efter Ordre),

betræffende Gyldigheden af en Fængslingskjendelse.

Criminal- og Politiretens 2det Criminalkammers Kjendelse af 26de Febrnar 1870: „Paa Grund af den mod Tiltalte fremkomne Mistanke om bedrageligt Forhold, og da det saavel paa Grund heraf som med særligt Hensyn til de Tiltalte tidligere overgaaede Domme findes nødvendigt at fikkre hans Tilstedeværelse til Sagens Dphsning, og for at forhindre ham fra Samkvem med Andre, decreteredes Arrest paa hans Person, hvilket blev ham bethdet.“

## Højesterets Dom.

Da de af Citanten paaklagde formelle Mangler ved den ind-  
ankede Fængslingskjendelse efter den af de Indstævnte fremlagte  
Acts Udvisende ikke ere tilstede, kan den af ham fremsatte Annul-  
lationspaastand ikke tages til Følge; og da der efter de Højesteret  
forelagte Dphsninger findes at have været tilstrækkelig Føie til  
den decreterede Arrest, vil den af Citanten i Realiteten nedlagte  
Paastand om Kjendelsens Ophævelse og Ansvar for Forhørsdom-  
meren ogsaa være at forfaste. I Salarium til Advocat Nelle-  
mann vil Citanten have at udrede 30 Rd.

## Thi kjendes for Ret:

Citantens Paastand om den indankede Kjendelses  
Annulation eller Ophævelse samt at der paalæg-  
ges Forhørsdommeren Ansvar kan ikke tages til  
Følge. I Salarium til Advocat Nellemann for  
Højesteret betaler Citanten 30 Rd.

---

Nr. 127.

Advocat Hansen  
contra**Knud Hansen Trolb** og Hustru **Karen Kirstine Rasmusbatter** (Defensor Liebe),

der tiltales for at have udsendt deres Børn for at betle eller ialtsald for ikke at have afholdt dem derfra.

Odense Herreds Politiretsdom af 10de Januar 1870: „Tiltalte Knud Hansen Trolb og dennes Hustru Karen Kirstine Rasmusbatter bør hensættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt, Førstnævnte i 60 og Sidstnævnte i 30 Dage. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Marts 1870: „Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Knud Hansen Trolb bestemmes til 90 og for Tiltalte Karen Kirstine Rasmusbatter til 60 Dage. 3 Salair til Prøveprocurator P. A. Petersen og Procurator Engberg for Overretten betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

For det af de Tiltalte ubviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ere de retteligen ansete efter den i Dommen citerede Lovbestemmelse, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød, for Tiltalte Trolb i 3 Gange 5 Dage og for hans Hustru Karen Kirstine Rasmusbatter i 2 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Sagens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

## Thi kjendes for Ret:

Knud Hansen Trolb og Karen Kirstine Rasmusbatter bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, den Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Sagens Omkostninger bør Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium

til Advocaterne Hansen og Liebe for Høiefsteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De Tiltalte Indsibber Knud Hansen Trold og Hustru Karen Kirstine Rasmusbatter, der under nærværende fra Odense Herreds Politiret hertil indankede Sag sigtes for at have udsendt deres Børn for at betle eller i alt Fald for ikke at have afholdt dem derfra, skjøndt vidende om, at Børnene gif ud for at betle, ere ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tiltaaelse overbeviste, Tiltalte Rasmusbatter at have udsendt sine 2de Pigebørn respective 13 og 9 Aar gamle for at betle, saa at disse Børn jevnlige udebleve flere Dage fra Hjemmet og tilbragte Nætterne, skjøndt det var ved Vintertid, hvor de kunde, under aaben Himmel i en Skov eller i en Grøft paa Marken, medens deres Fader Tiltalte Knud Hansen Trold ikke hindrede dette, skjøndt han vidste, at Børnene saaledes vankebe omkring, medens det derhos er opløst, at vedkommende Sogneraad havde tilbudt at anbringe Børnene paa Fattiggaarden, hvilket Tilbud han ikke vilde modtage.

Det maa derfor billiges, at de Tiltalte, af hvilke Moberen ei forhen har været tiltalt eller straffet, medens Faderen, foruden at være anset for Tyveri 2de Gange, senest ved Odense Herreds Politiretsdom af 30te December 1868 har været anset for at have udsendt Børnene for at betle med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, nu ere ansete efter 2. 3die Marts 1860 § 3, men findes Straffen at burde bestemmes for Førstnævnte til Arbeide i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 60 og for Sidstnævnte i 90 Dage, hvorimod Dommen med Hensyn til Actionens Omkostninger vil være at stadfæste.“

Nr. 134.

Advocat Brock

contra

**Erikke Sophie Steffensen**, Kirckhoff's Enke

(Defensor Bunkzen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politivettens Dom af 26de Marts 1870: „Arrestantinden Rikke eller Erikke Steffensen, Kirckhoff's Enke, bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneber samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Seidelin og Prøveprocurator P. A. Peterfen, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Rikke eller Erikke Sophie Steffensen, Kirckhoff's Enke, der er født den 22de September 1825 og foruden at være ved en i denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politifager den 24de November f. A. assagt Dom anseet efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 12 Dage, er tidligere dømt 3 Gange for Tyveri, senest ved denne Rets Dom af 3die October 1868 deels i Medfør af Straffelovens § 64 til en under Hensyn til sammes § 230 1ste Led lempet Tillægsstraf, deels efter denne Lovs § 231 1ste Led til Forbebringingshuusarbeide i 1 Aar, er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dphyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have afvigte 15de Februar frastjålet Geheimeconferentsraad Sohnsen en til 3 Rd. vurderet Frakke, hvori et Tørklæde og en Daase, tilsammen af Værdi 2 Mk.

Som Følge heraf vil hun nu blive at dømmes efter sidstnævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Forbebringingshuusarbeide i 18 Maaneber.“

## Tirsdagen den 26de April.

Nr. 130.

Advocat Riebe

contra

**Jens Christian Andersen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Han Herrebernes Extraretsdom af 12te Februar 1870: „Arrestanten Jens Christian Andersen bør hensesættes til Tugthuusarbeide i 6 Aar. Saa udreder han og denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Mønsted og Defensor, Rammerraad Procurator Lykke 5 Rd. til hver. I Erstatning til Huusmand Niels Thomsen i Harring betaler han 3 Rd. 2 Mk. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige

Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Marts 1870: „Underretsbommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Sjaacsen og Cancelliraad Morville, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning ubredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Jens Christian Andersen for Tyveri, og er det i saa Henseende ved hans egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, da han den 4de Januar d. A. i Mørkningen havde indfundet sig i Chr. Diesens Brænderi i Hjerritslev for at faae Logis og uden at træffe Nogen var gaaet ind i Stuehusets Forstue, hvis Dør var aaben, har, da der hverken her eller i de tilstødende Værelser var Nogen tilstede, tilvendt sig en i Forstuen hængende Kava, der tilhørte en Skipper fra Aarhus. Kavaen, som Tiltalte Dagen efter solgte for 2 Rd. 3 Mk., er bragt tilstede under Sagen og efterat være vurderet til 12 Rd. tilbageleveret Besjtaalne, der har frasalbet Krav paa videre Erstatning. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, der en Nat i afvigte Aars Høst af Hunsmand Niels Thomsen i Harring havde faaet Logis i dennes Lade, hvor der paa en Bjalke hang en Badmels Frakke, har den næste Nat atter begivet sig ind i Laden, hvis ene Ydermuur var taget ned, og der tilvendt sig bemeldte Frakke samt en Sæk, hvilke Gjenstande, der tilhørte fornævnte Niels Thomsen, af denne ere ansatte til en Værdi af henholdsvis 3 Rd. og 2 Mk.; Sækken har Tiltalte solgt for 12 f, og Frakken, som han havde iført sig og gaaet med, var han endnu ved sin Anholdelse i Besiddelse af, men den var da i en værdiløs Tilstand.

For dette sit Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1815, og som foruden oftere at have været straffet for Løsgængeri og Væleri ligeledes gjen=tagne Gange har været anset for Tyveri, senest ved Overrettens Dom af 9de September 1861 for 3die Gang begaaet Tyveri i Forbindelse med Væleri i

Medsør af Frdn. 11te April 1840 § 15 og Lov 3die Marts 1860 med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar, nu være at straffe for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 2 Aar. Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er fastsat til samme Slags Strafarbejde i 6 Aar, men hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, ligesom det vil kunne have sit Forblivende ved den Huusmand Niels Thomsen tillagte Erstatning, vil saaledes med den nævnte Forandring i Straffetiden være at stadfæste."

Nr. 119.

Statsraad Bunzen

contra

**Ole Christian Olsen** (Defensor Liebe),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Sorø Birk's Extraretsdom af 24de Juni 1869: „Tiltalte Handelsbetjent Ole Christian Olsen samt Huusmændene Niels Pedersen, Anders Hansen og Jens Larsen bør hver især hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneder. Tiltalte Høker Andreas Pedersen Østerby bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Samtlige Tiltalte udrede in solidum alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Flor 6 Rd. og til Defensor, Procurator Windfeld Hansen 5 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Januar 1870: „De Tiltalte Huusmændene Niels Pedersen, Anders Hansen og Jens Larsen samt Handelsbetjent Ole Christian Olsen bør hver især straffes med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor for Overretten, Justitsraad Procurator Petersen betale de fornævnte 4 Tiltalte samt Tiltalte Høker Andreas Pedersen Østerby Een for Alle og Alle for Een 10 Rd. 3 Salair til Defensor for Overretten, Procurator Simonsen betale bemeldte Tiltalte med Undtagelse af Ole Christian Olsen ligeledes Een for Alle og Alle for Een 8 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, navnlig forjaaviddt dette bestaaer i, at han under et den 3die Marts f. A. optaget Forhør har afgivet en bitterlig urigtig

Forklaring, vil han ikke kunne undgaae at ansees efter Straffelovens § 146; men efter Omstændighederne findes hans Straf at kunne fastsættes i Henhold til Slutningen af Paragraphens 1ste Led til simpelt Fængsel i 2 Maaneer. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettsdommen for Tiltaltes Vedkommende være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Ole Christian Olsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneer. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Sorø Birk's Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte Huusmændene Niels Pedersen, Anders Hansen og Jens Larsen samt Handelsbetjent Ole Christian Olsen for at have afgivet falsk Forklaring for Retten, og Tiltalte Høier Andreas Pedersen Østerby for at have forledet til at afgive saadan falsk Forklaring.

Det er i saa Henseende ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Dplysste godtgjort, at de førstnævnte 3 Tiltalte, der den 24de Februar f. A. vare indkaldte for Retten for som Vidner at afgive Forklaring under en imod Tiltalte Høier Andreas Pedersen Østerby indledet Undersøgelse for ulovlig Brændeviinshandel, ikke i deres Forklaringer have holdt sig Sandheden efterrettelige. . . . .

Om Tiltalte Ole Christian Olsen, Handelsbetjent hos Tiltalte Østerby, er det oplyst, at han under et Forhør den 3die Marts f. A. efter at være bleven formanet til Sandhed under Eeds Tilbud har forklaret, at hans Principal albrig forlangte Betaling for Brændeviin og saaledes ikke solgte Brændeviin. Det blev derefter blandt Andet foreholdt Tiltalte, at han havde leveret Brændeviin til Folk og, efterat disse havde betalt, havde kastet en Cigar til dem og sagt, at den skulde de have for deres Mark, men hertil svarede han, at Cigaren var en Mark værd. Denne Forklaring vebblev han under et Forhør den 6te Marts, hvor han tillige udsagde, at Østerby i den senere Tid havde havt nogle Cigarer, som bleve solgte i Boutikken for 1 Mk. Stykket, og at disse, naar undtages et enkelt Tilfælde, vare blevene uleverede til Vedkommende, uden at de tillige havde erholdt Brændeviin. Under et senere Forhør den samme Dag har Tiltalte imidlertid erkjendt, at hans foregaaende Forklaring var urigtig, at der hos Østerby i Birkeligheden solgtes Brændeviin, og at det kun skulde hedde

fig, at der blev betalt enten for *M* eller for Cigarer, medens der i Virkelighed blev betalt ogsaa for Brændeviinen. Ligeledes forklarede Tilstalte nu, at han godt vidste, at den Cigar, *M*sterby solgte til en Mark, kun var en almindelig god Cigar, og at det var et Paaskud, naar den leveredes Kunderne for dermed at skjule Salg af Brændeviin.

Spvad endelig angaaer Tilstalte Høker Andreas Pedersen *M*sterby, er det af Tilstalte Ole Christian Olsen udsagt, at han af *M*sterby er bleven tilskyndet til at afgive den urigtige Forklaring, hvormed han fremkom i Forhøret den 3die Marts s. A.

Tilstalte *M*sterby har forsaavidt vedgaaet, at der, efterat Tilstalte Olsen var indkaldt som Vidne i Sagen, har imellem dem fundet en Samtale Sted, under hvilken han — som det hedder — har behandlet Sagen i sin Almindelighed, og navnlig udtalt, at, naar Olsen blot sagde, saaledes som det var tilgaaet, at han — *M*sterby — ikke aabenbart tog nogetsthemst Vedetlag for Brændeviinen, kunde det ikke være urigtigt. Tilstalte har imidlertid i Forbindelse hermed udsagt, at han fra sit Standpunct virkelig ansaae den af ham brugte Fremgangsmaade med Hensyn til Brændeviins Affæining for tilladelig, og at han kun har bestyrket Olsen i den samme Opfatning samt til at afgive en hermed stemmende Forklaring.

Da dette nu i det Væsentlige stemmer med, hvad af Tilstalte Olsen iøvrigt under Sagen er ansørt, ligesom denne udtrykkelig har erklæret, at han ikke har villet sigte Tilstalte *M*sterby for at have forført ham til at aflægge falsk Forklaring, findes bemeldte Tilstalte ikke at være overbevist om noget Forhold, der kan paadrage Strafsansvar, og han er derfor ved Underrettsdommen rettelig frifunden for Actors Tiltale, dog saaledes at han med de andre Tilstalte deeltager i Actionens Omkostninger.

Derimod ville de andre 4 Tilstalte, der ere søgte . . . Ole Christian Olsen i 1834, og af hvilke . . . iøvrigt Ingen tidligere findes at være tilstalte eller straffede, være at ansæe med Straf efter Straffelovens § 146, hvorhos Straffen skjønnes at burde bestemmes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød for hver, idet der navnlig ikke findes at være oplyst saadanne særdeles Omstændigheder, der i Genhold til den citerede § skulde kunne beseie til Anvendelse af den i Underrettsdommen bestemte mildere Straf af 2 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Med den ansøgte Forandring vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger bifalbes, være at stadfæste.“



**Onsdagen den 27de April.**

Nr. 85.

Advocat Henrichsen  
contra**Jens Johan Julius Christian August Galster**

(Defensor Brock),

der tiltales for at have fornærmet Herredsfoged Cancelliraad Meinig under og i Anledning af Udførelsen af hans Embede ved i et Communalbestyrelsesmøde, hvor Cancelliraad Meinig som Formand ledede Forhandlingerne, at sigte ham for ikke at sige Sandhed, navnlig i Erklæringer.

Rjær Herreds Extraretsdom af 29de April 1869: „Den incriminerede af Tiltalte, Fernstøberieier Jens Johan Julius Christian August Galster, Medlem af Communalbestyrelsen i Nørresundby, om og mod Herredsfogden i Rjær Herred, Cancelliraad Meinig, Ridder af Dannebrog, i et Communalbestyrelsesmøde den 17de Juli 1868 brugte Udtalelse, at Sidstnævnte ikke siger Sandhed i Erklæringer, bør døds og magtesløs at være og ikke komme denne Embedsmand til Skade paa Ære, Embede, gode Navn og Rygte i nogen Maade, og bør Tiltalte for dette sit Forhold til Statskassen bøde 50 Rb. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling straffes med simpelt Fængsel i 15 Dage. Saa bør og Tiltalte tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger, berunder Salairer til Actor, Kammerassessor Johansen 20 Rb. og til Defensor, Procurator Bentzen 15 Rb. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 25de October 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Morville, betaler Tiltalte 15 Rb. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Idømte iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

**Højesterets Dom.**

3 Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande saaledes, at Fristen for Mulctens Udredelse be

stemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. 3 Salarium til Advocaterne Henschsen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag er Medlem af Communalbestyrelsen for Nørresundby, Fernstøberieier Jens Johan Julius Christian August Galster, sat under Tiltalte for at have fornærmet Herredsfoged Cancelliraad Meinig under og i Anledning af Udsættelsen af hans Embede ved i et Communalbestyrelsesmøde, hvor Cancelliraad Meinig som Formand ledede Forhandlingerne, at sigte ham for ikke at sige Sandhed, navnlig i Erklæringer.

Bed de af fem Medlemmer af den daværende Communalbestyrelse for Nørresundby afgivne edelige Forklaringer maa det anses godtgjort, at Tiltalte, der ligeledes var Medlem af bemeldte Communalbestyrelse og som saadan deltog i et den 17de Juli s. A. afholdt Communalbestyrelsesmøde, der lededes af Herredsfogden, Cancelliraad Meinig som Formand, har, efterat der i Mødet havde fundet nogen Ordveksel Sted mellem Tiltalte paa den ene Side og Cancelliraad Meinig og Repræsentantskabets Formand paa den anden Side om, hvorvidt det kunde tilstedes Tiltalte at faae tilført Protocollen nogle Bemærkninger i Anledning af en Sag, der havde været foretagen i Mødet, men som isørgt maa antages at have fundet sin Afgjørelse i et tidligere Møde, hvilken Tilførsel navnlig Repræsentantskabets Formand modsatte sig, yttret til Cancelliraad Meinig, uden at denne Yttring stod i Forbindelse med de førte Forhandlinger: „De har viist, at De ikke siger Sandhed, De har viist, at De ikke siger Sandhed i Erklæringer.“

Under den i denne Anledning stedsundne offentlige Undersøgelse har Tiltalte gjort gjældende, at den paagjældende Udtalelse af ham var fremkaldt af Harme over den Uret, der efter hans Formening blev ham tilføjet ved, at han ikke kunde faae tilført Protocollen, hvad han, som berørt, ønskede at lade tilføje, og at han ikke havde til Hensigt at fornærme Cancelliraad Meinig, samt at Udtalelsen alene gik ud paa, at Cancelliraad Meinig ikke sagde Sandt i Erklæringer, der angik ham, hvad han efter sit Anbringende formener at have været berettiget til at udtale, idet han i saa Henseende fornemmelig har paabe- raabt sig Indholdet af en af Cancelliraad Meinig under 8de December 1865 afgiven Erklæring over nogle af Tiltalte indgivne Andragender om Tilladelse til at anvende Assurancesummerne for nogle Steder, der vare afbrændte ved den Nørresundby den 17de Juni s. A. overgaaede Iibebrand, til Opsørelse af Bygninger tildeels udenfor Brandtomterne. Efter de under Sagen tilveiebragte Oplysninger kan det imidlertid ikke antages, at Cancelliraad Meinig i den ommeldte Erklæring har i nogen af de af Tiltalte fremhævede Hensænder fra- veget Sandheden, og navnlig maa det, forsaavidt det i Erklæringen er udtalt,

at en navngiven Gaardeier i Nørresundby havde lovet i Anledning af den paa-tænkte Regulering af en af Byens Gader uden Veberlag at ville brække et Hjørne af sin Gaard, bemærkes, at, om det end ikke kan ansees fuldstændigt godtgjort, at den Paagjældende udtrykkelig havde erklæret ikke at ville have noget Veberlag for den ommeldte Foranstaltning, maa det i alt Fald antages, at han paa dertil givne Foranledning fra Communalbestyrelsens Side har erklæret sig villig til at afbrække det ommeldte Hjørne, uden at han da har fremfat nogen Fordring paa Veberlag derfor, samt at han ved den Maade, hvorpaa han stillede sig ligeoverfor den ommeldte paatænkte Foranstaltning, har givet Communalbestyrelsens Medlemmer og navnlig ogsaa Cancelliraad Meinig tilstrækkelig Føie til at forudsætte, at han ikke forbrede noget Veberlag. Der er nu ei heller iøvrigt under Sagen oplyst Noget, der kunde retfærdiggjøre en saadan Udtalelse om Cancelliraad Meinig som den omhandlede, og ligesaa lidt som der vil kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Benægtelse af, at den paagjældende Udtalelse havde det ovenangførte Indhold, idet saadant, som meldt, ved Vidneforklaringerne maa ansees fuldstændigt godtgjort, ligesaa lidt kan hans Benægtelse af at have havt til Hensigt at fornærme Cancelliraad Meinig komme i nogen Betragtning, eftersom Udtalelsen, der gaaer ud paa ganske i Almindelighed at sigte Cancelliraad Meinig for Ufandsærbighed, navnlig i Embedserklæringer, i og for sig maa ansees for fornærmelig, og Vidnernes Forklaringer derhos gaae ud paa, at det efter de Omstændigheder, hvorunder Tiltalte brugte den omhandlede Udtalelse, var dem klart, at den fandt Sted i den Hensigt at fornærme Cancelliraad Meinig. Da nu Sidstnævnte ved den paagjældende Leilighed i Embeds Medfør i Hensholt til Beskjendtgjørelse af 17de October 1858 var tilstede som Formand for Communalbestyrelsen og som saadan ledede Forhandlingerne, og den omhandlede fornærmelige Udtalelse af Tiltalte derhos efter, hvad ovenfor er anført, blev fremført i Anledning af Handlinger, som Cancelliraad Meinig i Embeds Medfør havde foretaget, maa Tiltalte ved sit ommeldte Forhold ansees at have paa draget sig Ansvar efter Straffelovens § 101, uden at navnlig den Omstændighed, at Tiltalte selv var Medlem af Communalbestyrelsen, findes at kunne besculpere ham eller bewirke, at Sagen ikke rettelig skulde kunne gøres til Gjenstand for Justitsforfølgning, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af en Bøde paa 50 Rb. til Statskassen eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 15 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, hvorhos bemeldte Doms Bestemmelser om Mortification af den omhandlede fornærmelige Udtalelse samt om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den nævnte Dom være at stadfæste."

Nr. 136.

Advocat Henrichsen  
contra

**Jens Jensen Skou** (Defensor Nellemann),  
der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne  
Koster.

Aalborg Rådstads Extraretsdom af 4de Februar 1870:  
„Arrestanten Jens Jensen med Tilnavn Skou bør straffes med  
Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og tilsvare Ac-  
tionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator  
Benzen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Høegh 4 Rd. At  
efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Marts 1870: „Tiltalte  
Jens Jensen Skou bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at  
være dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger efter  
Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor  
og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Isaacsen,  
5 Rd. til hver. Det Udfærd at efterkommes under Udfærd efter  
Loven.“

### Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde  
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Nelle-  
mann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „Jens Jensen Skou,  
der er født i Aaret 1812 og tidligere 2 Gange har været straffet for Tyveri,  
senest ved Høllum Hindsted Herredets Extraretsdom af 12te Marts 1867 efter  
Straffelovens § 229 med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, tiltales under denne  
Sag for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.“

Efterat Jernbanearbejder Christen Sørensen i Aalborg den 17de De-  
cember f. A. havde anmeldt for Politiet, at der i Lidsrummet siden den fore-  
gaaende Dags Middag var ham frastjaalet en Frakke, et Par Beenklæder og en  
Vest, blev der ved en samme Dags Aften foretagen Efterspørgsel hos Byens  
Pantelaanere af en af disse ubleveret et Par Beenklæder, med Hensyn til hvilke  
Chr. Sørensen har aflagt Tilhjemlingsseeb, og som Tiltalte har erkjendt at  
have været i Besiddelse af og samme Aften at have ved en Anden pantsat for  
9 Mk. Han har imidlertid benægtet at have stjaalet disse Beenklæder, men

vil den 17de December f. A. om Morgenen Kl. 8 à 9 have modtaget dem af en ham ubekjendt Person, som han møbte paa Gaden, i Pant for et Laan af 3 Mk., saaledes at Beenklæderne skulde være hans Eiendom, hvis de ikke bleve indløste inden samme Dags Middag, og vel er der nu ikke under Sagen oplyst Noget til Bestyrkelse af dette Tiltaltes Anbringende om Maaden, hvorpaa han vil være kommet i Besiddelse af disse Beenklæder, men da der ikke er tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for Chr. Sørensens tidligere Eiendomsret til Beenklæderne, idet det ene af de to herom afspørte Vidner ikke med Bestemthed har kunnet gjenfjende dem som Chr. Sørensens Eiendom, og da det ei heller paa anden Maade er godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det paagjældende Tyveri, eller at han har været i Besiddelse af de øvrige ved samme stjaalne Gjenstande, der den 8de Januar d. A. bleve fundne skjulte paa en Rjebmands Plads i Aalborg, vil Tiltalte være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser."

---

### Torsdagen den 28de April.

Nr. 131.

Advocat Hindenburg  
contra

**Christen Eilertsen** og dennes Hustru **Erasmie Caroline Nielsen** (Defensor Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Marts 1870: „De Tiltalte Christen Eilertsen og Hustru Erasmie Caroline Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Een for Begge og Begge for Een i Erstatning til Rjebenhavns Fattigvæsen betale 26 Mk. 9 ø samt paa samme Maade tilsvare denne Sags Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afbærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udbviste, i den inbankede Dom fremstillede Forhold ville de være at ansee efter Straffelovens § 257. Deres Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Eilertsen i 5 Dage og for hans Hustru i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Christen Eilertsen og Hustru Erasmie Caroline Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Nellemann for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

---

I den indtænkte Doms Præmisser hedder det: „Da de Tiltalte Christen Eilertsen, som er født den 13de December 1817 og ikke tilforn straffet, og hans Hustru Erasmie Caroline Nielsen, som er født den 9de Marts 1824 og ved denne Rets Dom af 14de Marts 1865 anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod dem for Bedrageri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse ere overbeviste at have i Vintrene 1867—68 og 1868—69 efter fælleds Aftale under det urigtige Foregivende, at han kun havde en ugentlig Fortjeneste af 2 à 3 Rd., medens han paa Helsingørsgadens Sufkerhuus stadig har haft en Fortjeneste af 6 Rd. om Ugen, begjært Understøttelse af Kjøbenhavns Fattigvæsen og erholdt Brødbjælp til en Værdi af 26 Rd. 9 h, samt derhos at have gjort Forsøg paa at erholde lignende Understøttelse i indværende Vinter, — ville de være at see efter Straffelovens § 252 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Eilertsen i 2 Gange 5 Dage og hans Hustru i 3 Gange 5 Dage, og Een for Begge og Begge for Een have at betale i Erstatning til Kjøbenhavns Fattigvæsen det ovennævnte Beløb.“

---

Nr. 123.

Advocat Nellemann

contra

**Niels Geert Nielsen** (Defensor Hindenburg),  
der tiltales for at have forsøgt at ombringe Aftægtsmand Jacob Nielsen og Hustru ved Gift.

Mars og Slet Herreders Extraretsdom af 3die September 1869: „Arrestanten Gaardmand Niels Geert Nielsen af Mørhøi bør hensættes til Tugthuusarbejde i 10 Aar. Saa bør han og at udrede i Erstatning til Aftægtsmand Jacob Nielsen og Hustru

for Cuur og Pleie m. m. 11 Rd. 5 Mk. 4 ß og til Districts-læge Levin 14 Rd. samt tilsvare alle af hans Arrest, Actionen og Straffens Execution lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Nors 10 Rd. og til Defensor, Procurator Mønsted 8 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Marts 1870: „I Henseende til den idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Erstatning til Aftægtsmand Jacob Nielsen betaler Arrestanten 14 Rd. 5 Mk. 4 ß. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Defensor for Underretten 8 Rd. og til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, 10 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven."

#### Høiesterets Dom.

I Hensehold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Efter den fra Actor for Underretten først for Høiesteret derom nedlagte Paastand bliver der at tillægge ham et Salair af 10 Rd., som udredes af Tiltalte.

#### Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Procurator Nors for Underretten og Advocaterne Mellemann og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til den Førstnævnte og 20 Rd. til hver af de Sidstnævnte.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Gaardmand Niels Geert Nielsen for at have forsøgt at ombringe Aftægtsmand Jacob Nielsen og dennes Hustru ved Gift.

Arrestanten har i saa Henseende tilstaaet, hvad ogsaa stemmer overeens med Sagens øvrige Oplysninger, at han, der eiede en Gaard i Myrhøi, hvoraf der svaredes Aftægt til de sammesteds boende Aftægtsfolk Jacob Nielsen og dennes Hustru Else Marie Andersdatter, men isvrigt befandt sig i fortrykte Kaar og navnlig havde Banffelighed ved at udrede Aftægten, hvorhos han levede

i mindre godt Forhold med sin Hustru, med hvem han, efterat hans første Hustru var død for 2 à 3 Aar siden, var bleven gift ved sidste Nytaarstid, har besluttet sig til at bringe den ovennævnte Aftægtsmand og dennes Hustru af Dage ved Gift, og at han i denne Hensigt, som det maa antages, en Dag i sidste Deel af Mai Maaned s. A. har blandet Arsenik i noget bemeldte Aftægtsfolk tilhørende Meel, der henstod i en Kurv paa Aftægtsfolkene's Loft, der kun ved et Skillerum, hvorigjennem han kunde række med Armen, var adskilt fra Arrestantens eget Loft. Efter Arrestantens Forklaring havde han efter sin første Hustrus Død foresundet noget Arsenik i Huset, saameget som der kunde rummes i et Fingerbøl, hvilket han antog var Resten af noget Arsenik, som han tidligere havde erholdt af en Mand for at bruge til Vaskning af Kreaturer, og han havde, for at der ikke skulde skee Skade derved, henlagt det indsvøbt i Papir og nogle Klude under en Steen i Muren i Vaden, hvorfra han flere Gange havde taget det frem og endog en Gang gaaet med det i Vestelommen, men hver Gang igjen lagt det tilbage paa samme Sted, da han ikke kunde bekvemme sig til at bruge det, sejndt han oftere kom i Tanker derom, da Gaarden næsten ikke kunde udbringe mere, end der blev leveret i Aftægt; da han endelig, som anført, kom Arseniken i det Aftægtsfolkene's tilhørende Meel, rørte han det, for at det ikke skulde forfeile sin Virkning, omkring i Melet, der efter Sagens Oplysninger maa antages at have udgjort omtrent 2 Potter.

Da Aftægtsfolkene den 27de Mai s. A. havde spist af en Pandekage, der var tillavet af en Deel af dette Meel, og drukket noget Mælk, blev de omtrent  $\frac{1}{4}$  Time derefter begge syge og fik en voldsom Opkastning, der vedvarede hele Natten, ligesom de ogsaa vare syge i de følgende Dage og den 30te s. A. bleve tilsete af en Læge. De maa derefter antages snart at være blevne raske igjen, men da de den 8de Juni s. A. om Aftenen havde spist Meelgrød, der var tillavet af Meel af den samme Beholdning, fik de igjen Opkastning, der fortsattes hele Natten med samme Voldsomhed som tidligere, og de vare derefter saa syge, at de neppe kunde reise sig Dagen efter, men i flere Dage maatte holde Sengen. Den 11te Juni s. A., medens Arrestanten var fraværende fra sit Hjem, laante Arrestantens Hustru, der allerede nogle Dage tidligere havde laant lidt af det samme Meel af Aftægtsfolkene, men hvilket Arrestanten havde søgt at forhindre sin Hustru i at benytte, uden at dette dog lykkedes ham, saa at det blev nydt af hende og Børnene, men i saa ringe Mængde, at ingen skadelige Følger deraf opstod, atter hos Aftægtsfolkene noget af det omhandlede forgiftede Meel, hvoraf hun tillavede Pandekager, af hvilke hun gav nogle til Aftægtsfolkene, der endnu vare syge, hvorfor Aftægtskonen ikke spiste noget af Pandekagerne, hvorimod Aftægtsmanden spiste et lidet Stykke deraf, som han strax maatte kaste op, og da tillige Arrestantens Kone og Børn, der havde spist af de af det ommeldte Meel tillavede Pandekager, bleve syge og fik stærke Opkastninger om Eftermiddagen og Natten, blev en Læge tilkaldt, der efter de Syges Tilstand og øvrige foresundne Tegn antog, at en Forgiftning havde



fundet Sted, og gjorde Anmeldelse derom til Zvrigheden, hvorefter Undersøgelsen af Sagen blev paabegyndt.

Ved den af vedkommende Physicus og en Apotheker foretagne Undersøgelse af en Deel af, hvad de Syge havde opafstet, og af Levingerne af de af Arrestantens Hustru tillavede Pandekager saavel som den tilbageværende Deel af det paagjældende Meel maa det ansees godtgjort, at disse Gjenstande have indeholdt Arsenik og Resterne af Pandekagerne og Melet endog i betydelig Grad, hvorhos den af vedkommende Physicus afgivne Erklæring gaaer ud paa, at en saadan Deel Arsenik, som Arrestanten har vedgaaet at have blandet i det ommeldte Meel, maa, selv om det er ubrødt i Meel, ansees for mere end tilstrækkelig til at bevirke Døden for hvilket som helst Menneffe, der ikke ved jævnlig Nybelse af Rottetrugt undtagelsesviis har naaet en høiere Grad af Uimodtagelighed for dets Indvirkning, hvorhos det dog ved det enkelte Tilfælde maa komme i Betragtning, hvor stor Meelbeholdningen var, hvor fuldstændig Blandingen har været, og hvormedet den Enkelte deraf har nydt. Efter den af vedkommende Læge, der har behandlet de ommeldte Syge, under Sagen afgivne Erklæring vare Arrestantens Børn allerede den 16de Juni f. A. igjen raske og formeentlig uden Fare for Sygdom i Fremtiden, som vilde være at tilskrive den ommeldte Anledning, og ligeledes vare Arrestantens Kone, der er 43 Aar, og Aftægtskonen, der er 65 Aar, hvilke begge, da Lægen den 23de Juni f. A. havde seet dem, ikke vare fuldkommen helbrede, ved den senere den 25de Juli f. A. af Lægen foretagne Undersøgelse raske og maatte antages at nyde samme Grad af Sundhed som før Forgiftningen, og der var saaledes ikke Sandsynlighed for, at denne vilde have skadelige Følger for deres Helbred i Fremtiden, hvorimod der hos Aftægtsmanden, som var noget affældig og 65 Aar gammel samt i de sidste Aar har lidt af en tiltagende Rygten og Zitteren af Hænderne, der syntes at staae i Forbindelse med en Hovedpine og et Rigfald eller lignende, hvoraf han tidligere skal have lidt, havde indfundet sig nogen Lambed i Extremiteterne, der endnu, da Lægen den 10de November f. A. besøgte ham og isørigt fandt hans Almeenbesindende ligejaa godt som før Forgiftningen, omtrent var uforandret, og har Lægen derhos ubtalt, at det ikke tør ansees for sandsynligt, at denne Lambedstilstand — der efter hans Formening maa antages at være en Følge af Forgiftningen — i nogen væsentlig Grad vil bedre sig.

Den af det kongelige Sundhedscollegium, hvem Sagens Acter have været tilstillede, afgivne Erklæring gaaer ud paa, at det maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at der har været blandet Arsenik i det paagjældende Meel og de deraf lavede Spiser, at det, naar hensees til de ved Nybelsen af Spiserne opstaaede Tilfælde, maa antages, at den iblandede Giftmængde har været stor nok til at kunne medføre Fare for de Paagjældendes Liv, at de Sygdomstilfælde, hvoraf Jacob Nielsen og Hustru have lidt strax efter Nybelsen af de paagjældende Spiser, maa antages at være en Følge af, at der har været blandet Arsenik i det omhandlede Meel, men at det ikke med Bestemthed lader sig afgjøre, om de nerveuse Tilfælde, som Jacob Nielsen led af, og den tilbageblevne rin-

gere Grad af Læmhed skyldes en tidligere Lidens af Nervesystemets Centralorganer, maaskee forøget ved Giftens Virkning paa Organismens øvrige Functioner, eller hovedsagelig Giften, og at det saaledes ikke med Sikkerhed kan afgjøres, om der ved Giften er efterladt en vedvarende stabil og Indsyndelse paa Jacob Nielsens Helbred.

Arrestanten har isørigt udsagt, at, da han hørte, at Aftægtsfolkene vare blevne syge, fortrød han Gjerningen og gik op paa Postet for at skaffe Melet bort, men da Kurven, hvori det var, var flyttet fra Stedet og, saavidt han veed, var tagen med i Leiligheden, kunde han ikke faae Melet borttaget, og da han den 10de og 11te Juni f. A. var fraværende fra sit Hjem, tænkte han over, hvorledes han skulde faae fat i Melet, og navnlig tænkte han paa at vilde laane det og nedgrave det for at forhindre, at Aftægtsfolkene kom af Dage, og skjøndt det havde været hans Hensigt først at komme hjem den 13de Juni f. A., gik han dog hjem den 11te Juni om Aftenen i den Hensigt at sætte sig i Besiddelse af Melet, for at ikke hans Børn skulde komme til Skade ved Ryddelsen deraf, efterføm de selv ikke havde Meel i Huset, men da han kom hjem, var det næsten altsammen forbrugt, og der var kun en Ubetydelighed tilbage, som Districtslægen tog med sig.

Bel har nu Arrestanten under de Forhør, der ere optagne, efterat Overretten ved Kjendelse havde forlangt yderligere Oplysninger tilveiebragte, fuldstændig tilbagekaldt sin foransørte Tilstaelse, som han vil have afgivet for at ffaane sin Hustru, der — som han har anbragt — efter hendes eget Udsagn til ham skulde forøvet de Handlinger, hvorfor han havde paataget sig Skylden, men til den saaledes forandrede, i og for sig aldeles nantagelige Forklaring, der derhos i alle væsentlige Puncter er i Strid med Sagens øvrige Oplysninger, vil der i Henhold til L. 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn, og idet det saaledes efter alt det Anførte maa ansees godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i et med Overlæg iværksat Forsøg paa at stille de oftmeldte Aftægtsfolk ved Livet, maa det billiges, at Arrestanten, der er født i Aaret 1814 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, er ved den paaanfede Underrettsdom anseet efter Straffelovens § 190 sammenholdt med § 46 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthuusarbejde i 10 Aar, og bemeldte Dom vil derfor forsaavidt være at stadfæste.

Arrestanten vil derhos have at betale til Jacob Nielsen efter dennes derom nedlagte Paastand en Erstatning af ialt 14 Rd. 5 Mk. 4 ß, saavel som at udrede Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Defensor for Underretten 8 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten 10 Rd. til hver, hvorimod der ikke bliver at tillægge Actor for Underretten Salair, da derom ikke er nedlagt nogen Paastand.“

## Fredagen den 29de April.

Nr. 62. **Generaldirectoratet for Skattevæsenet** (den  
constituerede Kammeradvocat Statsraad Bunken)

contra

Lieutenant **C. F. Bay** (Advocat Hindenburg),  
betræffende Betaling af 332 Rd i Stempelgebyr m. v.

Hornum Herredstings Dom af 23de Januar 1869: „Indstævnte, Lieutenant Christian Frederik Bay af Frederikshøj, bør til Statskassen i Stempelgebyr erlægge et Beløb af 332 Rd. med 5 pCt. Rente pro anno fra den 25de September f. A. indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 20de September 1869: „Citant, Lieutenant C. F. Bay, bør til Statskassen betale 166 Rd. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 25de September 1868, indtil Betaling skeer, men iøvrigt for Tiltale af Indstævnte, Kammeradvocaten paa Statskassens Vegne, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

(Sluttes i næste Nr.).

---

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Dømme med ved-  
føjede Conclusioner af de underordnede Retters Dømme og de indankede Dømmes  
Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert  
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens  
Sesjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for  
Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. —  
Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og  
paa de fgl. Postcontoirer.

---

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 10.

Den 20de Mai.

1870.

---

---

## Første ordinaire Session.

Fredagen den 29de April.

Nr. 62. Generaldirectoratet for Skattevæsenet  
contra  
Lieutenant C. F. Bay (see forrige Nr.).

### Høiesterets Dom.

Ved den indankede Dom findes det paa de deri anførte Grunde, der i alt Væsentligt tiltrædes, rettelig at være antaget, at der ikke har været Hjemmel til at fordre anvendt Stempel til høiere Taxt til Beskrivelsen af det under Sagen omhandlede Fogeddecret, end dertil i Medfør af Stempelovens § 72 er forbrugt.

Hvad angaaer Transporten af 26de Februar 1868, bemærkes, at Bestemmelsen i Stempelovens § 60 1ste Punctum om, at Transporters Stempelplicht blandt Andet skal bedømmes efter „Overdragelsens Beskaffenhed“, maa antages nærmest at have Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Stempel skal benyttes, og i saa Fald af hvilken Klasse, hvorimod den ikke kan ansees at indskrænke den i Paragraphens 2det Punctum angaaende den stempepligtige Værdis Fastsættelse opstillede Hovedregel, hvorefter der ikke skal tages Hensyn til den for selve Transporten givne Vederlagssum. Da nu denne Regel maa antages ogsaa at omfatte saadanne Transporter, hvorved, som i det her omhandlede Tilfælde, Ret til at faae Udlæg til Eiendom overdrages, og der ikke kan blive Spørgsmaal om Anvendelse af den, i Modsætning til

Hovedreglen, i Paragraphens Slutning opstillede Forfrist angaaende Transporter, hvorom tofided Contract oprettes, — hvilket ikke kan ansees her at være steet, blot fordi Contracitanten har udstedt Panteobligation til Cedenten som en Deel af Vederlaget for Transporten, medens denne dog alene er understrevet af Cedenten, — maa det ligeledes med Hensyn til dette Document antages, at der har manglet Hjemmel til at fordre det stemplet til en høiere Taxt, end dertil er anvendt.

Følge det Ansørte vil Contracitanten efter den af ham nedlagte Paaastand være at frifinde for Hovedcitantens Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten bør for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Directionen for Sparekassen for Aalborg By og Omegn som Pantthaver for et Beløb af 21,350 Rb. i Eiendommen Frederikshøi med Tilbehør havde ladet gjøre Udlæg i denne Eiendom og fillet den til Auction samt ved Ane Auction var bleven Høistbydende med 1,000 Rb., men hvilket Bud Sparekassedirectionen forkastede, idet den derhos ved Auctionen forbeholdt sig Ret til at lade sig den ommeldte Gaard med Tilbehør udlægge til Eiendom for det gjorte høieste Auctionsbud, meddeelte den den 26de Februar f. A. Citanten, Lieutenant C. F. Bay Transport paa sin Ret til at erholde Eiendomsudlæg i bemeldte Gaard, hvorefter Citanten under 27de f. M. erhvervede et Fogeddecret, hvorved den nævnte Gaard med Tilbehør udlagdes ham til Eiendom, og har Citanten derefter under 7de Marts f. A. ladet en i Actform udsærdiget Beskrivelse af dette Fogeddecret, hvorved den ommeldte ham af Sparekassedirectionen meddeelte Transport er vedhæftet, tinglæse som Adkomst for sig paa den nævnte Gaard med Tilbehør; men da Beskrivelsen af Fogeddecretet kun er forsynet med Stempel til Taxt 10 Rb., og Transporten fra Sparekassedirectionen til Citanten ogsaa kun er forsynet med Stempel til Taxt 10 Rb., har Aalborg Amt under 14de April f. A. bestemt, at hvert af de nævnte 2 Documenter vil være at temple til Taxt 166 Rb. eller tilsammen 332 Rb., og da Citanten, efterat Generaldirectoratet for Skattevæsenet paa indgivet Anbragende af Citantens Sagsfører om Forandring af Amtets Bestemmelse havde billiget denne, har begjært Spørgsmaalet om, hvorledes de ommeldte 2 Documenter retteligen

ville bære at stempse, afgjort ved Rettergang, har Indstævnte, Kammeradvocaten paa Statskassens Begne under nærværende Sag ved Underretten sagsøgt Citanten til Betaling af det forommelbte yderligere Stempelbeløb 332 Rd. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Sagens Paastævning indtil Betaling skeer. Ved Underretsdommen i Sagen er Citanten dømt til at betale Statskassen det nævnte Beløb med Renter som paaftaaet, og Citanten har derfor nu indanket Sagen her til Retten, hvor han ligesom for Underretten principalt har paaftaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale i nærværende Sag og subsidiairt kun tilpligtet at betale Stempelafgift af de ommelbte 2 Documenter, beregnet efter Sparekassens Panteforbring i den ommelbte Gaard 21,350 Rd., eller for begge Documenter med ialt 264 Rd. 64 ß med Renter deraf, hvorimod Indstævnte her for Retten procederede til Underretsdommens Stabstafsele.

Den Sum, hvorefter det til det ommelbte Fogeddecrets Beskrivelse anvendte Stempel til Taxt 10 Rd. er valgt, er efter hvad Citanten har ansøgt beregnet saalebes, at der til den Sum 1000 Rd., hvorfor Sparekassedirectionen, som meldt, ved den afholdte 4de Auction over den ommelbte Gaard forbeholdt sig Ret til at lade sig den ublægge til Eiendom, er lagt 500 Rd. for de Dmskostninger, som det ved Auctionsconditionerne var fastsat, at Kjøberen skulde udrede udenfor Kjøbesummen, saa at Stemplet er beregnet til 1ste Klasse's Papir efter Værdi 1500 Rd., og da der i Genhold til det ommelbte af Sparekassedirectionen ved 4de Auction tagne Forbehold kun er affrevet 1000 Rd. paa Sparekassens tidligere Panteforbring i den nævnte Gaard, har Citanten formeent, at denne Beregning af Stemplet til det nævnte Document er hjemlet ved den i Stempeloven af 19de Februar 1861 § 72 indeholdte Bestemmelse, hvorefter, naar faste Eiendomme eller Retten til Skjøde paa saadanne ublægges til Eiendom, Taxten af Stemplet skal beregnes efter hele den Priis, til hvilken Eiendommen overtages, hvorimod det fra Indstævntes Side er gjort gjældende, at, da den ommelbte Gaard er ved den over samme til Auctionsefterretning afholdte Burderingsforretning ansat til en Værdi af 26,400 Rd. og Citanten ved at affjøre Sparekassen dennes Ret til Eiendomsudlæg ogsaa formeentlig har givet Sparekassen en langt større Kjøbesum end den Sum, hvorefter det brugte Stempel er beregnet, maa denne anses at staa i et saadant Misforhold til Gaardens saue Værdi, at Dvirigheden har været berettiget til i Genhold til Bestemmelserne i Stempelovens § 21 g at beregne Stemplet efter en Sum af 26,400 Rd., saa at der for den ommelbte Beskrivelse af Fogeddecretet vil være at erlægge en yderligere Stempelafgift af 166 Rd., idet det derhos fra Indstævntes Side tillige er paaberaabt, at, da Stempelovens § 72 ved at bestemme, at, naar faste Eiendomme ublægges til Eiendom, Stemplets Taxt skal beregnes efter den hele Priis, hvortil Eiendommen overtages, henviser til de i denne Henseende i Lovens § 33 nærmere givne Regler, og den sidstnævnte § atter udtrykkelig henviser til Lovens § 21 g, maa den sidstnævnte Bestemmelse ogsaa anses gjældende i et Tilfælde som nærværende. Ligesom imidlertid de i Stempelovens § 21 fastsatte Regler for Bestemmelsen af den Værdi, hvorefter Stempelpligtigheden skal beregnes, efter denne §'s Begyndelses-

bestemmelse kun ere forestrebnne som gjældende „i Almindelighed“, saa at det heraf maa følge, at, hvor nogen af S'ens søgende Bestemmelser ikke kan ansees forenelig med de for særlige Forhold iøvrigt i Stempeloven givne Regler, kan den paagjældende Bestemmelse i Lovens § 21 ikke komme til Anvendelse, og det derhos allerede efter Forholdets Natur maa antages, at Bestemmelsen i Lovens § 21 g kun angaaer de Tilfælde, hvor de Paagjældende i et Document vilkaarligen have ansat den i Documentet angivne Værdi, som skal lægges til Grund for Stempeltaxens Beregning, langt under Gjenstandens sande Værdi og navnlig til et mindre Beløb, end der i Virkeligheden er lagt til Grund ved det paagjældende Forholds Ordning, eller ved en saadan Ansættelse have søgt at skjule det paagjældende Forholds sande Bessaffenhed, — saaledes findes det ei heller, at denne Bestemmelse kan komme til Anvendelse med Hensyn til Beskrivelsen af det ommeldte Fogeddecret, eftersom det er en ved Lovgivningen hjemlet Ret for den, der har erholdt Udlæg i en fast Eiendom til paafølgende Realisation, at kunne, naar hans Fordring ikke dækkes ved høieste Auctionsbud, lade sig den ublægge til Eiendom for det høieste Auctionsbud, og Stempelovens § 72 udtrykkelig hjemler, at Stempelt ved en saadan Overdragelse beregnes efter den Priis, hvortil Eiendommen ublægges til Creditor, og derhos den i bemeldte § indeholdte Henviisning til samme Lovs § 33 maa antages alene at angaae de i sidstnævnte § opstillede Regler om, hvad der ved en fast Eiendoms Overdragelse skal henregnes under den Værdi, hvorefter Stempelt skal beregnes. Der er derhos saa meget mindre Anledning til at antage, at Stempelts Taxt ved en fast Eiendoms Udlæg til en Creditor for det ved en efter lovlig Omgang afholdt Auction gjorte høieste Auctionsbud skulde beregnes efter en højere Sum end det høieste Auctionsbud med Tillæg af Værdien af de Ydelsler, som det ved Auctionsconditionerne har været fastsat, at Kjøberen skulde tilsvare udenfor Kjøbesummen, som den Sum, der saaledes bliver at lægge til Grund ved Beregningen af Stempelts Taxt, ikke kan ansees vilkaarligen ansat af de Paagjældende, men er bestemt ved en efter lovlig Omgang afholdt offentlig Auction og saaledes maa have Formodning for sig at være den Værdi, hvortil den paagjældende Eiendom under de til den Tid givne Forhold og samtlige foreliggende Omstændigheder har kunnet udbringes, og der er i alt Fald Intet oplyst her under Sagen, som kan lade formode, at der fra Sparekassedirectionens Side er foretaget noget uberettiget Skridt, som har bevirket, at der ikke ved den afholdte Auction skete højere Bud, og der er ei heller efter hvad der i Sagen foreligger Føie til at antage, at der ved Afregningen mellem Sparekassen og den tidligere Eier af den ommeldte Eiendom er afstrevet et større Beløb paa Sparekassens Fordring hos ham, end det ved Auctionen gjorte høieste Bud, som er lagt til Grund ved Beregningen af Stempelt til det her omhandlede Document. Det findes herefter, at der ikke har været Hjemmel til at fordre anvendt Stempel til højere Taxt til Beskrivelsen af det ommeldte Fogeddecret, end dertil er forbrugt.

Hvad dernæst angaaer den Citanten af Sparekassedirectionen meddeelte Transport paa Retten til at erholde den ommeldte Gaard ublagt til Eiendom,

da har Citanten vel villet gjøre gjældende, at Bestemmelserne i Stempelovens § 60, hvorefter en Transports Stempelpligt bestemmes efter det Stempel, der er anordnet for Hoveddocumentet, — og som hvilket han har meent, at Fogeddecretet her maa ansees, — uden at det derved kommer i Betragtning, om der for Overdragelsen er givet en større eller mindre Vederlagssum end det Beløb, hvorpaa det overtagne Document lyder, maatte medføre, at den ommeldte Transport ikke kan fordres stemplet til høiere Tægt end Beskrivelsen af det ommeldte Fogeddecret; men den nævnte § i Stempeloven opstiller ubetinget som almindelig Regel for Transporters Stempelpligt, at denne skal bedømmes ei blot efter den overtagne Rettigheds eller Fordrings Bestaaffenhed, men ogsaa efter Overdragelsens Bestaaffenhed, og da den Citanten medbealte Transport nærmest maa ansees som en om en fast Eiendom indgaaet Kjøbecontract, maa dens Stempelpligt ifølge den nævnte Bestemmelse i Stempelovens § 60 sammenholdt med Lovens øvrige Bestemmelser om stemplet Papir til Documenter angaaende Erhvervelse af Eiendomsret over faste Eiendomme eller af Ret til Kjøbe paa saadanne blive at bestemme efter Reglerne om Kjøbecontracter om faste Eiendomme, uden at de ovennævnte af Citanten paaberaabte senere Bestemmelser i bemeldte § om, at Stempelpligten bestemmes efter Hoveddocumentets Stempel, og at det ikke kommer i Betragtning, om der for Overdragelsen gives en større eller mindre Vederlagssum end det Beløb, hvorpaa det overtagne Document lyder, kunne ansees anvendelige i nærværende Tilfælde.

I det saaledes den ommeldte Transports Stempelpligt findes at burde beregnes efter den Vederlagssum, som Citanten har givet Sparekassen, men Citanten, der isvrigt maa ansees at have erkjendt, at dette Vederlag har udgjort over 20,000 Rb., dog ikke under Sagen har nærmere godtgjort eller endog blot angivet, hvad denne Vederlagssum har udgjort, og han ei heller har foranstaltet Eiendommens sande Værd fastsat ved en lovlig afholdt Taxationsforretning, maa Citanten i Henhold til Bestemmelserne i Stempelovens § 21 g være pligtig for den ommeldte Transport at erlægge den yderligere Stempelsgift, som ved Aalborg Amts ovennævnte Bestemmelse af 14de April f. A. er fastsat for dette Document. Citanten vil herefter have at betale til Statskassen 166 Rb. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Sagens Paastævning den 25de September f. A., indtil Betaling skeer, men isvrigt være at friske for Indstævntes Tilstale i denne Sag. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at opheve for begge Retter.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen anden Stempelovertrædelse, end den, der har været Sagens Gjenstand, at være begaaet."



## Tirsdagen den 3die Mai.

Nr. 90.

Advocat Broch

contra

**Anders Mathiesen** og **Hans Olsen** (Defensor Levinsen), der tiltales for falsk Forklaring for Retten og Førstnævnte tillige for Assurancevig og Brandstiftelse.

Kronborg vestre Virks Extraretsdom af 4de August 1869: „Arrestanten Anders Mathiesen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes og de Tiltalte Parcellisterne Jens Peter Andersen og Hans Olsen hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Prøveprocurator Holch 15 Rd. og til Defensor, Procurator Wobschou 10 Rd., betaler Arrestanten, dog at de Tiltalte deraf enhver for sit Vedkommende udreder Omkostningerne ved deres Arrest og  $\frac{1}{5}$  af ovennævnte Salairer. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de December 1869: „Arrestanten Anders Mathiesen bør henfættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Forøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Sørensen og Alberti, betaler Arrestanten 15 Rd. til hver, dog at de Tiltalte Parcellisterne Jens Peter Andersen af Orby og Hans Olsen af Veiby in solidum med Arrestanten hver udreder  $\frac{1}{5}$  deraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

Da det ikke ved de fremkomne Dplysninger kan ansees tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte Hans Olsen forsætteligen har afgivet falsk Forklaring for Retten, vil han være at frifinde for Actors Tiltale, og der findes end ikke Føie til at paalægge ham at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

3 Henhold til de i den indankede Dom med Hensyn til Anders Mathiesen ansførte Grunde billiger Højesteret det ved Dommen for hans Vedkommende antagne Resultat, dog at Straffetiden navnlig i Betragtning af denne Tiltaltes langvarige Arrest vil

være at nedfætte til 2 Gange 5 Dage, hvorhos han findes at burde fritages for at tilsvare de med Arresten for Tidsrummet fra 25de Juli 1868 til 10de Januar 1870 forbundne Omkostninger, hvilke blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hans Olsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. For Anders Mathiesens Vedkommende bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for ham nedfættes til 2 Gange 5 Dage, og at han fritages for at udrede de ved hans Arrest foranledigede Omkostninger for Tidsrummet fra den 25de Juli 1868 indtil den 10de Januar d. A. Advocaterne Brock og Levin sen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., hvoraf  $\frac{4}{5}$  udredes af Anders Mathiesen og  $\frac{1}{5}$  af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Arrestanten Anders Mathiesen og de Tiltalte Parcellisterne Jens Peter Ander sen af Orby og Hans Olsen af Veiby for falsk Forklaring for Retten samt imod den Førstnævnte tillige for Assurancevig og Brandstiftelse anlagte og fra Kronborg vestre Birk's Extraret hertil indankede Justitsjag er Arrestanten ved Underretsbdommen, ifølge hvilken han ikke imod sin Venægtelse findes overbevist at have gjort sig skyldig i Brandstiftelse, derimod anset efter Straffelovens § 146 og § 259 jfr. § 62 med 8 Maaneders Forbedringshumsarbejde, ligesom de to andre Tiltalte begge ere ansete efter Straffelovens § 146 hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos Arrestanten er tilpligtet at betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor ved Underretten henholdsvis 15 Rd. og 10 Rd., dog at de Tiltalte deraf, Enhver for sit Vedkommende, udrede Omkostningerne ved deres Arrest og  $\frac{1}{5}$  af nysnævnte Salairer.

Da Arrestanten den 18de April f. A. mødte i Politiretten under et Forhør til Oplysning om, hvorvidt der i Taagerup Mølle dreves Brændeviinshandel, afgav han, — efterat være gjort bekendt med, at han afhørtes som Vidne, og at være indfjærpet Odens Betydning samt Straffen for Meeneed, — den Forklaring, at han ingen sinde i Boutiken paa Møllen havde kjøbt Brændeviin i større eller mindre Kvantiteter eller set Andre kjøbe Brændeviin der, at han aldrig havde hørt Noget omtale, at der dreves Brændeviinshandel paa den nævnte Mølle, og at han altså ingen Mening havde om, hvorvidt Mølleren

brev saadan Handel, og denne Forklaring erklærede han sig villig til, naar det forbedres, at bekræfte med Lovens Eed. Under et samme Dag afholdt Forhør har imidlertid Arrestanten, — der i Mellemtiden havde talt med en Gaardmand fra Taagerup og derved erfaret, at denne havde mødt Politimesteren paa Veien til Møllen, hvor denne Embedsmand vilde fortsætte Undersøgelsen angaaende den ulovlige Handel, og faaet det Spørgsmaal: om han, Gaardmanden, havde kjøbt Brændeviin paa Møllen, hvorhos Gaardmanden yttrede til Arrestanten, at han vidste, at denne havde kjøbt Brændeviin paa Møllen til et nylig afholdt Føjselsdagsgilbe, — vedgaaet, at hans tidligere Forklaring var usandferdig, og at han ikke blot havde kjøbt abskillige Potter Brændeviin paa Møllen til det ommeldte Gilbe, men i længere Tid forskjellige Gange havde kjøbt Brændeviin sammesteds. Vel har Arrestanten paaberaabt sig, at han som Følge af Sult i Forbindelse med en større Nydelse af Brændeviin end sædvanlig befandt sig ilde, da han afgav den urigtige Forklaring, samt at han blev forstyrret i Hovedet ved Trusler fra den ordinaire Underdommers Side; men ligesom der ikke under Forhøret af Retsvidnerne er bemærket Spor til Svagheb eller Ubebefindende hos ham, saaledes er det, efterat den ordinaire Underdommer paa Grund af Arrestantens ovennævnte og forskjellige andre Anker havde veget sit Sæde, tilstrækkeligt oplyst, at Arrestantens Klager over den ordinaire Underdommer, forsaavidt de ikke ere betydningsløse, ere blottede for Sandhed, hvad navnlig er Tilfældet med ovennævnte Bemyndning. Ikke heller kunne de ham givne Formaninger samt den usigtige og omfattende Examination, han blev underkastet, tilstede den Antagelse, som under Defensionen for Overretten er gjort gjældende, at Arrestanten ikke har været i fuldkommen tilregnelig Stilling under Forhøret den 18de April s. A. og at han i sin forvirrede Tilstand troede, at han vidnede i sin egen Sag, nemlig under en Undersøgelse angaaende det hos ham afholdte Føjselsdagsgilbe, hvorom han havde været i Forhør den 16de s. M. og det saameget mindre, som han samtidigt med, at han tilstod Afgivelsen af den urigtige Forklaring, erklærede, at han, naar det var kommet saavidt, at han skulde have bekræftet sin Forklaring med Eed, vilde have betænkt sig derpaa. Det maa derfor bifalbes, at Arrestanten af Sættebommeren er anset for falsk Forklaring for Retten.

Under den Deel af Actionen, der angaaer Afsvurancevig, er Arrestanten sigtet for at have forlangt og modtaget Erstatning for asfurerede Gjenstande, der bleve reddede fra den Brand, hvorved det ham tilhørende Sted i Ørby i Marts 1866 afbrændte, samt for at have oppebaaet Godtgjørelse for asfurerede Gjenstande, der ikke have været paa Stedet, da dette brændte, og ikke tilstede ved Taxationsforretningerne efter Branden, saa at deres Værdi ikke er kommen til Afdrag ved Bestemmelsen af Afsvurancegodtgjørelsen, og endelig for at have begjært og erholdt en saadan Godtgjørelse for Gjenstande, som han ikke eiede, da Stedet brændte, eller som ikke havde den forsikrede Værdi. Herved maa imidlertid bemærkes, saavel at Taxationen af Arrestantens Løssø for Branden stete paa den Maade, at han for Brandforsikringens Sogneforstander, der havde indfundet sig paa hans Bopæl, opgav sine Løssøregjenstande, og at disse

berefter bleve vurdere, uden at den største Deel af dem blev tagen i Diefthyn af Sogneforstanderen, som at de ved Brandstedet værende reddede Løssregjensstande Dagen efter Branden bleve, medens Arrestanten var fraværende, vurdere i Sogneforstanderens Nærværelse af to tiltagne Meddomsmænd, samt at i et faa Dage efter med Assuranceforeningens Kasjerer afholdt Møde, hvori Arrestanten deltog, blev i Henhold til denne Vurdering, uden at det reddede Løssøre da blev taget i Diefthyn, naanseet at Arrestanten havde opgivet hvor det var henbragt, Assuranceagtgjørelsen bestemt, efterat Arrestanten havde erklæret, at der ikke var reddet flere Gjenstande end de i Taxationsforretningen nævnte, og at han var tilfreds med denne Forretning. Naar hertil endvidere sees, at Taxationsforretningen, navnlig hvad Rjækkentoi, Bryggeri- og Meieri-Medskaber med flere Gjenstande angik, kun indeholde en summariff Betegnelse, svarende til Rubrikerne i Assuranceanmeldelsen, med tilføiet Værdiansættelse, og at en nærmere Specification over, hvad heraf reddedes, ikke kan antages at være optaget og forbeholdt Arrestanten, skjønnes der ikke at være tilstrækkelige Data til imod hans vedvarende Benægtelse at tillægge ham en saadan mislig Omgang i de ommeldte Henseender, at den kan betegnes som svigagtig, og idet Overretten derfor tiltræder den Opfattelse af Arrestantens Forhold, som med Hensyn til Sigtelsen for Assurancesvig er gjort i Almindelighed gjældende i Underrettsdommen, finder man endog overveiende Betænelighed ved at være enig med Underdommeren i at ansee Arrestanten skyldig i Assurancesvig i Henseende deels til Sengklæder, hvoraf Arrestanten havde asureret til en Værdi af 200 Rd., det vil sige omtrent 4 Senges Klæder, medens der ved Branden kun synes at have været 3 Senges Klæder tilstede, og hvoraf der maa antages at være reddet, foruden de ved Taxationen beregnede, 1 Underbyue og 3 Fuder, hvis Værdi 10 Rd. saaledes ikke er kommen til Afdrag i Assuranceagtgjørelsen, deels et Stykke Hvergarn, der bort før Branden af Arrestantens Hustru blev kjøbt og afgivet til en Skræbder for at sye deraf en Kjole til hende og en Vest til Arrestanten, og saaledes blev reddet uden at blive anført i Taxationsforretningen, hvad ogsaa er Tilfældet med en Figurtrøje, som Arrestantens Hustru var isøet Matten da deres Sted brændte, og med en Ribefabel, som var inde af Huset, (men som Arrestanten formener ikke at burde henregnes under det asjurerede Gods). Forsaaavidt det under Actionen er fremhævet, at Arrestanten har opgivet som brændt 2 Tdr. Hvede, 1 Td. Rug og 3 Tdr. Væster, naaget det navnlig efter de afgivne Vidnesforklaringer om de paa Brandstedet fundne Spor af disse Sædarter maatte antages, at de enten slet ikke eller dog i en langt ringere Mængde have været tilstede under Branden, bemærkes, at disse Vidnesbyrd, deres factiste Paalidelighed naaget, ikke kunne ansees afgjørende i Henseende til Spørgsmaalet om, hvor ødelæggende og fortærende Branden har været med Hensyn til disse Sædarter, uden en Prøvelse, som efter saa lang Tids Forløb efter Branden ikke med Frugt vil kunne anstilles.

Efter det Anførte, og da man bifalder Underdommerens Formening, at Arrestanten, naaget den ved forskjellige Omstændigheder tilveiebragte Mistanke imod ham for selv at have anstiftet den ommeldte Brand, ikke kan dømmes for

denne Forbrydelse, vil han, der er født den 24de Januar 1828 og ikke sees tidligere at have været criminaliter tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 146, og findes Straffen efter samtlige Omstændigheder at kunne sættes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, hvorimod han forøvrigt bliver at frifinde for Actors Tiltale.

Ved det Forhør, der den 26de April 1866 blev optaget i Anledning af, at fornævnte Arrestants Sted var brændt, mødte de Tiltalte Jens Peter Andersen og Hans Olsen, — af hvilke hiin er født den 2den April 1843 og denne den 4de October 1815, og af hvilke Ingen sees tidligere at have været criminaliter tiltalt eller straffet — og forklarede den Førstnævnte da, at han en Dag, medens Tiltalte Hans Olsen og tvende andre Personer paa Arrestantens Mark strøede Fyld, der var kjørt bort fra Brandtomten, efter Ordre fra sin daværende Huusbond Peder Mathiesen, der er Arrestantens Broder og som er gift med Tiltaltes Søster, gif hen paa Marken for at see, hvorledes det gif med Strøningen, og hvor han, da han havde hørt, at Arrestantens Arrest var en Følge af, at der ikke fandtes Hvede eller Rug paa Brandstedet, spurgte dem, der spredte Fylden, om de i den havde seet Rug eller Hvede; hertil svarede først Hans Olsen og siden de to Andre, at de havde seet baade Rug og Hvede, hvorefter de Alle gif hen til den Fyld, der var kjørt ud fra Stuehuset, lagde sig ned og fandt i Fylden baade Rug og Hvede, der dog var brændt, og vedblev han denne Forklaring, da han senere samme Dag blev afhørt paany, hvorhos han tilføiede, at de fandt de nævnte Sædarter paa flere Steder efter først at have undersøgt enkelte Steder forjæves. Hvor mange Kjærner hver af dem pillede op, vidste han ikke, men han kan erindre, at han selv tog en halv Snees op. Tiltalte Hans Olsen afgav i det ommeldte Forhør den Forklaring, at da han, hans Søn og en tredie Person i 1½ Dag udstrøede Fyld, der fra Brandtomten var kjørt ud paa Arrestantens Mark, saae de begge Dage i flere forskellige Bunker, at der i Fylden laa baade Havre, Byg, Værter, Hvede og Rug, deels i Kjærner, der aldeles ikke vare anbrændte eller svædne, deels i Kjærner, der vare svædne, men dog ikke mere, end at man kunde see, til hvilke Sædarter de hørte, samt at, da de strøede den sidste Aften, kom Tiltalte Andersen og gif om paa Pladsen, hvor de havde strøet, og saae paa de forskellige Steder, hvor der laa Sæd, hvorefter han kom hen til dem og sagde, at han kunde see, at der laa alle Slags Sæd, til hvilket de svarede, at det havde de ogsaa seet heelt ud igjennem, medens Tiltalte derimod ikke saae, at Tiltalte Andersen i Forening med Nogen af de Andre undersøgte noget Sted for at finde Sæd, og denne Forklaring erklærede han sig, uden dertil at være opfordret, villig til at beedige; han tilføiede, at den første Dag, de strøede, saae han og hans Søn meest Rug, Hvede og Værter blandt Fylden, hvorimod de den anden Dag ikke saae saameget, men dog enkelte Kjærner af disse Sædarter paa forskellige Steder, samt at han og Sønnen begge Dage under Arbeidet talede om, at de fandt Kjærner af Rug, Hvede og Værter mellem Fylden og deebblev Tiltalte, der samme Dag var bleven anholdt, den følgende Dag sin ovenansførte Forklaring, og nægtede, at Tiltalte Andersen havde spurgt, om de

havde fundet Rug og Hvede i Fylben, hvilket sidste han derpaa forandrede derhen, at han ikke kunde huske, om Anderfsen havde spurgt saaledes, eller hvad de saa Falb havde svaret.

Tilstalte Anderfsen, der den 25de April 1869 blev anholdt paa Grund af Formodning om hans Forklarings Urigtighed, forklarede den følgende Dag, at han ikke kunde huske, hvad der blev svaret paa hans Spørgsmaal, om de havde fundet Rug og Hvede, men at han dog troede, at de svarede Nei, og at Hans Olsen tilsvøiede, at han havde seet Urter; da de gik bort om Aftenen, sagde en eller flere af de Tilstedeværende, at, hvis de skulde finde af de omtalte Kjørner, maatte det være i Fylben fra Stuehuset, som de viste ham, hvor laa; Tilstalte forklarede derhos, at Hans Olsen gik bort, før han søgte efter Kjørner, og at han og de to Tilbageblevne kun paa eet Sted fandt nogle faa forbrændte Kjørner, som han holdt sig overbevist om vare af Rug og Hvede; Grunden til, at han ikke forklarede saaledes den foregaaende Dag, var den, at han dengang ikke kunde erindre, hvorledes det var tilgaaet. Den af ham den 26de April 1866 afgivne Forklaring har han, efter paany at være anholdt den 10de November f. A., i det Væsentlige fastholdt i de derefter optagne Forhør, dog med Tilsvøiede, at han nu tydelig erindrede, at paa Spørgsmaalet om de havde fundet Rug og Hvede, en af de Tilstedeværende svarede Nei, og at han troede, at Hans Olsen Intet svarede, men at den Trede ogsaa havde svaret Nei, hvorhos han indrømmede, at han blev sendt til Stedet for at see, om der ikke i Fylben skulde findes Spor af de tidnævnte Sædarter; som Grunden til hans første afgivne urigtige Forklaring ansøgte han ikke Andet, end at han, da han første Gang fremstilledes, ikke huskede bedre, end at hvad han forklarede var sandt.

Hvad Tilstalte Hans Olsen angaaer, da forklarede han, da han den 28de November f. A. atter mødte i Ketten, at Anderfsen ikke i hans Paahør spurgte, om nogen af dem havde fundet Spor af Rug eller Hvede, og der blev overhovedet ikke i hans Paahør talt derom, ligesom han heller ikke har seet, at Tilstalte Anderfsen eller de to Andre søgte nogetsteds paa Marken, eller at Nogen af dem har ligget ned paa Marken; medens han spredte Fylben, havde han vel fundet enkelte Kjørner af Havre, Byg, Urter, Rug og Hvede, men han vidste ikke, om hans Søn og den tredje Person, der deeltog i Arbejdet, havde fundet Kjørner af disse Sædarter. Efter at være arresteret, har han, dog med nogen Vaksen, i det Væsentlige i det følgende Forhør fastholdt den af ham sidst afgivne Forklaring, og derhos, efter endnu i Forhøret den 4de Januar d. A. at have vedblevet sin tidligere Forklaring om hans Samtaler med Sønnen, indrømmet, at dette var en Usandhed, og at han ikke vidste, om Sønnen havde seet alle Slags Sæd i Fylben og navnlig Rug og Hvede. Tilstaltes Forklaring om Grunden til hans Usandfærdigheder gaaer ud paa, deels at han maa have husket feil, da han tidligere forklarede anderledes, deels at han da havde ondt i Hovedet og derfor ikke ret vidste, hvad han forklarede.

Begge førnævnte Tilstalte ere saaledes med Høie, — idet der ikke stjønsnes at kunne være Tvivl om, at de have gjort sig skyldige i subjectiv Usand-

hed, uden at i denne Henseende den om Hans Ofsens svage Forstandsebner fremlagte Lægeerklæring for hans Vedkommende kan gjøre nogen Forskjel, da han efter samme maa antages at være i Stand til at reflectere over sine Handlinger og deres sandsynlige Følger, — ved Underrettsdommen ansæte efter Straffelovens § 146, ligesom den valgte Straf efter Omstændighederne bifalbes.

Efter alt det Ovenførte, og da Overretten billiger Underrettsdommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, vil bemeldte Dom deels være at forandre og deels stadfæste.“

Nr. 132.

Advocat Henrichsen

contra

**Frederik Wilhelm Hemcker eller Høcker**

(Defensor Levinssen),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de Marts 1870: „Arrestanten Friedrich Wilhelm Hemcker, ogsaa kaldet Frederik Wilhelm Høcker, bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Wolff og Procurator Sørensen, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, har Tiltalte vel ved sin Flytning fra Kjøbenhavn til en anden Jurisdiction vedtaget i Overensstemmelse med det ham tidligere givne Tilhold at melde sig hver Mandag paa Kjøbenhavns Politikammer; men denne Overenskomst findes ikke at kunne stilles ved Siden af et ham af Politivirigheden paa hans Hjemsted givet Tilhold, og han kan derfor ikke ved Tilfidesættelse af samme have paadraget sig Straf for Løsgængeri. Derimod maa det i Henhold til det i Dommen Anførte billiges, at Tiltalte, forsaavidt han er sigtet for Tyveri, er anset efter Straffelovens § 232 for denne Forbrydelse 4de Gang begaaet, og da Straffen skønnes at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 3 Aar, vil Dommen, hvorved samme Straf er ham idømt, og hvis Forfrister om Actionens Omkostninger tiltrædes, kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Levinfen for Høiefsteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Friederich Wilhelm Hender, ogsaa kaldet Frederik Wilhelm Hender, der er født den 24de October 1816 og blandt Andet dømt 3 Gange for Tyveri, senest ved denne Rets Dom af 16de Februar 1864 efter Frdn. 11te April 1840 § 15 jfr. § 12 1ste Led og § 80 til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, er under nærværende mod ham for Tyveri og Løsgængerii anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilskaaelse overbevist at have heri Staden i afvigte December Maaned begaaet 4 Tyverier, hvorved han tilvandt sig i en Gaardsplads, hvortil han havde uhindret Adgang, et til 3 Rb. vurderet, Garvermester Christian Bonfils tilhørende Sengetæppe, fra en paa Gaden holbende Bogn et Par Støvler af Verdi 1 Rb. 3 Mk., hvilke tilhørte Huusmand Anders Børresen, fra en Trillevegn, som stod paa Gaden, 2 tilsammen til 1 Rb. 1 Mk. vurderede Glasfer Sherry, der tilhørte Grosferer Peder Schøi, og fra Kjelbernedgangen til Høker Christensens Boutik i Frederiksberggade Nr. 3 en Christensen tilhørende til 7 Rb. 2 Mk. vurderet Stinke, der var udbængt til Skilt.

Fremdeles har Arrestanten, som den 24de Marts 1868 til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruusel havde modtaget Tilhold om at melde sig sammesteds hver Mandag for at bevise lovligt Erhverv, og efter umiddelbart derpaa at have taget Bopæl paa Uttersløv Mark under Kjøbenhavns Amts nordre Birk, hvor han senere er forbleven boende, ved sit næste Møde for den nævnte Protocol havde vedtaget trods sin Flytning til en anden Jurisdiction fremdeles i Overensstemmelse med det nævnte Tilhold at melde sig i Kjøbenhavn, hvormed han ogsaa er vedbleven indtil den 2den August f. A., vedgaaet derefter at have forsømt dette indtil Slutningen af samme Aar, og da han ikke vil kunne undgaa Strafsansvar for denne Overtrædelse af det ommeldte Tilhold, der efter det Passerede maa anses at have været ligesaa bindende for ham, som om han var vedblevet at have Bopæl i Kjøbenhavn, vil han saaledes nu være at dømmes deels efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, deels efter Lov af 3die Marts 1860 § 2 cfr. § 1 efter Omstændighederne til Tugthuusarbeide i 3 Aar.“

---



## Tirsdagen den 10de Mai.

Nr. 86.

Advocat Klubien  
contra**Just Henrik Jagd** (Defensor Buntzen),

der tiltales for det af ham mod Straffelovens §§ 225 og 226  
udviste Forhold.

Odense Herreds Exræretsdom af 24de October 1868: „Tiltalte Skolelærer J. H. Jagd af Tommerup bør bøde 100 Rd. til Statskassen eller i Mangel af denne Sum fulde Betaling henføres i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa bør han udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Cancelliraad Procurator Borch og til Defensor, Procurator P. Hansen hver 20 Rd. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den November 1869: „Tiltalte Skolelærer Just Henrik Jagd af Tommerup bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maanedere. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Krabbe og Procurator Rode, betaler Tiltalte 15 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

Da Tiltalte allerede, dengang han indgav det i den indantebe Dom nævnte Andragende af 9de December 1867, har maattet indsee, at den deri under 1ste til 3die Post fremsførte Beshyldning mod Herredsfoged Dahlerup for i sin Dommervirksomhed at have begaaet Uretfærdighed var ugrundet, maa han ikke blot, som i Dommen antaget, ved at fornøe denne Beshyldning i sit Andragende af 11te Marts 1868, men allerede ved at fremsætte den i førstnævnte Andragende have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 226. I Hensehold til det i Dommen beromte Ansvar maa det ligeledes antages, at Tiltalte har gjort sig skyldig til Straf efter nævnte Lovbestemmelse ved de i Dommen omtalte, under 4de og 15de Post fremsførte Klagemaal. Men foruden de saaledes i Overrettsdommen særligt omhandlede Poster er der forskjellige

andre, under hvilke Tiltalte ogsaa maa ansees at have fremført aabenbar falske Klagemaal. Dette gjælder navnlig om den 5te Post i Andragendet af 9de December 1867, hvori han under Henviisning til Straffelovens § 131 bestylder Herredsfoged Dahlerup for med Forsæt at have undladt at anstille Undersøgelse om et anmeldt Tyveri med flere beviislig begaaede Bedragerier, — skjøndt Tiltalte, der selv var Anmelderen, men senere havde tilbagekaldt sine Sigtelser, maatte vide, at der ikke kunde være Tale om nogen forsættelig, efter det paaberaabte Lovbud strafbar Pligtovertrædelse fra Herredsfogdens Side; — fremdeles om den 6te Post i samme Andragende, hvori Tiltalte under Henviisning til Straffelovens § 141 bestylder Herredsfogden for raa Tilfidsfættelse af Grundlovens Tilfagn om Boligens Ukrænkelighed og for Misbrug af Embedsstillingen til uforsvarlig Krænkelse af Privates Rettigheder, — skjøndt den Begivenhed, hvortil der skal være sigtet, paa ingen Maade kunde besøje til slige Bestyldninger, og dette maatte være indlysende for Tiltalte, der efter sin Forklaring under Forhørerne selv kun vil have Herredsfogdens Forhold betragtet som en Ubetænksomhed; — endvidere om den i Andragendet af 11te Marts 1868 fremsatte 10de Klagepost, forsaavidt Herredsfogden deri sigtes for et Angreb paa en arresteret Piges Rydsfærd, — skjøndt Tiltalte ingen Hjemmel kan ansees at have havt til en saadan Sigtelse; — endelig om den i Andragendet af 24de s. M. fremsatte 12te Klagepost, hvori Herredsfogden bl. A. bestyldes for en gjennem en lang Række fortsat systematisk Efterstræbelse mod en enkelt Mand, for en Række af de alleruretsfærdigste Handlinger af hans Dommervirksomhed i den Hensigt at tiltrodsse sig Anledning til at gjenoptage en criminel Undersøgelse mod Manden, for i mange Maader voldeligt og sammelig at have traadt Lov og Ret under Fødder og brugt samme som Vidler til en Mand's forsættelige Forsølgelse, samt for i flere Tilfælde at have bragt Eden som et Vegetøi, — skjøndt Tiltalte har maattet indsee det Ubesøiede i disse grove Bestyldninger.

Den Straf, Tiltalte efter det Anførte i Medfør af Straffelovens § 226 har forskyldt, findes at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 3 Maanedes. Ved Overrettsdommen er Straffen be-

stemt til lige Fængsel i 2 Maaneber, og denne Dom, hvis For-  
skrifter om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den  
nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør  
ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestem-  
mes til 3 Maaneber. 3 Salarium til Advocat  
Klubien og Etatsraad Bungen for Høiesteret be-  
taler Tiltalte 30 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende  
fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte, Skolelærer  
Just Henrik Sagd af Tommerup, for det af ham mod Straffelovens § 225  
og § 226 udviste Forhold. Tiltalte har nemlig i forskellige Andragender til  
Justitsministeriet af 9de December 1867, 11te og 24de Marts samt 14de Mai  
f. A. fremsført en Mængde Klager og Besværinger over Herredsfoged i Odense  
Herred Amtmand Dahlerups, som han kalder det, utaalelige og hensynsløse  
Misbrug af hans Magt og Myndighed, idet Tiltalte under Dmtale af flere  
deels criminelle deels civile Sager, med Hensyn til hvilke han har fremsført  
ialt 27 Klagepunkter, udtaler sig i stærke og forbømmende Udtryk om bemeldte  
Embedsmands Forhold, som han har troet at burde henlede Ministeriets Op-  
mærksomhed paa, for at en nærmere Undersøgelse af de ommeldte Sager kunde  
blive foranstaltet.

(Sluttes i næste Nr.).

---

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med ved-  
føjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes  
Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert  
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens  
Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for  
Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. —  
Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og  
paa deagl. Postcontoirer.

---

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 11.

Den 27de Mai.

1870.

---

---

## Første ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 10de Mai.

Nr. 86.

Advocat Klubien

contra

Justi Henrik Jagd (see næste Nr.).

Efter hvad der er oplyst ved den efter Justitsministeriets Resolution i Anledning af de ommeldte Andragender indlede Uundersøgelse mod Tiltalte, og hvad der iøvrigt under Sagen er fremkommet, ere de af ham mod Amtmand Dahlerup fremsførte grove Sigtelser ikke blot i det Væsentlige ubestyrkede, men maae endog ansees ubespiede og ugrundede. Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet, at han mod bedre Vidende har fremsført falske Klagemaal, hvis Rigtighed var ham indblysende, og da det maa ansees for en Betingelse for Anvendelsen af Straf efter de ovenfor citerede Paragrafer i Straffeloven, for hvis Overtrædelse han under nærværende Sag alene er sat under Tiltale, at ikke blot Angivelsen eller Klagen er ugrundet, men navnlig at Bedkommende har været sig dette bevidst, da han indgav samme, vil det saaledes blive at undersøge, om dette, nanseet Tiltaltes Benægtelse, maatte ansees gobtgjort med Hensyn til noget af de af ham fremsførte Klagepuncter. Det fremgaaer nu vel med Hensyn til flere af disse, at de fornemmelig sthybes den Letfindighed, hvormed Tiltalte uden nærmere Uundersøgelse har støttet sine Besværinger paa usubstantidige tildeels paa anden Haand erhvervede Oplysninger og Klager, blandt Andet fra Personer, der have været straffede eller under criminel Uundersøgelse, ligesom andre af de fremsatte Besværinger maae antages at hidrøre fra Misforstaaelse og Ubekjendtskab med Love og Rettsformer, men fra det i Actionsordren angivne Synspunct findes der alene at kunne blive Spørgsmaal om Straffeanstvar, forsaavidt de nedenfor omhandlede Puncter angaaer.

Under Post 1—3 i Andragende af 9de December 1867 til Justitsministeriet har Tiltalte fremhævet, at Amtmand Dahlerup af en ham overgaaet

personlig Fornærmelse har ladet sig henrive til i sin Dommervirksomhed at gjøre sig skyldig i en hartad blodig Uretfærdighed (Straffelovens § 123) imod en Gaardmand i Jurisdictionen, at han i det omtalte Tilfælde vel ikke har anvendt ulovlige Tvangsmidler for at udpresse en Tilfæelse (§ 126), men høitidelige Løfter, som han bagefter paa den elendigste Maade har brudt, og at han i det samme Tilfælde ikke alene har ladet den ikjendte Straf fuldbyrde med Tilfiesættelse af de med Hensyn til Dommens Prøvelse ved høiere Ret gjældende Bestemmelser (§ 130), men retsfridigen tvunget den Dømte til at unblade den begjærede Appel og taale den ikjendte Straf. Herved sigtes, efter hvad der er oplyst, til at Amtmand Dahlerup under en mod Smed Edmann i Naarup i 1861 paany indledet criminel Undersøgelse betræffende Mord skal have givet en Gaardmand Tilfagn om, at han ingen Ubehageligheder skulde have af de Dphsninger, han meddeelte om sit Forhold til Edmann og dennes Concubine, men at denne Gaardmand desuagtet efter et Andragende fra Bernege Sogneforstanderskab og hans egen Begjæring om, at Straffen for den ham overbevisste Hoersbrøde maatte bestemmes ved Resolution, ved Dønsø Amts Resolution af 24de Februar 1863 blev anseet med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 Dage for begaaet Hoer saavel med bemeldte som med et andet Fruentimmer, idet en forinden til Justitsministeriet indgiven Ansøgning om Fritagelse for Straf var afflaaet. En mod Gaardmanden samtidig anlagt Sag for Tilskyndelse eller Deelagtighed i urigtig Udlæggelse af Barnefader fik for hans Vedkommende det Udfald, at han frifandtes.

Medens det allerede heraf fremgaaer, at der ikke er Tale om nogen Dom, der kunde forandres ved Appel, hvorfor Tiltalte ogsaa i Forhør af 4de Marts s. A. har maattet indrømme, at hans 3die Ankepost beroer paa en urigtig Dpfattelse, idet han dog har paastaet, at han ikke har været sig denne Urigtighed bevidst, da han indgav Klagen, er det endvidere af Gaardmanden, der forøvrigt skildres som sløv og drifkældig, under Eed forklaret, at han ikke har opfordret Tiltalte til at skrive Klagen og ikke havt videre dermed at gjøre, end at han efter at have sagt, at han ikke vilde have videre med den Sag at bestille, har paa Tiltaltes Forespørgsel fortalt ham samme, og Tiltalte har ogsaa nærmest paaberaabt sig, at han havde sine Dphsninger fra en Skolelærer, hvis Forklaring i det Væsentlige stemmer hermed. Om nu end Tiltalte ikke imod sin Benægtelse kan ansees overført, at han i sit oprindelige Andragende har været sig Urigtigheden af de fremsførte Bestyldninger bevidst, da navnlig Gaardmanden, der forøvrigt ikke vil have omtalt, at han havde noget Udestaaende med Amtmand Dahlerup, muligens har havt en noget uklar Forestilling om Bestaffenheden af den ham tilsendte Straf og derfor givet en urigtig Fremstilling af samme, maa det bemærkes, at Tiltalte, efter i Forhør af 4de Marts at være oplyst om Sagens sande Sammenhæng, har i et nyt Andragende til Justitsministeriet af 11te næstefter vel erkjendt, at hans tidligere Andragende led af en vis Grad af Incorrecetheit i det enkelte Punct, men forøvrigt gjentaget sin tidligere Klage om blodig Uretfærdighed mod den paagjældende Gaardmand, idet han fremhæver, at Amtmand Dahlerups Brøde, som

han kalder det, ikke i mindste Maade er forandret, taler om en forsættelig anlagt Plan til at styrte Gaardmanden, der betegnes som et Offer, der blev bragt til Slagterbænken og maatte have ligejaa megen Kædfel for Dahlerup som for en Drabsmand. Da denne fornøede Klage, der er fremført i Forbindelse med andre Klagepunkter, ikke blot maa betragtes som aabenbar falsk, men Tilstalte ikke kan have været uvidende om dens Urigtighed, og saaledes maa ansees for forsættelig at have fremført den for at føre Ministeriet bag Lyset, vil han ikke herfor kunne undgaae Ansvar efter Straffelovens § 226.

Under den 4de Klagepost i samme Andragende af 9de December 1867 bestylder Tilstalte den oftnævnte Embedsmand for at have fortsat en criminel Undersøgelse mod en i Herredet dengang boende brandlidt Mand, der ved en tidligere Leilighed havde paadraget sig og oftere havt Prøver paa Amtmandens Fjendskab, endstjøndt hans Ustydighed var beviist, Amtmanden bekendt og af ham anerkjendt (Straffelovens § 130). Herved har Tilstalte efter Andragendet sigtet til Amtmand Dahlerups Forhold ligeoverfor Snøremager Hans Peder Johansen, da dennes Huus paa Bred Mark var afbrændt den 14de Juni 1865, ved hvilken Leilighed Johansens Hustru og 3 Børn indebrændte. Det fremgaaer af Sagen, at Forhøret til Dplysning om Ildens Odkomst blev paabegyndt samme Dags Aften, fortsat den 15de Juni og sluttet den 19de s. M., saa at det ifkun har været foretaget 3 Gange, og under det andet Forhør fremkom Formodning om, at Branden muligen kunde være foranlediget ved nogle Børns Legen med Svovlstikker i Løen, idet navnlig en Blikbaase af den Slags, som Bønderne pleie at benytte til Svovlstikker, blev funden i Brandtomten, hvor Løen havde været. I det sidste Forhør indskrænker det Tilførte for Johansens Vedkommende sig i det Væsentlige til en Forsikring af denne, at han ikke veed, hvorledes Ilden er opkommen, og kun kan holde sig til den tidligere udtalte Formodning, at den hidrører fra Børnene, idet forøvrigt tvende Personer ere afhørte om, naar de have iagttaget Ilden, og Districtslagens visum repertum er fremlagt tilligemed en Skrivelse fra et Brandsforsikringselskab. Medens denne Klagepost saaledes i det Hele maa ansees ugrundet, i hvilken Henseende bemærkes, at Johansen ikke har været arresteret eller anholdt under Sagen, og at hans under denne Sag afgivne Forklaring og det iøvrigt Dplyste heller ikke afgive nogen Hjemmel for de i Klagen beviste [brugte] Udsædelser om fjendtligt Forhold fra Amtmand Dahlerups Side mod ham, har Tilstalte erkjendt, at han ikke støtter sin Klage over Forhørets Fortsættelse mod Johansen, efterat hans Ustydighed skulde være beviist, paa Andet end hvad der er oplyst om, at den formeentlige Svovlstikkeæfte blev funden, i Forbindelse med, at han selv af subjective Grunde følte sig overbeviist om, at Johansen, der var fraværende under Ildens Odkomst, var ustydig. Der findes imidlertid her efter tilstrækkelig Føie til at statuere, at Tilstalte, der selv har henviist til Straffelovens § 130 som formeentlig overtraadt, maa have været sig Urigtigheden af den fremsførte Klage bevidst, nemlig forsaavidt han støtter denne paa, at Johansens Ustydighed skulde være beviist, hvorom der efter det Foreliggende

ikke kunde være Tale, og han vil altsaa ogsaa med Hensyn til dette Punct være at ansee efter Straffelovens § 226.

3 Andragende af 14de Mai s. A. har Tilstalte under 15de Klagepost omtalt som en i sit Slags og maastee i flere Menneskealdere her i Landet uhyørt Voldsgjerning, der suarere characteriserer sig som en fjendtlig Standrets Afgjørelse, den Behandling, der skal være overgaaet Væver Søren Christensen, daværende Eier af Lille Kohaugehuus, Kender Mark, Bryde Sogn, derved at et ham tilhørende Huus er bortsolgt ved Auction i October Maaned 1866. Efter hvad der er oplyst, blev der, i Henhold til et mellem afsøde Procurator S. Hansen og Hans Rasmusen Langeberg den 16de November 1848 indgaaet Forsig om Betaling af 100 Rb., der efter Panteobligation vare prioriterede i det ommeldte Huus, den 17de April 1849 gjort Execution i Pantet, under hvilken Forretning Væver Søren Christensen mødte og afgav, at han i Aaret 1841 havde med bemeldte Hans Rasmusen oprettet en Contract, hvorved han imod at iudsrie den ommeldte i Eiendommen indestaende Prioritetcapital af 100 Rb. fik Ret til at faae Sjøde paa Huset, og at han ogsaa havde tilbudt at betale Kjøbesummen, naar han kunde erhøste ubehøstet Sjøde paa Huset, hvilket Hans Rasmusen ikke havde kunnet give ham. 3 Overeensstemmelse med Placat af 22de April 1817 blev der derefter paa Begjæring af Udlæghaveren afholdt 3 Auctioner over Eiendommen under 11te September, 25de s. M. og 9de October 1866, og ved den sidste Auction mødte Beboeren af Huset, Væver Søren Christensen, og gjentog sin Protest og sit Tilbud om at betale 100 Rb., naar han kunde faae Sjøde paa Huset, men erkjendte, at hans Contract ikke var tinglæst. Da Auctionsrequirenten ikke kunde indlade sig paa det gjorte Tilbud, blev Auctionen fremmet og Eiendommen tilslaaet den Høifstbydende for 105 Rb., hvilket Bud, da der ikke forlangtes nogen 4de Auction, blev approberet.

Eigefom det heraf fremgaacr, at Klagen i og for sig maa ansees som fuldkommen ubesøjet, idet her ikke kan være Tale om nogen Voldsgjerning, men Væver Christensen maa tilskrive sig selv den Uret, han formener at have lidt ved de påsereede Rets handlinger, idet han muligens af Mangel paa Kundskab har forsømt at varetage sit Liv, saaledes fremgaacr det af selve Tilstaltes meget vidtløftige Fremstilling af Sagen, at han er fuldkommen hedsendt med Sagens Gang, hvortil kommer, at han selv ansører en Resolution fra Justitsministeriet af 9de Januar 1867, hvorefter der fra det Offentliges Side ikke kunde foretages videre i Sagen. Naar Tilstalte nu beskaget har fremstillet det Påsereede i denne Sag som en uhyørt Voldsgjerning og som Resultatet af en forudlagt og aftalt Plan mellem Auctionsdirecteuren, Requirenten og Kjøbereren af Eiendommen, der ved Auctionen fik denne tilslaaet som Høifstbydende, sigtende til Væver Christensens Undergang m. v., findes det at maatte statuere, at han har været sig Klagens Urigtighed bevidst, idet denne er saa indlysende, at hans Benægtelse af at have handlet mod bedre Vidende ikke kan tages for Gyldest.

3 Henhold til det Anførte vil Tilstalte, der er født 1819 og ikke funden

forhen straffet, være at dømmes efter Straffelovens § 226 for sit ovenmeldte Forhold, medens han ikke findes overført noget Forhold, der kunde bervirke Ansvar for ham efter samme Lovs § 225, og findes Straffen efter Omstændig-  
hederne at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maanedes."

Nr. 133.

Advocat Lebinsen  
contra**Christian Larsen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have ved Trusel om Bold aftvunget Anden-  
mand Penge.

Hollands Sønder Herreds Extraretsdom af 3die Februar 1870: „Arrestanten Skræber Christian Larsen af Skjærringe bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Saa udreder han og i Erstatning til Gaardeier Peder Christiansen i Ullersløv 15 Rd. samt betaler alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Barfoed 4 Rd. og til Defensor, Procurator Bonnezen 3 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Marts 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Justitsraad Petersen og Nissen, betaler Arrestanten Christian Larsen 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han, idet hans Anbringende om at have troet, at Gaardmand Peder Christiansen skyldte ham det denne aftvungne Beløb, efter de foreliggende Oplysninger ikke findes at kunne fastes, være at ansee efter Straffelovens § 245, hvorefter hans Straf skjønnes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.



I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christian Larsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

---

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Vollaunds søndre Herreds Egnaret hertil indbankede Sag, hvorunder Arrestanten Christian Larsen tiltales for ved Trusel om Vold at have afstunget Andemond Penge, er det imod Arrestantens Benægtelse ved Vidner tilstrækkeligen godgjort, at han Ratten imellem den 18de og 19de December s. A. i Peder Christiansens Gaard i Allersløv, hvor han, efterat have banket paa, var bleven lukket ind, har med en Stok i den venstre og en oplukket Fjoldkniv i den højre Haand stillet sig foran den Seng, hvori Peder Christiansen laa, og truet denne, idet han udffjaldte ham og holdt Kniven tæt imod hans Bryst, med at stikke Kniven 3 Tommer i hans Hjerte, dersom han ikke strax betalte 10 Rd., hvor- efter Christiansen — hvis Karl Arrestanten ligeledes truede med Kniv og Stok til ikke at hente Sognefogden, hvad Huusbonden havde befaleet — af Frygt for Vold stød ud af Sengen og leverede Arrestanten de 10 Rd. og, da Arrestanten erklærede, at han vilde have 5 Rd. til, endvidere 5 Rd., med hvilke 15 Rd. Arrestanten derpaa forlod Gaarden.

Da nu den Omstændighed, at Arrestanten formeente, at Peder Christiansen var ham 15 Rd. skyldig, hvad denne isøvrigt bestemt har benægtet at være Tilfældet, ikke vil kunne disculpere Arrestanten, maa det billiges, at han, der er født den 16de November 1818 og ikke tilforn har været criminaliter tiltalt eller dømt, ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 243, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om den Peder Christiansen tiltjendte Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.“

---

**Onsdagen den 11te Mai.**

Nr. 92.

Advocat Hindenburg  
contra**Carl Frig Walsøe** (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Deelagtighed i Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de Januar 1870:  
„Arrestanten Carl Frig Walsøe bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Architect Carl Frederik Christian Knudsen enten ulevere denne i qvitteret Stand den ovennævnte Anviisning eller betale ham 200 Rd. Saa bør han og udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Herforth og Lasken, med 15 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

**Høiesterets Dom.**

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes — idet dog særligen bemærkes, at det Tiltalte overbeviste bedrageriske Forhold nærmest findes at maatte henføres under Straffelovens § 251 — billiger Høiesteret det ved Dommen antagne Resultat, hvori de her for Retten fremkomne nye Oplysninger ikke kunne bevirke nogen Forandring.

**Chi kendes for Ret:**

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Carl Frig Walsøe tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Bedrageri og Deelagtighed i Falsk.

Forfaabidt Arrestanten sigtes for Tyveri og for Bedrageri imod en Commissionair Larsen samt Bøversvend Ole Petersen, er der imod Arrestantens Benægtelse ikke i nogen Henseende tilveiebragt et til at dømme ham tilstrækkeligt Beviis.

Anderledes stiller det sig derimod, forfaabidt han endvidere er sigtet for

Bebrageri, begaaet imod Architect Carl Frederik Christian Knudsen. Dennes med Eed bekræftede Forklaring om dette Arrestantens Forhold er i det Væsentlige Følgende:

Architect Knudsen kom i Begyndelsen af forrige Aar i Forbindelse med Arrestanten derved, at denne overdrog ham Udførelsen af nogle Tegninger, og under sin Nærværelse i den Anledning paa Knudsens Bopæl kom Arrestanten gjennem Knudsens Søster Thora Emilie Johanne Knudsen til Kundskab om, at Knudsen samme Aars April Maaned skulde møde til Militairtjeneste som Recrut, men ønskede at stille en Mand for sig. Ved denne Leilighed yttrede Knudsen, at han vilde offre 300 Rd. for at blive fri for den forestaaende Opfyldelse af sin Børnepligt. Et Par Dage derefter, da Arrestanten indsendt sig hos Knudsen for at tale med denne om de omhandlede Tegninger, yttrede Arrestanten til Knudsen, at det var kjedeligt for denne at skulle være Soldat, og da Knudsen i Samtalens Løb bemærkede, at det vilde være meget tidsspildende for ham at ordne Stillingen, da det var en ham ubekjendt Forretning, og at Tegningerne til Arrestanten derfor muligens ikke vilde blive færdige i rette Tid, sagde Arrestanten, idet han erklærede sig bekjendt med Stillingssætsen, at Knudsen blot skulde overlade til ham at skaffe ham en Stillingsmand og passe sine Tegninger. Arrestanten udtalte sig ved denne Leilighed ganske som om det var en Tjeneste, han viste Knudsen hermed; han sagde saaledes udtrykkeligen, at han haabede, at denne, hvem han viste en Villighed, ogsaa vilde vise sig generøs, naar der blev Tale om at betale Tegningerne, og forsikrede gjentagende Knudsen, at han kunde stole paa ham. Knudsen modtog derfor hans Tilbud, som det blev gjort, navnlig som en Villighed, og takkede Arrestanten herfor, og Arrestanten paatog sig derefter Ordningen af Stillingen, uden at der blev omtalt iøvrigt Andet denne Sag betreffende imellem dem, end om Tilveiebringelsen af de nødvendige Penge. Uden at nogen yderligere Forhandling om bemeldte Stilling havde fundet Sted imellem Knudsen og Arrestanten, indsendt denne sig hos Knudsen den 20de April s. A. og medbedte i Overværelse af fornævnte Søster, at han nu havde en Stillingsmand, som kostede 230 Rd., hvorunder han paa Forespørgsel erklærede at alle Udgifter vare indbefattede, og forlangte bemeldte Sum udbetalt enten strax eller senest den næste Dag, idet han foregav, at Stillingsmanden da maatte have sine Penge. Da Knudsen kun kunde gjøre Udvei for den ommeldte Sum ved contant at betale 30 Rd. og at skaffe et Beviiis fra sin Moders Procurator for, at Resten vilde blive betalt til den næstkommende 11te Juni Termin, tilbød Arrestanten, idet han yttrede, at han nok i Privatbanken kunde faae Penge tillaaens paa et saadant Beviiis, at han vilde udlægge de 200 Rd., og fik i Genhold hertil af Knudsen udbetalt contant 30 Rd. og overleveret en af Overretsprocurator Meyer antagen den 20de April 1869 dateret Anviisning, understrevet Lovisa Knudsen, hvori Procurator Meyer anmodes om at udbetale Arrestanten 200 Rd. til den nærmest paafølgende Termin. Kort efter indsendt imidlertid den hos autoriseret Stillingsscomissionair Henry Christian Eriksen af og til som Bud fungerende Skomagervend Gustav Henrik Brandt sig hos Knudsen og medbedte,

at Arrestanten havde erhøbt det Forstærkningspas, der var blevet anvendt til Berigtigelsen af Stillingen for Knudsen, uden Betaling, men da Knudsens fornævnte Søster foreholdt Arrestanten, som havde indfundet sig paa Knudsens Bopæl for at lade ham vide, at hans Stillingmand var antagen, hvad uønsede Stomagerfjend Brant havde berettet, slog Arrestanten det hen i Spøg, at en Stillingmand skulde kunne erholdes gratis, forsikrede, at Stillingen havde kostet 230 Rd., og at Knudsen og Søster kunde komme til Bisheb derom, naar de vilde følge med ham ud i Citabellet Frederikshavn. Dette Tilbud blev ikke modtaget, men derimod begavede Knudsen og Søster sig ud i bemeldte Citabel for at staffe sig Underretning i den omhandlede Henseende hos de af Knudsens Bekjendte, der vare møbte som Recruter. Dette lykkedes dog ikke, idet de i Citabellet traf sammen med Arrestanten og en Person ved Navn Jens Peter Petersen, som sluttede sig til dem og først forløbe dem, da de paa Tilbageveien vare komne til Kongens Nytorv.

Efterat saavidt var passeret, henvendte Architect Knudsen sig til en Sagsførerfuldmægtig, der gjorde skriftlig Anmeldelse til Politiet om Arrestantens Forhold til Knudsen, hvorved fremkaldtes den retslige Undersøgelse, der ligger til Grund for denne Sag.

Efter hvad der under bemeldte Undersøgelse maa ansees som fuldstændigen oplyst, har Arrestanten, efterat han havde paataget sig at staffe Architect Knudsen en Stillingmand, søgt at staffe en saadan og i den Anledning henvendte sig blandt Andre til Stillingscommissiønerne Christian Conrad Jbsen, Frederiksen og Nicolai Bylow, uden at det lykkedes ham eller at Forhandlinger med de to Sidstnævnte førte til noget Resultat, og har han efter derpaa at være kommen til Kundskab om, at et Forstærkningspas kunde erholdes uden eller saagodtsom uden Betaling, sendt fornævnte Jens Peter Petersen til ovennævnte Stillingscommissiøner Erichsen for at forhøre, om denne havde et traadt Forstærkningspas til sin Raadighed, samt har, da Petersen bragte ham den Besked, at det var Tilfældet, og at Forstærkningspasset muligen kunde erholdes, selv sammen med Petersen indfundet sig hos Erichsen for i saa Henseende at søge uviagtig Underretning, ligesom ogsaa, at Petersen hos Erichsen udgav sig for at være en Bogholder Knudsen og en Broder til Architect Knudsen, og den paafølgende Dag hos Erichsen modtog Forstærkningspasset til sin foregibne Broder, samt underskrev den om Stillingen for Architect Knudsen udfærdigede Contract med dennes fulde Navn; men Arrestanten har vedblivende betænket, at han har gjort sig skyldig i noget Bedrageri imod Architect Knudsen, og gaaer hans Forklaring ud paa, at han af Architect Knudsens ovennævnte Søster var bleven spurgt, om han kunde gjøre noget for, at Knudsen kunde undgaae den omhandlede Opfyldelse af hans Værnepligt, og ved denne Leilighed havde erklæret sig villig til at forsøge det, naar Knudsen kunde gjøre Udveksling for 300 Rd., samt at han senere var med Knudsen selv bleven enig om at paatage sig Ordningen af dennes Stilling som en Forretning, men ikke som en Villighed. Han vil herefter, saaledes som ovenfor ommeldt, have forsøgt at staffe en Stillingmand til Knudsen og sendt Jens Peter Petersen i den An-

ledning til Stillingscommissiønairen Erichsen samt derefter været hos denne sammen med Petersen; men han vil hverken have foranlediget, at Petersen for Erichsen optraadte som en Bogholder Knudsen, eller have bemyndiget Petersen til at underskrive Stillingscontracten med Architect Knudsens Navn, og han vil ei heller være kommen til Kundskab om, at Petersen havde forholdt sig paa denne Maade før, efterat Stillingen var endelig ordnet. Han har derhos vel indrømmet, at han har affordret Architect Knudsen de 230 Rbd. som den Sum, denne havde at erlægge for Stillingen, uagtet han i Anledning af samme kun havde betalt Stillingscommissiønairen Erichsens Salair med 14 Rbd. og til Skomagerjensvend Brandt en Douceur af 1 Rbd. 3 Ml., samt at han af Architect Knudsen har modtaget contant 30 Rbd. og den omhandlede Anvisning uden at underrette Knudsen om, at Forstærkningspasset var erholdt gratis; men han har paaflaaet, at han ikke har tilsigtet at skjule den sidstnævnte Omstændighed for Knudsen eller foretaget sig Noget for at forhindre, at den kom til hans Kundskab, og blot ladet den uomtalt, fordi den var Knudsen uvedkommende, samt at det modtagne Beløb, hvortil han havde indskrænket det betingede Weberlag af 300 Rbd., fordi Forstærkningspasset Intet havde kostet, med Ret tilkom ham som Betaling for den af ham for Knudsen udførte Forretning.

Samtlige de iøvrigt under Sagen afhørte Personers Forklaringer, som ere af Betydning, tale imidlertid imod Rigtigheden af Arrestantens Benægtelse, idet de i flere betydningsfulde Momenter ere i Strid med Arrestantens under væssende Forklaringer givne Fremstilling af Forholdet mellem ham og Architect Knudsen.

Det er saaledes edeligen forklaret af Architect Knudsens tidnævnte Søster, at hun vel fra først af har omtalt for Arrestanten, at hendes Broder ønskede at stille en Mand for sig, men ikke har opfordret Arrestanten til at paatage sig Ordningen af en saadan Stilling; at hun har hørt Arrestanten tilbyde hendes Broder paa den af denne angivne Maade at bringe Stillingen i Orden for ham, uden at der blev truffen nogen Aftale mellem dem om Hilsaarene for en saadan Ordning, at Arrestanten, da han bragte Underretningen om, at han nu havde staaet en Stillingsmand, udtrykkeligen erklærede, at denne kostede 230 Rbd., og at Stillingsmanden skulde have denne Sum den paafølgende Dag, samt at Arrestanten den Dag, han sammen med Jens Peter Petersen indfandt sig hos hendes Broder, bestemt fremhævede, at Stillingsmanden havde kostet 230 Rbd. Derhos er det paa samme Maade forklaret af Architect Knudsens Forlovede Emma Hansine Bernbaum, at hun i April Maaned f. A. har været en Samtale mellem Architect Knudsen og Arrestanten, hvorunder derne tilbød at staae Knudsen en Stillingsmand paa en saadan Maade, at hun opfattede det som et Tilbud om en Venstabsstjeneste fra Arrestantens Side. Endvidere har den foran omtalte Jens Peter Petersen forklaret, at det var efter Arrestantens Opfordring, at han hos Stillingscommissiønairen Erichsen udgav sig for Bogholder Knudsen og Architect Knudsens Broder, og underskrev Stillingscontracten med Architect Knudsens Navn, samt at han har været tilstede hos Sidstnævnte og hørt Arrestanten for Architect Knudsens Søster erklære, at

Stillingmanden havde kostet 230 Rb., til hvilken Forklaring, foruden at den bestyrkes derved, at det er bevidnet af Stillingsscommissionsair Erichsen, at Arrestanten var tilstede hos ham saaledes som ovenmeldt, da Petersen betegne Architect Knudsen som sin Broder, kan bemærkes, at det er i høi Grad usandsynligt, at Petersen, der ikke stod i nogen umiddelbar Forbindelse med Architect Knudsen eller paa egne Vegne havde noget at gjøre med Stillingen, men kun var Medhjælper for Arrestanten og alene hos denne kunde vente noget Beberlag for sit Bistand, skulde af egen Drift være optraadt paa den ommeldte Maade ligesoverfor Stillingsscommissionsair Erichsen, medens derimod Arrestanten var den, for hvem det var af Interesse at faae det ovenomhandlede Forstærningspas til sin Raabighed. Og naar hertil kommer, at Arrestanten, der ved denne Rets Dom af 9de Juni 1857 i en imod ham for misligt Forhold ved Dyrrettelsen af en Stillingcontract anlagt Sag er i Henhold til Lovgivningens Analogi anset med en Mulct af 100 Rb. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedblase og ved Høiesteretsdom af 13de Februar 1862 i en imod ham for Tyveri anlagt Sag skiftunden for Actors videre Tiltale, ikke til Bestyrkelse af sin Paastand om Bestaffenheden af Forholdet mellem ham og Architect Knudsen har kunnet paavise nogen samme bestyrkende Omstændighed, medens det derimod fremgaaer af hans egen Forklaring, at der om Betalingsvillkaarene betræffende det foregivne Forretningsforhold mellem ham og Architect Knudsen ikke var bleven truffen nogen anden Aftale, end at Architect Knudsen havde erklæret at ville ofre 300 Rb. i det paagjældende Niemed, i hvilken Ytring Arrestanten selv kun saae en Udtalelse om, at Knudsen vilde betale indtil 300 Rb. for en Stillingmand, og altsaa, at der i saa Henseende kun forelaa en begrændset, men iøvrigt ubestemt Erklæring fra Architect Knudsens Side, der ikke kan antages at have været et Billaar i et forretningsmæssigt Contractsforhold eller at kunne være bleven opfattet paa en saadan Maade af den med Stillingsvæsenet velbekjendte Arrestant, samt at denne derhos har maattet kunne indse, at det Architect Knudsen forpligtende Retsforhold, hvori han vil have staaet til denue, ialtsald maatte være ophævet, efterat han havde erholdt Forstærningspasset gratis, idet Retsforholdet var stiftet under den Forudsætning, at Stillingmanden skulde betales, og at det navnlig var Tilfældet for Arrestantens Vedkommende, idet han dengang, efter hvad han selv har erkjendt, ikke vidste, at Forstærningspas kunde faaes uden Betaling, — saa skjønnes det ikke rettere, end at det maa anses fuldstændigen beviist, at Arrestanten svigagtigen har tilvænt sig den Deel af de omhandlede 230 Rb., som ikke vare medgaaede til Berigtigelsen af den tidtommeldte Stilling, ved at staffe sig samme ubbetalt af Architect Knudsen, idet han benyttede sig af, at denne paa Grund af Ubekjendtskab med Omstændighederne troede sig forpligtet til Udbetalingen.

Hvad endeligen angaaer Tiltalen imod Arrestanten for Deelagtighed i Falsk, saa er han, som berørt ovenfor, af Zens Peter Petersen, som under Løbet af denne Sags Undersøgelse er borttrømt fra Landet, bleven sigtet for at have været Ophavsmanden til, at Petersen underskrev den Architect Knudsen vedkommende Stillingcontract med Architect Knudsens Navn; selv om det maatte

antages, at Petersens Underkrift af Architect Knudsens Navn omfattede Forbydelsen fulst, saa kan Arrestanten dog ikke under denne Deel af Actionen blive at paaføre noget Ansvar som Folge af, at det imod hans Benægtelse ikke findes tilstrækkeligen beviist, at den ommeldte Underkrift er bleven til ved nogen Medvirkning fra hans Side.

I Henhold til det saaledes Anførte vil Arrestanten, der er født den 17de October 1830 og foruden den ovenanførte ham overgaaede Dom endvidere under en af denne Ret den 5te Juni 1852 paadømt imod ham for Tyveri anlagt Sag er frifunden for Actors Tiltale, nu blive at dømme efter Straffelovens § 252, efter Omstændighederne til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Uger 5 Dage. Han vil derhos i Overensstemmelse med den af Architect Knudsen nedlagte Paastand have i Erstatning til denne enten at udløse ham i quitteret Stand den ovenommeldte Anviisning eller at betale ham 200 Rd. samt blive at tilpligte at udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til de befalede Sagførere med 15 Rd. til hver.

---

### Torsdagen den 12te Mai.

Nr. 15. **Finantsministeriet** paa Statskassens Vegne (den const. Kammeradvocat, Etatsraad Bungen)

contra

Justitsraad **Arnesen**, Herredsfoged og Skriver i Østerflakkebjerg Herred (Advocat Brock efter Ordre),

betræffende Forøgelse af et ham anvist Pensionbeløb m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Mai 1869: „Indstævnte, Finantsministeren, bør til Citanten, Justitsraad Herredsfoged Arnesen, betale 166 Rd. 4 Mk. med Rente deraf 5 pCt. p. a fra den 7de April f. A. til Betaling skeer, og bør Citanten endvidere være berettiget til, fra 1ste Mai f. A. at regne, saalænge han forbliver i sin nuværende Embedsstilling, at oppebære som Pension foruden de ham anviste 17 Rd. 53 s aarligt endvidere 250 Rd. aarligt. Processens Omkostninger ophæves.“

### Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Sagen ikkun fra Finantsministeriets Side er indanket for Højesteret, vil den indankede Dom i Henhold til hvad deri er anført under den Deel af Sagen, der herester alene

foreligger til Prøvelse, være at stadfæste, hvorved bemærkes, at der efter Proceduren Intet er afgjort med Hensyn til det Tilfælde, at Indstævnte i sin nuværende Embedsstilling opnaaer forhøiet Gage. Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører tilkommende Salair, der bestemmes til 60 Rd., at udrede af det Offentlige.

Chi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves og Advocat Brod tillægges i Salarium 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Citanten, Justitsraad Herredsfoged Arnesen, der tidligere havde været Herredsfoged i Augustenborg Herred, blev ved sin Afskedigelse fra dette Embede i 1864 tillagt Pension efter Lov 24de Februar 1858, stor 1,267 Rd. 53 ß; af denne blev efter samme Lovs § 9 Nr. 1 inddraget 1,250 Rd., da han i 1865 blev udnævnt til Byfoged i Middelfart og Herredsfoged i Vends Herred med aarlig Gage 2,500 Rd. Fra dette Embede søgte han imidlertid af Høiesterets Hensyn Forslyttelse, og ved allerh. Resolution af 31te August 1867 bestiftedes han i det med aarlig Lønning af 2,000 Rd. aflagte Embede som Herredsfoged i Østerflakkebjerg Herred. Resolutionen blev ham communiceret ved en Skrivelse fra Odense Stiftamt af 12te September s. A., men forinden havde han oppebaaret Gagen for September Maaned af Embedet i Middelfart, som han vedblev at bestyre til Maanedens Udgang. Finantsministeriet, der angiver, at han saaledes har oppebaaret for September Maaned 41 Rd. 4 Mk. mere, end der tilkom ham som Herredsfoged i Østerflakkebjerg, har senere affortet ham et saadant Beløb, og da det formener, at Spørgsmaalet om, hvormeget af den tidligere Pension Citanten var berettiget til at beholde, var endelig afgjort ved hans Ansættelse i Embedet i Middelfart derhen, at der kun tilkom ham 17 Rd. 53 ß aarligt, saalænge indtil han blev afskediget, altsaa ogsaa naar han blev forflyttet til andet Embede, er der ikke blevet udbetalt ham nogen større Deel af hans tidligere Pension efter Forslyttelsen til det ringere aflagte Embede i Østerflakkebjerg Herred.

Citanten har derfor efter Stævning af 7de April s. A. søgt Finantsministeren deels til Betaling af ovennævnte 41 Rd. 4 Mk., deels til Betaling af den ved Stævningens Udtagelse forfaldne Tillægspension 145 Rd. 5 Mk. med Rente af disse Beløb 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato til Betalingsteer, deels til at høre ham kjendt berettiget til, saalænge han er i sit nuha-



vende Embede, at oppebære af sin tidligere Pension foruden 'de ham anviste 17 Rd. 53 ſ endvidere 250 Rd. aarligt. Endelig har han paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger.

Finantsministeriet, for hvilket den constituerede Kammeradvocat har givet Møde, procederer til Griffindelse og Tilfjendelse af Sagens Omkostninger, der under Kammeradvocatens Salair.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om de 41 Rd. 4 Mk. findes Indstævnte at maatte gives Medhold i, at Loven af 30te Juni 1850 § 3 maa medføre, at der for September 1867 ikkun tilkom Citanten Gage som Herredsfoged i Østerflakkebjerg, efterdem det ikke ved hans Udværelse dertil eller ved nogen senere allerh. Resolution udtryffelig er bestemt, at den skulde regnes fra en senere Dato end den 31te August 1867 — uanset at Citanten paa den Tid, han havde [hævede] den større Gage, som hidrørte fra Embedsstillingen i Middelfart, ikke vidste og ikke kunde vide andet end, at han dertil var berettiget, og uanset at han virkelig har bestyret i September Maaned det Embede, hvilket den større Gage var tillagt, medens Herredsfogedembedet i Østerflakkebjerg i den Maaned blev bestyret af en Constitueret; navnlig kan Reglen i samme Lovs § 2 om 3kte-Tilbagebetaling af oppebaaren Maanedsgage i Tilfælde af Afgang i Maanedens Løb ikke herimod paaberaabes, da Citantens Afgang fra Embedet i Middelfart, forsaavidt Gagespørgsmaal angaaer, efter bemeldte Lovs § 3 maa regnes fra den 31te August.

Om 41 Rd. 4 Mk. eller kun Halvdelen deraf rettelig er affortet Citanten, maa beroe paa Afgjørelsen af det næste Spørgsmaal, om hvor stor Deel af den tidligere Pension Citanten er berettiget til at oppebære i sin nye Embedsstilling.

Her kan Retten ikke bifalde Kammeradvocatens Formening, at Citanten, fordi han ikke fra en Stilling, hvori han alene var aflagt med Pension, men fra anden Embedsstilling er gaaet over i sit nye Embede, skulde være uberettiget til større Deel af sin tidligere Pension, end han oppebar under Embedsstillingen i Middelfart, saa at der ved hans Ansættelse i dette Embede i 1865 skulde være truffet nogen endelig Afgjørelse af, hvor stor en Deel af den tidligere Pension han kunde beholde, saalænge han forblev i Embedsstilling, nemlig 17 Rd. 53 ſ.

Var Citanten, istedetfor at opnaae Forslyttelse til et ringere aflagt Embede, blevet forflyttet til et af de med højere Gage aflagte Retsbetjent-Embeder, maatte Pensionslovens § 9 Nr. 1 have medført, at hine 17 Rd. 53 ſ bortfaldt, og §'en kan — hvad ogsaa dens Slutningsbestemmelse taler for — ikke nu, da det modsatte Tilfælde foreligger, nemlig Forslyttelse til et mindre vel lønnet Embede, medføre, at Citanten skal være uberettiget til at nyde saa stor Deel af Pensionen, som han vilde have været berettiget til, naar han uden i Mellemtiden at have været beklippet i Embedet i Middelfart, fra sin Stilling som pensioneret Embedsmand var gaaet over til at beklæde Herredsfoged-Embedet i Østerflakkebjerg Herred.

Det Pensionsbeløb, som Citanten foruden de ham anviste 17 Rd. 53 ſk maa anſeſ berettiget til i ſin nuhavende Embedſſilling, andrager 250 Rd. aarlig, og deraf var ved Stævningens Udtagelſe forfalden for 8 Maaneber til 1ſte Mai ſ. A. 166 Rd. 4 Mt., ſom ſaaledes blive at tilkjende ham med Renten ſom paaſtaaet.

Sagens Omkoſtninger vilde efter Omſtændighederne være at ophæve.“

### Mandagen den 16de Mai.

Nr. 143.

Advocat Henrichſen

contra

**Elſe Cathrine Sørenſen** (Defenſor Klubien),

der tiltaleſ for Tyveri.

Silleborg Virks Extraretsdom af 17de Februar 1870: „Tiltalte Elſe Cathrine Sørenſen bør henſættes til Fængſel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage ſamt udrede alle af denne Sag flydende Omkoſtninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Zieſlian 5 Rd. og til Defenſor, Procurator Friis 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 28de Marts 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at ſtande. 3 Salair til Actor og Defenſor for Overretten, Procuratorerne Faſting og Faber, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

### Højſterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at ſtande.

3 Salarium til Advocaterne Henrichſen og Klubien for Højſteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmiſer hedder det: „Om Tiltalte Elſe Cathrine Sørenſen, Arbeidsmand Jſak Sørenſens Huſtru, der under nærværende Sag ſigtes for Tyveri, er det ved hendes egen med Sagens øvrige Dphøninger ſtemmende Tilſtaaelſe tilſtrækkelig godtgjort, at hun, da hun den 24de December ſ. A. om Morgenen paſſerede forbi Slagter Henriksens Bopæl i Silleborg og i ſammes Port ſaae ophængt et Stykke Dretkjød, har tilvænt

fig dette i den Hensigt at bruge samme til Fortæring i hendes Hjem i den forestaaende Zuletid. Kjøbet, af en Vægt af  $10\frac{3}{4}$  Pbd., er bragt tilstede og efter at være vurderet til 1 Rbd. 4 Mk. 12 f. ubleveret Bestjaalne.

Paa samme Maade er det oplyst, at Tiltalte for et Par Aar siden efterat have handlet med bemeldte Slagter Henriksen om en Kalvefjerding, har, uagtet Henriksen ikke vilde lade hende faae denne uden mod contant Betaling, den følgende Dag tilvendt sig den — som det maa antages fra Henriksens ovennævnte Port — men da Tyveriet strax blev opdaget og Tiltalte betalte Kjøbets Værdi 28 f., blev det ikke anmeldt for Politiet.

For dette sit Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1823 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 228, og da hendes Straf ved Uderretsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-  
søiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers  
Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert  
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens  
Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbd., og for  
Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rbd. 20 f. om Aaret. —  
Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og  
paa deagl. Postcontoirer.

# Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 12.

Den 3die Juni.

1870.

---

---

Forste ordinaire Session.

Mandagen den 16de Mai.

Nr. 142.

Advocat Nellesmann

contra

**Niels Poulsen** (Defensor Klubien),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Brandstiftelse.

Hellum Hindsted Herreders Exrætsdom af 18de Januar 1870: „Arrestant Aftægtsmand Niels Poulsen af Rebsø Mark hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar samt tilpligtes at betale i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 480 Rb. og til Forpagter Anders Peter Andersen en saadan Sum, som uvillige af Retten udmeldte Mænd bestemme; han udreder derhos alle af hans Arrest og Action lovlige flyvende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Brass 5 Rb. og til Defensor, Procurator Tüchsen 4 Rb. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsøverrets Dom af 14de Marts 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at det Actor for Underretten tillagte Salair bortfalder og at det Beløb, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte ansætte den Forpagter Anders Peter Andersen ved Udspaaføttelsen tilføiede Skade, ikke overstiger 209 Rb. 4 Mk. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nellesmann og Cancelliraad Møller,

betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afjærd efter Loven.“

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, idet der dog efter den af Actor for Underretten først for Høiesteret derom neblagte Paastand bliver at tillægge ham et Salarium af 5 Rd., som udredes af Tiltalte.

### Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Tiltalte endvidere udreder i Salarium til Procurator Brasf for Underretten 5 Rd.; saa betaler han og i Salarium til Advocaterne Nellesmann og Klubien for Høiesteret 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Aftægtsmand Niels Poulsen for Brandstiftelse.

Natten mellem den 5te og 6te October f. A. afbrændte et Tiltaltes Søn, Gaardmand Jens Nielsen tilhørende Huus paa Neds Mark, der var opført til Aftægtsbolig for Tiltalte, og som med tilliggende Jord samt Besætning m. m. af denne var bortforpagtet til Anders Peter Andersen, der med sin Familie beboede Huset tilligemed Tiltalte, ved hvilken Leilighed Forpagteren, hans Kone og deres 3 Børn maatte flygte ud af Huset uden Klæder, og medens Forpagteren vel derefter fik reddet det meste af sit Indbo, brændte derimod al den indablede Sæd og Fourage samt 2 Køer foruden forskellige Smaating. Tiltalte var ikke tilstede under Branden og mislede saagodtform Intet af de af hans Eiendele, som ikke vare bortleiede til Forpagteren, da han tidligere til forskjellig Tid havde bortflyttet de fleste af samme.

Under den i denne Anledning foretagne Undersøgelse er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at Ilden af ham er paafat, idet han i saa Henseende nærmere har forklaret, at, da han, som ikke havde kunnet komme ud af det med sin Forpagter, der efter Tiltaltes Formening ødelagde Stedet, hvorfor der var bleven indgaaet et Forlig imellem dem, hvorefter Forpagteren skulde fravige Forpagtningen den 1ste April 1870 og da aflevere Besætning, Kornforraad m. m., saaledes som han havde modtaget Alt ved Forpagtningens Tiltrædelse, frygtede, at Forpagteren ikke skulde kunne opfylde denne sin Forpligtelse, fordi han formeentlig vedblivende handlede usforsvarligt med Tingene, opstod den Tanke hos Tiltalte at sætte Tid paa Huset for ved paa denne Maade at faae Afsurancesummen udbetalt at kunne

redde noget af sit Eget, hvad han derimod anfaae for tabt, om Forpagteren længere skulde have Lov til at skalte og valte med det, og denne Tanke havde Tiltalte baaret paa i omtrent 8 Dage, i hvilken Tid han 2 Gange havde bestemt sig til at udføre sit Forehavende, uden dog at have haft det fornødne Nød dertil, men om Eftermiddagen den 5te October f. A., da han havde været i Rostrup Kro og navnlig paa Veien derfra nydt endeel Brændeviin, hvorved han var bleven — som han har udtrykt sig — ondsfabsfuld, besluttede han nu at udføre den alt ofiere overveiede Gjerning. Da han derpaa, efterat det var blevet mørkt, var ankommen til Huset, opholdt han sig først i Nærheden af samme, indtil Forpagteren og Kone vare gaaede til No, og da han havde seet, at Lyset i Stuen var bleven slukket, hvoraf han sluttede, at Beboerne vare gaaede i Seng, gik han hen til et med Stuehuset sammenbygget Skuur, hvori der var Faarestald og Svinesti, og efter at have opbrudt Laafen for Faarestalben og ubjaget Faarene begav han sig ind i Svinestien, der var beliggende i den fra Stuehuset længst bortfjernede Ende af Skuret, hvor han da afrev 4 Svovlsstikker, som han havde baaret hos sig fra det Dieblik han havde fattet Beslutning om at sætte Ild paa Huset, og holdt de brændende Svovlsstikker op til Taget over Svinestien, hvor Ilden øieblikkelig tog fat, hvorpaa Tiltalte bortfjernede sig, og da han endnu ikke var kommen en halv Fjerdingvei bort fra Huset, saae han Ilden fra samme. Huset, som heelt nedbrændte, var forsikret i Landbygningernes almindelige Brandsforsikring for 500 Rd. og Skaden er taget til 480 Rd.; Tiltalte havde forsikret Avingen og sit Løssøre for 650 Rd., hvorimod Forpagteren Intet havde asureret.

Det er yderligere af Tiltalte forklaret, at han ikke ved Ildspaasættelsen havde tænkt sig Muligheden af, at Husets Beboere kunde indebrænde, idet han netop antændte Ilden strax efter at Lyset var bleven slukket i Forpagterens Stue og skyndte sig saa meget som muligt med at udføre Gjerningen for at give Beboerne god Leilighed til at komme ud og redde Kæerne, ligesom han ogsaa af denne Grund paasatte Ilden i det Hjørne af Skuret, der var længst borte fra Beboelsesleiligheden, hvorhos han har tilføiet, at det var stille Veir. Forpagteren og dennes Husfru have derimod udsagt, at de den paagjældende Aften vare gaaede til Sengs og havde slukket deres Lys Kl. mellem 8 og 9, og at de havde sovet en Tid, da Konen omtrent Kl. 11 vaagnede og bemærkede Ilden, der dengang endnu ikke havde grebet fat i selve Stuehuset, hvorimod hele Faarestalben stod i Lys Lue, ligesom det ogsaa, efter hvad der ibrig er ophjst, maa antages, at den egentlige Brand først fandt Sted mellem Kl. 11 og 12; og Ildspaasættelsen, som Tiltalte efter sin egen Forklaring først stred til, efter at han havde forviklet sig om, at Husets Beboere vare gaaede til No, findes i hvert Fald, navnlig naar hensees til, at Huset var straatækt, og at Tiltalte, som ovenfor anført, strax forlod Stedet uden først at forvise sig om, at nogen af Husets Beboere vare vaagne, at have været foretaget under saadanne Omstændigheder, at Tiltalte maatte indsee, at han derved udsatte Andres Liv for aabenbar Fare. Tiltalte, som er døbt den 2den August 1807 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil saaledes for sit udbiste Forhold

være at ansee efter Straffelovens § 280 med en Straf, som ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Tugthuusarbejde i 8 Aar, ligesom det ved bemeldte Dom rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, derunder det for Defensor sammesteds fastsatte Salair, hvorimod der ikke vil kunne tillægges Actor for Underretten Salair, da han ikke har paastaet sig saadant tilkjendt. Da det nu ligeledes maa billiges, at der ved Underrettsdommen er tilkjendt Landbygningernes Brandforsikring og Forpagter A. P. Andersens Erstatning, vil Underrettsdommen være at stadfæste, dog saaledes, at det Actor for Underretten tilkjendte Salair efter det Foranførte bortfalder, samt at det Beløb, hvortil de uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte ansætte den Forpagteren tilsiøiede Skade, ikke maa overskride det af denne paastaede Beløb af 209 Rb. 4 Mk."

Nr. 129.

Statsraad Buntzen

contra

**Regine Andersdatter** eller **Andersen**, Ssensens Hustru  
(Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de Marts 1870:  
„Arrestantinden Regine Andersdatter eller Andersen, Ssensens Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Alberti og Levison, med 8 Rb. til hver. Alt efterkommes under Afserd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Buntzen og Advocat Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Foraaavidt Arrestantinden Regine Andersdatter eller Andersen, Ssensens Hustru, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods, sigtes som skyldig i sidstnævnte Forbrydelse, er det ved hendes egen Tiltalelse beviist, at hun har undladt at oplyse og tilegnet sig et til 1 Mk. vurderet Halstør-

flæde, som hun kort efter sin sidste Løsladelse — den 31te August f. A. — vil have fundet i Adsalongsgade indføjet i et Stykke Papir.

Hun har derimod vedblivende nægtet at have gjort sig skyldig i Tyveri.

Efter hvad der i saa Henseende er oplyst blev hun, efterat det den 30te October f. A. var bleven anmeldt for en paa Grøntorvet her i Staden posthavende Politibetjent, at Muurmester Schmoø's Enke Ane Cathrine Schmoø samme Dag paa bemeldte Torv var bleven frastjaalet ved et Lommetyveri en Portemonnaie med Penge, mistænkt for at være den Skyldige og paa Grund deraf anholdt af Politiet den følgende Dag. Ved den derefter foretagne Undersøgelse paa hendes Person og paa hendes Bopæl blev hun funden i Besiddelse af en Deel Tørklæder, hvoraf flere ganske nye, hvortil hun ikke kunde opgive anden end den aldeles ubestyrkede Adkomst, at hun havde faaet dem af et hende ubekjendt Fruentimmer ved Navn Stine, der havde indfundet sig paa hendes Bopæl, men om hvis Navn og Opholdssted hun iøvrigt ingen Oplysning har kunnet give; men hun nægtebe, som alt berørt, jaavel at have begaaet Tyveriet fra Muurmester Schmoø's Enke som at være kommen i Besiddelse af de omtalte Tørklæder paa ulovlig Maade, ligesom hun ogsaa nægtebe at have været paa Amagertorv — Grøntorvet — den 30te October f. A., og disse Benægtelser har hun senere uafbrudt fastholdt.

Mød disse hendes Benægtelser kan det ikke ansees beviist, at de omhandlede Tørklæder, som Manufacturhandler Preben Saxtorph Bøch og dennes Lærling Ernst Johan Sieger begge have erklæret at være af samme Udsæende som 15 Førsnævnte tilhørende Tørklæder, der i September eller October Maaned f. A. bleve ham frastjaalet i hans Boutik, ere komne i Arrestantindens Besiddelse ved Tyveri eller anden Ulovlighed, idet der iøvrigt ikke forsaavidt er tilveiebragt nogen Oplysning.

Hvad derimod Tyveriet fra Muurmester Schmoø's Enke angaaer, saa er det af denne edeligen forklaret, at hun, som afsigte 30te October i Selskab med 2 af sine Døtre havde indfundet sig paa det ovenomtalte Torv for at gjøre Indkjøb, mærkede, da hun i saadan Hensigt stod ved en Bogn, at Arrestantinden, som hun bestemt har gjenkjendt, trykkede sig tæt op til hende paa den Side, hvor hendes Kjølelomme var, og da hun strax efter opgavede, at hendes til 4 Mk. vurderede Portemonnaie, hvori der efter hendes Angivende var omtrent 10 Rd., var borte, samt fattede Mistanke om, at Arrestantinden, som imidlertid havde fjernet sig, havde stjaalet den, gav sig til at søge efter Arrestantinden, som hun fik fat paa i Nærheden af Læderstræde, og at Arrestantinden der, efterat være foreholdt Tyveriet, strax ubleverede Portemonnainen med deri værende Penge, idet hun bad om ikke at blive gjort utykkelig, hvilkens Bøn Muurmester Schmoø's Enke deels af Medlidenhed deels fordi hun ikke kunde faae Arrestantinden anholdt af Politiet, ogsaa opfyldte saaledes, at hun lod Arrestantinden gaae uden at underrette sig om hendes Navn og uden af egen Drift at bringe den begaaede Forbrydelse til Politiets Kundskab. Det er derhos paa samme Maade forklaret af Bødkerfvend Wennerwalds Enke Pauline Wilhelmine Petersen, som den 30te October f. A. holdt med sin Bogn paa



Grønttorvet ved Siden af den ovenomtalte Vogn, ved hvilken Muurmester Schmocks Enke stod, da hun savnede sin Portemonnaie, samt af Carl Christian Theodor Christensen, der gif Wennerwalbs Enke tilhaande ved hendes Handel paa Torvet, at de saae Arrestantinden, hvem de Begge bestemt have gjenkjendt, staae og trykke sig op ad Muurmester Schmocks Enke, og hørte denne, strax efterat Arrestantinden var gaaet bort, yttre, at hun var frastjaalet sin Portemonnaie, samt efterat hun kort Tid havde været borte og var kommen tilbage, omtale, at Fruentimmeret, der havde staaet ved hendes Side ved Vognen, havde tilbageleveret hende Portemonnaien. Endeligen har Muurmester Schmocks Enkes Datter, Muurmester Jørgensens Hustru Olivia Licette Schmock afgivet en med sin Moders overensstemmende Forklaring, hvilken hun har bekræftet med Eed, og navnlig saaledes forklaret, at hun saae Arrestantinden, som hun ogsaa bestemt har gjenkjendt, trænge sig op imod hendes Moder og derefter fjerne sig, af og til vendende sig om, og at Arrestantinden, hvem hun forfulgte, efterat være kommen til Rundskab om Tyveriet, udleverede Portemonnaien til hendes Moder.

Og da til dette Vidnebeviis kommer, at Arrestantinden, der er født den 29de Februar 1836, tidligere er anseet ved denne Rets Dom af 17de April 1866 for Boutikstyveri efter Frbu. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 8de December 1868 for Lommetyveri efter Straffelovens § 230 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt i forrige Aar som sigtet for sidstnævnte Slags Tyveri har været underkastet en criminel Undersøgelse, hvorunder der fremkom en ikke ringe Formodning for Sigtelsens Rigtighed, men som sluttedes den 31te August uden at Sag blev anlagt mod Arrestantinden, saa findes der at foreligge et tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestantinden har begaaet det omhandlede Tyveri fra Muurmester Schmocks Enke.

3 Genhold til det Foransførte vil Arrestantinden, der er tidligere dømt som foran ommeldt, men ved allerhøieste Resolution af 17de April f. A. blev eftergivet den til denne Dag tilbageværende Deel af den hende ved Dommen af 1868 ifjendte Straf, nu være at dømme efter fornævnte Lovs § 231 1ste Led og § 247 efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 151.

Advocat Klubien

contra

**Frederik Ferdinand Petersen eller Venau**

(Defensor Hansen),

der tiltales for Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de April 1870:  
 „Arrestanten Frederik Ferdinand Petersen eller Venau bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og

tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afjærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Frederik Ferdinand Petersen eller Lenau, som er langt over criminel Lovalder og senest ved denne Rets Dom af 25de Januar d. A. tildeels i Mefør af Planen 1ste Juli 1799 § 157 jfr. Plac. 19de December 1832 og 9de December 1833 § 2 efter § 1 jfr. § 5 i Loven af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Vetseri har været anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have mod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruffel den 1ste dennes givet Tilhold undladt at melde sig til bemeldte Protocol, hvorunder han henhørte, efterat han den 11te dennes paany havde indfundet sig her i Staden og taget Ophold, vil han være at straffe efter § 1 i ovenanførte Lov efter Omstændighederne med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og have at tilsvare Sagens Omkostninger.“

---

### Tirsdagen den 17de Mai.

Nr. 139.

Advocat Liebe

contra

**Friederich Helmer og Kirstine Hansmine Helmer,**  
født Lind (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Nørre Thystrup Herreds Extraretsdom af 12te Februar 1870: „Kirstine Hansmine Helmer, født Lind, og Friederich Helmer bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage hver og Een for Begge og Begge for Een ubrede alle af Sagen Lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Anklageren, Cancelliraad Dahl 5 Rd. og til Forsvareren, Cancelliraad Kraalund 4 Rd. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 28de Marts 1870: „De Tiltalte Friederich Helmer og Hustru Kirstine Hansmine Lind bør hensættes i simpelt Fængsel hver i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, tillægges i Salair hver 5 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Afspæd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Henriksen for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Friederich Helmer og hans Hustru Kirstine Hansmine Lind for Tyveri.

De Tiltalte, af hvilke Manden er blind, og som maae antages tilbeels at ernære sig ved i Skovene i Omegnen af Kolbing at samle Brændeaaffald, som de derefter sælge, bleve den 7de December f. A. Kl. 4 om Morgenen antrufne paa Gaden i Kolbing bærende paa 6 Stykker affaaget grønt Bøgetræ, som de erklærede at have taget uden Tilladelse i en nærmere betegnet Skovsyd for Kolbing, i hvilken Henseende de, efterat være stillede for Forhør, nærmere have udsagt, at de den 6te December seent om Aftenen vare gaaede ud til den paagjældende Skov for at samle Brændsel, og at de da havde stødt paa de ommeldte 6 Stykker Træ, af hvilke de 3 efter Konens Forklaring laae paa den ene og de 3 andre paa den anden Side af et af hende paavist Skjel; dette Træ toge de derefter med sig uden strax at bemærke, at det var affaaget og grønt, hvilket de først ville være blevne vaer, da de kom i Nærheden af Kolbing. Det tagne Træ er under Sagen vurderet til 4 Mk., og Eierne af de af Tiltalte Kirstine Hansmine Helmer paaviste Skovlobber, hvor Træet skal have ligget, have erklæret, at det ikke er sældet af dem, og at de ikke kunne sige, om det er taget i deres Skov, men hvis det har været paa et Sted, hvor det ikke skulde sælbes, har det havt en langt større Værdi end den ovenanførte; iøvrigt have de frafaldet Krav paa Erstatning.

For det ovennævnte af de Tiltalte vedgaaede Forhold, der, idet der ikke er Tvivl til at antage andet, end at det paagjældende Træ har tilhørt Eierne af den Skov, hvor det er taget, og saaledes maa anses at have været i deres

Besiddelse, findes at maatte betragtes som Tyveri, dog saaledes at efter Beskaffenheden og Værdien af de borttagne Gjenstande og de Omstændigheder, hvorunder Tyveriet er blevet forøvet, Straffelovens § 235 findes at maatte komme til Anvendelse, ville de Tiltalte, af hvilke Friederich Helmer, der efter sit Opgivende er født i Lybsskand i Aaret 1827, tidligere har erlagt en Bøde for Overtrædelse af Frdn. 24de Juli 1822, og Kirstine Hansmine Lind, der er født den 20de Juni 1842, ifølge en Politiretsdom af 20de Marts f. A. er straffet med simpelt Fængsel i 3 Dage for at have udsendt sit Barn paa Væleri, være at ansee med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage for hver af dem."

---

### Onsdagen den 18de Mai.

Nr. 33. Politibetjent **Sarald Julius Holck** (Advocat Liebe efter Ordre)  
contra

Værtshuusholder **Hans Petersen** (Advocat Heinrichsen), angaaende Erstatning for et Beløb af 600 Rd., der formenes at være gaaet tabt ved Uagtsomhed fra Politiets Side.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de December 1869: „De Indstævnte, Etatsraad Politidirecteur Crone og Politiasistent Thalbihjær bør for Citanten, Værtshuusholder Hans Petersens Tiltale i denne Sag frie at være. Indstævnte Politibetjent Holck bør til Citanten betale de paastævnte 600 Rd. med 5 pCt. Renter deraf p. a. fra den 9de Marts d. A. til Betaling skeer og Sagens Omkostninger med 25 Rd. Det Indstævnte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afspærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

Føreløbig bemærkes, at der ikke er Plads til ex officio at afvise Sagen som ikke hørende under Domstolens Afgjørelse, og at den ikke foreligger Højesteret til Paakjendelse for Politidirecteur Crones og Politiasistent Thalbihjærs Vedkommende.

Efter de fremkomne Oplysninger om Beskaffenheden af det Hverv, der ved den paagjældende Leilighed var overdraget Citanten, og om de locale Forhold findes det ikke at kunne lægges ham tillast, at han, efter at have afhørt det i den indankede Dom nævnte

anholdte Fruentimmer, lod den under Sagen omhandlede Portemonnaie med deri værende Penge, som Politiet havde bragt tilfede, blive liggende paa den Betjents Pult, der havde indbragt samme til Stationen og skulde optage Fortegnelse over samtlige i Bevaring tagne Koster. Og vel har Citanten ved at gaae ud af det paagjældende Bærelse foran den Anholdte ladet hende være sig ude af Syne i et Dieblik, hvilket hun netop benyttede til at snappe Portemonnaien; men om han endog maa siges herved at have viist nogen Mangel paa Omtanke, kan det dog, naar samtlige under Sagen oplyste Omstændigheder tages i Betragtning, ikke antages, at han ved dette Forhold skulde have gjort sig skyldig i en saadan Skjodesløshed i sin Bestillings Udførelse, som kunde paadrage ham Erstatningsansvar til Indstævnte.

Efter det Anførte og idet den Omstændighed, at Citanten efter den Anholdtes Bortgang ikke efterstaae, om Portemonnaien endnu laa paa Pulten, ikke i og for sig kan begrunde det omtvistede Erstatningsansvar, vil der være at tillægge ham Frifindelse for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves, og Salairerne til Citantens befalede Sagførere, der bestemmes til 20 Rd. for Procurator Salomonsen og 60 Rd. for Advocat Liebe, blive at udrede af det Offentlige.

#### Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd. Procurator Salomonsen for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Advocat Liebe for Høiesteret tillægges i Salarium, den Første 20 Rd. og den Sidste 60 Rd., hvilke Salairer udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Tirsdagen den 18de August f. A. blev der frastjålet Citanten, Værtskubolder Hans Petersen heri Staden, 3de Contrabøger med „Bikuben“, af hvilke den ene næste Dag blev af et Fruentimmer præsenteret i „Bikuben“ med Forlangende om Udbe-

taling af dens Paalydende paa 5 Rd. nær, hvilken Udbetaling ogsaa skete med et Bøjsb af 1725 Rd. Under de af Politiet efter stekt Anmeldelse anstillede Undersøgelser opdagedes det, at det tidligere straffede Fruentimmer Frederikke Anstie Kjærsgaard var Thyen, ligesom hun ogsaa selv havde hævet Beløbet i „Bikuben“. Ved Visitationen paa hendes Bopæl fandtes blandt Andet en Portemonnaie, hvori af de i „Bikuben“ hævede Penge vare indlagte 10 Stkr. Tethundrede=Nigsdaler=Sebler. Denne Portemonnaie med Indhold bragtes af den visiterende Betjent Korn til Politistation Nr. 2, der foreslaaes af Indstævnte, Politiasassistent Thalbitzer, og henlagdes i et Værelse, der benyttes af Opbagesespolitiet, paa Betjentens der staaende Pult. Fr. A. Kjærsgaard blev derefter i bemeldte Værelse til Rapport afhørt af Indstævnte, Politibetjent Holck. Portemonnainen og Pengene bleve under denne Afhøring af Holck foresviste Fruentimmeret til Gjenkjendelse, men forblev iøvrigt henliggende paa Pulten. Da Afhøringen var færdig, opfordrede Holck Fr. A. Kjærsgaard til at gjøre sig færdig til Afgang til Politikammeret, og idet nu Holck, der var ene med hende i Værelset, gif foran hende ind i det tilstødende større Contoir, hvorigjennem Udgangen er, tog hun, der fulgte bag efter Holck, ubemærket Portemonnainen til sig. Under Transporten til Politikammeret, hvortil Fr. A. Kjærsgaard ledsagedes af en Politibetjent, fandt hun Leilighed til af Portemonnainen at ubtage nogle af Seblerne, hvorefter hun ubemærket lod Portemonnainen med de øvrige Sebler falde fra sig paa Gaden. De Sebler, hun havde beholdt i Haanden, stak hun under sin videre Vandring, uden at det bemærkedes af Betjenten, ind under Trappen fra Gaden til et Huus i Skindberggade. De saaledes indstukne Penge, der udgjorde 400 Rd., bleve strax efter fundne og afleverede til Politiet, medens de øvrige 600 Rd. ikke ere komne tilstede.

Citanten, der formener, at disse 600 Rd. ere gaaede tabte for ham ved Uagtsomhed fra Politiets Side, har under nærværende Sag søgt de Indstævnte, Statsraad Politidirecteur Erone, Politiasassistent Thalbitzer og Politibetjent Holck, og paastaet enten en af de Indstævnte eller disse in solidum tilpligtede at erstatte ham bemeldte 600 Rd. med 5 pCt. Renter deraf p. a. fra Klagens Dato, den 9de Marts d. A., indtil Betaling skeer og Sagens Omkostninger skadesløst.

Den for de Indstævnte, hvem der er forundt fri Proces, bestiftede Sagsfører, Procurator Salomonson, har derimod paastaet de Indstævnte frispændue for Citantens Tiltale, — og at Indstævnte, Statsraad Erone, i alle Tilfælde ikke dømmes personlig, — samt at det paalægges Citanten at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Sagsførersalair.

Foraaavidt Citantens Paastand er rettet imod Indstævnte, Politiasassistent Thalbitzer, maa bemærkes, at om det endog antages, at Betjent Korn ved at bringe Portemonnainen med Pengene til Stationen har sat disse under Politiasassistentens Tilsyn, saa maatte dog dette Tilsyn for Indstævnte Thalbitzers Vedkommende være ophørt, saalænge Kosterne vare betroede Indstævnte Holck,

hvilket maa ansees for at have været Tilfældet i al den Tid, Hold opholdt sig med Fr. A. Kjærsgaard i Opdagelsesbetjentenes Værelse, men det er netop i dette Tidrum, at Portemonnaien med Pengene borttoges. Herefter skjønnes der intet Ansvar at kunne paahvile Indstævnte Thalbitzer, der selvfølgelig vil være at frifinde for Citantens Tiltale.

Naar der dernæst spørges, om Indstævnte Hold har ladet mangle paa en saadan Agtpaaagivenhed, som under de flestsindende Forhold med Billighed af ham kunde fordres, da skjønnes ikke rettere, end at dette Spørgsmaal maa besvares bekræftende. Naar Hold nemlig ikke ligeoverfor den tilstedeværende Thy fandt sig foranlediget til at tage Portemonnaien med en saa betydelig Pengesum under særlig Bevarelse, maatte han være i en særdeles Grad opfordret til ikke et Dieblit at lade Fr. A. Kjærsgaard og hvad hun foretog sig være sig ude af Syne, men hermed kunde det ikke bestaae, at han gik ud af Værelset, ladende Kjærsgaard og Portemonnaien bag ved sig, navnlig naar Hensyn tages til, at hun efter Hold's eget Angivende saa at sige ved en blot Armbevægelse kunde i et Nu sætte sig i Besiddelse af Portemonnaien. Indstævnte Hold vil saaledes ikke kunne undgaae at dømmes efter Citantens Paastand.

Spvad angaaer Indstævnte Etatsraad Crone, da fremgaaer det af Proceduren, at Paastanden er rettet imod ham, ikke personlig, men som Repræsentant for Kjøbenhavns Politii. Da der imidlertid ikke i de gjældende Love findes nogen Hjemmel for, at en Autoritet paa det Offentliges Vegne skulde være ansvarlig for den Skade, som dets Embedsmænd eller Betjente ved Uagtsomhed under deres Functioner maatte paaføre Trediemænd, vil Indstævnte Etatsraad Crone allerede af den Grund blive at frifinde for Citantens Tiltale.

Processens Omkostninger vil Indstævnte Hold have at tilsvare Citanten med 25 Rd. og efter Sagens Udfald vil Procurator Salomonson intet Salair kunne tillægges."

### Mandagen den 23de Mai.

Nr. 21. Kjøbmand og Premierlieutenant **Chr. N. Nohding**  
(Overretsprocurator Revisor)

contra

Smedemester **S. Clausen** (Statsraad Bungen efter Ordre), angaaende Vorttagelse og Tilmuring af nogle Vinduer og Aabninger i den sydlige Muur af Indstævntes Baghuus under Matr.=Nr. 89 i Nestved, vendende ud mod den Appellanten nu tilhørende Eiendom Matr.=Nr. 88 i samme By.

Nestved Kjøbstads Bytingsdom af 22de October 1866: „Indstævnte Smedemester Clausen her i Byen bør inden 8 Uger efter

denne Doms lovlige Forkyndelse under en Byens Fattigkasse tilfaldende Mulct af 3 Rd. for hver Dag, hvori Dommen forsaavidt fiddes overhørig, borttage og tilmure de ovenomhandlede i den til Citanten, Bøsfemager J. Rohdings Eiendom Matr.=Nr. 88 paa Gaafegade her i Byen stødende Gavl af Indstævntes Baghuus under Matr.=Nr. 89 værende 4 Binduer og 2 korsbannede Abninger. Naar endvidere Indstævnte efter foregaaende lovlig Omgang inden 15 Dage efter Forkyndelsen af Dommen med sin Gæb inden Retten benægter uden dertil erhøbt Tilladelse af Citanten at have tilegnet sig de ligeledes ovenomhandlede Grundsteen eller nogen Deel af samme med Bevidsthed om, at de vare Citantens, bør han for dennes Tiltale i dette Punct fri at være, hvorimod Indstævnte i Mangel af denne Gæds Afslæggelse bør i Erstatning til Citanten betale 10 Rd. tilligemed Rente af dette Beløb 5 pCt. p. a. fra den 15de August f. A. indtil Betaling skeer. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i Sagen fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 23de November 1868: „Citanten, Smedemeister Clausen af Næstved, bør for Tiltale af Indstævnte, Bøsfemager J. Rohding sammesteds, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Procurator Seidelin for Overretten og Procurator Hjorth i Præstø tillægges i Salair henholdsvis 20 Rd. og 5 Rd., som udredes af det Offentlige."

### Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Sagen kun foreligger Høiesteret til Prøvelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at borttage de i den indankede Dom nævnte Binduer og Abninger i hans Baghuus.

Som i Dommen anført, har der tidligere tværs over den østlige Deel af det omtvistede Stræde staaet en Staldbygning, som blev nedreven i Aaret 1846. Efter de Høiesteret forelagte, tildeels først efter Overretsdommens Afsigelse tilveiebragte Oplysninger, havde denne Staldbygning staaet der over 20 Aar, efter eet Vidnes Forklaring endog allerede i Aaret 1806, og dens



nordlige Gavl stødte op til Indstævntes nuværende Bagbygningsskydlige Gavl, saaledes at dens nordvestlige Hjørne faldt sammen med samme Hjørne af en paa det under Sagen fremlagte Grundriss med  $\varepsilon$  betegnet Muurpille, der springer frem fra Indstævntes nuværende Baghuusgavl. Da det nu, som i Dommen bemærket, er in confesso, at denne Staldbygning tilhørte Citantens Formænd — hvorfor den ikke kan have henhørt til de i Frdn. 15de November 1816 §§ 19 og 20 omhandlede Cavalleristalde — maae Citantens Formænd ansees at have været i en saadan udelukkende Besiddelse af Bygningens hele Grund, at der, forsaavidt denne ikke forinden tilhørte Bygningens Eiere, derpaa maa være vundet Hævd, — hvilket maa ansees tilstrækkeligt gjort gjældende fra Citantens Side i de foregaaende Instantser. Det kan endnu bemærkes, at den ommeldte Grund endnu tildeels indtages af en Citanten tilhørende Sidebygning, der opførtes umiddelbart efter Staldbygningens Nedrivelse.

Hvad derimod angaaer den vest for ovennævnte Muurpille liggende Deel af Strædet findes der ikke at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for at samme ogsaa tilhører Citanten eller har været i hans Formænds udelukkende Besiddelse. Af de under Sagen omtvistede Abninger i Indstævntes Baghuus er der nu kun een, som ligger øst for Muurpillen, nemlig det østligste af de større Værkstedsvinduer, og idet der mangler Føie til at antage, at der paa dette Sted mellem Indstævntes Gavl og den nedre Staldbygningss Grund er noget Fortog, som efter Lovens 5—10—56 kunde berettigede Indstævnte til at have Vinduet anbragt sammesteds, vil han saaledes efter den derom af Citanten for Høiesheret nedlagte subsidiaire Paastand blive at tilpligte at borttage og tilmure dette Fag Vinduer, medens der iøvrigt tillægges ham Frifindelse for Citantens Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Procurator Hjort i Præstø ved Overretsdommen tillagte Salair at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør inden 4 Uger efter denne Doms Lovlige Forkyndelse under en Mulct af 2 Rd. til

Rjøbstadens Fattigklasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, borttage og tilmure det østligste af de under Sagen omhandlede store Fag Vinduer. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. og Indstævnte 1 Rd. Procurator Hjort tillægges i Salarium 5 Rd., der udredes af det Offentlige.

---

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under en af Indstævnte Bøssmager S. Røhding i Næstved mod Citanten Smedemejer Clansen sammesteds ved Næstved Bying anlagt Sag er Citanten ved Bytingens den 22de October 1866 affagte Dom tilsligtet at borttage og tilmure 3 Fag Værstedsvinduer, hvert med 18 Ruder i Undergablen samt et enkelt Vindue og 2 mindre korsbannede Abninger i Overgablen, Alt i den sydlige Muur af Citantens Baghuus under nyt Matr.-Nr. 89 i Næstved, hvorhos Citanten, naar han ikke edelig benægter uden dertil erholdt Tilladelse af Indstævnte at have tilegnet sig nogle under Sagen omhandlede Grundsteen eller nogen Deel af samme med Bevidsthed om, at de vare Indstævntes, er tilsligtet i Erstatning til denne at betale 10 Rd. med Renter fra Forligsklagen. Iøvrigt er Citanten frifunden for Indstævntes Tiltale og Processens Omkostninger ophævede.

Denne Dom har Citanten, hvem der er meddeelt fri Proces for Overretten, indanket her for Retten, hvor han har paastaet den forandret derhen, at han i det Hele frifindes for Indstævntes Tiltale og at denne tilsligtes at betale Citanten Processens Omkostninger i første Instans samt udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Citantens bestfittede Sagsfører, Procurator Seidelin, som har paastaet sig saadant tillagt i alt Fald af det Offentlige. Indstævnte derimod har paastaet Underrettens Dom stabsæstet og Citanten tilsligtet at erstatte Indstævnte Sagens Omkostninger for Overretten enten skadesløst eller dog med noget Tilstrækkeligt.

Der er for Overretten fremlagt et Grundsribs over Matr.-Nr. 47 i Næstved, hvis daværende Eier i Aaret 1776 afhændede en Parcel af samme, Matr.-Nr. 47 b, der tilhører Indstævnte, og som i den ifølge Lov af 11te Februar 1863 om den communale Bektatning i Rjøbstæderne affattede nye Matricul er betegnet Nr. 88, hvorimod Matr.-Nr. 47 a, der tilhører Citanten, i den nye Matricul er betegnet Nr. 89. Imellem Citantens Bygninger paa Nr. 47 a og Indstævntes paa Nr. 47 b ligger et ubebygget Grundstykke eller Stræde, der er aabent mod Vest ud til „Gaafegade“, derimod maa antages

luffet i den østlige Ende og som paa Grundridset er betegnet med Navnet „Slippen“. Den Muur, hvori de omhandlede Vinduer og Abninger ere anbragte, grændser umiddelbart til „Slippen“, og Indstævnte støtter sin Paastand paa deres Borttagelse og Tilmuring derpaa, at han formeentlig er Eier af dette ubebyggede Grundstykke, hvilket Citanten har benægtet. Til Begrundelse af Eiendomsretten har Indstævnte fremlagt et Kort over nyt Matr.-Nr. 88, paa hvilket Grundstykket er henregnet til samme, og da Kortet for hiint Matr.-Nr.s Vedkommende er en Copi af det i Henhold til fornævnte Lov af 1863 optagne Kort over samtlige Kjøbstadgrunde i Nestved, hvilket sidste efter foregaaende offentlig Besjendtgjørelse har været fremlagt til almindeligt Eftersyn i den forefrevne Tid, uden at der dengang fra Citantens Side blev gjort Indsigelse mod dets Rigtighed, antager Indstævnte, at Kortet godtgjør hans Eiendomsret til den ubebyggede Grund. Det fremgaaer imidlertid af Lovens § 5, at dens Bestemmelse om, at samtlige Kjøbstadgrunde skulde opmaales og Areal et paaføres et Kort, kun er givet med Hensyn til den communale Besfatning, og at disse Opmaalinger og Kort ikke kunne give Bewiis i Eiendomstrætter, er saa meget klarere, naar hensees til Sammensætningen af den Commission, som efter § 7 skal afgjøre mulige Indsigelser mod Opmaalingerne m. v. Indstævnte har vel henviist til § 17 i en af Indenrigsministeriet under 17de April 1863 affattet Instrug for Udførelsen af de i Lovens §§ 5—7 omhandlede Arbejder, hvorefter, naar tvende Naboer, der ere uenige om Stjeldet mellem deres Eiendomme, ere mødte for Commissionen og der ere blevne forenede om Stjeldet, en Copi af Matriculskortet i Forbindelse med en Udskrift af Commissionens Protocol for det omtvistede Stjels Vedkommende vil kunne tjene til Hjemmel i Eiendomstrætter. Men det er i hvert Fald tvivlsomt, at der ikke herfra kan drages den Slutning, at Matriculskortet skal tjene til Bewiis i Eiendomstrætter, naar ingen Indsigelser fremkomme mod samme inden den fastsatte Tid.

(Sluttes i næste Nr.).

---

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indkøbte Dømmes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive lefjaget af det fornøbne Register. — Saalænge Rættens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

---

# Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 13.

Den 10de Juni.

1870.

---

---

## Første ordinaire Session.

Mandagen den 23de Mai.

Nr. 21. Kjøbmand og Premierlieutenant Chr. K. Røhding  
contra  
Smedemester S. Clausen (see forrige Nr.).

Det er vel oplyst under Sagen, at der i en lang Mærkelse har staaet en Staldbygning tværs over den østlige Deel af „Slippen“, og det er in confesso, at denne Bygning tilhørte en tidligere Eier af Matr.-Nr. 47 b og senere Indstævnte, der lod den nedrive i 1846, men det er ikke mod Citantens Benægtelse beviist, at Indstævnte eller hans Formænd havde Eiendomsret til den Grund, hvorpaa Staldbygningen stod, og det er ikke af Indstævnte gjort gjældende, i alt Fald ikke for Overretten, at der var vundet Hævd paa Grunden derved, at Bygningen havde staaet paa samme over Hævdstid, hvorhos bemærkes, at medens de nærmere Omstændigheder ved den ommeldte Bygningssjælsførelse ikke ere oplyste, er det in confesso, at den var en saakaldet Rytterstald, hvorved nærmest maa forstaaes en saadan Bygning, som i Frdn. 15de Novem-ber 1816 §§ 18—20 benævnes „Cavalleristald“, men paa Grund heraf findes det ikke uden videre at kunne forudsættes, at den af Indstavnets Formænd, der maatte have opført Stalden, har været i en saadan borgerlig Besiddelse af den Grund, hvorpaa den opførtes, som efter L. 5—5—1 udforbres.

Endelig er det heller ikke godtgjort, at de Mærker eller Skjel, som Indstævnte, tilbeeds i Overensstemmelse med forskjellige Vidneforklaringer, har angivet tidligere at have staaet omtrent i Linie med den Muur, hvori Vinbuerne ere, have staaet der som EiendomsSkjel.

Da Indstævnte saaledes ikke har beviist sin Eiendomsret til det omhandlede ubebyggede Grundstykke, med hvilket Vinbuerne og Rabningerne vende, vil hans Paastand om, at disse skulle borttages og tilmures, ikke kunne tages tilfølgende. . . . .

I Henhold til Anførte maa Citanten blive at frifinde for Indskæntes Tiltale. Sagens Omkostninger i begge Instanser vilde efter Omstændighederne være at ophæve. Procurator Seidelin bliver at tillægge et Salair af 20 Rd. og Procurator Hjort i Præstø, der under Sagens Appel har været bekliffet til at optage et Tingsvidne for Citanten, et Salair af 5 Rd., hvilke udredes af det Offentlige."

Nr. 152.

Advocat Brock

contra

**Anders Peder Hansen** (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Svendborg Kjøbstads Extraretsdom af 29de Januar 1870: „Tiltalte Tjenestekarl Anders Peder Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale i Erstatning til Bundtmager Petersen 2½ Rd. samt denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Wilhelm 5 Rd. og til Defensor, Procurator Hansen 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 1ste April 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Bloch og Levinson, betaler Tiltalte Tjenestekarl Anders Peder Hansen af Sørup 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaternes Brock og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Tjenestekarl Anders Peder Hansen af Sørup tiltales for Tyveri og Bedrageri, er det ved hans egen med hvad der isørgt er fremkommet stemmende

Tiltaaelse oplyst, at han den 4de December f. A. indfandt sig hos Buntmager Petersen i bemeldte Kjøbstad, hvor han, under Foregivende af, at han tjente hos en Gaardmand Hans Bøcker i Knudsbølle paa Thorseng, falskød en denne tilhørende Griis, som han dog ikke medbragte, men som Petersen, for inden Handelen endelig sluttedes, kunde tage i Dieshju hos den foregionne Huusbond. Paa Begjæring erholdt Tiltalte hos Petersen udleveret en Skindhue, vurderet til 4 Rd., som skulde afdrages i den eventuelle Kjøbesum for Griisen, hvorhos Tiltalte, medens han stod i Petersens Boutik, saae Leilighed til at stjæle et Par sammesteds henliggende Muffebiser af Værdi 2 Rd. Da Petersen Dagen efter kom til Thorseng for at see Griisen, viste det sig, at der ikke her fandtes nogen Gaardmand Hans Bøcker, og har Tiltalte tilstaaet, at han for at saae Raffjetten udleveret havde brugt det ommeldte løgnaagtige Foregivende.

Der foreligger altsaa her et Bebrageri, for hvilket han, der er født den 12te Juli 1845 og ikke tidligere har været criminaliter tiltalt eller straffet, i Forbindelse med det af ham forøvede Tyveri retteligen ved den den 29de Januar sidsteleden afsagte Underrettsdom er anset efter Straffelovens §§ 251 og 228, og da den ved bemeldte Dom saffatte Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Omstændighederne findes passende og dens Bestemmelser saavel med Hensyn til den Buntmager Petersen tilkommende Erstatning som i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den indantebe Dom i det Hele være at stadfæste."

---

### Tirsdagen den 24de Mai.

Nr. 137.

Advocat Nellesmann

contra

**Jens Laurfen Krøll** (Advocat Brock),

der tiltales for Tyveri eller Man.

Bjerre Herreds Extraretsdom af 12te Februar 1870: „Arrestanten Jens Laurfen Krøll bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar samt betale 35 Rd. i Erstatning til Forpagter Christen Torkelsen i Sønderbork Marst og udrede Actionens Omkostninger, deriblandt Salairer til Actor, Procurator Borch 7 Rd., til Defensor, Procurator Busch 5 Rd. og til Søtrigscommissair, Procurator Bagge 3 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Marts 1870: „Tiltalte Jens Laurfen Krøll bør for Actors Tiltale i denn Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger efter

Underrettsdommens Bestemmelser og berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, 8 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Udsærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Nellemann og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Jens Laur- sen Krøll, der er født i Aaret 1832 og som oftere har været tiltalt for forskjellige Lovovertrædelser og blandt Andet i Aaret 1859 er anset for volbeligt Forhold med Straf af Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Høiesteretsdom af 15de Marts 1861 som sigtet for Ran, Vold og Løsgængerer er frifunden ifkun for Actors videre Tiltale, og senest ved Overrettens Dom af 22de Juni 1863 er anset for 3die Gang begaaet Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods efter Frdn. 11te April 1840 § 15 jfr. § 12 første Led, § 22 og § 58 med 6 Aars Forbedringshuusarbeide, er under nærværende Sag sigtet for Tyveri eller Ran.

Forpagter Christen Torkelsen af Sønderborg Marck har under Sagen edelig forklaret, at, da han den 8de October f. A. var kjørt fra Veile for i Bjerre Herred at gjøre Indkjøb af Frugt, som han agtede at sælge i sit Hjem, traf han paa Weien Tiltalte, hvem han, uden at kjende ham, paa Anmodning gav Lov til at kjøre med sig, hvorpaa de vare inde paa forffjellige Steder, hvor de navnlig nød Caffepunsch og anden Spiritus, sidst hos Detailhandler Johan Sørensen i Brigsted, hvis Huus de forlod om Aftenen Kl. mellem 9 og 10, idet de toge Weien ad Barrit til, og da de vare komne omtrent 50 Favne fra Huset, mærkede Torkelsen, at Tiltalte havde sin Haand i hans Bugelomme, og da Torkelsen i den Anledning tiltalte ham, traf Tiltalte sin Haand op af Lommen og medtog Torkelsens Pengepung, der indeholdt ca. 30 Rd., og uagtet Torkelsen raabte om Hjælp og søgte at holbe fast paa Tiltalte, slap denne dog fra ham, sprang af Vognen og undløb, efterladende sin Hat paa Weien og sin Stok i Torkelsens Vogn.

Under den i denne Anledning indlebede Undersøgelse har Tiltalte vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i det ham paafigtede Forhold, idet hans Forklaringer — der isvrigt have været ubestemte og vakkende — gaae ud paa, at, da han med Torkelsen havde forladt Johan Sørensens Huus og de havde kjørt noget, faldt han i Søvn og vaagnede først derved, at Torkelsen

behandle ham paa uてerlig Maade og begjærede at bedrive Utugt med ham, og da Tiltalte ikke vilde inblade sig herpaa, men ganste fortumlet i Hovebet sprang ud af Bognen, pidskede Tørfelsen paa sine Heste, idet han raadte, at hans Pengepung var bleven borte, og uagtet Tiltalte had ham om at maatte faae sin Hat, som han havde tabt, og som han antog laa i Bognen, fjørte Tørfelsen dog sin Dei, uden at Tiltalte, som i nogen Tid løb efter Bognen, kunde naae ham; Tiltalte opgav da at forfølge ham, men vedblev at gaae i samme Retning, som Bognen var fjørt, indtil han kom til en By med en Kirke, ved hvilken han lagde sig til at sove, og efter atter at være vaagnet fortsatte han sin Dei og kom forbi en anden Kirke, som han antager at have været Barrit Kirke, og tilfids til Barritskov By, hvor han først kom rigtig til Besindselse og hvorfra han begav sig til sit Hjem i Ravnholt efter at have tilbragt nogle Timer indtil Dagbrud i en Skov.

Denne Forklaring maa imidlertid i flere Puncter ansees urigtig; det maa saaledes ansees oplyst, at Tørfelsen, der med Tiltalte fjørte fra Johan Sørensens Huus omtrent Kl. 9<sup>1</sup>/<sub>2</sub>, henimod Kl. 10 kom fjørende ind i Mads Sørensens ca. 60 Favnne østen for bemeldte Huus ved Veien til Barrit liggende Gaard, hvor han fortalte, at han paa Veien tæt ved var bleven overfaldet af en Person, som havde fjørt med ham, hvorfor Mads Sørensen, der fort iforveien fra sin Seng vil have hørt Nogen raabe ude paa Veien, stod op og fulgtes ud med Tørfelsen, og fandt de da en Snees Alen vesten for Gaarden paa det Sted, hvor Overfaldet skulde være skeet, Tiltaltes Hat og Tørfelsens Kaffjet liggende paa Veien, hvorefter de begave sig hen til Mads Sørensens vestlige Nabo, Gaardmand Rasmus Andersen, der ligeledes paa den paagjældende Tid vil have hørt nogle Personer, der talte livligt, fjøre forbi paa Veien, og derpaa til Sognesogden, for hvem de gjorde Anmeldelse om det Pøsserebe; det er derhos ved M. Sørensens og N. Andersens edelige Forklaring godtgjort, at Tørfelsens Bogn, efter Sporet at dømmes, maa være fjørt umiddelbart fra det Sted, hvor Hatten og Kaffjetten laa, ind i M. Sørensens Gaard og ikke først kan være fjørt forbi og senere vendt tilbage. Ligeom det nu herefter er høist usandsynligt, at Tiltalte, der efter de fremkomne Oplysninger ikke var snyderlig befkæntet, da han forlob Johan Sørensens Huus, skulde være salbet i Søvn paa det korte Stykke Dei af mellem 50 og 60 Favne, der var mellem bemeldte Huus og det Sted, hvor hans Hat blev fundet, saaledes maa det ogsaa ansees godtgjort, at Tørfelsen ikke — som af Tiltalte forklaret — kan være fjørt fra ham eller Tiltalte forgjæves have løbet efter Bognen, hvorhos Tiltalte ogsaa har indrømmet, at der ikke paa Veien mellem Brigsted og Barrit findes nogen Kirkeby, hvor Tiltalte — som hans Forklaring gaer ud paa — kan have sovet. Det er endvidere af Tørfelsen, om hvis Hæderlighed der under Sagen er tilveiebragt Vidnesbyrd, edelig benægtet, at han har gjort sig skyldig i nogen Uteerlighed mod Tiltalte, og efter samtlige Omstændigheder vil den af Tiltalte saaledes rejste Sigelse, der maa antages at være opdigtet, ikke kunne komme i nogen videre Betragtning.

Vel har nu endvidere Tiltalte i sin Forklaring udsagt, at Tørfelsen, da



de stiktes fra hinanden, Klagebe over, at han havde mistet sin Pengepung, lige-  
som ogsaa afskillige Omstændigheder tale for Rigtigheden heraf, og det taler  
derhos imod Tiltalte, at han er en bekjendt voldsom og oftere straffet Person,  
hvem det vel kunde tiltroes at have udøvet den ham paasigtede Gjerning, men  
da hverken den stjaalne Pengepung eller Pengebeløbet er bragt tilstede under  
Sagen, eller der, affect fra Torkelsens Forklaring, foreligger nogen Beviislighed  
for, at Torkelsen — navnlig paa den Tid, Overfaldet stal være foregaaet —  
har været i Besiddelse af en Pung som den omskrevne med 30 Rd., findes  
det dog betænkeligt imod Tiltaltes vedholdende Benægtelse at ansee ham skyl-  
dig i Raa eller Tyveri med Hensyn til den ommeldte Pengepung, og han vil  
derfor være at frifinde for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede  
Actionens Omkostninger.“

Nr. 158.

Advocat Levinfen

contra

**Frederik Nielsen Andersen** (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og for Attentat herpaa.

Nykjøbing Herreds Exræretsdom af 25de Februar 1870:  
„De Tiltalte Arrestanten Frederik Nielsen Andersen og Arbeids-  
mand Hans Sorgen Niels Andersen bør straffes, Førstnævnte med  
Forbringeshuusarbejde i 8 Maanedes og Sidstnævnte med Fængsel  
paa Vand og Brød i 5 Dage, samt Een for Vegge og Vegge  
for Een betale i Erstatning til Statskassen 2 Rd. og alle af  
denne Sag lovlige flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium  
til Procuratorerne Cancelliraad Müller og Kammerassessor Blæs-  
berg 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15  
Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efter-  
kommes under Afsærd efter Loven.“

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de April  
1870: „Herredstingsdommen bør, forsaavidt paaanfet er, ved  
Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Justitsraad Nye-  
gaard og Justitsraad Petersen for Overretten betaler Arrestanten  
Frederik Nielsen Andersen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning  
at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og  
Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende ra Nykjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Frederik Nielsen Andersen for Tyveri og Attentat derpaa, og er det ved Arrestantens egen med Sagens øvrige Dphøisninger stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 31te December f. A. i Forening med sin i forrige Instants medtiltalte Broder, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, har i den Staten tilhørende Sønder Kogave Skov afbrækket og bortført 4 eller 5 Elletræer, og at han samme Dags Eftermiddag er truffen i Skoven isærd med at afbrække tørre Grene, hvoraf han havde nedbrækket nogle til Værdi 12  $\frac{1}{2}$ , af Træerne.

De sijaalne Elletræer ere ansatte til en Værdi af 2 Rd. 3 Mk.

Da Arrestanten tidligere er straffet efter nærværende Rets Dom af 30te October 1860 efter Frdn. 11te April 1840 § 1 cfr. §§ 21 og 22 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og efter Falsters vestre Herreds Extraretsdom af 27de December f. A. efter samme Frdn.s § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anset med Straf efter Straffelovens § 231 cfr. §§ 234 og 46, ligesom og Straffen berefter findes passende bestemt til 8 Maanedes Forbedringshuusarbeide.

Den indankede Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatning og Actionens Omkostninger, forsaavidt Arrestanten vedkommer, billiges, vil saaledes, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.“

Nr. 145.

Advocat Hansen

contra

**Hans Larsen** (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Saxkjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 29de Januar 1870: „Tiltalte Arbeidsmand Hans Larsen af Saxkjøbing bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder og udrede de af hans Arrest og Straffens Execution flydende Omkostninger, samt udrede i Erstatning til Sadelmager Larsen 105 Rd. Tiltalte Garver=svend Carl Christian Odin Struve af Saxkjøbing bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede de af Straffens Execution flydende Omkostninger. Begge de Til=

talte bør derhos udrede i Erstatning til Sabelmager Larsen in solidum 120 Rb. samt alle øvrige af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Koesoed 6 Rb. og til Defensor, Cancelliraad Procurator Møller 5 Rb., foruden Diæter til Sidstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 5te April 1870: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Sørensen og Casse for Overretten betaler Tiltalte Arbeidsmand Hans Larsen 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

#### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Sørgløbing Rjebstads Extraret hertil indankede mod Tiltalte Arbeidsmand Hans Larsen for Tyveri anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han deels alene deels i Forening med en i 1ste Instants Medtiltalt, for hvis Vedkommende Dommen ikke er appelleret, har fraaet Sabelmager Larsen endeel Huder og Skind. Han har saaledes i Forening med den ommeldte Medtiltalt i forskjellige Gange stjaalet for omtrent 120 Rb. Huder og Skind, hvilket Tyveri de udførte saaledes, at Medtiltalt gik ind i det aabne Kalkhuus og tog Huder og Skind, som han leverede til Tiltalte, der stod i Kalkhusets Dør med en Sæk, hvori de bleve lagte, hvorefter Tiltalte besørge dem solgte og deelte Udbyttet med den Anden efter Fradrag af 3 Mk. for sin Uleilighed med Salget. Endvidere har Tiltalte alene sammesteds stjaalet for omtrent 105 Rb. Huder og Skind i forskjellige Gange, hvilke Tyverier Tiltalte, der nu ikke, som da de tidligere Tyverier bleve begaaede, var i Bestaaelses Tjeneste, udførte ved at han i

Mærkingen gik gjennem Naboens aabne Port ind i dennes Gaard og derfra krøb over et paa det laveste Sted noget over 2 $\frac{1}{2}$ , Men høit Plankeværk ind i Bestjaalnes Baggaard, hvor han fra det efter hans Paastand uafslaaede Kalkhuus borttog Huder og Skind.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født 1839 og tidligere ved Krigsretsdom af 29de October 1862 blandt Andet for Bedrageri anseet med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved den indankede Dom anseet efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 cfr. § 47 med en Straf af 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde, og da dette maa billiges og Domsmens Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, vil Dommen, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste."

### Dnsdagen den 25de Mai.

Nr. 140.

Advocat Levinsen

contra

**Niels Hansen** (Defensor Hansen),

der tiltales for det af ham ved en Handel om en Eiendom paa Rissendrup Mark udviste formeentlig bedrageriske Forhold.

Odense Rådshofstads Extraretsdom af 4de Januar 1870: „Tiltalte forhenværende Værtshuusholder Niels Hansen, nu af Rjøbenhavn, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Action lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Kammerassessor Jespersen og Cancelliraad Borch, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Marts 1870: „Tiltalte forhenværende Værtshuusholder Niels Hansen bør hensesættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Rothe og Beher, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

Da det efter samtlige Dphlysninger i Sagen ikke kan antages, at Tiltalte ved den i den indankede Dom ommeldte Handel om en Eiendom paa Rissendrup Mark har udviist et Forhold, der kan

paadrage ham Ansvar efter nogen Bestemmelse i Straffeloven, vil han være at frifinde for Actors Tiltale, hvorhos Actionens Omkostninger efter Omstændighederne blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Niels Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Advocaterne Levinson og Hansen for Højestretet 10 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Denss Kjøbstads Egtretet hertil indankede Sag er Tiltalte, forhenv. Værtshuusholder Niels Hansen actioneret for det af ham ved en Handel om en ham tilhørende Eiendom paa Risendrup Mark udviste formeentlig bedrageriske Forhold.

Sagens Omstændigheder ere i det Væsentlige følgende:

Ved Kjøbecontract af 25de October 1868 solgte Tiltalte sin af et Huus med Jordtilliggende bestaaende Eiendom paa Risendrup Mark i Aunslev Sogn til Murer Niels Rasmussen; Kjøbesummen bestemtes til 500 Rd., hvoraf 200 Rd. skulde betales inden den 30te s. M., Resten i 11te Juni Termin 1869. Efterat de 200 Rd. overeensstemmende med denne Contract vare betalte af Niels Rasmussen, solgte denne strax derpaa, ligeledes for 500 Rd., Eiendommen til Murer Mathias Hansen, og blev der, for at spare Omkostninger, mellem Sidstnævnte og Tiltalte under 6te November 1868 oprettet en ny Contract, som om Eiendommen umiddelbart skulde gaae over fra Tiltalte til M. Hansen. I Contracten bestemtes, at hele Kjøbesummen forfalt til Udbetaling i 11te Juni Termin 1869, uden at Noget blev bemærket om, at 200 Rd. allerede vare betalte af Niels Rasmussen, og lovede Tiltalte efter fælles Aftale i sin Tid at udstede Skjødet til sidste Kjøber.

Uagtet disse Transactioner udstedte nu Tiltalte, der isvrigt først den 15de Marts 1869 selv erholdt Skjøde paa Stedet, den følgende Dag den 16de Marts 2de Obligationer resp. til Snekker Rasmus Nielsen for 300 Rd. og til Marschandiser Hans Andersen for 200 Rd., hvorved han med 1ste og 2den Prioritet pantsatte den ved de ovennævnte Kjøbecontracter solgte Eiendom, og bleve disse Obligationer tinglyste den 10de Juli 1869 samtidig med Tiltaltes Skjøde og Kjøbecontracten af 6te November 1868. Paa Grund heraf og da Tiltalte har erkjendt, at han, da han udstedte Panteobligationen til Hans Andersen, var ude af Stand til at betale Niels Rasmussen de som Uddrag paa Kjøbesummen erlagte 200 Rd., og at som Følge heraf denne Pantsetning maatte blive til

Forurettelse for Niels Rasmussen, maa det billiges, at det af Tiltalte, der er født den 27de October 1843 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ubvisse Forhold ved den den 4de Januar sidstleden affagte Underrettsdom er anseet at henhøre under Straffelovens § 257; men findes Straffen, der er bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, at burde forandres til een Maanedes simpelt Fængsel."

Nr. 8. Rjøbmand **Jørgen Jensen** (Advocat Nellesmann)  
contra

Rjøbmand **Chr. Henrichsen** (Overretsprocurator Revision),  
betræffende Indstævntes Forpligtelse til at hve Appellanten  
Weberlag for en Ret til at have Vandrender over dennes Eien-  
dom m. v.

Maribo Bytingsdom af 3die August 1868: „Indstævnte Rjøbmand Chr. Henrichsen bør til Citanten Rjøbmand Jørgen Jensen i Stokkemark betale de paastævnte 16 Rd. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra 25de Februar d. A., indtil Betaling skeer, samt Søgsmaalets Omkostninger med 5 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afværp efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 21de December 1868: „Citanten Rjøbmand Chr. Henrichsen i Maribo bør for Tiltalte af Indstævnte Rjøbmand Jørgen Jensen i Stokkemark i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves."

#### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

#### Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indbankede Doms Præmisser hebbet det: „Under 31te October 1847 udføbte Kjøbmand S. Appel i Maribo et den 9de October 1848 tinglæst saakaldet Skjøde, hvorved han til Eieren af Gaarden Matr.=Nr. 18, der hidtil havde havt Tilladelse til igjennem Vandrender fra den Appel tilhørende store Park ved Nørresø at føre Vandet til det i Gaarden værende Brænderi, overdrog en fuldstændig Rettighed for nærværende og efterkommende Eiere af bemelte Gaard til ved Hjælp af disse Renter at erholde det til Brænderiet fornødne Vand, blandt Andet paa Vilkaar, at Eieren, Madam Heinrichsen, for den hende og efterfølgende Eiere overladede Rettighed meddeelte ham Skjøde paa den hende tilhørende saakaldte Klosterpark og desforuden svarede ham og efterfølgende Eiere af Gaarden Nr. 17 en aarlig Afgift af 16 Rd., der skulde erlægges hvert Aars 1ste Januar.

Under 11te og 12te Juli 1867 lod Titanten, Kjøbmand Christian Heinrichsen i Maribo, som nuværende Eier af Gaarden Nr. 18 ved Stavningsmændene forkynde for Indstævnte, Kjøbmand Jørgen Jensen i Stokkemærke, som nuværende Eier af Eiendommen Nr. 17, at han for sig og efterfølgende Eiere af Nr. 18 renoucerede paa den bemelte hans Eiendom i Genhold til fornævnte Document tilkommende Rettighed, og at han som Følge heraf ikke mere ansaae sig pligtig til at betale det i Documentet fastsatte Vederlag af 16 Rd., og da han ikke havde erlagt, men nægtet at betale de den 1ste Januar d. A. forfaldne 16 Rd., har Indstævnte søgt ham til Betaling heraf med Renter 5 pCt. og Omkostninger.

Ved Maribo Bytingsdom af 3die August d. A. toges Indstævntes Paastrand tilføje saaledes, at Omkostningerne bestemtes til 5 Rd. Denne Dom har Titanten, der vil have den ved Documentet af 1847 tilsaadede Ret betragtet nærmest som en Leieret, som han fra sin Side maatte kunne opsigte, saa at det aarlige Vederlag derefter maatte bortfalde, nu indbanket her for Retten, hvor han procederer til Frifindelse med Tillæg af Omkostninger. Indstævnte har, skjøndt lovlig stævnet, ikke givet Møde for Overretten, hvor Sagen derfor i Medfør af L. 1—4—30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 2 vil være at paakjende efter fremlagte Breve og Beviiisligheder, navnlig Underrettsacten.

Det omhandlede Document af 1841 er, som nævnt, udsærbiget af Kjøbmand Appel; det fremtræder saaledes ikke som en Contract mellem ham og Madam Heinrichsen, og der foreligger Intet om, at denne har udføbt noget Document, hvorved hun har paalagt Eiendommen Nr. 18 en vedvarende Byrde til Fordeel for Naboeiendommen; under disse Omstændigheder og da Forholdets Bestaaffenhed iøvrigt taler for ikke at paabyrde Titanten at svare Afgifter i længere Tid end han vil benytte den Rettighed, hvorfor den maa anses som Vederlag, findes Titanten at maatte frifindes for Indstævntes Tiltale, og ville Processens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne være at ophæve.“

Nr. 141.

Statsraad Bungen  
contra

**Søren Georg Grønbech** (Defensor Levinfen),  
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de April 1870: „Arrestanten Søren Georg Grønbech bør straffes med Tugthuusarbejde i 2 Aar, samt ubrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Overauditeur Wolff og Procurator Lieutenant Møller med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Søren Georg Grønbech, der er født den 7de Februar 1827 og senest ved denne Rets Dom af 21de September 1867 anseet deels i Medfør af Straffelovens § 307 efter § 231 2det Led sammenholdt med § 229 Nr. 4 1ste Led og efter § 46 sammenholdt med de nævnte §'er, cfr. i det Hele § 60 in fine, deels efter § 1 i Loven af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Veltteri med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det isvrigt Dphyste stemmende Tilstaafelse overbevist at have den 22de Februar d. A. frafjaalet Bertshuusholder Jens Christensen et til 2 Rd. 2 Mk. vurderet Par Barneføvler, saa vil han nu blive at dømmes efter førstnævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Tugthuusarbejde i 2 Aar.“

---

Fredagen den 27de Mai.

Nr. 146.

Advocat Hindenburg  
contra

**Nads Madfen og Hans Hansen Nissen**  
(Defensor Heinrichsen),  
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.



Bølling og Nørre Herreders Extraretsdom af 18de September 1869: „Foraauidt de Tiltalte Ungkarl Mads Madsen og Gaardmand Hans Hansen Nissen actioneres for Tyveri og Meddeeltighed i samme, bør de for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Foraauidt de tiltales for betrageligt Forhold, bør hver af dem ansees med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Saa bør de og in solidum have at udrede alle af deres Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salair til den beskikkede Actor og Defensor, Procurator Bagge og Kraarup, 5 Rd. til hver, samt Diætpenge efter Overøvrighedens Resolution. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Februar 1870: „De Tiltalte Mads Madsen og Hans Hansen Nissen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at de Een for Begge og Begge for Een udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Fasting, 5 Rd. til hver. Det Ibømte at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

#### Høiesterets Dom.

Om det end ikke antages, at Tiltalte Mads Madsen var bleven Eier af de i den indbankede Dom nævnte, af ham og Medtaltte Hans Hansen Nissen bortførte Gjenstande, vare disse dog paa den omhandlede Tid ifølge Kjøbecontract i Førstnævntes Besiddelse, hvorfor deres Borttagelse ikke kan tilregnes de Tiltalte som Tyveri, og efter samtlige under Sagen fremkomne Dphlysninger er der heller ikke Høie til at tillægge det paatalte Foretagende nogen bebrageriff eller svigagtig Character, hvorimod det alene fremtræder som en til at opnaae en mindelig Overenskomst om den indgaaede Gaardhandels Dphævelse sigtende egenmægtig Handling, for hvilken der ikke under nærværende Sag vil kunne paalægges de Tiltalte Straffeanfvar. Det maa derfor billiges, at der ved Overretsdommen er tillagt dem Frisindelse, og efter Omstændighederne, blandt hvilke navnlig kan mærkes, at den formeentlig Forurettede, strax efter at have anmeldt det Foresaldne, paa Grund af Sagens mindelige Afgjørelse frafaldt sin Klage, findes det endog, at Actionens Omkostninger bør udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Actionens Omkostninger, derunder de i Dommen bestemte Salarier, udredes af det Offentlige. Advocaterne Hindenburg og Henrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der ligeledes udredes af det Offentlige.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Mads Madsen og Hans Hansen Nissen for Tyveri og Bedrageri.

Ifølge Sagens Ophvisninger blev der under 4de Marts f. A. oprettet en Kjøbecontract imellem Gaardmand Niels Peter Christensen af Nørhede i Lyne Sogn og Tiltalte Mads Madsen, der var forlovet med Christensens Datter og siden Juletid 1868 havde havt Ophold hos ham, hvorved Christensen paa sin Søns Begne afhændede den denne ifølge Skjøde af 17de December 1864, tinglæst 12te Januar 1865, tilhørende Gaard i Nørhede med Ind- og Udbo til Mads Madsen for en Kjøbesum af 2,700 Rd. foruden den Gaarden iforveien paahvilende Afstågt til N. P. Christensen, idet det dog tillige var en Afstale, at Kjøbesummen, naar Tiltalte Mads Madsen indgifte Ægtefælskab med Christensens ovennævnte Datter, skulde nedsættes til 2,200 Rd. foruden Afstågten, samt at Tiltalte indtil 1ste Mai skulde have Ret til at erklære, om han vilde tage Gaarden paa denne sidste Maade eller for 2,700 Rd. uden at indgaae Ægtefælskab med Datteren. Efterat fornævnte Tiltalte, der ved Contractens Indgaaelse havde betalt 450 Rd. paa Kjøbesummen — hvoraf derhos 1,760 Rd. skulde berigtiges ved Overtagelse af ældre Prioriteter — og derefter maa antages at have overtaget Gaardens Bestyrelse, uden at der endnu var meddeelt ham Skjøde, som efter N. P. Christensens Forklaring først skulde udstedes, naar Mads Madsen havde afgivet den ovennævnte Erklæring, der imidlertid ikke blev afgivet, — derpaa forgjæves havde forsøgt atter at afhænde Gaarden, har han i Forening med Medtiltalte Hans Hansen Nissen og ved sin ovennævnte Forlovedes Hjælp om Aftenen den 4de Mai f. A., da N. P. Christensen var gaaet til Seugs, uden dennes eller hans Søns Vidende hemmeligt bortstyttet fra Gaarden foruden sin Kiste med sit Løi flere til Gaardens Besætning og Inventarium hørende Gjenstande, nemlig 3 Røer, 2 Heste, en Vogn, et Sæt Hestetøi, en Sabel og nogen Uld, hvilke Gjenstande de Tiltalte henbragte til Tiltalte Hans Hansen Nissens Gaard i Ulgod, hvorhos denne Tiltalte afskjøbte Mads Madsen nogle af Kreaturerne og Vognen for 190 Rd. Dagen derefter gjorde N. P. Christensen Anmeldelse til Øvrigheden om Bortførelsen af de nævnte Gjenstande, men da han paa Veien til sit Hjem traf sammen med Tiltalte Mads Madsen, som bad, at Sagen maatte blive afgjort mellem dem i Mindelighed, hvortil Christensen erklærede sig villig, tilfrev han samme

Dag vedkommende Herredsfogedcontoir, at Sagen nu var afgjort, og den næste Dag bleve derefter samtlige de bortførte Gjenstande med Undtagelse af Sabelen tilbageleverede N. P. Christensen, hvorhos Handelen om Gaarden ophævedes mod en Erstatning til Christensen af 100 Rb., medens Tiltalte Madsen erholdt Deberlag for de øvrige paa Kjøbesummen erlagte 350 Rb.

Angaaende den foretagne Bortflytning af de fornævnte Gjenstande har Tiltalte Mads Madsen under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør nærmere forklaret, at, da han kunde indsee, at han ikke kunde blive ved den tilkjøbte Gaard, hvad enten han tog den for 2,200 Rb. eller for 2,700 Rb., og Forholdet paa Gaarden derhos var ubehageligt, ønskede han at rebde den udbetalte Capital af 450 Rb. og lod sig derfor ved Medtaltale H. H. Nissens Raad tilskynde til at bortflytte en Deel af Besætningen, og Tiltalte H. H. Nissen, der har indbrummet at have lovet Mads Madsen at være behjælpelig med at bortflytte endel af Gaardens Besætning, og som navnlig ogsaa har vedgaaet, at han nogle Dage førend den 4de Mai f. A., da et Forsøg, de i Forening havde gjort paa at faae Gaarden i Nørhede afhændet, var mislykket, har yttret til Mads Madsen, om denne ikke kunde faae nogle af sine Sager rebbede, har ligesledes nærmere forklaret, at han ved denne Yttring kun har meent, om Tiltalte Mads Madsen ikke kunde faae N. P. Christensen til i Mindelighed at tilbagebetale ham Noget af det paa Kjøbesummen erlagte Afdrag, hvorfor han ogsaa, da Sagen mellem disse senere var bleven ordnet i Mindelighed, har udleveret de Gjenstande, han havde kjøbt af Mads Madsen.

Vel maa det nu herefter ansees godtgjort, at de Tiltalte ved deres ommeldte Forhold have tilsigtet at sikkre Tiltalte Mads Madsen mod Tab ved den af ham indgaaede Gaardhandel, ligesom der ogsaa er Grund til at antage, at Mads Madsen har havt til Hensigt at unndrage sig fra videre Opfyldelse af Handelen, men da Mads Madsen efter det foreliggende maa antages at have været inbsat i virkelig Besiddelse af Gaarden med Tilbehør, og ved den til ham uden Forbehold stete Overlevering af de ham solgte værlige Gjenstande at være bleven Eier af disse, saa at han har været berettiget til at disponere over samme, navnlig ogsaa ved Afhændelse, vil den stete Bortførelse dog ikke kunne betragtes enten som Tyveri eller som Bedrageri, og de Tiltalte ville derfor være at frifinde for Actors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til in solidum at udrede Actionens Omkostninger."

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 14.

Den 17de Juni.

1870.

---

---

## Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 30te Mai.

Nr. 49. Værnepligtig af Frederiksborg Amts 65de Lægd K Nr. 1543  
**François Alfred Frederik Bolt** (Advocat Hindenburg  
efter Ordre)

contra

**Justitsministeren** paa Udskrivningsvæsenets Vegne  
(Advocat Hansen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet, om Appellanten er Værnepligten underkafstet.

Frederiksborg Amts Sæssions Kjendelse af 9de November 1868:  
„Værnepligtig af Frederiksborg Amts 65de Lægd Litr. K Nr. 1543  
François Alfred Frederik Bolt er Værnepligten underkafstet.“

## Høiesterets Dom.

Ifølge Vidneforklaringerne under et efter den indankede Sæssionskjendelses Affigelse optaget Tingvidne maa det antages, at Citantens Forældre, dengang han blev født, vare bosatte i London, hvor Faderen ialt opholdt sig en halv Sueses Aar og først vel kun arbejdede som Vagtersvend, men senere, og navnlig allerede dengang Citanten blev født, drev Vagernæringen for egen Regning og førte egen Huusholdning; der foreligger derhos ingen Oplysning om, at Faderen selv kun har betragtet sit Ophold i England som midlertidigt. Efter denne Varighed og Bestaaffenhed af Faderens Ophold i London kan Citanten ikke siges at være født af

danffe Undersaatte, som „paa Keiser“ vare ude af Landet, og Loven af 15de Januar 1776 § 1 hjemler ham derfor ikke danff Indfødsret. Han maa derimod efter de foreliggende Oplysninger betragtes som født Englænder, og kan navnlig ikke antages at have mistet de en Saadan tilkommende Rettigheder, fordi han forlod England, da han kun var 4 Aar gammel, og siden den Tid har boet i Danmark, ligesaa lidt som han derved er bleven naturaliseret her i Landet. Da nu engelske Undersaatte, som ikke ere blevene naturaliserede i Danmark, ifølge Declaration af 14de Juni 1869 ere fritagne for al Militairtjeneste her i Landet, og denne Fritagelse efter de brugte Udtryk maa omfatte al den Tjeneste, som falder efter Declarationens Udstedelse, uanset at Udskrivningen til samme er skeet tidligere, kan Citanten i Medfør af den paa Udskrivningstiden gjældende Værnepligtslov af 2den Marts 1861 § 1 ikke længere ansees Værnepligten underkastet, hvorfor hans Paastand om at udslettes af Rægdsrullen maa tages til Følge.

Det Citantens befalede Sagsfører for Høiesteret tilkommende Salair bestemmes til 40 Rd., der udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør udslettes af Rægdsrullen. Advocat Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rd., der udredes af det Offentlige.

---

Begrundelsen af fornaævnte Kjendelse er tilført Sessionsprotocollen paa følgende Maade: „Aar 1868 den 9de November foretoges Sessjonen for Frederiksberg Amt i Helsingør. . . .

Værnepligtig af Frederiksberg 65 K 1543 Francois Alfred Frederik Bolt mødte og fremsatte Paastand paa, at han paa Grund af, at han er engelsk Undersaat som født i London, er fritagen for Værnepligt.

Han fremlagde en Attestation fra det brittiske Gesandtskab i Kjøbenhavn om, at han ved sin Fødsel i London har erhvervet engelsk Indfødsret, at han ikke vil kunne tabe denne Egenkab og at han, hvis han antræffes med Vaaben i Hænde mod England, er Dødsstraf underkastet efter de engelske Love.

Han erkjendte, at han er født af danffe Forældre under deres Ophold i London, at han er kommet her til Landet i 1849, da han var 4 Aar gammel, og at han nu har fast Ophold i Helsingør.

Serefter maa han formeentlig betragtes som Værnepligten underkastet

som Indfødt, jfr. Værnepligtsloven af 2den Marts 1861 § 1 jfr. § 2, og selv som engelsk Underfaat med fast Hjem her i Landet maatte han være Værnepligten underkastet ifølge Værnepligtslovens § 1, da der, saavidt vides, ikke er affluttet nogen Convention med England om Fritagelse for engelske Underfaatter, og han ikke staaer i noget specielt underfaatligt Forhold til den engelske Stat."

Nr. 138.

Advocat Brock

contra

**Lars Peder Larsen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Falsk.

Ødense Herreds Exrætersdom af 7de Februar 1870: „Arrestanten Lars Peder Larsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovlig flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Procurator Petersen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Kramer 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Marts 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Gottschald og Prøveprocurator Wolff, betaler Arrestanten Lars Peder Larsen 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende imod Arrestanten Lars Peder Larsen for Falsk anlagte og fra Ødense Herreds Exræret hertil indankede Sag, er det ved Arrestantens egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, for at opnaae et Laan hos Boelsmand H. Hansen af Skallebølle, hvilket han havde Udfigt til at erholde, naar han formaaede sin Fader Søren Larsen til at indstede og Gaardmand i Brylle, Rasmus Hansen, til at endosjere en Vexel, har med

bemelte N. Hansens Navn, uden dennes Vidende og Billie, endosferet en til N. Hansens Ordre silet 3 Maaneders Bøgel paa 500 Rd., dateret 18de December f. A., og efterat han derpaa havde faaet sin Fader til at underskrive Bøgen, leverede han denne til en Trebrømand, gjennem hvem han derefter fra N. [S.] Hansen erholdt Laanen.

Paa samme Maade er det oplyst, at Arrestanten for et Laan, han erholdt af Gaardmand H. E. Pedersen i Centrum, har leveret denne en 3 Maaneders Bøgel paa 100 Rd., som han havde faaet sin Fader til at underskrive, og derpaa endosferet med Gaardmand i Brylle Niels Hansens Navn, uden hvis Vidende og Billie det skete, og da denne Bøgel, der ikke er bragt tilstede under Sagen, var udløben den 10de November f. A., leverede Arrestanten til Indløsning af den til Pedersen en ny Bøgel paa 100 Rd., der var underskrevet af Faderen, og som Arrestanten ligeledes havde endosferet med Niels Hansens Navn uden dennes Billie og Vidende. Fremdeles har Arrestanten vedgaaet, at han i September Maaned f. A. til Dækning af et andet Mellemværende har givet bemelte H. E. Pedersen en af Arrestanten udstedt Bøgel paa 50 Rd., bag paa hvilken Arrestanten havde skrevet ovennævnte Rasmus Hansens Navn som Endosferent uden hans Vidende og Billie, og da denne Bøgel, der ikke er bragt tilstede under Sagen, var udløben, paategnede Arrestanten, til Indfrielse af den og en yderligere Gjæld, som Acceptant en af Pedersen under 18de December f. A. paa Arrestanten trukken 1 Maanedes Bøgel paa 100 Rd., og da Pedersen forlangte, at han ogsaa skulde skaffe N. Hansens Navn paa denne Bøgel, der iøvrigt ikke af Pedersen blev endosferet, henvendte Arrestanten sig til N. Hansen med Anmodning om at endosfere den, hvilket han nægtede, hvorpaa Arrestanten uden hans Vidende skrev hans Navn bag paa Bøgen under en Paategning, der gik ud paa, at han endosfere Bøgen til H. E. Pedersen, til hvem Arrestanten derpaa leverede Bøgen.

Endelig har Arrestanten vedgaaet, at han, der var bleven P. Sørensen Halle i Skydeberg omtrent 200 Rd. skyldig, har til Sikkerhed for denne Gjæld givet bemelte P. S. Halle en den 25de September f. A. af Arrestanten til dennes Fader Søren Larsen udstedt 3 Maaneders Bøgel paa 200 Rd., som Arrestanten havde endosferet med sin Faders Navn uden dennes Vidende og Billie.

Arrestanten har forklaret, at han, der var kommen i Gjæld ved, at hans Dvæghandel var gaaet ueftdigt, ikke havde anden Udflugt til at faae betalt de omhandlede Bøger end Muligheden af, at det skulde gaae ham heldigere med Handelen.

Efter det Anførte vil Arrestanten, der er født i 1842 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 269 samt — forsaavidt angaaer Paategningen af N. Hansens Navn paa Bøgen af 18de December f. A., hvilken Paategning, da Bøgen ikke var endosferet til ham, ikke kan stilles lige med et Bøgendossement — § 268, og da Straffen ved Underretsdømmen findes passende bestemt til Forbedringshønsarbejde i 2 Aar, vil

bemælte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stabsæste."

Nr. 155.

Advocat Heinrichsen

contra

**Mogens Peter Nielsen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Flekkum Herreds Extraretsdom af 23de Februar 1870: „Arrestanten Mogens Peter Nielsen bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar samt tilsvare samtlige af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Høegh 8 Rd. og til Defensor, Procurator Niisen 6 Rd. Saa bør han og til Afstægtsmand Mogens Jensen i Storvorde i Erstatning betale 400 Rd. med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra den 11te Juni 1869 indtil Betaling skeer. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 19de April 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Saaesen og Cancelliraad Morville, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ved den indankede Dom er Tiltalte rettelig anset for uhjemlet Besiddelse af den under Sagen omhandlede Sparekassebog; men efter de ophvste Omstændigheder maa det antages, at han selv har stjaalet den. Som Følge heraf og i Betragtning af de ham tidligere overgaaede Straffedomme vil han være at dømmes for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 eller som for 4de Gang begaaet Hæleri, jfr. §§ 238 og 241, og Straffen findes at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges Overrettsdommens Forskrifter.



### Chi kjendes for Ret:

Mogens Peter Nielsen bør hensættes til Tugt-  
huusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Erstatningen  
og Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens  
Dom ved Magt at stande. I Salarium til Ad-  
vocaterne Henrichsen og Liebe for Høiesteret be-  
taler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag til-  
tales Mogens Peter Nielsen for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af  
sjaalne Koster.

Den 19de November f. A. anmeldte Aftægtsmand Mogens Jensen i  
Storvorde, at der i Løbet af de nærmest foregaaende 14 Dage eller 3 Uger  
var frastjaalet ham en Sparekassébog paa 400 Rd., der havde ligget i et ved  
Siden af hans Seng beroende aflaaet Hængeskab, hvortil hans Hustru opbe-  
varede Nøglen, samt at han for dette Tyveri havde Mistanke til Tiltalte, der  
er hans Pleiesøn, og som kort Tid forud havde været i Storvorde. Under den  
i denne Anledning indledebe Undersøgelse har Tiltalte indrømmet at have været  
i Besiddelse af den ommeldte Sparekassébog, der er bragt tilstede under Sagen,  
at han den 29de October f. A. har i Sparekassen hævet 300 Rd. af Mogens  
Paalydende og senere ved en Anden ladet hæve Resten 100 Rd. tilligemed de  
siden 11te Juni Termin f. A. paaløbne Renter 6 Rd. 16 Sk, samt at han derefter  
har forbrugt Størstedelen af disse Penge, og vel har Tiltalte vedblivende paa-  
saaet, at han den 29de October f. A. om Formiddagen under et Besøg hos  
sine Pleieførelde har faaet Sparekassébogen som Gave af Mogens Jensens  
Hustru, der er hans Fæster, og som efter hans Anbringende da var beskjænklet,  
men dog vel vidste, hvad hun gjorde, men da Mogens Jensen har aflagt Til-  
hjemlingsseid med Hensyn til bemeldte Sparekassébog og hans tidligere Eien-  
domsret til samme maa ansees at være anerkjendt af Tiltalte, medens dennes  
Anbringende om Maaden, hvorpaa han vil være kommet i Besiddelse af Bogen,  
ikke vil kunne komme i nogen Betragtning, eftersom Rigtigheden af dette An-  
bringende edelig er benægtet af Mogens Jensens Hustru og ei heller bestrykes  
ved Sagens øvrige Oplysninger, ere saaledes Betingelserne for det i D. L.  
6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Be-  
viis tilstede, hvorfor Tiltalte for sin u hjemlede Besiddelse af den ommeldte  
Sparekassébog — hvis Paalydende 400 Rd. Mogens Jensen har paaftaaet sig  
tillkjendt i Erstatning hos Tiltalte tilligemed 4 pCt. aarlige Renter af dette  
Beløb fra den 11te Juni f. A. indtil Betaling skeer — vil være at ansee med  
Straf, efter Omstændighederne dog ikkun som for Hæleri, idet det ikke kan an-  
sees tilstrækkelig godgjort, at han selv har sjaalet Bogen.

Tiltalte, der er født i Aaret 1846, har — foruden i Aaret 1867 2 Gange  
at have været under Undersøgelse som mistænkt for større Pengetyverier, for

hvilke han dog ikke blev sat under Tiltale — tidligere været straffet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri og derefter ifølge Højesteretsdom af 17de Juni 1868 som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 cfr. § 241, samt for Vedrageri efter samme Lovs § 253 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber, og han vil saaledes nu være at ansee som for 4de Gang begaaet Hæleri efter de førstnævnte Lovbestemmelser med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Tugthuusarbejde i 3 Aar. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om den Nogens Jensen tilkjendte Erstatning samt Actionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.“

---

### Onsdagen den 1ste Juni.

Nr. 36. Curator for det adelige Stift Vallø, Kammerherre,  
Lehnsgreve **Moltke-Bregentved** (Advocat Liebe)  
contra

### Generaldirectoratet for Skattevæsenet (den const.

Kammeradvocat, Etatsraad Bungen),

betræffende Stempelafgiften af en Declaration om 171 Arbejsesteres Forpligtelse til at indbetale deres Skatter directe paa Amtstuen.

Rjøbenhavn's Gjældscommissions Dom af 17de Juni 1869: „Indstævnte, Kammerherre, Lehnsgreve Moltke til Bregentved som Curator for Vallø adelige Stift bør til Citanterne, Generaldirectoratet for Skattevæsenet, betale de paastævnte 85 Rd. med 5 pCt. Renter deraf p. a. fra den 26de April d. A. indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Ibødte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Afværde efter Loven.“

### Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved fgl. Ordre er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjensstand ikke udgjør summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Gjældscommissionens Dom bør ved Magt at

stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indtænte Doms Præmisser hedder det: „I Skjøerne til Arvefæstjerne paa Ballø Stift indeholdes blandt Andet følgende Bestemmelse:

„De Kongelige Statter erlægges til de lovbestemte Forfaldstider paa Ballø Stifts Godscontoir, men kunne efter en eensidig fra Stiftets Side udsæbt, ved Eiendommens Værneting med  $\frac{1}{2}$  Aars Varfel læst, Declaration, forbres betalte directe paa vedkommende Amtstue.“

I Henhold hertil udsæbte Curator for Ballø Stift den 22de September 1868 en Declaration, der gaaer ud paa, at Stiftet fra 1ste Januar 1869 fordrer de, 171 specielt ansørte Arvefæstjeres Eiendomme paahvilende, kongelige Statter betalte directe paa vedkommende Amtstue. Denne den 24de September 1868 tinglæste Declaration er forsynet med et Stempelmærke til 48 sk; men da Generaldirectoratet for Skattevæsenet formener, at det nævnte Document bør stemples som 171 enkelte Declarationer efter Lov af 19de Februar 1861 § 65, har bemeldte Directorat efter Begjæring af Curator for Stiftet, som ikke har villet erkjende Directoratets Formening for rigtig, ved den constituerede Kammeradvocat indbragt nærværende Sag her for Retten, hvor Indstævnte, Kammerherre, Lehnsgreve Moltke til Bregentved, som Curator for Ballø adelige Stift paaftaaes tilpligtet at betale et Stempelgebyr af 85 Rd. med 5 pCt. Renter fra Stævningens Dato, den 26de April d. A., og skadesløse Omkostninger, derunder den constituerede Kammeradvocats Salair.

Indstævnte procederer til Frisindelse med Tilkendelse af Processens Omkostninger.

Det er nu vel saa, at Declarationen ifkun er udsæbt af en Enkelt, men da denne Declaration refererer sig til 171 af hinanden ganske uafhængige Retssforhold og har til Hensigt at paalægge Medcontrahenterne i disse forskjellige Retssforhold Forpligtelser, og da den altsaa baade med Hensyn til Oprindelse og Diemed opløser sig i en Samling af forskjellige Retshandlinger, findes den at maatte ansees som en Samling af 171 Declarationer.

Som Følge heraf vil Citantens Paastrand være at tage til Følge, dog at Omkostningerne blive at ophæve, hvorfor Intet bliver at bestemme om den constituerede Kammeradvocats Salair.“

Fredagen den 3die Juni.

Nr. 30. **Kjøbenhavns Magistrat** (Advocat Liebe)

contra

Huusmand **Peder Hansen** af Ølsemagle (Etsraad Buntgen efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Magistratens Forpligtelse til at

staffe Indstævnte som Eier af Huset Matr.-Nr. 39 i Nisemagle Græsnings til en Ko m. m.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de November 1869: „De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bør enten forstaffe Citanten, Huusmand Peder Hansen af Nisemagle, den hidtil til hans Huus Matr.-Nr. 39 i Nisemagle mod en aarlig Afgift af 2 Rd. 4 Mk. hørende Græsnings in natura til en Ko, saaledes at han og efterfølgende Eiere af Huset til enhver Tid ere betryggede med Hensyn til Ildelsen af samme, samt endvidere for Aarene 1864—68, begge inclusive, betale ham en aarlig Erstatning for Uffavnet efter uvillige Mænds Skjøn med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 31te August f. A. at regne indtil Betaling skeer, eller og bør de til Citanten betale som Vederlag for Græsningsen en saadan Sum, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte finde passende, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 31te August f. A. at regne, indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves. Der tilkjendes Cancelliraad d'Auchamp et Salaire af 25 Rd., som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

Forsaavidt Citanterne for Højesteret have gjentaget den i den indbankede Dom berørte Indsigelse, at Indstævnte først skulde have indtalt sin formeentlige Ret mod vedkommende Gaardmand, og at nærværende Sag derfor skulde være for tidligt anlagt, bemærkes, at denne Indsigelse maa bortfalde alene af den Grund, at Indstævnte med Hensyn til den omtvistede Græsningsret ikke ved Overdragelsen er henviist til at nyde denne Rettighed paa nogen bestemt Gaards Grund.

Iøvrigt maa Højesteret i Henhold til de i Dommen anførte Grunde og med Bemærkning, at flere Bestemmelser i den herfor Retten fremlagte Plan for Salget af Vidstrupgaard's Gods i høi Grad bestyrke det derved antagne Resultat, billige dette; og bemeldte Dom vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, saaledes at Fristen bestemmes til 8 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høje-

steret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og Etatsraad Bunken at tillægge i Salair 60 Rbd., der udredes af det Offentlige.

### Thi kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til 8 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rbd. Etatsraad Bunken tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rbd., der udredes af det Offentlige.

I den indtænkede Doms Præmisses hedder det: „Citanten, Huusmand Peder Hansen af Ølsemagle, hvem fri Proces er tilstaaet, paastaar end denne Sag de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, tilpligtede til enten inden en vis passende Tidsfrist og under vedbørlig Tvang at forskaffe ham den hidtil til hans Huus Matr.-Nr. 39 i Ølsemagle mod en aarlig Afgift af 2 Rbd. 4 Mk. hørende Græsning in natura til en Ko, saaledes at han og efterfølgende Ciere af hans Huus til enhver Tid ere betryggede med Hensyn til Ydelsen af samme, og for Aarene 1864—68, begge inclusive, i hvilke Græsningen ikke er ydet, at betale ham en aarlig Erstatning efter uwillige Mænds Skjon med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Paaklagen den 31te August f. A. til Betaling skeer, eller at betale saadan Erstatning efter uwillige Mænds Skjon, saavel aarligt for Aarene 1864—68, begge incl., som endvidere engang for alle for Fremtiden med Renter af Erstatningsbeløbene 5 pCt. p. a. fra den 31te August f. A. indtil Betaling finder Sted; saa har han og paastaat Sagens Omkostninger paalagte de Indstævnte efter Reglerne for beneficerede Sager, berunder Salair til hans befalede Sagsfører, Cancelliraad b'Auchamp.

De Indstævnte paastaar principaliter Frisindelse og at tilkjendes Sagens Omkostninger, subsidiairt at det Kjøb, hvorved Citantens Eiendom af dem er ham overdraget, hæves, eller at de Indstævnte kun tilpligtes at betale Citanten 24 Rbd. 11 fj efter Fradrag af Værdien af et Aars Græsning.

¶ Ved Skjøde af 28de Mai 1863 have de Indstævnte til Citanten i Henshold til den approberede Plan for Salget af Vibstrup Gods solgt det tidligere til hans Svigerfader i Leie overdragne Huus i Ølsemagle Matr.-Nr. 39 med Bygning, Grund og Have, og anføres i Skjødet, at Kjøbesummen var ved Taxation i Overensstemmelse med ovennævnte Salgsplan bestemt til 280 Rbd. og afgjøres ved contant Indbetaling af 225 Rbd. 6 fj.

I den i Skjødet nævnte Taxationsforretning anføres: Græsningsret for en Ko tilkommer Husets Ciere hos en Gaardmand mod en aarlig Betaling af

2 Rd. 64 ß, og Commissionen ansætter dette Huus til reen Eiendom uden Afgifts Svarelse og fradraget en Bygnings Godtgjærelse 50 Rd., men tillagt Værdien af den samme tilkommende Græsningsret, naar Eieren vedblivende svarer Afgift af 2 Rd. 64 ß, herfor 30 Rd., til 280 Rd.

Af Salgsplanens Bestemmelser fremhæves i Skjødet 1ste Post blandt Andet, at Eiendommen sælges med det Tilliggende og de Grændser, der rettelig tilkommer den, saa og med de Rettigheder og de Byrder, som hjemles i Godsets Afkomster, Udskiftning, Udskyningsbevilling, Hævd og anden for Eieren eller Brugeren gylbig Bestemmelse, Alt uden videre Ansvar for Staden Kjøbenhavn, der kun overdrager, hvad den rettelig kan overdrage.

Citanten formener, at naar de Indstævnte have solgt i Henshold til Taxationen, der saaledes træder istedetfor Kjøbecontract, have de paataget sig at tilsikre ham den i Taxationen omtalte Græsningsret, som de i Henshold til Taxationen have ladet sig betale med 30 Rd., der efter Planen er nedsat til 24 Rd. 11 ß, og at de derfor nu, da Gaardmændene i Byen, som i 1863 tilfod ligesom i tidligere Aar Huusmændene Græsningsret mod det ovennævnte Vederlag, fra 1864 have vægret sig ved at tilstede Huusmændene, deriblandt Citanten, denne Rets Udøvelse, maae være pligtige til enten at hjemle Citanten den Ret, de saaledes have solgt og faaet betalt, eller betale ham Erstatning ejster uvillige Mænds Skjøn for Affavnet af denne Rettighed.

Forsaauidt de Indstævnte herimod have anført, at Sagen er for tidligt anlagt, idet der hverken er Beviis for, at den Gaardmand, der skulde have leveret Citanten Græsningsret, siden 1864 derfor har vægret sig, og at Citanten ikke kan gjøre sin Erstatningsforbring gjælbende mod dem, førend han havde indtalt sin Ret mod Gaardmanden, og denne ved Dom var kjendt fri for Udelesen, bemærkes, at der er tilstrækkelig Oplysning tilveiebragt om Gaardmændenes Vægning, idet det navnlig er in confesso, at de Indstævnte i Anledning deraf føre Proces med den ene af dem, medens den Anden har erklæret i en under Sagen fremlagt Skrivelse, at han ikke siden 1864 har tilstedet Græsningsret, da han ikke dertil ansaae sig pligtig, og at Citanten, naar Vægningen saaledes er konstateret, maa være berettiget til at paastaae de Indstævnte tilspigtede at hjemle ham Græsningsretten, forudsat at de ved Overdragelsen af Eiendommen have paataget sig saadan Hjemmelspligt, uden at Citanten kan henvises til først at gjøre sin Ret gjælbende mod Gaardmændene, om hvilke han anfører, at de ikke i Forhold til ham, men derimod kun i Forhold til de Indstævnte have paataget sig nogen Forpligtelse.

Spørgsmaalet bliver herefter, om de Indstævnte ved Skjødet kunne antages at have paataget sig nogen Hjemmelspligt med Hensyn til Græsningsretten.

Det skjønnes forsaavidt ikke rettere, end at naar Skjødet henviser til den approberede Plan for Salget af Bidstrup Gods og den i Overensstemmelse med samme foretagne Taxationsforretning og derhos bestemmer Kjøbesummens Størrelse efter denne sidste Forretning, i hvilken det ligefrem er sagt, at Græsningsretten tilkommer Huset, og at dens Værdi er medtagen ved

Tageringen, maa Rettigheden ansees overdragen ved Skjødet, ligesaa suldt som om det i samme udtrykkelig stod anført, at den medfulgte. Men under disse Omstændigheder maa de Indstævnte og vær: pligtige at hjemle Titanten den nævnte Rettighed; thi at de, saaledes som de have forment, skulde være fritagne for ethvert Hjemmelsansvar med Hensyn til det Solgte vilde være stridende mod Sagens Natur, og findes ei heller med Føie at kunne udledes af den i Skjødets 1ste Post af de Indstævnte tagne Reservation imod Ansvar med Hensyn til de Eiendommen tilkommende Rettigheder, hvilken Reservation efter Sammenhængen alene kan antages at sigte til Spørgsmaal om Grændser, Servitutforhold og andre deslige mindre væsentlige Rettigheder, om hvis Tilværelse der muligt maatte opstaae Tvistigheder med Naboerne eller Andre, og derimod ikke til Rettigheder som den heromhandlede, der udtrykkelig maa ansees tilfagte Kjøberen, og udgjøre en væsentlig Deel af det Solgte. Da det derhos er en Selsfølge, at de Indstævnte ikke have nogen Ret til at paastaae Kjøbet hævet, fordi de ikke kunne hjemle hvad de have solgt, samt at Titanten maa kunne fordrø fuldstændig Erstatning for den ham tilfagte Græsningsret, og ikke forsaavidt er bunden ved den Taxationsværdi, hvortil den ved Salget er beregnet, maa Titantens Paastand i det Hele være at tage tilfølg.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der efter dens Udfald være at tilkjende Cancelliraad d'Anchamps, hvis Sagsførelse har været lovlig, et Salair, som bestemmes til 25 Rd. og udredes af det Offentlige.“

### Nr. 31. **Kjøbenhavns Magistrat** (Advocat Liebe)

contra

Enken efter Huusmand Jens Hansen af Ølfemagle, **Ellen Nielsdatter** (Statsraad Bunken efter Ordre),

betræffende Spørgsmaalet om Magistratens Forpligtelse til at skaffe Indstævnte som Eierinde af Huset Matr.-Nr. 38 i Ølfemagle Græsning til en Ko m. m.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 29de November 1869: „De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, bør enten forskaffe Titantinden, Enken efter Huusmand Jens Hansen af Ølfemagle, Ellen Nielsdatter, den hidtil til hendes Huus Matr.-Nr. 38 i Ølfemagle mod en aarlig Afgift af 2 Rd. 4 Mk. hørende Græsning in natura til en Ko, saaledes at hun og efterfølgende Eiere af Huset til enhver Tid ere betryggede med Hensyn til Ydelsen af samme, samt endvidere for Aarene 1864—68, begge inclusive, betale hende en aarlig Erstatning for Affavnet efter uvillige Mænds Skjøn med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra

den 31te August f. A. at regne, indtil Betaling skeer, — eller og bør de til Citantinden betale som Vederlag for Græsningsen en saadan Sum, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte finde passende, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 31te August f. A. at regne, indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves. Der tilkjendes Procurator Lehmann et Salair af 25 Rd., som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven."

#### Høiesterets Dom.

(Ligeløbende med Dommen i foregaaende Sag, kun at det Etatsraad Bungen tillagte Salarium er fastsat til 40 Rd.)

---

Den indankede Doms Præmisser ere med Undtagelse af Citantindens Navn, Husets Matriculnummer og nogle enkelte uvæsentlige Afvigelser, der ere uden Indflydelse paa det ved Dommen afgjorte Spørgsmaal, ligeløbende med Præmisserne til Overrettsdommen i foregaaende Sag.

---

#### Onsdagen den 8de Juni.

Nr. 4. Tømmerhandler og Grosferer **A. S. Dahl** og Proprietair **M. Guldborg** (Ingen)

contra

Capitain **C. Thomsen** (Advocat Klubien).

#### Høiesterets Dom.

Citanterne, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaae i Kette; og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen og dem ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør de og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rd. og endvidere til samme Kasse 5 Rd. 3 Kost og Tæring betale de til Indstævnte, som har ladet møde, 100 Rd.

---



Nr. 20. Klemmeffabrikant **M. Andersen** (Sugen)

contra

Læderhandler **J. F. F. Lilieqvist** (Advocat Henrichsen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Rbd Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Rbd Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rbd. og endvidere til samme Kasse 5 Rbd. I Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har ladet møde, 100 Rbd.

Nr. 166.

Advocat Brock

contra

**Ane Kirstine Jensen** (Defensor Klubien),

der tiltales for at have dræbt sit Barn.

Bennebjerg Herreds Extraretsdom af 28de Februar 1870: „Arrestantinden Ane Kirstine Jensen bør have sit Liv forbrudt. Saa bør hun udrede alle med Undersøgelsen og Actionen lovlige forbundne Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Kund og Winther, 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 25de April 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting, betaler Tiltalte 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande  
 3 Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for  
 Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rb. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende  
 Sag tiltales Ane Kirstine Jensen, der er født den 4de December 1847 og  
 som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for at have dræbt sit Barn.

Den 6te Juli s. A. fødte Tilstalte et uægte Barn, hvortil en Karl, med  
 hvem hun tidligere havde tjent sammen, men som nu maa antages at være  
 reist til Amerika, efter hendes Forklaring var Fader, og Barnet blev derefter  
 ved Understøttelse af en anden Karl, med hvem hun i sin daværende Tjeneste  
 i Manders var bleven Kjæreste, udsat i Pleie. Skjøndt der var betalt for  
 Barnets Pleie i 1/2 Aar, besluttede Tilstalte dog allerede i Slutningen af Oc-  
 tober Maaned s. A. efter sin Kjærestes Raad samt da han ikke vilde betale  
 mere og hun tillige vilde undgaae at reise i den strengere Vintertid, at bringe  
 Barnet til sine Forældre i Hjørringegnen, hvor hun efter Sagens Oplysninger  
 havde Grund til at vente, at det vilde blive modtaget. Efterat Tilstalte den  
 30te October s. A. havde begivet sig paa Reisen med Barnet, for hvilket hun  
 maa antages tidligere at have været i det Hele omhyggelig, medens hun i den  
 senere Tid tillige var bleven bekymret for dets Fremtid, opstod der paa Reisen Frygt  
 hos hende for, at hendes Forældre dog ikke vilde eller havde Evne til at tage  
 mod Barnet, og da hun ikke vidste, paa hvilken anden Maade hun skulde faae  
 Barnet opført og opdraget, bestemte hun sig i Aalborg — medens hun om  
 Eftermiddagen opholdt sig der indtil Postens Afgang til Hjørring — til at tage  
 Barnet af Dage, til hvilken Ende hun kjøbte for 2 R Skebevand, men efter  
 hendes Forklaring fortrød hun strax efter, at hun havde gjort det, og gøs til-  
 bage ved Tanken om Udsørelsen, ligesom hun tænkte paa atter at bortkaste  
 Skebevandet, hvad hun dog heller ikke bestemte sig til. Kl. 10 1/2, om Aftenen  
 kjørte derpaa Tilstalte med Posten fra Aalborg, idet der foruden hende var 3  
 andre Rejsende i Postvognen, og gaar hendes Forklaring derefter ud paa, at  
 hun paa den første Halvdeel af Veien til Hjørring saavidt hun mindebes kun  
 tænkte meget lidt paa det fattede Forsæt eller paa Skebevandet, men da de vare  
 komne til Brønderslev Kro, gav hun sig til at tænke paa og overveie Sagen  
 eller rettere til paany at kæmpe med sig selv om den, uden dog at kunne tage  
 nogen endelig Beslutning om at ombringe Barnet, og først efterat de vare  
 kjorte fra Breiwe Kro, da Tankerne om hendes fortvivlede Stilling med Bar-  
 net og navnlig Udsigten til, at hendes Forældre ikke vilde tage imod det, op-  
 tog og foruroligede hende, kom Gjæringen til Udsørelse, idet hun dog ikke i sin  
 fortvivlede Stemning vil forinden selve Udsørelsen have fattet nogen aldeles  
 bestemt eller paa roligt Overlæg grundet Beslutning herom. Under selve Gjer-  
 ningen, som hun udførte saaledes, at hun — som et Diebsk iforveien havde  
 forsøgt med sine Fingre at aabne Barnets Mund, men atter opgivet det, da

hun syntes, det var Synd — nu paa denne Maade aabnede Munden paa Barnet og fik det til uden videre Modstand at gabe over Flasken med Stebevand, hvoraf hun heldte en Deel i Barnets Mund og kastede Resten med Flasken ud af Vognvinduet, var hun vel ved sin Samling og vidste, hvad hun gjorde, men hun rystede dog af Skræk og Bekymring over hele Legemet, saa at enbeel af Stebevand spildtes baade paa Barnets Ansigt og Klæder og paa Tilstaltes Hænder, uden at hun mærkede det, og strax efter at have udført Gjærningen, fortrød hun den bitterligt og søgte at gjøre det Skete godt igjen ved at give Barnet Mælk af en Flaske, han havde med sig, men Barnet vilde eller kunde dengang ikke tage Flasken og synke Mælken, og da Tilstalte imidlertid syntes, at det varede for længe, inden Stebevand virkede, tog hun — efter sin Forklaring af Medlidenskab over Barnets ulykkelige lidende Tilstand og i den Overbeviisning, at det ikke kunde leve efter at have faaet Stebevand — 3 til 4 Minuter efter med sin: Fingre om Barnets Strube og klemte den sammen for at kvæle det.

De obducerende Lægers Erklæring gaaer imidlertid ud paa, at Barnet ikke er død ved Kvælning, men at Døden maa tilskrives en almindelig Nerveparalyse, bevirket ved den indgivne Salpetersyre.

Ibet det efter det saaledes Anførte maa ansees godtgjort, at Tilstalte med Overlæg har stilt sit Barn ved Livet, vil hun, som ogsaa ved Underretsdømmen antaget, herfor være at ansee efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omtosninger billiges, vil saaledes være i det Hele at stabsæste.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedsøiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indbankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 ff. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Bogslæder og paa de fgl. Postcontoirer.

# Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 15.

Den 24de Juni.

1870.

---

---

Første ordinaire Session.

Torsdagen den 9de Juni.

Nr. 126.

Advocat Heinrichsen  
contra

**Jacob Nielsen og Søren Andersen Sørensen**  
(Defensor Brod),

der tiltales, Førstnævnte for Bedrageri og Sidstnævnte for Deeltagthed i denne Forbrydelse.

Kolding Kjøbstads Extraretsdom af 14de August 1869: „De Tiltalte Gaardmand Jacob Nielsen af Glibstrup og Værtshusholder Søren Andersen Sørensen af Kolding bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Dog bør de, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af deres Anholdelse, Arrest og denne Sag isvrigt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Bartholdy 8 Rd. og til Defensor, Secretair Rjerulf 6 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Februar 1870: „De Tiltalte Jacob Nielsen og Søren Andersen Sørensen bør henfættes i simpelt Fængsel hver i 14 Dage. Saa udrede de og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Beckelmann og Cancelliraad Møller, 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

Da det findes betænkeligt at forkaſte Tiltalte Sørenſens Anbringende om, at han ikke antog, at den under Sagen omhandlede Panteobligations Udſtebelse kunde være til Forurettelse for den Mand, der forud havde ladet en Arreſtforretning foretage hos Tiltalte Nielsen, og Høiesteret tiltræder, hvad der iøvrigt i den inbankede Dom for førſtnævnte Tiltaltes Vedkommende er anført, vil han være at friſinde for Actors Tiltale, dog at han efter Omſtændighederne bør tilſvare Actionens Omkoſtninger paa den ved Dommen beſtemte Maade.

Efter de foreliggende Oplysninger findes der heller ikke tilſtrækkelig Grund til at betragte Tiltalte Nielsens Forhold ſom bedrageriſt imod Erhververen af den ovenberørte Arreſtforretning, hvorimod det i Henhold til den i Dommen iøvrigt givne Fremſtilling maa antages, at denne Tiltalte har gjort ſig ſkyldig i et ſvigagtigt Forhold mod Mathias Johansen, for hvilket han maa dømmes efter Straffelovens § 257. Hans Straf findes paſſende at kunne beſtemmes til ſimpelt Fængſel i 14 Dage, og Overrettsdommen, ved hvilken ſamme Straf er ham idømt, vil ſaaledes for hans Vedkommende kunne ſtafæſtes.

## Thi kjendes for Ret:

Søren Andersen Sørensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henſeende til den Jacob Nielsen idømte Straf og Actionens Omkoſtninger bør Landsøverrettens Dom ved Magt at ſtande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Brod for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rb. til hver.

---

I den inbankede Doms Præmiſer hedder det: „Under nærværende Sag tiltaltes Gaardmand Jacob Nielsen for Bedrageri og Værtshuusholder Søren Andersen Sørensen for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Efter Sagens Oplysninger blev der den 23de Mai ſ. A. mundtlig afsluttet en Byttehandel mellem Tiltalte Nielsen og Commiſſionair Mathias Johansen af Kolbing, iſølge hvilken Tiltalte Nielsen ſkulde overdrage denne den ham iſølge Ekte af 30te Juni 1865, tinglæſt 23de April 1867, tilhørende

Gaard i Glibstrup imod at erholde i Bytte en Gaard i Nærheden af Weile og 900 Rb. contant, hvoraf Tiltalte modtog 25 Rb. ved Handelens Afslutning, hvorhos Tiltalte med bemeldte Gaard skulde overtage en — som det maa antages i Forhold til Gaardens Værdi betydelig — Prioritetgjæld, medens Mathias Johansen skulde overtage en Gjæld af 2,500 Rb., der hestede paa Tiltaltes Gaard, paa hvilken der da i det Hele var tinglæst forffjellige Behæftelser til et Betsøb af ialt 3,271 Rb. Efterat Mathias Johansen derpaa den 24de Mai havde været hos Tiltalte og taget dennes Gaard i Diesyn, reiste Tiltalte tilligemed en Anden den næste Dag til Weile for at besee den Gaard, han skulde have i Bytte, og ved denne Leilighed traf de sammen med Gaardens daværende Besidderinde, der efter Tiltaltes Udsagn sagde til dem, at Gaarden var hendes, og at Mathias Johansen ikke havde Papirer paa den, samt at det ikke vedkom hende, hvad der maatte være passeret mellem hendes Søn og Mathias Johansen, der maae antages at have handlet med hinanden om Gaarden, men da Tiltalte samme Aften var truffen sammen med denne og havde gjort ham Forestillinger i den ommeldte Anledning, erklærede Mathias Johansen, at det jo ikke vedkom Tiltalte, om han havde Papirer paa Gaarden eller ikke, naar han blot opfyldte den med Tiltalte afsluttede Handel, og det blev derefter aftalt mellem dem, at Tiltalte skulde indfinde sig hos ham den 27de s. M. for at de kunde faae oprettet en skriftlig Contract om Handelen; men bemeldte Dag fik de dog Intet skrevet mellem sig, forbi Mathias Johansen endnu ikke havde faaet Papirer paa Gaarden, og da Tiltalte atter den 28de Mai traf sammen med Mathias Johansen, bad denne, der skulde paa en Reise, ham om at komme igjen den næste Dag for at faae Contracten skreven. Den 29de Mai om Formiddagen begav Tiltalte sig igjen paa Weien til Kolbing, og underveis mødte han Herredsfogdens Fuldmægtig tilligemed en Sagsfører, der vilde til Tiltaltes Bolig for hos ham at gjøre Arrest for en Fordring paa 400 Rb., angaaende hvilken Tiltalte den foregaaende Dag havde været indkaldt for Forligelsescommissionen, og efterat Tiltalte var af dem gjort bekendt med Siemedet med deres Reise, og han havde nægtet at efterkomme deres Opfordring til at følge dem til hans Hjem eller indgaae Forlig om Fordringen, fortsatte han Reisen til Kolbing, hvor han, efterat have talt med en Sagsfører om Handelen med Mathias Johansen — hvilket han isvrigt ogsaa den foregaaende Dag havde gjort, ved hvilken Leilighed bemeldte Sagsfører maa antages at have foreholdt ham, at han havde gjort en slet Handel, og isvrigt givet ham den Betsøb, at der ikke var noget at gjøre ved Sagen, medmindre Mathias Johansen skulde blive ude af Stand til at opfylde Handelen — for-gjæves op søgte Mathias Johansen, idet denne endnu ikke var kommen hjem fra sin Reise.

Efter Tiltalte Nielsens Forklaringer maa det antages, at han, der ifølge et af ham til hans Farbroder, der havde staaet Ophold paa hans Gaard, under 30te Juni 1865 udstedt Gjældsbeviis, stybte denne 350 Rb., for hvilket Betsøb der i Gjældsbeviiset, som isvrigt ikke er tinglæst, var tilsagt Tiltaltes Farbroder Panteret i Gaarden næstefter 1200 Rb. og en Aftægt, allerede for-

inden han, som meldt, den 29de Mai tog til Rosbing, havde tænkt paa at give sin Farbroder, hvem han efter sit Udsagn ogsaa havde lovet frit Ophold paa Gaarden for Livstid, Pant i Gaarden for et større Beløb end de ovennævnte 350 Rd., idet Tiltalte derved for det Tilfælde, at Mathias Johansen skulde fra sin Side kunne opfylde Handelen, vilde sikkre sig imod at blive sat fra Gaarden; Tiltalte Nielsen har derhos vedgaaet, at da han den 29de Mai for-gjæves havde ventet paa Mathias Johansen indtil Kl. 4 om Eftermiddagen, og Folk, som han talte med, havde foreholdt ham, at det var en gal Handel, han havde gjort med ham, gif han samme Dag til Medtaltale S. A. Sørensen — hvem han isøvrigt ei kjendte videre til, end at han havde hørt ham omtale som en Mand, der klarede en Sag godt — for at faae at vide, om det var lovligt at pantsætte Gaarden til hans Farbroder, naansee at der, som meldt, bemeldte Dag var gjort Arrest hos ham, og efterat han havde gjort Medtaltale bekjendt med den med Mathias Johansen afsluttede Handel og med, at der samme Dag var gjort Arrest hos ham for de ovennævnte 400 Rd., ligesom ogsaa — efter hans Udsagn efter Foranledning af Medtaltale, hvad denne dog ei har villet erkjende — med, paa hvilken Dag han havde givet Møde i Forkigelsescommissionen i Anledning af bemeldte Fordring, spurgte han Medtaltale, om det trods den afholdte Arrestforretning kunde gaae an at pantsætte Gaarden til hans Farbroder, uden at han isøvrigt vil kunne erindre, om han, hvad Medtaltale har paastaet, nævnte det Beløb af 3,000 Rd., hvorpaa han havde tænkt sig, at Obligationen skulde lyde, eller om han, hvad Medtaltale ligeledes har paastaet, yttrede, at han virkelig skulde sin Farbroder disse 3,000 Rd. Efterat Medtaltale derpaa havde erklæret, at der ikke kunde være Noget i Veien for saadan Pantsætning, idet Medtaltale dog efter sit Udsagn ndtrykkeligt tilføiede, at det var under den Forudsætning, at Tiltalte Nielsen virkelig skulde sin Farbroder Pengene, blev det aftalt, at Tiltalte Nielsen skulde komme igjen en anden Gang for at faae Obligationen skreven, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han ikke uagtet Medtaltales Opfordring dertil vilde lade Obligationen skrive strax, fordi han endnu vilde see an, om Mathias Johansen kunde give Skjøde paa den ommeldte Gaard ved Weile, men da Mathias Johansen den næste Dag havde indfundet sig hos ham til-ligemed en anden Mand, der da lod sig forstaae med at have kjøbt Tiltaltets Gaard af Mathias Johansen, og de havde opfordret Tiltalte til at bestemme en Tid, paa hvilken han skulde komme til Rosbing for at faae Contracten skreven, hvilken Opfordring han imidlertid ikke vilde efterkomme, idet det efter hans Forklaring da var hans Tanke at faae Handelen til at gaae tilbage, be-sluttede Tiltalte Nielsen sig endelig til at ville pantsætte sin Gaard til sin Farbroder for 3,000 Rd., og i dette Niemed tog han den næste Dag, den 31te Mai, ind til Medtaltale, hvor han da i Bitterlighedsvidners Overværelse underkrev en Obligation, som en Skriver hos Medtaltale nedskrev efter denne Dictat, og som blev dateret den 24de Mai 1869, og hvori Tiltalte Nielsen erkjendte at være sin Farbroder 3,000 Rd. skyldig og til Sikkerhed herfor gav ham Pantet i sin Gaard med Besætning, Indbo m. m. næstefter den paa

samme hvilende Prioritetsgjæld samt Aftægt, og denne Obligation blev derefter efter Foranstaltning af Medtaltalte Sørensen tinglæst den 1ste Juni, paa hvilken Dag der tillige blev tinglæst flere andre Behæftelser paa Tiltaltets Gaard, tilbeels af yngre Dato end Handelen med Mathias Johansen, og deriblandt ogsaa den ovennævnte Arrestforretning, til et samlet Beløb af over 1,000 Rb.

Tiltalte Nielsen har isørigt forklaret, at han ei kan give nogen Oplysning om, hvorfor Obligationen til hans Farbroder blev forshynet med urigtig Dato, og han har navnlig benægtet, at han, forinden han den 31te Mai udfærdigede samme, havde talt med Tiltalte Sørensen om, at den skulde antedateres, idet han derhos har anbragt, at han vel, da Obligationen ved bemeldte Leilighed blev oplæst for ham — hvilket efter Sagens Oplysninger maa antages at være skeet 2 Gange, sidste Gang i Bitterlighedsvidners Dørbærelse — har hørt eller dog troer at have hørt, at Obligationen var dateret den 24de Mai, men at han da ikke tænkte videre derover eller lagde Mærke til, at det var en urigtig Dato, og denne hans Forklaring findes efter Sagens Omstændigheder ikke at kunne forkastes.

Det maa derhos vel antages, at Tiltalte, forinden han afsluttede Handelen med Mathias Johansen, havde lovet sin Farbroder Aftægt eller Ophold paa Tiltaltets Gaard for Livstid, i hvilken Henseende Tiltalte har forklaret, at hans Farbroder oftere havde talt til ham om at faae Penge af ham, og at Tiltalte da havde holdt ham hen med, at han jo kunde blive paa Gaarden sin Livstid, men ligesom det navnlig efter de af Tiltalte og hans Farbroder i saa Henseende afgivne Forklaringer maa antages, at der ingeninde, forinden Tiltalte var begyndt at frygte for Følgerne af den Handel, han, som meldt, den 23de Mai f. A. havde afsluttet med Mathias Johansen, har været Tale mellem Tiltalte og hans Farbroder om, at Tiltalte skulde udfærdige noget Gjældsbeviis til ham for et større Beløb end de ovennævnte 350 Rb., eller at Farbroderens Ret til Aftægt eller frit Ophold paa Gaarden for Livstid skulde sikkes ved Pant i Gaarden eller paa anden Maade, saaledes maa det ogsaa anses tilstrækkelig oplyst, at der, forinden Obligationen paa de 3,000 Rb. blev udfærdiget og tinglæst, ikke er mellem Tiltalte og hans Farbroder blevet truffet nogen bestemt Aftale om, for hvilket Beløb Obligationen skulde udfærdiges, og efter samtlige Sagens Oplysninger i saa Henseende kan det overhovedet ikke antages, at Tiltalte Nielsen ved Udfærdigelsen af bemeldte Obligation har villet paatage sig en virkelig Gjæld af 3,000 Rb. til sin Farbroder, som denne eventuelt skulde være berettiget til at indtale, eller at han i det Hele ligesoverfor denne har villet paatage sig nogen Forpligtelse ud øver, hvad han tidligere var ham skyldig, hvormod Obligationen, forsaavidt dens paalydende Beløb overstiger 350 Rb., maa betragtes som udfærdiget pro forma, navnlig i det Viemed at forhindre Fuldbyrðelsen af den mellem Tiltalte og Mathias Johansen afsluttede Handel.

Da nu den Omstændighed, at Mathias Johansen, der efter Sagens Oplysninger den 9de Juni f. A. fik Stjøde paa den ommeldte Gaard ved



Beise, paa den Tid, da Obligationen blev udstedt, endnu ikke havde Afkomstdocumenter paa bemeldte Gaard, i og for sig ikke kunde gjøre Handelen om samme ugyldig, hvad Tiltalte Nielsen ei heller kan antages nogensinde at have gjort gjældende ligeoverfor Mathias Johansen under de Forhandlinger, som han, efter at være bleven bekjendt med den nævnte Omstændighed, havde med ham om Handelen, samt da Tiltalte under denne Sag ikke blot ikke har paaberaabt sig, at han betragtede Handelen som ugyldig, men han endog udtrykkelig har vedgaaet, at han ved Obligationens Udstedelse just havde det Tilfælde for Sie, at Mathias Johansen skulde blive i Stand til fra sin Side at opfylde Handelen, maa Tiltalte ved at udstede den ommeldte Obligation ansees at have gjort sig skyldig i et bedrageligt Forhold mod Mathias Johansen, men Tiltaltes Forhold ved at udstede den omhandlede Panteobligation og lade samme tingløse, uagtet det, som meldt, var ham bekjendt, at der den 29de Mai var gjort Arrest i hans Eiendele, maa endvidere ansees bedrageligt ligeoverfor den Mand, der havde ladet Arresten iværksætte og derved betaget Tiltalte Retten til ved Pantfætning at disponere over de arresterede Gjenstande, og Tiltalte har ogsaa under Sagen vedgaaet — hvad han dog under et senere Forhør atter har villet fragaae — at han, da han den 29de Mai henvendte sig til Medtaltale for eventuelst at faae Obligationen skreven, havde meent, at han derved vilde være dækket, saa at ikke blot Mathias Johansen, men navnlig ogsaa den Creditor, der samme Dag havde ladet gjøre Arrest hos ham, vilde være affkaarne fra — som han har udtrykt sig — at jage ham fra hans Kram. For dette Forhold vil Tiltalte Nielsen, idet det efter samtlige Sagens Omstændigheder ikke er uantageligt, at han ikke har haft et fuldkommen klart Begreb om det Ulovlige i samme, være at ansee efter Straffelovens § 256, og Straffen for ham, der er søbt i 1840 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Tiltalte Sørensen, der, som meldt, har vedgaaet at have medvirket til Udstedelsen af den ovenommeldte Obligation paa 3,000 Rd., har under Sagen vedholdende paastaet, at han stod i den Tro, at Tiltalte Nielsen virkelig skyldte sin Farbroder 3,000 Rd., i hvilken Henseende han har anbragt, at Tiltalte Nielsen under sit Ophold hos ham den 29de Mai paa Foranledning fra hans Side udtrykkelig erklærede, at han skyldte sin Farbroder de ommeldte 3,000 Rd., samt at dette ogsaa blev bekræftet af en Mand, der ved bemeldte Leilighed var fulgt med Tiltalte Nielsen, og efter de foreliggende Oplysninger vil Tiltalte Sørensens Anbringende i saa Henseende ikke kunne forkastes, ligesom det heller ikke imod hans Benægtelse er oplyst, at han, da Obligationen blev udstedt, har haft Kundskab om, at Tiltalte Nielsen havde afsluttet Handel om den Eiendom, hvori der ved Obligationen gives Pant.

Med Hensyn til den fete Antedatering af Obligationen har Tiltalte Sørensen forklaret, at det ikke er forsætligt, at Obligationen blev dateret den 24de Mai istedetfor den 31te Mai, men at dette alene hidrører fra en Feiltagelse, idet han, da han skulde dictere sin Skriver Datoen, formeentlig maa

ved at see efter i Almanakken have forvevlet Mandagen den 31te Mai med den foregaaende Mandag, og Tiltalte Sørensen, der isøvrigt har udsagt, at det, skjøndt han ei specielt kan erindre det, jo ikke kan være tvivlsomt, at ogsaa Obligationens Dato ligesom den øvrige Deel af Obligationen er, forinden Obligationen blev understrevet, bleven oplæst 2 Gange, har endog vedholdende paa-  
staaet, at han først under det den 4de Juni under Sagen optagne Forhør blev opmærksom paa, at Obligationen var antedateret.

Efter de isøvrigt under Sagen i saa Henseende fremkomne Oplysninger er det nu vel i og for sig kun lidet sandsynligt, at Antedateringen skulde hidrøre fra en Feiltagelse, men efter samtlige Omstændigheder, og idet der navnlig mangler al Oplysning om, at der mellem ham og Tiltalte Nielsen har været truffet Aftale om, at Obligationen skulde antedateres, findes det dog betænkeligt at forkaſte Tiltalte Sørensens uysansførte Forklaring, og han vil saaledes ikke for sit Forhold i denne Henseende kunne idømmes Straf.

Derimod maa denne Tiltalte anses at have gjort sig skyldig i Deelsagtighed i det af Tiltalte Nielsen ved Pantfættelsen af hans Eiendele, uaagtet der var gjort Arrest i samme, forøvede bedrægelige Forhold, idet Tiltalte Sørensen har erkjendt, at han, forinden han oprettede den ovenomhandlede Pantobligation, var af Medtaltale gjort bekendt med, at Arresten — der først kunde blive tinglæst den 1ste Juni — var afholdt, ligesom han ogsaa ved berefter at foranstalte Obligationen tinglæst Dagen efterat den var udstedt, og samtidig med Arrestforretningen, efter Omstændighederne maa forudsættes ikke at have kunnet være uvidende om, at denne Fremgangsmaade var egnet til at bevirke, at Arrestforretningen kom til at faae tilbage for Pantefordringen.

Tiltalte Sørensen, der er født i 1822, har tidligere ved Høiesteretsdom af 10de Mai 1860 været anseet for misligt Forhold med Fængsel paa Bånd og Brød i 8 Dage og ved Høiesteretsdom af 11te Februar 1864 efter Analogien af L. 6—22—5 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han som sigtet for bedrægeligt Forhold ved Overrettens Dom af 21de Marts 1864 ikkun er frifunden for videre Tiltale, ligesom han ogsaa kun har opnaaet Frifindelse for videre Tiltale i en mod ham i 1866 for at have holdt Horehuus anlagt Sag.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte Sørensen være at ansee efter Straffelovens § 256 cfr. § 47 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage."

Nr. 149.

Advocat Hansen  
contra

**Johan Michael Müller** (Defensor Bungen),  
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.  
Færøernes Sørenskriveries Extraretsdom af 22de Januar

1870: „De Tiltalte Johan Michael Müller og Poul Johannes Guttesen, begge af Thorshavn, bør til Statskassen erlægge, den Førstnævnte en Bøde af 50 Rd. og den Sidstnævnte en Bøde af 20 Rd., eller, saafremt de ikke fuldt betale samme, henlægges i simpelt Fængsel, den Førstnævnte i 20 Dage og den Sidstnævnte i 10 Dage. Saa bør Tiltalte Johan Michael Müller til Færøernes Landfogderi udrede en Erstatning af 8 f. Endelig bør begge Tiltalte in solidum udrede samtlige af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Sagsfelmand Danielsen 5 Rd. og til Defensor, Kammerassessor Davidson 4 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkørd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Johan Michael Müllers Vedkommende anførte Grunde vil den forsaavidt være at stadfæste, saaledes at Fristen for Mulctens Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

#### Thi kjendes for Ret:

Underrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Mulctens Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „I Henhold til Amtets Actionsordrer af 10de og 17de November f. A. tiltales Johan Michael Müller og Poul Johannes Guttesen, begge af Thorshavn, under nærværende Sag for Dvertrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101 og den Sidstnævnte tillige for Forsøg paa den i Straffelovens § 108 2det Stykke omhandlede Dvertrædelse. Ved de under Sagen afgivne tildeels beedigede Forklaringer er følgende tilstrækkeligt oplyst: Den 28de August f. A. beordrede Landfoged Ginsen Tiltalte Johan Michael Müller, der var beskjæntet, indsat i Varetægtsarresten i Thorshavn. Medens Tiltalte af Politimandskabet transporteredes til Arresten, fremkom han med fornærmelige Udtalelser mod Landfogden, ligesom han ogsaa under Bestræbelser for at frigjøre sig paa forffjellige Maader oversalbt Politimandskabet, saaledes ved at forsøge paa at fratage tvende Politi-

menige beres Sabler, ved, idet han sparkede efter Hovedet paa en af dem, at tilføje ham et let blødende Saar paa Næsen, ved at bide en anden Politimening i en Finger, saa at denne blødte, ved at true Mandskabet og spytte det i Ansigtene. . . . .

Begge de Tiltalte have paaftudt Utilregnelighed paa Grund af Drukkenstrib. Men ihvorvel de ved den omspurgte Leilighed vare endeel berusede, maa det ansees for tilstrækkeligt oplyst, at Drukkenstriben ikke har været saa stærk, at den ubelukkede Tilregnelighed. Hvad særligt angaaer Tiltalte Müller, om hvem det er oplyst, at han, naar han er drukken, pleier at overfalde Folk med Forhaanelser og Skjældsord, er det blevet gjort gjældende, at han, naar han er i drukken Tilstand, skal være utilregnelig. Men foruden at de afgivne Forklaringer gaae ud paa, at Müller ved slike Leiligheder i Almindelighed er sig sine Handlinger bevidst, maa det navnlig i det foreliggende Tilfælde ansees for tilstrækkeligt godtgjort, at han ikke har været i en Tilstand, der ubelukkede Tilregnelighed, hvorimod saavel hans berusede Tilstand som ogsaa den Substydelse, som den af Befolkningen i et længere Tidsrum udviste Overbærenhed mod ham maa antages at have havt paa hans Forhold, vil kunne komme i Betragtning som særdeles formildende Omstændigheder. Ligeledes vil der for Poul Guttesens Vedkommende være at tage Hensyn til hans beskjænkede Tilstand som en formildende Omstændighed.

Af de Tiltalte, der ere fødte, Johan M. Müller den 16de Februar 1823 og Poul Guttesen den 20de April 1810, er den Sidstnævnte ikke befunden tidligere tiltalt eller straffet, hvorimod den Førstnævnte har været idømt en Bøde af 5 Rd. for Overtrædelse af § 10 i Lov af 28de Januar 1856 om Bygningscommissionen i Thorshavn og en Bøde af 3 Lob Sølv for fredsforskyrende Afserd i Netten.

For det af dem efter Foranstaaende udviste Forhold ville de Tiltalte være at ansee med Straf, Johan Müller efter Straffelovens §§ 100 og 101 og Tiltalte Poul Guttesen efter dens § 108 Stykke 2 sammenholdt med § 45, jfr. med §§ 100 og 101, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til en Bøde af 50 Rd. for den Førstnævnte og en Bøde af 20 Rd. for den Sidstnævnte, hvilkte Bøder ville være at erlægge til Statskassen, saaledes at de Tiltalte, saafremt de ikke fuldt betale disse Bøder, ville være at hensejtte i simpelt Fængsel, Johan Müller i 20 Dage og Poul Guttesen i 10 Dage. Saa ville de Tiltalte in solidum have at udrede samtlige af Sagen lovligt flydende Domkostninger, derunder i Salair til Actor, Sysselmand Danielsen 5 Rd. og til Defensor, Kammerassessor Davidson 4 Rd. Foraaavidt der af Landfogderiet er neblagt Paastrand paa Erstatning hos Tiltalte Johan Müller af et Beløb af 6 Rd. 16 ß, nemlig af 8 ß for Bestadigelsen af et Sabelgehæng og af 6 Rd. 8 ß, fordi Tiltalte efterat være bleven indsat i Arresten har ødelagt forskjellige til samme hørende Gjenstande, da vil Paastranden for det førstnævnte Beløbs Vedkommende være at tage tilfølgende, hvorimod der, da de i Arresten foretagne stadegjørende Handlinger ligge udenfor Actionsordren, heller ikke kan tilkjendes nogen Erstatning for den ved samme bevirkede Skade.“

## Fredagen den 10de Juni.

Nr. 165.

Advocat Nellesmann

contra

**Lorentzine Vilhelmine Lundgreen** (Defensor Bunken),  
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Mai 1870: „Arrestantinden Lorentzine Vilhelmine Lundgreen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Casse og Naasløff, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Nellesmann og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Lorentzine Vilhelmine Lundgreen, der er født den 16de April 1825 og seneft ved denne Rets Dom af 22de Mai f. A. anseet efter Straffelovens § 230 1ste Led og § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, under nærværende imod hende for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i indværende Aar i 2 forskjellige Gange fraftjaalet Beslagsmed Rasmus Ulsen 5 Hestesto af Værdi 1 Mk. Stykket, saa vil hun nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 231 1ste Led, efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder.“

---

Nr. 163.

Etatsraad Bunken

contra

**Rasmus Svendsen** (Defensor Henrichsen),  
der tiltales for Vexelsalf.

Veile Kjøbstads Extraretsdom af 28de Martz 1870: „Arrestanten Rasmus Svendsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, berunder

i Salair til Actor, Procurator Cancelliraad Ancherfen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Wadum 5 Rd. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 2den Mai 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Faber, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Eng- og Drainingsmester Rasmus Svendsen for Vexelskift og Bedrageri, men i sidstnævnte Henseende er Tiltalte frifundet ved Underrettsdommen, og da denne alene kan anses indanket for Overretten efter Tiltaltets Begjæring og derimod ikke tillige for det Offentliges Vedkommende, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om den Deel af Sagen, der angaaer Sigteisen for Vexelskift.

I denne Henseende er det ved Tiltaltets egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han paa en af ham den 13de December f. A. til Olsbygger Søren Pedersen eller Ordre for 120 Rd. udstedt 1 Maanedes indenbys Vexel, paa hvis Bagside bemeldte Pedersen havde tegnet sit Navn som Endossent, har nedenunder dette Navn skrevet sin Huusvært Murer Jørgen Jensen Høis Navn for at faae Vexlen disconteret i Veile Bank, men uden at han iøvrigt kan antages at have søgt at efterligne Høis Skrifstræk. Foruden paa denne Vexel har Tiltalte efter sin Forklaring endvidere skrevet bemeldte Høis Navn paa 2 andre Vexler, lydende paa samme Beløb, af hvilke den første efter Sagens Oplysninger lød paa 3 Maanedes og disconteredes i Veile Bank den 30te Juli f. A., medens den anden, der lød paa 1 Maaned, indleveredes i Banken den 5te November f. A. til Ombytning med den nysansførte, og atter den 13de December f. A. indløstes med den førstnævnte Vexel, der paa Grund af manglende Betaling ved Forfaldstid protesteredes og senere er indfriet af Søren Pedersen. De 2 andre Vexler vil Tiltalte derimod have tilintetgjort, efterat han havde faaet dem udliveredes af Banken, og han har iøvrigt udsagt, at Pengeforlegenhed har været Anledningen

til det begaaede Falst, og at han altid havde haabet at kunne indfri Beglen.

For bemeldte sit Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1823, og som foruden at være straffet for Forsælse i Militairtjenesten endvidere i Aaret 1842 har været straffet for Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos han ved Salling Herredets Extraretsdom af 9de November 1863 er frifunden ifkun for Actors videre Tiltale for bedrageligt Forhold — ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Straffelovens § 269, og da Straffen findes passende bestemt til Forbringingshuusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.”

Nr. 171.

Advocat Levinfen  
contra

**Anders Nielsen** med Tilnavn **Lind** og **Ane Hebevig Christensdatter** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for at have afhændet eller bortflyttet ublagt Gods.

Hellum Hindsted Herredets Extraretsdom af 29de November 1869: „Tiltalte Anders Nielsen Lind af Hellum og Tiltalte Ane Hebevig Christensdatter ligeledes af Hellum bør henfettes hver især i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, og bør de derhos Een for Begge og Begge for Een udrede samtlige med deres Action forbundne Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Brast 5 Rd. og Defensor, Procurator Tüchsen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.”

Viborg Landsoverrets Dom af 11te April 1870: „Tiltalte Ane Hebevig Christensdatter bør hensesættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. 3 Henseende til den Tiltalte Anders Nielsen med Tilnavn Lind idømte Straf saavel som Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og og Fasting, tillægges i Salair hver 5 Rd., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Afsærd efter Loven.”

Højesterets Dom.

Hvad det i den indankede Dom omhandlede, af Tiltalte Ane Hebevig Christensdatter udviste Forhold med Hensyn til tvende ublagte Dwyner angaaer, bemærkes, at hun ved Underrettsdommen ikke er anseet med Straf for dette Forhold, og da Underrettsdom-

men kun efter de Tiltaltes Begjæring er bleven indstævnet til Overretten, kan det saaledes ikke billiges, at Overretten ved Fastfættelsen af Ane Hedevig Christensdatters Straffeanfvar har taget ogsaa dette Forhold i Betragtning.

I Henhold til de i Dommen iøvrigt anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt er fundet at erindre, bifalder Høiesteret det ved samme antagne Resultat, og Dommen vil saaledes være at stadfæste.

#### Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocaterne Levinjen og Henrichsen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Vegge og Vegge for Een, 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Anders Nielsen med Tilnavn Lind og Hustru Ane Hedevig Christensdatter for at have afhændet eller bortflyttet udlagt Gods.

Ifølge Sagens Oplysninger blev der først den 8de Mars og senere af en anden Creditor den 7de Mai f. A. gjort Udlæg hos de Tiltalte blandt Andet i forskellige Løssøregjenstande, men ved den den 19de Juni næstefter afholdte Auction viste det sig, at der manglede adskillige af de udlagte Gjenstande. Ved Tiltalte Anders Nielsen Linds egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det nu godtgjort, at han omtrent 8 Dage før Auctionen har afhændet en under Udlægene indbefattet Agestol for 6 Rd., at han har solgt 7 Pb. Uld, som hans Hustru, Medtiltalte Ane Hedevig Christensdatter, havde klippet af nogle ligeledes udlagte Faar, for 3 Rd., samt endvidere, at han om Morgenen samme Dag, som Auctionen skulde afholdes, har bortflyttet en Vogn, en Hærne og to Spande for at forhindre, at de bleve solgte, da han, der efter sin Forklaring haardt trængte til Penge til at leve for, agtede at sælge disse Gjenstande, der havde en Værdi af 30 à 35 Rd., for egen Regning.

Paa samme Maade er det for Tiltalte Ane Hedevig Christensdatters Bedkommende godtgjort, at hun kort før Auctionen har solgt et lille til 3 Mk. vurderet Bord til en Høfers Kone for Fødevarer, samt at hun paa Auctionsdagen, da de de Tiltalte tilhørende Sengklæder, hvori der var gjort Udlæg, vare henlagte paa en Seng i deres Dagligstue, har herfra borttaget 2 Dyrer, som hun henlagde paa den hendes Faber, der var Aftægtsmand paa Gaarden, tilhørende Seng, der stod i de Tiltaltes Sovestue, for saaledes at forhindre, at de bleve solgte; men da det under Auctionen blev opdaget, at Dyrerne manglede, fortalte hun sin Mand, hvor de vare henlagte, hvorpaa de atter bleve bragte tilfede og solgte ved Auctionen. De Tiltalte have derhos vedgaaet, at



det var dem bevidst, at de ommeldte Gjenstande vare ublagte, da de — som meldt — disponerede over dem. Den bortflyttede Vogn samt Rjærnen og de to Spande ere fort efter Auctionen udelivered til den paagjældende Ublægs-haver, der har skafaldet Krav paa videre Erstatning.

For deres saaledes udviste Forhold vilde de Tiltalte, af hvilke N. N. Lind er født i Aaret 1823 og N. H. Christensbatter i Aaret 1832, og som ikke tidligere findes tiltalte eller straffede, være at ansee Forsnævnte efter Straffelovens § 253 jfr. § 251 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, og Sidsnævnte efter Straffelovens § 256 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage."

Nr. 164.

Advocat Henriksen  
contra

**Kristopher Olsen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Deelagtighed i Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te April 1870: „Arrestanten Jens Hansen (Alshnderup) og Tiltalte Kristopher Olsen bør straffes hver især med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt Een for Begge og Begge for Een betale 5 Rd. i Erstatning til Bagersvend Hans Johansen og udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Meher og Smith, med 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Kristopher Olsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Jens Hansen (Alshnderup) for Tyveri og mod Tiltalte Kristopher Olsen for Deelagtighed i denne Forbrydelse anlagte Sag er det ved deres egen med det iøvrigt Dplysle stemmende Tilstaaelse beviist, at de afsigte

13de Januar have truffet Aftale om at begaae et Tyveri til fælleds Fordeel, saaledes at Arrestanten skulde være den, der udførte Tyveriet, og strax derefter ere bleve enige om, at denne deres Plan skulde søges gennemført i Bagermester Meirings Eiendom Nr. 22 i Landemærket, hvor Arrestanten havde tjent, uden at det dog blev omtalt mellem dem, paa hvilken Maade Tyveriet skulde iværksættes, og at Arrestanten derpaa i Genhold til den ommeldte Dvereenskomst er omtrent Kl. 10<sup>1/2</sup> Aften gaaet ind i fornævnte Eiendom, hvis Port var aabensaaende, og medens Tiltalte ventede udenfor paa Gaden, begivet sig op i en til Eiendommen hørende Bagbygning, hvor han skaffede sig Afgang til et af Bagermester Meirings Folk benyttet Værelse ved med et haardt Tryk mod sammes aflaaede Dør at styde Laasens Nigle ud af Slutstikket, hvilket paa Grund af Laasens maabelige Bestaffenhed kunde lade sig gjøre, og derefter i bemeldte Værelse tilvendte sig et til 10 Rd. vurderet Uhr, en Medaillon, som er vurderet til 1 Rd. 4 Mk., og en Guldkjede af Værdi 10 Rd. 3 Mk., Alt tilhørende Bagersvend Hans Johansen, hvormed han vendte tilbage til Tiltalte, der som sin Andeel af Udbyttet fik Guldkjeden, medens Arrestanten beholdt det Øvrige.

Som Følge heraf ville Arrestanten og Tiltalte, af hvilke den førstnævnte er født den 7de Juni 1842 og den sidstnævnte den 29de Mai 1840, og Ingen funden tidligere straffet, blive at dømme efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led ifr. for Tiltaltes Vedkommende § 54, efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde hver især i 8 Maaneder.

De ville derhos have, Een for Begge og Begge for Een, at betale 5 Rd. i Erstatning til fornævnte Bagersvend Johansen."

Nr. 174.

Advocat Hansen  
contra**Carl Jacob Nielsen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have mishandlet sin Hustru og deres smaa Børn samt for Tyveri.

Rakstov Kjøbstads Extraretsdom af 21de Marts 1870: „Tiltalte Dagleier Carl Jacob Nielsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede samtlige de af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salsair til Actor, Procurator Barsoed 5 Rd. og til Defensor, Procurator Henriksen 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Mai 1870: „Tiltalte Dagleier Carl Jacob Nielsen af Rakstov bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder. Med Hen-

syn til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Krabbe og Lange, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afseer efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Dagleier Carl Jacob Nielsen af Næstov, der under nærværende fra Næstov Kjøbstads Exraret indankede Sag tiltales for at have mishandlet sin Hustru og deres smaa Børn samt for Tyveri, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dplyste tilstrækkelig overbevist om at have gjort sig skyldig heri, idet han deels har slaaet sin Hustru med knyttet Haand i Hovedet, pryglet hende med en Pilestof af 28 Tommers Længde og af 3½—4 Tommers Omdrejs og sparket hende i Underlivet med sin med Træsto forsynede Fod, ligesom ogsaa slaaet sine 5 Hjerdingaar gamle Børn med knyttet Haand i Hovedet og slaaet Næsen tilblods paa det ene af dem, uden at det af Tiltalte i saa Henseende udbviste Forhold dog efter det Dplyste kan antages at have medført videre Følger for nogen af de Paagjældende, deels har tilvendt sig tvende Osse, som det maa antages af Værbi 12 à 15 Mk., fra en Vogn med Osse, som han for Slagter Krøyer hjørte ned til Havnen; derimod er der efter den Maade, hvorpaa Sagen er indanket her for Retten, ikke Spørgsmaal om de andre Tyverier, hvorfor han har været sigtet.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født i 1843 og ikke findes forhen straffet, ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens §§ 202 og 228, men Straffen, der ved bemeldte Dom er faldsat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne at maatte bestemmes til 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde. Da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifalbes, vil den i saa Henseende være at stadfæste."

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup>. 16.

Den 1ste Juli.

1870.

---

---

## Forste ordinaire Session.

Mandagen den 13de Juni.

Nr. 43. Skibscapitain **C. M. Møller** (Sngen)

contra

Skibscapitain **Masmussen** (Sngen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melber sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

---

---

Nr. 54. Gaarbeier **D. M. Buch** (Sngen)

contra

Gaarbeierne **Esild Nissen** og **Mogens Palle Christensen** (Sngen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret,

bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 167.

Advocat Levinfen

contra

**Hans Peter Jensen** (Defensor Liebe),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Bornholms nordre Herreds Extraretsdom af 27de April 1870: „Rasmus Månson og Olaf Kjellstrøm bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Førstnævnte efter udstaaet Straf ubdvises af Riget. Hans Peter Jensen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. De to Førstnævnte bør in solidum udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Ipsen og Defensor, Procurator Lund 5 Rd. til hver, og Hans Peter Jensen bør in solidum med Nr. 1 og 2 udrede en Femtebeel af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Absærd efter Loven.“

**Højesterets Dom.**

For det af Tiltalte Hans Peter Jensen ubviste, i den indseende Dom fremstillede Forhold er han retteligen anseet efter Straffelovens § 146, men Straffen findes at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen for bemeldte Tiltaltes Bedkommende være at stadfæste.

**Thi kendes for Ret:**

Hans Peter Jensen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og

Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Amtets Actionsordre af 29de Marts d. A. tiltales Arresteranterne de svenske Arbeidsmænd Rasmus Månsson og Olaf Kjølstrøm samt Gaardmands søn Hans Peter Jensen af Rødhøi Sogn, Nr. 1 og 2 for Forsøg paa Pengeafpresning ved Vold eller Trusel, Nr. 1 tillige for Tyveri og Nr. 2 for Deelagtighed i denne Forbrydelse, samt Nr. 3 for falsk Forklaring for Retten.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Uagtet svensk Arbeidsmand Morten Svendsen var bleven abbaret om, at Olaf Kjølstrøm havde ifinde at franske ham et Beløb af 30 Rd., som han havde opsparet, fulgte han dog Torshagen den 20de Januar d. A. om Aftenen med Olaf Kjølstrøm og Rasmus Månsson, hvem han traf udenfor Førstnevntes Logis i Rødhøi, hen til Arbeidslokaliteten Jens Pedersens Præstegaard, hos hvem de drak Brændevin, indtil de Alle bleve noget bestjænket. . . . .

Tiltalte Hans Peter Jensen, som er langt over criminel Aalder og ikke tidligere er tiltalt eller straffet, har afgivet en bitterlig falsk Forklaring om hvad der den 20de Januar d. A. foregik i hans Faders Hus, og navnlig falskelig benægtet, at han var vidende om, at der blev spillet Kort og drukket Brændevin, som de tre Svenskere betalte, hvilken Forklaring han gjorde for at frie sin Fader for Straf for ulovlig Brændvinsubstjænkning.

Han kan ikke undgaae derfor at ansees efter Straffelovens § 146, og skjønnes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage.“

---

Nr. 170.

Advocat Liebe

contra

**Sara Wendsdatter** (Defensor Klubien),

der tiltales for at have overtraadt et hende af Politiet givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Mai 1870: „Arrestantinden Sara Wendsdatter bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 72 Dage og tilsvare denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den inbante Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestantinden Sara Wendtsbatter, som er født den 16de October 1823 og senest ved denne Rets Dom af 22de Januar d. A. anset efter § 1 i Loven af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Betleri med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage, under nærværende Sag ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaelse er overbevist at være mod et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 26de Marts d. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold den 14de s. M. ubelevet fra Ladegaarden, hvor hun var indlagt under Fattigvæsenets Forforg, indtil hun den 27de s. M. blev anholdt, vil hun paany være at ansee efter den citerede Lovbestemmelse, efter Omstændighederne med lige Arbeide i 72 Dage.“

---

Nr. 172.

Advocat Heinrichsen

contra

**Lars Nielsen og Johanne Pålsson, Hansens Enke**  
(Advocat Hansen),

der tiltales for uagtet Ørighedens Advarsel om at fjerne sig fra hinanden vedblivende at have ført et forargeligt Samliv.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Mai 1870: „De Tiltalte Lars Nielsen og Johanne Pålsson, Hansens Enke, bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne H. H. Nøregaard og Kalko, med 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den de Tiltalte af Ørigheden givne Advarsel kun paalægger dem at entholde sig fra hinanden og op-høre med deres forargelige Samliv, men ikke særligt gaaer ud paa, at de skulle fjerne sig fra hinanden, eller forbyder dem at opholde sig i samme Bolig, og iøvrigt i Henhold til de i den indante Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Henriksen og Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det er under nærværende mod de Tiltalte Lars Nielsen og Johanne Pålsson, Hansens Enke, af hvilke den Førstnævnte er født den 8de September 1824 og den Sidstnævnte efter Opgivende 39 Aar gammel, hvilket af Retten er skønnet at stemme med hendes Udseende, og Ingen funden tidligere straffet, for, uagtet Øvrighedens Advarsel om at sjerne sig fra hinanden, vedblivende at have ført et forargeligt Samliv anlagte Sag ved deres egne af det isvrigt Dphyste bestyrelse Tilstaaelser beviist, at de, efterat have under 2den Februar d. A. af Dørigheden erholdt Advarsel om at ophøre med deres forargelige Samliv, have boet sammen i Freberik den 7des Gade Nr. 8 A. i eet Værelse, hvor de bleve truffe af Politiet Natten mellem den 25de og 26de s. M.; men da det ikke mod deres Benægtelse kan anses beviist, at de, efterat have modtaget den omhandlede Advarsel, der er bleven dem forkyndt afvigte 5te Februar, have pleiet legemlig Omgang med hinanden, og det af det Dphyste fremgaaer, at der idetmindste den første Deel af Tiden efter Advarselsens Forkyndelse har boet en Kone hos dem, efter hvis Forklaring de i den Tid ikke have ligget i Seng sammen om Natten, hvorimod Tiltalte Hansens Enke laa i en Seng tilligemed den ommeldte Kone og sin 12 Aar gamle Datter, og Tiltalte Nielsen havde et Natteleie for sig selv paa Gulvet, saa findes deres fortsatte Samliv ikke at kunne betragtes som forargeligt.

Scm Følge heraf ville de være at frifinde for Actors Tiltale, og Actionens Omkostninger . . . blive at udrede af det Offentlige.“

Tirsdagen den 14de Juni.

Nr. 99.

Advocat Hansen  
contra

**Carl Kaufmann, Nasmus Henning Bøch, Andreas Nielsen, Jens Knudsen, Edvard Holst, Hans Holst, Frants Baldemar Sandberg, Hans Henrik Reifler, Jens Christian Jensen og Peter Christian Christensen** (Defensor Henriksen),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. 22de December 1808.



Criminal- og Politirettens Dom af 13de November 1869: „De Tiltalte Carl Kaufmann, Rasmus Henning Bøch, Andreas Nielsen, Jens Knudsen, Eddard Holst, Hans Holst, Frank Waldemar Sandberg, Hans Henrik Reifler, Jens Christian Jensen og Peter Christian Christensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag frie at være, og Sagens Omkostninger for deres Vedkommende at udredes af det Offentlige. De Tiltalte Varemæglerne Sophus Harbo, Sorgen Emil Smith, Niels Christian Steen, Sorgen Deichmann junior og Peter Eddard Wulff, samt de Tiltalte Hans Peter Brønnum, Adam Christian Herz, Herman Peter Bisted, IsaaK Kaufmann og Eddard Carl Zacharias Clausen bør hver især til Kjøbenhavns Communes Kasse bøde 20 Rd., samt tilsvare denne Sags Omkostninger, Enhver for sit Vedkommende. De idømte Mulcter at udrede inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen forsaavidt og med Hensyn til de Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte, at efterkommes under Afærd efter Loven.“

#### Høiesterets Dom.

Med kongelig Ordre er Høiesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paaskjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom for de ni førstnævnte for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende ansførte Grunde og med Betværgning, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke med Hensyn til disse ni Tiltalte kunne bevirke nogen Forandring i Resultatet, vil Dommen for deres Vedkommende være at stadfæste.

Hvad derimod Tiltalte Peter Christian Christensen angaaer, da har denne under et efter Dommens Afsigelse optaget Forhør tilstaaet, oftere at have forsynet Notitser, der af ham vare udfærdigede angaaende Varehandeler, hvorved han havde medvirket, med sin Underkrift, og efter de paagjældende Documenters Bestaffenhed maa det antages, at han herved, ialtfald i flere Tilfælde, er fremtraadt som den, der sluttede Handelen. Han vil derfor ikke kunne undgaae at ansees med den i Frdn. af 22de December 1808 § 8 fastsatte Mulct af 20 Rd., der vil være at tillægge Kjøbenhavns Communes Kasse. Derhos vil han have at udrede Sagens Omkostninger for sit Vedkommende.

Thi kjendes for Ret:

Peter Christian Christensen hør til Kjøbenhavns Communes Kasse høde 20 Rbd. og udrede Sagens Omkostninger for sit Vedkommende. Iøvrigt hør Criminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Hansen og Henrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rbd., hvoraf  $\frac{1}{10}$  udredes af Tiltalte Christensen og  $\frac{2}{10}$  af det Offentlige.

I den inbantebe Doms Præmisser hebbet det: „Under nærværende mod de ovenansførte Tiltalte, der Alle ere langt over criminel Lavalber, og af hvilke Nogen er funden tidligere straffet, for Overtrædelse af Frdn. 22de December 1808 anlagte Sag ville de af de Tiltalte i samme afgivne Forklaringer blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, som Følge af, at intet Bevis mod deres Rigtighed er blevet tilbeiebragt.

Af de Tiltalte have Rasmus Henning Bøch, Andreas Nielsen, Jens Knudsen, Eward Holst, Hans Holst, Hans Henrik Keisler, Jens Christian Jensen og Peter Christian Christensen overeensstemmende forklaret, at de i den senere Tid betræffende Omsætninger, som maae antages at have ligget indenfor Handelsens Omraade, have mod Vederlag skaffet Kjøbere til Sælgere af Handelsvarer, men uden at have haft Bemyndigelse til endeligen at afflutte eller endeligen affluttet nogen Handel og uden at have om nogen Handels Afflutning udsærdiget noget af dem selv underskrevet Document, hvormod slige Handeler ere blevne endeligen afgjorte mellem Kjøber og Sælger selv, og om sammes Afflutning undertiden oprettet et skriftligt af de Tiltalte udsærdiget, men af Contrahenterne selv underskrevet Document, som de Tiltalte have betegnet enten en Notits eller en Afflutningscontract. Ved Udførelsen af Forretninger af saadan Beskaffenhed kunne de Tiltalte imidlertid hverken siges at have afgjort nogen Handelsaffaire eller at have betræffende en saadan udsærdiget et Document, der maatte stilles i Righed med en Slutteddel, og da de som Følge heraf ikke kunne anses at have besattet sig med nogen Forretning, som efter Forordningen for Mæglere i Kjøbenhavn af 22de December 1808 er underlagt Varemæglerne sammesteds med Udelukkelse af alle Andre, ville de blive at frifinde, og findes Sagens Omkostninger for deres Vedkommende at maatte udredes af det Offentlige.

Ligeledes ville de Tiltalte Carl Kaufmann og Frank Valdemar Sandberg være at tillægge Frifindelse saaledes, at Sagens Omkostninger for deres Vedkommende bæres af det Offentlige, da deres Forklaringer gaae ud paa, at de ikke selvstændigen have paataget sig Forretninger vedrørende Handelsomsætninger, men itkun begge i deres faste Tjenester, Kaufmann hos Til-

talte Sjaat Kaufmann og Sandberg hos en i denne Sag ikke tiltalt Mægler, udførte de dem af deres Principaler givne Ordre, og i saa Fald uden derfor at beholde noget særeget Bederlag, og Ansvar for de af dem under disse Omstændigheder foretagne Handlinger, selv om der i samme indeholdes Overtrædelser af fornævnte Forordning, ikke skønnes at kunne paaføres dem.

De øvrige Tiltalte maae derimod anses skyldige i den dem paastgtebe Lovovertrædelse . . . .“

Nr. 153.

Statsraad Bungen

contra

**Søren Hansen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kjær Herreds Extraretsdom af 1ste Februar 1870: „Tiltalte Fattiglem Søren Hansen af Vesterhalne Enge bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, og bør han derhos betale Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Bungen 5 Rd. og Defensor, Procurator Nissen 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 28de Marts 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sjaacsen og Fasting, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
3 Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Fattiglem Søren Hansen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han den 23de November f. A. har tilvænt sig 2 Gæs, som han vidste tilhørte Huusmand Albrecht Pedersen, og som gik paa en Mark tæt ved det af Tiltalte beboede Huus, hvorefter han strax gik bort med dem og solgte dem. Gæsfene, der ere bragte tilstede i slagtet Tilstand, ere vurdere til 2 Rd. 2 Mk. og udlevere Besjaaelse, der isørigt er fyldstgjort for sit Erstatningskrav.

For dette Forhold er Tiltalte, der er døbt i Aaret 1820 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Straffelovens § 228, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste."

Nr. 38. Forhenværende Høker **Lars Jacobsen** af Odense  
(Advocat Klubien efter Ordre)

contra

hans fraseparerede Hustru **Ane Johanne Jacobsen**, født **Henningsen**, af Kjøbenhavn (Statsraad Bunchen efter Ordre),  
betræffende Citantens Forbring paa en aarlig Pengepræstation af  
Indstævnte ifølge Vilkaarene for deres Separation.

Kjøbenhavns Gjældscommissions Dom af 8de Juli 1869:  
„Indstævnte Ane Johanne Jacobsen, født Henningsen, bør for Tiltalte af Citanten, forhenværende Høker Lars Jacobsen af Odense, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves."

#### Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Høiesteret ved kongelig Ordre er bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salair, der bestemmes til 40 Rd., at udrede af det Offentlige.

#### Thi kjendes for Ret:

Gjældscommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rd. Statsraad Bunchen tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten, forhenværende Høker Lars Jacobsen af Odense, der boer separeret fra sin Hustru, Indstævnte Ane Johanne Jacobsen, født Henningsen, ifølge Bevilling af

4de August 1858, har i Henhold til de af dem for Separationen vedtagne Vilkaar, der gik ud paa, at han overdrog hende den ham tilhørende Eiendom i Skippen Nr. 154, imod at hun skulde udbetale ham 50 Rb. aarlig med 25 Rb. i hver Termin, saalænge han lever, i nærværende Sag søgt hende til at betale de ham til December Termin f. A. skyldige 25 Rb. med Renter 5 pCt. aarlig fra Paaklagens Dato den 11te Januar d. A. indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger.

Men da Citanten tillige i de vedtagne Separationsvilkaar havde forpligtet sig til, saasnart han, der var arresteret som sigtet for at have undslagt og truet sin Hustru paa Livet, maatte blive løsladt af denne Arrest, at tage Ophold udenfor Sjælland, „saaledes at han, dersom han atter maatte komme her til Staden uden sin Kones Samtykke, taber sin Ret til de nævnte 50 Rb. aarlig,“ og det er in confesso fra Citantens Side, at han efter Juni Termin f. A. har opholdt sig nogle Dage her i Staden uden Indstævntes Samtykke, idet han nemlig ikke kunde være berettiget til at see et siltiende Samtykke deri, at han ikke havde modtaget Svar paa et Brev, hvori han ex tato vil have udsædt sig hendes Samtykke til en Reise her til Staden — hvilket Brev Indstævnte forøvrigt benægter at have modtaget — saalidt som der, da det ovennævnte ved Separationen vedtagne Vilkaar indeholder et udtrykkeligt Forbud imod, at Citanten blot kommer til Kjøbenhavn, hvad der ogsaa fulgte af, at Citantens Fjernelse havde sin Grund i den af ham imod Konen fremsførte Undsigelse, kan gives ham Medhold i, at hendes Samtykke var usornødent til et Ophold i Kjøbenhavn, der kun varede og var bestemt til at være nogle faa Dage, vil den af Indstævnte nedlagte Paastand om at frifindes for Citantens Tiltale i Sagen være at tage til Følge.

Sagens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.“

Nr. 47. Grosferer **J. F. Wiberg** (Advocat Nellesmann)

contra

Handelsreisende og Commis **C. Koop** (Ingen),

betræffende Parternes gjensidige formeentlige Tilgodehavende hos hinanden, hidrørende fra Indstævntes Tjeneste hos Appellanten i Aarene 1856—69 m. v.

Sø- og Handelsrettens Dom af 10de Februar 1870: „Contrafagsøgeren, Grosferer J. F. Wiberg bør til Hovedfagsøgeren, Handelsreisende C. Koop betale 207 Rb. 82 f med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 20de December 1869 indtil Betaling skeer, men iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i nærværende Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves. Det Ibømte

at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forfkyndelse under Afseerd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

Efter den Maade, hvorpaa Forholdet i den tidligere Periode og navnlig endnu i hele Aaret 1862 har været ordnet mellem Parterne, kan det — selv om intet Hensyn tages til Indstævntes daværende Alder — ikke have Formodningen for sig, at de Beløb, Citanten under Sagen har medtaget i sin Beregning som en af Indstævnte i Aarene 1856—1862 paadragede Gjæld, virkelig have haft denne Character eller af Indstævnte ere opfattede som Gjældsposter, og Citanten har ikke oplyst særlige Omstændigheder, navnlig ikke nogen senere Erkjendelse fra Indstævntes Side, der kunde berettige til at tillægge det i hiin Periode Oppebaarne en anden Character end den af Indstævnte paaftaaede.

Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til det i den indbandede Dom Anførte, samt da den af Citanten for Høiesteret fremsatte subsidiaire Paaftand om, at tvende Beløb, hvert paa 200 Rd., der under 31te December 1865 og 31te December 1868 ere crediterede Indstævnte som saakaldet Extragodtgjørelse, ikke bør regnes Sidstnævnte tilgode, allerede af den Grund ikke kan komme i Betragtning, at en sliig Paaftand ligger udenfor Citantens Procedure i den foregaaende Instants, maa Høiesteret billige det Resultat, hvortil Sø- og Handelsretten er kommen, og Dommen vil derfor være at stadfæste.

### Chi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stå. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

---

I den indbandede Doms Præmisseser heber det: „Medens i nærværende Sag Handelsreisende C. Koop søger Grosserer S. F. Wiberg tilpligtet at betale ham 571 Rd. 12  $\frac{1}{2}$  i Restsøn for Aaret 1869, har Wiberg contrasagsøgt Koop til Betaling af 770 Rd. 3 Mk. 15  $\frac{1}{2}$ , som Koop formeentlig er bleven ham skyldig efter Opgjørelse for modtagne Forstrækninger, Udlæg, Incassationer m. v. i Tidrummet fra Begyndelsen af Aaret 1856 indtil Koop forlod hans Tjeneste ved Udgangen af September 1869, udover hvad der tilkom Koop i Løn. Det bemærkes i denne Henseende, at der i Contrasagsøgersens Opgjø-

relse er beregnet Hovedsagsøgeren Løn tilgode med 800 Rd. for hele Aaret 1869, saa at det forsvaavidt er uden Betydning, om Koop, som af denne anført, i Slutningen af September uden skjellig Grund maatte være bleven afstediget uden foregaaende Varfel. Sagen dreier sig saaledes alene om Rigtigheden af Contrasagsøgerens Opgjørelse og dette endvidere indskrænket til den pr. 1ste Januar 1863 Koop i Wibergs Bøger debiterede Saldo, 1378 Rd. 3 Mt. 1 ß, tilligemed Oplegnelserne for den forudgaaende Tid, idet Hovedsagsøgeren isvrigt, for Tiden efter 1ste Januar 1863 indtil 1869 incl., har erkjendt Rigtigheden saavel af Debet- som af Credit-Siden paa den af Contrasagsøgeren fremlagte Contocourant over Parternes Mellemværende.

Contrasagsøgeren har vistnok urgeret, at Hovedsagsøgeren i sin skriftlige Meddelelse angaaende de af ham tilføjede Indsigelser imod Contrasøgsmaalet kun har benægtet Rigtigheden af de ham paa de fremlagte Contocouranter fra 1866 til 1868 inclusive debiterede Poster; men ligesom allerede det Efterfølgende i hiin skriftlige Meddelelse, og end mere Hovedsagsøgerens Erklæring i Retten den følgende Tægtedag i Anledning af den begjærte Vidneforsel, om at han erkjendte Contocourantens Rigtighed for Tiden 1863—69, bestyrker Rigtigheden af Hovedsagsøgerens Sagsførers for Retten forinden Sagens mundtlige Forhandling afgivne Erklæring om, at det er ved en Skrivfeil, at der i bemeldte hans skriftlige Bemærkninger er kommet til at staae 1866 istedetfor 1856, saaledes har der ifølge Hovedsagsøgerens Tilbud og Opfordring i den Retning været fuld Leilighed for Contrasagsøgeren til at oprette, hvad han mulig paa Grund af hiin Feilskrift tidligere maatte have forsvømt, navnlig i Henseende til Fremstaffelsen af Beviisligheder.

Noget positivt Beviis for, at Contrasagsøgerens Bøger ere rigtigt førte, hvad Hovedsagsøgerens Conto angaaer, er ikke tilveiebragt, idet saadant navnlig ikke kan antages at være steet ved de af Contrasagsøgerens Folk under Sagen afgivne Forklaringer om, at Tilførserne i Bøgerne efter deres bedste Overbeviisning ere rigtige. Derimod maa det ansees tilstrækkeligt oplyst, at Hovedsagsøgeren har havt Afgang til at eftersee, og at han ogsaa jevnlig har efterseet sin Conto i Bøgerne, og ihvorvel Hovedsagsøgeren har paafaaet, at han ikke blot ikke har erkjendt, men endog oftere har udtalt, at han ikke kunde erkjende Rigtigheden af de ham i Bøgerne debiterede Saldoer, er det dog ialtsald ikke oplyst, at han paa tilbørlig Maade har fremsat bestemte Indsigelser imod de enkelte Poster eller Saldoer i hans Conto. Om der imidlertid end under almindelige Forhold maatte være Røje til heraf, i Forbindelse med, at Hovedsagsøgeren vedblev sit Tjenesteforhold til Contrasagsøgeren, at ulede en Aerkjendelse af eller Opgivelse af Indsigelser imod Rigtigheden af Tilførserne paa hans Conto, ffjønnes det dog ikke rettere, end at Forholdet imellem Parterne, efter hvad der i den Henseende foreligger, gjør det betænkeligt at tillægge Hovedsagsøgerens Unbladelse af at fremsætte bestemt Protest imod Contoen den anførte Betydning.

Som bemærket er det nemlig imod Saldoen pr. 1ste Januar 1863 eller med andre Ord imod Tilførserne for de foregaaende Aar fra 1856 til 1862,

at Hovedsagsøgeren har gjort Indsigelse, og denne Indsigelse er ikke just rettet imod enkelte Poster paa hans Conto, men gaaer i Almindelighed ud paa, at det er vilkaarligt, naar Contrasagsøgeren i disse Aar har krediteret ham for visse bestemte Beløb som Løn og paa den anden Side debiteret ham for enhver nok saa ubetydelig Udelse i Penge eller Varer, idet det formeentlig var Aftalen eller Meningen, at Hovedsagsøgeren, for hvem der først i de senere Aar blev fastsat en bestemt aarlig Løn af Contrasagsøgeren, tidligere for sin Tjeneste hos denne skulde have, hvad Contrasagsøgeren efterhaanden paa den ene eller anden Maade gav ham. Vel har nu Contrasagsøgeren ikke villet indrømme Rigtigheden heraf, men han har dog erkjendt, at der for hiin tidligere Tid ikke var truffen nogen Overenskomst om en bestemt aarlig Løn for Hovedsagsøgeren, og naar hensees til, at denne kom som Dreng til Contrasagsøgeren og først i Slutningen af Aaret 1862 opnaaede Mynbigheidsalderen — i hvilken Henseende det isøvrigt bemærkes, at Hovedsagsøgeren udtrykkelig har erklæret, at han ikke vil gjøre nogen Umyndighedsexception gjældende — og derhos til den Maade, hvorpaa Udbetalingerne til Hovedsagsøgeren, navnlig i de første Aar, efter Contocouranten ere fæte i smaa Summer paa 15, 10, 5, ja 2 og 1 Rd. ad Gangen, synes det ikke at kunne benægtes, at der maa være Formodning for, at det ikke har været Meningen, at der igjennem disse Udbetalinger skulde paadrages det unge Menneſte en stedse stigende Gjæld, som han senere i sin Tjeneste hos Contrasagsøgeren skulde afdrage. I hvert Fald er det forklarligt, at Hovedsagsøgeren ikke har opfattet Hensigten med den fæte Bogføring paa den Maade, og at han derfor har fundet Anledning til mindre bestemte Udtalelser eller Reservationer i den Henseende; og ei heller kan det frakjendes af Betydning, hvad Hovedsagsøgeren har anført om, at den Omstændighed, at han i de senere Aar 1865—68 i det Hele fik endogsaa mere end det da betingede aarlige Veberlag af 800 Rd., maatte yderligere bestyrke ham i den Tro, at det ikke var Contrasagsøgerens alvorlige Mening at ville føre ham de for de tidligere Aar i hans unge Alder debiterede Saldoer tillast.

Naar der efter det Anførte ikke findes tilstrækkelig Føie til ved Opgjørelsen af Parternes Mellemværende at gaae ud fra, at Hovedsagsøgeren den 1ste Januar 1863 stybte Contrasagsøgeren 1378 Rd. 3 Mk. 1 ſ, men det derimod antages, at Parternes Mellemværende før dette Tidspunkt bør holdes ude af Betragtning, følger imidlertid paa den anden Side heraf, at der, som af Contrasagsøgeren subsidiairt paastaet og af Hovedsagsøgeren subsidiairt indrømmet, blandt de Hovedsagsøgeren efter den Tid krediterede Beløb bør udgaae en Post paa 400 Rd., som under 31te December 1864 er opført som Tillægs-salair for Aarene 1860—63 à 100 Rd., idet denne Post maa antages netop at høre med til Opgjørelsen for den ældre Tid, hvorimod der ikke er Føie til efter Contrasagsøgerens Paastand yderligere særligt at belaste Hovedsagsøgeren med nogle Debetposter til Beløb 79 Rd. 4 Mk. 8 ſ fra December Maaned 1862. Det bliver saaledes 1378 Rd. 49 ſ ÷ 400 Rd. eller 978 Rd. 49 ſ, hvormed den af Contrasagsøgeren paastaede Saldo af 770 Rd. 63 ſ vil være at nedfætte, hvilket med andre Ord vil sige, at Hovedsagsøgeren hos Contra-



fagsøgeren faaer tilgode 207 Rd. 82  $\frac{1}{2}$ , og dette Beløb med Renter 5 pCt. p. a. fra Hovedforsligsklagens Dato den 20de December 1869 vil Contrafagsøgeren altsaa have at tilsvare Hovedfagsøgeren, medens Parterne isvrigt frifindes for hinandens Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve."

### Onsdagen den 15de Juni.

Nr. 161.

Advocat Klubien

contra

**Lars Jacob Anton Jacobsen** (Defensor Dverrets-  
procurator Revision),

der tiltales for ved Mishandling at have foraarsaget anden Mands Død.

Fredericia Kjøbstads Extraretsdom af 18de Februar 1870: „Arrestanten Lars Jacob Anton Jacobsen bør hensesættes til Arbejde i Forbedringshuset i 2 Aar. Saa bør og Arrestanten betale alle af Sagen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Anklageren, Procurator Broe 5 Rd. og til Forsvareren, Procurator Sjørgensen 4 Rd. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Mai 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

### Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Klubien og Dverretsprocurator Revision for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efter Actionsordren i nærværende Sag tiltales Fisser Lars Jacob Anton Jacobsen for ved Mishandling at have foraarsaget anden Mands Død.

Efter Sagens Oplysninger havde der den 13de Januar d. A. om Aftenen

været endeel Personer samlede hos Tiltalte i den af ham beboede Loftleilighed i Fredericia, hvoriblandt navnlig ogfaa Tjenestekarl Søren Andersen, der var kommen ind fra en Gaard i Nærheden af Fredericia, hvor han tjente, for at besøge sin Hustru, der ikke levede sammen med ham, fordi han ikke kunde ernære hende, og nu tjente hos Tiltalte, og efterat der ved denne Leilighed var blevet drukket en Deel Brændeviin og Kaffe-punsch, hvorved de tilstedeværende Mandspersoner maae antages at være blevne mere eller mindre berusede, forlode nogle af Deeltagerne henimod Kl. 10 Stedet, idet Tiltalte fulgte dem ned paa Gaden, men medens Tiltalte saaledes var borte, opstod der Strid imellem Søren Andersen, der var i høi Grad beruset, og hans Hustru, hvilken sidste slog sin Mand i Ansigtet med Hænderne, medens en af de Mandspersoner, der havde deeltaget i Sviren, og som var bleven tilbage i Stuen, holdt ham fast, uden at der imidlertid ved denne Medsart kan antages at være tilføiet Søren Andersen nogen videre Skade. Under disse Haandgribeligheder vendte Tiltalte tilbage til sin Leilighed, og da han efter sin Forklaring i det Dieblif, han kom ind i Stuen, saae, at Søren Andersen og hans Hustru havde fat i hinanden, blev han, der igrigt ikke havde havt noget Uvenskab med Søren Andersen, vred over, at han sloges med sin Kone, og Tiltalte tog ham derfor i Frakkekraven og slæbte ham, der maa antages paa Grund af Beruselse at have været ude af Stand til at staae paa Benene og som ingen Modstand gjorde, ud af Døren henad Loftet, og efterat han havde faaet ham hen til Trappen, saaledes at Søren Andersen havde Hovedet og Overkroppen ud over det øverste Trin af Trappen, slap Tiltalte ham, og Søren Andersen styrtede derefter paa Hovedet ned af Trappen, der efter Sagens Oplysninger bestod af een Sats og var ca. 12 Fod høi og temmelig steil. Kort efter blev Søren Andersen af nogle af Husets Beboere, der havde hørt ham falde, funden udstrakt ved Foden af Trappen — som det maa antages i bevidstløs Tilstand — og han blev derpaa baaren hen til et Herberge, hvor der blev givet ham Natteleie, men den næste Dags Formiddag afgik han ved Døden. Tiltalte har nærmere udsagt, at han vel har villet, at Søren Andersen skulde falde ned af Trappen, og at han forsætlig lod ham falde, men at han ikke tænkte over, at Faldet skulde blive saa forkeert, eller at det vilde medføre Søren Andersens Død, eller at derved overhovedet skulde foraarjages nogen Ulykke, samt at han strax efter Gjerningen blev saa forstrækket derover, at han ikke vidste, hvad han derefter tog sig for.

På den den 17de Januar d. A. foretagne Obduction af Søren Andersens Lig have de obducerende Læger udbraget en Slutning, der gaaer ud paa, at medens de foresundne udbvendige Læsioner, den navnlig bestode i en udbredt Engullation paa venstre og en Decoloration paa højre Side af Hovedet samt en lille Spaltning af højre Næsevinge, ikke kunne antages at have foraarjaget Døden, men derimod de indvendige Abnormiteter, den stærke Blodinfiltration under Huden og paa Craniumet samt den tydelige Congestionering af Hjernehindernie<sup>s</sup> og Hjernens Overflade, antages at have frembragt et saa stærkt og vedholdende Tryk paa Hjernen, at Døden med Føie kan tilskrives denne Aarsag,

samt at disse Abnormiteter vel alene kunne være foranledigede ved et Fald paa Hovedet fra en ikke ubetydelig Høide paa en haard Flade, men at den meget berusede Tilstand, hvori den Udsøde før og under Faldet har befundet sig, sandsynligviis har været en medvirkende Årsag til at fremkalde de pathologiske Forandringer, som have havt Døden til Følge.

Det kgl. Sundhedscollegium, til hvilket Sagens Acter ere blevene indsendte af Overretten, har i sin i denne Anledning afgivne Betænkning yttrret, at det, efter hvad der foreligger i de Collegiet tilfillede Acter og Lægernes Betretning om Resultatet af den af dem foretagne Undersøgelse af Liget, maa antages, at Søren Andersens Død er bevirket ved det under Sagen omhandlede Fald ned af en Trappe, samt at den berusede Tilstand, hvori Søren Andersen befandt sig, vistnok har havt Andeel i Faldets dødbringende Virkning, men ikke kan ontages at have været den væsentligste Årsag til Døden, og at der paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Søren Andersens Liv ved Anvendelsen af en henfigtsvarende Behandling efter Faldet kunde have været bevaret, blot kan svares, at Muligheden heraf ikke lader sig benægte.

Efter det saaledes Oplyste maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at den ommeldte af Tiltalte mod Søren Andersen forsætlig udøvede Voldsgjerning har havt Sidstnævntes Død til Følge, og idet Tiltalte, skjøndt det ikke kan antages, at han har villet Søren Andersens Død, dog efter Omstændighederne maatte forudsee denne som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af Gjerningen, maa det billiges, at han, der er født i Aaret 1835, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 188 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at slaa faste."

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Concluserioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive lebsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

# Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 17—18.

Den 8de Juli.

1870.

---

---

## Første ordinaire Session.

Torsdagen den 16de Juni.

Nr. 25. Parcellist **Jørgen Jacobsen** (Advocat Levinfen)  
contra

Parcellist **Hemming Jeppesen** (Adv. Nellesmann efter Ordre),  
betræffende Appellantens Forpligtelse til at udrede Skatterne af  
Indstævntes Eiendom Matr.-Nr. 28 a i Dame paa Møen.

Møens Herredstings Dom af 11te Januar 1869: „Contra-  
citanten, Parcellist Jens Jørgen Jacobsen af Dame, bør til  
Hovedcitanten, Hjemstedsmænd Hemming Jeppesen af Dame, betale  
2 Rd. 1 Mk. og Hovedsøgsmaalets Omkostninger med 2 Rd.  
Hovedcitanten frifindes, hvad Contrasøgsmaalet angaaer, for Con-  
tracitantens Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger, hvad dette  
angaaer, ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne  
Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 9de August  
1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens  
Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Parcellist Jørgen  
Jacobsen, til Indstævnte, Parcellist Hemming Jeppesen, med  
20 Rd. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige  
Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Da Citanten, strax efterat han i December 1853 havde kjøbt  
Hovedparcellen af den i den indankede Dom nævnte Gaard i

Dame, viste sig enig i at udrede Skatterne af den Indstævnte tilhørende mindre Parcel af samme Gaard, idet han fra 1ste Januar 1854 har tilsvaret samme, hvilket han derefter vedblivende har gjort indtil Udgangen af 1867, findes det som Følge heraf og efter Forholdets Bestaffenhed at maatte antages, at han ved Kjøbet af sin Eiendom har bragt i Erfaring, at den omtvistede Skatteydelse af Indstævntes Parcel var en da bestaaende factiff Tilstand, der maatte forudsættes at have sin Grund i en tidligere Foranstaltning. Som Følge heraf vil den Omstændighed, at det oprindelige Skjøde paa Indstævntes Parcel af 12te October 1803, der indeholder Hjemmelen for det omhandlede Forhold — som ogsaa derefter vedblev i den efterfølgende lange Arrække, — ikke i sin Tid er blevet tinglæst særligen som et Citantens Eiendom vedkommende Hestelsesdocument, ikke kunne bevirke, at han nu skulde kunne fritages for hiin Skatteydelse, og Dommen, til hvis Fremstilling af Sagens Omstændigheder isvrigt henvises, vil derfor efter Indstævntes Paastand blive at stadfæste, dog at Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser efter Omstændighederne findes at maatte ophæves. Ligeledes blive Processens Omkostninger for Høiesteret at ophæve, og Salairret til Indstævntes befalede Sagfører her for Retten at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for bemeldte Ret og for Underretten ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Høiesteret. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. Advocat Nellesmann tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rd., der udredes af det Offentlige.

---

I den indantele Doms Præmisses hedder det: „Indstævnte, Parcellist Hemming Jøppesen, der er Eier af en ved Skjøde af 12te October 1803, tinglæst den 8de Januar 1815, fra Gaarden Matr.-Nr. 10, nyt Nr. 12 a, i Dame afhændet Parcel, nu Matr.-Nr. 28 a, har ved Møens Herredsting søgt Appellanten, Parcellist Sorgen Jacobsen, den nuværende Eier af bemeldte

Gaard, nyt Nr. 12 a i Dame, der, siden han den 22de December 1853 fik Skjøde paa denne, har betalt Statterne for Indskæntes Eiendom indtil Udgangen af 1867, til at betale ham stadesløst 2 Rb. 1 Mt., som udgjør Statterne for det 1ste Halvaar af 1868, hvilke Appellanten har vægret sig ved at betale, hvorfor de ere blevne afstrævede Indskævnte.

Under et Contrasøgsmaal søgte dernæst Appellanten Indskævnte til at betale 72 Rb. 5 Mt. 12 $\frac{1}{2}$  s, som han har betalt for Indskævnte i Skatter af hans Eiendom siden 1854, idet han under Hovedsøgsmaalet paastod sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger.

Ved Møens Herredstings Dom af 11te Januar d. A. blev Appellanten tilpligtet at betale de ommeldte 2 Rb. 1 Mt. og Hovedsagens Omkostninger med 2 Rb., medens Indskævnte blev frifunden for hans Tiltale, og Contrasøgsmaalets Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Appellanten indanket her for Retten, hvor han har paastaet den forandret i Overeensstemmelse med sine for Underretten nedlagte Paastaaende, hvorimod Indskævnte har paastaet Underrettsdommen stadfæstet, og have begge Parter paastaet sig Appellens Omkostninger tilskjendte stadesløst.

Indskævnte har støttet sin Paastand paa det nævnte Skjøde af 12te December 1803, hvori er bestemt, at Kjøberen af Parcelen foruden Kjøbesummen ikke skulde svare andre Contributioner af Eiendommen end Tiendehjelsen til vedkommende Tiendeeier, saavelsom paa en i en Sag mellem ham og den daværende Eier af Hovedparcellen (Appellantens nuværende Eiendom) den 24de Februar 1851 ved Møens Herredsting assagt Dom, hvorved Sidskævnte blev tilpligtet at ubrede Statterne af Indskæntes Eiendom.

Appellanten har nu vel med Røie formeent, at denne Dom ikke kan have nogen Betydning for ham, da den ikke er tinglæst, og han saaledes har været ubejendt med den.

Naar han derimod endvidere har formeent, at Skjødet af 1803 heller ikke kan hjemle Indskæntes Paastand, fordi det ikke er tinglæst som medførende en Behæftelse paa Hovedparcellen, og i den Henseende navnlig støttet sig paa Forstrifterne i Sportelreglementets § 72 om, at det, naar et Document, der forlanges tinglæst, skal stifte forfjellige Rettigheder, skal opgives, i hvilke Henseender Tinglæsningsen attraaes, skjønnes der ikke at kunne gives ham Medhold heri, da Bestemmelsen i Skjødet om, at den frasolgte Parcel skal være fri for Contribution og, som det ogsaa hedder, „for Skatter og andre Afgifter af hvad Navn nævnes kan, end hvis foreskrevet er“, er et af de Vilkaar, hvorunder Overdragelsen er skeet, der ikke kunne behøve speciel Tinglæsnings paa Hovedparcellen, af hvis Afkomstdocumenter det maa vise sig, at Indskæntes Parcel er bortsolgt fra den, saa at det maa blive Vedkommendes Sag at søge Oplysning om de Vilkaar, hvorunder det er skeet.

Underrettsdommen vil derfor blive at stadfæste, og findes Appellanten at burde erstatte Indskævnte Sagens Omkostninger her for Retten med 20 Rb.“

## Onsdagen den 22de Juni.

Nr. 9. **Finansministeriet** (den const. Kammeradvocat,  
Statsraad Bungen)

contra

Høiesteretsadvocat **Stubien** som Mandatarius for Hs. Høihed Hertug **Carl** af Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Glücksborg (Selv), betræffende Statskassens Forpligtelse til at tilsvare den Hertugens yngre Brødre tilkommende Andeel af de Pløenfte Æquivalentpenge.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Marts 1869: „Den indstævnte Finansminister bør paa Statskassens Vegne inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse til Hertug Carl af Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Glücksborg betale 17,066 Rd. 64 ß med 5 pCt. Rente deraf p. a. fra 14de Januar 1868, indtil Betaling skeer, og bør fornævnte Hertug Carl og hans mandlige, til det Pløenfte Æquivalent berettigede Efterkommere være berettigede til, fra 1ste Januar 1868 at regne, aarlig af den danske Statskasse at erholde refunderet, hvad der ifølge Hertug Frederik Wilhelm Poul Leopold af Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Glücksborgs testamentariske Dispositioner af bemeldte Pløenfte Æquivalentpenge skal udbetales til Hertug Carls fire yngre Brødre, Prindsjerne Frederik, Wilhelm, Julius og Johan med 1066 Rd. 64 ß for hver aarlig. Processens Omkostninger ophæres.“

## Høiesterets Dom.

Den i den indankede Dom nævnte principale Paastand af Kammeradvocaten om Sagens Afvisning paa Grund af, at dens Udfald vilde beroe paa en Fortolkning af Fredstractaten af 30te October 1864, hvortil Domstolene skulde være incompetent, maa ansees frafalden for Høiesteret, hvor Kammeradvocaten derimod har nedlagt en paa en anden Maade begrundet alternativ eller subsidiair Afvisningspaastand, der imidlertid ikke vil kunne komme i Betragtning, ligesom der heller ikke findes Høie til ex officio at afvise Sagen.

Hvad Realiteten angaaer, kan der imod Indstævntes Protest intet Hensyn tages til den af Kammeradvocaten først for Høiesteret gjorte Indsigelse mod, at Indstævntes Mandant indtil Aaret 1863 havde Retstrav paa den ham ved Forlikringsacten af 1ste Mai 1838 tilfagte Godtgjævelsesum. Iøvrigt bemærkes, at det

ikke af de i ovennævnte Fredstractats Art. XI brugte Udtryk med Sikkerhed fremgaaer, at den deri givne Bestemmelse om „de saakaldte Holsteen-Blønske Æquivalentsummer“ tillige omfatter bemeldte Godtgjorelsessum, og at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger heller ikke ere tilstrækkelige til at vise, at dette har været tilfældet.

Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen med Hensyn til Sagens Realitet ansførte Grunde vil den være at stadfæste, idet endnu bemærkes, at Bestemmelsen i Dommen om en Frist af 15 Dage til dens Fuldbgyrdelse efter Sagens Stilling var uforuden, men at Proceduren for Høiesteret ingen Anledning giver til at foretage nogen Forandring heri. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

---

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „I Anledning af Afstaaelsen af de den hertugelige Holsteen-Beckke Linie som Lehn tilhørende Blønske Godser blev ved en Forfikkingsact af 10de Februar 1756 af Kong Frederik V tilfagt Hertugerne Carl Ludvig og Peter August Frederik og deres Successorer et Æquivalent i andre Godser, men ved en af samme Konge den 27de Juni 1763 udstedt Declaration blev det bestemt, at Æquivalentet skulde bestaae i aarlig 10,000 Rb. D. C., altsaa for hver af dem en Sum af 5,000 Rb. D. C.

En Successor af nævnte Hertuger, den i Aaret 1831 afdøde Hertug Frederik Wilhelm Poul Leopold, der havde arvet Begges Andeel, bestemte ved testamentarisk Disposition, at Æquivalentpengene skulde udgjøre et Fideicommis, samt at den ældste Søn skulde nyde de 6,000 Rb. og aftræde de 4,000 Rb. til Fordeling mellem hans Brødre ad dies vitæ, saaledes at ved hver Enkeltis Død Summen atter faldt tilbage til Fideicommisjets Besidder. Til sidstnævnte Hertugs ældste Søn, Hertug Carl af Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Glücksborg, udstedte Kong Frederik VI under 1ste Mai 1838 en Forfikkings- og Stadesløsholdelsesact til Hertugen, hvori Allerhøiøstamme, næst at udtale, at det er hans Villie, at Hertug Carl og hans Efterkommere sikkes den fulde Nydelse af de 10,000 Rb. forhenværende Courant Æquivalentpenge, siger:

„I Medfør heraf have Vi allerhøiøst behaget at træffe den Bestemmelse for Os og Vore Efterfølgere i Regjeringen, at der fra indværende Aar at regne aarlig skal af Vor Kasse udbetales Eder og Eders mandlige til Æqui-



valentpengene berettigede Efterkommere den Summa 4,000 Rb. forhenværende Courant, indtil de afstaaede Andele af Æquivalentpengene ved de yngre Prindsers Død efterhaanden falde tilbage til Besidderen af det hertugelige Fideicommiss, og derhos saaledes, at Beløbet af den ved hver enkelt af de sex Prindsers Død bortfaldende Andeel affortes i bemeldte 4,000 Rb., der skulle udbetales af Vor Kasse“.

Saa vel Æquivalentpengene 10,000 Rb. D. C., der vare ved Pengeforandringen overgaaede til 16,000 Rb., som de Hertugen ifølge Documentet af 1ste Mai 1838 tillagte 4,000 Rb. D. C. eller 6,400 Rb. ere derefter ubbetalte af Statskassen indtil Aaret 1864, fra hvilket Aar Udbetalingen af disse Summer efter Finantsministeriets Formening paa Grund af Bestemmelsen i Wienertractaten af 30te October 1864 Art. XI og den stedfundne Afstaaelse af Hertugdømmerne vare overtagne af disse.

Da imidlertid Hertugdømmernes nuværende Regjering, der har erkjendt Forpligtelsen til Udbetalingen af de 16,000 Rb., ikke har villet erkjende, at der desforuden skulle paahvile Hertugdømmerne Udbetalingen af de ved den kongelige Forsikringsact af 1ste Mai 1838 Hertug Carl tillagte 6,400 Rb. — hvilke dog nu, da kun fire Prindsjer have Forbring paa Andeel i Beløbet, ere reducerede til 4,266 Rb. 64  $\frac{1}{2}$  — og derfor har nægtet Udbetalingen, har Citanten, Høiesteretsadvocat N. Klüben som Mandatarius for Hertug Carl af Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Flücksborg, der har betalt sine Brødre, under nærværende Sag søgt Finantsministeren tilpligtet paa Statskassens Vegne at betale ham i fornævnte hans Egenstab for Liden fra 1ste Januar 1864 til 1ste Januar 1868 17,066 Rb. 64  $\frac{1}{2}$  med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligstlagens Dato den 14de Januar f. A. indtil Betaling skeer, hvorhos Citanten har paastaet Hertugen og hans mandlige, til det Pløenfte Æquivalent berettigede Efterkommere ved Dom kjenbte berettigede til fra 1ste Januar 1868 at regne aarlig af den danske Statskasse at erholde refunderet, hvad der ifølge Hertug Frederik Wilhelm Poul Leopolds testamentariske Dispositioner af bemeldte Pløenfte Æquivalentpenge skal udbetales til Hertug Carls 4 yngre Brødre, Prindsjerne Frederik, Wilhelm, Julius og Johan, med 1066 Rb. 64  $\frac{1}{2}$  for hver aarlig.

For Nofstævnte har den constituerede Kammeradvocat, der formener, at Sagens Udfald vil beroe paa en Fortolkning af Wienertractaten, hvortil han anseer Domstolene incompetent, principaliter paastaet Sagen afviis, in subsidium procederer han til Frifindelse, og aldeles subsidiairt har han paastaet Citantens Paastaende indskrænkede derhen:

- 1) at der ifkun gives Citanten som Mandatarius for Hertug Carl i bennes Egenstab af holsteen-pløenst Fideicommissbesidder Dom for et Beløb af 10,752 Rb. R. M. for de 4 Aar 1864—67,
- 2) at Hertug Carl ifkun kjenbdes berettiget til fra 1ste Januar 1868 at erholde udbetalt til de ovennævnte 4 Prindsjer 672 Rb. R. M. aarlig for hver,
- 3) at ifkun Hertug Carl til det holsteen-pløenst Æquivalent berettigede mandlige Descendenter kjenbdes berettigede til at erholde den under

Nr. 2 nævnte Quota refunderet og dette ifkun, forsaavidt der efter Hertug Frederik Vilhelms testamentariske Disposition maatte paahvile ogsaa dem en Forpligtelse til at afgive et Beløb af Æquivalentpengene til de ovennævnte fire Prindsfer.

Da Wienertractaten ikke har til Niemod at afgjøre det indbyrdes Forhold mellem den danske Statskasse og sammes Creditorer, i hvilken Egenkab Hertug Carl i nærværende Sag optræder, men alene afgjør Forholdet mellem Statsmagterne, er det en Selsølgelse, at Hertugen, hvis han maa antages forinden Wienertractaten at have haft en Pengeforbring paa den danske Statskasse, ikke ved denne Tractat kan have mistet dette sit Krav, og da Tractatens Bestemmelser altsaa ere denne Sag uuedkommende, bliver der sølgelig ei heller Spørgsmaal om Tractatens Fortolkning. Allerede paa Grund heraf vil den paaftaaede Afvisning ikke kunne finde Sted.

Spvad nu Sagens Realitet angaaer, da formener den constituerede Kammeradvocat, at den her omhandlede Forbring ved Forsikkringsacten af 1838 maa anses sølgelig paalagt Hertugdømmerne, saa at Hertug Carl for denne sin Forbring til enhver Tid alene vilde kunne holde sig til Hertugdømmerne og disses Regjering. Den constituerede Kammeradvocat har i den Henseende fremhøvet, at Kongen ved under 1ste Mai 1838 at communicere Finantsministeren Forsikkringsacten af s. D. udtrykkeligen bestemte, at Godtgjorelsessummen skulde anvises paa den Slesvigholsteenske Hovedklasse i Rendsborg, ligesom Udbetalingerne ogsaa senere steds ere skete fra de offentlige Kasser i Hertugdømmerne, at denne Godtgjorelse til Hertugen saaledes er afholdt af Hertugdømmernes Intrader, og at Kongens Tilfagu i 1838 kun skete paa Grund af Kongens Besiddelse af de i Hertugdømmerne beliggende, forhen hertugelige Pløenske Godser, og for Hertugen kun som Besidder af de for disse Godser substituerede Æquivalentpenge, samt at Kongen ved Forsikkringsacten alene forbandt sine Efterfølgere i Regjeringen over det hele Monarki, altsaa ogsaa kun, forsaavidt de maatte have Regjeringen over Hertugdømmerne.

Da nu Hertugdømmerne, inclusive de Pløenske Godser, ere udgaaede fra den danske Stat, antager den constituerede Kammeradvocat, at Hertugen med Hensyn til Godtgjorelsen efter Forsikkringsacten af 1838, der ifølge Godtgjorelsens egen Natur og det foran af ham fremhøvede formenes at være knyttet til Hertugdømmerne og betinget af Besiddelsen af disse, ikke vil kunne holde sig til den nuværende danske Statskasse, men maa gjøre sin Forbring gjældende hos Hertugdømmernes Regjering. In subsidium har den constituerede Kammeradvocat bemærket, at, hvis Godtgjorelsen antages at have paahvilet hele Monarkiets Finantskasse, vil der dog i ethvert Fald efter Afnaaelsen af Hertugdømmerne kun kunne paahvile den nuværende danske Stat Udredelsen af en Quota af bemeldte Godtgjorelse, hvilken Quota han formener at burde bestemmes efter Forholdet 63: 37, paa hvilken Fordeling de i hans aldeles subsidiairt neblagte Paaftaande under Nr. 1 og 2 anførte Beløb ere begrundede.

Til hvad saaledes fra den constituerede Kammeradvocats Side er fremført, bliver at bemærke, at den Omstændighed, at en Udbetaling af Statskassen

er anvist paa en eller anden offentlig Kasse i Proviubserne, i Reglen har sin Grund i den Persons Opholdssted, til hvem Udbetalingen skal skee, hvilket Hensyn ogsaa kan antages in casu at have bevirket, at Anvisningen er skeet paa offentlige Kasser i Hertugdømneme, uden at det derfor kan siges, at Udgiften er afholdt særligt af bispes Intrader. Om der nu end kan være nogen Anledning til at see et vist Sammenhæng imellem selve den i sin Tid foregaaende Afstaaelse af de Plænstø Godsse og Tilfirkningen i 1838, der i Forsikringsacten motiveres ved, at Villighedsgrunde tale for, at den fulde Nydelse af Æquivalentpengene tilfalde den ældste Prinds og dennes mandlige Descendenter, saa foreligger der dog ingen tilstrækkelig Føje til at betragte det Hertugen i Aaret 1838 Tilstaaede som en efter Tidernes Velighed indbrømt Forhøielse af selve det for de i sin Tid erhvervede Godsse overtagne aarlige Æquivalent, der maatte antages at paahvile det Land, under hvis Domainer Godsse indbroges. Da nu Forsikringsacten af 1838 har forpligtet Kongens Finantser, og den Omstændighed, at bispes Indtægtskilder og Rigets Omraade er formindsket, ikke kan blive afgjørende, ligesom ei heller Kammeradvocatens subsidiaire Paastand har Hjemmel i Lovgivningen, saa vil Citantens Paastand blive at tage til Følge, hvorved bemærkes, at hvad den constituerede Kammeradvocat attraaer ved sine albeles subsidiaire Paastande under Nr. 1, forsaavidt han vil, at der kun gives Hertugen Dom som holsteen-plænstø Fideicommissbesidder, og under Nr. 3, skjønnes med tilstrækkelig Tydelighed allerede at ligge i Citantens Paastand, og det findes derfor usorødent herom at gjøre nogen Tilføjning.

Processens Omkostninger, hvorpaa begge Parter have gjort Paastand, ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tilfjendes Kammeradvocaten Salair hos Citanten."

Nr. 64. Bødkermester **A. B. Haurik** (Advocat Hindenburg  
efter Ordre)

contra

Kammerherre, Stiftamtmand **Dahlstrøm** paa det Offentliges Vegne og Justitsraad, By- og Herredsfoged **Johnsen** (Ingen),  
betræffende en Citanten overgaaet Fængsling.

Aalborg Politirets Kjendelse af 5te Februar 1869: „Bødkermester Adolph Wilhelm Haurik bør fængsles."

Viborg Landsoverrets Dom af 25de October 1869: „Citanten, Bødkermester A. B. Haurik's Paastand om, at den paaankede Fængslingskjendelse ophæves, kan ikke tages til Følge, og bør Indstævnte, Justitsraad By- og Herredsfoged Johnsen, for Citantens Tiltale i denne Sag fri være. Processens Omkostninger

for Overretten ophæves, og den for Indstævnte, Justitsraad Johnsen, sammesteds befuldmægtigede Sagsfører, Cancelliraad Møller, tillægges i Salair 20 Rd., der udredes af det Offentlige."

### Højesterets Dom.

Om der end efter de Oplysninger, der forelaae, da den i den indankede Dom ommeldte Fængslingskjendelse af 5te Februar f. A. blev affagt, har været Høie til at rette Underfølgelsen om Udgivelse af en falsk Specie imod Citanten, kan det dog ikke biliges, at han i den Anledning er bleven anholdt og fængslet, idet flere Omstændigheder maatte svække Paalideligheden af den imod Citanten fremsatte Sigtelse, der ikke var understøttet ved andre Data, ligesom der heller ikke efter Kjendelsens Affigelse fremkom noget, der kunde bestræke Sigtelsen. Efter Citantens Paastand vil derfor bemeldte Kjendelse være at ophæve; men den Feil, der maa ansees begaaet ved dens Affigelse saavel som derved, at Citanten ikke blev sat paa fri Fod strax ved Forhørets Slutning den 10de f. M., men først nogle Dage senere, da Amtet havde besluttet, at Action ikke skulde anlægges, findes dog ikke at være af en saadan Befaffenhed, at der er tilstrækkelig Grund til at paalægge Forhørsdommeren det af Citanten paaستااede Erstatningsansvar, og han vil derfor i denne Henseende være at frifinde for Citantens Tiltale.

Processens Omkostninger for Højesteret og for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Advocat Hindenburg bliver at tillægges i Salarium for Højesteret 40 Rd., som udredes af det Offentlige.

### Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse bør være ophævet, men iøvrigt bør Indstævnte Justitsraad By- og Herredsfoged Johnsen for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Advocat Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret 40 Rd., der udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Citanten, Bødkermester A. B. Haurig i Aalborg, i Fenhøld til Grundlovens § 80 paaanket en af Indstævnte, Justitsraad By- og Herredsfoged Johnsen i Aalborg den 5te Februar d. A. affaagt Kjendelse, hvorved er eragtet, at Citanten bør fængsles, saavelsom den foregaaende Retsbehandling, derunder særlig en hos Citanten uden forudgaaet Retskjendelse foranstaltet Maa-fagning og Huusundersøgelse, ligesom han ogsaa under Proceduren har anket over at være holdt fængslet flere Dage efterat Undersøgelsen var sluttet, og idet han tillige har indstævnet Amtmanden over Aalborg Amt, Kammerherre Stiftamtmand Dahlstrøm, til paa det Offentliges Begue at modtage Dom i Sagen, har han paaastaet det paaankede Arrestdecret ophævet og Indstævnte Justitsraad Johnsen anseet med Mulct samt tilpligtet at betale ham en Erstatning af 1000 Rd. eller efter villige Mænds Skjøn. Indstævnte, Kammerherre Dahlstrøm, har ikke givet Møde her for Retten, hvorimod Indstævnte, Justitsraad Johnsen, næst principaliter at nedlægge Paastand om Sagens totale eller partielle Afvisning, har paaastaet Arrestdecretet stadfæstet og sig frifunden for Citantens Tiltale.

Indstævnte Johnsens principale Paastand om Sagens Afvisning i sin Heelhed er støttet paa, at Appellævningen først er udtaget over en Maaned efter Fængslingskjendelsens Affigelse og længe efterat Citantens Arrest var relageret — hvilket sidste efter Proceduren maa antages at være skeet 9 Dage efter Arrestdecretets Affigelse; men da der ikke i Grundloven er bestemt nogen Frist, inden hvilken en sliq Paaanke skulde iværksættes, ligesom der heller ikke ibrigt haves tilstrækkelig Hjemmel for at tillægge Arrestens Relaxation den paaastaede Virkning, vil denne Paastand ikke kunne tages til Følge, og til, som Indstævnte dernæst har paaastaet, at afvise Sagen, ialtsald forsaavidt angaaer Citantens Anke over den foretagne Huusundersøgelse og Arrestens Varighed samt Citantens Erstatningspaastand, skjønnes der heller ikke at være nogen Foie, i hvilken Henseende bemærkes, at Citanten ikke har nedlagt nogen særlig Paa-stand med Hensyn til den ommeldte Huusundersøgelse samt Arrestens Varighed, og at det følger af Forholdets Natur, at Forbring paa Erstatning hos For-hørsdommeren i Anledning af den decreterede Arrest maa kunne gjøres gjæl-dende under den til Arrestdecretets Appel anlagte Sag.

Spvad dernæst angaaer Sagens Realitet, da hare Omstændighederne ved den Undersøgelse, der har givet Anledning til den paagjældende Fængslingskjendelse, i det Væsentlige været følgende:

Den 4de Februar d. A. anmeldte Landsbyslagterne Hans Peter Sørensen af Lindholm og Jens Christensen af Nørre-Uttrup paa Politikammeret i Aalborg, at de henholdsviis Lørdagen den 23de og Lørdagen den 30te Januar paa Torvet i Aalborg hver især vare blevne bedragne med en falfst Specie, som de indleverede, og som begge bescandtes gjorte af Tin og sienslynligt paa samme Maade, hvorhos H. P. Sørensen udfagde, at han i Mærkningen havde solgt noget Kjøb til Citantent, hvem han dog dengang ikke kjendte, og som i Betaling derfor havde leveret ham en Specie, som han lagde i sin Pung uden

at see paa den, før han kom tilbage til sit Hjem, hvor han ved at eftersee sine Penge forefandt den indleverede falske Specie, der var den eneste Specie, han havde, ligesom han efter sin Forsikring ikke den Dag havde modtaget nogen Specie af Andre end Titanten. Som meldt kj. ndte H. P. Sørensen dengang ikke Titanten, men denne havde, efterat have kjøbt Kjødet, anmodet en paa Torvet tilstedeværende Kone om at bringe det hjem for sig, og da H. P. Sørensen den paafølgende Lørdag den 30te Januar i Mørkningen traf denne Kone udenfor ovennævnte Jens Christensens Bod, spurgte han hende, hvem den Mand var, der for 8 Dage siden havde kjøbt Kjødet, og erfarede da Titantens Navn, hvorhos Konen udtalte, at hun gik i Titantens Huus, og yttrede sig efter H. P. Sørensens Forklaring, som om hun var bange for, at H. P. Sørensen skulde kunne bringe Titanten i Forlegenhed.

Slagter Jens Christensen kunde med Hensyn til den Specie, hvormed han var bleven bedraget, ikke meddele anden Oplysning, end at han havde modtaget den i Mørkningen paa Torvet, formeentlig af en Kone, som han ikke kjendte, ligesom han ikke kunde huske, om det var den Kone, H. P. Sørensen ved denne Tid talte med.

Efterat have modtaget disse Anmeldelser begav vedkommende Politifuldmægtig sig med begge Anmelderne til Titanten, der strax indrømmede at have handlet med H. P. Sørensen, som af denne omforklaret, men nægtebe at have udgivet den indleverede falske Specie, hvorpaa han, da der — som det i den afgivne Rapport hedder — maatte voile en stærk Mistanke paa ham for ialtfald en vis efterfølgende Deelagtighed i Falskmøntneri eller Forseelse mod Straffelovens § 267, blev anholdt, hvorhos der samme Dag blev foretaget Huusundersøgelse hos ham, uden at noget Mistankeligt forefandt, ligesom den af H. P. Sørensen omforklarede Kone blev bragt tilstede og foreløbig afhørt af Politifuldmægtigen, der ifølge sin Rapport allerede da kunde i hendes Forklaringer foreholde hende nogle Urigtigheder, som hun tilstod.

Titanten fastholdt i det den følgende Dag afholdte Forhør med Bestemt-  
hed sin Benægtelse af, at den Specie, han erkjendte at have udgivet til Slag-  
teren paa Torvet den 23de Januar, havde været falsk, hvorhos han udtalte sin  
fuldstændige Villigelse af den den foregaaende Dag uden hans Vidende i hans  
Hjem anstillebe Undersøgelse, og umiddelbart efter hans Afhørselse affagde Dom-  
meren derpaa den paaankede Fængslingstjendelse, der er motiveret ved, at det  
efter den Sikkerhed, hvormed H. P. Sørensen var fremkommen med sin Sig-  
telse, og da denne Mand hørte hjemme i en nærliggende Jurisdiction og nød-  
vendigviis maatte afgive en yderligere Forklaring for Retten, der ikke med Visshed  
forudsattes at kunne finde Sted i de nærmeste Dage, maatte ansees nødvendigt  
at isolere Titanten. Den 6te Februar blev Titanten i et Forhør confronteret  
med H. P. Sørensen, der under Teds Tilbud vedblev sin Forklaring til Rap-  
porten om, at han den paagjældende Dag ikke paa Torvet havde modtaget  
Specien af nogen Andre end Titanten, og at han, da han forlod Torvet, kun  
havde den af ham indleverede ene Specie i sin Pung, ligesom han, da han  
førte hjemmefra om Morgenen, ikke var i Besiddelse af nogen Specie; me<sup>11</sup>

da der isørigt hverken i dette eller i det næste den 10de s. M. afholdte Forhør fremkom nogen yderligere Oplysning med Hensyn til den mod Titanten reiste Sigtelse, sluttede Dommeren den sidstnævnte Dag Underjøgelsen, idet han til Protocolen bemærkede, at der i Sagens særegne Bestaffenhed og Vigtighed fandtes at ligge en tilstrækkelig Grund til først at relaxere Arresten, naar Amtets Resolution indløb, forsaavidt denne maatte gaae ud paa, at der for Tiden Intet videre skulde foretages fra det Offentliges Side i den omhandlede Henseende, hvorefter Titantens Arrest, som meldt, maa antages at være hævet nogle faa Dage senere.

Uagtet det nu efter Sagens Oplysninger og navnlig de Vidneforklaringer, som i saa Henseende foresaae allerede forinden Fængslingskjendelsens Afgivelse, maa antages, at Titanten er i Besiddelse af et upletlet Rygte, og at hans Personlighed og borgerlige Stilling i det Hele ikke afgav Støtte for nogen Mistanke om, at han skulde være skyldig i en Forbrydelse, maatte paa den anden Side de isørigt — som anført — fremkomne Oplysninger og navnlig Slagter H. P. Sørensens meget bestemte Sigtelse i og for sig vække nogen Formodning om, at den af Sidstnævnte indleverede falske Specie var udgivet af Titanten, og da det efter Sagens Bestaffenhed maatte være af Vigtighed at forebygge Titantens Indvirkning paa Personer, der muligen kunde give Oplysning i Sagen, findes Forhørsdommeren ikke ganske at have manglet Føie til at afgive den paaanførte Fængslingskjendelse, og der findes saaledes ikke at være aldeles tilstrækkelig Grund til at give Titantens Paaastand om dennes Ophævelse Medhold. Ligesom det heraf er en Følge, at der ikke bliver Spørgsmaal om at idømme Indstævnte Justitsraad Johnsen Mulct og Erstatning i Anledning af Fængslingskjendelsens Afgivelse, saaledes vil der — forsaavidt Titanten særlig har anket over, at Arresten ikke i alt Fald blev relaxeret ved Forhørets Slutning, men først efterat Amtets Resolution om, at der ingen Anledning var til at decretere Action, var meddeelt Forhørsdommeren — Intet kunne paafjendes under nærværende Sag, efterat det, som meldt, er antaget, at Fængslingskjendelsen ikke har været ubesøiet, idet Grundlovens § 80 kun hjemler særlig Appel af selve Fængslingskjendelsen, men ikke besøier til at gjøre Spørgsmaalet om en lovligt decretet Arrests formeentlig utilbørlige Forlængelse til Gjenstand for særlig Paaanke for Overretten; Indstævnte Justitsraad Johnsen vil derfor være at frifinde for Titantens Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde opheves, hvorhos Indstævnte Johnsens besalede Sagsfører for Overretten tillægges i Salair 20 Rb., der blive at udrede af det Offentlige."

## Torsdagen den 23de Juni.

Nr. 65. Procurator og Auctionsholder **S. Bjerring** (Ingen)  
contra

**den const. Kammeradvocat** paa Statskassens Vegne (Ingen).

## Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Rod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Rod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 71. Kjøbmand **J. F. Rasmussen** (Ingen)

contra

Capitain **Jagd** (Ingen).

## Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Rod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Rod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 175.

Statsraad Bungen

contra

**Peder Nielsen** med Tilnavn **Lille** (Defensor Nellesmann),  
der tiltales for Tyveri.

Hollands Sønderherreds Extraretsdom af 18de Marts 1870:  
„Tiltalte Peder Nielsen med Tilnavn Lille af Halsked Fattighuus



bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle i Anledning af Actionen lovlige flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Henrichsen 4 Rd. og til Defensor, Procurator Bonnezen 3 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 6te Mai 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Levison og Cancelliraad d'Auchamp, betaler Tiltalte Peder Nielsen med Tilnavn Lille af Hølsted Fattighuus 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det er i nærværende fra Hollands Sønderherreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Peder Nielsen med Tilnavn Lille af Hølsted Fattighuus actioneres for Tyveri, ved hans egen Tilstaaelse og de iverigt tilveiebragte Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han den 23de Februar d. A., da han i anden Anledning havde indfundet sig i Skolelærer Larps Huus for at tale med denne, men ved sin Indtrædelse i Huset Ingen traf tilstede, er gaaet ind i Bryggerstet og derfra i Pigen Karen Rasmusdatters Kammer, til hvilket Døren stod aaben, og hvor han da tilvendte sig et til 6 Rd. vurderet Kommeuhr, som hang paa Væggen, idet hans Forklaring iverigt gaaer ud paa, at han kun gif længere ind i Huset for om muligt at træffe Pigen, og at det først var, da han saae Uhrret, at han besluttede sig til at stjæle det.

For det saaledes ubviste Forhold findes Tiltalte, der er født den 26de Februar 1817 og som tidligere har været straffet i Militairtjenesten med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for at have sovet paa sin Post, og ved Høiesteretsdom af 14de December 1859 med 8 Aars Fængselarbejde for Drab, ved Underrettsdommen retteligen anset med Straf efter Straffelovens § 228, og da den valgte Straffeegrad 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød ansees passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Udredelsen af Actionens Omkostninger bifaldes, vil bemelte Dom i det Hele være at stadfæste."

---

## Fredagen den 24de Juni.

Nr. 168.

Advocat Liebe

contra

**Wilhelm Theodor Valdemar Salmonsen**

(Defensor Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa at forlede en Anden til at aflægge falsk Forklaring for Retten.

Criminal- og Politivettens Dom af 3die Mai 1870: „Tiltalte Wilhelm Theodor Valdemar Salmonsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt til Kjøbenhavns Communes Kasse bøde 5 Rd. Saa bør han og udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Maag og Myhlertz, med 5 Rd. til hver. I Mulct for usymmetlig Skrivemaade betaler Defensor 20 Rd. til Kjøbenhavns Communes Kasse og ligesaa meget til Justitskassen. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

## Højesterets Dom.

Efter den stete Indstævning foreligger Sagen ikke Højesteret til Paakjendelse i Henseende til den Tiltalte idømte Mulct for Selligbrøde.

I Henhold til den iøvrigt for Tiltaltes Vedkommende i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at han er anseet efter Straffelovens § 146, sammenholdt med § 52 sidste Led; men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i een Maaned. I Henseende til de Procurator Myhlertz idømte Mulcter og Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste, dog at det Kjøbenhavns Communes Kasse tilkjendte Mulctibelsøb bliver at tillægge Stadens Fattigvæsens Hovedkasse.

## Thi kjendes for Ret:

Wilhelm Theodor Valdemar Salmonsen bør henfættes i simpelt Fængsel i een Maaned. I Henseende til de Procurator Myhlertz idømte Mulcter

og Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande, dog at den Kjøbenhavns Communes Kasse tilkjendte Mulct af 20 Rd. tillægges Stadens Fattigvæsens Hovedkasse. I Salarium til Advocaterne Liebe og Nellenmann for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tilstalte Wilhelm Theodor Valdemar Salmonsen, der er født den 6te Juli 1833 og under en mod ham for Helligbrøde ved Kjøbenhavns offentlige Politiret anlagt Sag har i Mindelighed rettet for sig ved at erlægge en Mulct af 1 Rd. til Rettens Fattigkasse, hvorimod han ikke er funden forhen straffet efter Dom, er under nærværende mod ham for Forsøg paa at forlede en Anden til at aflægge falsk Vidnesforklaring for Retten og for Helligbrøde anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist, beels at have den 13de Februar d. A. mod de i Frdn. 26de Marts 1845 § 5 indeholdte Forbud brevet Handel i sin Boutik ved at lade sælge noget Kaffe, Sukker og Rom til Karen Marie Nielsen, Cigarmager Brincks Hustru, omtrent Kl. 9 $\frac{1}{2}$  om Formiddagen, beels at have et Par Dage derefter, efterat han havde modtaget Indkaldelse til fornævnte offentlige Politiret i Anledning af den ommeldte af ham begaaede Helligbrøde, i sin Boutik opfordret ovennævnte Brincks Hustru til usandsfærdigen at forklare for Retten, naar hun blev indkaldt som Vidne i den omhandlede mod Tilstalte indvarlede Sag, at hun ved den paagældende Leilighed havde kjøbt Eddike og Sennop til et sygt Barn, men uden at hans Hensigt opnaaedes, idet Brincks Hustru ved sit Møde for den tidnævnte Ret afgav en med Sandheden overensstemmende Forklaring.

Som Følge heraf vil Tilstalte blive at dømmes beels efter fornævnte Frdn.s § 14 til en Kjøbenhavns Communes Kasse tilfaldende Mulct, der bestemmes til 5 Rd., beels efter Straffelovens § 146 jfr. § 52 sidste Led efter Omstændighederne til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Han vil derhos have at udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til de befalede Sagsførere med 5 Rd. til hver.

Fra Actors Side har Sagsførelsen været lovlig. Hvad derimod Defens for angaaer, saa har han i det af ham i Sagen fremlagte Defensionsindlæg insinueret, at Forhørene tydeligt nok ere trukne ud og Sagen uben videre stillet i Bero for at holde Tilstalte saameget længere i Arrest og derigjennem tvinge ham til Tilstaaelse, og i Henhold hertil Characteriseret den brugte Fremgangsmaade som utillabelig, og da disse for den vedkommende Dommer fornærmelige Udbølses ere saameget mere ubesieiede, som den Tilstalte overgaaede Varetægtsarrest, der nærmest fremkaldtes ved den Uvillighed, som han udviste til at møde for Politiet, kun varede 12 à 13 Dage, i hvilket Tidsrum Forhøret blev

foretaget 6 Gange, saa vil Defensor, Procurator Myhlertz blive i Medfør af Frdn. 23de December 1735 § 3 at ansee for utilbørlig Skrivemaade efter Omstændighederne med en Kjøbenhavns Communes Klasse tilfaldende Mulct af 20 Rd. og ligesaa meget til Justitskassen."

Nr. 148. **Politidirecteuren i Kjøbenhavn** (Advocat Klubien efter Ordre)

contra

Redacteur og Udgiver af „Nyt Aftenblad“, Premierlieutenant **B. Hartvigsen** (Advocat Henrichsen efter Ordre),  
betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at afgive Vidneforklaring under en i Anledning af en Artikel i „Nyt Aftenblad“ indledet offentlig Undersøgelse.

Criminal- og Politirettens 5te Criminalkammers Kjendelse af 18de Marts 1870: „Redacturen og Udgiveren af det heri Staden udkommende Blad, „Nyt Aftenblad“ kaldet, Premierlieutenant Hartvigsen, kan ikke være pligtig til som Vidne at afgive en Forklaring som den ovennævnte.“

Højesterets Dom.

Den i den indankede Kjendelse omhandlede Artikel i „Nyt Aftenblad“ findes at indeholde en saa omstændelig og tilbeels saa bestemt Angivelse af de med det deri ommeldte Forhold forbundne Omstændigheder, at der maa antages at have været tilstrækkelig Føie til at affordre Indstævnte Vidneforklaring under den af det Offentlige berom paabegyndte Undersøgelse; og hans Indsigelse herimod vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve, og det Advocat Klubien tilkommende Salair vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Indstævntes Protest mod at aflægge Vidneforklaring under den i den indankede Kjendelse omhandlede Undersøgelse kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Advocat Klubien tillægges i Salarium for Højesteret 30 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Kjendelses Præmisses hedder det: „I Nr. 42, dateret 12te f. M., af det heri Staden udkommende Blad, „Nyt Aftenblad“ kaldet, findes indført en Artikel, overstrevet „Rasfetyveri“, hvori berettes, at en Haandlende heri Staden, som havde fattet Mistanke til sin Svend, ved en tilfaldt Betjent af Optragelsespolitiet havde faaet Svenden underkastet et Forhør, og efterat denne under samme havde tilstaaet, at han havde gjort sig skyldig i Rasfetyveri af omtrent 400 Rd., indvilgede i, at han slap for Straf, mod at han strax blev sendt bort.

I Anledning af denne Artikel har Politidirecteuren i Kjøbenhavn, Statsraad Trone, foranlediget nærværende criminelle Undersøgelse, navnlig for at faae Redacturen og Udgiveren af fornævnte Blad, Premierlieutenant Hartvigsen, afhørt som Vidne betræffende Artiklens Indhold, og da Premierlieutenant Hartvigsen under de i Henhold dertil optagne Forhører har nægtet at give saadan Forklaring som Vidne, begjæret det afgjort ved Rettens Kjendelse, om han dertil maatte være pligtig eller ikke.

Uf hvad der foreligger i Sagen fremgaaer det nu, at Politidirectorens Uenighed til Retten om en Undersøgelse ikke er begrundet enten i en for Politiet gjort Anmeldelse om en begaaet Forbrydelse eller i en mod en bestemt Person rettet Mistanke om at være skyldig i en saadan, men alene i den ovennævnte Bladartikel, for hvilken Premierlieutenant Hartvigsen er ansvarlig i Egenskab af Bladets Redacteur og Udgiver, og da den ham affordrede Forklaring under disse Omstændigheder ikkun kunde komme til at omfatte en Angivelse af en Forbrydelse, som en Anden har begaaet, og Forgivningen ingen Hjemmel indeholder til under Anvendelse af Ed at fremtvinge en Forklaring af en slig Natur, saa kan Premierlieutenant Hartvigsen ikke anses pligtig til at afgive den heromhandlede Forklaring.“

---

### Mandagen den 27de Juni.

Nr. 154.

Overretsprocurator Revision

contra

**Jens Langesen og Christen Lauridsen**

(Defensor Liebe),

der tiltales for bebragerisk Forhold eller Meddeelagtighed heri.

Gjørding Malt Herreders Extraretsdom af 24de September 1869: „De Tiltalte Jens Langesen, Christen Lauridsen og Niels Christian Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Samtlige af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Hoftrup og Ferslev, 6 Rd. til hver, samt Diætpenge til Sidstnævnte efter Overovrighedens nærmere Bestemmelse, udrede de Tiltalte, Gen for

Alle og Alle for Gen. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Marts 1870: „Tiltalte Niels Christian Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Jens Laugeesen og Christen Lauridsen bør henføres i simpelt Fængsel hver i 3 Uger. Actionens Omkostninger, berunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Sfaacsen, 8 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Jens Laugeesen, og bør de Tiltalte Christen Lauridsen og Niels Christian Nielsen in solidum med ham udrede hver  $\frac{1}{3}$  af bemeldte Omkostninger. Det Ibømte at efterkommes under Afserd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Jens Laugeesens og Christen Lauridsens Vedkommende anførte Grunde vil den med Hensyn til dem være at stadfæste, dog at Straffetiden for den Førstnævnte bestemmes til 6 Uger.

#### Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Jens Laugeesen bestemmes til 6 Uger. I Salarium til Procurator Levison og Advocat Liebe for Højesteret betale de Tiltalte, Gen for Vegge og Vegge for Gen, 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser bedder det: „Under nærværende Sag tiltales Jens Laugeesen, Christen Lauridsen og Niels Christian Nielsen for at have gjort sig skyldige i bedragerisk Forhold eller Meddeelagtighed heri.

Gnudsmand Niels Huldriffen har forklaret, at han i Foraaret 1861 folgte det ham tilhørende Sted paa Aastrup Mark til Søren Nasmussen for en Kjøbesum af 1460 Rd. samt en nærmere bestemt Aftagt til Niels Huldriffens Faber, Huldrif Terkildsen, om hvilken Handel der blev oprettet en skriftlig Kjøbecontract, som indeholde de nødvendige Bestemmelser navnlig med Hensyn til Aftægten. Forinden Søren Nasmussen imidlertid erholdt Stjøde paa Stedet, afhændede han det til Tiltalte Jens Laugeesens umyndige Stedsøn

Kauf Jacobfen eller rettere til bennes Morfader og Børge, Tiltalte Christen Lauridsen paa Drengens Vegne, og den 1ste November 1861 sluttede Jens Laugefen med Familie ind i Stedet, hvorhos han efter Niels Huldrifsens Paa- stand i det første Halvaar svarede en Deel af den bestemte Aftægt til N. Huldrifsens Fader. S. Rasmusfen anmodebe nu N. Huldrifsen om at udstede Skjøde directe til Kauf Jacobfen med Børge, og det blev da bestemt, at samtlige Vedkommende skulde indfinde sig i Høsteden den 14de Januar 1862 for at faae Skjødet oprettet. Den nævnte Dags Formiddag samledes Niels Huldrifsen med begge de ommeldte Tiltalte i Høsteden Kro, hvorimod Søren Rasmusfen ved Sygdom var forhindret i at komme tilstede, og under deres Ophold her talte Niels Huldrifsen efter sin Forklaring oftere om den Aftægt, der skulde sikkes hans Fader, hvortil begge de Tiltalte erklærede, at det var en Selvsølg, at Aftægten skulde svares, men at de ikke havde Penge nok med sig til begge Documenters Udstedelse, og at Aftægtscontracten jo altid kunde blive oprettet. Der var imidlertid strax ved deres Ankomst til Kroen blevet drukket Kaffe-punsch, og naar N. Huldrifsen under den senere Samtale yttrede noget om Aftægten, afbrød Tiltalte Christen Lauridsen ham hver Gang med de Ord: „Ja, nu skal vi have en Punsch“, og stede det herved, da de opholdt dem i Kroen fra om Formiddagen til langt ud paa Eftermiddagen, at N. Huldrifsen var i en temmelig beffjænket Tilstand, da han i Forening med begge de Tiltalte indfaandt sig paa Herredsscontoiret og fik Skjøde oprettet, — hvilket iøvrigt Kjøbesummen urigtigt er angivet til 500 Rd., — saa at han forsømte at faae Aftægtscontract skrevet eller Noget ansørt i Skjødet om den paagjældende Aftægt. Senere havde begge de Tiltalte erklæret, at de ikke vilde præstere nogen Aftægt, uden at Niels Huldrifsen har kunnet formaae dem til at efterkomme denne Forpligtelse, og efterat den uimyndige Kauf Jacobfen i Aaret 1865 var afgaaet ved Døden, har Tiltalte Jens Laugefen, der paa sin Hustrus Vegne har arvet det paagjældende Sted, ved Skjøde af 18de April 1866, tinglæst den 4de Mai s. A., afvændet dette til sin Svoger, Tiltalte Niels Christian Nielsen, for en Kjøbesum af 1200 Rd., uden at der er paalagt Kjøberen nogen Forpligtelse til at svare Aftægt. Jens Laugefen er imidlertid desuagtet vedbleven at beboe og drive Stedet, idet han efter sin Forklaring skal være sættet til at besyre samme af N. Chr. Nielsen.

Ovennævnte Søren Rasmusfen har erkjendt Rigtigheden af Niels Huldrifsens Forklaring om den imellem dem i Foraaret 1861 indgaaede Handel og derhos udsagt, at da han senere afhændede Stedet til Kauf Jacobsens Børge, blev det ved den mundtlige Forhandlig herom, der foregik i Dørværelse af Søren Rasmusfens Broder, Niels Rasmusfen, udtrykkelig bestemt, at Kjøberen skulde svare den samme Aftægt til Huldrif Terkildsen, som Søren Rasmusfen havde paataget sig, og blev saavel Christen Lauridsen som Jens Laugefen udtrykkelig gjort bekendt med, hvad der skulde svares i Aftægt. Ligeledes har S. Rasmusfen forklaret, at det var ham bekendt, at Jens Laugefen efterat være flyttet ind i det paagjældende Sted har svaret idetmindste noget af den betingede Aftægt.

I Overeensstemmelse hermed har saavel Niels Rasmussen som dennes Hustru, hvilken Sidste ogsaa var tilstede ved de paagjældende Forhandlinger, edelig udsagt, at det ved Handelen mellem Søren Rasmussen og de vedkommende Tiltalte blev udtrykkelig bestemt, at Kjøberen skulde svare den samme Aftægt til Niels Hulbriksens Fader, som Søren Rasmussen havde forpligtet sig til, og ligesom derhos et Bidne edelig har forklaret, at Tiltalte Jens Laugeesen en Aften i Vinteren 1861—62 har i Bidnets Overværelse afleveret en Sæt med omtrent  $\frac{1}{2}$  Td. Korn hos Hulbril Terkildsen, idet han yttrede, at det var Aftægtsbrug til Sidstnævnte, saaledes har et andet Bidne edelig udsagt, at Jens Laugeesen en Dag, da Bidnet for ham havde omtalt Spørgsmaalet om Aftægten til Hulbril Terkildsen og spurgt ham, hvorledes det gif til ved den omhandlede Leilighed, da Documenterne skulde udstedes, havde svaret, at hver Gang der blev Tale om Aftægten havde „den Gamle“ — hvorved Bidnet antager, at J. Laugeesen sigtede til Tiltalte Chr. Lauridsen — svaret: „vi skal have en Punsch“, og da der oftere blev talt om Aftægten, blev der drukket mange Punsch.

Tiltalte Jens Laugeesen har erkjendt, at han, skjøndt han ikke var tilstede ved og ikke kjender de nærmere Betingelser ved den mellem Niels Hulbriksens og Søren Rasmussen i Foraaret 1861 afsluttede Handel, dog har hørt omtale, at der skulde svares Aftægt. Derimod har han vedholdende nægtet at have ved Forhandlingerne om Stedets Overdragelse fra Søren Rasmussen til Tiltaltes Stedsøn med Børge hørt tale om, at der skulde svares Aftægt til Niels Hulbriksens Fader, eller ialtsald at kunne erindre saadant, og ligeledes har Tiltalte Christen Lauridsen indrømmet at have hørt Folk omtale, at der skulde svares Aftægt af Stedet, men skjøndt han ikke tør modsigte, at han har været tilstede ved Forhandlingerne om Stedets Overdragelse til hans Dattersøn Laust Jacobsen, hvilke Forhandlinger førtes mellem Søren Rasmussen og Tiltalte Jens Laugeesen, har han dog vedblivende forklaret, at han ialtsald ikke kan erindre, at der ved denne Leilighed blev talt om Aftægt, eller at han blev gjort bekendt med, hvilke Aftægtspræstationer der skulde svares.

Med Hensyn til det ved Udstedelsen af Skjødet fra Niels Hulbriksens den 14de Januar 1862 Passerede have begge disse Tiltalte nægtet Rigtigheden af Niels Hulbriksens ovenangførte Forklaring, og navnlig have de nægtet, at der ved den Leilighed var nogenformhelt Tale om, at der skulde svares Aftægt til N. Hulbriksens Fader eller derom opsattes Aftægtscontract, samt at Niels Hulbriksens var beffjænkter, da de indfandt sig paa Herredscontoiret for at faae Skjødet oprettet, ligesom Tiltalte Jens Laugeesen for sit Vedkommende har nægtet saavel selv nogenstunde at have præsteret Aftægt til Niels Hulbriksens Fader som navnlig Rigtigheden af den ovennævnte Bidneforklaring om Ytringer, han skulde have ladet falde angaaende hvad der forinden Skjødets Dyrrettelse foregik i Holsted Kro. Søvrigt have begge disse Tiltalte erkjendt, at Kjøbesummen i Skjødet af 14de Januar 1862 urigtigt er angivet til 500 Rd.,



i hvilken Anledning Tiltalte Jens Laugeesen alene har bemærket, at han ikke har udstedt Skjødet, medens Tiltalte Christen Lauridsen har gjort gjældende, at han ikke paa sin Datterføns Vegne har udbetalt mere end 500 Rd., idet den øvrige Deel af Kjøbesummen var en særskilt Sag mellem Jens Laugeesen, Søren Rasmussen og Niels Huldriksen.

Hvad endelig angaaer det den 18de April 1866 fra Jens Laugeesen til Niels Christian Nielsen udstedte Skjøde, da har Jens Laugeesen, skjøndt flere Omstændigheder synes at tale for, at dette Skjøde er udstedt pro forma for at forhindre Jens Laugeesens Creditorer for at søge Fuldbeholdelse i den paagjældende Eiendom, vedblivende nægtet, at dette har været Tilfældet, og ligeledes har Tiltalte Niels Christian Nielsen for sit Vedkommende paastaet, at han virkelig har kjøbt Stedet af Tiltalte Jens Laugeesen for den i det ommeldte Skjøde opgivne Kjøbesum, for hvilken han paa forstjellig Maade har fyldbestgjort Jens Laugeesen, og at Stedet derefter er blevet bestyret af J. Laugeesen for hans Regning. Tiltalte N. Chr. Nielsen har derfor ikke villet erkjende, at der paa- hviler ham nogen Forpligtelse til at svare Aftægt til Huldrik Torkildsen, men han har iøvrigt, inden Forhørerne i Sagen vare sluttede, ved Forlig paataget sig at udrede den væsentligste Deel af den paagjældende Aftægt, i hvilken Henseende han derefter i Retten har forklaret, at han har indgaaet dette Forlig efter Opfordring af Tiltalte Jens Laugeesen, der i denne Anledning skal afbe- tale ham noget vist hvert Aar, uden at Beløbet dog nærmere er bestemt.

Da der nu ikke mod Tiltalte N. Chr. Nielsens Benægtelse findes at være tilveiebragt noget tilstrækkeligt Beviis for, at han med Hensyn til den paagjældende Eiendom har gjort sig skyldig i noget Forheld, som kunde paa- brage ham Strafsansvar, vil denne Tiltalte, der er født i Aaret 1819 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at frifinde for Actors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actio- nens Omkostninger.

Hvad dernæst angaaer de Tiltalte Jens Laugeesen og Christen Lauridsen, da er der vel ikke fremkommet nogen nærmere Oplysning om det den 14de Januar 1862 i Hofsled Paaforebe, og det kan derfor ikke mod disse Tiltaltes Benægtelse ansees godtgjort, at de paa den af N. Huldriksen angivne Maade have foranlediget, at det blev forsømt at indføre noget i Skjødet om den N. Huldriksens Faber tilkommende Aftægt, men derimod maa der ved de ovenan- førte edelige Forklaringer af Niels Rasmussen og Hustru i Forbindelse med de Tiltaltes egne ubestemte Forklaringer om Forhandlingerne ved det paagjældende Steds Overdragelse fra Søren Rasmussen til Tiltalte Jens Laugeesens Sted- søn med Børge samt Sagens øvrige Omstændigheder, deriblandt navnlig de fremkomne Oplysninger om, at Jens Laugeesen efter at være flyttet ind i Ste- det har ydet Aftægt til N. Huldriksens Faber, ansees tilveiebragt et tilstrække- ligt Beviis for, at det ved den sidstnævnte Handel har været betinget, at der af Stedet skulde svares Aftægt til N. Huldriksens Faber, og Tiltalte Jens Laugeesen maa derfor ved at benytte sig af den Omstændighed, at det var blevet

forsømt at oprette skriftlig Aftægtscontract eller indføre Noget derom i Skjødet, til at undbrage sig fra den i denne Henseende paatagne Forpligtelse og derefter afhænde Eiendommen uden denne Forpligtelse anses at have gjort sig skyldig i et frivagtigt Forbød, for hvilket han vil blive at dømmes efter Straffelovens § 257, og det samme gjælder om Tiltalte Chr. Lauridsen, der har erkjendt at have paa Grund af, at ingen Aftægtsblyrde var omtalt i Skjødet, vægret sig ved paa sin umyndige Dattersøns Begne at oprette Aftægtscontract, da N. Huldrifsen 1 à 2 Aar efterat Jens Laugeesen havde overtaget Stedet, i den Anledning henvendte sig til ham. Den Straf, disse Tiltalte, af hvilke Jens Laugeesen er født i Aaret 1822 og Chr. Lauridsen i Aaret 1812, og som med Undtagelse af, at Sidstnævnte ifølge Overrettens Dom af 12te November 1860 har for Gjenstridighed mod Politimesterens Ordre været straffet med en arbeits Bøde af 10 Rd., ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, for deres foransførte Forhold have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Uger for hver af dem."

---

Nr. 55. Kjøbmand **N. J. Gasberg** (Ingen)

contra

Gaarbeier **N. C. Frøkjær** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

---

Nr. 179. Ritmester **Døcker** i Egenstøb af Værge for Enkefru

**N. C. Cappelen**, født **Utke** (Ingen)

contra

Grosserer, Commerceraad **J. B. Seymann**

(Advocat Hansen),

angaaende en Leieafgift for September og October Maaneber 1867 af Beværtningsstedet „Thorshal“ i Kjøbenhavn.

Odense Blytingsdom af 19de October 1868: „De Indstævnte Frøken Sophie Cappelen og Ritmester Døcker, Sidstævnte saavel paa egne Vegne som i Egenkab af Bærge for Enkefru A. C. Cappelen, født Utke, bør Een for Begge og Begge for Een til Citanten Commerceraad Heymann betale 341 Rbd. 4 Mk. efter Fradrag af et saadant Beløb, som tvende uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte skjønne at være en passende Erstatning for Affavnet af den ved Contract af 14de August 1866 til Lieutenant Christrup og Indstævnte Frøken Sophie Cappelen ubleiede Beboelsesleilighed i Tidsrummet fra 24de August til 11te October f. A., med 5 pCt. p. a. Rente af det endelige Beløb fra 16de October f. A. at regne og indtil Betaling skeer; saa bør og de Indstævnte ligeledes in solidum erstatte Citanten Processens Omkostninger med 25 Rbd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, saafremt det maatte findes, at det af Indstævnte Ritmester Døcker understrevne Document af 18de Mai f. A., irettelagt 18de November næstefter, burde have været udfærdiget paa stemplet Papir, og forelægges Kammerassessor, Procurator Sesperfen en Frist af 8 Dage til at forsyne sine Indlæg af 6te April og 17de August d. A. med yderligere Stempel til Tægt 8 § hvert.“

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de November 1869: „Citanterne, Frøken Sophie Cappelen og Ritmester Døcker, Sidstævnte som Bærge for Enkefru A. C. Cappelen, født Utke, bør Een for Begge og Begge for Een til Indstævnte, Commerceraad S. B. Heymann, betale 341 Rbd. 4 Mk. efter Fradrag af et saadant Beløb, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte skjønne at være en passende Erstatning for Affavnet af den ved Contract af 14de August 1866 til fornævnte Sophie Cappelen og en ustævnt Mand ubleiede Beboelsesleilighed i Tidsrummet fra 24de August til 10de October 1867 med Rente 5 pCt. p. a. fra den 16de October 1867 og indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn

til, at det Underrettsacten paaklæbde Stempelmærke ikke behørigen er kasseret."

### Høiesterets Dom.

Da Contracitanten, efterat Hovedcitanten, Ritmester Døcker som Børge for Enkefru A. E. Cappelen, født Utcke, havde udtaget Stævning, hvorved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de November s. A. indankedes for næste Aars Høiesteret, efter erhvervet og for Modparten forkyndt Antecipationsbevilling har contrapaaanket bemeldte Dom til Stadsfæstelse, og da Hovedcitanten ved Sagens Foretagelse i Høiesteret ikke, skjøndt lovlig varslet, har givet Møde, vil den af Contracitanten nedlagte Paa-stand om Dommens Stadsfæstelse for Hovedcitantens Vedkommende i ovennævnte Egenstøb og Tilkjendelse af Processens Omkostninger for Høiesteret være at tage til Følge.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanten med 100 Rd. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rd.

### Tirsdagen den 28de Juni.

Nr. 42. Kjøbmand **J. E. Michelsen** (Advocat Klubien)

contra

Firmaet **Jacob Møllers Sønner** (Ingen),

betræffende en Sidstnævnte hos Appellanten tilkommende Fordring, stor 484 Rd. 4 Mk. 14 ß, og en til Sikkerhed derfor gjort Arrestforretning m. v.

Sø- og Handelsrettens Dom af 8de Juli 1869: „Hovedsagsøgerne, Grosfererne Jacob Møllers Sønner, bør for Contrasagsøgeren, forhenværende Kjøbmand i Ribe J. E. Michelsens Tiltale i nærværende Sag frie at være. Den indankede Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Contrasagsøgeren til Hovedsagsøgerne betale de hovedpaa-

stævnte 484 Rd. 4 Mk. 14 ß med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 10de Mai 1869 til Betaling skeer og Arrestforretningens Omkostninger med 14 Rd. 3 Mk. Processens Omkostninger ophæves. Det Ibønte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Dphlysninger ikke kunne føre til et andet Resultat, kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Nærværende Sag, hvorunder Hovedsagsøgerne, Grossererne Jacob Møllers Sønner paastaae Contrasagsøgeren, forhenværende Kjøbmand i Ribe S. E. Michelsen tilptigtet at betale dem Rest Tilgodehavende efter Contocourant 484 Rd. 4 Mk. 14 ß med Renter og Omkostninger og en til Sikkerhed for bemeldte Fordring den 10de Mai d. A. foretagen Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt, medens Contrasagsøgeren paastaar sig friunden for Hovedsagsøgernes Tiltale, Arresten hævet som ulovlig og sig tillagt i Erstatning for Skade, Tort og Creditpilde 1,000 Rd. eller efter uvillige Mænds Skjøn m. v., — dreier sig væsentlig om det Spørgsmaal, hvorvidt det maa antages, at der imellem Parterne, og særligt mellem Contrasagsøgeren og Hovedsagsøgernes Besuldmægtige i Ribe, er bleven truffet et Arrangement, hvorefter Hovedsagsøgerne til Afgjørelse af deres Krav skulde modtage skadesløs Transport paa forskellige Contrasagsøgeren tilhørende Fordringer til et samlet Beløb af noget over 500 Rd.

Det sees nu vel ikke rettere, end at Hovedsagsøgernes Forretningsfører, Procurator Færch i Ribe, hvem de havde anmodet om at incassere deres Tilgodehavende hos Contrasagsøgeren, og som i Skrivelse af 7de April d. A. til Hovedsagsøgerne indstillede et Forslag af Contrasagsøgeren om at afgjøre sin Gjæld til dem ved at tiltransportere dem udestaaende Fordringer til et Beløb af noget over 500 Rd., ved Hovedsagsøgernes Svarskrivelse af 9de April maa ansees at være bleven bemyndiget ligeoverfor Contrasagsøgeren til at ordne Sagen med denne paa den foreslaaede Maade. At en endelig eller dog ialtfald foreløbig bindende Ordning af Sagen derefter virkelig har fundet Sted, kan imidlertid ikke statuere efter de tilstedekomne Dphlysninger. Det maa efter disse vel antages, at Færch har meddeelt Contrasagsøgeren Hovedsagsøgernes Skrivelse af 9de April d. A., og at Contrasagsøgeren, der gik ind paa Forlangendet om skadesløs Transport, derpaa for Færch specielt opgav de enkelte

Forbringinger, som han vilde overdrage til Hovedsagsøgerne, samt at der i Overensstemmelse hermed af Færch blev forfattet en Concept til en saadan Overdragelse, ligesom Færch af Contrasagsøgeren modtog den for en af de paagjældende Forbringinger til Sidstnævnte udstedte Obligation paa 100 Rd.; men medens det er givet, at der ikke er bleven udsærbiget nogen Transport efter hiin Concept eller paa anden Maade, er der heller ikke, som Contrasagsøgeren har villet gjøre gjældende, Høie til at antage, at det virkelig kom til en mundtlig Overenskomst mellem Contrasagsøgeren og Procurator Færch paa Hovedsagsøgerens Vegne om, at Sagen skulde ansees ordnet eller ordnes paa den Maade, eller om, at videre Forsøgning fra Hovedsagsøgerens Side ialtsat ikke maatte finde Sted, saalænge det var uafgjort, om de paa den anførte Maade indledede Forhandlinger om Sagens Ordning førte til noget endeligt Resultat. Forfaavidt navnlig Procurator Færch i en Skrivelse af 11te Juni d. A. har udtalt, at Contrasagsøgeren ved at erklære sig villig til at give den forlangte skadeløse Transport og navnlig opgive de enkelte Forbringinger, han vilde overdrage til Hovedsagsøgerne, havde fra sin Side oplydt enhver Forpligtelse, der kunde stilles til ham overfor det fremkomne Tilbud, og at han, Færch, berefter ikke forkaste og ikke engang var berettiget til at forkaste den Ordning af Sagen, som ved Hovedsagsøgerens af Contrasagsøgeren antagne Tilbud var statueret, maa hertil erindres, at om Færch end, saaledes som af ham anført, just ikke kan antages at have forkastet Contrasagsøgerens detaillerede Forslag om Sagens Afgjørelse, kan han dog paa den anden Side efter hans egne Udtalelser beels i en tidligere Skrivelse til Contrasagsøgerens Sagsfører af 27de Mai d. A. beels og navnlig i det af ham paa en Notarialbeskikkelse i Ribe den 29de Mai afgivne Svar, end mindre antages endelig eller foreløbig at have accepteret dette Contrasagsøgerens detaillerede Forslag. Ligesom han nemlig i Brevet af 27de Mai udtaler, at han, som Contrasagsøgeren meget godt veed, ikke vilde afgjøre Mellemværendet med ham uden efter nærmere Indstilling til vedkommende Creditorer, s: Hovedsagsøgerne, og at han ikke vilde indstille det foreslaaede Arrangement til disse, forinden han, efter nærmere ansillet Undersøgelse med Hensyn til de enkelte Forbringingers Godhed, kunde udtale sig forbeholdt om Arrangementet, samt at han udtrykkelig nægtede Contrasagsøgeren at modtage hans Underskrift paa en Transport, udsærbiget i Henhold til den forfattede Concept, og kun modtog den ovenfor ommeldte Obligation i Forvaring, fordi han antog, at Sagen vilde gaae i Orden, saaledes har han til den notarialiter til ham stillede Dpforbring til at erklære, om de mellem ham paa Hovedsagsøgerens Vegne og Contrasagsøgeren førte Forhandlinger om Afgjørelsen af dennes Gjæld til dem ere komne til det endelige for begge Parter bindende Resultat, at Hovedsagsøgerne som Fuldsgjørelse skulde modtage skadeløs Transport paa de Forbringinger, som nævnes i det forfattede Concept-Skadeløsbrev, afgivet det skriftlige Svar, at han ansaae det for uforeneligt med sin Pligt at modtage en saadan Ordning uden efter nærmere Undersøgelse af Godheden af de paagjældende Forbringinger og derpaa følgende nærmere Indstilling, og at han udtrykkelig nægtede at modtage Contrasagsøgerens Underskrift

paa en Transport efter den Concept, der efter Contrafagsøgerens Opgivelse af de enkelte Forbringinger blev forfattet for det Tilfælde, at Sagen skulde gaae i Orden. Dette stemmer da ogsaa med Procurator Færchs Skrivelser i det Brev af 7de April d. A. til Hovedfagsøgerne, hvorpaa disses Skrivelse af 9de næstefter er Svar; deri siger han nemlig, at forinden han udtaler sig om Værdien af Contrafagsøgerens Forbringinger — som denne havde tilbudt at overdrage til Hovedfagsøgerne og hvorom Oplysninger tildeels skulde indhentes fra en anden Jurisdiction, — ønskede han at erfare, om Hovedfagsøgerne kunde være tilbøjelige til at indgaae paa Tilbudet, naar Udgiften maatte stille sig uogenlunde gunstig for Skadesløsholbelse paa denne Maade.

Hvorvidt Hovedfagsøgerne maatte have givet Procurator Færch Grund til, som han har gjort, at beklage sig over, at de, uden at tilbagefalde den i ham i Skrivelsen af 9de April d. A. givne Fuldmagt til Sagens Ordning paa den omhandlede Maade, efter Contrafagsøgerens Ankomst hertil Staden, da de i Mellemtiden Intet havde hørt om Sagen, den 10de Mai d. A. lode gjøre Arrest hos Contrafagsøgeren og derefter have indtalt deres Tilgodehavende hos denne uden Hensyn til de tidligere indledede Forhandlinger om Sagens Afgjørelse, er selvfølgelig uden Betydning for nærværende Retsdag. Hvad det kommer an paa under denne er, at det ikke kan antages, at disse Forhandlinger havde ført til noget endeligt eller foreløbig bindende Resultat, forinden Hovedfagsøgerne selv forfulgte Sagen her og derved ialtfald afbrød hine Forhandlinger. Paa at dette kunde skee, maatte Contrafagsøgeren være fattet, naar og saalænge han ikke havde naaet at faae en endelig eller foreløbig Overenskomst om en anden Afgjørelse bragt istand.

Sdet det hovedpaastaaente Beløb 484 Rd. 4 Mk. 14  $\frac{1}{2}$  med Renter  $\frac{1}{2}$  pCt. p a. fra Paaklagens Dato den 10de Mai d. A. og Arrestforretningens Omkostninger 14 Rd. 3 Mk. efter det Anførte vil være at tilkendende Hovedfagsøgerne, og den efter disses Requisition den 10de Mai d. A. derfor hos Contrafagsøgeren effectuere Arrest at stadfæste, ville paa den anden Side Hovedfagsøgerne blive at irifinde for Contrafagsøgerens Tiltale i nærværende Sag. Efter Omstændighederne findes dog Processens Omkostninger at burde ophæves.“

Nr. 7. Smedtermester **D. Danielsen** (Ingen)

contra

Proprietair **A. E. Nugaard** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i

Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 76. Handelsfirmaet **J. Niles & Comp.** (Ingen)

contra

**Louis Joseph Desboubes** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanterne, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Dvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen og dem ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 177.

Advocat Nellesmann

contra

**Jørgen Nielsen**, ogsaa kaldet **Nedersborg**

(Defensor Hansen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Mai 1870: „Tiltalte Jørgen Nielsen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt ubrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Revision, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Højesteret efter Omstændighederne vel billigere, at Tiltaltes Straf er fastsat i Overensstemmelse med Forstriften i Straffelovens § 270, men at der ikke er Anvendelse for sammes § 52, kjendes for Ret:



Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stående. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Hansen for Høiefteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Forfaavidt Tiltalte Jørgen Nielsen, der er født den 22de November 1839 og ikke funden tidligere straffet, under nærværende imod ham for Bedrageri og Falsk anlagte Sag sigtes som skyldig i den førstnævnte Forbrødselse, er det oplyst og navnlig overeensstemmende med Tiltaltes egen i saa Henseende afgivne Forklaring, at han som daværende Medlem af en Syge- og Begravelsesforening for Arbeidere ved Helsingøregadens Sukkerraffinaderi har oppebaaret Sygehjælp af bemeldte Forening fra 29de Januar til 26de Februar d. A. med 4 Rd. ugentlig, uagtet han efter den i Sagen afgivne Forklaring af Corpslæge Søren Odbrup, under hvis Lægebehandling Tiltalte havde været, allerede den 29de Januar skulde have været rask, saaledes at han var istand til at arbejde; men da Tiltalte har fastholdt, at han vedblev at være syg, efterat Corpslæge Odbrup havde oplyst med at tilsee ham, lige indtil afvigte 5te Marts, saaledes at han ikke kunde udføre sit Arbejde i det ommeldte Sukkerraffinaderi, og Altidigheden af denne Tiltaltes Paastand efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, saa kan han ikke anses overbeviist noget betrageligt Forhold ved at have ladet sig den omhandlede Sygehjælp udbetale, hvoraf følger, at den af Formand Jacob Jensen i Egenkab af Regnskabsfører for den bemeldte Forening nedlagte Paastand om, at Tiltalte tilpligtes at tilbagebetale denne Sygehjælp med 16 Rd. 4 Mk., ikke kan blive at tage tilføje, og da Tiltalte iøvrigt ikke er paasigtet nogen Handling, hvorfor særligt Ansvar for Bedrageri kan være at paaføre ham, saa kan han ikke blive at dømmes for Bedrageri.

Hvad Sigtelsen for Falsk angaaer, saa er det beviist ved Tiltaltes egen med det iøvrigt forfaavidt Oplyste stemmende Tilståelse, at han, for at kunne skaffe Beviis for, at han havde havt retligt Krav paa den ovenomhandlede ham udbetalte Sygehjælp, og den han meente at tilkomme for Tiden fra 26de Februar til 5te Marts d. A., har, efterat han sergjæves havde søgt at skaffe sig en Attest for, at hans Sygdom havde været til den sidstnævnte Dag, hos Corpslæge Odbrup, der udfærdigede ham en Attest, hvorefter han ved Sygdom havde været hindret i at arbejde fra den 18de Januar til den 28de Januar og den 29de Januar d. A. havde været rask, og vægrede sig ved at udstede nogen Attest af andet Indhold, saet af en Person, som han holdt ubekjendt med den rette Sammenhæng, udfærdiget efter Dictat paa en Blanket, han havde staffet sig udleveret hos ovennævnte Formand Jensen, en Attest, overstrevet „Copie“ og understrevet S. Odbrup, hvis Indhold gik ud paa at bevidne, at Tiltalte paa Grund af Sygdom havde været forhindret fra at arbejde fra 18de Januar til 5te Marts d. A. og derefter til Formand Jensen afleveret denne Attest, hvis Underskrift sigtede til Corpslæge Odbrup, der ikke havde samtykket i, at hans

Navn benyttedes paa saadan Maade, men uden at det lykkedes ham i Henhold til samme at erholde Noget udbetalt, idet Formand Jensen fattede Mistanke og anmeldte Sagen for Politiet, og for dette Forhold, der ikke kan blive at henføre under Straffelovens § 268 som Følge af, at et Document, der selv angiver sig som en Copi, ikke kan blive at betragte som et Document, der sigter til at stifte Rættigheder eller hæve Forpligtelser, vil Tiltalte blive at ansee efter fornævnte Lovs § 270 jfr. § 52 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage."

Nr. 162.

Advocat Hansen  
contra

**Hans Andersen** (Defensor Nellesmann),

der tiltales i Henhold til Straffeloven af 10de Februar 1866 § 259.

Baag Herreds Extraretsdom af 10de August 1869: „Tiltalte Gaardmand Hans Andersen af Simmersholm bør for Actors Tiltale fri at være, dog saaledes at han udreder alle af hans Arrest og denne Action levligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Wormsen og Defensor, Cancelliraad Borch af Odense 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Marts 1870: „Tiltalte Gaardmand Hans Andersen af Simmersholm bør hensettes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredsstingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Gottschald og Maag, betaler Tiltalte 10 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de for Højesteret fremkomne nye Oplysninger ikke kunne faae nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Nellesmann for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Omfængigheberne ved nærværende fra Baag Herreds Eyrarret indankede Sag, hvorunder Gaardmand Hans Andersen af Simmersholm er sat under Tiltale, som det hedder „i Henhold til Straffeloven af 10de Februar 1866 § 259,“ ere følgende:

Natten imellem den 7de og 8de Marts 1863 afbrændte Tiltaltes Gaard Simmersholm. Af de ved Branden reddede Gjenstande bleve sidstnævnte Dags Eftermiddag endeel Gangklæder og Sengklæder af Forskjellige bragte hen til den tæt ved boende Hunsmand Rasmus Nielsen, og endeel reddet Sølv- og Guldtøj blev om Natten under Branden bragt hen til Skolelærer Schack, fra hvem det, sandsynligviis den 9de om Eftermiddagen, men ialtsald før den 12te, blev afhentet og bragt til den samme Rasmus Nielsen, hos hvem de nævnte reddede Gjenstande forbleve omtrent en Maanedstid, hvorefter de bleve bragte tilbage til Tiltalte. Den 12te Marts blev der af det syenske Brandasjurancesselskab for Varer og Effecter, i hvilket Tiltaltes Løsøre var forfikkret, afholdt Taxationsforretning til Ansættelse af Brandersatningen, og bleve da de reddede Gjenstande ansatte til en Værdi af 2,820 Rd. 3 Mk. 4 S, efter Fradrag af hvilket Betsb Forsikringssummen den 15de April s. A. blev udbetalt Tiltalte med en Sum af 5,037 Rd. 3 Mk. Ved denne Forretning bleve imidlertid — efter hvad Tiltalte bestemt har erkjendt, og hvad der ogsaa bekræftes ved Taxationsmændenes Forklaringer — de hos Rasmus Nielsen værende Gjenstande, af hvilke Seng- og Gangklæderne maae antages at have haft en Værdi af mindst 60 Rd., Sølv- og Guldtøjet af ca. 50 Rd., ikke opgivne som reddede og altsaa heller ikke tagne i Beregning ved Erstatningens Ansættelse. Som Grund hertil har Tiltalte anført, at han ikke vidste, at de vare reddede og befandt sig der; først længere Tid efter vil han have opdaget Sølv- og Guldtøjet i et Skab, uden at han vidste eller kunde faae at vide, hvor det var kommet fra; han har da ikke foretaget Noget til at faae Taxationen berigtiget, men vil heller ikke sikkert have vidst, om det var tozeret med eller ikke, hvad han ogsaa vil have yttret til Forskjellige.

(Sluttes i næste Nr.)

---

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbues, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

---

# Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 19.

Den 29de Juli.

1870.

---

---

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 28de Juni.

Nr. 162.

Advocat Hansen

contra

Hans Andersen (see forrige Nr.).

Ved en Mængde Viduers overeensstemmende Vidnesbyrd er det imidlertid godtgjort — hvad Tiltalte først har benægtet og senere i alt Fald ikke villet kunne erindre — at han den 9de Marts om Morgenen ifølge udtrykkelig Opfordring af Rasmus Nielsen var inde hos denne for at bese de allerede bengang henbragte Seng- og Ganglæder, og at Tiltalte da bad Rasmus Nielsen om, at de maatte blive der indtil videre; og hvad Sølv- og Guldsiet angaaer, er det af den Person, der under Branden bragte det over til Skolelærer Schack, bevidnet, at dette skete ifølge Aftale med Tiltalte; af Skolelærer Schack, at han gjorde, som han troer, Tiltalte selv, men mulig dog ikke ham, men hans Huusholberste opmærksom paa, at disse Gjenstande beroede hos ham, og opfordrede til at lade dem afhente for Taxationen; og af den Person, der bragte dem fra Skolelæreren til Rasmus Nielsen, at dette skete ifølge Anmodning af Tiltalte. Ligesom Tiltalte herefter ikke kan have været uvidende om, at disse Gjenstande vare reddede og befandt sig andesteds, saaledes skjønnes det ogsaa, især efter Gjenstandenes Betsaffenhed, uantageligt, at han ved den saa Dage efter stedsbundne Taxation skulde have glemmt dette. Der er derhos af hans Huusholberste — som var den, der en Maanedstid efter hentede Gjenstandene fra Rasmus Nielsen til Tiltaltes Hjem — afgivet den edelige Forklaring, hvis Rigtighed Tiltalte dog har benægtet, at dette skete efter Anmodning af Tiltalte, og at hun, der ikke vidste, at der havde været saamange Gjenstande hos Rasmus Nielsen, spurgte Tiltalte ved Hjemkomsten, om alle disse Sager vare blevne foreviste for Taxationsmændene, hvortil han da svarede, at hun ikke skulde blande sig i hans Sager. Som Følge af det Ansørte, og da Tiltalte

under alle Omstændigheder senere maa have bemærket i alt Fald en Deel af det Reddebe — uden at foretage noget Skridt til Berigtigelse af Erstatningen — hvorved bemærkes, at Tiltalte vel med Hensyn til et Gulduhr og nogle Meerflumspibehøveder vil have staaet i den Formening, at de som Pretiosa ikke hørte under Forsikringen, men har erkjendt, at de øvrige Gjenstande vare forsikrede — maa Tiltalte anses skyldig i Assurancevig, og han, der er født i 1812 og ikke findes forhen straffet, vil derfor være at ansee efter Frbn. 11te April 1840 § 53 jfr. § 1 med en Straf, der passende findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorved bemærkes, beels at Straffeloven af 10de Februar 1866 ikke vil kunne føre til et mildere Resultat, beels at Actionsordrens Dribyd ikke kan være til Hinder for at ansee Tiltalte som anført, da der ikke kan være Tvivl om, at Meningen med den er en Tiltale for Assurancevig.

Brandassurancefselskabet har derhos paastaet sig tilkjendt hos Tiltalte principaliter den hele ham udbetalte Brandersatning 5,037 Rd. 3 Mk., idet Selskabets Loves § 17 frakjender den, der er skyldig i Svig, al Erstatning, subsidiært den calculerede mindste Værdi af de Taxationen unddragne Gjenstande, 110 Rd.; men ligesom der ikke under denne criminelle Sag kan være Spørgsmaal om at give den principale Paastand Medhold, da denne gaaer ud over Erstatning for det ved Forbrydelsen libte Tab og hviler paa et contractmæssigt Grundlag, saaledes skjønnes det, da der er Tvist imellem Selskabet og Tiltalte om, hvilke Gjenstande der vare forsikrede, rettest, navnlig ligeoverfor Selskabets Loves Bestemmelser om, hvorledes Tvistigheder skulle afgjøres, ikke at afgjøre Erstatningsspørgsmaalet under denne Sag, hvorimod Selskabets Ret imod Tiltalte er forbeholdt.

Efter det Anførte vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte er bleven frifunden for Actors Tiltale, med Hensyn til Straffen være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, tilliges."

### Onsdagen den 29de Juni.

Nr. 169.

Advocat Klubien  
contra

### Lauritz Christoffersen (Defensor Bunken),

der tiltales for Væsgængeri og Betleri.

Horns Herreds Politiretsdom af 22de Marts 1870: „Arrestanten Lauritz Christoffersen af Kjøbenhavn bør hensættes i Fængsel paa Baud og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Afkærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 29de April 1870: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Raasløff og Steinthal betaler Arrestanten Lauritz Christoffersen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Ud= færd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubien og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er det ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten Lauritz Christoffersen, det ham af Politiet under sædvanlig Trusel givne Forbud uagtet, har forladt Fattigvæsenets ham anviste Forsorg, og har, medens han streife arbejdsløs omkring i Sjælland, ernæret sig ved Betleri. Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er sødt i Aaret 1822 og forhen gjentagne Gange straffet, senest ved Østerflakkebjerg Herreds Politiretsdom af 30te December f. A. for Løsgænger og Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, nu ved Horns Herreds Politiretsdom af 22de Marts d. A. er ansæet efter Lov 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 183.

Advocat Broc  
contra

**Maren Kirstine Hansen** eller **Hansdatter**, ogsaa kaldet **Peteresen** (Defensor Heinrichsen),  
der tiltales for Tyveri og Betleri.

Criminal= og Politirettens Dom af 4de Juni 1870: „Arrestantinden Maren Kirstine Hansen eller Hansdatter, ogsaa kaldet Peteresen, bør straffes med Tugthuunsarbejde i 4 Aar samt udrebe denne Actions Omkostninger, og berunder Salair til Actor og

Defensor, Procuratorerne Leth og Maag, med 5 Rb. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Henrichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Maren Kirstine Hansen eller Hansdatter, ogsaa kaldet Petersen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri og Væleri, er ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have en Dag i afvigte Marts Maaned i Eiendommen Nr. 19 i Biingaardstræde, i hvilken hun havde begivet sig ind for at bette, paa et Par Steder bedt om Almisje, og da hun derpaa ved at gaae ned af Trapperne saae, at Kjøkkendøren i Stueetagen stod aaben, benyttet denne Leilighed til at stjæle en Urtekammer Kliver tilhørende, til 1 Rb. vurderet Kaffeande.

Efter sit Opgivende er Arrestantinden 61 Aar gammel, hvilket Retten har skjønnet at stemme med hendes Udseende, og hun har tidligere, foruden at være straffet 2 Gange for Væleri, senest ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 22de October s. A. assagt Dom efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Væleri med simpelt Fængsel i 8 Dage, blandt Andet været anseet ved Høiesterets Dom af 31te Juli 1848 for 3die Gang begaaet Tyveri og for Bedrageri efter Frbu. 11te April 1840 § 15 med Arbeide i Kjøbenhavns Forbedringshuus i 4 Aar, samt ved denne Rets Domme af 21de December 1852 for Hæleri og 7de September 1858 for Tyveri i Henhold til fornævnte Forordnings § 25 som for Hæleri 4de Gang begaaet med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, og efter sidstnævnte Lovbestemmelser som for 5te Gang begaaet Hæleri med Lugthuusarbeide i 8 Aar, og hun vil saaledes nu blive at dømmes dels efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller efter sammes § 238 jiv. § 241 1ste Led som for 6te Gang begaaet Hæleri, dels efter fornævnte Lov af 3die Marts 1860 § 3, og findes Straffen under Cet at kunne bestemmes til Lugthuusarbeide i 4 Aar."

Nr. 180.

Advocat Klubien  
contra**Hans Jørgen Hansen** (Defensor Brod),

der tiltales for Bedrageri eller i alt Fald Forsøg paa Bedrageri samt for ulovlig Omløben med Varer.

Criminal og Politirettens Dom af 17de Mai 1870: „Tiltalte Hans Jørgen Hansen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage samt til Kjøbenhavns Communes Kasse bøde 10 Rd. Saa bør han og udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Raas og Regjeringsraad Procurator Lindhard med 8 Rd. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forfyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

Da der, forsaavidt angaaer Sigtelsen for ulovlig Omløben med Varer, ikke i nærværende Tilfælde vilde kunne blive Spørgsmaal om et Straffeanfvar, der udgjør en appellabel Gjenstand for Højesteret, vil denne Deel af Sagen være at afvise.

Iøvrigt bliver den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde at stadfæste.

## Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for ulovlig Omløben med Varer afvises Sagen. Iøvrigt bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Forsaavidt Tiltalte Hans Jørgen Hansen, der er født den 8de Juli 1826 og ved denne Retts Dom af 13de August 1864 anseet deels efter Lovgivningens Analogi deels efter Frdn. 4de October 1833 § 16 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, under nærværende mod ham for Bedrageri eller i alt Fald Forsøg paa Bedrageri samt for ulovlig Omløben med Varer anlagte Sag sigtes som skyldig i den sidstnævnte Lovovertrædelse, er det ved hans egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at han mod de i Frdn. 13de Februar



1775 givne Forfrifter er i afvigte Efteraar gaaet om i Huse her i Staden og sammesteds har deels solgt deels salbudt hos Hesteflagtere her i Staden indkjøbt Hestekjød, samt at han, efterat denne Sag var bleven anlagt, nemlig afvigte 14de Marts, har paa samme Maade salbudt et ligeledes hos en Hesteflagter her i Staden indkjøbt Stykke af den ommeldte Slags Kjød, hvilken Vare ifølge den ved Naadsueplacat af 8de April 1868 bekendtgjorte Vedtægt er Gjenstand for bunden Næring i Kjøbenhavn.

Hvad Sigtelsen for Bedrageri eller Forsøg paa denne Forbrydelse angaaer, saa har Tiltalte tilstaaet, at han i November Maaned f. N. har til Vicualiehandler Wilhelm Theodor Jensen i 2 forskjellige Gange solgt i det Hele 22 Pbd. Hestekjød, uden at omtale, at det var saadant Kjød, og senere een Gang salbudt ham Hestekjød, uden at nogen Handel kom i Stand, og da udtrykkeligen erklæret, at Kjødet ikke var Hestekjød; men han har vedblivende nægtet at have villet udgive Kjødet for Jensen for Andet end hvad det var, navnlig for Drekjøb, og paastaaet, at han ved den sidstnævnte Leilighed ifkun nægtede, at Kjødet var Hestekjød, for at det ikke skulde blive hørt af den tilstedeværende Politibetjent Nr. 213 Jørgensen, at Jensen købte saadant Kjød, men forinden at allerede denne Tiltaltes Forklaring fremkalder en ikke ringe Forbrydning mod Lovligheden af hans Forhold ligeoverfor Jensen, saa er det derhos oplyst og tildeels erkjendt af Tiltalte selv, at han solgte og salbudt Hestekjødet til en Priis, som idetmindste var et Par Skilling høiere for Pundet, end det kunde kjøbes for hos Hesteflagterne, samt forklæret af Vicualiehandler Jensen og dennes Hustru Dine Jensine Wilhelmine Lønholdt, at Tiltalte ogsaa, da han 2den Gang solgte dem Hestekjød, paa Forespørgsel nægtede, at det var saadant Kjød, og ved samtlige disse Omstændigheder maa det ansees tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte ved at sælge og salbyde Jensen det omhandlede Hestekjød har lagt an paa at faae denne, der købte det for Drekjøb, til at antage det for saadant Kjød for paa denne Maade paa Jensens Beføstning at faae en høiere Betaling for Kjødet, end det i Virkeligheden var værd. Ligeledes maa det ansees tilstrækkeligen godtgjort, at Tiltalte med Hensyn til det ommeldte Stykke Hestekjød, som han salbudt den 14de Marts d. N., men uden at han fik det solgt, har gjort sig skyldig i Forsøg paa et lignende svigagtigt Forhold som ovenomhandlede, thi vel har han ogsaa forsaavidt nægtet, at han vilde sælge Kjødet for Andet, end hvad det var, men herpaa findes ei heller i dette Tilfælde at kunne lægges nogen Vægt, naar henføres til, at han har maattet erkjende, at han intet af de Steder, hvor han salbudt Kjødet, angav det som Hestekjød, men derimod paa et Sted udtrykkeligen erklærede det for at være Drekjøb, og at hans Forklaring betræffende hans sidstnævnte Udfærd — hvortil han først har angivet som sin Bevæggrund, at han nok antog, at den, til hvem han salbudt Kjødet, dog alligevel ikke vilde kjøbe det, og senere har tilføjet, at han ogsaa gjorde det for den eventuelle Kjøbers Skyld, da denne havde Gæster hos sig — som vækkende og tildeels usandsynlig ikke kan komme i Betragtning, medens den Omstændighed taler mod Arrestanten, at han ikke, naar han hand-

lede uden Svig, kunde vente nogen Fortjeneste paa Kjøb, som han selv havde kjøbt hos Hesteflagtere.

I Henhold til det saaledes Anførte vil Tiltalte blive at bømme deels efter Straffelovens § 256 jfr. § 251 sammenholbte tildeels med § 46 efter Omstændigheberne til simpelt Fængsel i 14 Dage, deels efter fornævnte Forordnings § 4 jfr. Placat 27de November 1839 § 1 til en Kjøbenhavns Communes Kasse tilfaldende Mulct, der fastsættes til 10 Rd."

Nr. 182.

Advocat Heinrichsen  
contra

**Lauritz Jensen** (Defensor Bunken),

der tiltales for Ildopaasættelse eller ialtsalb forsættelig Ødelæggelse eller Bestabigelse af fremmed Eiendom.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Mai 1870: „Arrestanten Lauritz Jensen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salarair til Actor og Defensor, Procuratorerne Juul og Bejer, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at der efter de oplyste Omstændigheber ved Straffens Bestemmelse findes at maatte tages Hensyn til Straffelovens § 39, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 18 Maanedes.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maanedes. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Lauritz Jensen for Ildopaasættelse eller i alt Fald forsættelig Ødelæggelse eller Bestabigelse af fremmed Eiendom anlagte Sag er det bevist ved Arrestantens egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse, at han den 17de December f. A. omtrent Kl. 5 om Eftermiddagen har, for at hævne

fig paa sin Moder Bobil Jensen, paa hvem han var forbitret, fordi hun havde bortviist et Fruentimmer, med hvilket han samlebede, fra sin Bopæl, sat et brændende Lys under den i hans Moders Beboelsesleilighed paa 3die Sal i Eiendommen Nr. 22 i Vædermadsens Gang værende Seng i det Niemed, at ikke alene denne, men ogsaa Moderens øvrige Eiendele fulde opbrænde, hvorved bewirkedes, at det i Sengen værende Halm og endeel af Sengens ene Side fortændtes af Ild, samt at 2 Tæpper, et Skjort og tildeels en Madras odelagdes, og saaledes paaførtes Arrestantens Moder et Tab, hvis Størrelse hun har vurderet til 1 Rd., medens derimod Ilden, idet Arrestantens Moder kom hjem og opdagede den i Leiligheden værende Brand, blev slukket, inden nogen af Husets faste Dele var bleven angreben af samme.

Arrestanten, i hvis Forsæt det ikke kan antages at have ligget at forarsage Husets Brand, har erkjendt, at han vel kunde indsee, at den af ham anlagte Ild let kunde udbrede sig til selve Huset; og at dette kunde være steet, hvis Ilden ikke var bleven opdaget saa tidligt, er ogsaa meget sandsynligt, idet det paagældende Værelse kun havde en Høide af 3 Alen og et Loft af Bræder uden Gips eller anden Afspudsning, og i saa Fald vilde der, uagtet den Tid paa Dagen, paa hvilken Ildspaaføttelsen fandt Sted, efter Husets Indretning endog muligen kunde have opstaaet Fare for Menneffers Liv.

Efter hvad der er oplyst med Hensyn til Arrestantens Tilregnelighed har han, der lider af Epilepsi (Krampestag) og sees at være en til overdreven Nybelse af stærke Drikke hengiven Person, den Dag, han udførte den ommeldte Gjerning, været beruset i en ikke ubetydelig Grad og et Par Timer forinden Gjerningsstetblikket havt et Anfald af den fornævnte Sygdom; men da det kongelige Sundhedscollegium i en den 14de d. M. afgiven Erklæring har udtalt, at, ffjøndt det maa erkjende Muligheden af og til en vis Grad Sandsynligheden af, at Arrestanten kan have udført den ovenomhandlede Ildspaaføttelse under Indflydelsen af en ved foran omtalte hans Sygdom væsentlig betinget Sindstemning, saa vidne dog de foreliggende Oplysninger ikke saa stærkt for et saadant Afhængighedsforhold af Forbrydelsen til Sygdommen eller overhovedet for en saadan abnorm Sindstilstand hos Arrestanten, at det tør erklære sig for, at han ikke skulde have været i Besiddelse af fuld Tilregnelighed, — saa maa det antages, at dette har været Tilfældet.

I Henhold til alt Foransførte vil Arrestanten, som er født den 25de November 1844 og tidligere straffet, blandt Andet ved Kjøbenhavn's Amts nordre Virks Extraretsdom af 26de Mai 1865 under en mod ham for attentet Voldtægt anlagt Sag efter Lovgivningens Analogi med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved denne Rets Dom af 31te Juli 1866 i Medfør af Straffelovens § 306 efter sammes § 228 ligeledes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Sætatens combinerede Rets Dom af 18de November 1867 efter § 660 i Krigsartikelsbrev for Landtjenesten ved Sætatens og Analogien af sammes § 604 cfr. Søkrigsartikelsbrevets § 562, samt efter Straffelovens § 230 med samme Straf, nu blive at dømmes efter sidstnævnte Lovs § 2821ste Stykke efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar."

## Torsdagen den 30te Juni.

Nr. 159.

Advocat Klubien  
contra**Millius Jacobsen** (Defensor Levinfen),

der tiltales for formeentlig begaaet Tyveri samt for Fornærmelser mod Dommeren.

Odense Rjbstads Extraretsdom af 4de Februar 1870: „Til-  
talte Millius Jacobsen bør hensættes i Fængsel paa Band og  
Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede alle med denne Sag lov-  
ligen forbundne Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Pro-  
curator P. Hansen og til Defensor, Cancelliraad Procurator Pe-  
tersen hver 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de April  
1870: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes,  
at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salair til  
Procuratorerne Casse og B. Christensen for Overretten betaler  
Tiltalte Millius Jacobsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under  
Afsærd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil  
Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne  
bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

## Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør  
ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes  
til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne  
Klubien og Levinfen for Høiesteret betaler Til-  
talte 20 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Forsaavidt Tiltalte  
Millius Jacobsen under nærværende fra Odense Rjbstads Extraret hertil  
indankede Sag actioneres for Tyveri, er der ikke mod hans Benægtelse til-  
veiebragt Beviis for, at han har frastjaalet Marschandiser Meilgaard i Odense  
i Novembr Maaned f. A. en Femvigsdalerfeddel, eller at han har frastjaalet  
Samme en Ulbrvie, et Par Seler og en Raffjet, eller at han for et Par Ar  
siden har frastjaalet Madam Langøe sammesteds et Tremarksstykke; det maa

berfor billiget, at han under denne Deel af Sagen ved den indbantebe Dom er tillagt Frisindelse.

Naar han dernæst er actioneret for Fornærmelser mod Dommeren, Appellationsretsraad Koch, da hedder det i det af denne den 16de November f. A. optagne Forhør, at Tiltalte, efterat Dommeren i Genhold til en samme Dag fremlagt Rapport havde foreholdt ham, at hans Forklaring angaaende de Klædningsstykker, han sigtedes for at have frastrjaalet Meilgaard, var usandsfærdig, foer op imod Dommeren og erklærede denne for en Løgner, idet han tilføiede, at Dommeren skulde blive en Løgner, indtil han friede ham for de Bestyrdninger, han havde rettet mod ham, og at han flere Gange gjentog dette, hvorhos han engang knyttede Næven og rakte den ud mod Dommeren, ligesom han begjærede tilført Protocollen, at han ikke havde nogen Respect for Dommeren, og at denne var en Løgner, og at han derfor vilde have bestikket en anden Dommer.

Efter Forhørets Udbisende er han vedbleven at bruge lignende Uttringer mod Dommeren, og da denne paalagde ham at forlade Retssalocalet, ved hvilken Leilighed Dommeren, som han paany udfjældte for Løgner, kaldte ham en Tyveknaegt, svarede Tiltalte, „at Dommeren selv skulde blive en Tyveknaegt, indtil han beviste, at Tiltalte var det.“ Tiltalte angiver, at hans Ord ved denne Leilighed vare: „Det kan De selv være, indtil jeg bliver det.“ I Forhør 26de November indrømmede Tiltalte, at det gjerne kunde være, at han havde forløbet sig i Retten, men paafod, at det var, fordi han var vred, „da Dommeren havde taget ham hans Væ fra“, og yttrede, at han ikke agtede at gjøre nogen Undskyldning for hvad han dengang havde gjort.

I Forhør 8de Januar d. A., der er optaget af den i Sagen bestiktede Sættedommer, erklærede Tiltalte, at han ikke fragik at have sagt i Retten, at Appellationsretsraad Koch var en Løgner, ligesom han ansførte, at denne havde forviret ham ved i Aaret 1867 at have foranlediget ham anholdt i Kjøbenhavn som mistænkt for Bedrageri, uagtet han deri var uskyldig.

Naar Tiltalte senere har ansført, at han under Forhøret 16de November havde betragtet Dommeren som Repræsentant for Meilgaard, og at han ved Udtrykket „Løgner“ havde sigtet til denne og ikke til Dommeren, da stemmer dette ikke med bemeldte Forhørs Indhold eller med hvad Tiltalte har erkjendt i de ovennævnte Forhør af 26de November f. A. og 8de Januar d. A.; hans Formening at være bleven forviret af Appellationsretsraad Koch i 1867 saavner derhos al Grund, da bemeldte Embedsmand da ikke har foretaget Videre mod Tiltalte, end hvad der paahvilede ham som Embedsplygt efter en til ham gjort Anmeldelse om et formeentligt Bedrageri, og hvad der dengang passerende kan paa ingen Maade disculpere Tiltalte med Hensyn til den af ham mod bemeldte Dommer under hans Function i Retten udbiste Haan og de brugte Skjældsord, navnlig den oftere gjentagne Benævnelse „Løgner“. Naar det endvidere imputeres Tiltalte, at han under et Forhør har rakt Tungen ud, har han benægtet dermed at have tilfjættet at insultere Dommeren, og det kan ikke anses godtgjort, at han hermed har havt saadan Hensigt.

Tiltalte, der er født 1820 og ikke findes tidligere straffet, er for det ham saaledes overbevisede Forhold ved den indankede Dom rettelig anset med Straf efter Straffelovens § 101, men Straffen, der er bestemt under Hensyn til den længere Varetægtsarrest, Tiltalte under Sagen har været undertastet, til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, findes at burde bestemmes til lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, idet Betingelsen for Straffens Nedsættelse paa Grund af udholdt Varetægtsarrest efter Straffelovens § 58 ikke findes at være tilfælde.

Med denne Modification vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger findes passende, være at stadfæste."

---

## Første extraordinaire Session.

Mandagen den 25de Juli.

Nr. 193.

Advocat Brock  
contra

**Jens Eriksen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Forsøg paa Drab.

Frijsenborg Faurstov Virks Extraretsdom af 12te April 1870: „Arrestanten Jens Eriksen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneeder samt udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Friis 6 Rd. og Defensor, Cancelliraad Ziellian 5 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 7de Juni 1870: „Tiltalte Jens Eriksen bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Aar. Saa betaler han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Morville og Procurator Isaacsen, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

---

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Sens Eriksen for Forsøg paa Drab. Ved Tiltaltes egen Tiltaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han Natten mellem den 22de og 23de Januar d. A., efterat være staaet op af sin Seng, har uden nogen foregaaende Uenighed med sin Hustru, der laa i en anden Seng i samme Værelse, kastet sig over hende og i den Hensigt at skjære Halsen over paa hende, med en Barbeerkniv tilføjet hende flere Saar, hvoriblandt navnlig et betydeligere paa venstre Kind fra Underkjæbens nederste Rand til henimod Dreslappen, men uden at det imidlertid lykkedes ham at fuldføre sit Forsæt, idet han paa Grund af Mørket ikke kunde see, hvor han skar; og da Konen greb for sig og tilligemed Børnene, der laae hos hende, streg, ligesom ogsaa Tiltalte streg, reiste han sig fra hende og kastede sig paa sin Seng, hvorefter hun løb ind til en Nabo om Hjælp. Det maa derefter antages, at Tiltalte har omtrent tømt en Flaske Brændeviin, hvoraf han tidligere paa Aftenen havde drukket en Snaps og umiddelbart før Overfaldet ligeledes havde drukket, uden at der imidlertid er Fjæle til at antage, at han da skulde være blevet beruset, og da Naboerne kom tilstede, gif Tiltalte først skrigende imod dem, hvorfor de forlode Stedet, men da de atter i større Antal kom tilstede, fandt de ham liggende beruset i Sengen. Tiltaltes Hustru, der samme Nat, Overfaldet havde fundet Sted, kom under Lægebehandling, maa antages senere at være fuldstændigt helbredet, i alt Fald med Undtagelse af nogle vansirende Ar. Tiltalte vedgif strax i det første Forhør at have forøvet den ommeldte Gjerning, idet han nærmere forklarede, at han, da han ved Middagstid den 22de Januar kom hjem fra sit Arbeide, var i en meget nedtrykt Stemning, der var fremkaldt ved hans trange Kaar, idet han meente ikke at kunne skaffe det Nødvendige til sin Families Underholdning, og medens han derefter sysslede med noget Træstoarbeide, paakom den Tante ham, at han for at frie sin Kone fra Verdens Betyrninger vilde af Kjærlighed til hende berøve hende Livet og derefter tage sig selv af Dage, idet han stolede paa, at gode Mennester vilde tage sig af hans Børn, men uden at han isvrigt da gjorde sig nogen Tanke om, paa hvad Maade han vilde udføre en saadan Gjerning, og først om Aftenen, da hans Kone var gaaet i Seng, kom pludselig den Tante paa ham at bruge den ovennævnte Barbeerkniv, hvorefter han sprang ud af Sengen og tog Barbeerkniven fra dens Plads paa Loftsbjælken og overfaldt sin Kone paa den anførte Maade. I et senere Forhør har Tiltalte — efter i Mellemtiden at have i Arresten ubviist en Afsærd, der efter en af Dommeren til Protocolen gjort Bemærkning kunde tyde paa, at han muligens ikke var ved sine fulde Sjælskræfter — afgivet en Forklaring, der gaaer ud paa, at han egentlig ikke kan angive sin Bevæggrund til Gjerningen, men at Tanken om at aflive Konen kom paa ham om Aftenen, uden at han veed hvorledes, og uden at han tidligere havde tænkt derpaa, hvorhos han har udsagt, at Gjerningen ikke er udført af Ondskab mod hende, idet han tværtimod holder meget af hende. Senere har Tiltalte gjentaget sin Forklaring om, at han ikke veed, hvad hans Bevæggrund var, idet han dog har udtalt en Formodning om, at Grunden kan

være den, at han i sidste Krig forsættelig havde affbudt Pegefingern paa den høire Haand for saaledes at slippe fri for Tjenesten, hvilken Forseelse efter hans Udfagu senere bestandigt har tunget paa hans Samvittighed, og efter at være foreholdt det Usandsynlige i, at hans Sindsstemning i denne Anledning skulde have foranlediget Overfaldet paa hans Kone, har han erkjendt, at hans Handlemaade mod Konen ikke kan hidrøre herfra, hvorhos han har udsagt, at hans Bevæggrund var Livslede og Duffet om at befrie sin Kone for Verdens Bekymringer, men at han nok ikke har havt Magt nok til at tage Livet af sig selv.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Tiltalte, hvis Studsmaalsbog ikkun indeholder rosende Vidnesbyrd, altid har været en ordentlig, ærnelig og flittig Mand, der tidligere i det Hele har levet i et godt Forhold til sin Hustru, med hvem han har flere Børn, men at han derhos har været af en sær, indesluttet Character, og at han navnlig har været tilbøielig til at ængste sig for Udkommet, hvortil der dog ikke kan antages at have været tilstrækkelig Grund, idet han og hans Familie ikke have lidt nogen egentlig Trang. Efter hans Hustrus Forklaring har der navnlig efter sidste Juul været noget Særegt i hans Væsen, der maa antages især at have givet sig tilkjende ved Nedtryktthed i Sindet og Uro i Forbindelse med en usædvanlig Omhye for Børnene; hans Hustru har imidlertid yttret, at hun aldrig har mærket noget Tegn paa, at han ikke var ved sin fulde Fornuft, og at det ingensinde er kommet i hendes Tanke, at han kunde faae en saadan Gjerning i Sinde som den ommeldte, men at hun dog nu maa troe, at det Særegne i hans Væsen i den senere Tid har havt sin Grund i, at han nærede en saadan Tanke, og at hun nu ogsaa troer, at han tidligere har tænkt paa at ville ombringe deres sidstebødte Barn, samt at hun antager, at Tiltalte maa have været kjed af Livet og har villet have hende med sig, naar han tog sig selv af Dage.

Tiltalte har ogsaa vedgaaet, at han kort efter, at hans sidste Barn var født, tænkte paa at ville ombringe det, idet han nærmere har forklaret, at det vel var af Næringsjorg, men at han ikke kunde faae det over sit Hjerte at udsjøre denne Tanke.

I en angaaende Tiltaltes mentale Tilstand afgiven Erklæring har vedkommende Districtslæge blandt Andet yttret, at Tiltalte med største Sandsynlighed har lidt af en sygelig Sindstilstand under Formen af Melancholi, at han har handlet under Paavirkning af denne Sindssygdom, og at han som saadan ikke saaledes som et sjæleligt sundt Menneske kan have havt en fri og selvbestemmende Brug af sin Forstand og Villie og følgerig heller ikke saaledes kan være fuldkommen tilrægnelig som dette, og ligeledes har Overlægen for Sindssygeanstalten ved Aarhus erklæret, at han ganske maa tiltræde den af Districtslægen i hans ommeldte Erklæring udtalte Anskuelse, at Tiltalte har begaaet den omhandlede Gjerning under Indflydelse af en sygelig Sindstilstand.

Efter hvad saaledes er oplyst, maa det anses godtgjort, at Tiltalte forsættelig har søgt at stille sin Hustru ved Livet, uden at der imidlertid er til-



strækkelig Grund til at antage, at han har handlet efter egentligt Overlæg, og medens der efter Sagens samtlige Oplysninger ikke er Føje til at antage, at han ganske fulde have manglet Tilregnelighed, maa det antages, at han paa Grund af den ovennævnte sygelige Sindstilstand ikke i Gjerningens Lieblif har været i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, der findes hos sjælsunde Personer.

Tiltalte, der er født i Aaret 1840 og ikke tidligere har været offentlig Tiltale eller Straf underkastet, vil saaledes være at anses efter Straffelovens § 191 cfr. §§ 46 og 39, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Aar."

Nr. 199.

Advocat Brock

contra

### **Johanne Zachariasen** eller **Johanne Zacharias Jensen** (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri eller ialtfald Hæleri og for Overtrædelse af et hende af Politiet givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Juni 1870: „Arrestantinden Johanne Zachariasen eller Johanne Zacharias Jensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Alberti og Appellationsraad Suel, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Foraauidt Arrestantinden Johanne Zachariasen eller Johanne Zacharias Jensen, der er født den 27de October 1842 og tidligere anset, foruden ved Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extraretsdom af 6te Februar 1868 efter Straffelovens §§ 253 og 254 sammenholdte med § 57 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, 3 Gange for Tyveri, senest ved Højesteretsdom af 2den September sidst-

nævnte Aar efter fornævnte Lovs § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, under nærværende imod hende for Tyveri eller ialtsald Hæleri og for Overtrædelse af et hende af Politiet givet Tilhold anlagte Sag sigtes som skylbig i Tyveri eller Hæleri, er det beviist ved hendes egen Tilstaaelse, der bestrækkes af det i saa Henseende isvrigt Dyllyste, at hun har været i Besiddelse af en til 4 Mk. værderet Parasol, med Hensyn til hvilken Thora Judith Møller har afslagt Tilhjemlingseed og ført Beviis for sin tidligere Besiddelse, og da intet Hensyn kan tages til Arrestantindens ubeskræbte Udbjagn, at hun har kjøbt den ommeldte Parasol, hvilken Thora Judith Møller vil være bleven frafsjaalen den 26de April d. A., samme Dags Aften i en Boutik i lille Selliggeistsstræde, medens det er oplyst, at Arrestantinden, efter hvad denne ogsaa selv har erkjendt, har været i Vestjaaens Boutik, hvor Parasollen horede, netop ved den Tid, Vestjaaen sævne den, saa findes Betingelserne for Anvendelsen af det i D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis saaledes at være tilstede, at Arrestantinden maa anses overbeviist selv at have sjaalet den omhandlede Parasol.

Swad angaaer den sidste Deel af Actionen, saa er det beviist ved Arrestantindens egen med det isvrigt herom Oplyste stemmende Tilstaaelse, at hun imod et hende den 26de Marts d. A. til Kjøbenhavn Politiprotocol over mistænkelige hjemsendte Personer under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold har taget Ophold her i Staden uden derom at have gjort nogen Anmeldelse til den ommeldte Protocol.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu være at dømmes deels efter den ovenommeldte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, deels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Bettleri, og findes Straffen under Et at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes.

Nr. 202.

Advocat Hindenburg

contra

**Ane Cathrine Pedersen** (Defensor Bungen),

der tiltales for at have født i Dølgemaal og for strax efter Fødselen at have dræbt sit Barn.

Fjends Nærlyng Herreders Extraretsdom af 10de Mai 1870: „Arrestantinden Ane Cathrine Pedersen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt udrede alle af Actionen og hendes Arrest lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Landsoverretsprocurator Sjaacsen 5 Rd. og til Defensor, Landsoverretsprocurator Cancelliraad Møller 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Juni 1870: „Underrets-

dommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Ovrerretten, Procuratorerne Fastling og Morville, betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afværð efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Ane Cathrine Pedersen, der er født i Aaret 1851 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for at have født i Dølgemaal og strax efter Fødselen at have bræbt sit Barn.

Den af Arrestantinden afgivne Tilstaelse, der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, gaaer ud paa, at hun, der i Sommeren f. A. var blevet besvangret af en Karl, med hvem hun tjente sammen, strax da hun mærkede, at hun var blevet frugtommelig, fattede det Forfæt at dræbe Barnet, idet hun var kjed af den Byrde, som hun tænkte sig det maatte være at skulle sørge for et Barn, da hun selv endnu var saa ung; som Følge heraf nægtede hun ogsaa for sin Huusbond og Madmøder at være frugtommelig, sørgede ikke for Børnetoi og talte heller ikke til Barnets Faber om Bidrag til Barnet, medens hun iøvrigt vil have meddeelt ham, at hun var frugtommelig. Den 8de April d. A. følte hun et Ubehagende, men gik dog ikke tilsengs før ved sædvanlig Tid om Aftenen; den næste Morgen følte hun sig saa daarlig, at hun ikke kunde staa op, og ved Middagstid fødte hun, uden at det blev bemærket af Noget, et Barn, som hun mærkede var levende, men hvilket hun, inden det endnu var blevet fuldstændig skilt fra hende, qualte ved at klemme med begge Hænder om dets Hals, indtil hun antog, at det var dødt.

Den af vedkommende Læger, der have obduceret Barnet, afgivne Erklæring gaaer ud paa, at dette var fuldbaaret og levende født med Evne til at fortsætte Livet, og at Dødsarsagen maa antages at være et anvendt Tryk paa Luftrøret.

For dette Forhold vil Arrestantinden være at ansee efter Straffelovens § 192, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes være at stadfæste."

# Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 20.

Den 5te August.

1870.

---

---

## Forste extraordinaire Session.

Mandagen den 25de Juli.

Nr. 10. **Finantsministeren** paa Statskassens Vegne (den  
constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Bunken)

contra

Urtekræmmer **J. C. Sølling** (Sngen),

betræffende Tilbagebetaling af en i Anledning af Erhvervelse af  
Eiendommen Matr.-Nr. 18 a i Gjentofte erlagt Recognition.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 30te No-  
vember 1868: „Citanten Urtekræmmer J. C. Sølling bør være  
berettiget til af Statskassen som Eier af Bernstorff Gods at er-  
holde udbetalt 254 Rd. 1 Mk. 10 s med Renter 5 pCt. aarlig  
fra den 29de Juli f. A. indtil Betaling skeer. Processens Om-  
kostninger ophæves.“

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,  
og idet de Høiesteret forelagte nye Dplysninger ingen Indflydelse  
kunne faae paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør  
ved Magt at stande.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten Urtekræmmer  
J. C. Sølling har under nærværende Sag paastaet Indstævnte, Finants-  
ministeren paa Statskassens Vegne som Eier af Bernstorff Gods, tilpligtet

at tilbagebetale ham 254 Rd. 1 Mk. 10 ß, som Titanten formeentlig urettelig har erlagt i Recognition i Anledning af Erhvervelsen ved Skjøde af Eiendommen Matr.=Nr. 18 a af Gjentofte, tilligemed Renter 5 pCt. aarlig fra Ksagens Dato den 29de Juli f. A. indtil Betaling skeer og Sagens Omkostninger stadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indskævnte, for hvem den constituerede Kammeradvocat efter Ordre har givet Møde, har derimod paastaet sig frifunden og sig tillagt Sagens stadesløse Omkostninger, derunder Salair til Kammeradvocaten.

I de i Aaret 1767 udfødte Arvefæstestjødor paa Gaardene Nr. 10 Maglegaard og Nr. 21 Tranegaard i Gjentofte Sogn betingede den daværende Eier af Bernstorff Gods sig i Post 4, at, naar Gaardens Eiere og Efterkommere skulde finde for godt efter den foregaaende 3die Posts Formelning til Eiendomsret at afhænde nogen liden eller stor Deel af Gaardens tilhørende Ager og Eng, saa havde han strax hos Eieren af Bernstorff at anmelde samme Kjøb og Estrækning, som strax skulde opmaales efter Kvadratalen og i Henseende til sin Størelse til Efterlægstens Underretning indføres og annoteres i den ved Bernstorff Gods bestandig forblivende allernaadigst approberede Matricul- og Grændseprotocol, hvorfor intet Skjøde maatte anses gyldigt, førend Maalebrevet af ham og efterkommende Eiere af Bernstorff var understrevet og besørget lovligt udfødt, og de skulde for denne Forretning og saadant Maalebrevs Udførelse betale i Recognition til ham og efterkommende Eiere af Bernstorff 3 Rd. af hver Tønde Land eller 14,000 □ Alen, som fra Gaardens rette Tilhørende afhændes og overdrages til Fremmede og Andre udenfor Bøndestanden, hvorimod en Moderation var indrømmet i Tilfælde af Salg til Bønder. I den 12te Post i samme Skjøder hedder det dernæst, at, saasnart Forandring i ene eller andre Tilfælde skulde finde Steb med denne Gaards nuværende Beboere, skulde til ham og efterkommende Eiere af Bernstorff istedetfor de sædvanlige Fæstepenge betales denne fastsatte Recognitionssumma 2 Rd. af hver Tønde Hartkorn uden videre Indfæstning eller Hunsbondshold i berørte Tilfælde at erlægge enten nu eller herefter.

Efter hvad der er givet under Sagen, som disse 2 Gaarde senere i een Eiers Besiddelse, og denne udstykkede Gaardene og bortsolgte en Deel Parceller derfra, af hvilke Nr. 4 af Tranegaarden og Nr. 5 og 6 af Maglegaarden igjen samlede hos een Eier og derefter yderligere udstykkedes, hvorved et Matr.=Nr. 18 a fremkom med gl. Hartkorn 4 Tdr. 7 Skpr. 1 Fdtr. 1½ Alb., paa hvilken Eiendom Titanten, efterat den isølge Execution var solgt ved Auction, og han ved Transport af 14de September 1861 havde faaet overdraget Retten til at erholde Auctionsskjøde, under 25de September f. A. erholdt saadant Skjøde.

I Anledning heraf blev der, idet Bernstorff Gods siden 1840 var overgaaet til Statens Eiendom, paa Kjøbenhavns Amtshuse affordret Titanten i Recognition 3 Rd. pr. Td. Land af 45<sup>00</sup>/<sub>140</sub> Tdr. Land med 136 Rd. 94 ß, hvilket for 2 Afhændelser, nemlig Salget til hans Formand og Transporten fra denne til ham, udgjorde 273 Rd. 92 ß, som Titanten betalte. Da Ei-

tanten imidlertid formener, at der kun burde have været affordret ham Recognition efter Skjøbneres 12te Post med 2 Rd. pr. Td. Hartkorn, hvilket for Eiendommens ovenangivne Hartkorn vilde have udgjort 9 Rd. 5 Mk. 1 f eller for de 2 Afhændelser 19 Rd. 4 Mk. 2 f, har han, efter forgjæves at have ansøgt Finanzministeriet om Tilbagebetaling af det formeentlig formeget erlagte Beløb 254 Rd. 1 Mk. 10 f, anlagt nærværende Sag, hvorunder han søger Finanzministeren tilpligtet at tilbagebetale ham Beløbet.

Det er i saa Henseende af Citanten fremhævet, at der ved den fra hans Side stete Erhvervelse af Eiendommen Matr.-Nr. 18 a ikke har fundet nogen Udskykning eller Udparcellering Sted, for hvilket Tilfælde alene Skjøbneres Post 4 paalægger en Recognition af 3 Rd. pr. Td. Land, men ifkun en Forandring af Arvesæfter, i hvilken Anledning den 12te Post kun bestemmer en Recognition af 2 Rd. pr. Td. Hartkorn, og da den i 4de Post ommeldte Recognition udtrykkelig er betinget som Erstatning for Udgifter til Opmaaling og Maalebrevets Udfærdigelse m. v., kan den ikke med Rette affordres, naar en Parcel usforandret afhændes, ligesom der ingen Ret længere skalde være til den omhandlede Recognition pr. Tønde Land, efterat Grændseprotocollen ikke længere eksisterer og ingen Opmaaling eller Notering i samme findes Sted. Citanten har fremdeles paaberaabt sig, at han, for at faae sit Skjøde tingløst i rette Tid og i Forbindelse dermed en til Kjøbenhavn's Overformynderi udstedt Obligation med Panteret i Eiendommen med Besætning og Inventarium, var nødsaget til uden nærmere Undersøgelse at erlægge, hvad der paa Amtstuen blev ham afkrævet i Recognition, men at Finanzministeriet i et tidligere lignende Tilfælde har bevilget Nedsættelse af den aftrævede Recognition og Tilbagebetaling af det formeget oppebaarne Beløb og derhos i Strivelse af 9de Juli s. A. udtalt, at man har troet for Fremtiden at burde fravige den tidligere vedtagne Fortolkning af Bestemmelserne om Udredelse af Recognition af de Bernstorffske Arvesæfte-Eiendomme.

Fra Indstævntes Side er det derimod gjort gjældende, at det har været en administrativ Praxis, hvorfra kun i ganske enkelte Tilfælde er afveget, ifkun at ansee Bestemmelsen i Skjøbneres Post 12 om Recognition efter Hartkornet anvendelig, naar Gaardene udeelte stiftede Eiere, hvorimod Recognition efter Skjøbneres Post 4 blev at erlægge ved alle senere Afhændelser, naar den oprindelige Gaard havde været Gjenstand for Deling og Udskykning, og at denne Fortolkning ogsaa antages at have Hjemmel i Skjøbnerne, idet den i sammes 4de Post bestemte større Recognition ikke saameget havde Hensyn til at yde Erstatning for Omkostninger ved Opmaalingen, men nærmest sigtede til efter de daværende Landbosforhold at modarbejde Udskykning og bevare Gaardmandsklassen samt derhos tillige at yde Bederlag for tidligere Indsættning og Sikkerhed for Risicoen med Hensyn til Skatter, samt at den senere vedtagne liberalere Fortolkning af de omhandlede Bestemmelser ikke kan medføre nogen Forpligtelse til at tilbagebetale det paastævnede Beløb, der i sin Tid er erlagt og modtaget i fuldkommen god Tro.

Det skjønnes nu ikke rettere, end at Citanten maa gives Medhold i, at

Bestemmelserne i de oprindelige Arvesæstjødernes 4de Post om Opmaaling m. m. ikke passe paa senere Afhændelser af Parceller af Eiendommen, der tidligere ere lovligt afskilt, og naar den paabudte Recognition pr. Tønde Land er saaledes knyttet hertil, at det i samme Post endog udtrykkelig hejder, at Recognitionen betales for denne Forretning og saadant Aaalsbrevs Udfærdigelse, findes der, uanset om Hensigten med sammes Paahjælp ikke udelukkende maatte have været at yde Erstatning for Udgifter ved Opmaalingen m. v., at mangle Hjælp til at fordræ Recognition efter bemeldte 4de Post udenfor de Tilfælde, hvor Afhændelsen slutter sig til en umiddelbart forudgaaet Deling, hvorimod Bestemmelsen i den 12te Post om Erlæggelsen af den der ommeldte Recognition af 2 Rd. pr. Td. Hartkorn som den, der ligger nærmere, maa afgive Reglen for Recognitionens Beregning ogsaa med Hensyn til Afhændelser af tidligere fraskilte Dele af Gaarden, der nu uforandret overgaae til ny Eier, om end dette Tilfælde ikke ligefrem omhandles i bemeldte Post, hvorved bemærkes, at det under Proceduren fra Citantens Side er forudsat, at en Recognition skulde erlægges.

I det foresliggende Tilfælde findes der saaledes ifkun at burde være betregnet Recognition efter Stjødernes 12te Post med 2 Rd. pr. Td. Hartkorn, istedetfor som skeet er med 3 Rd. pr. Td. Land efter sammes 4de Post; og hvad dernæst angaaer Spørgsmaalet, om Citanten kan ansees berettiget til at erholde det i Recognition formeget betalte Betsp tilbagebetalt, maa han ogsaa heri gives Medhold, uden at det kan komme i Betragtning, at han i sin Tid uden Reservation har erlagt det ham affordrede Betsp, da det er Modtageren, in casu vedkommende Amtsforsvalter, der, skjøndt i fuldkommen god Tro, har givet Anledning til, at der er betalt formeget, og det i ethvert Fald laa denne, der gjorde Beregningen over, hvormeget der skulde erlægges i Recognition, nærmere end Citanten, som maatte være berettiget til at gaae ud fra, at Beregningen paa Amtstuen var rigtig, at undgaae Feiltagelsen.

Citantens Paastrand findes saaledes at burde tages til Følge, idet sluttelig bemærkes, at Beregningen af Recognitionen efter den 12te Post i Stjødernes som grundet i en contractmæssig Stipulation maa i Medsær af Frdn. 24de Juni 1840 § 16 skee efter den gamle Matriculs Hartkorn.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der saaledes ikke kunne tillægges den constituerede Kammeradvocat noget Salair hos Modparten."

Nr. 208.

Advocat Lewinsen

contra

**Ane Nicolaisen** (Defensor Bunken),

der tiltales for Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Juli 1870: „Arrestantinden Ane Nicolaisen bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavn

Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 90 Dage og tilsvare denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinsen og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Ane Nicolaisen, som er langt over criminel Aalder og tidligere flere Gange straffet for Tyveri, Løsgænger og Betleri, sidst ved nærværende Rets Dom af 5te April d. A. efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri § 1 jfr. §§ 3 og 5 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 60 Dage, ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at være mod et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 7de f. M. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold udebleven fra Ladegaarden, hvor hun af Fattigvæsenet var anbragt, indtil hun den 27de f. M. blev anholdt, vil hun herfor være at ansæe efter ovennævnte Lovs § 1 efter Omstændighederne med lige Arbeide i 90 Dage.“

Nr. 35. **Generaldirectoratet for Skattevæsenet** (den const. Kammeradvocat, Etatsraad Bungen)

contra

Restaurateur **C. Ginderup** og Overretsprocurator **Nissen** som Enebestyrer af Klampenborg Vandcuur-, Brønd- og Badeanstalt (Sngen),

betræffende Størrelsen af Stempelgebyret for tvende angaaende det nye Hotel paa Klampenborg m. v. indgaaede Liecontracter.

Kjøbenhavns Gjældcommissions Dom af 12te November 1868: „De Indstævnte Restaurateur C. Ginderup og Overretsprocurator Nissen som Enebestyrer af Klampenborg Vandcuur-, Brønd- og Badeanstalt bør for Tiltale af Citanterne, Generaldirectoratet for Skattevæsenet i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger ophæves. Procurator Nissen forelægges en Frist



af 8 Dage fra Dommens Afsigelse til at berigtige Stempelpligten af de af ham den 29de Februar og 31te August d. A. fremlagte Indlæg."

### Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Høiesteret ved kongelig Ordre af 4de Mai 1869 er bemyndiget til at tage denne Sag under Paaljenselse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

De i den indankede Dom ommeldte to Leiecontracter indeholde begge en fuldstændig contractmæssig Overenskomst mellem Eier og Leier om Betingelserne, hvorunder de deri omhandlede Leieforhold skulde bestaae i Tidrummet fra April 1867 til April 1872, og efter den ene Contract udtrædes intet Andet til Overenskomstens fulde Krafttræden end en eenfaldig Erklæring fra Leierens Side; i den anden Contract spies vel hertil den Forbring til Leieren, at han stiller fornøden Selvfaldnercaution; men idet Ubleieren ikke derved bespises til vilkaarlig at unddrage sig fra at opfylde den af ham indgaaede Forpligtelse til at lade Leiemaalet bestaae, kan denne Forbring ikke forandre det herom givne Tilfagns Character. I Betragtning af det Anførte findes de paa gjældende Bestemmelser i Contracterne hverken efter Formen eller Indholdet at kunne henføres til de i Stempeloven af 19de Februar 1861 § 65 omhandlede Declarationer, navnlig ikke til de i Paragraphens 2det Punctum nævnte særskilte Tilfagn om i Fremtiden paa nærmere Forlangende at ville paatage sig en eventuel Forpligtelse; hvorimod de, selv om de ikke betragtes som tofaldige endelige Contracter om Leiemaal paa 5 Aar, i hvert Fald maae ansees at indeholde saadanne eenfaldige contractmæssige Tilfagn, som ifølge Stempelovens § 13 skulde stemples som Contracter; jevnfør og Bestemmelsen i Paragraphens sidste Punctum om foreløbige Overenskomsters Stempling. I Henhold hertil ville de Indstævnte efter Citantens Paastand være at dømmes til solidarisk at betale de paastævnte Stempelgebyrer, ialt 50 Rd., med Renter fra Stævningens Dato. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at opkræve.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte bør Een for Begge og Begge for Een til Statskassen betale 50 Rd. med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 1ste Februar 1868, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd.

I den indante De Doms Præmisses hebbes det: „Under 13de Mai 1866 oprettede Bestyrelsen for Klampenborg Vandværk, Brønd- og Badeanstalt som Ubleier to Contracter med Restaurateur C. Gindernup. Den ene angik hele det nye Hotel paa Klampenborg med deri værende Localer, der udleiedes blandt Andet paa Bilskaar, at Leietiden regnedes for det Aar fra 15de Juni til 15de September, og at Leien bestemtes til 1500 Rd., og hebbes det i Contractens 6te Post:

„Skulde Leieren efter Leiemaalets Ophør ønske at forpagte Hotellet, Restaurationen og Conditorbewærtningen uopfigeligt fra Bestyrelsens Side i fem paa hinanden følgende Aar, regnet fra April til April Flyttedag hvert Aar, mod en aarlig Leie af 3,000 Rd. for Hotellet, 2,000 Rd. for Restaurationen og 1,000 Rd. for Conditorbewærtningen, altsaa tilsammen for alle Tre 6,000 Rd., og imod at han stiller den fornødne Selvslybnercaution eet Aar ad Gangen, tilfikkre Bestyrelsen ham saadant i Genhold til den samme ved Generalforsamlings-Beslutning af 23de April d. A. givne Bemyndigelse, som bliver at udskrive af Generalforsamlings-Protocollen og i bekræftet Udskrift at vedhæfte Contracten, naar han senest i hvert Aar 8 Dage før Nytaar og første Gang den 22de December 1866 underretter Bestyrelsen derom.“ Den anden Contract angik Driften deels af et Conditori deels af et Mineralsandsudsalg. Leien bestemtes til 1,000 Rd., og hebbes det i denne Contract's 5te Post saaledes:

„Leiemaalet regnes iaar fra 1ste Mai til 15de September, men, forsaavidt Leieren 8 Dage før den 1ste Januar 1867 erklærer at ville fornye Leiemaalet uopfigeligt fra Bestyrelsens Side i 5 paa hinanden følgende Aar, samtidigt fra hvert Aars April Flyttedag til næste Aars April Flyttedag.“ Disse Contracter, der vare forsynede med Stempel henholdsvis til Taxt 2 Rd. 48 ß og 1 Rd. 64 ß, bleve ifølge Resolutioner af 2den og 5te October 1867 antagne til at forsynes med yderligere Stempel, henholdsvis til Taxt 41 Rd. 64 ß og 8 Rd. 32 ß, tilsammen 50 Rd., og da Restaurateur Gindernup og Overretsprocurator Nielsen som Enebestyrer af fornævnte Anstalt have begjært Spørgsmaalet retteligen afgjort, ere de under nærværende Sag søgte af Citanterne, General-directoratet for Skattevæsenet, til Betaling af fornævnte 50 Rd. med 5 pCt. Renter fra Paaklagens Dato den 1ste Februar 1868 samt Stadesløse Sagsomkostninger, derunder den constituerede Kammeradvocats Salair. Par-

ternes Uenighed hidrører fra, at Titanterne betragte Contracterne oprettede betingelsesviis paa 5 Aar, medens de Indstævnte ansee dem oprettede for en enkelt Saison, men tillige forsynede med en Declaration fra Bestyrelsens Side, der indeholder Vilkaarene for en Fornyelse, og da det nu ikke skjønnes rettere, end at denne sidste Opfattelse stemmer bedst med Contracternes Form ligesom og med den Omstændighed, at der i Hovedcontracten endog kræves, at Leietageren skal for at kunne opnaae Fornyelse stille Selvfryldnercaution, hvis Antagelse efter Udtrykket „fornøden“ maatte blive afhængig af Bestyrelsen, saa findes de Indstævnte at maatte frifindes for Titanternes her under Sagen nedlagte Paastand.

Sagens Omkostninger findes at maatte ophæves, og som Følge af Sagens Udfald vil der ikke være at tilkjende Kammeradvocaten Salair.

Procurator Nissen vil være at forelægge en Frist af 8 Dage fra Dommens Afgivelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 29de Februar og 31te August d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.“

Nr. 201.

Advocat Nellemann

contra

**Jacob Wilhelm Jensen** (Defensor Hindenburg),  
der tiltales for Tyveri, Løsgængeri og Forvanskning af Fattigvæsenets Løi.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Juli 1870: „Arrestanten Jacob Wilhelm Jensen bør straffes med Tugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Westrup og Raas, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Arrestanten Jacob Wilhelm Jensen, der efter sit Opgivende nu er 39 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hans Udsæende, og som er tidligere straffet

Blandt Andet for Løsgængereri og mange Gange for Forbavstning af ham af Fattigvæsenet til Brug overladt Tøi, senest ved denne Rets Dom af 12te April d. A. efter § 1 cfr. § 5 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængereri og Bettleri med Fængsel paa Baand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt for 2den Gang begaaet Tyveri ved Højesteretsdom af 4de Marts 1869 efter Straffelovens § 230 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, er under nærværende mod ham for Tyveri, Løsgængereri og Forbavstning af Fattigvæsenets Tøi anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dplykte stemmende Tilstaaelse overbeviist deels at have overtraadt to ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer, det ene den 9de og det andet den 19de Mai d. A. under sædvanlig Straffetruusel givne Tilhold ved i den Hensigt at undbrage sig Fattigvæsenets Forsorg at have undladt den 15de bemeldte Maaned at vende tilbage til Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var anbragt, og efterat være paagreben den 18de næstefter og derefter afleveret til Ladegaarden, at være undvegen fra denne den 24de s. M. og have opholdt sig her i Staden og Omegn indtil den paafølgende 27de, da han paany blev anholdt af Politiet, deels at have ved de ovenomhandlede Leiligheder solgt 2 Skjorter og et Par Træsko, tilsammen af Værdi 2 Rd. 2 Mk., som han af Fattigvæsenet havde modtaget til Brug, og deels endelig at have den 26de tidtvævnte Maaned fraaiaalet Candidat Albert Schønberg en til 2 Rd. vurderet Portkloffe.

Som Følge heraf vil han nu blive at bømme efter Straffelovens § 231 1ste Led og efter ovennævnte Lov af 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5 sammenholdt med Plan 1ste Juli 1799 § 157 og Placaterne 19de December 1832 og 9de October 1833 § 2, og findes Straffen under Tæt at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 192.

Advocat Levinsen

contra

**Kirstine eller Christine Henriksen Karlebo**

(Defensor Nellesmann),

der tiltales for Tyveri og Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Juni 1870:  
 „Arrestantinden Kirstine eller Christine Henriksen bør straffes med Tugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Høfshøj og Engberg, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinson og Nellesmann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Kirstine eller Christine Henriksen, der er født den 3die November 1832 og senest ved en inden den kgl. Landsover- samt Høf- og Stadsret i Kjøbenhavn den 24de Februar 1865 affagt Dom anseet efter Frdm. 11te April 1840 § 15 med Forbedringshumsarbejde i 4 Aar, under nærværende mod hende for Tyveri og Løsgængeri anlagte Sag er ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilnaaelse overbevist at have i forrige Aar frastjaaet Koholber Thiesen et til 1 Mk. vurderet Vidstestykke og Arbeidsmand Frederiksens Hustru Christiane Thomsen et Sengetæppe og et Stykke Lærred m. m. af Værdi i det Hele 1 Rd., samt at have overtraadt et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 5te Marts s. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold ved ingenfinde, da hun anholdtes under denne Sag afvigte 25de April, at have, som hende paalagt i Tilholdet, meldt sig ved den omhandlede Protocol om Tirsdagen for at bevise lovligt Erhverv, saa vil hun nu blive at domme deels efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri deels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Vekleri, og findes Straffen under Et at kunne bestemmes til Tugthumsarbejde i 2 Aar.“

---

### Tirsdagen den 26de Juli.

Nr. 37. **Afhylet for Smaa børn i Odense** (Advocat Hindenburg efter Ordre)

contra

**Johannes Georg Laurik Annæus Sief** med Curator,  
Ovrlærer **Sief** (Ingen),

betræffende Tilbagebetaling af et Beløb af 80 Rd. 58 ø, der er udlagt fornævnte J. G. L. A. Sief paa Skiftet efter afsbøde Pastor Westengaard.

Kjøbenhavns Gjaltscommissions Dom af 29de April 1869: „Indstævnte Johannes Georg Laurik Annæus Sief med Curator Ovrlærer Sief bør for Tiltale af Titanterne, Afhylet for Smaa børn i Odense, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

## Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Høiesteret ved kongelig Ordre af 13de Juli d. A. er bemyndiget til at tage denne Sag under Paafjenselse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Med Hensyn til Sagens factiske Omstændigheder maa — i Forbindelse med den i den indankede Dom givne Fremstilling og tildeels i Henhold til de Høiesteret forelagte nye Oplysninger — endvidere udhæves, at Pastor Westengaards Bo, der var sluttet i December Maaned 1854, blev reasumeret i October Maaned 1860, idet Forbringeren efter den i Dommen ommeldte Obligation anerkjendtes af den da afdøde Udstederindes Søn og Arving, hvorefter Mortificationsdom paa Obligationen blev erhvervet under 31te Marts 1862, og det af Debitor dernæst indbetalte Beløb af Boet blev udlagt til Pastor Westengaards Universalarving, samt at det først 5 à 6 Aar senere ved Eftersyn opdagedes, at Obligationen med tilhørende Gavebrev var i Aflysets Besiddelse. Fremdeles bemærkes, at det efter det Oplyste maa antages, at Boet saavel som Universalarvingen have befundet sig i utilregnelig Uvidenhed om Obligationens Tilværelse og i god Tro modtaget det indbetalte Beløb, og at paa den anden Side Obligationens Shændehaver ogsaa før Mortificationsfagens Begyndelse har undladt at oplyse, hvor den befandt sig, idet navnlig Debitor ikke sees nogenfinde fra Aflysets Side at være bleven underrettet om, at det var blevet Eier af Obligationen, af hvilken Renter skulde svares efter Udstederindens Død, medens hun selv havde været fritagen derfor.

Under disse Omstændigheder maa Høiesteret — der billigere, at den af Indstævnte i foregaaende Instants fremsatte Indsigelse imod at være rette Sagvolder ved den indankede Dom er forkastet — antage, at Citantens Unblabelse af at efterkomme den ved Mortificationsstævningen givne Opfordring til at melde sig med det omhandlede Gjælds-brev har maattet berettigede til den Forudsætning, at det ikke eksisterede eller var i Nogens Besiddelse, og at Virkningen heraf maa blive, at den forlængst iværksatte Udbetaling til Boet og Arvingen maa være bindende for Citanten.

Ibet Dommens Resultat saaledes gives Medhold, vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Gjældscommissionens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rd.

I den inbante Doms Præmisses heber det: „Indstævnte Johannes Georg Lauritz Annæus Sids, der som eneste Arving efter afdøde Pastor Westengaard har af Skifteretten, der behandlede Boet, erholdt udbetalt 80 Rd. 58  $\frac{1}{2}$  som det indkomne Nettobelsøb af en af Karen Hansdatter under 8de April 1836 til den Afdøde udstedt Obligation, der var bortkommen og derefter paa Boets Foranstaltning mortificeret, søges under nærværende Sag i Forening med sin Curator Overlærer Sids af Citanterne, Aflyt for Smaaabørn i Odense, hvem den ommeldte Obligation var staaet af den Afdøde i levende Live, og som nu er fremkommen med den originale Obligation og Gavebrevet, tilpligtet at betale de ommeldte 80 Rd. 58  $\frac{1}{2}$  med Renter 5 pCt. p. a. fra Paaflagens Dato den 15de September s. A., hvorhos Citanterne, som have erholdt Bevilling til fri Proces, have paaستاet Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til deres bestilte Sagfører, Procurator Mundt. Indstævnte har derimod paaستاet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger, idet han deels har gjort gjældende, at han ikke er rette Sagvolder, da Belsøbet er udbetalt ham af Skifteretten, og at Citanterne, naar de ville have de af Skifteretten foretagne Handlinger forandrede, maae paaante dem for høiere Ret, deels at Gjælds brevet er mortificeret og derfor ikke kan afgive Grundlaget for nogen Forbring. Hvad den førstnævnte Indsigelse angaaer, vil der nu ikke kunne gives Indstævnte Medhold, efter som den Omstændighed, at Arven er udbetalt af Skifteretten til Arvingen, ikke i og for sig indeholder nogen Afgjørelse af, at ingen Anden har noget Krav paa Arven, hvorhos der isøvrigt efter Lovgivningen Intet er til Hinder for, at de, der have Forbringinger paa Boet, kunne, naar disse Forbringinger ikke ere afgjorte af Skifteretten og heller ikke præcluderede, hvorom der i nærværende Tilfælde ikke er Spørgsmaal, holde sig til Arvingerne, idet Boets Behandling ved Skifteretten ifølge Frdn. 8de April 1768 kun medfører det Beneficium for Arvingerne, at disse ikke skulle tilsvare videre end, hvad der er udbetalt dem i Arv. Derimod maa den Omstændighed, at Gjælds brevet er mortificeret, medføre, at Citanterne ikke nu kunne gjøre det paaستاente Krav gjældende, idet ikke blot selve Gjælds brevet som saadant, men ogsaa den Forbring, Citanterne som Besiddere af dette havde efter samme, ved Mortificationen maa anses at have tabt sin Retskraft, og Indstævnte med Curator vil derfor efter hans Paaستاend være at frifinde.“

Nr. 191.

Advocat Hansen  
contra**Anton Pedersen** (Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri og Documentfalsk.

Dronninglund Herreds Extraretsdom af 30te April 1870: „Arrestanten Anton Pedersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. Saa bør han udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Løgstrup 6 Rd. og til Defensor, Procurator Sand 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Juni 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Cancelliraad Morville og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hansen og Levinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebder det: „Under denne Sag tiltales Anton Pedersen for Tyveri og Documentfalsk.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han har forøvet følgende Typerier:

Paa Arbeidsmand P. Dams Enkes Bopæl i Viborg tilvandt Tiltalte sig under Enkens Fraværelse — der ifølge sin Forklaring ikke aflaaede sin Stue, naar hun gik ud — deels den 16de og deels den 17de October s. A. et Schawl og en Kjole, der laae i en uafslaaet Comodestuffe, samt et Linnedstykke, der maa antages at have ligget paa en Seng, hvilke Gjenstande, der alle tilhørte Enken og ere ansatte til en Værdi af ialt 8 Rd. 2 Mk., Tiltalte strax efter Borttagelsen pantsatte, men de ere isørigt bragte tilfede under Sagen og ubleverede Beskjaalne, der har frasalbet Krav paa videre Erstatning. Efter Tiltaltes Forklaring havde han indfundet sig paa Enkens Bolig, hvor han nogen Tid iforveien havde havt Ophold, idet han stod i Kjæresteforhold til hende, for der at afhente sit Løi, som laa i en anden Comodestuffe, og efter hvad han har udsagt, tilvandt han sig de ommeldte Gjenstande for at faae Erstatning for de Penge til Betsøb 6 Rd., som han vil have anvendt paa hende,



samt tillige for at faae Midler til at reise bort, idet det ikke var hans Hensigt at ægte Enken, der isvrigt efter hans Anbringende ofte skal have sagt ham, at Alt, hvad hun eiede, skulde være hans, hvilket Enken imidlertid har benægtet, ligesom hun ogsaa har benægtet at have modtaget mere af Tilstalte, end hvad der kunde betragtes som Godtgjærelse for Kost og Ophold i hendes Huus.

En Aften, som det maa antages i Slutningen af Januar Maaned d. A., gik Tilstalte ind i det uafslaaede Kohnus paa Aalgaardssodde for at stjæle et Par Støvler, som han vidste hang paa Væggen sammesteds, og da han ikke traf Nogen derinde, borttog han Støvlerne, der tilhørte en Tjenestebredng paa Gaarden, og leverede dem kort Tid derefter til en Person, hos hvem han havde taget Ophold, for at denne ved Hjælp af dem skulde skaffe Penge. Støvlerne bleve derefter solgte, men de ere isvrigt bragte tilstede under Sagen og vurdere til 3 Rd. 3 Mk. samt tilbageleverede Bestjaalne.

Da Tilstalte et Par Dage efter Forøvelsen af det sidstnævnte Tyveri var gaaet ind paa Gaarden Krogen for at faae noget at drikke, tilvendte han sig, medens han opholdt sig alene i Stuen, en Lommekniv, som laa i Binduet, hvor Eieren efter sin Forklaring havde lagt den men glemt at tage den til sig. Kniven, af hvilken Tilstalte ved sin Anholdelse endnu var i Besiddelse, er ansat til en Værdi af 12  $\frac{1}{2}$  samt ubleveret Bestjaalne.

Den 15de Februar d. A. begav Tilstalte sig om Morgenen tidlig til Gaarden Dal, hvor han havde seet 2 Kalvestind opflaaede paa Ladeporten ud mod Marken og havde faaet Lyst til at tilvende sig dem; efterat han med Fingrene havde pillet Sømmene ud og nedtaget Skindene, begav han sig bort med disse, men da han et kort Stykke fra Gaarden mærkede, at han blev eftersat, kastede han Skindene fra sig, og disse, der ere ansatte til en Værdi af 3 Rd., erholdt Eieren derefter tilbage.

Ratten mellem den 20de og 21de Februar d. A. begav Tilstalte, der var i Forlegenhed for Penge, sig ind i det uafslaaede Kohnus paa Gaarden Gammelholm, hvor han var kommen i Tanke om, at der jevnlig blev hængt Skind til Tørrer, og han tilvendte sig derefter 2 Kalvestind, der hang paa en Lægte, hvilke han den næste Dag solgte. Skindene, der ere ansatte til en Værdi af 3 Rd., ere ikke bragte tilstede under Sagen, men Bestjaalne har i Erstatning for samme erholdt udbetalt 15 Mk. 4  $\frac{1}{2}$ , der henhørte til de Penge, Tilstalte havde faaet for Skindene. Tilstalte har endelig den 22de Februar d. A. ved sin Vortgang fra Smedehuset ved Dal Mølle, hvor han var gaaet ind for at bede om et Par Skilling, tilvendt sig en Vest, der hang i Forstuen, og som han pludselig fik Lyst til, men han blev endnu samme Dag antruffen af Bestjaalne, der foranledigede Tilstalte anholdt og derefter erholdt Vesten, der er ansat til en Værdi af 5 Mk., tilbage.

Om Erstatnings Tilkendelse i Anledning af noget af disse Tyverier er der ikke under Sagen Spørgsmaal.

Paa lignende Maade er det godtgjort, at Tilstalte deels i sin egen deels i Pigen Ane Marie Hansens Studsmaalsbog har indført Paategninger om anmeldt Afgang til Tørrølev Sogn, begge daterede „Binge den 2den November

1868" og underskrevne „Laaffe“, hvorved Tiltalte vil have sigtet til Sognepræsten af dette Navn i Søndervinge, samt at han endvidere har givet sin egen Studsmaalsbog en anden Paategning, der er dateret „Gammelholm den 1ste November 1869“ og underskrevet „W. Bereng“, hvorved Tiltalte vil have sigtet til Gaardens Eier af dette Navn, hvis Haandskrift, der findes tidligere i Studsmaalsbogen, han derhos har efterlignet, og hvilken Paategning gaar ud paa, at Tiltalte skal have tjent Bereng til dennes Tilfredshed fra November 1868 til November 1869. Tiltalte har nærmere udsagt, at han — der efter Sagens Oplysninger havde været fæstet af Gaardeier Bereng paa Gammelholm paa 1 Aar indtil 1ste November 1869, men i Juli Maaned 1869 havde forladt Tjenesten og medtaget sin Studsmaalsbog uden at faae denne paategnet af Huusbonden, — har skrevet den sidstnævnte Paategning, da han vilde søge en anden Tjeneste, fordi han frygtede for, at han ellers ikke skulde blive antaget, efterjom det var bekjendt paa det Sted, hvor han søgte Tjeneste, at han i 1869 havde tjent hos Bereng, og som Grund til, at han har skrevet de 2 andre falske Paategninger, har han angivet, at han ikke kunde faae Leilighed til at gaae til Søndervinge, da han agtede strax at rejse til Torslev Sogn for at søge Arbeide, samt at han havde tilbudt Pigen Ane Marie Hansen at besørge hendes Studsmaalsbog forsynet med fornøden Afgangspaaategning, og at disse 2 Paategninger ere skrevne samtidigt.

For sit Forhold i de ommeldte Henseender er Tiltalte, der er født i Aaret 1845 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anset efter Straffelovens §§ 228 og 270, og da den fastsatte Straf af Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder efter Sagens Omstændigheder findes passende, og Dommens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.“

Nr. 185.

Advocat Hansen

contra

**Lars Madsen** (Defensor Henriksen),

der tiltales for Meddeeltagthed i Tyveri.

Skovby Herreds Extraretsdom af 26de April 1870: „Tiltalte Sorgen Jensen og Arrestanten Lars Madsen bør henføres til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage hver og in solidum udrede Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Jeppesen 5 Rd. og Defensor, Cancelliraad Procurator Petersen 4 Rd. samt Digtænge til Sidstnævnte efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. Tiltalte Sorgen Jensen bør derhos i Erstatning betale Forpagter Bülow paa Harriglevgaard 19 Rd., dog saaledes, at Arrestanten Lars Madsen in solidum med ham deraf

tilsvarer 2 Rbd. 48 f. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms Forhændelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 10de Juni 1870: „Arrestanten Lars Madsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne H. Jacobsen og Gottschalk for Overretten betaler Arrestanten 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

---

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisjer, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rbd., og for Udenbys, der sønste Bladet med Posten, 6 Rbd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 21.

Den 2den September.

1870.

---

---

## Første extraordinaire Session.

Tirsdagen den 26de Juli.

Nr. 185.

Advocat Hansen

contra

Lars Madsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Stobby Herreds Extraret hertil indankede Sag sigtes Arrestanten Lars Madsen, der er født den 2den Januar 1829, og som ved Gjørding Malt Herredets Extraretsdom af 27de Juni 1867 er anseet for bedragerisk Forhold med 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængelse, for Deelagtighed i Tyveri.

Bel har en i 1ste Instants Medtaltale, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, sigtet Arrestanten for Deeltagelse i Tyveri af Korn paa Hærhøvegaard, hvor begge tjente som Røgttere, og et Vidne har forklaret — hvad Arrestanten imidlertid har benægtet — den 15de Marts d. A. om Aftenen at have mødt den nævnte Tiltalte og Arrestanten paa Veien fra Gaarden, og at Arrestanten ved den Leilighed bar en Sæk, hvori den nævnte tidligere Medtaltale har forklaret, at der indeholdtes 4 Spr. Rug, som de samme Dag havde stjaalet i Tærffeløen, men imod Arrestantens vedholdende Benægtelse findes ikke herved tilveiebragt et til at sælbe ham tilstrækkeligt Beviis, og Arrestanten vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, og den indankede Dom, ved hvilken han er anseet efter Straffelovens § 228 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød og paalagt in solidum med den tidligere Medtaltale at udrede en Erstatning af 2 Rd. 48 s til Forpagter Villow paa Hærhøvegaard, være at forandre, hvorimod Dommen i Henseende til Actionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten in solidum med ovennævnte Medtaltale i 1ste Instants, forsaavidt paaanket er, vil være at fastsætte.“

---

---

Nr. 198.

Advocat Hansen  
contra

**Joseph Wilhelm Steffensen** (Defensor Klubien),  
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Juni 1870: „Arrestanten Joseph Wilhelm Steffensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomon- sen og Tvermoes, med 5 Rd. til hver. At es' kommes under Ud- færd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Joseph Wilhelm Steffensen, der er født den 24de Mai 1844 og tidligere anseet ved Helsingør Kjøbstads Extraretsdom af 6te Marts 1867 efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 1ste og 2det Led med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og ved denne Rets Dom af 29de Juni f. A. efter samme Lovs § 230 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Til- staelse overbevist at have i afvigte April Maaned frastjaaet Procurator Fids Enke Cathrine Barfod noget til 4 Mk. 8 ø vurderet Sukker, saa vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 231 1ste Led efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

---

Nr. 197.

Advocat Klubien  
contra

**Ane Marie Pedersdatter** (Defensor Liebe),  
der tiltales for Tyveri.

Skovby Herreds Extraretsdom af 6te Mai 1870: „Arrestantinden Ane Marie Pedersdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder. Tiltalte Johan Frederik Hansen

(Skjør) og Hustru Ane Hebevig Rasmusdatter bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage hver samt in solidum betale i Erstatning til Ane Margrethe Hansdatter 34  $\beta$ . Arrestantinden Ane Marie Pedersdatter bør derhos betale Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Jespersen 5 Rd. og til Defensor, Procurator P. Hansen 4 Rd., samt Diæter til Sidstnævnte; dog bør de Tiltalte Johan Frederik Hansen (Skjør) og Hustru Ane Hebevig Rasmusdatter in solidum med hende og indbyrdes deraf betale  $\frac{1}{8}$  hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens Forkyndelse og Dømmen forøvrigt at efterkommes under Udsærb efter Loven."

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 21de Juni 1870: „Underrettens Dom bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Nissen og Suel, betaler Arrestantinden Ane Marie Pedersdatter 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Skooby Herreds Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instans tillige angik tvende andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Arrestantinden Ane Marie Pedersdatter for Tyveri, og ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er hun overbevist at have den 22de Martis d. A. frastjaalet sin Moder, Aftægtskone Ane Margrethe Hansdatter paa Elved Mark, hos hvem Arrestantinden, der ikke havde noget fast Opholdssted, af og til havde Tilhold, et Lammelaar af Værbi 2 Mk., og den 24de s. M. ligeledes at have stjaalet ca. 8 Pb. Flæsk af Værbi 1 Mk. 12  $\beta$  pr. Pb., idet hun, efterat have indsundet sig paa Moderens Bopæl og, da hun ikke traf hende hjemme og var kjed af at vente længere udenfor, havde skaffet sig Afgang ved at støde Døren ind, hvorved Laaseblikket, der ifknu var fasthæftet med smaa Søm, gav efter, har, i den Hensigt at stjæle, banet sig Afgang til et til Lei=

ligheden hørende aflaaet Tørverum, hvor hun vidste, at Flæsket berøede, ved at trække Krampen, hvor Hængelaaen for Døren var fastgjort, ud ved Hjælp af en i Bærelset forefunden Knibtang.

Som Følge heraf maa det billiges, at Arrestantinden, der er født i Aaret 1827 og ved Skovby Herreds Extraretsdom af 9de November 1868 anseet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved den indseende Dom er anseet efter Straffelovens § 230 1ste og 2det Led jfr. § 229 Nr. 4 1ste Led, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommenes Bestemmelser om Actionens Omkostninger for hendes Vedkommende billiges, vil Dommen være at stabsætte, forsaavidt paaanført er."

### Onsdagen den 27de Juli.

Nr. 187.

Advocat Nellemann

contra

### Gregers Knudsen og Sidse Marie Christensen

(Defensor Liebe),

der tiltales, Førstnævnte for svigagtig Omgang med Hensyn til Brandforsikring, Lyveri, Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden, uberettiget Næringsbrug og ulovlig Omløben med Varer, Sidstnævnte for svigagtig Omgang med Hensyn til Brandforsikring og Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden eller Meddeeltagthed heri.

Nykjøbing Rådsheds Extraretsdom af 27de December 1869: „Arrestanten Gregers Knudsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar og Tiltalte Sidse Marie Christensen i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Tiltalte Louise Augustine Larsen bør til Statskassen erlægge en Bøde af 10 Rigsdaler Rigmønt eller, dersom denne Bøde ikke fuldt betales inden den nednævnte Frist, hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Tiltalte Otine Christine Amalie Petersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Samtlige af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Kammerraad Procurator Lyffe 15 Rd. og til enhver af Defensorerne, Procuratorerne Esmann og Schjellerup, 10 Rd., bør udredes af Arrestanten Gregers Knudsen, dog at de 3 øvrige Tiltalte ville have in solidum med Arrestanten at deeltage i Udredelsen af bemeldte Omkostninger,

Tiltalte Sidsel Marie Christensen med  $\frac{1}{5}$  Deel og de Tiltalte Lovise Augustine Varsen og Otine Christine Amalie Petersen hver med  $\frac{1}{10}$  Deel. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Mai 1870: „Arrestanten Gregers Knudsen og Tiltalte Sidsel Marie Christensen bør henføres, den Første til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og den Sidste i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger i 1ste Instants bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Tiltalte Sidsel Marie Christensen ikkun deeltager i Udrebelsen af bemeldte Omkostninger for en Sextendebeel. Actionens Omkostninger for Overretten, hvorunder Actor og begge Defensorer sammesteds, Procuratorerne Isaacsen og Fasting samt Cancelliraad Morville, tillægges i Salair den Første 15 Rd. og de Sidste hver 12 Rd., udredes af Arrestanten Gregers Knudsen, og bør Tiltalte Sidsel Marie Christensen in solidum med ham deraf tilsvare en Ottendebeel. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven."

#### Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen ansførte Grunde kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Nellemann og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes paa samme Maade som Actionens Omkostninger ved bemeldte Ret.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag — der i 1ste Instants tillige angik to andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten — tiltales Arrestanten Smaahandler Gregers Knudsen af Nykjøbing paa Morss for svingagtig Omgang med Hensyn til Brandforsikring, Meddeelsagtighed heri, Lyveri, Forskyldelse mod den offentlige Myndighed og Orden, samt uberettiget Næringsbrug og ulovlig Omløben med Varer, og Tiltalte Sidsel Marie Christen-



sen for svigagtig Dmgang med Hensyn til Brandsforsikring og Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden eller Meddeelagtighed heri.

Hvad angaaer Sigtelsen mod Arrestanten Gregers Knudsen for svigagtig Dmgang med Hensyn til Brandsforsikring, er der vel fremkommet nogen For= modning for, at Arrestanten, der havde sine Handelsvarer og øvrige værlige Eiendele forsikrede i Brandsforsikringselskabet „Danmark“ for ialt 2,220 Rd., har under den Taxationsforretning, der den 10de Mai s. A. efter bemeldte Forsikringselskabs Foranstaltning blev afholdt til Oplysning om det Tab, Arrestanten havde lidt ved en ham Natten mellem den 5te og 6te s. M. over= gaaet Ibebrand, og ved hvilken Forretning den Arrestanten tilkommende Er= statning blev bestemt til ialt 1483 Rd. 1 Mk. 14 s, opgivet navnlig den Be= holdning af Handelsvarer, hvoraf han ved Brandens Udbrud vil have været i Besiddelse, for høit, i hvilken Henseende blandt Andet kan mærkes, at to af Arrestanten til vedkommende Assuranceagent afleverede Bøger, der skulde tjene til Oplysning om endeel af de af ham i de senere Aar indkjøbte Varer, bære Spor af Udbræring og Forandring af Datoer, men imod Arrestantens vedhol= vende Benægtelse kan det dog ikke ansees tilstrækkelig godtgjort, at han foraa= vidt har gjort sig skyldig i noget svigagtigt Forhold. Derimod er det oplyst, at Arrestanten Dagen før Branden har hos en Handlende i Seierslev henfat en Kasse med en Mængde forskellige Varer, navnlig Ijenkræm= og Galanteri= varer, til en Værdi af ialt 54 Rd. 2 Mk., efter hans Forklaring i den Hensigt senere at forhandle dem paa Landet, hvilken Kasse med Varer han saavel under den ovennævnte saa Dage efter Branden afholdte Taxationsforretning som under de i Anledning af Branden optagne Forhører udbød at opgive som en af de Gjenstande, der ikke vare gaaede tabt ved Branden, og idet der efter Sagens samtlige Omstændigheder ikke vil kunne tages noget Hensyn til Arre= stantens vælende Forklaringer om Grunden til, at han ved at fremsætte sin Erstatningspaastrand ikke omtalte denne Kasse med Varer, — hvilket han først er= klærede at hidvære fra en Forglemmelse, medens han senere har villet gjøre gjældende, at han ikke ansaae den som indbesattet under de assurede Gjen= stande, — maa Arrestanten for det heromhandlede Forhold, ved hvilket han maa antages at have havt til Hensigt at tilvende sig en større Assuranceerstatning, end der efter det ham vittelige Tab ved Branden kunde tilkomme ham, blive at ansee efter Straffelovens § 259. . . . .

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen mod Arrestanten for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han, efter den 12te Juli s. A. at være reist til Aalborg for at sælge et Parti Klude og indkjøbe Handelsvarer, har om Aftenen besluttet sig til at be= gaae Tyveri hos Rigsmand Chr. Petersen i Aalborg, hos hvem han tidligere havde tjent, og hvor han saaledes var vel bekendt med Localiteterne. I dette Diemed begav han sig omtrent ved Midnatstid ind i en til Petersens Gaard stødende Hæde, og efterat være steget over en ca. 3 Alen høi Muur, bærede han sig ved at knække en Binduesrude og derigjennem aftage Binduesstregene Udgang til et i Forbindelse med Petersens Bontik staaende Pakrum. Han

tænkte nu et Løs, som han fandt henstaaende i Boutiksvinduet, og tilbragte derpaa et Par Timer med deels i Boutiken deels i de to til samme stødende Pakrum at sætte sig i Besiddelse af en stor Mængde forskjellige Handelsvarer, hvilke han indpakkede i flere Pakker, som han derefter bragte ud igjennem Vinduet og firede over den omtalte Muur ned i Nabohaven, hvor han havde efterladt nogle ham selv tilhørende Sække, i hvilke han agtede at nedpække de sjaalne Koster, men i det Dieblig, han selv steg over Muren, blev han anholdt af en Gartner, der omtrent Kl. 2 $\frac{1}{2}$  havde begivet sig paa Arbejde i den paagjældende Have. Det lykkes imidlertid Arrestanten — der efter Gartnerens Forklaring satte sig til Nodbørge og navnlig truede Gartneren med en Lommekniv, som han tog frem og forsøgte at aabne — at rive sig løs fra Gartneren og undflye, hvorpaa han, efterat være kommen udenfor Byen, bemægtigede sig en paa en Mark i Nærheden tøret Hest, paa hvilken han red til Sebbesund, hvor han for Betaling fik en Mand til at bringe Hesten, som han ikke havde havt ifinde at tilegne sig, tilbage til Cieren, medens Arrestanten selv begav sig til Løgstør og derafra med Dampskibet til Nykjøbing, hvor han strax efter sin Ankomst blev anholdt.

De sjaalne Varer, som Arrestanten maatte lade i Stikken tilligemed de ommeldte ham selv tilhørende Sække, ere under Sagen vurdere til ialt ca. 211 Rb. og tilbageleverede Besjaalne, der har frataget Krav paa videre Erstatning, men iøvrigt har formeent, at Arrestanten ved samme Leilighed har taget Penge af den uafsaafede Boutikskuffe, hvilket Arrestanten imidlertid ikke har villet vedgaae. . . . .

Den Straf, som Arrestanten — der er født den 5te Februar 1840 og tidligere ifølge Aalborg Rådsheds Exrætersdom af 8de Februar 1865 har været straffet for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage — efter det Foransførte har forskyldt deels for Usurancepølg efter Straffelovens § 259 og deels for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230 sidste Led cfr. § 229 Nr. 4, findes efter Sagens Omstændigheder i det Hele at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar.

Om Tilstalte Sibsel Marie Christensen, der er født den 13de Mai 1849 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, maa det ved hendes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i svigagtig Omgang med Hensyn til Brandforsikring, idet hun, der havde sine Eiendele forsikrede i „Nye danske Brandforsikringselskab“ for 150 Rb., har i Anledning af den ovennævnte Ratten mellem den 5te og 6te Mai f. A. stedsfundne Ildbrand, ved hvilken saa godt som alle hendes Effecter brændte, gjort Paastand paa en Usuranceerstatning af 150 Rb., skjøndt hun vidste, at hendes Eiendele, hverken da hun lod Forsikringen tegne eller da Branden fandt Sted, havde en saadan Værdi, ligesom hun navnlig har erkjendt, at den Værdi af ialt 156 Rb. 8 f, hvortil hendes Eiendele ere ansatte i en vedkommende Usuranceagent efter Branden meddeelt, med hendes Underkriфт forsynet specificeret Fortegnelse, er for høi, medens hun iøvrigt har

paastaet, at hun ved Branden har mistet alle de paa Fortegnelsen opførte Gjenstande. . . . .

Den Straf, Tiltalte for sit ovenaaførte svigagtige Forhold har forskyldt efter Straffelovens § 259, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage."

## Anden extraordinaire Session.

Mandagen den 29de August.

Nr. 219.

Advocat Hansen  
contra

**Marcus Frederik Mathiesen** (Defensor Bunken),  
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Juli 1870: „Arrestanten Marcus Frederik Mathiesen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i tre Gange fem Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Appellationsraad Suel og Simonsen med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Marcus Frederik Mathiesen, der har opgivet at være 21 Aar gammel, hvilket af Retten er skønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, for Tyveri anlagte Sag er det bevist ved hans egen med det isvrigt Dphste stemmende Tilstaaelse, at han den 11te s. M. har frastjaalet Laura Caroline Petersen 1 Rd. 2 Mk.

Arrestanten havde bemeldte Dags Aften besøgt Bestjaalne og da bemærket, at hun havde Penge i en Kóp, og, efterat have i Forening med hende

forladt det Huus, hvori hun boede, og at være stilet fra hende paa Gaben, lod han sig i den Hensigt at stjæle hendes Penge lukke ind i bemeldte Huus af en Privatvægter, og igjen, efterat have bemægtiget sig de i den omtalte Kop værende 1 Rbd. 2 Mk. i Vestjaalms Bærelse, hvortil han havde fundet uhindret Afgang, igjen ladet sig lukke ud af Huset af Vægteren, for hvem han havde foregivet, at han vilde ind til en i Huset boende Familie.

Som Følge heraf vil Arrestanten blive at bømme efter Straffelovens §. 228 efter Omstændighederne til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gauge 5 Dage."

Nr. 189.

Advocat Liebe

contra

**Maren Kirstine Hansen** (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Løsgjængeri.

Faaberg Rådstads Extraretsdom af 28de April 1870: „Arrestantinden Maren Kirstine Hansen bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, betale i Erstatning til Pigen Marie Hertz i Middelfart 7 Rbd., til Hans Rasmussens Hustru Sophie Svendsen i Kullerup 1 Rbd. 4 Mk., til Hans Larsens Enke Maren i Drenstrup 4 Mk., til Smedesvend Ellæsøes Hustru i Rjøbenhavn 3 Rbd. 1 Mk. og til Jens Andersens Hustru i Tipperup 6 Rbd. 2 Mk. 10 ø samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor Procurator Hoffmeyer 8 Rbd. og til Defensor Procurator Groth Petersen 6 Rbd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Landsøver, samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juni 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lehmann og Overauditeur Wolf, betaler Arrestantinden Maren Kirstine Hansen 8 Rbd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.

## Høiefsterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Bunken for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rd. til hver.

3 den indbante Doms Præmisser hebbet det: „Under nærværende fra Faaborg Rjebstads Exraret hertil indbante Sag, hvorunder Arrestantinden Maren Kirstine Hansen tiltales for Tyveri, Bedrageri og Løsgængeri, maa det ved hendes med hvad der isvrigt er fremkommet stemmende Tilstaaelse ansees beviist, at hun i Begyndelsen af October f. A. i et Bærtshuus i Middelfart, hvor hun fik Logis, frastjal Tjenestepigen Marie Hertz en Kjole af Værdi 7 Rd., som denne har paastaet sig erstattet; at hun kort efter, da hun af Huusmand Hans Rasmusens Hustru Sophie Svendsen i Kullerup havde laant en til 8 Rd. vurderet Raabe, idet hun angav at ville til Svendborg og der- til havde leiet en Mand til at kjøre for sig for 7 Rd., underveis sneg sig bort fra Bognen og folgte Kaaben tilligemed et Tørklæde af Værdi 10 Mk., som hun ved Bortreisen fra Kullerup havde frastjaalet nysnævnte Sophie Svendsen, og som Bestjaalen paastaar sig erstattet, medens Erstatning er frafalden for Kaaben, der i itusfaaret Tilstand er kommet tilstede; at hun samtidig hermed har frastjaalet Huusmand Hans Larsens Tuke i Øyendrup et Par til 4 Mk. vurderede Sko, som fordres erstattede, og den 6te November næstefter Smede- svend Ellesøes Hustru i Rjøbenhavn, hos hvem hun havde søgt Logis, forskjel- lige Gjenstande, som denne Bestjaalne paastaar sig erstattede med 3 Rd. 1 Mk. Paa lige Maade er det oplyst, at Arrestantinden den 11te November f. A. har frastjaalet Huusmand Jens Andersens Hustru i Tjipperup nogle Klædnings- stykker m. m. til en Værdi af 7 Rd. 10 ß, hvilket Tyveri, som efter Angiende er forpøvet i Følgestab med et andet uopdaget Fruentimmer, blev iværksat saa- ledes, at denne Anden, forinden Arrestantinden kom hen til Jens Andersens Huus, og uden at det er oplyst at være skeet efter Afstale med Arrestantinden, opbrød Husets Rjokkendør, der var lukket ved en indvendig paafat Krog, hvor- efter de begge gif ind og tilbønde sig de ommeldte Gjenstande, som de deelte imellem sig og som Arrestantinden nu, da af disse kun et til 4 Mk. vurderet Forklæde er kommet tilstede, vil være pligtig at erstatte Bestjaalne med 6 Rd. 2 Mk. 10 ß. Fremdeles har Arrestantinden Dagen efter i et Gjæstgiveri i Helsingør, hvor hun havde overnattet, ved sin Bortgang stjaalet en til 1 Rd. vurderet Læbertaske, med Hensyn til hvilken Erstatning er frafalden, ligesom hun den paafølgende 11te December om Formiddagen, da hun kom til et Huus paa Maaløv Mark, hvor Beboerne vare fraværende, er, efter at have trykket en Binduesrude itu, igjennem Binduet steget ind i Huset, hvor hun af et Skab og en Dragliste saavel som andetsteds stjal Klædningsstykker og Fødemidler til en samlet Værdi af 25 Rd. 10 ß, hvilke Gjenstande med Undtagelse af nogle til Værdi af 10 Rd., som ere komne tilstede, hun vil have solgt, og have ved- kommende Bestjaalne med Hensyn til disse frafaldet Krav paa Erstatning. End-

videre har hun den 25de Januar d. A., efter at have havt Nattelegis hos Huusmand Hans Jensen paa Dømmestrup Mark, under hans og hans Hustrus Fradørelse fra Sjaalet dem foruden adskillige Fødevarer ogsaa Klædningsstykker til en samlet Værdi af 6 Rd. 2 Mk. 4 S., med Hensyn til hvilke, forsvaavidt de ei ere komne tilstede, Erstatning er frafalben, og endelig den 28de s. M. af et i det Bærelse hos Værtshuusholder P. Hansen i Faaborg, hvor hun havde opholdt sig om Natten, henstaaende Skab, Sjaalet et til 10 Mk. vurberet Schavt, med hvilket hun blev anholdt og som er tilbageleveret den Bestjaalne.

Endnu bemærkes, at Arrestantinden endvidere har gjort sig skyldig i Løsgængereri ved at streife arbejdsløs omkring i længere Tid uden at have søgt lovligt Erhverv.

Arrestantinden, der er født den 14de Juni 1847 og tidligere gjentagne Gange er straffet for Tyveri og Bedrageri, senest ifølge Binding Herreds Extra- retsdom af 6te Marts 1869 efter Straffelovens § 230 og § 253 jfr. § 251 samt Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 jfr. 5, med 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, vil nu være at ansæe efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Punktum, og § 253 samt Lov 3die Marts 1860 § 1 og findes Straffen at maatte fastsættes til 3 Mars Forbedringshuusarbejde. Med denne Modificati- on i den den 28de April fidslede assagte Underretsdom, der bestemmer Straffen til lige Strafarbejde i 2 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Arrestantindens Erstatningsforpligtelser samt med Hensyn til Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste."

Nr. 27. Gaardmand **Unders Pedersen** (Advocat Hansen)

contra

Gaardmand **Niels Pedersen** (Sngen),

betræffende en Veiret.

Bregentved= Biskopsfeld Birkerets Dom af 31te Januar 1868: „Indstævnte Gaardmand Niels Pedersen af Hyllede bør for Citanten Gaardmand Unders Pedersen af Eskildstrup hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 14de Juni 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indbandede Doms Præmisser hedder det: „Da Citanten Anders Pederfen i Aaret 1837 som Fæster tiltraadte Gaarden Matr.-Nr. 8 paa Eskildstrup Bys Mark under Lystrup Gods, blev der af Godsherfskabet skaffilt samme i Gaardslobdens østre Side en Huus-Lob Matr.-Nr. 8 b, ved hvilken Leilighed Herfskabet, da Huusfæsteren Hans Peterfen ikke uden dette vilde modtage Lobden, foranledigede udlagt en Bei til Huuslobden over et mindre Hjørne af Citantens Lob (Matr.-Nr. 8 a) og derfra over den nu Indstævnte, Gaarmand Niels Pederfen, tilhørende Gaardslob Matr.-Nr. 1 a i Hyllede, hvilket skete med Samtykke af den daværende Fæsterfke af den sidstnævnte Eiendom. I 1858 kjøbte Citanten efter Skjøde af 18de December den ommeldte Gaard Matr.-Nr. 8 a, som han hidtil havde haft i Fæste, og da tillige den nævnte Huuslob Matr.-Nr. 8 b. Den omhandlede Bei, der gaar igjenem et Gab i Hegnet mellem Citantens og Indstævntes Loddet, har siden 1837 været til Afbenyttelse for Huuslobdens Brugere til 1858, ligesom og Citanten baade før og efter 1858 jævnlig har brugt den, indtil Indstævnte i Februar 1867 lod den opgrave i Hegningsgabets og sammensteds opklæde en Vold, hvorved al Passage forhindrede. I Anledning af den saaledes skete Afspærring af Veien anlagde Citanten Sag mod Indstævnte ved Bregentved og Bispefeldt Birkething, hvor han paastod Indstævnte tilpligtet, under en daglig Mulct, at borttage den opsatte Vold med dobbelt Grøft, at udlægge en Bei fra Citantens over Indstævntes Lob til den offentlige Bei mellem Kongsted og Hyllede paa samme Sted og i samme Retning og Bredde som forhen og at betale Citanten Erstatning mod noget Skæffeligt efter Rettens eller uwillige af Retten paa Indstævntes Beføtning udmeldte Mænds Skjøn for Afsvuuet af Veien fra den 17de Februar 1867, indtil Veien er farbar.

Efterat Indstævntes i Sagen neblagte Paaftand om Frifindelse ved den, den 31te Januar f. A., afsagte Birkethingsdom var givet Medhold, idet Processens Omkostninger ophævedes, har Citanten efter Stævning af 30te Mai f. A. bragt Sagen ind for Overretten, hvor han har inhæveret sine i 1ste Instants neblagte Paaftande, hvorimod Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadsfæstelse og have begge Parter hver for sig paaftaaet sig tillagte Sagens Omkostninger.

Til Støtte for sine Paaftande har Citanten blandt Andet fremhævet, at Retten til Bei over Gaardslobden Matr.-Nr. 1 a som opnaaet ved en af Godsherfskabet foranlediget Indrømmelse af den daværende Fæsterfke af nævnte Gaard, egentlig maa ansees indrømmet Herfskabet ikke blot til Fordeel for den daværende Fæster af Huuslobden Matr.-Nr. 8 b, men ogsaa for de efterfølgende Brugere af denne Lob, og at denne Ret nu, da Herfskabet senere i Forbindelse med Gaarden Nr. 8 a overdrog Huuslobden til Citanten, ved denne Overdragelse ogsaa maa ansees at være gaet over til ham som Eier af Huuslobden. Retten skjønner dog ikke, at Citanten efter hvad der foreligger kan antages at have erhvervet nogen contractmæssig Besøielse til at benytte Veien græst. Det er ikke imod Indstævntes Benægtelse, som ikke kan ansees at være fremkommet for seent, beviist, at den ommeldte af Vedkommenne

gjorte Indbrømmelse gif videre end til den daværende Huusfæster, ikke at den ogsaa skulde omgaae efterfølgende Brugere af Huuslobden, og selv om den omhandlede Ret betragtedes som erhvervet af Godseieren, kunde denne ikke ved Skjødet til Titanten overbrage større Ret, end han selv havde, sølgelig kun for Huuslobdens Vedkommende og kun paa den nævnte Bruger's Besiddelsestid, som nu isøvrigt ophørte, hvorved ogsaa bemærkes, at intet Document herom er ihinglæst, at det hverken er paalagt den senere Fæster af Gaarden Nr. 1 a ved hans Fæstebrev eller Indstævnte ved hans Skjøde paa samme at taale Veien over Gaardens Grund, og at det ikke, saaledes som Titanten har forment, kan være tilstrækkeligt til at constatere Kundskab hos Indstævnte om at sliq Weibyrde paahvilede hans Gaard som Forpligtelse, at han kjendte Veiens Existents.

Men ligesom der saaledes ikke kan statueres at tilkomme Titanten nogen contractmæssig Ret til Veien, saaledes findes han ei heller at kunne gives Medhold, forsaavidt han har paaberaabt sig Hævd som Erhvervelsesmaade med Hensyn til den oftnævnte Veiet, da Betingelserne mangle saavel for 20aarig Hævd som for Aldertidshævd. Efter hvad ovenfor er ansjort om den i sin Tid gjorte Indbrømmelse var Veien til for Huuslobdens daværende Bruger's Skuld og tilkjendegav sig ikke, saalænge dette var Tilfældet, ved nogen synbar Indretning ogsaa at være til for nogen Anden. Huusmanden kunde ei vinde Hævd paa Veien for Huuslobden, da han havde Retten ad contractmæssig Bei, og Titanten ikke, fordi han kun havde eiet Huset siden 1858.

Efter alt Ovenstaaende findes den indankede Dom at maatte stadfæstes. Proecessens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve."

Nr. 40. Handelsagent **Wilhelm Rüstner** (Advocat Heinrichsen)  
contra

**Politidirecteuren i Kjøbenhavn**, Etatsraad Erone paa  
det Offentliges Vegne (Ingen)

betræffende en af det Offentlige imod Appellanten for uberettiget  
Prøvehandel m. v. anlagt Sag.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de Februar 1870:  
„Tiltalte Handelsagent Wilhelm Rüstner bør til Statskassen betale 320 Rbd. og til lige Deling mellem Kjøbenhavns Communes Kasse og Angiveren bøde 32 Rbd. samt betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

De Højesteret af Titanten forelagte Dphsninger om Bestaffenheden af hans Dphold i Kjøbenhavn fra Mai 1868, da han



som Fremmed indfandt sig her i Landet, indtil nærværende Sags Paabegyndelse i December 1869, ere ikke tilstrækkelige til at vise, at Citanten, skjøndt han i den Tid i Kjøbenhavn, men tildeels ogsaa paa Reiser i Norge og Sverrig, alene drev en Forretning som Handelscommissionair for udenlandske Huse, havde bundet en saadan Stilling her, at han paa Grund deraf ikke længere skulde kunne betragtes som Fremmed, men maatte sættes i Klasse med de i Frdgn. 8de Juni 1839 § 8 nævnte Indlændinge. Som Følge heraf og i Henhold til de isvrigt i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog saaledes, at den Halvdeel af den idømte Mulct, der er tillagt Communens Kasse, vil være at tillægge Fattigvæsenets Hovedkasse.

Thi kjendes for Diet:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den Communens Kasse tillagte Deel af Mulcten tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsenes Hovedkasse. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tilfalte Handelsagent Wilhelm Küstner, som er født i Frankfurt am Main, skjøntet at være 29 Aar gammel og ikke findes tilforn straffet her i Landet, ved egen Tilstaaelse og det isvrigt under nærværende Sag Dplyste er overbevist at have stadigt siden hans Ankomst hertil Staden i Mai 1868, uden at have løst det i Forordningen af 8de Juni 1839 § 4 paabudne Afgangsbrevs, udført Handelsforretninger for efternævnte 3die Handelshuses Regning, nemlig Renault Busfiere et Chaufier, Gerault et Broc, begge i Paris, og Arnold Deug i Nachen, og hans Formening om ikke at være pligtig at løse saadant Brevs paa Grund af, at han — som erkjender, at han hverken har erhvervet Indfødsret eller Borgerskab, og saaledes ikke vil kunne betragtes som Indlænding — stadig siden hans fornævnte Ankomst har havt Ophold og kun udført Forretninger for de nævnte Handelshuse heri Staden og ikke reist omkring i Landet og udført saadanne paa andre Steder der, ikke har Medhold i Lovgivning, vil han i Overensstemmelse med den ovennævnte Forordnings § 10 jfr. § 4 være at tilpligte at betale den for et Afgangsbrevs paabudne Kjendelse til Statskassen, hvilken, naar henfæes til, at han har udført Forretningen for 3 Handelshuse i henved 2 Aar, vil være at bestemme til 320 Rd. og bøde 32 Rd. til lige Deling mellem Kjøbenhavns Communes Kasse og Angiveren samt at betale denne Sags Omkostninger.“

---

Nr. 207.

Advocat Hansen

contra

**Frederik Christian Petersen** (Defensor Brod),

der tiltales for Blodskam og Forsøg derpaa, for Omgængelse mod Naturen, for at have forført eller forsøgt at forføre et 12aarigt Pigebarn til Utugt og for uteerligt Forhold, samt for at have mishandlet sin Hustru.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Juni 1870: „Arrestanten Frederik Christian Petersen bør straffes med Tugthuusarbejde i 10 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Smith med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden bestemmes til 12 Aar.

## Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 12 Aar. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Frederik Christian Petersen, der er 47 Aar gammel og ved Høiesteretsdom af 24de April 1863 frifunden for Actors videre Tiltale i en imod ham for Tyveri anlagt Sag men ikke funden tilbligere straffet, tiltales under nærværende Sag for Blodskam og Forsøg derpaa, for Omgængelse imod Naturen, for at have forført eller forsøgt at forføre et 12aarigt Pigebarn til Utugt og for uteerligt Forhold, samt for at have mishandlet sin Hustru, og ere Sagens Omstændigheder efter Tiltaltes egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestantens første Hustru, sødt Christine Risum, til hvem han ægteviedes den 21de December 1848, var afgaaet ved Døden, efterlabende sig af Ægtefættet med Arrestanten to endnu levende Døttre, af hvilke den ene er sødt den 6te April 1850 og den anden den 17de Juni 1855, og Arrestanten i nogle Aar havde levet i ugift Stand, giste han sig den 15de Juni 1860 i Randers med sin nuværende Hustru, sødt Sensitive Christine Sophqvist. Allerede i bemeldte By, hvorfra han flyttede i Aaret 1864, begyndte Arrestanten, der maa antages at være af en bespotiff og ondskabsfuld Character, dyriff af Sæder og henjynsløs i Valget af de Midler, han anvender for at fremtvinge sin

Billie, og som derfor har været frygtet af Enhver, som var hans Myndighed undergIVEN, at mishandle sin sidste Hustru med Hug og Slag, og fortsatte senere saadan Behandling gjennem hele deres øvrige Samliv af og til, naar hendes Dpførsel mishagede ham, uden at han til samme havde nogen ffjellig Grund, om det end ikke kan ansees for uden al Fjõe, naar Arrestanten har paaberaabt sig, at han i hendes Afsærd havde nogen Undskyldning for sit Forhold imod hende forsaavidt. Han bevægede derhos denne sin Hustru, som under sit Ægteskab med Arrestanten har ligget som Patient i et Hospital for Sindsfygdom og efter Erklæring fra Lægen i dette Hospital har en arvelig Disposition til Melancholi, til at have Omgængelse med sig imod Naturen, hvilken Omgængelse han fortsat havde med hende i flere Aar, og skjøndt det ikke imod Arrestantens Benægtelse kan ansees godtgjort, at han har tvunget hende til at underkaste sig en saadan Behandling, saa giver dog det Dplyste om Arrestantens Afsærd i det Hele imod sin Familie god Fjõe til at ansee hendes Forklaring, at hun fandt sig deri af Frygt, for at være overensstemmende med Sandhed.

Sine ovenomtalte Døttre af første Ægteskab opdrog Arrestanten imidlertid til at blive Rebstaber for Tilfredsstillelsen af hans Kjønndrift. Den ældste af dem begyndte han allerede, da hun kun var mellem 7 og 8 Aar gammel, at lade behandle sig i saadan Henseende paa en høist uteerlig Maade; men da denne Fremgangsmaade ikke altid havde den tilsigtede Virkning, bevægede han hende, uagtet hun græd og bad for sig, til at have Omgængelse med sig imod Naturen, og vedblev i omtrent 7 Aar at misbruge hende snart paa den ene snart paa den anden af disse Maader, indtil hun 13½ Aar gammel kom i Pleie hos sine Bedsteforældre. Ogsaa forsøgte han, da hun ikke var 10 Aar gammel, at bedrive naturlig Utugt med hende; men efter det Dplyste kan det ikke antages, at han opnaaede at have nogen egentlig legemlig Omgang med hende. Den yngste af disse Døttre begyndte han for omtrent 5 Aar siden, og alfsaa da hun var mellem 9 og 10 Aar, at øve Uteerlighed imod, idet han hyppigen besøgte hendes Kjønnsbete, deels med Hænderne, deels med sine blottede Fødder; men efter i et Aarstid at have brugt denne Afsærd imod hende, gif han over til at pleie legemlig Omgang med hende, og havde derefter i den paafølgende Tid jævnlig saadan Omgang med hende, hvem han, medens hans Hustru, som ovenfor berørt, var indlagt paa et Hospital, lod dele Seng med sig, men da han i lang Tid ikke altid paa Grund af denne sin Datters uudviklede Kjønnsbete kunde faae sin Kjønndrift tilfredsstillet gjennem en naturlig Omgang med hende, fit han hende deels til i dette Diemed at behandle sig paa en lignende uteerlig Maade som den, hvortil han havde benyttet hendes Søster, deels ved Tvang til at have Omgængelse med sig imod Naturen. Først for omtrent 1 Aar siden lykkedes det ham at fuldbyrde Samleie med hende, og efter den Tid vedblev han at pleie legemlig Omgang med hende lige indtil denne Sags Paabegyndelse. (Sluttes i næste Nr.)

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 22.

Den 9de September.

1870.

---

---

## Anden extraordinaire Sæssion.

Mandagen den 29de August.

Nr. 207.

Advocat Hansen

contra

Frederik Christian Petersen (see forrige Nr.).

Arrestanten har erkjendt, at han har lokket sine ovennømlidte Døttre til at søie sig efter hans Øyster, og at han har viist sig vranten imod dem, naar de vare uvillige dertil, men han har nægtet, at han har tvunget dem med Trusel om Brygl. Men skjøndt dette stemmer med, hvad den ælbste Datter har forklaret, og den yngste Datter ikke har turdet fastholde, at et Tvangsmiddel som det sidstnømlidte er anvendt imod hende, saa kan der efter Omstændighederne ingen Tvivl være om, at kun Arrestantens Overvægt og deres Frygt for ham har bevæget dem til at taale den oprørende Behandling, som han lod dem blive til Deel.

Endelig har Arrestanten i forrige Aar formaaet den yngste af sine foranømtalte Døttre til at lokke Pigebørn, med hvem hun gif i Skole, til at komme hjem til ham i utugtigt Niemed, og da hun havde bevæget et den 15de Juni 1856 født Pigebarn til at indlade sig herpaa, flere Gange i Overværelse af Datteren gjort sig skyldig i Uteerlighed med bemeldte Pigebarn, og faaet dette til at behandle ham paa en uteerlig Maade, samt forløst at faae Samleie med hende, og da dette ikke lykkedes, i hendes Overværelse pleiet legemlig Omgang med Datteren.

Arrestanten er saaledes overbevist at have gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forbrydelser, for hvilke han vil blive at dømmes efter Straffelovens § 161 jfr. titbeels § 46, § 177, § 174 jfr. § 46, § 176 jfr. §§ 161 og 174, § 185 og § 202, og findes Straffen at kunne bestemmes til Tugthuusarbeide i 10 Aar.“

---

---

## Tirsdagen den 30te August.

Nr. 39. Høer **J. Nielsen** som Bærge for Smedelærling **Christian Theodor Christensen** (Advocat Levinsen efter Ordre)  
contra

Smedemester **Hans Larsen** (Nngen),

betræffende fornævnte Christensens Forpligtelse til at vende tilbage i sin Lære hos Indstævnte.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Juli 1869: „Indklagebe Smedelærling Christian Theodor Christensen med Bærge bør under en Mulct af 2 Rd. til Kjøbenhavns Communes Kasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, vende tilbage i sin Lære hos Klageren, Smedemester Hans Larsen af Nyrup og forblive i samme i 5 Aar, at regne fra den Dag, han gjenindtræder i Læren, samt betale Klageren Sagens Omkostninger med 2 Mk. 8 f. Procurator Reichmann i Slagelse tillægges i Salar 4 Rd., som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

Med Hensyn til, at Smedelærling Christian Theodor Christensens Bærge har udtaget Højesteretsstævningen i nærværende Sag, bemærkes, at Christensen efter Indstævningen til Højesteret maa antages at have opnaaet Nubighedsalderen og derefter har anmodet den for hans tidligere Bærge beskiftede Sagfører om at fortsætte Sagen paa hans Vegne.

Ved en Citanten meddeelt kongelig Bevilling af 22de April d. A. er Højesteret bemyndiget til at paakjende den for Højesteret fremsførte nye Indsigelse, at Christian Theodor Christensen har haft fuld Tøie til at forlade sin Lære hos Indstævnte, fordi han, medens han var i Læren, er bleven forkrøblet, rundrhgget og stævbenet, hvilket maa antages at være en Følge af en i Forhold til hans daværende Legemskræfter overdreven Staaen ved et overanstrengende og vedholdende Arbejde. Da nu Rigtigheden heraf maa ansees tilstrækkelig godtgjort ved de Højesteret forelagte, for største Delen efter den indankede Doms Afvigelse tilveiebragte Dphøisninger, derunder en Erklæring af Stadslægen i Kjøbenhavn

— efter hvilken der tillige ingen Grund er til at antage, at den opstaaede Misdaanelse nogenfinde ganske vil forvindes — findes Indstævnte saa væsentlig at have tilsidefat de ham som Mester paaliggende Pligter imod Christensen, jfr. Frd. 21de Martz 1800 § 16, at Christensen allerede paa Grund heraf ikke kan dømmes efter Indstævntes Paastand til at vende tilbage i Læren, men maa frifindes for hans Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve. I Salarium vil der være at tillægge Procurator Deichmann i Slagelse 4 Rd. og Advocat Levinfen for Høiesteret 40 Rd., hvilke Salarier blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Christian Theodor Christensen bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd. I Salarium tillægges Procurator Deichmann 4 Rd. og Advocat Levinfen 40 Rd., hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag har Klageren Smedemester Hans Larsen af Nyrup paaftaaet Indklagebe Smedelærling Christian Theodor Christensen med Børge, som, efter hvad der er uomtvistet mellem Parterne, har efter Contract af 5de Martz 1866 været anbragt i Lære hos Klageren i 5 Aar fra 1ste Mai samme Aar og den 25de November forrige Aar uden Klagerens Tilladelse forladt Læren, tilspigtet under en passende daglig Bøde at vende tilbage i denne og forblive i samme i det i Lærecontracten fastsatte Tidrum, nemlig 5 Aar, at regne fra den Dag, han atter indtræder i Læren, samt at betale ham Sagens Omkostninger. Indklagebe har paaftaaet Frifindelse for Klagerens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han har gjort gjældende, at Klageren har misligholdt den indgaaede Contract, deels ved ikke behørigt at have opført ham i de i Contracten nævnte Haaudværk, og deels ved at have mishandlet ham med Hug og Slag; men da han mod Klagerens Benægtelse intet tilstrækkeligt Beviis har ført for, at Klageren skulde have misligholdt Contracten paa nogen af de anførte Maader, vil han blive at dømme efter Klagerens, hvad den paaftaaede Tilbagevenden i Læren og Forbliven i samme angaaer, i Forordningen 6te Mai 1682 § 2 hjemlede Paastand, saaledes at Muelten, der tilfalder

Kjøbenhavns Communes Kasse, fastsættes til 2 Rd. pr. Dag og Sagens Omkostninger til 2 Mk. 8 ß. Procurator Reichmann i Slagelse, der i Genhold til Indklagebe under 31te Marts dette Aar meddeelt fri Proces har, som for Indklagebe beffikket Sagfører, oplaget et Tingsvidne inden Holfsteinborg Virks Politiret, vil være at tillægge i Salair 4 Rd., som ville blive at udrede af det Offentlige."

Nr. 19. Gjæstgiver **Hans Larsen** (Advocat Hindenburg)

contra

Zordbruger **Rasmus Rasmussen** (Ingen),

betræffende Indstævntes Forbring paa Betaling af 400 Rd. m. v.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Juli 1869: „Citanten, Zordbruger Rasmus Rasmussen i Rødovre bør være berettiget til efter Forløbet af 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse for sin Forbring efter den fremlagte af Cort Hansen den 20de September 1865 udstedte Obligation, nemlig 400 Rd. med Rente deraf 4 pCt. p. a. fra den 8de October 1865 til den 16de November f. A. og derefter 5 pCt. p. a. til Betaling skeer, og denne Sags skadesløse Omkostninger, at erholde Udlæg i Eiendommen Matr.-Nr. 29 b i Hvijsinge By, Glostrup Sogn. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom berørt, er der vel i et Indlæg af Citantens Sagfører under en tidligere Sag med en tredie Person brugt en Ytring, der gaaer ud fra, at den under nærværende Sag omtvistede Obligation, som dog ikke udtryffeligg nævnes, var udstedt af Cort Hansen; men foruden at der Intet er oplyst om den forudgaaende Procedure, hvortil der i Indlægget henpeges, maa det bemærkes, at da Behæftelsen var tinglæst, behøvede Citanten ikke at have nogen personlig Kundskaab om dens Tilværelse, — som der heller ikke sees at være nogen særlig Grund til at ferudsætte hos ham, — for at kunne paaberaabe sig samme, og der var under Proceduren med en Tredie i en Sag, der slet ikke angif Obligationens Gyldighed, ingen Opforbring for ham til allerede dengang at overveie, om der, hvis det paa den Tid omtvistede Huus tilkjendtes ham, og Obligationen

derefter gjordes gjældende mod ham, maatte for ham blive Anledning til at bestride dens Ægthed, saa meget mindre, som Citanten, idet Obligationen maa forudsættes ikke at have været fremlagt under den tidligere Sag, kan have været uvidende om, at der ved dens Udsærbigelse ikke var forholdt efter Lovens 5—1—7 eller endog blot brugt Bitterlighedsvidner.

Efter det Anførte kan der ikke af den ommeldte tidligere Distring udledes en Tilstaaelse eller Indrømmelse, som i nærværende Sag af Indstævnte skulde kunne benyttes mod Citanten; og da Indstævnte ikke er fremkommen med noget som helst andet Beviis for Rigtigheden af Underkriften paa den omhandlede Obligation, hvormod Citanten har understøttet sin i saa Henseende fremsatte Benægtelse ved forskjellige af ham tildeels først for Høiesteret fremlagte Documenter, deriblandt et af Citanten erhvervet Tingsvidne, der i høi Grad tale for, at Cort Hansen har været uskrivkyndig, medens dog Underkriften paa Obligationen fremtræder som meddeelt af ham selv, maa allerede Mangelen af Beviis for denne Underkrifts Rigtighed medføre, at Citantens Paastand om Frifindelse bliver at tage tilfølge. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under Anbringende af, at Indstævnte Gjæstgiver Hans Larsen paa Skifte efter afdøde Aftægtsmand Cort Hansen af Valløse har overtaget Eiendommen Matr.-Nr. 29 b i Hvijsingehøj By, Glostrup Sogn paa en saadan Maade, at han maa være pligtig til at tilsvare den paa samme hvilende Pantegjælb, har Citanten, Forbruger Rasmus Rasmussen i Rødovre søgt Indstævnte til at indfri en af bemeldte Cort Hansen til Citanten den 20de September 1865 udfædt, den 11te October s. A. tinglæst Obligation, ved hvilken til Sikkerhed for 400 Rd. er givet Pant i fornævnte Eiendom, og hvilken Obligation af Citanten er opsigt til Udbetaling i 11te Juni Termin 1868, ved at betale Obligationens Paalydende med Rente deraf 4 pCt. p. a. fra Cort Hansens Dødsdag, den 8de October



1865 til Forligesklagens Dato, den 16de November f. A., og derefter 5 pCt. p. a. af det samlede Beløb indtil Betaling skeer; subsidiairt har han paastaet sig kjendt berettiget til for det paastævnte Beløb at søge Dækning ved Udlæg i den pantsatte Eiendom med Tilbehør; endelig har han paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger Stabesløst.

Indstævnte procederer derimod til Frifindelse og har paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger.

Naar han har anført, at der ikke er givet Cort Hansen eller Nogen paa hans Vegne Valuta for Obligationen, at C. Hansen ikke har modtaget noget Raan af Citanten og ikke har havt den Hensigt eller Villie at udstede en saadan eller lignende Gjældsforpligtelse, som Obligationen ommelder, og at han ikke har underskrevet Obligationen, som derhos maa være uforbindende, da L. 5—1—7 ikke er iagttaget, uagtet den angivne Udsteder var uskriverlyndig, bemærkes, at Citanten har oplyst, at Indstævnte under en tidligere Sag, han havde med Cort Hansens Datter om den pantsatte Eiendom, har paaberaabt sig, at Cort Hansen har udstedt Obligationerne for de i Huset staaende Penge, hvorved maa være sigtet blandt Andet til den under nærværende Sag omhandlede Obligation, og at denne Erklæring under den tidligere Sag maa affære ham fra med nogen Virkning at fremsætte en Paastand, der er i ligefrem Strid med hvad han tidligere har paaberaabt sig at være Tilfældet.

Der kan saaledes ikke fordres af Citanten noget andet Beviis for, at Cort Hansen har underskrevet Obligationen, og Indstævnte har ikke ført Beviis mod Citantens Benægtelse for, hvad han iøvrigt som fornævnt har anbragt; navnlig kan den Omstændighed, at det er givet, at Cort Hansen ved tidligere Leiligheder har underskrevet med ført Pen, ikke godtgjøre, at han var uskriverlyndig.

Naar Indstævnte fremdeles har anført, at C. Hansen var incompetent til at udstede Panteobligationen, da han ved Gavebrev af 10de October 1857 havde overdraget den paagjældende Eiendom til sin Datter, bemærkes, at det i nærværende Rets Dom i Sagen mellem Indstævnte og C. Hansens Datter er, overeensstemmende med hvad Indstævnte da paastod, statueret, at bemeldte Gavebrev maatte betragtes som en donatio mortis causa, og som saadan kunde det ikke afficere Gyldigheden af den skete Pantsættelse.

Indstævntes Formening, at Ret efter Pantebrevet skulde være fortaft derved, at Fordringen ikke er anmeldt paa Skifte efter Cort Hansen, og ved den Naabe, hvorpaa Eiendommen Matr.-Nr. 29 b i Hvijsinge paa dette Skifte er udlagt til ham, kan heller ikke gives Medhold, men Citanten maa saaledes som hans subsidiaire Paastand, der ikke findes at indeholde nogen Udvikelse af Søgemaal, mod hvilken Indstævnte med Frie kunde protestere, indeholder, uanset at Fordringen ikke er anmeldt paa Skiftet og uanset det paa dette til Indstævnte gjorte Udlæg af Eiendommen, hvorved ikke kan være tilfugtet at fritage Indstævnte for at tilsvare den paa samme hvitende Pante-gjæld, ansees berettiget til at holde sig til den pantsatte Eiendom for sin Fordring efter Obligationen, nemlig saavel Capitalen som Renter deraf 4 pCt.

p. a. fra 8de October 1865 til 16de November f. A. og 5 pCt. p. a. fra sidstnævnte Dato til Betaling skeer, og Sagens Omkostninger stadesløst. Derhos maa Pantet efter Obligationens Indhold antages at omfatte saavel Grunden, som det paa samme opførte Huus og ikke, som Indstævnte har formeent, Grunden alene."

Nr. 195.

Advocat Hindenburg

contra

**Jens Christian Christensen og Caroline Pedersen**  
(Defensor Levinson),

der tiltales for Thyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 22de Marts 1870: „Arrestantinden Caroline Pedersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Jens Christian Christensen bør hensesættes til 2 Aars Tugthuusarbeide. In solidum udrede Arrestanterne samtlige af Undersøgelsen og Actionen lovlig flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Lund, henholdsvis 5 Rd. og 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Juni 1870: „Tiltalte Caroline Pedersen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til den Tiltalte Jens Christian Christensen idømte Straf samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller, tillægges i Salair hver 8 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Forsaaavdt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Højesteret til Paafjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde — idet Arrestantindens Straf bliver at bestemme efter Straffelovens § 230 — samt med Bemærkning, at de efter bemeldte Doms Afvigelse tilveiebragte nye Dplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat, fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hinzenburg og Levin-  
sen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Vegge  
og Vegge for Een 20 Rd. til hver.

I den indtænkte Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Jens Christian Christensen og Caroline Pedersen for Tyveri eller i alt Fald ubjæmlet Besiddelse af sjaalne Koster.

Efter den af Gaardeier Chr. Pedersen Dybbro afgivne Forklaring var der i Løbet af forrige Aars Sommer blevet frafsjaalet ham flere Ting, deriblandt en Reisepekts foret med sort Ulskind, et Par Støvler tilhørende hans Hustru samt endeel Fødevarer . . . . .

Under Sagen er der endvidere bragt tilstede deels Klædet og Foret af en Pelts — hvoraf navnlig Klædet af Tiltalte Jens Chr. Christensen var leveret til en Skrædder for at syes til en Frakke, medens Foret fandtes i bemeldte Tiltaltes Kiste — og hvilke Gjenstande maae antages at have henhørt til den Pelts, der som ovenmeldt i forrige Sommer er frakommen Gaardeier Dybbro, og med Hensyn til hvilke bemeldte Dybbro har aflagt Tilhjemlingsseed, ligesom han ved Vidner har godtgjort sin Eiendomsret til samme, deels et Par Fruentimmerstøvler, som Tiltalte Caroline Pedersen har erkjendt at have solgt til sin Broder, og om hvilke to Vidner edelig have forklaret, at de tilhøre Chr. Dybbros Hustru, ligesom Sidstnævnte edelig har udsagt, at hun, skjøndt hun ikke med Bestemthed kan gjenkjende dem, efterform de nu ere slidte, ikke tvivler om, at de ere de samme, der, som ovenmeldt, ere hende frakomne, samt at de ere hende frakomne mod hendes Viden og Villie. Hvad nu angaaer den ommeldte Pelts, har Tiltalte Jens Chr. Christensen forklaret, at han en Maanedstid før sin Anholdelse har kjøbt den af en navngiven Pige, der efter Sagens Oplysninger havde tjent hos Dybbro i 3 Aar til November f. A., og som under Sagens Drift er afgaaet ved Døden, hvorhos Tiltalte Caroline Pedersen har udsagt, at hun har været den ommeldte Pige — der angav at have faaet Peltzen af Dybbro, forbi denne havde ligget hos hende — behjælpelig med at sælge den til Tiltalte Jens Chr. Christensen. Bemeldte Pige har imidlertid bestemt benægtet, hvad de Tiltalte saaledes have forklaret, og navnlig at hun nogensinde har været i Besiddelse af den ommeldte Pelts, og da de Tiltaltes ommeldte Forklaring ligeledes er i Strid med den af Dybbro i saa Henseende afgivne edelige Forklaring og ikke iøvrigt er bestyrket ved Nogetsomhelst af hvad der under Sagen er oplyst, findes den ikke at kunne komme i videre Betragtning, hvorimod Tiltalte Jens Chr. Christensen for sin ubjæmlede Besiddelse af den omhandlede Pelts, med Hensyn til hvilken Betingelserne for det i L. 6—17—10 og 11 jfr. Fr. 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Bewis ere tilstede, vil være at onse med Straf for Hæleri; Tiltalte Caroline Pedersen kan derimod ikke anses overbevist noget saadant Forhold med Hensyn til denne Pelts, der kunde paadrage hende Strafsvar.

Svad dernæst angaaer de ovenmeldte Støvler, har Tiltalte Caroline Pedersen angivet at have kjøbt dem af den samme Pige, af hvem Tiltalte Jens Chr. Christensen som meldt vil have kjøbt Peltjen, men den nævnte Pige har ligeledes med Bestemthed benægtet dette, og medens der Intet er fremkommet under Sagen til Bestyrkelse af Tiltaltes ommeldte Forklaring, har derimod et Vidne edelig udfagt, at Tiltalte har sagt Vidnet, at hun selv havde taget Støvlerne fra et Stab i Dybbros Gang, hvorhos Vidnet saae Tiltalte i Besiddelse af dem. Med Hensyn til de heromhandlede Støvler maae nu Betingelserne for det i L. 6—17—10 og 11 jfr. Fr. 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis efter det Foranførte ligeledes ansees at være tilstede, og efter Sagens samtlige Oplysninger maae det navnlig statueres, at Tiltalte Caroline Pedersen selv har stjaalet dem. Chr. Dybbro har mod at erholde Peltjen og Støvlerne udleverede frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Efterat Tiltalte Jens Chr. Christensen, der er født i Aaret 1821, i Aarene 1847, 1849 og 1850 havde været straffet henholdsvis for Falst med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, for Attentat paa Bedrageri med samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage og atter for attenteret Bedrageri med samme Slags Fængsel i 6 Gange 5 Dage, blev han ved Højesteretsdom af 20de Mai 1853 anset for Tyveri med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaned, hvorefter han isølge Hammerum Herreds Extraræts Dom af 4de September 1858 som skyldig i Hæleri er anset som for denne Forbrydelse 3die Gang begaaet efter Fr. 11te April 1840 § 22 jfr. §§ 25 og 79 med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, isølge Aarhuus Kjøbstads Extrarætsdom af 26de Martz 1861 for Tyveri i Genhølb til Bestemmelserne i Fr. 11te April 1840 § 22 cfr. § 25 med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, og isølge Søby Kjøbstads Extraræts Dom af 7de April 1869 for Bedrageri efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Han vil saaledes, idet der af de ham tidligere overgaaede Domme alene kan tillægges dem, ved hvilke han er funden skyldig i Tyveri eller Hæleri, Gjentagelsesvirkning, være at ansee som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes, som ved Underrettsdommen skeet, til Tugthuusarbeide i 2 Aar. Tiltalte Caroline Pedersen, der er født i Aaret 1839, har tidligere isølge Horns Herreds Extraræts Dom af 25de September 1860 været straffet for Tyveri efter Fr. 11te April 1840 § 1 og § 12 1ste og 2det Led med Forbedringshuusarbeide i 6 Aar, og isølge ovenanførte, inden Søby Kjøbstads Extrarætet den 7de April 1869 affagte Dom for Deelagtighed i Falst samt for Betleri og Løsgængereri efter Straffelovens §§ 270 og 47 cfr. §§ 271 og 276 samt Lov 3die Martz 1860 § 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Hun vil saaledes nu være at ansee for 2den Gang begaaet Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, medens Underrettsdommen i Henseende til den Tiltalte Jens Chr. Christensen idømte Straf samt Actionens

Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten vilde være at tillægge i Salair hver 8 Rd., vil være at stadfæste."

Nr. 11. Hvidgarvermester **W. Klenow** (Advocat Brock)  
contra

Enkefru **A. S. S. Dohlmann** (Ingen),

betræffende Citantens Benyttelse af nogle ham tilhørende Parceller.

Kjøbenhavns Amts søndre Birketings Dom af 12te August 1868: „Indstævnte Garvermester W. Klenow bør under en Bøde af 5 Rigsdaler til Kjøbenhavns Amts Fattigkassé for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, borttage de af ham paa Parcellerne Lit. o, p, q, r og s af Matr.-Nr. 18a i Frederiksberg Sogn ophængte Huder og Skind. Saa bør han og for Fremtiden være uberettiget til at benytte disse Parceller til Garveri eller til der at ophænge Huder og Skind. Processens Omkostninger har han at godtgjøre Citantinden med 20 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Februar 1869: „Birketingsdommen bør ved Magt at staude. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Procurator Seidelin forelægges en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse til at foranstalte sit den 11te Januar b. A. fremlagte Indlæg forsynet med behørigt Stempel."

#### Højesterets Dom.

Da de Huder og Skind, der ved nærværende Sags Paabegyndelse vare ophængte paa de i den indankede Dom nævnte Parceller, maae antages at have været borttagne længe før Underretsdommens Afgivelse, findes det Citanten under Tvangsmulct givne Paalæg om deres Borttagelse efter hans Paastand at kunne bortfalde.

Hvad Parcellernes fremtidige Afbenyttelse angaaer, bliver det efter Forligesklagens Indhold i Forbindelse med Proceduren alene under denne Sag at afgjøre, hvorvidt Citanten kan være berettiget til dersteds at ophænge Huder og Skind til Tørring; og

i Medfør af den i Overretsbdommen anførte Bestemmelse i Citantens Skjøde samt efter Indholdet af det af 2 Garvermestre afgivne Skjøn, sammenholdt med de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, findes Citanten at maatte kjendes uberettiget til saadan Ophængning af raae Huder og Skind.

I Henseende til Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser bliver Overretsbdommen at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør være uberettiget til at ophænge raae Huder og Skind til Tørring paa Parcellerne Litr. o, p, q, r og s af Matricul.-Nr. 18a i Frederiksborg Sogn. I Henseende til Processens Omkostninger for Underretten og Overretten bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rb.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „I Henhold til en i et Skjøde fra Indstævnte, Enten A. S. H. Dohlmann, af 3die November 1866 til Citanten Hvidgarvermester W. Klenow, paa Parcellerne Litr. o, p, q, r og s af hendes Eiendom Matr.-Nr. 18a i Frederiksborg Sogn truffen Bestemmelse, hvorefter Parcellerne ingeninde maae benyttes til Slagteri, Garveri, Liim- eller Beenfogeri, Renovations- Vosse- eller Oplagsplads, Mølleanlæg eller noget som helst andet Anlæg, der ved Støi eller ilde Lugt eller i andre Henseender kunde forarsage de Omboende Ulempe, har Indstævnte i første Instants sag søgt Citanten, der har Garveri i Eiendommen ved Siden af Parcellerne, og formeentlig i Strid med fornævnte Bestemmelse skal have benyttet disse til derpaa at ophænge og tørre Huder og Skind, som udbrede ilde Lugt, til under en daglig Nulst at tilpligtes at borttage disse Huder og Skind og til at kjendes uberettiget til at benytte Parcellerne til Garveri eller i alt Fald saaledes som sket er til derpaa at ophænge Huder og Skind — og ved Kjøbenhavn's Amts søndre Birkethingsdom af 12te August f. A. blev Indstævnets Paastand tagen tilfølg og Citanten endvidere tilpligtet at betale hende Processens Omkostninger med 20 Rb.

Ved nu at indanke denne Dom her for Retten, har Citanten i Overensstemmelse med sin Procedure for Underretten paastaet enten Dommen i det Hele annulleret og Sagen afviist fra Underretten, eller deels at Underretsbdommen partielt annulleres og Sagen forsaavidt afvises fra Underretten, deels at Citanten frifindes, eller endelig, at Citanten i alle Punkter frifindes

for Indstævntes Tilstale, ligesom han og har paastaet denne tilpligtet at udsende til Citanten Kost og Tæring eller Sagens Omkostninger for begge Instantsjer.

Da Indstævnte, skjøndt hun befindes lovlig stævnet, hærken er mødt eller har ladet møde ved Overretten, vil Sagen her i Medfør af Lovens 1-4-30 cfr. Frdn. Vidé Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de fremlagte Breve og Bewiisligheder, navnlig Underretsacten og det ved Underretten fremlagte Tingsvidne.

Det fremgaaer heraf, at Citanten har erkjendt, at det til ham udslede Skjøde paa de ommeldte Parceller indeholder de af Indstævnte som ovenansført paaberaabte Indskrænkninger i Eiendommens Afbenyttelse, men idet han formener, at Søgemaalét gaar videre end Forligssklagen, i hvilken Henseende han har fremhævet, at han paastaaes kjendt uberettiget til at benytte Parcellerne til Garveri, eller i alt Fald, saaledes som steet er, til derpaa at ophænge Skind og Huder, medens Forligssklagen kun gaar ud paa, at han kjendes uberettiget til sammesteds at ophænge og tørre Skind og Huder, har han paastaet Sagen afviist enten i det Hele eller for en Deel. Den saaledes neblagte Afviisningspaaastand vil imidlertid ikke kunne komme i Betragtning som først fremkommen fra Citantens Side, efter at han i sit første Tilsvær havde indladt sig paa Realiteteten, og til nogen Afviisning ex officio findes der ikke Anledning, da saavel Stævning som Klage gaar ud paa at faae hævet den stedfundne formeentlig uberettigede Afbenyttelse af Parcellerne til derpaa at ophænge Skind og Huder, som udbrede ilde Lugt.

I Realiteten, der saaledes vil blive at tage under Paakjendelse, har Citanten fornemmelig støttet sin Frisindelsespaaastand paa, at Skjødet ifkun forbyder ham at drive Garveri paa Parcellerne, men ikke at ophænge eller tørre Skind, nemlig Lamme- og Faarekind sammesteds, hvilket han ikke vil have hensort til egentlig Garverivirksomhed, der kun skal gaar ud paa Bearbejdelse navnlig af Huder til Læder ved Hjælp af Bark, og at han, der ikke vil erkjende at have tørret Huder sammesteds, saaledes ikke har foretaget noget i Strid mod Skjødets Bestemmelser, ligesom han har benægtet, at de af ham tørrede Skind have medført nogen ilde Lugt, da de, som han senest har angivet, ere ophængte strax efter Slagtningen. I sit første Tilsvær for Underretten har Citanten dog erkjendt at have tørret baade Huder og Skind paa Parcellerne, med Tilføiende at de isorveien vare garvede, og da det ikke herimod kan komme i Betragtning, hvad han i sit Indlæg herfor Retten har fremhævet, at de af ham brugte Udtryk skulde hidrøre fra en Misforstaaelse, idet han ifkun vil have tænkt paa Skind, s: Lamme- og Faarekind, men ikke paa Huder af Dvæg, vil der intet Hensyn kunne tages til hans senere herfra afvigende Procedure. Det maa derhos ved et optaget Tingsvidne, hvis Betydning ikke, som Citanten har villet gjøre gjældende, kan ansees svækket ved, at 3 af Vidnerne som Omboende skulde have personlig Interesse i Sagens Udfald, ansees tilstrækkelig godtgjort, at Citanten har benyttet Parcellerne til derpaa at ophænge og tørre raar Lamme- og Faarekind, og at dette har medført ilde Lugt for de Omboende, ligesom det er udtalt i et under Sagen optaget Skjøni af 2 Garver-

mestre, at det i de Garverier, hvor der garves Lamme- og Faarekind, er nødvendigt for at conservere dem i raa Tilstand enten at salte eller tørre dem, og at Skindene, naar de først ophænges nogle Dage efter Slagtingen eller i mindre tørret Veir, ville frembringe ilde Lugt. Da nu derhos Skjødets ovennævnte Bestemmelse ikke indskrænke sig til at forbyde Garveri, men udstrækker sit Forbud til ethvertjomhøist andet Anlæg, der ved Støi eller ilde Lugt eller i andre Henseender kunde foraarsage de Omboende Ulemper, findes Citanten ved den under Sagen paaklagte Afbenyttelse af Parcellerne, uanset om denne maa henses under egentlig Garverivirkomhed i strengeste Forstand eller ikke, at have handlet mod Bestemmelserne i Skjødet, og det maa derfor billiges, at Indstævntes Paaastand ved Underrettsdommen er tagen til Følge, saaledes at Citanten ikke blot er kjendt uberettiget til at benytte de oftmeldte Parceller til Garveri eller til der at ophænge Huder og Skind, men ogsaa under en Dagmulct af 5 Rd. til Amtets Fattiggæsse tilpligtet at borttage de ophængte Huder og Skind, hvorved bemærkes, at det ikke kan bevirke nogen Forandring i Dommens Bestemmelse i sidstnævnte Henseende, at de tidligere ophængte Skind muligviis, som af Citanten paaberaabt, allerede maatte være nedtagne.

Da Processens Omkostninger derhos rettelig ved Underrettsdommen findes paalagte Citanten, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.

Sagens Omkostninger for Dverretten blive efter Omstændighederne at opføre."

Nr. 212.

Advocat Levinfen

contra

**Mette Marie Ane Sophie Steensen** (Defensor  
Hindenburg),

der tiltales for Falsk, Tyveri og Bedrageri.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 10de Mai 1870: „Arrestantinden Mette Marie Ane Sophie Steensen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i tre Aar. I Erstatning til Søren Pedersen Gammel betaler Arrestantinden 15 Mk. Saa udbreder hun og alle af denne Sag lovligt flyvende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Cancelliraad Procurator Olsen og Procurator Jacoby, 6 Rd. til Førstnævnte og 5 Rd. til Sidstnævnte. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udferd efter Loven."

Viberg Landsoverrets Dom af 27de Juni 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Procuratorerne Morville og Faber, be-



taler Tiltalte 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og isvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Levinsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Mette Marie Ane Sophie Steensen for Falst, Tyveri og Bedrageri, og ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forbrydelse:

Da Tiltalte i Begyndelsen af Aaret 1869, efterat have udstaaet en hende idømt Straf af Forbedringshussarbejde i 5 Aar, søgte Tjeneste, kom hun efter sin Forklaring til at tænke paa, at hun af sine Medfanger i Straffeanstalten havde hørt omtale, at de selv havde skrevet anbefalinger for sig, og hun skrev derfor en Attest, der er bragt tilstede under Sagen, og som gaar ud paa, at Tiltalte havde tjent Udsteberinden som Koffkepige i 5 Aar og i den Tid udviist Trost og Villighed i alle Maader, hvilken Attest hun underskrev „Petersens Enke M. C., i Lemvig,“ uden at hun imidlertid ved denne Underkrift vil have sigtet til nogen bestemt Person, og ved at forvise denne Attest for Proprietær Secher paa Jordberggaard opnaaede hun at blive sættet i hans Tjeneste, hvor hun forblev til 1ste November s. A.

Efterat Tiltalte derpaa var kommen i en anden Tjeneste, som hun imidlertid atter forlod den 1ste December, har hun i Tidrummet fra denne Dag til den 7de s. M., da hun blev anholdt, forøvet to Tyverier, idet hun deels efterat have tilbragt Natten i Borstenbinder Petersens Hus i Skanderborg, ved sin Vortgang derfra om Morgenen har medtaget en Fruentimmerkjole, der hang paa Væggen i det Kammer, hvori hun havde havt Natteleie, deels i et Hus i Randers, hvor hun bl. A. ved forskjellige urigtige Foregivender havde opnaaet at faae Noget at spise, har ved sin Vortgang beholdt en Pigen Ane Nielsen tilhørende Gulbring, som hun i Ane Nielsens Paasyn havde sidet og seet paa og sat paa sin Finger, og hvilken hun, idet Ane Nielsen aemte at affordre hende den, besluttede at tilegne sig og derefter solgte til en Guldbjæm. Den ommældte Kjole saavelsom Guldringen ere bragte tilstede under Sagen — Kjolen dog i forringet Tilstand — og efterat være vurderet til henholdsvis 3 Rd. og 9 Mk. udleverede til de Bestaaende, der have frataget Krav paa videre Erstatning. Endvidere har Tiltalte i Tidrummet

fra den 1ste til den 7de December f. A. gjort sig skyldig i følgende Bedragerier: Efterat have indsunnet sig hos Bybud Peter Sørensen i Aarhus og for ham at have foregivet, at hun havde Ophold hos en Svoger af ham i Allerup, og at denne var døds syg, formaaede hun ved forskjellige urigtige Foregivender P. Sørensens Kone til at medgive sig et Stykke Sirtis, som hun skulde bringe til den ommeldte Svoger af dem, ligesom hun paa lignende Maade af P. Sørensens Broder, Arbeidsmand Anders Sørensens Kone fik udleveret i samme Tiemed 5 Lørst, et Lørklæde og 2 laferede Bakker, hvorhos hun endvidere af Entemadame Maren Mikkelsen, hos hvem hun havde logeret — som det maa antages for P. Sørensens Regning — fik udleveret et Stykke Uddamaaff, idet hun foregav at ville sye det for hende uden Betaling, samt desuden som Gave modtog et Pommetsørklæde og et Par Muffedijer. Over de ommeldte Gjenstande, der tilsammen ere vurderede til ca. 4 Rd., har Tiltalte derefter paa forskjellig Maade disponeret, men de ere for største Deelen bragte tilfiede under Sagen og tilbageleverede de vedkommende Eier, der maae antages ikke at gjøre Krav paa videre Erstatning. Endvidere har Tiltalte, efterat have laant en gammel Paraply og et Par gamle Handsker, tilsammen af Værbi 4 Mk. 8 ß, af Smedevend J. Petersens Hustru i Aarhus, undladt at tilbagelevere og derefter tilvendt sig disse Gjenstande, der endnu vare i hendes Besiddelse ved hendes Anholdelse, og som derpaa ere udleverede Eierinden, og endelig har Tiltalte ved for Indsidder Søren Pedersen Gammels Hustru i Skejby urigtigen at foregive, at hun for Søren Pedersen Gammel, der var gaaet bort fra Hjemmet, skulde indkjøbe Hvedebrød i Aarhus, af bemeldte Kone faaet udleveret 5 Mk. i Penge, for 3 Mk. Hvedebrød, et Lørklæde, et uldent Næt, et Pommetsørklæde og en Skindpung, som hun derefter tilvendte sig. Af disse Gjenstande ere Pommetsørklædet og Nettet bragte tilfiede under Sagen, hvorhos Nettet, der er vurderet til 24 ß, maa antages at være leveret til Eierinden, medens Pommetsørklædet maa antages at være stjaalet Gods; iøvrigt har Søren Pedersen paastaet sig sit Tab erstattet med 15 Mk.

Tiltalte, der er født i Aaret 1835, har tidligere været straffet ifølge Hatting Herreds Extraretsdem af 22de Mai 1860 for Tyveri og Bedrageri efter Fdg. 11te April 1840 §§ 1, 41 og 76, cfr. § 78 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, ifølge Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 28de November 1860 for et bedragerligt Forhold, som hun havde udviist, forinden fornævnte Dom overgik hende, men som da ikke var blevet oplyst, med en Tillægsstraf af 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, ifølge Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Februar 1861 for Bedrageri efter Fdg. 11te April 1840 § 41 cfr. §§ 13 og 79 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og endelig ifølge Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 21de December 1863 for Tyveri, Bedrageri og Falsk samt Løsgænger og Velleri efter Fdg. 11te April 1840 § 15 cfr. §§ 78 og 79 samt L. 3die Marts 1860 med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. Hun vil saaledes for sit ovennævnte Forhold være at ansee for 3die Gang begaaet Tyveri samt for Falsk og Bedrageri efter Straffelovens § 231, § 275 cfr. § 270 og §§ 251 og 253, og da den ved Underrettsdommen

faffatte Straf af Tugthuusarbejde i 3 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at betale i Erstatning til Søren Pedersen Sammel 15 Mk., og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste."

---

### Onsdagen den 31te August.

Nr. 220.

Advocat Levinfen

contra

**Johannes Martin** (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Exraretssdom af 16de Februar 1870: „Arrestanten Johannes Martin bør straffes med 4 Aars Forbedringshuusarbejde. Saa bør han og i Erstatning til Nancy Reimer betale Doll. 5. 80 c. samt udrede de af Actionen flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Den bestindifte Landsoverrets Dom af 7de Mai 1870: „Arrestanten Johannes Martin bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

(Sluttes i næste Nr.)

---

### Rettelser.

Sibe 328 Lin. 9: Hansen læs: Henriksen.

— 329 — 9: S. 228 læs: § 228.

---

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettenes Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

---

Forlagt af den Gyldeudaliske Boghandel (F. Hegel).

Fjeldsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup>. 23—24.

Den 14de October.

1870.

---

---

## Anden extraordinaire Session.

Onsdagen den 31te August.

Nr. 220.

Advocat Levinsen

contra

Johannes Martin (see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

Følge det efter den indankede Doms Affigelse Fremkomne maa det antages, at den i Dommen omhandlede Pige, hvis Alder da ikke nøiagtigen var oplyst, er c. 17 Aar gammel, og hun er derefter bleven eedfæstet paa de af hende aflagte Forklaringer. Ved samtlige de nu tilveiebragte Oplysninger maa Høiesteret finde det tilstrækkeligt beviist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det i Dommen omhandlede Tyveri, og han vil derfor, da han tidligere tvende Gange har været straffet for denne Forbrydelse, sidste Gang efter Fdg. 11te April 1840 § 13, nu være at ansee efter samme Forordnings § 15 for 3die Gang begaaet Tyveri. Straffen findes at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Tillige vil han være at tilpligte at betale Nancy Reimer i Erstatning Doll. 5. 80 c. saavelsem at udrede alle af Actionen flydende Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Johannes Martin bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Saa bør han og betale i Erstatning til Nancy Reimer Doll. 5. 80 c. samt udrede

Actionens Omkostninger og derunder i Salarium til Advocaterne Levinson og Liebe for Høiesteret 10 vestindiske Daler til hver.

I den indtænte Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Extraret den 16de Februar d. A. paadømte Sag tiltales Arrestanten Johannes Martin for Tyveri.

Den 14de December f. A. fandt et i Bredgade paa St. Thomas boende Fruentimmer Nancy Keimer, da hun om Aftenen Kl. omtrent 10 Minutter over 8 kom hjem, at der, medens hun, der var gaaet hjemmefra omtrent Kl. halv otte, havde været ude, var i hendes Bolig, et uafsalet Bærelse, begaaet et Tyveri og hende fravendt en Portemonnaie, indeholdende Doll. 5. 80., og fattede hun strax Mistanke til Arrestanten, der samme Eftermiddag eller Aften havde været inde hos hende og formeentlig havde seet hende tage Penge frem af den Kuffert, hvorfra Portemonnaien nu var stjaalen, og som, da hun i Følge med 2 Andre, det under Sagen afhørte Vidne Ann Elizabeth Jacobs og et omtrent 15 Aar gammelt Pigebarn, hørte om et Gadehjørne tæt ved hendes Hjem, af dem var bleven gjenkjendt i en Person, de saae flygte ud af hendes Leilighed. Hun var derfor gaaet ud for, efter at have anmeldt Tyveriet paa Politikammeret, at lede efter ham og fandt ham ogsaa omtrent Kl. 10 udenfor en Bod i Sillegade i Samtale med 2 Personer, til hvem hun vil have hørt ham prale af, at han havde Penge i Lommen; han løb imidlertid sin Vej, men blev standset af en tilfældig kommende Person og var isærb med at forklare sig til denne og Bestjaalne, da Politiet kom til og anholdt ham.

Ved sin Anholdelse var Arrestanten i Besiddelse af 1 Rd. samt 1 Par nye Sto, 1 ny Klouelstrøje og 1 Par Strømper, som han forklarede at have kjøbt samme Aften.

Smidlertid har Arrestanten vedholdende benægtet at have forøvet det omhandlede Tyveri eller at have været i Bestjaalnes Leilighed, siden han tidligere paa Aftenen forlob den, efterladende det ovenmeldte Pigebarn, der nogle Nætter havde laant Huus hos Bestjaalne, der; han vil heller ikke vedgaae enten at have pralet af, at han havde Penge, eller at være løbet, da Bestjaalne traf ham, eller, som af hende og den Person, der standfede ham, omforklaret, at have gjort nogen Bevægelse med Haanden ned i Lommen som for at tage Penge op, da Tyveriet paafagdes ham; hvorhos han med Henlysn til Erhvervelsen af det hos ham fundne Pengebeløb og de nye Beklædningsgjenstande, han havde paa, under idelige Modsigelser har forklaret, at han den foregaaende Løverdag havde vundet nogle Penge, som han angiver forskjelligt til Doll. 4., Doll. 3. 50. eller Doll. 3. 25. fra nogle venezuelanske Matroser, med hvem han spillede Kort paa Daniels Bærst, medens han samme Dag havde ved Arbeide fortjent 75 Cents.

Hvis der nu var tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at det var Arrestanten, der, umiddelbart forinden Bestjaalne kom hjem og opdagede Tyveriet, var flygtet ud af hendes Bærelse, vilde der vel herved være tilveiebragt et

meget stærkt Indicium, der i Forbindelse med de øvrige imod Arrestanten talende Omstændigheder, hvorved fremdeles bemærkes, at Arrestanten toende Gange tidligere har været straffet for Tyveri, nemlig ifølge Overrettens Dom af 16de November 1863 med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og ifølge St. Thomas Extradetsdom af 25de Mai 1868 med samme Arbejde i 18 Maanedes, maatte kunne blive tilstrækkelig til at sælde ham; men af de dertil sigtende Forklaringer, der forøvrigt først gik ud paa, at nogle Børn, der legede ved Bestjaalnes Dør, havde fortalt Bestjaalne, at den Person, hun og de to Andre saae flygte, var den samme, der havde været inde hos hende om Eftermiddagen, tilhører, som bemærket, den ene Bestjaalne selv, der har paaستاet sig tilskjendt Erstatning, og en anden det tidligere omtalte Pigebarn, hvis Alder ikke nøiagtig har kunnet oplyses, og som Underdommeren, da det ansaaes for tvivlsomt, om hun var 15 Aar gammel, ikke har kunnet ærbefæste, saa at der kun bliver tilbage som fuldgjældigt Vidne Fruentimmeret Ann Elizabeth Jacobs, paa hvis Vidnesbyrd, hvor vel bestyrket det, navnlig ogsaa ved de ommeldte Børns Udsagn, end synes at være, der dog ikke kan bygges et fuldstændigt Beviis.

Men herefter ville heller ikke de øvrige imod Arrestanten talende Data, blandt hvilke ellers stor Betydning maatte tillægges den vakkende, selvmordsigende og usandhynlige Maade, hvorpaa han, der, nys løsladt af Strafanstalten, ikke havde haft Leilighed til paa regelmæssig Maade at erhverve sig Synderligt, har søgt at gjøre Rede for, hvorledes han var kommen til Fenge, kunne blive afgjørende imod ham; og Arrestanten, der er født paa St. Thomas, 24 Aar gammel og tidligere straffet for Tyveri som ovenmeldt, og som ved den indseende Dom var anset med Straf af Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, findes saaledes at maatte frifindes for Actors Tiltale, hvorimod Underrettsdommen, forsaavidt han er tilpligtet at udbrede de af Actonen flydende Omkostninger, bliver at stadfæste."

## Anden ordinaire Session.

Mandagen den 3die October.

Nr. 13. **Sogneraadet for Vaalse Sogn** (Advocat Brock)  
contra

Gaardeier **Hans Olsen Tømmermand** (Singen),  
betræffende Erstatning for Udvidelsen af en Wei over Indstævntes Sorder.

Falsters vestre Herreds Rets Dom af 30te Januar 1868:  
„De Indstævnte, Sogneforstanderskabet i Vaalse Sogn bør for Tiltale af Citanten, Gaardeier Hans Olsen Tømmermand af Vaalse, i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 5te April 1869: „De Indstævnte, Sogneforstanderskabet for Baalse Sogn, bør under en Mulct af 5 Rd. til Maribo Amts Fattigkæsse for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, træffe Foranstaltning til, at den Citanten, Gaarbeier Hans Olsen Tømmermand af Baalse paa Falster, tilkommende fuldstændige Erstatning for Udvidelsen af den over hans Jord Matr.=Nr. 27 Litr. a i Baalse gaaende Bivei med 4 Alens Bredde ved Taxation bestemmes, og bør Citanten tillige nyde af det Erstatningsbeløb, der bliver at udbetale ham, 5 pCt. Rente aarlig fra den 26de Juni 1867 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Tidsfristen bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd.

---

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under en af Citanten, Gaarbeier Hans Olsen Tømmermand af Baalse paa Falster, imod de Indstævnte, Sogneforstanderskabet for Baalse Sogn, ved Falsters vestre Herredsting anlagt Sag betræffende den ham formeentlig tilkommende Erstatning for Udvidelsen af den over hans Jord Matr.=Nr. 27 Litr. a i Baalse gaaende Bivei, ere de Indstævnte ved Herredstingets Dom af 30te Januar s. A. frifundne for Citantens Diktale og Processens Omkostninger ophævede.

Denne Dom har Citanten ved Stævning af 7de Marts næstefter paaanfet her til Retten, hvor han har paastaet den underkjendt og forandret saaledes, at de Indstævnte tilpligtes under en daglig Mulct at træffe Foranstaltning til, at den ham efter Lov 20de August 1853 § 1 tilkommende fuldstændige Erstatning for Udvidelsen paa hans Jord af den ommeldte Bivei med 4 Alens Bredde bliver bestemt ved Taxation og derefter ham udbetalt tilligemed 5 pCt. Rente af Erstatningsbeløbet fra Forligsklagens Dato den 26de Juni 1867, indtil Betaling skeer, hvorhos han har paastaet de Indstævnte paalagte at betale ham Processens Omkostninger for begge Retter skabeløst, medens de Indstævnte

derimod have nedlagt Paastrand om, at den indankede Dom stadfæstes, og at Sagens Omkostninger tillægges dem stadesløst eller med noget Tilstræffeligt.

At Veien, der er udvidet fra 6 Alen til 10 Alen, skulde, som de Indstævnte have formeent, ved Udfistningen have været udlagt med en Bredde af 14 Alen, — i hvilket Tilfælde der efter den fornævnte Lovs § 1 in fine ingen Erstatning kunde fordres af Citanten, — er ikke imod dennes Benægtelse beviist; men de Indstævnte have og fortrinsviis støttet deres Paastrand derpaa, at Citanten under de stedbundne Forhandlinger om Veiens Udvidelse skulde udtryffeligt have opgivet sin Forbring paa Erstatning for den af ham dertil afstaaede Jord, eller at der dog ved flere Tiligheder har været en saa stærk Opforbring for ham til at udtale, at han vilde have Erstatning, at hans Tausheb kun kan forstaaes som en Opgivelse heraf, eller i ethvert Fald maa ansees som et aldeles uforfæstligt Bidnesbyrd om, at Forbringeren i Forveien har været opgIVEN.

Den i Sagen fremlagte Forhandlingsprotocol for Waals Sogneforstanderskab udviser, at der, efterat en Bestemmelse om Veiens Optagelse paa Regulative over de offentlige Biveie tidligere var tagen, i et Møde den 6te Juni 1861 blev vedtaget, at Formanden skulde indhente en bestemt Angivelse fra Politimesteren af, hvor bred Veien og Veigrøfterne skulde være, for at Veien kunde ansees lovlig affrukten, samt en Erklæring fra Citanten, om han ønskede, at Veien fremdeles skulde gaae i den Retning, den havde, — hvori de to andre Gaarbeiere, over hvis Jorber Veien gik, i et foregaaende Møde havde samtykket, — eller at den henlagdes andensteds; at i et Møde den 18de September s. A., — i hvilket Stiftslandinspektøren deltog og lovede at søge Oplysning fra Indenrigsministeriet, om et i Mødet foreviist Kort, hvorpaa Veien var affat med 14 Alens Bredde, kunde betragtes som et Udfistningskort, — Citanten og de to andre Gaarbeiere erklærede sig villige til at afgive, hvad der maatte findes lovmegetiligt til Veiens Bredde; at i et Møde den 16de December s. A. Forstanderskabet blev underrettet om, at det ikke havde været muligt at tilveiebringe enten det originale Udfistningskort eller en Copi af samme, og at det derefter, for at faae en endelig Afgjorelse om Veiens Bredde, blev besluttet at tilkalde Politimesteren for i Forening med ham at afgjøre Sagen; at i et Møde den 27de s. M. Sagen udfattes, for at Forstanderskabet kunde give Politimesteren de af ham begjærte yderligere Oplysninger, samt at Muligheden af ved et Tingsvidne at bevise, at det Areal, som skulde afgives, ved Udfistningen havde været udlagt til Veien, blev berørt under Henviisning til Lov 20de August 1853 § 1, i Følge hvilken ingen Erstatning for Jords Afstaaelse i saa Fald kunde fordres; at i Mødet den 7de Marts 1862, hvori Citanten, der nu var bleven Medlem af Sogneforstanderskabet, deltog, meddeltes som Politimesterens Formening, at en Wei med lovlig Bredde skulde være 10 à 12 Alen med 2½ Alens Grøft til hver Side, men at Forstanderskabet dog troede, af Hensyn til den Færdjes, der vilde komme til at finde Sted paa den her omhandlede Wei, at kunne bestemme Veiens Bredde over de paagældende 3 Gaarbeieres Lodder lig den, et andet Stykke af Veien



fulbe have, eller ca. 8 Alen, hvorfor det eenstemmig bestemtes, at den heri Sagen omhandlede Bei i anstændende Jeraar fulde paabegyndes med Indgrøftning paa 8 Alens Bredde eller rettere med samme Bredde som det andet omtalte Veistykke og med Veigrøfter paa begge Sider af 1 Alens Bredde; at i Mødet den 28de s. M., hvori Citanten ligeledes deltog, enedes man om at bestemme Beiens Bredde til 8 Alen, hvorhos besluttedes, at dens Afmåttelse fulde ske af Forstanderskabet i Forening med Sognefogden og Veicommitteen; — endelig at den 22de April s. A. Forstanderskabet forsamledes paa Beiens oer Citantens Mark for at afsætte Beiens, og at da blev næst Beiens Bredde vedtaget, at Piletrærne i Volken ved den nordre Side maatte blive staaende i Veikanten.

Som det Ovenstaaende viser, er der ikke skeet nogen Tilførsel til Forhandlingsprotocollen om, at Citanten udtrykkelig har frasalbt Krav paa Erstatning for den af ham udlagte Jord, og de Indstævnte have derfor søgt ved Tingsvidne at bevise Saabant, uden at dette dog skjønnes at være lykkes for dem, idet kun eet Vidne, Gaarbeier Peterjen, har udsagt, at der i Mødet den 18de September 1861 udtrykkelig blev fremsat det Spørgsmaal for Citanten, om han frasalbt Krav paa Erstatningen, og at han da gav Afkald derpaa, hvilken Forklaring dog staaer i Strid med, hvad Smed Rasmus Nielsen under et efter Sagens Appel optaget Tingsvidne har udsagt om, at der ved dette Møde ikke blev talt om Erstatningen. Vel synes det efter de afgivne Vidneforklaringer at maatte antages, at det var en almindelig Opfattelse hos Sogneforstanderskabets daværende Medlemmer, at Citanten navnlig i Mødet den 18de September 1861 havde frasalbt Krav paa den heromhandlede Erstatning; men, da Forhandlingsprotocollen Intet indeholder herom, kan den Tale, som maatte være falden imellem enkelte af Forstanderskabets Medlemmer om Erstatningen, ialtsald ikke have haft en saadan Charakter, at Citantens Udtalelser egne sig til at betragtes som et Tilfagn om en Renunciacion paa den ham efter Lov af 20de August 1853 § 1 tilkommende Erstatning. Lige indtil Møderne den 7de og 28de November [Marts] 1862 var heller ingen endelig Bestemmelse tagen om Beiens Bredde, og den af de Indstævnte paaberaabte Omstændighed, at Citanten den 18de Mai 1861 eller en af de nærmeste Dage var afsætt Erklæring om Beiens Retning, kunde derfor ikke træde i Stedet for den i Lovens § 2 paabudne Underretning til Eiere og Brugere af den Jord, som agtes indtaget, hvorfor de Ord, hvormed hans Erklæring i Mødet af 18de September 1861 er afgiven, naturligen og uden Tvang kunne forstaaes, hvad af Citanten er angivet, som en Tilførsel af, at han frasalbt den ham efter den anførte Lovparagraf tilkommende Ret til at paaante Sogneforstanderskabets Bestlutning om Beiens Bredde og den heraf følgende Afgivelse af Jord for Amtsraadet, og altsaa underkaste sig, hvad Forstanderskabet i denne Henseende maatte bestemme, naar det var lovmedholdeligt. Hermed stemmer det ogsaa godt overrens, hvad der i Mødet af 27de December 1861 er tilført Forhandlingsprotocollen.

Da der saaledes ikke foreligger nogen Erklæring fra Citanten om Renunciacion paa Erstatningen, saa lidt som en jærlig Opfordring til ham om en

saaban Renunciacion kan sees at være rettet til ham under Forhandlingerne, hvorfor hans Tausshed under disse, hvad Erstatningsfordringen angik, ikke med Føie kan betragtes som et Vidnesbyrd om hans Opgivelse af dette Krav, og da endelig heller ikke hans Udtalelser i et Møde den 7de Juli 1865, — da der i Sogneforstanderskabet forhandlede om at lade møde under Appellen af den til nærværende Ret indankede og her den 30te April 1866 paadømte Sag imellem de Indstævnte og Gaardeier Lars Larsen Smed, der havde beeltaget i den ommeldte Erklæring i Sogneforstanderskabets Møde den 18de September 1861, — indeholde nogen Anerkjendelse af, at enten denne Mand eller han selv havde renunceret paa Erstatning, vil der være at give Dom efter Citantens Paastand, saaledes at Dagmulcten bestemmes til 5 Rd. og tilfalder Maribo Amts Fattigkasse.

Processjens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at maatte ophæves."

Nr. 196.

Advocat Nellesmann

contra

**Karen Marie Christensen eller Christensdatter**

(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold.

Aalborg Kjøbstads Extraretsdom af 7de Mai 1870: „Tiltalte Karen Marie Christensen eller Christensdatter bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Benzen, 5 Rd. og til Defensor, Procurator Høegh, 4 Rd. Saa bør hun og i Erstatning til Fruentimmeret Keline Marie Mortensen betale 4 Mk. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverretsdom af 13de Juni 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sjaacsen og Faber, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

**Højesterets Dom.**

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stabsfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Nellesmann og Henrichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hebbes det: „Under denne Sag tiltales Karen Marie Christensdatter, — der tidligere flere Gange har været straffet og navnlig blandt Andet har været anseet for 2den Gang begaaet Tyveri samt for Bedrageri med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder, for 3die Gang begaaet Tyveri med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar og senest ifølge Høiesteretsdom af 8de Februar d. A. med 14 Dages simpelt Fængsel efter Straffelovens § 256 cfr. § 253 — for bedrageligt Forhold.

Ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun i Begyndelsen af Marts Maaned d. A., efter at være løsladt af Arresten i Aalborg, hvor hun i længere Tid havde hensiddet og senest hadde udstaaet den hende ved den nysansførte Høiesteretsdom ikjendte Straf, har indfundet sig hos Arbeidsmand<sup>r</sup> W. Fjichers Kone og under det foregivende, at hun var sendt af Fruentimmeret Keline M. Mortensen, der tidligere hadde logeret hos Fjichers Kone, men nu besandt sig i Arresten, hvor hun hadde hensiddet samtidigt med Tilstalte, har uden Keline M. Mortensens Vidende og Billie formaaet Fjichers Kone til at udlevere sig en hos denne bevoende Laanefjeddel paa et Uhr, som tilhørte Keline M. Mortensen og af hende var pantsat for 5 Mk., hvorefter Tilstalte, der maa forudsættes at have indløst Uhret, atter pantsatte dette hos en anden Pantelaaner for 9 Mk. samt selv beholdt de 4 Mk., hun paa denne Maade hadde forskaffet sig, medens hun levereede Fjichers Kone den nye Laanefjeddel. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tilstalte, der ved sin Løsladelse hadde af Keline M. Mortensen modtaget et Par Strømper og lovet at bringe dem til Fjichers Kone — for hvem Keline M. Mortensen hadde striftet dem — har udladt dette og selv beholdt Strømperne, idet hun efter Fjichers Kones Forklaring, der ikke er modsagt af Tilstalte, for hende foregav, at Arrestforvareren hadde forbudt Keline M. Mortensen at udlevere Strømperne, da hun selv trængte til dem, samt at Tilstalte endvidere ved i Keline M. Mortensens Navn at henvende sig til Fjichers Kone har af denne erhholdt udleveret — foruden en Spritkjedel, om hvilken der efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger Overretten, ikke er Spørgsmaal — en til 1 Mk. vurderet Stegepande, som Keline M. Mortensen imidlertid efter Tilstaltes Forklaring hadde givet hende Lov til foreløbig at bruge, hvilket Keline M. Mortensen dog har benægtet.

Tilstalte har endelig med Hensyn til 2 ligeledes Keline M. Mortensen tilhørende, til 2 fj vurderede Leer-Tallerkener, hvoraf hun var kommen i Be-

sibbelse, erkjendt, at hun forefandt disse i et Keline M. Mortensen tilhørende Skrin, der horede hos Fiskers Kone, og til hvilket Keline M. Mortensen havde givet Tiltalte Nøglen, som det maa antages med Umobning om at bringe sig noget af Indholdet.

Samtlige de ommeldte Gjenstande ere iøvrigt bragte tilfede, og Keline M. Mortensen har ikkun for det forhøiede Laan, Tiltalte har gjort paa Uhret, paaftaaet sig Erstatning tilkjendt med 4 Mk.

For sit Forhold i bemeldte Henseende er Tiltalte, der er født i Aaret 1839, ved Underretsdømmen retteligen anset efter Straffelovens §§ 251 og 253, og da den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste."

Nr. 26. Smed **Jørgen Peder Frederiksen** (Advocat  
Nellemann efter Ordre)

contra

Huusmand **Ole Jensen** (Ingen),

betræffende Betaling af 100 Rd. m. v.

Aronborg vestre Birketings Dom af 4de August 1868: „Indstævnte Huusmand Ole Jensen af Damhuset bør for Tiltale af Citanten Smed Jørgen Peder Frederiksen i Dragstrup i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Marts 1869: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne bevirke noget andet Resultat, vil Dømmen være at stadfæste. Procurator Holdt i Helsing, der efter Overretsdømmens Affigelse ifølge Ordre har optaget et Tingsvidne for Citanten, tillægges der i Salair 4 Rd., som blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler

Citanten 1 Rbd. 3 Salarium tillægges Procurator  
Holds 4 Rbd., der udbedes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Smed Jørgen Peder Frederiksen i Dragstrup, der efter Transport fra sin Svigerfader, Peder Larsen af Fiskebrohuset ved Ebsønderup, ved Kronborg vestre Birk's Ret havde saggivet Indstævnte Huusmand Ole Jensen i Damhuset til Betaling af 100 Rbd. med Renter 4 pCt. aarlig fra 11te Juni 1867 og 5 pCt. aarlig fra den 25de Januar f. A. og Sagens Omkostninger stadesløst, har efter Stævning af 19de September f. A. — da Indstævnte ved Birketingets Dom af 4de August sidstleden blev frifunden for hans Tiltale og Processens Omkostninger ophævede — indanket denne Dom her til Retten og paaftaaet den underkjendt og derhen forandret, at Indstævnte dømmes til at betale de ommeldte 100 Rbd. som nævnt, i alt Fald med Renter 5 pCt. aarlig fra den 25de Januar f. A., samt til at betale Sagens Omkostninger i begge Instanser stadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb, medens Indstævnte har paaftaaet Dommen stadfæstet og sig tilkjendt Processens Omkostninger.

Det er ophjst under Sagen, at Cedenten Peder Larsens Svigerfader, Andreas Christiansen, i sin Tid til Cedenten afflod sit i Fæste havende Huus i Billingsørd paa Wilkaar, at Peder Larsen skulde give ham og Kone, Marie Tobiasbatter, frit Huusly og efter Indstævnets Opgivende tillige en Deel andre Præstationer saalænge de levede, at, da Andreas Christiansen senere døde, og Peder Larsen søgte at sælge Huset, paa hvilket han havde erhvervet Arvesæstestjøde, bemeldte Peder Larsen da blev enig med senere afdøde Smed Peder Hansen i Damhuset, der ligeledes var en Sviger søn af Andreas Christiansen, og med hvis Enke Indstævnte er indtraadt i Ægteskab, om at Peder Hansen skulde tage Marie Tobiasbatter i Huset til sig, og er det in confesso mellem Parterne, at Peder Larsen i den Anledning betalte Peder Hansen 100 Rbd.; men medens Citanten har villet gjøre gjældende, at disse Pengene vare et Laan, der skulde være rentefrit, saalænge Marie Tobiasbatter levede, idet Renterne skulde være Bederlag for, hvad Peder Larsen havde været pligtig — men Peder Hansen nu paatog sig — at yde hende, har Indstævnte benægtet, at Pengene ydedes som Laan, hvorimod de skulde være et Bederlag for Præstationerne til Marie Tobiasbatter, for hvilken Kjøberen af Peder Larsens Huus fritoges.

Da Citanten, hvem Devotionsbryden efter de foreliggende Omstændigheder maa paahvile, ikke har godtgjort, at de ommeldte 100 Rbd. ydedes som Laan eller paa den Betingelse, at de skulde tilbagebetales, hvilket navnlig ikke — som Citanten har villet gjøre gjældende — kan antages at være erkjendt af Indstævnets Husfru, da hun i sin Tid overtog Boet efter sin førstafdøde Mand, derved, at hun da for Skifteretten angav de ommeldte 100 Rbd. som en Boet paahvilende Gjæld, da saadan Erkjendelse ikke afgaves ligeoverfor Boets Credi-

torer, der ikke vare tilkalbte, og man ikke kan forkaste hendes Forklaring om, at saadan Angivelse sandt Sted istedetfor at opgive de Boet paahvilende Forpligtelser mod Marie Tobiasdatter, og da endelig Citanten ikke har godtgjort sit Aubringende om, at Substævnte efter hendes Død i 1863 har forrentet Beløbet eller paa anden Maade erkjendt sig pligtig at tilbagebetale det — vil den indankede Dom, ved hvilken Sagens Omkostninger i 1ste Instants rettelig ere ophævede, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve."

Nr. 237.

Advocat Nellesmann

contra

**Christian Lund** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de August 1870:  
„Tiltalte Christian Lund bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne P. A. Peterfen og Lieutenant Møller med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Christian Lund for Bedrageri anlagte Sag er det beviist ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse, at han, imod hvem der den 6te December forrige Aar paabegyndtes en criminel Undersøgelse i Anledning af en Anmeldelse til Politiet fra Borbugfabrikant Meyer, har deels i afvigte Efteraar før Paabegyndelsen af bemeldte criminelle Undersøgelse deels

under bennes Drift staffet sig Laan hos 16 forskellige ham ubekjendte Forretningsfolk her i Staden i det Hele til et Beløb af henved 90 Rd. og for søgt at faae 5 Rd. tilsaans hos en saadan, idet han i de fleste Tilfælde angav sig at være en Algent Lund og urigtigt foregav for dem alle, at han var i en sjælsigtelig Forlegenhed for Penge, for hvilke han strax havde Brug i Anledning af en afflutet Handel eller andet Saadant, foruden at han ogsaa i flere Tilfælde betjente sig af andre Opdigtelser for at naae sin Hensigt.

Tiltalte har erkjendt, at han stiftede og gjorde Forsøg paa at stifte de ovennævnte Laan for at tilveiebringe Penge deels til Livets Ophold deels til den Tilbagebetaling af en Deel af Laanene, som han i et enkelt Tilfælde før, men isørrigt under det før Actionens Anlæggelse optagne criminelle Forhørs Gang har præsteret med i Alt omtrent 40 Rd., uden at have nogen Udsigt til at betale dem tilbage til den Tid, han lovede, og kun med ringe Udsigt til overhovedet nogensinde at kunne tilbagebetale dem; men imidlertid sees det af et senere optaget Reassumtionsforhør, at nu samtlige de Skadelidte ere spdbestgjorte for deres Erstatningskrav hos Tiltalte.

For dette Forhold vil Tiltalte, som er døbt den 15de November 1812 og tidligere anseet blandt Andet ved Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraretsdom af 18de November 1865 efter Forordningen af 11te April 1840 § 41 jfr. §§ 62, 68 og 79 med Forbebringshuusarbejde i 18 Maanedre og ved denne Retts Dom af 7de September forrige Aar efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, nu blive at dømmes efter sidstnævnte Lovs § 257 jfr. tildeels § 46 efter Omstændighederne til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage.“

Nr. 215.

Advocat Hindenburg

contra

**Ole Larsen** (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Corsø Virks Extraretsdom af 28de April 1870: „Tiltalte, Ungkarl Ole Larsen af Munkbjergby, bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, udrede i Erstatning til Pigen Ane Hansen ibidem 4 Rd. og alle af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Flor, 5 Rd. og til Defensor, Procurator Bindfeld Hansen, 4 Rd. Det Idømtes at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 15de Juli 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. 3 Salair til Procuratorerne Rode og Justitsraad Petersen for Overretten betaler Tiltalte Ole Larsen af Munkbjergby 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.“

#### Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret: Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmissær hedder det: „Under nærværende fra Sors Birks Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte Ole Larsen af Munkbjergby for Forsøg paa Voldtægt, og det er ogsaa ved egen Tilstaaelse og det isørigt Dplykte beviist, at han heri har gjort sig skyldig, idet han, der den 6te Marts d. A. om Aftenen mellem Kl. 7 og 8 fulgte en Pige paa Veien ad hendes Hjem til, har kastet hende om paa en Mark ved Veien og lagt sig ovenpaa hende, hvorefter han søgte at adstille hendes Been, men da hun gjorde Modstand og deels streg deels truede med at sfrige, opgav han sit Forsæt og hjalp hende med at reise sig op samt søgte efter hendes Tøfler, som hun havde tabt, hvorpaa Tiltalte igjen fulgte hende et Stykke paa Veien og derpaa stiftes fra hende. Ved den omhandlede Leilighed havde Tiltalte sine Byxer nedknappede, dog ikke sit Lem fremme. Derimod findes Tiltaltes Forhold mod tvende andre under Sagen nævnte Fruentimmer ikke, efter hvad der foreligger, at kunne betegnes som Forsøg paa Voldtægt.“

For sit Forhold mod den omtalte Pige vil Tiltalte, der er født den 8de Marts 1852 og ikke forhen tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 168 cfr. §§ 37 og 46, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Da Straffen ved den indankede Dom er fastsat til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage og Dommens Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger billiges, vil den med den anførte Forandring i Henseende til Straffetiden være at stadfæste.“

---



Nr. 206.

Advocat Heinrichsen  
contra**Maren Pedersdatter** ogsaa kaldet **Otto Maren**  
(Defensor Levinfen),

der tiltales for Skovtyveri.

Dronninglund Herreds Exræretsdom af 2den April 1870: „De Tiltalte, Murer Thomas Børgen Thørinus eller Thørinusfen af Lundager, Inger Marie Pedersen sammesteds og Maren Pedersdatter ogsaa kaldet Otto Maren af Lundenshuus, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, de tvende Førstnævnte hver i 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de Tiltalte in solidum udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, berunder Salair til Actor, Procurator Sand, 5 Rd. og til Defensor, Procurator Løgstrup, 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Juni 1870: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udbreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og berunder Salair til Actor og Defensor sammesteds, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Om Tiltalte Maren Pedersdatter ogsaa kaldet Otto Maren, som under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik 2 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret til Overretten, sigtes for Skovtyveri, er det ved hendes egen med Sagens øvrige Dødsninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at hun, der i flere Aar, uden at have Tilladelse dertil, har opsamlet nedfaldet Træ til Brændsel i den til Hovedgaarden Dronninglund hørende Ellefsv, siden Nytaar d. A. har i 4 forskjellige Gange i Forening deels med begge de i 1ste Instants Medtaltale deels med den ene af dem tilvendt sig paa Noden staaende Elletræer, som affavedes og hvoraf hun efter sin Forfla-

ring i det Hele har faaet 4 Træer, som hun har ansat til en Værdi af til- sammen 2 Mk. Efter den af Forvalteren paa Dronninglund afgivne For- klaring antages der i det Hele at være sjaalet Træ fra Stoven til en Værdi af 3 Rd., men Paastrand om Erstatning er frafalden.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1841 og tidligere ifølge Dronninglund Herreds Extraretsdom af 6te September 1867 har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods efter Straffelovens §§ 228 og 247 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, ved Underretsdommen retteligen anseet for 2den Gang begaaet Tyveri efter be- meldte Lovs § 230 cfr. § 234, og da Straffen findes påskude bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Doms Be- stemmelser om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanfet.

### Tirsdagen den 4de October.

Nr. 227.

Advocat Hindenburg

contra

**Rasmus Andersen** (Defensør Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Bordingborg Søndre Birks Extraretsdom af 14de Mai 1870: „Tiltalte Rasmus Andersen af Bakkebølle bør straffes med 1 Aars Forbedringshuusarbeide. Saa bør han og udrede Actionens Om- kostninger, derunder Salarium til Actor, Procurator Jørgensen, og til Defensør, Procurator Schaarup, 5 Rd. til hver. At efter- kommes under Afsærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juli 1870: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensør for Overretten, Procuratorerne M. Møller og Steinthal, betaler Tiltalte, Indsidder Rasmus Andersen af Bakke- bølle, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Subfidder Nasmus Anderfen af Bakkehølle, der under nærværende fra Vorbingsborg søndre Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri, er ved egen Tilslaaelse og det iøvrigt Dplyste overbevist om at have gjort sig skyldig heri, idet han den 5te April d. A. i Dagningen har fra et Hønseluus, der fandtes ved Aftægtskone Bobil Larsens Huus, tilvendt sig 3 Høns ved at aabne den uafslaaede Dør til Hønseluuset og med Overkroppen og det ene Been at bøje sig ind deri. Hønsene lod Tiltalte sælge for 9 Mk., men de ere komne tilstede og udeliveredede Beskjaalne, der har frataltet Krav paa Erstatning. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 4de Marts 1809 og blandt Andet forhen straffet for Tyveri ifølge Krigsretsdom af 22de April 1834 i Genhold til Forordning 20de Februar 1789 § 1 og ifølge Vorbingsborg søndre Birk's Extraretsdom af 2den August 1862 i Genhold til Forordning 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, nu er anseet efter Straffelovens § 231, 1ste Mbr., og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 213.

Advocat Hindenburg  
contra**Chr. E. Munch** (Defensor Nellesmann),

der tiltales for uberettiget Medicinalhandel.

Viborg Kjøbstads Politiretsdom af 26de Januar 1870: „Naar Tiltalte Kjøbmand Chr. E. Munch af Viborg efter lovlig Omgang inden sit Værneting med Gød bekræfter, at der ikke fra hans Boutik en Lørdag i September er solgt engelsk Salt for 4 ß og Ormesfrø for 4 ß, bør han for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være og Sagens Omkostninger at udredes af det Offentlige. Trøster Tiltalte sig derimod ikke til saadan Gød at aflægge, bør han betale en Mulct til Viborg Kjøbstads Fattigkasse af 100 Rd. samt udrede alle af denne Sag lovlig flyvende Omkostninger. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 27de Juni 1870: „Tiltalte Kjøbmand Chr. E. Munch bør til Viborg Kjøbstads Fattigkasse bøde 100 Rd. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Dverretten, Cancelliraad

Møller 5 Rb. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Nellenmann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Kjøbmand Chr. C. Munch i Viborg for uberettiget Medicinalhandel.

Tiltalte — der tidligere i Genhold til et af ham i August Maaned f. A. under en imod ham for lignende Forseelse indledet Undersøgelse gjort Tilbud har med Amtets Approbation i Mindelighed erlagt en Bøde af 5 Rb., efter sit Udsagn dog kun for at undgaae videre Uleilighed, men ikke forbi han erkjendte at have forset sig, — har ikke villet erkjende at han, saaledes som i en af Apotheker Fischer i Viborg over ham indgivne Klage anført, atter skulde have gjort sig skyldig i uberettiget Salg af Medicamenter ved at sælge Ormefrø, engelsk Salt og Hoffmannsdraaber for 4 ß af hvert Slags, og han har tillige benægtet overhovedet at have, siden han i August Maaned f. A. tilbød at erlægge den ommeldte Bøde, solgt upræparerede Medicinalvarer i saadanne mindre Partier, hvori det er forbeholdt Apothekerne at forhandle disse Varer, eller at have solgt præparerede Medicinalvarer, ligesom han ogsaa vil have paalagt sin Broder, der er hans eneste Medhjælper, at spørge ham i hvert Tilfælde, hvori han kunde være i Tvivl om Tiltaltes Handelsberettigelse, og navnlig vil have tilkjendegivet ham, at engelsk Salt ikke maatte sælges, samt at Ormefrø kun maatte sælges i Partier paa mindst 5 Pd. Derimod har Tiltalte erkjendt, at han har Dplag af engelsk Salt, idet han nemlig anseer sig berettiget til at sælge denne Vare til Apothekere og Dyrlæger, skjøndt han dog ikke troer, at han har solgt noget deraf til disse Personer.

To under Sagen afhørte Vidner have imidlertid edelig forklaret, at de en Dag i September Maaned f. A. efter en herom af Apotheker Fischer til det ene af Vidnerne rettet Anmodning have indfundet sig i Tiltaltes Boutik, hvor det ene af Vidnerne forlangte for 4 ß af hver af 3 forskellige paa en Sebdel opftreene Varer, efter det ene Vidnes Forklaring engelsk Salt, Chamillethe samt — saavidt Vidnet mindes — Ormefrø, og efter det andet Vidnes Forklaring Ormefrø, Chamillethe og visnol — hvad Vidnet dog ikke bestemt mindes — engelsk Salt, og at den i Boutikken tilstedeværende Person,

der maa antages at have været enten Tiltalte selv eller hans ovennævnte Broder, erklærede, at de ikke havde Chamillethe, hvorimod han til Vidnerne udleverede mod Betaling for 4  $\text{ß}$  af hver af de to andre paa Sedlen opskrevne Slags Varer, der derefter ifølge det ene Vidnes Forklaring samme Dag af Vidnet blev afleveret til Apotheker Fijcher.

Denne har derhos til Retten indleveret en Flaske med Hoffmanns=draaber, to Kræmmerhuse med Ormefrø og noget engelsk Salt, idet han nærmere har forklaret, at han havde hørt fortælle, at Tiltalte befattede sig med uberettiget Medicinalhandel, og derfor havde anmodet det ene af de ommeldte Vidner om at gaae ind i Tiltaltes Boutik, medtagende et andet Vidne, og der indkjøbe Ormefrø, Chamillethe og engelsk Salt, for 4  $\text{ß}$  af hvert Slags, og at han samme Dag af den, han saaledes havde udsendt, modtog det Ormefrø og engelske Salt, som han havde indleveret til Retten, medens hans Sendebud havde erklæret, at der i Tiltaltes Boutik var svaret, at de ikke for Eiden havde Chamillethe. Med Hensyn til den af Apotheker Fijcher, som medbragte, tillige indleverede Flaske med Hoffmannsdraaber, har dette Vidne forklaret, at den ligeledes er indkjøbt efter Vidnets Anmodning i Tiltaltes Boutik, men af en anden Person, der overensstemmende hermed har udsagt, at han engang i Slutningen af forrige Aar har efter Anmodning af Apotheker Fijcher kjøbt for 4  $\text{ß}$  Hoffmannsdraaber i en medbragt lille Flaske, som han leverede til Fijcher, men at han ikke erindrer, om det var Tiltalte eller dennes Broder, hvem han begge kjender, der leverede ham Draaberne.

Medens det nu ikke imod Tiltaltes Benægtelse kan ansees godtgjort, at han har solgt Hoffmannsdraaberne, findes det derimod ved de af de to ovennævnte Vidner samt af Apotheker Fijcher afgivne Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder, derunder den af Tiltaltes ovennævnte Broder afgivne mindre bestemte Forklaring, at maatte ansees tilstrækkelig beviist, at der ved den under Sagen ommeldte Leilighed er fra Tiltaltes Boutik solgt for 4  $\text{ß}$  Ormefrø og for 4  $\text{ß}$  engelsk Salt, og idet Tiltalte maa være ansvarlig for denne Forseelse, vil han for at have solgt engelsk Salt, der henhører under de i Bekjendtgjørelsen af 12te Juli 1862 opregnede præparerede Medicinalvarer, være at ansee efter Frd. 4de December 1672 § 30 med en Bøde til Viborg Kjøbstads Fattigtasse af 100 Rd., og vel maa Tiltalte, forsaavidt han tillige, som meldt, har solgt Ormefrø i mindre Partier, end han har været berettiget til, endvidere herved ansees at have gjort sig skyldig i uberettiget Hæningsbrug 2den Gang begaaet, men til at idømme ham nogen særlig Bøde herfor efter Lov 29de December 1867 § 75 ved Siden af den ovennævnte Bøde skjønnes der dog ikke at være Føie."

Nr. 216.

Advocat Nellesmann

contra

**Poul Nielsen Kjør** (Defensor Klubien),

der tiltales for Vold.

Ring Herreds Extraretsdom af 2den April 1870: „De Tiltalte Poul Nielsen Kjør og Hans Anton Magnus Bertelsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. De bør berhos Een for Begge og Begge for Een udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Knudsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Brendstrup 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 13de Juni 1870: „Tiltalte Hans Anton Magnus Bertelsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Poul Nielsen Kjør bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Med Hensyn til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber tillægges i Salair hver 5 Rd., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Det Sødømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

**Højesterets Dom.**

I Henhold til de i den indankede Dom for Poul Nielsen Kjørs Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Poul Nielsen Kjør for Vold. . . . .“

Ifølge den af Skovfoged Anders Jensen af Marselisborg afgivne edelige Forklaring traf han den 2den Februar d. A. om Eftermiddagen Tiltalte Poul Nielsen Kjør paa Marselisborgs Jagtdistrict bærende et Gevær, og da Tiltalte vægrede sig ved at følge med ham til Marselisborg, og Jensen i den Anledning greb fat i hans Gevær, blev han af Tiltalte Hans Anton Magnus Bertelsen, der var i Følge med Tiltalte Poul Nielsen Kjør, greben i Skulderen, og da han nu vendte sig om, stødte Tiltalte Kjør efter

ham med en Kniv eller Dolk med et blankt spidst Blad af omtrent 1 Dvaar-  
teers Længde uden dog at tilføie ham anden Skade end en Rift i hans  
Undertrøie, idet han ikkun ramte med Føstet af Vaabenet; da imidlertid 2  
Skovarbeidere kom til, flygtede de Tiltalte, men bleve forfulgte, og Tiltalte  
Kjær kastede da en Steen eller froksen Jordklump efter dem, hvorved han  
ramte den ene af Skovarbeiderne Lars Krusen i Hovedet, saa at denne faldt  
om og et Dieblik tabte Bevidstheden samt blødte stærkt. Hermed stemmer  
ogsaa den af bemeldte Lars Jensen afgivne beedigede Forklaring, ligesom ogsaa  
den anden tililende Skovarbeider har udsagt, at han saae, at Skovfogden  
og de Tiltalte havde fat paa hinanden, og at Lars Jensen modtog et Slag  
og faldt til Jorden, uden at han, som blev lidt tilbage, kunde see, hvorledes  
det nærmere gik til hermed. Ved en af en Læge den 3die Februar anstillet  
Undersøgelse fandtes der bag Lars Jensens venstre Øre et ca.  $\frac{3}{4}$  Tomme langt  
Saar, der strakte sig igjennem Huden og Bindevævet, og efter Lars Jensens  
Forklaring i et den 17de Februar afholdt Forhør kunde han endnu dengang  
ikke høre saa godt med det venstre Øre som tidligere, men haabede dog efter  
Lægens Udsagn snart ganske at forvinde Følgerne af det ham tilføiede Slag.

Tiltalte Poul Nielsen Kjær har indrømmet, at han ved den omhandlede  
Leilighed, da Skovfogden anholdt de Tiltalte og efterat Tiltalte Bertelsen  
hadde grebet fat paa Skovfogden, har fremtaget et Redskab af Lommen og  
dermed slaet eller stødt efter Skovfogden, men isøvrigt har hans Forklaring  
om dette Redskabs Veffaffenhed været i høi Grad vakkende, idet han først har  
udsagt, at det var et Stykke Spansfrør eller Fiskebeen, som havde været brugt  
til at sætte foran i en Grække, derefter har vedgaaet, at det var en Kniv,  
hvormed han stødte efter Skovfogdens Bryst, og derpaa angivet, at det var et  
Stykke Fiskebeen med en Blyklump i Enden, hvorefter han imidlertid paany  
har erkjendt, at det var en Kniv, men atter tilbagekaldt denne Forklaring og  
senere vedholdende paaistaet, at det var et Stykke Fiskebeen med Bly i Enden,  
begge Dele indspede i Læder. Efter den af Tiltalte saaledes gjentagne Gange  
afgivne Tilstaelse i Forbindelse med Anders Jensens og Lars Jensens foran-  
førte edelige Vidnesbyrd maa det nu, uanseet Tiltaltes senere Tilbagekaldelse,  
ansees tilstrækkelig godtgjort, at det Redskab, hvormed han har stødt efter  
Skovfogden, har været en Kniv eller Dolk. Bemeldte Tiltalte har derhos til-  
staet, at han, da han og hans Ledfager bleve forfulgte og den nærmeste af  
Forfølgerne kun var 1 eller 2 Favne fra dem, har kastet en Steen eller froksen  
Jordklump efter denne, hvorved den ommeldte Veffadigelse maa antages at  
være tilføiet Lars Jensen. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte Poul  
Nielsen Kjær, der er født i 1849 og tidligere 2 Gange har været straffet for  
Tyveri, første Gang i Forbindelse med Julest, være at ansee efter Straffelovens  
§ 203 tilbeefs sammenholdt med § 46, og findes hans Straf passende at  
kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage."

Nr. 228.

Advocat Nellesmann  
contra**Anders Pedersen** (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Meerløse og Ludse Herreders Extraretsdom af 4de Juni 1870: „Arrestanten Anders Pedersen af Mørke bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salairer til Actor, Procurator Arboe 5 Rd. og til Defensor, Procurator Christensen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 5te August 1870: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Procuratorerne Krabbe og Lange, betaler Arrestanten Anders Pedersen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellesmann og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Meerløse Ludse Herreders Extraret hertil indankede Sag tittales Arrestanten Anders Pedersen for Tyveri. Det er under Sagen oplyst, at Arrestanten under et Besøg hos Høker Christian Madsen har havt dennes til 15 Mk. vurrede Sølvuhr mellem sine Hænder i flere af de Tilstedeværendes Paashyn; efter Christian Madsens Sigende spurgte Arrestanten ham, om han skulde sælge Uhret for ham, hvilket han ikke svarede paa, men dette erindrer Arrestanten ikke. Da Arrestanten var gaet, sævnedes Uhret, og Christian Madsen med en Trebiemand gif derfor ud at lede efter Arrestanten, hvem de traf samme Aften hos Høker Jens Christensen i Meistrup. Christian Madsen lod ham da kalde ud og affordre ham Uhret, som han strax leverede fra sig med den Yttring, at han vilde have bragt Uhret tilbage den næste Dag.

Arrestanten har under Forhøret vedblivende paastaet, at det ikke havde været hans Hensigt at tilegne sig Uhret, som han, uden dertil at kunne angive nogen Grund, havde stukket til sig, men kun af en Feiltagelse havde taget med



sig ved sin Bortgang, og har han meent, at dette hans Foregivende bestyrkes derved, at et af Madsens Børn saae paa, at han stak Uldet til sig, og derved, at han ikke havde sørget for at bringe det tilside, da Madsen, som ansørt, lod ham falde ud; men disse Data findes ikke at kunne borttage det Usandsynlige i Arrestantens Foregivende, og det maa derfor tilliges, at han — der er født den 5te Mai 1834 og forhen straffet ifølge Meerløse og Tudsø Herreders Extraretsdom af 7de Juli 1856 for Tyveri og attentet Bedrageri med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, ifølge Rigsretsdom af 14de November 1857 og kgl. Resolution af 30te s. M. blandt Andet for Tyveri, der henførtes under Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Mbr., med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, ved Meerløse og Tudsø Herreders Extraretsdom af 15de August 1863 for Attentat paa Indbrudstyveri efter samme Frdn. § 80, jfr. §§ 15, 12 og 14, med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og ifølge Højesteretsdom af 26de Mai 1868 efter Straffelovens §§ 238 og 241 jfr. § 307 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned, — ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 231 Mbr. 1 med en Straf, der passende findes fastsat til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 203.

 Advocat Klubien  
 contra

**Jørgen Jacobsen** (Defensor Nellesmann),

der tiltales for Hæleri.

Slagelse Kjøbstads Extraretsdom af 16de April 1870: „Arrestanten Hans Christian Johansen, Christian Voss kaldet, samt Tilstalte Værnhandler Jørgen Jacobsen bør at hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør de in solidum i Erstatning til de Bestjaalne at betale til Kjøbmand Willenstein 50 Rd. og til Tapetjerer Becker 45 Rd. Rigmønt, hver for sig at udrede de med deres Arrest forbundne Omkostninger, og af de øvrige med Sagen forbundne Udgifter, derunder i Salairer til Actor, Procurator Drechsel, 5 Rd. og til Defensor, Procurator Reichmann, 4 Rd., bør Arrestanten at udrede  $\frac{2}{3}$  og Tilstalte  $\frac{1}{3}$ . Alt efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Juni 1870: „Arrestanten Hans Christian Johansen, kaldet Christian Voss, og Tilstalte Værnhandler Jørgen Jacobsen af Slagelse bør straffes med

Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. I Erstatning udreder Arrestanten til Kjøbmand Billenstein 50 Rd. og til Tapetserer Becker 45 Rd. Arrestanten og Tiltalte udrede hver især de med deres Arrest forbundne Omkostninger, hvorhos Actionens øvrige Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten, Procuratorerne Drechsel og Deichmann, 5 Rd. til Førstnævnte og 4 Rd. til Sidstnævnte, og til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sørensen og Casje 5 Rd. til hver, udredes af Arrestanten, saaledes at Tiltalte in solidum med ham udreder  $\frac{1}{3}$  deraf. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indbankede Dom for Jørgen Jacobsens Vedkommende anførte Grunde og med Bemærkning, at der ikke kan tillægges de efter Overretsdommens Afgivelse tilveiebragte Dphlysninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret: Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Mellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indbankede Sag tiltales Arrestanten Hans Christian Johansen, kaldet Christian Voss, for Tyveri og Tiltalte Zernhandler Jørgen Jacobsen af Slagelse for Hæleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det isøvrigt Dphlyste er det tilstrækkeligt godtgjort, at han til forskellige Tider i Februar Maaned d. A. har stjaalet flere Zernplader og endel andre Zernstykker, henhørende til Kaffelovne og Comfurer, der tilhørte deels Kjøbmand Billenstein, deels Tapetserer Becker, og henstode i Førstnævntes under Ombygning værende Baghuus og Sidstnævntes under Bygning værende Huus, til hvilke Bygninger Abgangen var aaben. Disse Gjenstande solgte Arrestanten til Tiltalte Jacobsen, som det maa antages for 14  $\beta$  Løpd.; Værdien af dem i og for sig betragtede har ikke kunnet oplyses, men de Vestjæalne have ansat det Tab, der ved Tyverierne er tilføjet dem, idet de paagældende Kaffelovne og Comfurer ere blevne ubrugelige, til henholdsvis 50 Rd. og 45 Rd.

Tiltalte Jacobsen, der indrømmer at have affjbt Arrestanten disse Gjenstande eller i alt Fald en Deel af dem, har bengjet ved Erhvervelsen at have været vidende eller at have havt Mistanke om, at de vare stjaalne; men han har efter nogen Tids Benægtelse vedgaaet, at han, da Arrestanten nogle Dage efterat han havde solgt Tiltalte det sidste Jern, indsendt sig hos ham og bad ham om Tilladelse til at flaae det istykker, tillod dette og lukkede Arrestanten ind i sit Jernoplagshuus, hvor Arrestanten lagde de omhandlede Jerngjenstande paa Klude og slog dem istykker med en Jernstang, med hvilken Tiltalte havde forsynet ham, og Tiltalte har vedgaaet, at han da fattede Mistanke om, at de vare stjaalne; men trods denne Mistanke, og uagtet han var eller i alt Fald kort efter blev bekendt med, at Vecker Dagen for Arrestanten saaledes indsendt sig hos ham for at flaae Jernet istykker, havde bekendtgjort i Byens Avis, at der var borttaget fra hans Eiendom en Jernplade til et Comsur og endnu en stre Jernplade m. m. og opfordret til at give Oplysninger derom, samt uagtet en Tredeemand gjentagne Gange havde henvendt sig til ham for at faae Oplysninger om det Stjaalne, foretog han ikke noget Skridt til at oplyse det, hvorhos han under Sagen i Forstningen nægtebe at kende Arrestanten og at have været bekendt med det ovennævnte Avertissement i Avisen, ligesom han paastod, at de ham solgte Gjenstande vare ituflaaede, da han modtog dem.

Herefter vil Arrestanten, der er født den 3die Marts 1829 og ikke findes forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens § 228, og Tiltalte, der er født den 11te November 1841 og heller ikke findes straffet, efter samme Lovs § 238, idet han efter at have fattet Mistanke om, at Kosterne vare stjaalne, har medvirket til Handlinger, som han maatte indsee gik ud paa at bølge dem. Straffen findes passende at kunne fastsættes for Arrestanten til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage og for Tiltalte til samme Fængsel i 5 Dage. De Bestjaalne have paastaet sig tilkendt hos Arrestanten og Tiltalte in solidum de Beløb, hvortil de efter det Ovennævnte have ansat deres Tab. Denne Paastand vil være at tage tilfølge for Arrestantens Vedkommende, som ikke har fundet Noget at erindre ved Ansættelsen, hvorimod Tiltalte, der ikke med Sikkerhed kan statueres ved Erhvervelsen at have været vidende om, at Kosterne vare stjaalne, og derfor kun med Hensyn til det til ham solgte Jern, i hvis Fordlgelse han deltog, kan ansees skyldig i Hæleri, kun kan være erstatningspligtig i fdsnvnte Henseende, og da Gjenstandenes Værdi ikke er tilstrækkelig oplyst og ikke uden et Ophold, som det ikke skjønnes rigtigt at undergive Sagen, vilde kunne oplyses, bliver der med Hensyn til Tiltaltes Erstatningspligt Intet at bestemme under nærværende Sag, hvorimod de Paagjældende have deres Krav mod ham forbeholdt. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 228 er anset med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte under Paaberaabelse af sammes § 242 med 14 Dages simpelt Fængsel, og ved hvilken de in solidum ere paalagte et Erstatningsansvar af 50 Rd. til Willenstein og 45 Rd. til Vecker, være at forandre.“

Onsdagen den 5te October.

Nr. 6. **Directionen for det kgl. octroierede kjøbenhavnske Brandassurancecompagni paa Varer og Effecter** (Abbeocat Klubien)

contra

Godseier **C. Rottbøll** (Ingen),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til i Medfør af en af ham indgaaet Selvfryldnercaution for de Bud Jens Hansen betroede Oppebørslser at betale Compagniet 903 Rd. 3 Mk. 10 ß.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Februar 1869: „Indstævnte Godseier C. Rottbøll til Børglumkloster bør for Tiltale af Citanterne, Directionen for det kgl. octroierede kjøbenhavnske Brandassurancecompagni paa Varer og Effecter, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

Idet Højesteret i det Væsentlige billiger de i den indankede Dom til Støtte for Indstævntes Frifindelse anførte Grunde, hvorved dog særligen bemærkes, at selv om Citanterne havde fremskaffet Beviis for, at afdøde Bud Jens Hansen havde samthykket i, at Incassationen af Præmierne under hans langvarige Sygdomsforfald betroedes hans Kone paa hans Ansvar, kunde et saadant Samthkke ikke efter Cautionbevisets Indhold medføre Forpligtelse for Indstævnte til at indestaae for en Underbalance, som kan hidrøre fra den Tid, hvori man under Omstændigheder, der satte J. Hansen ud af Stand til at besørge Forretningen og til at kontrollere, hvorledes man dermed forholdt sig, havde overladt Konen den ommeldte Deel af Budtjenesten, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanterne, Directionen for det kgl. octroierede kjøbenhavnske Brand=Assurance=Compagni paa Varer og Effecter søge under nærværende Sag Indstævnte Godseier

C. Kottbøll til Børglumskloster tilpligtet, mod Extrabidion i qvitteret Stand af hans den 16de November 1866 udstedte Selvfrydsmercaution for de Bud Jens Hansen ved fornævnte Compagni betroede Dppebørfler indtil 2000 Rd., at betale Citanterne 903 Rd. 3 Mk. 10 ß, hvormed Jens Hansen ved sin den 27de Februar 1868 indtrufne Død kom til at restere for indkasserede Præmier, med Renter deraf 5 pCt. fra Forligsklagens Dato den 13de Marts 1868 og Sagens Omkostninger stadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger stadesløst.

Efter hvad der er oplyst, har Forretningsgangen været den, at der i Regelen 2 Gange om Ugen er gjort en Afregning med Jens Hansen, ved hvilken han har afleveret deels Penge deels Policier, for hvilke Præmierne ikke havde været at erholde, og derhos modtaget nye Policier for at indkassere Præmierne for dem, hvorefter blev opgjort, hvor meget han havde at tilsvare for disse i Forbindelse med ham tidligere leverede Policier, som han ikke havde tilbageleveret eller for hvilke han ikke havde indbetalt Præmierne. Enkelte Gange skal han tillige have foreviist de ham betroede Policier, og det skal da være befundet, at han har foreviist Policier og indbetalt Penge for det Beløb, han havde at tilsvare. Naar et saadant Eftersyn sidst er foretaget, har ikke kunnet oplyses, men det er i hvert Fald foretaget i November 1866, da det af Jens Hansens tidligere Cautionist udstedte Cautionsbreviis blev tilbageleveret denne. Om dette Eftersyn foreligger en af Compagniets Bogholder og Kasserer under 20de November 1866 udstedt Erklæring saalydende:

„Efter min sidste ugentlige Opgjørelse havde Bud Hansen Præmier til Opkrævning til Beløb . . . . . 1874 Rd. 4 Mk. 13 ß heraf har han idag indbetalt . . . . . 1029 — 4 — 13 -

For Resten 845 Rd. „ Mk. „ ß har han idag foreviist Policier, hvis paalydende Præmie endnu ikke er betalt, og han har saaledes til Dato aflagt fuldstændig Rede og Rigtighed for hvad der har været ham betroet.“

Den sidste Afregning, der er foretagen med Jens Hansen, er af 17de December 1867, paa hvilken Dag han stod tilbage med 1984 Rd. 4 Mk. 4 ß men afbetalte . . . . . 484 Rd. 4 Mk. 4 ß og tilbageleverede Policier med uerholkelige Præmier for . . . . . 21 — „ — 10 -

saat han endnu havde at tilsvare . . . . . 1478 Rd. 5 Mk. 6 ß og samme Dag erholdt Policier til Indkassation for . 1057 — 3 — 10 -

og derfor havde at tilsvare ialt . . . . . 2526 Rd. 3 Mk. „ ß Efter denne Tid har Jens Hansen ikke selv indfundet sig paa Contoret, men hans Hustru har indbetalt Penge og modtaget Policier, hvorfor Præmie skalde indkasseres, indtil hans Død den 27de Februar 1868.

Indstævnte har nu formeent, at det maa følge af Bestaandigheden af

hans Forpligtelse, da han kun har indstaaet for de Incassationer, der bleve Sæns Hansens betroede som Bud ved Compagniet, at han ikke skal tilsvare Mængder, der skrive sig fra, at man ikke daglig har afkrævet Sæns Hansens de indkasserede Beløb, men stadigen har ladet ham sidde inde med en Deel af disse; men heri findes der ikke at kunne gives ham Medhold, da han i saa Henseende ingen Betingelser har stillet ved Overtagelsen af Cautionen.

Derimod findes Indstævnte med Føie at have gjort gjældende, at han kun har paataget sig at indstaae for Sæns Hansens og ikke for nogen Anden, saa at Compagniet ikke med Ansvar for Indstævnte kunde levere nogen Anden end Sæns Hansens Policier til Incassation, hvorfor de Incassationer, der ere betroede Sæns Hansens Hustru ikke for en enkelt Gang men for et Tidrum af over 2 Maaneder, og uden endog at nogen særlig Bemynbigelse fra Sæns Hansens er paaberaabt, maae blive Indstævnte uvekkommende; og da det ikke med tilstrækkelig Bestemthed kan paavises, at det paastævnte Beløb eller nogen Deel af det hidrører fra Mængder, som Sæns Hansens selv har havt, idet det netop efter den brugte Forretningsgang maa antages, at man er gaaet ud fra, at Sæns Hansens ved den sidste Afregning med ham selv den 17de December 1867 har havt Policier for det Beløb, han skulde tilsvare, vil Indstævntes Paastand om Frisindelse blive at tage tilfølg. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at maatte ophæves."

Nr. 232.

Advocat Klubien

contra

**Jens Henrik Ludvigsen** (Defensor Viede),

der tiltales for Tyveri.

Børglum Herreds Ertraretsdom af 18de Mai 1870: „Til-talte Jens Henrik Ludvigsen af Hjortnæs bør hensættes til For-bebringingshuusarbejde i 1 Aar; saa bør han og udrede i Erstatning til Bestjaalne 20 Rd. samt alle af Actionen lovligt flydende Om-kostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Lund, med 4 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 18de Juli 1870: „Underrets-dommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og De-fensor for Overretten, Procuratorerne Ssaacsen og Faber, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Klubien og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hebbes det: „Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Jens Henrik Ludvigsen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, — der efter sin Forklaring i den Hensigt at tilvende sig nogle Skind, som han vidste vare beroende paa Loftet over et Svinehuus paa Børglumkloster, hvor han indtil kort Tid forud havde haft Tjeneste, den 18de Marts d. A. om Aftenen havde begivet sig til den nævnte Gaard og lagt sig i Skjul i en Halmstak indtil omtrent Kl. 2 om Natten — derpaa har skaffet sig Afgang til Loftet over bemeldte Svinehuus, der ikke staaer i Forbindelse med nogen til Beboelse indrettet Leilighed, ved at træde op i et Bindue, hvori en Rude var itu, og derfra at stige ind paa Loftet igjennem en ovenover Binduet i en Høide af 6 Alen fra Jorden anbragt Luge, der stod aaben og var bestemt til at skaffe Luft ind, og at han her har tilvundet sig 11 Kalveskind af Værdi 16 Rd. 3 Mk., hvilke imidlertid ere bragte tilstede under Sagen og ubleverede til Bestjaasue, Forpagter Meyer.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte engang i Januar Maaned d. A. sammesteds og paa samme Maade har tilvundet sig 14 andre Meyer tilhørende Skind til en Værdi af 20 Rd., og da disse ikke ere bragte tilstede under Sagen, har Eieren paastaet sig det nævnte Belsøb erstattet.

For sit saaledes udviste Forhold vil Tiltalte, der er født i 1848 og ikke findes tidligere straffet, være at anses efter Straffelovens § 229 Nr. 4 første Led, og da Straffen ved den indankede Dom findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen samt Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.“

Nr. 211.

Advocat Liebe

contra

**Hans Christensen og Jens Peter Rasmussen** (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri og Sidstnævnte tillige for Deelagtighed i Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de December 1869: „Tiltalte Forbedringshuusfange Hans Christiansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Westrup og Mundt, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Samme Rets Dom af 30te Mai 1870: „De Tiltalte, Forbedringshuusfangerne Jens Peter Rasmussen og Hans Christiansen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være, dog at de udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hvalfsøe og Winther, med 8 Rd. til hver, Tiltalte Christiansen med  $\frac{1}{2}$ , dog saaledes at  $\frac{4}{5}$  deraf in solidum med ham tilsvares af Tiltalte Rasmussen, og af denne med  $\frac{1}{2}$ . At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 28de Juli d. A. er Højesteret be- myndiget til under Get at paafjende de til samme indankede ved Criminal- og Politirettens Domme af 7de December 1869 og 30te Mai d. A. paadømte Sager.

For de i bemeldte Domme omhandlede Forbrydelser findes de Tiltalte i Henhold til Straffelovens § 64 for Hans Christiansens Vedkommende sammenholdt med § 230 og for Jens Peter Rasmussens med §§ 231 og 238 at maatte anses med Tillægsstraffe til de dem ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juli f. A. idømte Straffe, og vil samme være at bestemme til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar for hver af dem. I Henseende til Actionens Omkostninger blive de indankede Domme at stadfæste.

### Thi kjendes for Ret:

Hans Christiansen og Jens Peter Rasmussen bør i Forbindelse med de dem ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juli 1869 idømte Straffe endvidere straffes med Forbedringshuusarbeide Enhver i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politi-



rettens Domme ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Henrichsen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rd. til hver.

I Præmisserne til Dommen af 9de December 1869 hedder det: „Tiltalte Forbedringshuusfange Hans Christianen, der er født den 12te Juni 1848 og senest ved en inden den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn den 6te Juli d. A. affagt Dom, der stadfæster Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Extraretsdom af 3die Mai næstforhen, anseet efter Straffelovens § 230 1ste og 2det Led og § 247 med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, er under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isørigt Oplyste bestyrkede Tilstaelse overbevist at have i November Maaned f. A., og altsaa før de ovenanførte Domme overgik ham, foruden de Forbrydelser, hvorfor han blev anseet ved bemeldte Domme, begaaet 5 Tyverier, ved hvilke han tilvendte sig et Pengebeløb af 1 Rd. 14 s og endeel Klædningsstykker m. m., i det Hele til en Værdi af omtrent 40 Rd., og saaledes blandt Andet fraaiaalet Møllerkubst Niels Christianen et Uhr og en Frakke, tilfammen af Værdi 13 Rd., som beroede i et i Giendommen Nr. 12 i Møllegade paa Nørrebro beliggende, af Bestjaalne benyttet aflaaet Kammer, hvortil Tiltalte i den Hensigt at stjæle om Astenen skaffede sig Adgang ved at krybe gjennem et af Kammerets Binduer, som han fik aabnet ved at ituslaae en af dets Ruder.

Da imidlertid de ovenomhandlede denne Sag vedrørende Tyverier ikke fjønnes at kunne have bevirket en høiere Straf end den, Tiltalte er bleven idømt ved fornævnte Oberretsdom, hvis de vare bleue paadømt i Forbindelse med de Forbrydelser, hvorfor Tiltalte ved denne Dom er bleven straffet, saa vil han blive at frifinde for Actors Tiltale, dog saaledes, at han udreder denne Actions Omkostninger.“

I Præmisserne til Dommen af 30te Mai 1869 hedder det: „De Tiltalte Forbedringshuusfangerne Jens Peter Rasmussen og Hans Christianen, af hvilke den Førstnævnte er født den 23de Januar 1839 og senest auseet ved en inden den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn den 6te Juli f. A. affagt Dom efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, § 111, 1ste og 2det Led og Lov af 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 2 med Forbedringshuusarbeide i 6 Aar, og den Sidstnævnte er født den 12te Juni 1848 og tidligere blandt Andet anseet ved ovennævnte Dom efter førstnævnte Lovs § 230, 1ste og 2det Led og § 247 med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt i en herved Metten behandlet og den 7de December f. A. paadømt Sag betræfende 5 af ham før ovennævnte Dom af 6te Juli f. A. begaaede Tyverier frifunden for Actors Tiltale af Hensyn til, at der ikke fandtes Grund til at idømme ham nogen Tillægsstraf, ere under nærværende imod dem for Tyveri og imod Tiltalte Rasmussen tillige for Deelagtighed i denne Forbrydelse an-

lagte Sag ved deres egne af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelser overbeviste at have i det sidste Fierdingaar af Aaret 1868, og altsaa før den førstommeldte Dom overgik dem, gjort sig skyldige i følgende tidligere af dem forfulgte Forbrydelsler.

De have i Forening til fælles Fordeel begaaet 3 grove Tyverier, ved hvilke de tilvendte sig et Speil, et Lithografi i Ramme, en Lampe, 12 à 14 Flasker, hvori deels Saft deels Mjød, og to Par Støvler, af Værdi i det Hele 14 Rd., idet de om Dagen skaffede sig Afgang til Gjerningsstederne ved at stige ind igjennem et Vindue, at udtrække Krampen til en Hængelaas og at aabne en aflaaet Dør med en falsk Nøgle.

Derhos har Tiltalte Christiansen udført 2 simple Tyverier, hvorved han tilvendte sig et Schavl og en Stortrøie, og Tiltalte Rasmussen deelt det ved disse Kosters Pantsætning tilveiebragte Udbytte i Penge, uagtet han vidste, at Kosterne vare stjaalne, og endog havde seet Tiltalte Christiansen stjæle Stortrøien.

Endvidere har Tiltalte Rasmussen begaaet et grovt Tyveri om Dagen, ved hvilket han i et Karlekammer, hvor han kom ind ved at krybe gjennem et Vindue, stjal 3 Sæt Klæder af Værdi tilfammen 22 Rd., og et simpelt Tyveri af nogle til 15 Rd. vurderede Klædningsstykker, samt endeligen af de Tyverier, som den forannævnte Dom af 7de December f. A. omfattede, udført 2 i Forening med Tiltalte Christiansen til fælles Fordeel, nemlig et grovt Tyveri i Møllegade Nr. 12, hvor Tiltalte Christiansen om Dagen steg ind i et Karlekammer gjennem et Vindue og bemægtigede sig et Uhr og en Frakke, tilfammen af Værdi 13 Rd., medens Tiltalte Rasmussen opholdt sig udenfor paa Gaben, og et simpelt Tyveri af en Frakke og en Hat af Værdi i det Hele 20 Rd., og med Hensyn til et tredie af samme Tyverier, ved hvilket Tiltalte Christiansen tilvendte sig nogle Klædningsstykker til en Værdi af ialt 3 Rd., udviist en hælerisk Virksomhed.

Da imidlertid de Straffe, hvormed de Tiltalte ere blevene ansæte ved den ommeldte Dom af 6te Juli f. A., ikke skjønnes at kunne være blevene strengere, hvis de Forbrydelsler, for hvilke de nu ere under Tiltale, vare blevene paadømte samtidig med de andre, hvorfor denne Dom overgik dem, hvilket vilde være blevet Tilfældet, hvis de Tiltalte ikke havde forfulgt hine Forbrydelsler, idet de før Dommen af 6te Juli f. A. ikke have været dømt senere, Tiltalte Rasmussen end 12te October 1867 og Tiltalte Christiansen end 12te August 1868, saa vilde de blive at frifinde for Aetors Tiltale, dog saaledes, at de udrede denne Actions Omkostninger."

Nr. 239.

Advocat Henrichsen

contra

**Poul Christian Jeppesen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Umgængelse mod Naturen.

Horns Herreds Extraretsdom af 13de Juli 1870: „Arrestanten Poul Christian Zeppesen bør at hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedre; saa udbejder han Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hesse 5 Rd. og til Defensor, Procurator Poulsen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 15de August 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
3 Salarium til Advocaterne Henrichsen og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Poul Christian Zeppesen, der under denne Sag tiltales for Umgængelse mod Naturen, har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer overens med Sagens andre Oplysninger, at han den 12te Juni d. A. om Eftermiddagen har i Eskjær Skov gjort Forsøg paa at pleie Umgængelse med en der staaende Ko, hvormed han dog efter sin Forklaring holdt op, forinden Sæbudtømmelse fandt Sted, da han syntes at høre noget røre sig i Nærheden. For sit anførte Forhold vil Arrestanten, der er født den 14de Mai 1844 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 177 cfr. § 46 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedre, og bemeldte Dom, mod hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger Intet findes at erindre, vil saaledes være at stadfæste.“

---

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup>. 25.

Den 2de October.

1870.

---

---

Anden ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 6te October.

Nr. 176.

Advocat Hindenburg

contra

**Niels Peder Pedersen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Koepstorff Birks Extraretsdom af 23de Februar 1870: „Arrestanten Niels Peder Pedersen bør hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt være pligtig at tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator P. Hansen, og Defensor, Procurator S. S. Hansen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Randsbover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 24de Mai 1870: „Arrestanten Niels Peder Pedersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Nissen og M. Møller, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter samtlige under Sagen fremkomne Dplshninger og navnlig med Hensyn til de Forklaringer, der ere afgivne under et efter Overretsdommens Affigelse optaget Forhør, findes der at maatte

tillægges Tiltalte Frisindelse, saaledes at Actionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Niels Peder Pedersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de i Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Højesteret 20 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende fra Koepstorff Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Niels Peder Pedersen, der er sødt den 13de Februar 1838 og ikke funden forhen straffet, tiltales for Tyveri, er der vel tilveiebragt en ikke ringe Grad af Formodning for, at han har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse med Hensyn til en af hans Medhjener Niels Hansen den 19de Januar d. A. savnet Portemonnaie med deriværende 2 Rd. 3 Mk., som ved en samme Dag foretagen Kausagning fandtes i Arrestantens Kiste; men imod hans vedholdende Benægtelse af at have sjaalet samme findes der dog ikke at være tilveiebragt et til at dømme ham aldeles tilstrækkeligt Beviis, og da Betingelserne for Anvendelsen af det i L. 6-17-10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis, om hvilket der alene kunde blive Spørgsmaal, forsaavidt angaar den ovennævnte Portemonnaie, der ifkun er befunden at have en Værdi af 4 β, heller ikke skjønnes fuldstændig at være tilstede, vil Arrestanten være at frisinde for Actors Tiltale. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved Arrestanten er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, være at forandre.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i saa Henseende billiges, derimod være at stadfæste.“

Nr. 210.

Advocat Liebe

contra

**Thomas Nielsen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Veile Rjbstads Extraretsdom af 22de September 1870:  
„Tiltalte Thomas Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger,

derunder i Salair til Actor, Procurator Seibelin, 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Procurator Borch, 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 13de Juni 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

### Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udbviste, i den indankede Dom ommeldte Forhold vil han efter de foreliggende Oplysninger være at ansee efter Straffelovens § 256 cfr. § 253, og Straffen findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Thomas Nielsen bør hensesættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Muursvend Thomas Nielsen for Bedrageri.

Efterat det af Tjernstøber Jensens Enke i Weise var blevet anmeldt, at Tiltalte — der ifølge et af ham den 5te October 1868 udfæstet Beviis havde af Jensens Enke faaet en Kaffelovn tilleie, saaledes at denne, naar Kjøbesummen 18 Rd., af hvilke han ved Leiemaalets Indgaaelse betalte 2 Rd., i visse nærmere fastsatte Terminer var bleven betalt af Tiltalte, skulde blive hans Eiendom, men som ikke senere havde betalt noget af paa Beløbet — havde pantsat Kaffelovnen til en Kjøbmand i Weise, blev Undersøgelse indledet imod Tiltalte. Under Forhørerne paastod denne først at have kjøbt Kaffelovnen og betalt Kjøbesummen paa 3 Rd. nær, samt fragit sin Underskrift paa det ovennævnte Beviis, men senere har han vedgaaet at have underskrevet det omhandlede Beviis og saaledes kun at have havt Kaffelovnen tilleie uden at have betalt det accorderede Beløb, samt at han desuagtet har pantsat den til den ovenmeldte Kjøbmand, der havde Penge tilgode hos Tiltalte og derfor, da denne vilde forlade Weise, ved Politiets Assistance forhindrede ham i at bort-

føre sit Løi, ved hvilken Leilighed han fik Rattfelovnen til Sikkerhed, uden at Tiltalte dog omtalte, at den var Jensen's Eiendom.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født i Maret 1834 og som — foruden 2 Gange at have været tiltalt, en Gang for Tyveri og en Gang for Voldtægt og begge Gange kun at være frifunden for videre Tiltale — i Maret 1854 har været straffet for Tyveri, være at ansee efter Straffelovens § 253, men hans Straf, der ved Underrettsdommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, findes dog at kunne ned sættes til samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Straffetiden vil bemelte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger vil liges, saaledes være at stadfæste.“

Nr. 200.

Advocat Liebe

contra

**Hans Petersen** eller **Pedersen** (Defensor Hansen),

der tiltales for at have tilføjet nu afdøde Gaardmand Herman Hansen Møller Rasmussen Saar eller Stade.

Rangelands Herredets Extraretsdom af 19de Marts 1870: „Tiltalte, Hjulmand Hans Pedersen, bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Styrup og Rasmussen, hver 5 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 3die Juni 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne M. Møller og Meyer, betaler Tiltalte, Hjulmand Hans Petersen af Trygge= løv, 5 Rd til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende fra Rangelands Herreders Extraret hertil indankede, imod Tiltalte, Hjulmand Hans Peteresen af Tryggeløv, for at have tilspiet nu afsbøde Gaardmand Herman Hansen Møller Rasmussen Saar eller Skade anlagte Sag er det ved Tiltaltes Forklaring og de iøvrigt fremkomne Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte den 22de December f. A. om Aftenen, da han i sin egen Bolig var sammen med bemeldte Gaardmand, er kommen i Uenighed med denne, der var stærkt beruset, og at han, da Rasmussen gjentagne Gange havde spyttet ham i Ansigtet, har slaet ham med en Flaske i Hovedet, saa at han blødte stærkt, og da Rasmussen vedblev at fornærme ham, stødte Tiltalte ham ned af Stolen, saa at han faldt om paa Gulvet, og gav ham med en tyk Stol adskillige Slag paa Kroppen.

Rasmussen blev derefter kjørt hjem og seilede tilsyneladende ikke Noget, og den næste Dag var han ialfald nogen Tid oven Senge, men han, der var meget forfalden til Drif og i den sidste Tid slabit fuld, vedblev at drille Brændeviin, og om Morgenen den 24de fandtes han død i sin Seng.

Ifølge den afgivne Lægeerklæring ere de med Stoffen tilspiede Slag uden nogen Betydning, og Saaret i Hovedet, der ikke havde bestaabt det underliggende Been eller Beenhinden, vilde ikke have gjort et sundt Menneffe synderlig Skade, ligesom Døden i det foreliggende Tilfælde heller ikke directe kunde være fremkaldt ved det, men den maa antages at være fremkaldt ved det, idet Gaardmand Rasmussen sandsynligviis alligevel om kort Tid vilde være bukket under for sin i ualmindelig Grad overbrevede Rybdelse af Spiritus, men ved den tilspiede Vold maa hans svækkede Organisme antages at være bleven saa stærkt rystet, at den derved er gaaet tilgrunde.

Under disse Omstændigheder maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 203, og da Straffen for Tiltalte, der er sødt 1813 og ikke tidligere straffet, passende findes bestemt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, samt da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil denne i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 178.

Advocat Liebe

contra

**Christen Pedersen With** (Defensor Levinson),

der tiltales for Tyveri.

Stevns Høje Herreders Extraretsdom af 16de Marts 1870: „Arrestanten Christen Pedersen With bør for Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod han vil have at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Nielsen og Rye, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“



Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 29de April 1870: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Meyer og Delbanco for Overretten betaler Arrestanten Christen Pedersen With 5 Rd. til hver. At efter=kommes under Afærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærbørende fra Stevns-Fore Herredets Extraret saavel efter Arrestantens Begjæring som paa Justitiens Begue hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Christen Pedersen With for Tyveri, idet han af en Medtjeners Kiste skal have tilegnet sig en Pung med 3 Rd., men da der imod hans vedholdende Benægtelse ikke er tilveiebragt Beviis for, at han deri har gjort sig skyldig, er han med Fjæie ved Herredstingets Dom af 16de Marts d. A. frifunden for Actors Tiltale, og da det berhos villiges, at han er tilpligtet at udrede Actionens Omkostninger, vil Dommen være at stadfæste.“

---

#### Fredagen den 7de October.

Nr. 186.

Advocat Levinson

contra

**Peder Hansen** med Tilnavn **Bøgh** (Defensor Klubien), der tiltales for Medvirkning til Meeneed.

Kinds Gislum Herredets Extraretsdom af 9de April 1870: „Arrestanten Vogn Christian Olsen bør at hensættes til Forbebringshuusarbeide i 3 Aar og Tiltalte Peder Hansen (Bøgh) til lige Arbeide i 8 Maaneber. Arrestanten Ssens Christiansen (Møller) bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Fornævnte 3 Tiltalte bør Een for Alle og Alle for Een udrede samtlige af deres Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Procurator Luchsen, 10 Rd. og til

Defensor, Procurator Braff, 8 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverretsbom af 23de Mai 1870: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udbreder og Tiltalte Peder Hansen Bøgh Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Faber og Sfaacsen, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Henviisningen til Analogien af Straffelovens § 154 findes at maatte bortfalde, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Levinson og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik to andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, sigtes Huusmand Peder Hansen med Titnavn Bøgh af Lille Nørbæk for Medvirking til Meeneed, og ere Sagens factiske Omstændigheder følgende:

Efterat Tiltalte Bøgh og den i 1ste Instants medtiltalte J. C. Møller havde sagsøgt, Førstnævnte Christen Nielsen af Boldrup og Sidstnævnte Peder Jacobsen af Stenild, fordi disse ved en i Stenild den 31te Mai s. A. afholdt Auction skulde have tilspiet dem personlig Overlast, kom den ligeledes i 1ste Instants medtiltalte Vogn Chr. Olesen en Aften ind til fornævnte Møller, som efter Olesens Forklaring da overtalte ham til, skjøndt han ikke havde været tilstede ved Auctionen i Stenild, at love i Møllers Sag mod Jacobsen at afgive Bidnesbyrd, der skulde gaae ud paa, at han havde seet Jacobsen slaae Møller, hvorved denne — da Tiltalte Bøgh allerede havde afgivet saadant Bidnesbyrd i Sagen — vilde opnaae at faae tilveiebragt fuldt Bidnebeviis imod Jacobsen, og den paafølgende Dag lod derefter Møller Tiltalte Bøgh underrette om, at der var en Karl i hans Huus, som havde været nærværende ved Auctionen i Stenild og havde seet, hvad der var passeret, hvorhos han opfordrede ham til at komme hen til sig. Tiltalte Bøgh indsendt sig derefter ogsaa hos Møller, og ved den af Tiltalte Bøgh afgivne Tilstaelse, der stemmer med, hvad der iøvrigt under Sagen er oplyst, er det tilstrækkelig godtgjort, at han da — uagtet han strax mærkede, at Olesen ikke havde været tilstede ved Auctionen i Stenild, hvorom der imidlertid ikke videre blev talt — deels

ifølge Møllers Opforbring har søgt at bestyrke Dlesen i hans Forsæt om at afgive det ovennævnte falske Vidnesbyrd i Sagen mellem Møller og Jacobsen, deels overtalt ham til at love ligeledes i den mellem Tiltalte Bøgh og Chr. Nielsen berjerende Sag at afgive Vidnesforklaring om, at han havde seet Nielsen slaae Tiltalte, i Overensstemmelse med, hvad der var forklaret af et andet under Sagen ført Vidne, hvorved Tiltalte Bøgh tilsigtede at opnaae Beviis i Sagen, og lovede Tiltalte Bøgh derhos Dlesen at ville give ham Penge herfor, hvorefter han ogsaa samme Dag gav ham 3 Mk. 8 fl. Den følgende Dag begav Tiltalte Bøgh sig derpaa med Dlesen til den Procurator, som førte hans og Møllers Sager, for at faae Vidnesstævning udtaget i begge Sager og Dlesen indstævnet til at afgive Vidnesforklaring. Saadan Stævning blev ogsaa udtaget i Møllers Sag, hvorefter Dlesen den 18de November f. A. inden Retten aflagde den forud aftalte falske Vidnesforklaring, som han derefter beedigede, og i Henhold til de afgivne Vidnesbyrd blev Jacobsen derpaa i Medfør af Straffelovens § 200 dømt til at erlægge en Bøde af 10 Rd. m. v. Hvad derimod Tiltalte Bøghs Sag med Nielsen angik, da var den allerede optagen til Dom, dengang Tiltalte Bøgh, som meldt, henvendte sig til Procuratoren med Dlesen, og denne kom derfor ikke til at afgive Forklaring i bemeldte Sag, hvorimod han, da det ved den i samme den 18de November f. A. affagte Dom var blevet paalagt Nielsen at frie sig ved sin Eed for den mod ham reiste Bestyldning om at have slaaet Tiltalte Bøgh, efter dennes Opforbring et Par Dage efter udfærdigede og underskrev en saaledes lydende Erklæring: „Herved tilstaaes under edelig Forklaring, at Christen Nielsen Boldrup Hebe har slaaet Peder Hansen Bøgh, hvilket jeg herved erklærer at have seet,“ hvilken Erklæring Tiltalte Bøgh agtede at benytte, dersom Nielsen skulde fremstille sig for at aflægge Eden, idet han — som forventede at kunne faae en lignende Erklæring fra en anden Mand — haabede derved at kunne faae Eedsagen standfæst.

For det af Tiltalte Bøgh saaledes udviste Forhold vil han, der er født i Aaret 1836, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 145 sammenholdt deels med § 51, deels med §§ 52 og 46, og forsaavidt den af Dlesen udstedte falske Erklæring angaaer, efter Analogien af Straffelovens § 154 sammenholdt med § 52, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedre, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger i 1ste Instants det for Tiltaltes Bedkommende vil kunne have sit Forblivende, være at standfæste, forsaavidt den er paaantet.

Nr. 231.

Advocat Levinssen

contra

**Jensine Marie Strandberg**, Holms Hustru (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Juli 1870: „Tiltalte Jensine Marie Strandberg, Holms Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne, Regeringsraad Lindhard og Kalko, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Jensine Marie Straubberg, Holms Hustru, for Tværi anlagte Sag er det ved hendes egen af det iøvrigt Dplyste tildeels bestyrkede Tilstaaelse beviist, at hun i April Maaned dette Aar har i 3 forskjellige Gange bemmeligen tilvendt sig Spaaner, tilhørende Sophie Frederikke Mærk, Dagvagt Jensens Enke, hvilke Spaaner hun hvergang tog i dennes Loftskammer i Eiendommen Nr. 46-48 i Prindsessegade, i hvilket Sted Tiltalte dengang ogsaa havde Bopæl.

Den første Gang, hun saaledes tilvendte sig Spaaner, vil hun have fundet det ommeldte Loftskammers Dør aabenstaaende, og, efterat have sat sig i Besiddelse af Spaanerne, have aflaaet den til Lukke for Loftskammeret hørende Hængelaas med den til Laasen for hendes eget Loftskammer hørende Nøgle, som hun under et anfilleet Forsøg fandt kunde bruges dertil.

De to sidste Gange derimod skaffede hun, idet hun benyttede sig af den ommeldte hende nu bekjendte Egenstak ved fornævnte Nøgle, sig Udgang til Gjærningsstedet, ved med denne Nøgle at aabne den for samme anbragte da tillukkede Hængelaas.

For den førstommeldte Vortagelse af Spaaner vil Tiltalte ikke kunne dømmes under nærværende Sag, da den Forurettede har frafaldet Sagens Paatale, og samme forsaavidt maa blive at henseøre under Straffelovens § 235 som Følge af, at Tiltaltes Forklaringer, at hun fandt Døren til Loftskammeret aabenstaaende, og at de Spaaner, hun dengang tog, kun udgjorde Saameget, som kunde kjøbes for 4  $\frac{1}{2}$ , ikke kunne fortales. For de 2 sidstommeldte Forhold, ved hvilke hun hver Gang vil have tilvendt sig en lignende Mængde Spaaner som Iste Gang og af samme Værbi, vil Tiltalte, der er søbt den 19de Mai 1838 og ikke funden tidligere straffet, derimod ikke kunne undgaae at

bømmes efter foruævnte Lovs § 229 Nr. 4 1ste Led, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshumsarbejde i 8 Maanedere.“

Nr. 188.

Advocat Klubien

contra

**Jacob Jørgensen** og Hustru **Mette Hansen Mahler**  
(Defensor Hinzenburg),

der tiltales for ved Uforsigtighed at have bevirket en i Pillemark den 9de November 1869 stedfunden Udebrand.

Samsø Birkis Extraretsdom af 27de Januar 1870: „De Tiltalte, forhenværende Smed Jacob Jørgensen og Hustru Mette Hansen Mahler af Pillemark, bør hensættes hver især paa sædvanlig Fangekost i 2 Maanedere samt i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring og til de mindre Landeieendomsbesidderes Brandforsikkring for rørlig Eiendom i Holbek m. fl. Aanter udrede in solidum respective 3258 Rd. 80  $\frac{1}{2}$  og 2258 Rd. 32  $\frac{1}{2}$ , dog saaledes at Straffen bortfalder, naar de nævnte Erstatningssummer betales. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Godsinspecteur Kruse, 6 Rd. og til Defensor, Forpagter Müller, 5 Rd., betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een. De idømte Erstatningssummer at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Mai 1870: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Smith og Beyer, betale de Tiltalte, forhenværende Smed Jacob Jørgensen og hans Hustru Mette Hansen Mahler, begge af Pillemark, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør

ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Samsø Birks Extraret indbankede Sag tiltales forhenværende Smed Jacob Sjørgensen og hans Hustru Mette Hansen Mahler, begge af Pillemark, for ved Uforsigtighed at have bevirket en i Pillemark den 9de November s. A. stedfunden Ildbrand.

Den nævnte Dag udbrød der om Eftermiddagen Kl. omtrent 3 i det af de Tiltalte beboede Leiehuus en Ildbrand, ved hvilken saavel dette Huus som toende tæt ved liggende Huse og en Gaard ganske eller dog næsten ganske afbrændte, hvorhos adskillige flere Bygninger vare udsatte for Fare. Begge de Tiltalte have erkjendt, at Ilden maa antages opkommen fra deres Grubekjedel. Denne var i en brøstfældig Tilstand, idet Muurværket omkring den tildeels var bortsmulbret og aabent, især paa den ene Side; i Loftet, der var i en Afstand af omtrent en Alen fra Grubekjedelens Muurværk, var der, vel ikke lige over Kjebelen, men nogle Fjæl nord for samme en Abning, der var tilveiebragt ved at ubtage nogle Fjæl for derigjennem at kunne komme op paa det over Huset værende Loft, som var opfyldt med Korn, vel ikke lige over Grubekjedelen, men dog tæt østen for den; i denne Abning havde Tiltalte Jacob Sjørgensen stukket et Knippe Halm, efter Angivende for at forebygge Træl. Den omhandlede Dag havde nu Tiltalte Jacob Sjørgensen lagt Fyrrerbrænde tilrette i Ildstedet, da det var aftalt mellem ham og Medtiltalte, at der en af Dagene skulde koges Korn og Kartofler til Koen i Grubekjedelen, og var derefter kjørt i Marken, hvorimod hans medtiltalte Hustru blev hjemme og gjorde Ild under Kjebelen, hvorved hun tillige benyttede Halm; tæt ved Grubekjedelen og under den omtalte Abning i Loftet var der ophængt nogle Klædningsstykker til Tørring og lige oven paa Kjebelen var lagt nogle Klude. Efterat have antændt Ilden paa Ildstedet var Tiltalte Mette Hansen Mahler kun een Gang i Kjøkkenet, hvor Ildstedet var, men slet ikke i Bryggeriet, hvor selve Grubekjedelen var anbragt. Neppe en halv Time efterat hun havde anlagt Ilden, blev der fra et Nabohuus raabt til hende, der gjorde reent i et af Bærelserne, at der var Ild i Huset, og da hun ved at aabne Døren til Dagligstuen saae tyk Røg derinde, maatte hun tilligemed et andet Fruentimmer, der hjalp hende med Reengjøringen, redde sig ud af Vinduet. Efter de Døphsninger, der ere fremkomne under et ifølge nærværende Nets Kjendelse optaget Reasumtionsforhør, maa Ilden antages udbrudt tæt ved Skorstenen.

Efter det Anførte, og da der ingenjohelst anden Omstændighed er oplyst, der kunde formodes at have været Aarsag til Ildbranden, maa denne antages hidført ved den ommeldte Benyttelse af Grubekjedelen, og da der her-

ved er ubdviist en høi Grad af Uagtsomhed ikke blot af Tiltalte Mette Hansen men ogsaa af hendes medtiltalte Mand, der var bekendt med og tilbeels selv havde bevirket Grubekjedelens høist brandfarlige Tilstand, og desuagtet tilladt at benytte den uden at paabyde eller træffe Foranstaltninger til at afværge Faren, ligesom han, efter hvad han under Reassumptionsforhøret har erkjendt, vidste, at hans Hustru plejede at lægge Klude paa Grubekjedelen, maa det billiges, at begge de Tiltalte, der ere fødte henholdsvis 1830 og 1836 og ikke findes forhen straffede, ere fundne skyldige til Straf efter Straffelovens § 284, hvorhos den valgte Straf af 2 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost for hver findes passende, ligesom det og bifalbes, at det er paalagt dem in solidum at svare i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring 3258 Rd. 80 § og til de mindre Landeieendomsbesidderes Brandforsikringsforening for værlig Eiendom i Holbek m. fl. Under 2258 Rd. 32 §, saaledes at Straffen bortfalder, naar disse Erstatningsbeløb udredes. Da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at fadsæste."

---

### Mandagen den 10de October.

Nr. 156.

Advocat Hindenburg

contra

**Niels Pedersen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Aalborg Kjøbstads Extraretsdom af 4de Februar 1870: „Arrestanten Niels Pedersen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar; saa bør han og tilsvare alle af Undersøgelsen og Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerassessor Johansen, 6 Rd. og til Defensor, Procurator Bentzen, 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 19de April 1870: „Tiltalte Niels Pedersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Morville og Justitsraad Neckelmann, 8 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

Under et efter den indankede Doms Affigelse optaget Forhør maa der ansees tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for Peder Winther

Nielsens Eiendomsret til det i Dommen ommeldte Par Støvler, hvilket Tiltalte under samme Forhør har vedgaaet at have havt i sin Besiddelse. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til det i Dommen Anførte vil Tiltalte for uhjemlet Besiddelse af bemeldte Par Støvler være at ansee med Straf for 2den Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238, hvorefter Straffen findes at kunne bestemmes til eet Aars Forbedringshuusarbeide.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Niels Pedersen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i eet Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Niels Pedersen for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster.

Tiltalte, der er født den 23de December 1846 og som tidligere har været anseet ved Silkeborg Virks Eyraretsdom af 29de April 1865 med 2 Aars Forbedringshuusarbeide i Henhold til Frdn. 11te April 1840 § 6 cfr. § 1 og efter § 62, 1ste Led cfr. §§ 68 og 77, samt ved Høiesteretsdom af 29de April f. A. med Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes for 1ste Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238, idet den førnævnte Dom i Medfør af Straffelovens § 61 1ste Led ikke er tillagt Gjentagelsesvirkning, hvorhos han i 1868 er fri-fundnen ikkun for Actors videre Tiltale for Tyveri, ankom den 14de November f. A., efter at have udstaaet den ham ved nysansørte Høiesteretsdom tilkjendte Straf, til Aalborg, hvor hans Løslabelsespas paa Politikammeret erholdt Paa-tegning om, at han afgik til Storvorde, hvor han er hjennehørende. Den følgende Dag meldte Tiltalte sig derpaa hos Sogneraadet i Storvorde, men maa antages strax derefter at have begivet sig bort og at have slaktet omkring, indtil han den 19de f. M. om Aftenen anholdtes i Aalborg af Politibetjent Kryger, der efter sin Forklaring var kommen til Kundskab om, at Tiltalte havde indfundet sig i Byen og været ivrigt beskæftiget med at søge Laan hos forskellige Pantelaanere, til hvem han vilde pantsætte et Par næsten nye Fjedtlæders Støvler. Ved Anholdelsen fandtes Tiltalte i Besiddelse af 3 Rb. 1 f i Penge, samt derhos — hvad der maa ansees tilstrækkelig godtgjort, navnlig ved Krygers og en anden Betjents edelige Forklaringer — af en af



Pantelaaner Braarup i Aalborg samme Dag udfædt Laaneseddel, ifølge hvilken Tiltalte for et Laan af 1 Rd. 3 Mk. havde pantsat et Par Støvler, og Braarup har derhos, efterat de til ham pantsatte Støvler vare bragte tilstede i Retten, edeligen forklaret, at Tiltalte om Aftenen den 19de November f. A. har pantsat disse til ham for et Laan af 1 Rd. 3 Mk., ligesom 2 andre Vidner edeligen have udsagt, at de, forinden Tiltalte blev anholdt, hver for sig have seet ham i Besiddelse af disse Støvler hos en anden Pantelaaner og en Marschandiser, til hvem han vilde pantsætte eller sælge dem. Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet at have været i Besiddelse af de til Braarup pantsatte Støvler eller den for disse Pantsætning udfædte Laaneseddel, hvorimod han strax under Forhøret forklarede at have været i Besiddelse af et Par andre lignende Støvler, som han foregav at have kjøbt af en Ubekjendt i Omegnen af Viborg, hvorhen han vil være naaet under sin Omreise fra den 15de til den 19de November f. A., og hvilke han, efter forgjæves at have søgt at pantsætte dem hos en anden Pantelaaner, vil have solgt til en Soldat. Efterat Eieren af de hos Braarup pantsatte Støvler derpaa ved en af Politiet udfædt offentlig Bekjendtgjørelse var opfordret til at melde sig, anmeldte Gaardmand Peder Winther Nielsen, at der i Tidrummet mellem den 15de og 21de November f. A. formentlig ved Indbrudstyveri i hans Gaard i Voldsted var fravendt ham bl. A. et Par næsten nye Fædtlæbers Støvler, som han den 8de September f. A. havde kjøbt for 4 Rd. 3 Mk. i en Skomagerboutik, idet han handlede med Skomagerens Kone, og ligesom han med Bestemthed har gjenkjendt de Støvler, der, som meldt, havde været pantsatte til Braarup, som dem, der saaledes vare ham frakomne, og aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til disse, saaledes har ogsaa hans Hustru edeligen forklaret, at hun bestemt gjenkender disse Støvler som dem, der tilhøre hendes Mand og ere fraaialne denne. Vigeledes har den Skomager, i hvis Boutik Besjhaalne, som berørt, vil have kjøbt Støvlerne, edeligen forklaret, at Støvlerne ere syede paa hans Værksted, samt at den Slags Støvler ere tilsalgs hos ham for 4 Rd. 3 Mk., og hans Hustru har endelig edeligen udsagt, at hun bestemt gjenkender Peder Winther Nielsen og Hustru som den Mand og Kone, til hvem hun en Dag i September Maaned f. A. solgte de paagjældende Støvler for 4 Rd. 3 Mk., samt at hun efter disse Ugtefolks Forklaringer, som hun havde paahørt, ingen Tvivl nærede om, at Støvlerne vare dem, hun saaledes havde solgt til disse.

Tiltalte, hvis Forklaringer under Sagen i det Hele have været vakkende og uspydesigjørende, ligesom han har fremsat en Række af forskjelligartede Beskyldninger mod de Personer, der ere bleve afhørte som Vidner, og nedlagt ubespjede Indsigelser mod deres Vidnesbyrds Gyldighed, fremkom efter at have taget Besjhaalne Peder Winther Nielsen i Diehyn med det Paasagn, at han den 18de November havde truffet denne liggende fuld i en Weigrøst, samt at han for at bære Nielsen til sit Hjem havde af denne modtaget det Par Støvler, som han efter sin tidligere Forklaring havde solgt til en Soldat; men under et følgende Forhør foregav han at have solgt de Støvler, han saaledes vil have modtaget af Nielsen, om Morgenen den 19de November til en Ubekjendt,

medens han desforuden samme Dag vil have været i Besiddelse af et andet Par Støvler, som han kjøbte af en Ubekjendt og igjen solgte til en Soldat, men han har benægtet at have forsvet det ommeldte Tyveri, ligesom han vedblivende har fastholdt sin Benægtelse af at have været i Besiddelse af det Par Støvler, der vare pantsatte til Braarup, eller den for disse udfærdigede Laanejæddel. Til denne Tilstaates Benægtelse kan der nu vel efter de ovenommeldte i saa Henseende afgivne Vidnesforklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger ikke tages noget Hensyn, hvorimod det maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tilstalte har været i Besiddelse af bemeldte Støvler, med Hensyn til hvilke Gaardmand Peder Winther Nielsen, som anført, har aflagt Tilhjemlingsseed, men da et fyldebesgjørende Beviis for dennes Eiendomsret til Støvlerne ikke kan ansees tilveiebragt, idet hans Hustru navnlig ikke kan betragtes som et i saa Henseende gyldigt Vidne, ere Betingelserne for Anvendelsen af det i L. 6—17—10 og 11 cfr. Frbn. 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis saaledes ikke tilstede, og Tilstalte vil derfor ikke kunne paalægges noget Ansvar for sin Besiddelse af de paagjældende Støvler.

Ifølge Sagens Oplysninger er der endvidere i Tidrummet fra den 15de til den 19de November f. A. forsvet 2 andre Tyverier, med Hensyn til hvilke der er opstaaet Mistanke mod Tilstalte, det ene Natten mellem den 15de og 16de November, hvorved der blev frastjaaet Gaardmand Jens Østergaard paa Gistrup Mark bl. A. et Lommeuhr, der hang i Binduet, hvilket Tyven havde aabnet, og det andet Natten mellem den 18de og 19de November hos Møller Niels Dragsgaard i Flamsted, ved hvilket et Stykke Lærred paa henved 30 Alen, der havde ligget paa et Bord indenfor Binduet, var borttaget gennem en itusslaaet Rude, men Tilstalte har benægtet at have begaaet noget af disse Tyverier, og vel har han, efter først gjentagende at have forklaret, at han ikke i flere Aar havde haft noget Uhr, erkjendt, at han, saaledes som af flere Vidner udsagt, under sin Omstakken har været i Besiddelse af et Uhr, der maa formodes at have været det Jens Østergaard frakomne, samt med Hensyn til den Maade, hvorpaa han vil have erhvervet det og igjen skilt sig ved det, afgivet en Forklaring, der er blottet for al Sandsynlighed, men Uhret er ikke bragt tilstede under Sagen, og hvad Lærredstyveriet angaaer, har Pigen Ane Marie Jensen vel edelig forklaret, at hun engang i November Maaned f. A. for 3 Rd. har afskjøbt Tilstalte et Stykke Lærred paa 26 Alen, af hvilket hun i Retten har indleveret et Stykke paa 1½ Alen, som endnu var i Behold, og som Niels Dragsgaard har erklæret at være en Deel af det ham frastjaalne, men imod Tilstaates Benægtelse er der ikke tilveiebragt Beviis for, at han har været i Besiddelse af Lærredet, og der bliver saaledes ikke Spørgsmaal om at ansee Tilstalte skyldig i noget strafbart Forhold med Hensyn til de ommeldte Ojenstande.

Tilstalte vil derfor være at frifinde for Actors Tilstaate, efter Sagens Omstændigheder dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger.“

Nr. 218.

Advocat Hansen

contra

**Ole Møller Sander** (Defensor Brock),

der tiltales for med Vold at have overfaldet en udcommanderet Militairperson.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Juli 1870: „Tiltalte Ole Møller Sander bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lehmann og Winther, 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.“

Højesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han at maatte anses efter Straffelovens § 99, og Straffen vil efter Omstændighederne være at fastsætte til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos han bliver pligtig til at udrede de af Actionen flyvende Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Ole Møller Sander bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa betaler han og Actionens Omkostninger, berunder de i Criminal- og Politirettens Dom bestemte Salairer og i Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Højesteret 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisjer, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

# Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 26—27.

Den 28de October.

1870.

---

---

Anden ordinaire Session.

Mandagen den 10de October.

Nr. 218.

Advocat Hansen

contra

De Møller Sander (see forrige Nr.).

I den indtænte Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende med Tilstalte Ole Møller Sander, der er langt over criminel Lovaldet, for med Vold at have overfaldet en udcommanderet Militairperson anlagte Sag er det tilstrækkeligen oplyst, at Tilstalte har afvigte 23de Mai uden Anledning anfaldet Corporal af 1ste Artilleribataillons 4de Compagni Nr. 12 Anders Bahr, da denne gik i Store Torvegade sammen med Constabel Nr. 396 af fornævnte Artilleribataillons 3die Compagni Johan Petersen for efter Commando at afløse Laboratorievagten, og v bragt Corporal Bahr en Skalle i Ansigtet uden dog berøbt at tilføie denne anden Bestabigelse, end at hans Tænder kom til at bløde.

Tilstalte har uden at nægte Sigtelsens Rigtighed vedblivende paastaet, at han ved den omhandlede Leilighed var saa beruset, at han ikke veed, hvad han har gjort, og kjøndt denne Paastand er i Strid med flere under Sagen afhørte Personers beebigede Forklaringer, saa medfører den dog, at der mangler Tilstaltes Tilstaaelse om, at han har vidst, at Corporal Bahr og Constabel Petersen vare udcommanderede Militairpersoner, hvilket derfor ikke kan antages beviist at have været Tilfældet.

Ei heller findes det at kunne statuere, at Tilstalte burde have vidst, at de nævnte Personer udgjorde en militair Commando, idet de, hvorvel iførte Uniform og Sidegevær, dog ikke gik i militair Gang, men ved Siden af hinanden paa Fortouget.

Og da heraf følger, at hverken Straffelovens § 99 eller dens Analogi kan komme til Anvendelse, men at Tilstaltes ovennævnte Udserb mod

Corporal Bahr maa bedømmes uden Hensyn til dennes daværende tjenstlige Stilling, og altsaa Forholdet, da Corporal Bahr ingen Legemsbestadigelse er bleven tilføjet, henføres under Straffelovens § 200, der ikke hjemler en offentlig Retsforfølgning, saa vil Tiltalte blive at frifinde for Justitiens Tiltale, og Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til de befalede Sagsførere med 5 Rb. til hver, være at udrede af det Offentlige."

Nr. 225.

Advocat Brock

contra

**Rasmus Hansen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

King Herreds Extraretsdom af 30te April 1870: „Tiltalte Rasmus Hansen, Tjenestekarl af Østergaard, bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han bør derhos udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Cancelliraad Jensen 4 Rb. og til Defensor Procurator Møller 3 Rb. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Viborg Landsoverretsdom af 4de Juli 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Jacobsen og Faber, betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Rasmus Hansen for falsk Forklaring for Retten.

Under en imod Høker Jens Christensen af Malling for ulovlig Brændeviinshandel indledet Undersøgelse forklarede Tiltalte, der var indkladt som Vidne i Sagen, i Politiretten den 24de Marts d. A., efter at være formanet til Sandhed, at han ingenstunde havde købt Brændevin hos Jens Christensen, og at han, der afvigte Fæstelaans Mandag havde solgt et Uhr til Møllersvend Rasmus Pedersen paa Malling Mølle, derefter med denne gif ind til bemelte

Høfer Jens Christensen, hvor de laante en Flaske Brændeviin, som de fortærede paa Stedet, og som igjen skulde leveres Christensen tilbage in natura af Tilstalte og Møllersvendens i Forening, hvilket imidlertid ikke var skeet endnu, og efter at være alvorligt formanet til Sandhed og gjort bekendt med Lovens Straf for falsk Forklaring for Retten, vedblev han, at den omfoklarede Brændeviin blev leveret ham og Møllersvendens tillaans. Efterat bemeldte Møllersvend, der ligeledes samme Dag afgav Forklaring i Retten, efter nogen Vaklen havde forklaret, at han og Tilstalte ved den nævnte Leilighed erholdt  $\text{øl}$  og Snapse samt derefter  $\frac{1}{2}$  Pægl Brændeviin for Betaling, og at der ikke var Tale om nogen Tilbagelevering af Brændevinen in natura, forklarede Tilstalte, efter paany at være formanet til Sandhed, at de, efter først at have faaet  $\text{øl}$  med Brændeviin til, paa Begjæring fik en Flaske Brændeviin, som de fortærede paa Stedet, og indrømmede han derhos, at det var urigtigt, naar han før havde forklaret, at det blev aftalt, at Brændevinen skulde tilbageleveres in natura, ligesom han ikke bestemt kunde benægte, om Møllersvendens muligviis heelt eller delviis havde betalt den. Under den imod Tilstalte i denne Anledning indlebede Undersøgelse har han gjentagende vedgaaet at have paa den foransørte Maade gjort sig skyldig i falsk Forklaring for Retten, idet han endvidere har forklaret, at han ved sin Vortgang fra S. Christensens Huus begjærede og erholdt en Flaske Brændeviin, som han tog med sig hjem, og som Bevæggrund til, at han har afgivet de ommeldte urigtige Forklaringer i Retten, har han angivet, at det vel nærmest var for at frie Jens Christensen for Uleilighed, uden at denne dog har paavirket ham i saa Henseende.

For dette Forhold vil Tilstalte, der er født i 1844 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 146, og da hans Straf ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, saaledes være at stadfæste."

---

### Tirsdagen den 11te October.

Nr. 230.

Advocat Heinrichsen  
contra**Niels Pedersen** (Defensor Brock),

der tiltales for Bedrageri og Efterstriven af anden Mand's Navn.

Stubbekjøbing Herreds Extraretsdom af 19de April 1870:  
„Tilstalte Smed Niels Pedersen af Horbeløv bør for Actors Tilstalte i denne Sag fri at være, dog at han udreder alle af Sagen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Kammer=

assessor Procurator Blæsberg og til Defensor, Cancelliraad Procurator Müller, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juli 1870: „Tiltalte Smed Niels Pedersen af Horbeløv bør henfattes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Med Hensyn til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Maag og Justitsraad Nyegaard, betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte sigtes for Bedrageri, maa det i Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde biliges, at han ikke er anseet skyldig til Straf.

For det af Tiltalte udbviste Forhold med at forshyne det under Sagen omhandlede Document af 1ste Mai 1866 med to falske Understrifter til Bitterlighed, hvilket Forhold er begaaet, inden Straffeloven af 10de Februar s. A. traadte i Kraft, vil han være at ansee efter den ældre Lovgivnings Grundsætninger med en arbitair Straf, der findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorved bemærkes, at fornævnte Straffelov ikke kunde føre til et mildere Resultat.

3 Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

#### Thi kendes for Ret:

Niels Pedersen bør henfattes i simpelt Fængsel i 14 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henriksen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

---

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Smed Niels Pedersen af Horbeløv tiltales under nærværende fra Stubbekjøbing Herreds Extraret indankede Sag for Bedrageri og Esterstriven af anden Mands Navn.

3 førstnævnte Henseende er det lagt Tiltalte tillast, at han til eget Brug har anvendt et Betsøb af 100 Rb., som han ifølge et af ham udstedt

Beviis havde modtaget i Forbering for Fruentimmeret Karen Hansen, men da han, inden Dom overgik ham i 1ste Instants, har erstattet Beløbet, maa Strafsansvar bortfalde i Henhold til Straffelovens § 254, idet ingen af de i bemeldte § nævnte Omstændigheder, der kunne ubelulle Fritagelse herfor, ere tilstede.

I sidstnævnte Henseende er det oplyst, at Tiltalte har underskrevet tvende Personers Navne som Bitterlighedsvidner under det ovennævnte Beviis uden dertil at have havt Samtykke af disse Personer, der ei heller havde været tilstede ved Bevisets Udførelse. Vel har han nu ikke fragaaet sin Underskrift under Beviset, og der foreligger ei heller nogen Grund til at forkaeste hans Forklaring om, at han ikke med den nævnte Handling forbaandt nogen saadan Hensigt, men kun forsnyede Beviset med Underskrift af tvende Bitterlighedsvidner, fordi han troede, at dette hørte med til for at give Beviset Gyldighed, men disse Omstændigheder findes dog ikke at kunne fritage ham for Straf, som ved Underrettsdommen er antaget. Hans Forhold vil derimod være at henseere under Straffelovens § 270, dog at Bestemmelsen i § 271 skjønnes at maatte komme Tiltalte tilgode, eftersom det tydeligt fremgaar, at Bitterlighedsvidnernes Navne ere skrevne med samme Haand som Tiltaltes. Straffen bliver at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Med Hensyn til Actionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at stadfæste."

Nr. 194.

Advocat Henrichsen

contra

**Mathias Rasmussen** og **Jørgen Petersen** (Def. Brock), der tiltales for Kufferi og for imod Politiets Forbud at have havt Fruentimmer tilhuse, der ernære sig ved Løbsagtighed.

Aarhus Rådsheds Exrætsdom af 21de Marts 1870: „De Tiltalte, Bærtshuusholderne Mathias Rasmussen og Jørgen Petersen af Aarhus samt svensk Fruentimmer Albertine Nilsson, bør at hensesettes i Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 4 Gange 5, 3 Gange 5 og 2 Gange 5 Dage; saa bør de og Een for Alle og Alle for Een at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Møller 6 Rd. og Defensor Procurator Knudsen 5 Rd. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 23de Mai 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden



bestemmes for Mathias Rasmussen til 6 Gange 5 Dage, for Søren Petersen til 4 Gange 5 Dage og for Albertine Nilsbatter til 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Neefmann, betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Mathias Rasmussens og Søren Petersens Vedkommende anførte Grunde vil den forsaavidt være at stadfæste, dog at samtlige Actionens Omkostninger findes at burde tilsvares af enhver af fornævnte Tiltalte med Halvdelen.

#### Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at enhver af de Tiltalte tilsvares Halvdelen af Actionens Omkostninger. Advocaterne Henrichsen og Brod tillægges i Salarium for Højesteret hver 10 Rd., der udredes af de Tiltalte paa samme Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Værtshuusholberne Mathias Rasmussen og Søren Petersen i Karhuus for Rufferi og for imod Politiets Forbud at have havt Fruentimmer tilhuse, der ernære sig ved Løssagtighed, samt Albertine Nilsbatter sammesteds for imod Politiets Advarsel at have søgt Erhverv ved Utugt.

Efterat Tiltalte Albertine Nilsbatter den 2den Septbr. f. A. var kommen i Ejeneske hos Tiltalte Mathias Rasmussen, blev det under en derom indledet Undersøgelse oplyst, at hun lod sig bruge til Utugt for Betaling, hvorfor der under 7de October f. A. til Politiprotocollen blev givet hende en Advarsel imod at søge Erhverv ved Utugt, idet Følgerne af denne Advarsels Overtrædelse tillige bleve hende betydebe, og under 11te Novbr. næstefter blev der ligeledes til Politiprotocollen i Overensstemmelse med Straffelovens § 182 givet Tiltalte Rasmussen Paalæg om ikke at have Fruentimmer tilhuse, der ernærede sig ved Utugt. Den af Albertine Nilsbatter under nærværende Sag afgivne Forklaring, hvis Rigtighed i det Hele er erkendt af Tiltalte Rasmussen, gaaer nu ud paa, at der fra Begyndelsen af ikke var Tale om Andet, end at hun skulde tjene ham som Opvartningspige, men efterat hun havde været hos ham omtrent en Ugestid, fortalte han hende, at han tidligere havde havt Piger i sit Huus, saaledes at de bedrev Utugt for Betaling, samt

opfordrede hende til at gjøre det Samme, da der saa vilde komme mange Gæster i Huset, og de saaledes begge vilde kunne tjene mange Penge. Albertine Nilsdatter, der ikke tidligere vil have søgt Erhverv paa denne Maade, medens hun dog heller ikke dengang var, som hun har sagt, uskyldig, gif ogsaa ind herpaa, ibet det først blev aftalt imellem dem, at hun skulde give Tilstalte Rasmussen Halvdelen af Indtægten, men da Tilstalte Rasmussen ikke var tilfreds med den ham tilfaldende Part og forlangte, at hun skulde afgive 5 Rd. til ham om Ugen, gif hun ind herpaa og vedblev paa denne Maade at hengive sig til Utugt for Betaling i Tilstalte Rasmussens Huus indtil Midten af November Maaned, da hun forlob ham og tog i Huset hos Tilstalte Søren Peterfen. I Begyndelsen af December kom hun dog efter gjentagen Opfordring fra Tilstalte Rasmussen atter tilbage til dennes Huus og forenedes nu med ham om, at hun skulde fortsætte sit tidligere Erhverv hos ham imod at betale ham 4 Rd. om Ugen, hvormed hun er vedbleven indtil hendes Anholdelse den 17de Januar d. A.

Med Hensyn til Tilstalte Søren Peterfen gaar Tilstalte Albertine Nilsdatters Forklaring ud paa, at han, forinden hun, som meldt, i Midten af November Maaned f. A. forlob Tilstalte Rasmussen, oftere havde sendt Bud til hende for at formaae hende til at tage i Huset til ham, og da hun derfor henvendte sig til ham, bleve de enige om, at hun skulde lade sig bruge til Utugt i hans Huus imod at betale ham 4 Rd. om Ugen; men Tilstalte Peterfen — der isøvrigt har vedgaaet, at der under 22de Novbr. f. A., efterat Tilstalte Albertine Nilsdatter var kommet i hans Huus, til Politiprotocollen er givet ham Meddelelse om, at det var oplyst, at hun havde bedrevet Utugt for Betaling, samt Paalæg om ikke at have Fruentimmer tilhuse, der søgte Erhverv ved Løssagtighed, men at han ikke desto mindre har tilladt Tilstalte Albertine Nilsdatter at søge saadant Erhverv i hans Huus — har derhos forklaret, at det var sidstnævnte Tilstalte, der, efter at hun fra først af var fæstet af ham for en maanedlig Løn af 2 Rd., overtalte ham til at modtage af hende 4 Rd. om Ugen, imod at hun da blev fritaget for alt Arbejde i hans Tjeneste og fik ubindret Tilladelse til at drive Utugt i hans Huus.

For det af de Tilstalte saaledes ubviste Forhold ere disse, der ere fødte, Mathias Rasmussen og Søren Peterfen i Aaret 1837 og Albertine Nilsdatter i Aaret 1845, og af hvilke Ingen tidligere findes tiltalt eller straffet, ved Underretsdømmen retteligen ansete, M. Rasmussen og S. Peterfen efter Straffelovens § 182 for mod Politiets Forbud at have havt Fruentimmer, der ernære sig ved Løssagtighed, tilhuse, og den Førstnævnte tillige for Kufferi, og Albertine Nilsdatter efter Straffelovens § 180, men Straffene, der ved bemeldte Dom ere fastsatte til Fængsel paa Vand og Brød for Tilstalte Rasmussen i 4 Gange 5 Dage, for Tilstalte S. Peterfen i 3 Gange 5 Dage og for Tilstalte Albertine Nilsdatter i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Slags Fængsel for den Første i 6 Gange 5 Dage, for Tilstalte S. Peterfen i 4 Gange 5 Dage, og for Albertine Nilsdatter i 5 Dage, og Underretsdømmen, ved hvis Bestemmelse om Actionens

Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stabsfæste med den angivne Forandring i Straffetidene."

Nr. 241.

Advocat Klubien

contra

**Christian Petersen** eller **Christian Peter Holgersen**  
(Defensor Brod),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hads Herreds Extrarets Dom af 16de Marts 1870: „Tiltalte Kjøbmand Christian Petersen eller Christian Peter Holgersen af Torriib bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør han endvidere udrede alle af denne Sag lovligen flydende Omkostninger og deriblandt i Salairer 5 Rd. til Actor Procurator Knudsen og 4 Rd. til Defensor Procurator Ternstrup. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 1ste August 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Klubien og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Kjøbmand Christian Petersen eller Christian Peter Holgersen for bedrageligt Forhold.

Under en i Juli Maaned f. A. anlagt Gjøsterets sag, hvorunder Tiltalte af Kjøbmand F. C. Müller i Horsens sagsøgte til Betaling af et Regningskrav, stort 237 Rd. 3 Mk. 2 s, for 2 Fade Brændevin og en Sæk Kløverstrø, nægte Tiltalte strax ved Sagens Incamination at have modtaget Varer af Sagsøgeren og at være denne noget skyldig for Varer, og efter at Kjøbmand Müller derpaa havde givet en nærmere Fremstilling af Oprindelsen til den Forbring, der var Gjenstand for Sagen, modtagne Tiltalte gjentagende i skrift-

lige Indlæg denne Fremstilling og gjorde gjældende, at han, der havde bortforpagtet sit Handelsetablisement i Torriid, ikke havde bestilt de paagjældende Varer, og at disse heller ikke af Müller vare sendte til Tilstalte personlig, men derimod — efter Aftale med Tilstalte og i Henshold til et af denne gjort Forslag — til den Handelsbetjent, der for vedkommende Forpagters Regning bestyrede den ommeldte Handel i Torriid. Ved Gjæsteretsdommen blev Tilstalte imidlertid tilpligtet at betale Müller det paastævnte Beløb med Renter og Procesomkostninger, men da Dommeren ved at gjennemgaae Sagen havde faaet Formodning om, at Tilstalte svigagtig havde fragaaet Modtagelsen af de paagjældende Varer, blev der i den Anledning indlebet Undersøgelse, og under denne har Tilstalte ogsaa erkjendt, at de under Gjæsteretsagen omhandlede Varer vare bestilte af ham selv for hans egen Regning og derefter strax af ham vare afhændede til den ovennævnte Handelsbetjent mod Liquidation i Tilstaltes Mellemværende med dennes Principal, hvorhos Tilstalte som Bevægsgrund til denne Transaction har opgivet, at, da han selv fra 1ste Mai f. A. skulde overtage Handelen i Torriid, var det af Interesse for ham i Mellemtiden at faae Müllers Brændevin indført i Handelen, ligesom han derhos ved Salget af Varerne til Bestyreren af Handelen vilde søge at komme ud af sin Gjæld til Forpagteren.

Ved Siden heraf har Tilstalte imidlertid bestemt nægtet at have havt til Hensigt at undbrage sig fra at betale Varerne til Müller, selv om Dommen i Gjæsteretsagen ikke var gaaet ham imod, idet han efter sit Anbringende havde fremsat sine Benægtelser i Gjæsteretsagen ene og alene for derved at vinde nogen Hensland med Betalingen, som han ikke strax saae sig istand til at præstere, og efter Sagens sauntlige Omstændigheder findes det ogsaa betænkeligt at forlæste denne hans Forklaring, i hvilken Hensjænde navnlig bemærkes, at ligesom Tilstalte, forinden Forhøret i Sagen var sluttet, fuldstændig har betalt sin Gjæld til Müller, der derefter har erklæret, at han ikke sufter Tilstalte straffet for sit Forhold under Gjæsteretsagen, saaledes har den Sagsfører, der under Gjæsteretsproceduren gav Møde for Müller, udsagt, at Tilstalte, forinden bemeldte Sag var paadømt, to Gange har talt til ham om Sagen og, uden ligesvem at indrømme, at han skyldte Müller Pengene, hvilket han dog heller ikke benægtede, tilbød at indgaae Forlig om Betalingen af det skyldige Beløb, naar han kunde faae Hensland til December Termin, hvilket Tilbud dog ikke blev modtaget, da Tilstalte erklærede ikke at kunne stille Sikkerhed for Betalingen. Men skjøndt det saaledes ikke kan ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tilstalte ved sine under Gjæsteretsproceduren brugte Udslugter og urigtige Benægtelser har tilsigtet at undbrage sig Opfyldelsen af sine Forpligtelser mod Müller, maa han ialfald ved i den Hensigt at staffe sig en Udsættelse, som Müller ikke godvillig har villet indrømme ham, mod bedre Vidende at nægte, at Müller ved at levere de paagjældende Varer havde opfyldt en af Tilstalte for sig selv gjort Bestilling, ansees at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, som findes at maatte henføres under Straffelovens § 257.

Forsaauidt Ridsmand Müller dernæst har forklaret, at Tilstalte lod sig

give to forskjellige Regninger paa det leverede Brændeviin, af hvilke den ene løb paa den betingede Priis og den anden paa en Priis, der var  $\frac{1}{4}$   $\text{p}$  pr. Pot høiere, har Tiltalte ikke villet erkjende Rigtigheden heraf, og vel maa det efter Sagens Oplysninger antages, at Brændevinen, der efter Aftalen mellem Tiltalte og den ovennævnte Handelsbetjent skulde overlades denne til Indkjøbspriis, er bleven crebiteret Tiltalte med  $\frac{1}{4}$  à  $\frac{1}{2}$   $\text{p}$  mere pr. Pot, end Tiltalte skulde betale Müller, men det kan dog ikke ved, hvad der i saa Henseende foreligger, anses tilstrækkelig godtgjort, at denne høiere Priisansættelse, der efter Tiltaltes Forklaring fandt Steb, fordi Fragten af Brændevinen fra Horsens til Torvisd skulde falde Tiltalte til Last, er foranlediget ved noget fra Tiltaltes Side udviist bedrageligt Forhold, ligesom der heller ikke er tilveiebragt noget Beviis for, at Tiltalte med Hensyn til en af ham med Grosferer Mønsted i Aarhus indgaaet Handelsforbindelse og navnlig Benyttelsen af et ham af Mønsted i den Anledning ydet Forskud — hvilket Forhold ligeledes har været indbraget under Undersøgelsen — har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafsansvar.

Den Straf, Tiltalte, der er født den 13de Juni 1827 og tidligere — foruden to Gange at have erlagt Mulct for ulovlig Brændeviinsubstjæntning — er ved en Underrettsdom af 27de September 1866 for Pengeafpresning ansæet med en Bøde af 30 Rd., efter det ovennævnte Lovbud har forskyldt, findes ved Underrettsdommen passende bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage, og nyhævnte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste.“

### Onsdagen den 12te October.

Nr. 222.

Advocat Nellemann

contra

### **Evend Larsen** (Defensor Brock),

der tiltales for Røveri eller Attentat derpaa, forbundet med Indbrud, samt Falsk.

Kronborg vestre Virks Exrærets Dom af 3die Mai 1870: „Arrestanten Evend Larsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Saa udreder Arrestanten samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor Procurator Langkilde 5 Rd. og til Defensor Procurator Holck 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Juli 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. 3 Salair til Actor og

Defensor for Overretten, Procuratorerne Westrup og Berggreen, betaler Arrestanten Svend Larsen 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjenbes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Brod for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg vestre Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Svend Larsen for Røveri eller Attentat derpaa forbundet med Indbrud samt for Falsk.

Om den førnævnte Forbrydelse angaaer, er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt godtgjort, at han den 21de Februar d. A. omtrent Kl. 12 om Natten har gjennem et Bindue, som han aabnede, efterat han med Larm havde ituslaaet en Rude, banet sig Udgang til det Soveværelse, som hans Morbroder den 68-aarige Hans Andersen og bennes eet Aar ældre Hustru Karen Larsbatter som Aftægtsfolk beboede i deres Søns Gaardeier Mads Hansens Gaard i Klume.

Efter Karen Larsbatters Forklaring blev hun strax vækket ved Larmen og søgte at komme ind i det tilstødende Kammer for at tilkalde Hjælp, men blev forhindret deri ved, at Arrestanten greb hende i Nakken og kastede hende næsegrus ned mod Gulvet, hvorved hun blev saaret paa begge Knæ og paa 2 Tæer af de Glasstumper, som vare faldne ned paa Gulvet fra den ituslaaede Rude.

Hans Andersen, der laa vaagen, da Arrestanten brød ind i Bærelset, men som strax stod op, blev efter sin Forklaring af Arrestanten derpaa grebet om Livet og kastet omkuld, hvorefter Arrestanten kastede sig over ham og tilføiede ham forfjællig Overlast, saaledes at han bagefter blødte af 5 smaa Hubskaar paa den venstre Side af Halsen, frembragte af Arrestantens Negle, ligesom han strax efter havde stærke Smerter i Brystet, som han antager at være foranledigede ved, at Arrestanten med sit Knæ eller paa anden Maade har knuget ham for Brystet. Ligeledes mærkede Hans Andersen Smerter i sin venstre Haands Pegefinger, men uden at han kan opgive, ved hvilken Vold fra Arrestantens Side disse ere fremkaldte. I sin Angst greb Hans Andersen, efter hvad han endvidere har udsagt, fat i Arrestantens Haar, idet baade han og hans Hustru høit raabte om Hjælp, og da Arrestanten herved blev bange, rev han sig løs og undløb. De Hans Andersen og Hustru tilføiede Læsioner

ere efter det Dphyste senere helbrede og kunne ikke antages at have medført skadelige Følger for Fremtiden.

Arrestantens Forklaring gaaer ud paa, at Indbruddet blev foretaget af ham i den Hensigt ved Trussler eller i fornuðent Falb ved Vold at tvinge Hans Andersen til at give ham Penge, af hvilke han uder et foregaaende Dphold i Huset havde erfaret, at Hans Andersen netop dengang var i Besiddelse, men uden at han vidste, hvor de vare gjemte, men iøvrigt vil Arrestanten ikke isorveien have betænkt, hvilken Vold han vilde anvende, da han gik ud fra, at Hans Andersen ved de blotte Trussler eller i alt Falb ved Anvendelse af en ringere Vold vilde falde tilføie, medens han dog vil have besluttet, at han ikke paa nogen Maade vilde tilføie Aftægtsfolkene nogen egentlig Bestadigelse og endnu mindre berøve dem Livet. Da han imidlertid efter at være kommet ind i Værelset bemærkede, at begge Ægtesfolkene vare oppe og traadte ham imøde, blev han efter sit Udsagn saa forstyrret, at han ikke vil kunne erindre Enkelthederne ved den Kamp, som derefter udspandt sig, men blot søgte at komme bort, og med Hensyn til Aftægtsfolkernes Forklaring om det Passerede, har han derfor ikke kunnet udtale sig nærmere, end at han erindrer, at han ved dem begge om, samt at han først laae underneben sin Morbroder og derfor maatte arbejde for at komme ovenpaa denne, saa at det, efter hvad han har udtalt, er meget muligt, at han har havt Morbroderen fat i Halsen, og at Morbroderen har havt ham fat i Haaret. Iøvrigt har Arrestanten senere forandret sin foransorte Forklaring derhen, at det ikke skal have været hans Hensigt at tilføie Hans Andersen eller dennes Hustru nogen som helst Vold for at faae Penge hos dem, idet han vil have staaet i den Formening, at de, saasnart han med Larm var trængt ind i Huset, af sig selv vilde tilbyde ham et Pengebeløb, medens han, naar dette ikke lykkedes, var bestemt paa strax at forsøie sig bort med uforrettet Sag, og naar han desuagtet har lagt Haand paa dem, er dette kun skeet under Tryk af den Situation, der fremkom ved, at han kom til at staae Ansigt til Ansigt med Aftægtsfolkene og derfor kun tænkte paa at slippe fra dem, uden at han vidste, hvad han foretog sig. Til denne sidste Forklaring vil der imidlertid, forsaavidt den er i Strid med hans tidligere, i Medfør af L. 1 - 15 - 1 ikke kunne tages noget Hensyn.

I Henseende til Sigtelsen for Falst er det ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dphyste ligeledes godtgjort, at Arrestanten, ejterat hans Studsmaalsbog under et Slagsmaal tilbeels var bleven ødelagt, har indrettet sig en ny Studsmaalsbog ved at udtage nogle af de beskrevne Blade af den gamle og istedetfor indsyie nogle Blade af en anden Studsmaalsbog, paa hvilke han derefter med sin egen Haand indførte beels den sædvanlige Præstestest om Jødsel, Daab og Vaccination m. v. underskreven Lauritz Schmidt, Hjelpepræst, hvilken Attest han ordret affrev fra den gamle, beels nogle Paategninger om Afgang og Tilgang til og fra Aøminderød Sogn, underskrevne med de vedkommende Sognepræsters Navne, hvilke Paategninger han erkjender at være falske, beels endelig 2de anbefalende Vidnesbyrd for Tjenester, den ene hos hans Morbroder Hans Andersen og den anden fra en tidligere Eier af Gaar -

den Frederikshjndest, Aug. Wolff. Af disse Vidnesbyrd er det første aldeles opdigtet, idet det er oplyst, at Arrestanten ingenfinde har havt Tjeneste hos bemeldte sin Morbroder. Med Hensyn til det andet Vidnesbyrd forholder det sig vel rigtigt, at Arrestanten har tjent hos Aug. Wolff, men da denne er bortreist fra Landet, har det ikke nærmere kunnet godtgjøres, om det indførte Vidnesbyrd, saaledes som Arrestanten paastaar, er stemmende med det, som Wolff i sin Tid maatte have indført i den ældre Skudsmaalsbog. Den forfalskede Skudsmaalsbog har Arrestanten efter sin Indrømmelse foreviist for Personer, hos hvem han har søgt Tjeneste.

Hvad angaaer den Straf, som Arrestanten, der er født i Aaret 1844, og som ved denne Rets Dom af 5te October 1866 under en Tiltale for voldeligt Overfald er frifunden, dog med Paalæg af Actionsomkostningerne, men som forøvrigt ikke findes tiltalt eller straffet, for sit udbiste Forhold har forskyldt, er det rettelig i Underrettsdommen antaget, at den førstnævnte Forbrydelse maa betragtes som et Attentat paa Røveri, der bliver at ansee efter Straffelovens § 243 cfr. § 46, samt at det begaaede Faldt maa høre under Straffelovens § 270, uden at der forsaavidt er Grund til den i § 271 hjemlede Nedsættelse. Straffen, der i Underrettsdommen er bestemt til 2 Aars Forbedringshuusarbejde, findes imiblantid efter Omstændighederne at burde forhøies til samme Arbejde i 3 Aar, og med denne Forandring vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifalbes, være at stadfæste.“

Nr. 249.

Advocat Nellesmann

contra

**Peter Emilus** eller **Emilius Peter Waad**

(Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretens Dom af 10de September 1870: „Arresterterne Jens Peter Jensen og Peter Emilus eller Emilius Peter Waad bør straffes hver især med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt Een for Begge og Begge for Een udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonson og Lange, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom for Peter Emilus Waads Vedkommende anførte Grunde billiget Højesteret, at han er anseet efter Straffelovens § 228, men Straffen findes at kunne



bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

3 Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste, forsaavidt paaanket er.

Thi kjendes for Ret:

Peter Emilius Waab bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politiretten's Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellemann og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanterne Jens Peter Jensen og Peter Emilius eller Emilius Peter Waab, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, ere ved deres egne med det isvrigt Dplyste stemmende Tilskaaelser overbeviste at have afvigte 20de Juni efter foregaaende Aftale i Forening stjaalet en Grosferer A. P. Slager tilhørende til 2 Rd. vurderet Sæk med Klude, som de tilvøndte sig i et aabentstaaende Pakhuus paa Dvæsthuusbroen og derpaa skjulte paa et Sted paa selve denne Bro for senere at bortbringe den, naar Leiligheden blev beqvem.

Af Arrestanterne er, efter hvad de have opgivet og Retten for Enhvers Vedkommende har skjønnet at stemme med hans Udseende, Arrestanten Jensen 32 Aar og Arrestanten Waab 48 Aar gammel, og Arrestanten Jensen senest ved denne Rets Dom af 28de Juli 1868 anset efter Straffelovens § 231, 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt Arrestanten Waab blandt Andet tidligere dømt 3 Gange for Tyveri, 3die Gang ved en inden den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsret den 27de December 1845 affagt Dom efter Forordningen 11te April 1840 § 15 i Forbindelse med § 12 1ste Mbr. til 6 Aars Fæstningsarbejde, hvori var indbefattet den Straf, han for Løsgængerier endvidere havde forskyldt efter Forordningen 21de August 1829 §§ 1 og 2, hvilke Domme dog i Medfør af sidstnævnte Lovs § 61 2det Led ikke medføre Gjentagelsesvirkning, og senest anset ved denne Rets Dom af 16de Mai 1863 efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængerier og Betleri med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbejdsanstalt i 90 Dage. 3 Overensstemmelse med det Foransførte ville Arrestanterne nu blive at dømmes efter Straffeloven, Arrestanten Jensen efter § 231 1ste Led og Arrestanten Waab efter § 228, og findes Straffen at kunne bestemmes for hver især til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

## Mandagen den 17de October.

Nr. 147.

Advocat Nellesmann

contra

**Jonas Hendrik Jonassen** (Defensor Levinsen),  
der tiltales for bebrageriff Abfærd og uordentlig Bogførelse.

Reikjavik Kjøbstads Exræretsdom af 6te Marts 1869: „Tiltalte Jonas Hendrik Jonassen bør straffes med 3 Gange 27 Slag af Riis og være underkastet Politiets specielle Tilsyn i to Aar. Saa bør han og ubrede samtlige af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, deriblandt Salair til sin beskikkede Defensor, Organist P. Gudjohnsen, 15 Rigsdaler og i Skadeserstatning til Henderson, Anderson & Co. 1,039 Rd. 69 f. Det Idømte at ubredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Den islandske Landsoverrets Dom af 11te October 1869: „Tiltalte Jonas Jonassen bør straffes med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Hvad Sagens Omkostninger for Underretten angaaer, bør Underrettens Dom ved Magt at stande. Tiltalte bør betale de af Sagens Appellation flydende Omkostninger og deriblandt til Actor og Defensor ved Landsoverretten, Procuratorerne Jon Gudmundson og Pall Melsted, 20 Rd. til hver, og endvidere som Erstatning til Henderson & Andersons Handel 170 Rd. Det Idømte at ubredes inden 8 Uger fra Dommens lovlige Forkyndelse, og den iøvrigt at efterkommes under Abfærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

Efter de fremkomne Dphsninger maa det antages, at Tiltalte i sin Virksomhed som Factor ved det i den indankede Dom ommeldte Handelsetablisement i Reikjavik har gjort sig skyldig i flere tildeels ikke ubetydelige Uregelmæssigheder af forskjellig Art; men der findes dog kun tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for et strafbart Forhold fra Tiltaltes Side med Hensyn til den i Dommen først omhandlede Gjenstand, nemlig hans Fremgangsmaade ved Kjøbet af en Eiendom, for hvilken han afgjorde den største Deel af Kjøbesummen ved at opføre et tilsvarende Beløb som Sælgerens Tilgodehavende hos Etablisementet for Vareleverancer,

der af Tiltalte erkjendes ikke at have fundet Sted. Om dette Foretagende har Tiltalte afgivet forskjellige ufuldbestgjørende Forklaringer, men efter det samlede Indhold af disse i Forbindelse med, hvad der ibrigt foreligger, findes det dog betænkeligt at antage, at han dermed har havt nogen bestemt bedragerisk Hensigt, hvorimod hans heromhandlede Forhold vil være at hense under Straffeloven af 25de Juni f. A. § 259, og hans Straf herefter skjønnes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Sonns Hendrik Sonnsen bør henses i simpelt Fængsel i 1 Maaned. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende efter det Offentliges Foranstaltning anlagte Sag er forhenværende Factor for Handelshuset Henderson, Anderson & Co. i Keikivik S. S. Sonnsen for bedragerisk Afværd i ny nævnte sin Stilling og uovdentlig Vogsførelse ved Keikivik Kjøbstads Extraret den 6te Marts d. A. idømt Straf af 3 Gange 27 Slag af Riis saa og til at udrede alle af Sagen lovlige skyldte Omkostninger, deriblandt til hans beklædte Defensor for Underretten 15 Rd., samt endvidere som Skadeserstatning til Handelshuset Henderson, Anderson & Co. 1039 Rd. 69 Sk., og har saavel den Tiltalte som det Offentlige indanket Dommen for Landsoverretten.

Ved de i Sagen optagne Forhører maa det ansees tilstrækkelig oplyst, at Tiltalte som Bestyrer af ovennævnte Handelsforretning har gjort sig skyldig i forskjellig Slags Uorden og Skjodesløshed, især i Regnskabs- og Vogsførelsen, uden at det dog paa den anden Side kan betragtes som afgjort eller tilstrækkelig beviist, at det er skeet med Forsæt, idet man snarere synes at maatte antage, at den ovenomhandlede Uorden ialfsald for en stor Deel er begrundet i, at Tiltalte ikke har været i Besiddelse af den til at bestyre en saa umfangrig og forviklet Forretning som den heromhandlede fornødne Indsigt, Kundskaber og Livserfaring. Paa den anden Side ere der dog under Sagen oplyste flere Data, der ikke skjønnes at kunne betragtes fra hiint Synspunct eller retfærdiggjøres enten ved Mangel paa Indsigt eller henses under Uagtsomhed, men at have et saadant Præg og overhovedet at være forbundne med saadanne Omstændigheder, at Tiltalte i sin Stilling maa antages at have

handlet saaledes med den Bevidsthed, at han ved at handle paa en saadan Maade paadrog sig et juridisk Ansvar.

Det Datum, som i saa Henseende først kommer i Betragtning, er, at han, dengang han i 1865 afkjøbte Kjøbmand Kobb Stedet Nr. 1 i Læknisgata i Keikivik for 2,850 Rd., crebiterede Kobb af Kjøbesummen for 1850 Rd. i Handelsbogen ved Hendersons & Andersons Handel ligesom med de Udtryk, at Kobb havde indlagt eller ladet indlægge til Handelen diverse islandse Varer efter Nota til ovennævnte Beløb, medens det dog af ham er tilføjet og beviist, at Kobb ingen Varer indlagde i bemeldte Handel, hvorfor Tiltalte maa have betalt denne Deel af Kjøbesummen med sine Principalers Midler, idet han ikke findes at have debiteret sig i Bøgerne for Beløbet, og dette Punct kan derfor ikke ansees anderledes end som Forsalfkning af Handelsbogen. Ligesom nu den nyssbefrevne Handlemaade ikke kan antages at være begrundet i Tiltaltes Uagtsomhed eller Mangel paa Estertanke, og det endvidere er ubragt af hans Bogholder E. Sæmundsson som Vidne, at han (Sæmundsson) har indført i Hovedbogen „Efter Tiltaltes Dictat“, at Kobb havde indlagt 1850 Rd. i Hendersons og Andersons Handel, saaledes har Tiltalte ikke heller i mindste Maade kunnet retfærdiggjøre dette Factum; thi at han af sit eget Vareforraad skulde have indlagt til Handelen et tilsvarende Beløb, findes der intet Datum for i Handelens Bøger, og Tiltalte maa derfor ved det ovenbefrevne Forhold ansees at have paadraget sig juridisk Ansvar, saaledes som nedenfor vil blive nærmere bestemt, i Forbindelse med de andre Facta af criminel Character, som senere skulle anføres. Forjaaviddt Tiltalte betalte Kobb det omhandlede Huus med en hans Principalers Huus tilhørende egt. 1000 Rd.s Obligation, og som han anvendte paa samme Maade, forklarer Tiltalte, at han havde betalt Obligationen til Forretningen, forinden han disponerede over den og gav den til Kobb som Afbetaling paa Kjøbesummen for Huset, men i Hovedbogen findes imidlertid intet Datum til Støtte for denne forklaring, og Tiltalte har heller ikke der debiteret sig for Obligationens Beløb, men alligevel synes der dog ikke at være fremkommet aldeles tilstrækkeligt Beviis for, at der her foreligger noget strafbart Bedrageri.

Endvidere er det under Sagen oplyst, at Tiltalte i 1864 laante først 1000 og siden 500 Rd. mod Pant i Henderson & Andersons Handelsetablissement. Efter det Oplyste tog han bemeldte Laan til eget Brug, men da han ifølge sin Stilling til den af ham bestyrede Forretning ikke kunde have nogen Hjemmel til en saadan Pantfætning, og da det maatte være ham klart, at han herved muligviis paaførte sine Principaler et betydeligt Ansvar, gjorde han sig ved denne sin Handling skyldig i en dumdriftig Handlen, idet han paa denne Maade lagde en Forhæftelse paa Andenmands Eiendom uden hans Minde, men da dog denne Laantagen ikke har medført noget Pengetab eller Ansvar for Forretningen, og Tiltalte fuldstændig har taget Gjælden over paa sig, og Forretningen saaledes er bleven fri for den, synes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at tilregne Tiltalte Forholdet som strafbart, men paa den anden Side er det en Selvsølge, at Tiltalte bør forpligtes til at betale til Henderson

og Anderson de Kenter, tilsammen 170 Rd., som han af Kaanet har betalt ud af Haandelen til sin Creditor.

Endvidere er det oplyst om den Tiltalte, at han i Aarene 1864—1865 har sat Arbeidslønnen til de Mænd, der arbejdede ved Hendersons og Andersons Forretning, høiere i Arbeidsbogen end i Hovedbogen, og Forfjellen, hvor med Lønningen i Arbeidsbogen overstiger den i Hovedbogen, udgjør ialt 242 Rd. 31 Sk. Nu er Arbeidslønningen udbetalt til Vedkommende efter Hovedbogen, men ført til Udgift efter Arbeidsbogen, og Forfjellen er saaledes, hvad ogsaa Tiltalte har tilstaaet, kommen Tiltalte tilgode, ligesom ogsaa Underdommeren har tilpligtet Tiltalte at betale ovennævnte Beløb med Fradrag af 21 Rd., men da han (Underdommeren) forresten ikke har taget dette Punct under Overveielse og Dom, kan det ikke her afgjøres af Landsoverretten.

Fremdeles bestydes Tiltalte for ikke at have ført Forretningen til Indtægt den Arbeidsløn til Beløb 48 Rd. 28 Sk., som findes at være betalt af Forretningen for en engelsk Kjøbmand Koch, og som denne igjen havde betalt til Forretningens Overforvaltningsmand Kjøbmand S. Jacobsen, men som Tiltalte erklærer ikke at mindes, at Jacobsen har indbetalt til ham igjen, medens han dog ikke med Sikkerhed tør paastaae enten til eller fra derom, og da dette Punct saaledes ikke er fuldstændig beviist, kan det ikke tilregnes Tiltalte andledes end som et af de mange Uordens- og Skjædesløsheds-puncter i hans Regnskabsførelse, saa at det her ikke sees med nogen Sikkerhed, om det omspurgte Beløb er Forretningen betalt eller ikke.

Det er dernæst under Sagen fremkommet og beviist, at Tiltalte i Anledning af, at hans Principaler havde lovet Bonden Egil Hallgrímsson paa Bogar at staae ham en Jisser-Jagt tilkjøbs, har den 14de October 1863 i Keikiavik underskrevet en Contract oprykket med Stefan Sveinsson paa Galsmarstjørn om Kjøb af en saadan Skude, og lyder Contracten, som er fremkommen under Sagen, paa, at Stefan lever at sælge Skuden, som kaldes Lovise, og Tiltalte at kjøbe den for 3400 Rd., og skulde der med Betalingen forholdes, som i Contracten er stipuleret.

Denne Contract underskrev Stefan og Tiltalte tilligemed to tilfaldte Bitterlighedsvidner, og Stefan tog den dernæst hjem med sig, men i Løbet af den paafølgende Winter drukner Stefan, Contracten kommer ikke frem i Dødsboet, og Kjøbet forbliver uomtalt. I det følgende Foraar sender Tiltalte en Mand til Stefans Enke, — der intet sikkert vidste om, hvorvidt hendes Mand havde truffet nogen Afgjørelse om Salget af Skuden eller ikke, — og begjærer den tilkjøbs af hende, som om Intet var blevet afgjort derom i Forveien, og det bliver da en Aftale mellem Enkens Laugværge og Tiltaltes Fuldmægtig, at hun sælger Skuden til ham som Repræsentant for Henderson & Anderson for 2800 Rd., hvornæst Tiltalte sælger den til Egil Hallgrímsson for 3000 Rd., og Kjøbet er saaledes afsluttet; men ud paa Sommeren det samme Aar træffer Enken paa Kjøbecontracten af 14de October 1863; hendes Laugværge henbender sig da til Tiltalte og viser ham Documentet; Tiltalte erkjender da vel, at han havde underskrevet samme, men fortæller, at han har

gjort det uden at kjende eller at have været vidende om Contractens Indhold, men Enden blev dog den, at han gif ind paa at betale Enken en Godtgjærelse eller Erstatning af 100 eller 200 Rd. R. M.

Der er nu vel fremkommen nogen Formodning for, at Forretningens Overtillingsmand Kjøbmand Sveinhjørn Jacobsen har underhandlet om Kjøbet af Skuden, men selv i saa Fald kan det dog ikke tages for troligt, at Tiltalte tillige med Bitterlighedsvidner har undertegnet Contracten uden i Forveien at have gjort sig bekendt med dens Indhold. Derimod ligger det nærmest at antage, at han, da Contracten ikke kom frem i Stefan Sveinsøns Dødsbo, har tænkt sig, at Contracten var fuldstændig tabt, og stolende derpaa affstttet det sidste Kjøb og ikke ladet sig mærke med Noget angaaende det tidligere Passerede. Det maa saaledes ansees som beviist, at Tiltalte her har gjort sig skyldig i et strafbart Bedrageri imod Stefan Sveinsøns Dødsbo, ved at fravende samme 600 Rd., efter hvad der oprindelig var blevet omcontracteret, men Enden synes paa den anden Side at have frasælbt yderligere Erstatning end 200 Rd., som ogsaa ere hende betalte af Henderson & Andersøns Handel.

Endelig bestyldes Tiltalte for, at han ikke har været at formaae til at aflægge noget Balanceregnskab til sine Principaler, dengang han fratraabte Forretningen, hvorved hans Principaler ere blevne nødt til at lade Regnskabet udarbejde efter Handelsbøgerne, og efter deres Opgjørelse beløber Tiltaltes Underbalance eller skyldige Gjæld til Forretningen sig til 14,256 Rd. 21 s; Tiltalte har nu heller ikke været at bevæge til at gennemsee dette sidste Regnskab, og har han i begge Henseender angivet som Grund, at man ikke havde tilladt ham at opgjøre sit Regnskab eller at gennemsee det af hans Principaler aflagte, men dette kan alene ansees som en Udflugt, da det er oplyst og beviist, at det stod ham aabent at erholde Handelsbøgerne og andre til Regnskabets Udarbejdelse fornødne Requisiteer til Afbenyttelse paa Henderson & Andersøns Contoir, men det vilde han aldeles ikke modtage og er saaledes ude af Stand til at rejsfarbiggjøre sin ovenomhandlede Halskarrighed og Skjædesløshed, uden at dette Factum dog synes at burde tilregnes ham til Straf.

Foruden det allerede Anførte og Dpregnebe er det fuldkommen klart, at Tiltalte som Bestyrer af den ham anfortroede Forretning, Henderson & Andersøns Handel, har gjort sig skyldig i mange Slags Uordener og Skjædesløshed, indført urigtig i Handelsbøgerne og raderet ud i dem igjen, ingen Kassebog holdt m. v. Tiltalte kan saaledes ikke undgaae Straf, der efter Omstændighederne og med særligt Hensyn til hans øiensynlige Indskrænkethed og Kundskabsmangel i Behandlingen af hvilketsomhelst Regnskabsanliggender passende findes at kunne sættes efter Forordning 11te April 1840 § 41 jfr. § 1 og § 76 til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, ligesom han ogsaa i Erstatning til Henderson & Anderson bør betale de disses Handel til Udgift regnede Renter af det Laan, som Tiltalte fik af Magnus Jønsøn i Bradrædi, tilsammen 170 Rd.“

Nr. 236.

Advocat Hindenburg  
contra

**Jens Clemmensen** (Defensor Nellemann),  
der tiltales for Tyveri.

Bjerre Herreds Eyrarets Dom af 24de Mai 1870: „De Tiltalte Jens Jensen og Jens Clemmensen bør hver især hen-sættes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage samt hver især udrede Halvdelen af Actionens Omkostninger, deriblandt Salairer til Actor Procurator Busch 5 Rd. og til Defensor Procurator Borch 4 Rd. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Viborg Landsoverretsdom af 25de Juli 1870: „De Tiltalte Jens Jensen og Jens Clemmensen bør hensættes i simpelt Fængsel hver i 4 Dage. Saa udrede de og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Clemmen-sens Bedkommende ansførte Grunde vil den forsaavidt være at stad-fæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 14 Dage.

#### Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden be- stemmes til 14 Dage. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Jens Jensen og Jens Clemmensen, Førstnævnte for Tyveri eller i alt Fald for Forsøg derpaa og for Hæleri og Sidstnævnte for Tyveri.

Om Tiltalte Jens Clemmensen maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkelig godtgjort, at han deels i Løbet af sidste Vinter har i Ulstrup Skov affaaret en Deel eet- å toaarige Pile- og Hadsjefstud, tjenlige til Kurvemagerarbejde, hvilke han derefter solgte til Tiltalte Jens Jensen, idet han fortalte denne, at han havde taget dem i anden Maands Skov, og deels engang i Marts Maaned b. A. i en anden Skov har affaaret en Bunte saadanne Dviste, som han lagde i en Grøft for senere

at hente dem, naar han havde affaaaret flere, men medens han var ifærd hermed, blev han overrasket af en Mand, der havde paataget sig at føre Tilsyn med Skoven. De ved denne Leilighed affaarne Dviste ere bragte tilstede under Sagen og vurdere til ialt 14 f. . . . .

Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen, men en af de paagjældende Skoveiere har for sit Vedkommende erklæret, at der ved de begaaede Tyverier er paa Grund af den Træerne derved tilføiede Skade paaført ham et langt større Tab end Dvistenes Værdi, uden at han dog seer sig istand til at opgive, til hvilket Pengebelsøb dette Tab kan ansættes.

Efter Bestaaffenheden af de borttagne Gjenstande samt de Omstændigheder, hvorunder Borttagelsen har fundet Sted, ville de Tiltalte, af hvilke Jens Jensen er født i Aaret 1826 og Jens Clemmensen i Aaret 1834, og som med Undtagelse af, at Jens Jensen i Aaret 1866 har erlagt en Bøde af 10 Rd. for ulovligt Brændeviinsalg, ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, være at ansee efter Straffelovens § 235, for Jens Jensens Vedkommende tillige sammenholdt med § 55, og Straffene for dem findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage for hver."

Nr. 226.

Advocat Liebe

contra

**Mads Jensen** (Defensor Nellesmann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Kjøbstads Extraretsdom af 25de April 1870: „Tiltalte Marxstandiser Mads Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Kramer og Tommerup, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 22de Juli 1870: „Tiltalte Marxstandiser Mads Jensen af Odense bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Procurator Gottschalk for Overretten betaler Tiltalte 5 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør



ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Kellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indtænkte Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Odense Rådsheds Extraret den 25de April d. A. paakjendte Sag actioneres Tiltalte Marskandiser Mads Jensen af Odense for bedrægligt Forhold, og er i saa Henseende ved egen Tilstaaelse og det isøvrigt Fremkomne oplyst Følgende: I Juli Maaned f. A. overdrog Anders Pedersen af Flødstrup paa Anders Pedersen af Bovenfjes Vegne Tiltalte at indkassere en Fordring stor til Rest 950 Rb., som Anders Pedersen af Bovenfje havde tilgode hos Marskandiser Meilgaard efter en af denne under 30te April f. A. til Hans Andersen udstedt, men af Sidstnævnte til Anders Pedersen af Bovenfje transporteret Obligation. Den i denne Anledning under 22de Juli f. A. udfærdigede Fuldmagt for Tiltalte gaaer ud paa at befuldmægtige ham til at indkassere Fordringen, saaledes at hans Dwittering for Modtagelsen skulde være fuldkommen retsgyldig. Tiltalte lod derpaa under 10de August f. A. gjøre Arrest for Fordringen hos Meilgaard, hvem han derefter indkaldte for Forligscommissionen, hvor der den 17de f. M. blev indgaaet Forlig mellem Meilgaard og Tiltalte som Mandatarius for Anders Pedersen i Bovenfje. Ved Forliget blev Fordringen nedsat til 600 Rb., som Meilgaard forpligtede sig til at betale med maanedlige Afdrag af 50 Rb., første Gang den 26de August f. A. og saa fremdeles inden den 26de i hver paafølgende Maaned, hvorhos Meilgaard ved Forliget gav Anders Pedersen i Bovenfje Pant i forskjelligt Løssøre til Sikkerhed for Forligets Opfyldelse. Da Tiltalte imidlertid var kommen i Pengeforlegenhed, laante han, idet han foregav at være dispositionsberettiget over Obligationen og Forliget, hos Kjøbmand C. N. Clausen i Odense 500 Rb. paa en Bærel og udstedte under 1ste September f. A. et Beviis, hvorved han til Sikkerhed for nyssnævnte Betsøb gav Clausen haandfaaet Pant i ovennævnte med Meilgaard den 17de August indgaaede Forlig om Betaling af 600 Rb., saaledes at dersom Bærelen ikke til rette Forfaldstid blev indfriet og skadesløs Betaling præsteret, skulde Clausen være berettiget til paa Tiltaltes Vegne at oppebære de da resterende Afdrag paa Forliget og forøvrigt gjøre samme gjældende mod Debitor i samme Udskrækning som Tiltalte selv, altsaa ved Execution at lade Betsøbet inddrive, hvis noget af Afdragene udeblev. I Henhold til dette Beviis har derefter Kjøbmand Clausen til Afgjørelse af sit Tilgodehavende hos Tiltalte oppebaaret 250 Rb. hos Meilgaard som Afdrag paa Forliget. Til Undskyldning for sin Fremgangsmaade har Tiltalte anført, at Anders Pedersen af Flødstrup den Dag, han underkrev Fuldmagten, skulde have sagt til ham, at han skulde behandle det Hele som sit eget og gjøre hvad han kunde, ligesom han senere i en Samtale under fire Wine skulde have givet Tiltalte, der meddeelte ham, at han var i Pengeforlegenhed, Tilladelse til at laane paa Forliget. Anders Pedersen har betvivlet, at han har brugt den

førstnævnte Yttring, ved hvilken han i alt Fald kun vil kunne have meent, at Tiltalte skulde varetage Creditors Interesse med samme Omhu, som det var hans egen, og det er ogsaa indlysende, at der i intet Tilfælde kunde i samme ligge en Tillæbelse for Tiltalte til at gaae frem paa ansøgte Maade, og den fibstommelte Tillæbelse har Anders Pedersen edelig benægtet at have givet.

For sit ovennævnte Forhold ved i Tiltaltes egen Interesse at give Kjøbmand Clausen Ret til at oppebære de i Forliget stipulerede Afdrag og udgive sig for dispositionsberettiget over Forliget, vil Tiltalte, der er født i Maret 1840 og som ikke forhen er tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 257, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken han efter samme Straffebestemmelse er ansæet med Straf af simpelt Fængsel i 14 Dage, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger og om, at Erstatningsspørgsmaalet ikke vil være at paatljende under nærværende Sag, bifaldes."

Nr. 244.

Advocat Liebe

contra

**Carl Christian Clausen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Bedrageri, Falsk og Tyveri.

Odense Kjøbstads Extraretsdom af 19de Juli 1870: „Arrestanten Carl Christian Clausen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes og udrede alle af denne Action lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair til Procurator Cancelliraad Peterfen 8 Rd. og til Procurator Cloos 6 Rd. I Erstatning betaler derhos Arrestanten til Cigarhandler Sorgen Andersen her af Staden 1,225 Rd. 16 ß, til Arvingen efter afdøde Kjøbmand Wilhelm Weimann hersteds 257 Rd. 5 Mk. 11 ß og til Garversvend Th. Hansen i Svendborg 100 Rd. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afværk efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te September 1870: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procurator Hædscher og Høiesteretsfagfører Levison, bør Arrestanten Carl Christian Clausen udrede 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afværk efter Loven."

## Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Carl Christian Clausen, der under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret indankede Sag tiltales for Bedrageri, Falst og Tyveri, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dphyste overbevist om at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelsler.

For 3 à 4 Aar siden traadte Arrestanten i Forretningsforbindelse med Cigarhandler Søren Andersen i Odense, for hvem han paatog sig at forhandle Cigarer pr. Commission. I Begyndelsen tilsvarede Arrestanten rigtigt, hvad der var ham betroet, men da han snart var kommen ind paa en Leveviis, der ikke stod i Forhold til hans Indtægter, formaaede han, som oftest under det urigtige Foregivende at have af Personer, som han navngav, modtaget Bestillinger paa Cigarer, Andersen til efterhaanden i Aarene 1867—69 at overlade ham betydelige Qvantiteter af Cigarer, som det ikke var hans Hensigt at godtgjøre Andersen, men som han solgte ofte under Indkjøbsprisen og til andre end de opgivne Personer, og forbrugte han de derfor indgaaede Penge. De Varer, han saaledes har fravendt Andersen, anbrage en Værdi af 1225 Rd. 16 ff. Efterat Andersen var ophørt at levere Arrestanten Cigarer, fik denne saadanne til Forhandling af nu afdøde Kjøbmand Wilhelm Weimann i Odense; oprindelig vil Arrestanten ikke have havt til Hensigt at bedrage denne, men snart fattede han det Forsæt ikke at betale Weimann, hvad han modtog, og fravendte denne under lignende urigtige Opgivende, som ovenanført, Cigarer til et Beløb af 257 Rd. 5 Mk. 11 ff, som han solgte, og hvis Provenu han forbrugte. Hverken Andersen eller Weimanns Arving har Arrestanten kunnet erstatte de befegnede Beløb, om hvis Erstatning der er neblagt Paaastand under Sagen. Fremdeles har Arrestanten for et Par Aar siden indlogeret sig hos Gjestgiver Ploug i Svenborg og der for Kost og Logis paabraget sig en Gjæld af 25 à 26 Rd., som han hverken havde Udsigt eller Hensigt til at betale. Ligeledes har han ved urigtige Foregivender om sine personlige Forhold formaaet Garversvend Th. Hansen i Svenborg til at laane ham 85 Rd. og et Uhr af Værdi 16 Rd., som han — efter Angivende med Hansens Samtykke — pantsatte, uden at Arrestanten enten var istand eller havde til Hensigt at betale Gjælden; han udsbedte for den en Bærel til Hansen paa 100 Rd., men denne erkjender han for aldeles værdiløs. Dernæst har Arrestanten solgt Bøger, som han — tilbeels i dette Tiemed — havde laant af forskellige

Personer, uden bispes Vidende og Billie og forbrugt de derved indkomne Penge; ligeledes har han pantsat en Paraply, som han havde laant af Cigarhandler Anderfen, og uden dennes Vidende og Billie.

Fremdeles har Arrestanten, der i dette Foraar havde erhvoldt trede Eaanecontoirjesler, Iydende paa to Guldringe, et Uhr og et Schawl, af bemelte Anderfen med skriftlig Tilladelse til at pantsætte dem, uden Anderfens Vidende og Billie solgt dem til en Restaurateur for 2 Rd. i Fortæring og 7 Rd. contant, hvilke han forbrugte, og ved denne Leilighed producerede han for Kjøberen en Fuldmagt, som han uden Anderfens Vidende og Billie havde forsynet med dennes Underskrift.

Unselig har han under et Besøg hos Musiklærer Engberg i Odense hemmelig ubtaget og bortstjernet sig med 1 Rd. af dennes Portemonnaie, som laa i Engbergs Frakkelomme, og som Arrestanten derpaa lagde op paa et Skab, og der er efter Omstændighederne, navnlig under Hensyn til, at Arrestanten, da Engberg spurgte ham, om han ikke havde bemægtiget sig Portemonnainen, først fragil Factum og søgte at bibringe ham den Tro, at han havde tabt den, ikke Grund til at sætte Vid til Arrestantens Foregivende om, at han kun havde tilegnet sig Daleren for deraf at gjøre sig betalt for 2 Mk., som Engberg skyldte ham, men havde ifinde at tilbagelevere denne Resten.

For disse Forbrydelser maa det billiges, at Arrestanten, der er født den 28de November 1846 og ikke findes forhen straffet, ved den indankede Dom i Henhold til Straffelovens §§ 251, 253, 268 og 228 er anset med en Straf, der passende findes fastsat til Forbedringshunsarbejde i 18 Maaned.

Nr. 204.

Statsraad Bungen

contra

Niels Hansen Kiil (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Silleborg Birk's Extrarets Dom af 7de Marts 1870: „Tiltalte Niels Hansen Kiil af Boel Mark bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt ubrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor Cancelliraad Ziilian 5 Rd. og til Defensor Procurator Hviid 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 7de Juni 1870: „Tiltalte Niels Hansen Kiil bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa ubreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Junsmand Niels Hansen Kiil for Tyveri eller Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han en Dag for omtrent 3 Aar siden, da han havde Arbeide som Tærster hos Jens Nielsen Pind i Sminge, har sat sig i Besiddelse af en gammel Bibel eller Junspostil af Bærbi 1 Rd., der tilligemed nogle andre gamle Bøger laa ovenpaa et Skab i Laden, og som han senere har folgt. Tiltalte har imidlertid anbragt, at han af Jens Pinds Stedsøn Anders Høgh havde faaet Tilladelse til at laane den ommeldte Bog, og vel har Anders Høgh edelig udsagt, at han, der erindrer at have tilladt Tiltalte at laane nogle af de andre Bøger, bestemt troer ikke at have givet Tiltalte en saadan Tilladelse med Hensyn til denne Bog, ligesom Jens Pind har benægtet enten selv at have laant Tiltalte Bogen eller at have tilladt Andre at gjøre det, men da dette Tiltaltes Anbringende dog ikke er bestemt benægtet af Anders Høgh, vil det ikke kunne forkastes, og han vil derfor ikke kunne straffes for at have sat sig i Besiddelse af Bogen, hvorimod han senere ved at sælge den maa anses at have gjort sig skyldig i Bedrageri. Den ommeldte Bibel er bragt tilstede under Sagen og udleveret Tieren.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der efter sin Forklaring er født i Aaret 1822, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 253 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, hvorhos han vil have at udbræde Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser.“

## Tirsdagen den 18de October.

Nr. 240.

Advocat Levinson

contra

**Hans Peter Hansen** (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Bornholms Østerherreds Extraretsdom af 30te August 1870:  
„Arrestanten Hans Peter Hansen bør hensesættes til Lugthuus-

arbejde i 2 Aar. Saa bør han og udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, heri Salair til Actor Procurator Lund og Defensor Cancelliraad Procurator Erichsen 4 Rd. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at det er efter Straffelovens § 232, at Tiltalte blev dømt i 1866, og at han nu dømmes for 5te Gang begaaet Tyveri, kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinfen og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende Sag bliver Arrestanten Hans Peter Hansen af Naer Sogn, der er født i Poulsker Sogn den 9de Februar 1809 og flere Gange har været straffet, senest ifølge Bornholms Besterherreds Extrarets Dom af 26de November 1866 for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 cfr. §§ 57 og 61 med Strafarbejde i 1 Aar, tiltalt for Tyveri og Løsgængeri. Ved egen Tilskaaelse, der stemmer med, hvad der iøvrigt under Sagen er oplyst, er han overbevist om at have gjort sig skyldig i forfjellige Tyverier, idet han den 24de f. M. midt om Dagen fra en aabentstaaende Port paa 1ste Bornedgaard i Østerlars har bortstjålet en til 1 Rd. vurderet Badmelstrøje, der tilhørte Huusmand Anders Jensen, fra det yderste uafsaafede Værelse i Skrædder Bøst Peter Skous Huus i Østerlars et denne tilhørende og til 2 Rd. vurderet Par Beenklæder, der hængte paa Loftsbjælken, og fra Huusmand Anders Petersen Rømers ligeledes uafsaafede Fortue en der henliggende og til 1 Rd. 48 f vurderet Skjorte. Samtlige disse Koster ere komne tilstede og i usorringet Stand udlevere til Eierne, der have frafaldet Erstatning for Affavnet.

Arrestanten er ligeledes overbevist om at have gjort sig skyldig i Løsgængeri ved, et ham givet Polititilhold uagtet, at have streift omkring uden Erhverv og uden at være i Besiddelse af Midler til sit Underhold.

For disse Forhold vil Arrestanten nu være at ansee deels efter Straffelovens § 232 cfr. § 14 og deels efter Lov af 3die Marts 1860 § 1, og vil Straffen være at ansætte til Tugthuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 217.

Statsraad Bungen  
contra

**Henrik Christopher Steckhahn** (Defensor Levinfen),  
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Elbo m. fl. Herreders Politiretsdom af 23de Mai 1870:  
„Tiltalte Henrik Christopher Steckhahn fra Rolding bør hensættes  
i simpelt Fængsel i 14 Dage samt udrede denne Sags Omkost-  
ninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 4de Juli 1870: „Tiltalte Henrik  
Christopher Steckhahn bør bøde 20 Rd. til Statskassen eller i  
Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i  
10 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og der-  
under i Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Justitsraad  
Reckelmann og Cancelliraad Møller, 5 Rd. til hver. Den idømte  
Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse  
og isørigt at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil  
den være at stadfæste, saaledes at Fristen for Mulctens Udredelse  
bliver at bestemme til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms For-  
kyndelse.

#### Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staude,  
saaledes at Fristen for Mulctens Udredelse be-  
stemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms  
Forkyndelse. I Salarium til Statsraad Bungen  
og Advocat Levinfen for Højesteret betaler Til-  
talte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag,  
der i 1ste Instants er behandlet som offentlig Politisag, tiltales Murer  
Henrik Christopher Steckhahn for bedrageligt Forhold.“

Med Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det  
ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, der efter sin Forklaring selv havde  
ladet trykke 2000 Exemplarer af den af Indenrigsministeriet udsendte Under-  
retning angaaende Munds- og Klovsygen, med hvilke han gik omkring i Elbo  
m. fl. Herreders Jurisdiction, og hvoraf han vil have affat omtrent 1600 for

4  $\text{R}$  Stykket, har, hvor han ikke fandt Folk villige til strax at modtage et Exemplar for den forlangte Betaling, foregivet, at han var udsendt af en eller anden Autoritet med Paaleg om at sørge for, at enhver Mand, der havde Kreaturer, fik et Exemplar mod en Betaling af 4  $\text{R}$ , samt at han ved dette Foregivende har formaaet Adskillige til at kjøbe Exemplarer, som de ellers ikke vilde have høvt. Efter de afhørte Vidners Forklaringer har Tiltalte navnlig deels bevæget 2 Huusmænd i Viuf til hver især at betale sig 4  $\text{R}$  for et Exemplar, idet han angav at være udsendt af Herredsfogden, og at de, eller, som den ene af dem har udsagt, Hvermand skulde have et Exemplar, deels paagødet en Gaardmand af Viuf Skov et Exemplar mod en Betaling af 4  $\text{R}$ , idet han foregav at handle efter Indenrigsministeriets eller Herredsfogdens Ordre, samt, da Gaardmanden væjrede sig ved at kjøbe Exemplaret, yttrede, at han i saa Fald maatte optegne Gaardmandens Navn, og at denne da vilde komme til at betale til Sognefogden. Tiltalte har vel anbragt, at hans Huusfommelse er daarlig, og at han ikke særligt kan huffe, at han har foregivet at være udsendt af Herredsfogden, ligesom han ikke af egen Erindring vil kunne bekræfte Rigtigheden i det Entelte af de ommeldte Vidneforklaringer, men han har isvrigt erklæret, at han ingen Grund har til at benægte deres Rigtighed, ligesom han ogsaa særligt har erkjendt, at han har svaret ja, naar han er bleven spurgt, om han var udsendt af Ministeriet.

For sit Forhold i den ommeldte Henseende vil Tiltalte, der maa antages at være født i Aaret 1822, og som tidligere 2 Gange har været idømt Straf for Tyveri, nemlig i Aaret 1847 eller 1848 1 Aars Forbedringshuusarbejde efter Frdn. 11te April 1840 § 6 og i ferrige Aar Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Straffelovens § 228, være at ansee efter Straffelovens § 257, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde af 20 Rd. til Statskassen eller i Mangel af Bødens fulde Betaling til simpelt Fængsel i 10 Dage."

Nr. 209.

Statsraad Bungen

contra

**Niels Peder Olsen** (Defensor Klubien),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Møens Herreds Extraretsdom af 15de Januar 1870: „Tiltalte Murer Niels Peder Olsen af Ebbelnæs bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Han udreder de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder til Actør og Defensor, Procuratorerne Gad og Ulrich, 4 Rd. til hver. 3 Erstatning til Kjøbmand H. Dan af Stege betaler Tiltalte 17 Rd. 3 Mk. 5  $\text{S}$ . Erstatningen at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige



Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 27de Mai 1870: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne ved Overretten, Appellationsretsraad Tuel og Maag, betaler Tiltalte Murer Niels Peder Olsen af Ebbelnæs 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

### Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisjer hedder det: „3 nærværende imod Tiltalte Murer Niels Peder Olsen af Ebbelnæs for bedrageligt Forhold anlagte og fra Møens Herreds Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at han, hos hvem i Følge Forlig af 15de Februar 1867 med Kjøbmand Dan i Stege den 12te August s. A. ved en Fogedforretning blev ublagt forstjælligt Bohave til Dækning af Restgjælden efter Forliget og Forretningens Omkostninger, tilsammen 22 Rd. 3 Mk. 1 s, har solgt af det ublagte Gods uden fornævnte Dans Samtykke en Kalkelov, et Bord, et Klædestab, en Seng og en Overdyne, hvilke Gjenstande tilsammen af Værdi omtrent 25 Rd. derfor savnedes ved den til den 30te October s. A. requirerede Auction.

Vel har Tiltalte anført, at han havde betalt hele den paagjældende Fordring; men da dette Anbringende, hvis Rigtighed edelig er benægtet af Ub'ægshaveren, ikke er understøttet ved noget Beviis, eller nogenjomhelst For= modning tilveiebragt for Sandheden af samme, er Tiltalte — der er født den 4de Februar 1835 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet — rettelig ved Underrettsdommen anseet efter Straffelovens § 253 jfr. § 251, og da den valgte Straf af 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser angaaende Er= statningen til Kjøbmand Dan og Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Nr. 229.

Advocat Hansen  
contra**Hans Pedersen** (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Østerflakkebjerg Herreds Extraretsdom af 1ste Juni 1870: „Arrestanten Peder Pedersen og Tiltalte Hans Pedersen blive at henfætte i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 4 Gange 5 Dage. Saa bør de ogsaa Een for Begge og Begge for Een udbrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salair til Procurator Høst 5 Rd. og til Procurator Larsen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 15de Juli 1870: „Herredstingsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Raasløff og Delbanco for Overretten betaler Tiltalte Huusfæster Hans Pedersen af Fuldbby Mark 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Huusfæster Hans Pedersen af Fuldbby Mark er ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig overbevist i Forening med en i 1ste Instants Medtiltalt at have i Februar og Marts Maaneder s. A. bortsjaalet fra Gaardmand Ole Christensens uafsaafede Vognport i Ulstrup en til 2 Rd. 3 Mk vurderet Prefening og fra hver af de Boelsmand Hans Eriksen paa Ballensved, Indsidder Niels Andersens Enke sammesteds og Boelsmand Hans Pedersen i Holløse tilhørende Kartoffelkuler et Par Skjæpper Kartofler af Værdi 2 Mk. 4 sk pr. Skjæppe.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1839 og ikke findes forhen straffet, retteligen ved Østerflakkebjerg Herredstingsdom af 1ste Juni d. A. anset efter Straffelovens § 228, og da den valgte Straf af Fængsel

paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens øvrige Bestemmelser, forsaavidt paaanfet er, findes passende, vil bemeldte Dom forsaavidt være at stadfæste."

Nr. 190.

Statsraad Bungen

contra

**Niels Nielsen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Bedrageri og Tyveri.

Rangelands Herredens Exrætsdom af 26de Februar 1870: „Tiltalte Niels Nielsen af Snøde bør at hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Rasmussen og Styrup hver 5 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 24de Mai 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Lange og Petersen for Overretten betaler Tiltalte Niels Nielsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer følger i næste Nr.).

---

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret assagte Domme med vedspøiede Conclufioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 β. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de tgl. Postcontoirer.

---

Førlagt af den Gyldendalste Boghandel (K. Hegel).

Hjeldsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

# Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup>. 28.

Den 4de November.

1870.

---

---

## Anden ordinaire Session.

Tirsdagen den 18de October.

Nr. 190.

Statsraad Buntzen

contra

Niels Nielsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tilstalte Niels Nielsen, der under nærværende ved Langelands Herreders Extraret paakjendte Sag tiltales for Bedrageri og Tyveri, er ved egen af de isvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i de nævnte Forbrydelser, idet han for 3 Rd. 3 Mk. har solgt et Uhr, der var ham laant af hans Fader, uden dennes Vidende, og da denne havde forlangt Uhret, staalet det fra Røgter Christensen, der havde kjøbt det, uden at det kan frie ham for Ansvar, om end Christensen, som Tilstalte paastaaer, ikke skulde have betalt Kjøbesummen, eller at Tilstalte efter at have begaaet Tyveriet har fortalt det til en tredie Mand og bedet denne sige til Christensen, at denne tredie Mand's Fader havde Uhret.

Tilstalte, — der er født den 6te Januar 1840 og har været anseet ifølge Langelands Herreders Extraretsdom af 26de Januar 1856 efter Frd. 11te April 1840 § 1 cfr. § 29 med 15 Rottingslag, ifølge Krigscommissionsdom af 21de Juni 1864 for ulovlig Omgang med Hittegods med 5 Dages simpelt Fængsel paa Band og Brød og Nebstættelse i de Meniges 2den Klasse, ifølge Krigsretsdom af 14de October 1864 efter Frd. 11te April 1840 § 50 ligeledes med simpelt Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, ifølge nærværende Rets Dom af 18de April 1865 efter Frd. 11te April 1840 § 20 cfr. §§ 79 og 22 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar og ifølge Langelands Herreders Extraretsdom af 12te Febr. 1868 efter Straffelovens § 23 cfr. §§ 61 og 238 for 2den Gang begaaet Tyveri samt efter Lov 3die Marts 1860 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, — er ved den indankede Dom

rettelig anseet efter Straffelovens § 231 og § 253, og da den valgte Straf af Forbedringshussarbejde i 8 Maanedes saavel som Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den paaankede Dom blive at stadfæste."

---

Nr. 247.

Advocat Hindenburg

contra

**Mette Marie Jacobsdatter og Kirsten Madsdatter**

(Defensor Bungen),

der tiltales for Væleri og Løsgængereri.

Bjerger Asum Herredens Politiretsdom af 25de Juni 1870:

„Mette Marie Jacobsdatter og Kirsten Madsdatter, Begge af Nørre Lyndelse Fattiggaard, bør hensesættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt hver i 180 Dage samt Een for Alle og Alle for Een udrede de med Sagen forbundne Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 2den September 1870: „Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten, Simonsen og Maag, betale de Tiltalte, Mette Marie Jacobsdatter og Kirsten Madsdatter, Begge af Nørre Lyndelse Fattiggaard, Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Bungen for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende mod de Tiltalte, Mette Marie Jacobsdatter og Kirsten Madsdatter, Begge af Nørre Lyndelse Fattiggaard, for Væleri og Løsgængereri anlagte og fra Bjerger Asum Herredens Politiret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilslaaelse beviist,

at de have begaaet Løsgængereri ved efter uden Tilladelse at have forladt for- nævnte Fattiggaard i Forening at vandre arbejdsløse omkring i omtrent 5 Uger indtil deres Anholdelse i afsigte Juni Maaned, hvorhos de begge have vedgaaet paa denne deres Omvanken saaveljom paa en tidligere, da de lige- ledes uden Tilladelse forløbe Fattiggaarden, men efter omtrent 14 Dages Forløb frivilligt vendte tilbage, — for hvilken Forseelse der blev decreteret dem en Straf af 4 Ugers Indsættelse i Tvangsarbejdsanstalten, — at have levet af Bettleri og, da de for et lignende Forhold oftere have været ansete sigt ifølge Salling Herreds Politiretsdom af 1ste Juli f. A. med 180 Dages Tvangsarbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt, ere de efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1, 3 jfr. § 5 rettelig ved Politiretens Dom nu paa ny idømte samme Straf, og da Dommens Bestemmelser angaaende Sagens Omkost- ninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

### Onsdagen den 19de October.

Nr. 184.

Statsraad Bunken

contra

**Lars eller Laurz Christensen** (Defensor Brock),  
der tiltales for at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Proforma- pantsættelse.

Lysgaard m. fl. Herreders Extraretsdom af 4de Januar 1870: „De Tiltalte Lars eller Laurz Christensen og Johan Georg Würtz bør hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Saa bør de Tiltalte og Een for Begge og Begge for Een udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Kjær, 5 Rd. og til Defensor, Overretsprocurator Isaacsen, 4 Rd. At efterkommes under Ab- færd efter Loven.“

Viberg Landsoverrettsdom af 11te April 1870: „Underrets- dommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og De- fenfor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Abfærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom for Laurz Christen- sens Vedkommende anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er,

ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag ere forhenbærende Mølleforpagter Lars Christensen og Huusmand Johan Georg Würtz satte under Tiltale for Forsøg paa Proformapantsættelse.

Tiltalte Johan Georg Würtz har i saa Henseende vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at, da Tiltalte Lars Christensen engang i Vinteren 1867—1868 havde beklaget sig for ham over, at Gaardeier Johan H. Sensen af Impgaard, hvem L. Christensen skyldte Penge, nu vilde gjøre Udlæg i hans Eiendele, i hvilken Anledning L. Christensen spurgte Würtz tilraads om, hvorledes han skulde undgaae dette, sagde Würtz, efterat L. Christensen paa en Forespørgsel af ham havde yttret, at Johan H. Sensen ikke havde Panteret i hans Eiendele, at saa kunde L. Christensen jo pantsætte sit Løssøre og derved undgaae, at Johan H. Sensen gjorde Udlæg i og solgte hans Effecter; paa dette Forslag gik L. Christensen ogsaa strax ind, og de fulgtes derpaa ad til L. Christensens Broder, Gaardmand Jens Christensen i Estræ, for at formaae denne til at modtage en Obligation paa 200 eller 300 Rd., som L. Christensen skulde udstede, og hvorved han skulde pantsætte sine Eiendele til Jens Christensen, og efter Würtz's Forklaring var det navnlig ikke Meningen, at der for denne Obligation skulde gives Penge af Jens Christensen, hvorimod Hensigten med dens Udstedelse alene var at forhindre Johan H. Sensen fra at gjøre Udlæg i L. Christensens Eiendele. Jens Christensen vilde imidlertid ikke give noget Tilfagn om at modtage en saadan Obligation, og da Würtz efter Aftale med L. Christensen kort Tid efter atter gik hen til Jens Christensen og foreviste denne et ældre Pantedocument, hvoraf han var i Besiddelse, og i Overensstemmelse med hvilket det maa antages at have været paatænkt, at det Document, der skulde udstedes til Jens Christensen, skulde affattes, nægtede Jens Christensen bestemt at ville inblade sig paa den paatænkte Pantsættelse.

Tiltalte Lars Christensen har erkjendt, at han ved den af Medtaltte Würtz omsforklarede Leilighed har i Følge med denne været hos Jens Christensen, men hans Forklaring gaaer nærmere ud paa, at Hensigten med hans Besøg hos Broderen alene var at erholde et Pengelaan hos denne, hvilket han troede at kunne faae mod at pantsætte sit Gods, og medens han har udsagt, at han ikke erindrer og ikke bestemt tør benægte at have tilbudt Broderen Pant i sit Løssøre, har han derimod vedholdende benægtet at have villet udstede Obligationen til sin Broder uden at faae Penge udbetalt, hvorhos han har paa-  
staaet, at han, forsaavidt han har villet sælge eller pantsætte sine Eiendele til Broderen, i ethvert Tilfælde ikke dermed har forbundet nogen Hensigt til at hindre Johan H. Sensen i at gjøre Udlæg i disse.

Bemeldte Jens Christensen har imidlertid edelig forklaret, at begge de

Tilstalte en Aften i Vinteren 1867—1868 kom til ham og anmode ham om at kjøbe Lars Christensens Løssøre, og at en af dem, da han ikke vilde indlade sig derpaa, berester bad ham om at tage en Obligation med Pant i L. Christensens Løssøre, samt at han bestemt erindrer, at L. Christensen udtalte for ham, at Hensigten med den Obligation, som han vilde udfæde, var den, at Johan H. Jensen skulde hindres i at søge Fyldestgjørelse i L. Christensens Eiendele, og at Tilstalte Wirtz en anden Dag kom med et Document, der efter Jens Christensens Mening skulde tjene til Form for den Obligation, der søffedes udfædt, og som blev oplæst af Bæver Hans Peter Laurfen, men at han, der ikke havde Penge tilgode hos Tilstalte L. Christensen, ikke vilde indlade sig paa at modtage en saadan Obligation. Endvidere har nysnævnte Hans Peter Laurfen edelig forklaret, at der ved de Tilstaltes ommeldte Besøg hos Jens Christensen først var Tale om, at Tilstalte Lars Christensen vilde sælge sine Eiendele til Broderen, og dernæst, da denne ikke vilde gaae ind paa at kjøbe dem, om at pantsætte Løssøret til ham, men at han ikke hørte Noget om, at Tilstalte Lars Christensen skulde Broderen Penge, og ei heller troer, at det var Tilfældet, hvorimod han opfattede Samtalen — der førtes i et noget forblømt Sprog fra de Tilstaltes Side — saaledes, at de Tilstaltes Hensigt med den tilfættede Pantsættelse var at hindre Johan H. Jensen i at gjøre Udlæg i Tilstalte Lars Christensens Eiendele, samt at Tilstalte Wirtz en anden Dag bragte et gammelt Document, der skulde tjene til Formel for det Document, der søffedes oprettet; og endelig har fornævnte Jens Christensens Hustru edelig forklaret, at hun vel ved de Tilstaltes ommeldte Besøg hos hendes Mand den meste Tid var ude af Stuen og saaledes ikke hørte nærmere, hvad de talte med hendes Mand om, men at Hans Peter Laurfen, efterat de vare gaaede, fortalte hende, at de Tilstalte vilde formaae hendes Mand til at modtage en Obligation paa — jaavidt hun erindrer — 300 Rd. mod Pant i Tilstalte Lars Christensens Eiendele, uden at Sidstnævnte skulde have Penge af hendes Mand for Obligationen, alt i den Hensigt at hindre Johan H. Jensen i at gjøre sig betalt i L. Christensens Eiendele, hvorfor hun strax anmode ham sin Mand om ikke at indlade sig paa Sligt, hvad han ogsaa erklærede sig uvillig til.

Ved disse Bidneforklaringer i Forbindelse med Tilstalte Wirtz's ovenanførte Tilfættelse og Sagens Omstændigheder i det Hele maa det nu uanset Tilstalte Lars Christensens Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort Forsøg paa at foretage Proformapantsættelse af sine Eiendele til sin ommeldte Broder navnlig i det Siemed at hindre Johan H. Jensen i at gjøre Udlæg i Eiendelene for sit ovenomhandlede Tilgodehavende — hvilket efter Sagens Dplysninger udgjorde 100 Rd. med Renter og Omkostninger, som Tilstalte Lars Christensen ved en Underrettsdom af 28de Febr. 1868 blev tilpigtet at betale til Johan H. Jensen — ligesom det ogsaa ved Tilstalte Johan Georg Wirtz's ovenanførte Tilfættelse og det iøvrigt Dplyste maa anses tilstrækkelig godtgjort, at denne Tilstalte har været deelagtig med Tilstalte Lars Christensen i det ommeldte Forsøg. For dette Forhold vilde de Tilstalte, om



hvem det ikke er oplyst, at nogen af dem tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 252 cfr. § 46, for Tiltalte Würty's Bedkommende endvidere i Forbindelse med § 47, og da den ved Underretsbdommen bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage for hver af dem efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste."

Nr. 262.

Advocat Hindenburg

contra

**Ellen Kirstine Christensdatter Marchmann** (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Rønne Kjøbstads Exrætersdom af 20de September 1870: „Arrestantinden Ellen Kirstine Christensdatter Marchmann bør henføres til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes samt derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Cancelliraad Procurator Erichsen 4 Rd. og til Defensor, Procurator Petersen, 3 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven..“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Byttingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Ellen Kirstine Christensdatter Marchmann tiltales under nærværende Sag for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods, og er hun ved egen Tilstaaelse og dermed forsvorigt stemmende Oplysninger fuldstændig overbevist om at have gjort sig skyldig i de Lovovertrædelser, for hvilke hun er sat under Tiltale. Hun har saaledes en Søndag i forrige Maaned bemægtiget sig et Par Træsto, som tilhørte Kjøbmand Brandt, og som stode i et aflukket Skur ved Havnen. Da Porten for Skuret ikke sluttede tæt til Jorden, stal hun en Kjæp ind under Døren og stakbeede saaledes Træstoene udenfor Skuret. Træstoene, som ere vurderede til 32 R, ere tilbageleverede Besjæerne, som har frafalbet Krav paa Erstatning. Nogle Dage tidligere har Arrestantinden tilsendt sig et Par gamle Beenklæder, som tilhørte Bødker Lyfter og som laae i Nær-

heden af et Sildefakteri ved Havnen. Beenklæberne, som ere vurdere til 24  $\beta$ ., har hun solgt til Julie Spiets for 16  $\beta$ ., men de ere tilbageleverede Eieren, som ikke gjør Krav paa Erstatning.

Arrestantinden, som er født den 22de April 1820, er tidligere overgaaet følgende Straffedomme:

1. Nønne Extraretsdom af 15de Marts 1859, hvorved hun for 1ste Gang begaaet Tyveri er idømt 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Denne Dom er stadfæstet i Højesteret den 18de April 1859.
2. Nønne Politiretsdom af 5te Februar 1861, hvorved hun for undtaget Tyveri er idømt 8 Dages simpelt Fængsel.
3. Nønne Extraretsdom af 10de April 1866, hvorved hun for 2den Gang begaaet Tyveri, Bedrageri og svisgagtig Omgang med Hittegods er idømt 2 Aars Forbedringshuusarbeide. Denne Straf er dog ved Højesteretsdom af 1ste Mai 1866 nedsat til 1 Aars Forbedringshuusarbeide.
4. Nønne Extraretsdom af 29de September 1868, hvorved Arrestantinden for 3die Gang begaaet Tyveri er idømt 1 Aars Forbedringshuusarbeide.

Arrestantinden vil nu blive at dømmes for 4de Gang begaaet Tyveri samt for ulovlig Omgang med Hittegods efter Straffelovens §§ 232 og 247, og hensees til det Stjaalnes ubetydelige Værdi samt til, at ingen graverende Omstændigheder have været forbundne med de af Arrestantinden begaaede Lovovertrædelser, skjønnes Straffen, jfr. Straffelovens § 11, passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes."

### Torsdagen den 20de October.

Nr. 160.

Advocat Hindenburg  
contra

**Frederik Christian Verdic** eller **Verdig** (Defensor Brock),  
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Østerflakkebjerg Herreds Extraretsdom af 22de November 1869: „Tilfalte Frederik Christian Verdic eller Verdig bliver at hensees i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flyvende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Larsen, 10 Rb. og til Defensor, Procurator Hartnack, 8 Rb. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de April 1870: „Tilfalte, Bager Frederik Christian Verdic eller Verdig, bør for Actors Tilfalte i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at

stande. I Salair til Procuratorerne Lehmann og Winther for Overretten betaler Tiltalte 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brox for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte, Bager Frederik Christian Verdig eller Verdig, sigtes under nærværende fra Østerflakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag for bedrageligt Forhold, idet han, da det ham tilhørende Sted i Fuglebjerg Matten mellem den 8de og 9de Juli f. A. var brændt, skal ved den Erstatningsforretning, som blev afholdt til Fastsættelse af den Tiltalte tilkommende Erstatning for hans brændte og asfurerede værlige Eiendele, i svigagtig Hensigt have opgivet mere som brændt, end der virkelig var Tilfældet.

Forfaavidt det i saa Henseende lægges ham til Last, at han har opgivet sin Beholdning af Brænde og Sække forinden Branden større end den, efter hvad han senere har erkjendt, i Virkeligheden har været, maa der gives Underdommeren Medhold i, at der Intet er oplyst om, at han, dengang han opgav Beholdningen, har været sig Opgivelsens Urigtighed bevidst, og at der dessaarsag ikke kan paalægges ham noget Ansvar herfor.

Fremdeles har han indrømmet, at han har opgivet sit Tab af Hvede til 16 Ebr., naagt det i Virkeligheden kun var 12 eller 10 Ebr., og efterat han længe havde paastaet, at dette ikke var steet i nogen svigagtig Hensigt, men kun, som han siger, af Dumhed, vedgif han endelig, at han ved Erstatningsforretningen vidste, at denne Angivelse var for høi, og at han ved at faae en saadan Erstatning fik mere end der tilkom ham. At han saaledes ved Erstatningsforretningen var sig bevidst, at han opgav sit Tab for høit, har han imidlertid atter senere fragaaet, og henses til, at det efter den Bedrift, hvori Tiltalte sad, i det Hele maatte beroe paa et Skjøn, hvormegent der var brændt, saa at Tiltalte ikke kunde have nogen egentlig Visshed herom, og at det senere er oplyst, at Tiltalte nogen Tid forinden Branden fra en Møller har faaet 4 Sække Hvedemeel, som omtrent svarer til 6 Ebr. Hvede, og som vare glemte i den Opgjørelse fra Mølleren, som blev foreholdt Tiltalte under Forhøret og af denne erkjendt rigtig, samt da Tiltaltes Forklaring om, at han, som efter det Oplyste skal være temmelig indskrænket, men som iøvrigt fra en Mængde ansete

Mænd, der i mange Aar have kjendt ham, har faaet forbeleglige Vidnesbyrd om sin Characteres Hæderlighed og Retfæstethed, stod i den Formening, at det blot under Forhøret dreiede sig om at udsætte den forlangte Erstatning noget, hvilket han, som var en velstaaende Mand, foretrak for de Lidelser, der vare forbundne med Arresten og de vedvarende Forhør, ikke er aldeles usandsynlig, drister Retten sig ikke til at statuere, at Tiltalte ved Erstatningsforretningen i svigagtig Hensigt har opgivet Beholdningen af Hvede større, end den i Virkeligheden var.

Endelig lægges det Tiltalte til Last, at han, som fra Forskjellige havde modtaget Rug og herfor skulde efterhaanden levere dem Brød, hvilken Rug var blandet sammen med hans øvrige Beholdning, har ved Erstatningsforretningen, da Assuranceforeningens Formand gjorde ham opmærksom paa, at han kun maatte opgive sin egen Rug, idet Foreningen særligt udbetalte dem af dens Medlemmer, der havde Rug hos ham, Erstatning for, hvad der var brændt for dem, opgivet sin egen Rug til 75 Tdr., men at han senere har indbrømmet, at han under de 75 Tdr. henreguede af den Rug, der var brændt, navnlig ogsaa den, han havde faaet af Andre, mod at han skulde levere Brød, og at han desuagtet henviste dem, der saaledes havde leveret ham Rug, til at søge Erstatning hos vedkommende Assurance-selskab. Det Quantum Rug, som han paa den ommeldte Maade havde faaet af Andre, udgjorde efter senere Opgjørelser omtrent 50 Tdr., men Tiltalte har angivet, at han ved Erstatningsforretningen troede, at det var temmelig ubetydeligt, høist 25 à 30 Tdr., og det er oplyst, at han har sagt til Flere, at, forsaavidt de ikke fik Erstatning af Assurance-selskabet, vilde han selv bære Tabet og levere dem Brød. Da af Rugen efter det Oplyste maa antages at have tilhørt Tiltalte, maatte han ogsaa være berettiget til at forlange den erstattet af Assurance-selskabet og kunde navnlig ikke være pligtig til at holde den ham af Andre leverede Rug udenfor Beregningen, tilmed da han ikke kunde vide, om den var assureret, og om det altsaa dog ikke tilfældigt vilde blive ham, der skulde godtgjøre Rugen. Desuagtet burde Tiltalte ikke have forlangt Erstatning for hele Rugbeholdningen uden at gjøre opmærksom paa, at herunder var indbefattet ogsaa den ham af Andre leverede Rug, og heller ikke burde han have henvist dem, der havde leveret ham Rug, til at søge Erstatning hos Assurance-selskabet, der herved let kunde komme til at betale Erstatning for det samme Korn til 2 Forskjellige, men efter den indviklede Character, som Erstatningsfordringen ved den ommeldte Tilfjendbegivelse af Assuranceforeningens Formand har faaet, tør det dog ikke statueres, at Tiltalte har havt en svigagtig Hensigt, tilmed da det efter de fremkomne Oplysninger maa anses for meget tvivlsomt, om der ikke virkelig er brændt omtrent 100 Tdr. Rug.

Tiltalte, som er født 1816 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, og som ved den indbankede Dom er anset efter Straffelovens § 251 jfr. §§ 46 og 259 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, hvorimod Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Actor og Defensor tillagte Salair, billiges."

## Fredagen den 21de October.

Nr. 173.

Advocat Broch

contra

**Anders Nielsen Hansen** og Hustru **Johanne Christensen** (Defensor Levinsen),

der tiltales for Begemsbestadigelser, tilføiede Huusmand Christian Christiansen af Dræby Mark.

Bjerge Nasum Herreders Extraretsdom af 8de Marts 1870: „Tiltalte, Fisser Anders Nielsen Hansen og Kone Johanne Christensen, Begge af Hjerteminde Fattiggaard, bør Enhver især henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de, Een for Alle og Alle for Een, udrede i Erstatning til Huusmand Christian Christiansen af Dræby Mark 10 Rd. samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Cancelliraad Procurator Petersen, 5 Rd., og til Defensor, Cancelliraad Procurator Borch, 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Mai 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Berggreen og Prøveprocurator Kaas, betale de Tiltalte, Fisser Anders Nielsen Hansen og Hustru Johanne Christensen, Begge af Hjerteminde Fattiggaard, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at efter de under Sagen foreliggende Oplysninger, isølge hvilke Johanne Christensen maa antages forsætlig at have angrebet Christian Christiansen, findes hendes senere Foregivende om af Vaade at have bibragt ham det ham med en Kniv tilføiede Saar i Panden ikke at kunne komme i Betragtning, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Levinson for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Bjerge Masum Herredens Extraret hertil indankede Sag sigtes de Tiltalte, Piffer Anders Nielsen Hansen og Hustru Johanne Christensen, begge af Hjerteminde Fattiggaarb, for at have tilspiet Huusmand Christian Christiansen af Dræby Mark Legemsbestadigelsef.

Chr. Christiansen har angaaende det Passerede forklaret, at hans Kone den 19de October f. A. kom hen til ham, som paa den Dag var i Tærstearbejde i Dræby, og besværede sig over, at Tiltalte A. N. Hansen, der boede tilleie hos dem, gjorde Uro og var ondskabsfuld, saa at hun og Børn ikke kunde være i Huset. Noget efter begav Chr. Christiansen sig til Hjemmet, hvor da kun hans 11aarige Søn var tilstede, og da Chr. Christiansen nu fra sin Leilighed hørte, at Tiltalte Hansen, der tilligemed Tiltalte Johanne Christensen opholdt sig i Husets sælles Kjøkken, bankede paa Døren samt raabte og truede ham, aabuede han Døren til Kjøkkenet og opfordrede de Tiltalte til at være ordentlige, men disse angreb ham strax med Hug og Slag, og navnlig mærkede han, at der i Panden blev bibragt ham et Saar, hvoraf Blodet flød. Chr. Christiansen traaf sig derefter tilbage i sine egne Værelser, men imidlertid var Tiltalte A. N. Hansen løbet ud af Kjøkkenets Udgangsdør uden omkring Huset og med to Kjæppe, som han havde i Hænderne, truede han Chr. Christiansen, som han mødte i Forstuen. Da denne nu, som han siger, troede, at han skulde ødelægges, eller at det var Livet om at gjøre, gif han udenfor Huset og kastede Tiltalt: Hansen til Jorden, ved hvilken Leilighed Tiltalte Johanne Christensen tog en af Kjæppene og med denne slog Chr. Christiansen over Armene. Efterat derpaa Tiltalte Hansen og Chr. Christiansen havde reist sig, slog Hansen Sidstnævnte med en Træsko i Hovedet. Ifølge Lægens Erklæring var der tilspiet Christiansen i Panden et  $\frac{3}{4}$  Tomme langt Saar, der syntes at være frembragt ved et skjærende Instrument, samt paa høire Side af den behaarede Deel af Hovedet et mindre contunderet Saar.

I Modskrid med den ovennævnte af Chr. Christiansen afgivne Forklaring vedblev de Tiltalte under de den 21de October f. A. paabegyndte Forhør i længere Tid at nægte bemeldte 19de October at have set Chr. Christiansen eller at vide, hvorledes han var bleven saaret, men i Forhøret den 13de November næstefter vedgif de, at denne Benægtelse, som de efter Aftale havde afgivet, var urigtig, og gaae derefter deres Forklaringer ud paa, at Chr. Christiansen, da han traadte ud i Kjøkkenet, havde en Knippel i Haanden og strax greb fat i Tiltalte Hansen, dog uden at bruge Knippen, hvorfor Tiltalte

Johanne Christensen, der netop var isærd med at skrælle Kartofler og havde en Kniv i Haanden og tog fat i Chr. Christiansen og ved den Leilighed med Kniven tilspiede ham det ovennævnte Saar i Panden, som hun først siger „i Sidsfighed“, men senere paastaar „af Waade“. Derimod have de Tiltalte afgivet en med Christiansens Beretning stemmende Forklaring om, hvad der påserede udenfor Huset, dog at Tiltalte Hansen ikke vil have havt Kjøppe i Haanden eller dermed truet Christiansen.

Det maa herester antages, at Saaret i Panden er bibragt Christiansen af Tiltalte Johanne Christensen med Kniven, og Saaret paa Hovedets Side af Tiltalte Hansen med Træskoer.

Under Sagen er Intet oplyst om, at Chr. Christiansen, der har benægtet de Tiltaltes Forklaringer i saa Henseende, skulde have begyndt at angribe Tiltalte Hansen i Kjøkkenet, ligesom der ei heller mod hans Benægtelse er fremkommet noget Datum for, at han ved den Leilighed har havt en Knippel i Haanden, og kan det iøvrigt her bemærkes, at der hos ingen af de Tiltalte fandtes Spor af, at der var tilspiet dem nogen Legemsbeskadigelse, men i ethvert Fald — og uden Hensyn til, om Saaret i Panden er bibragt med Forsæt eller af Waade, hvad ikke har kunnet oplyses, — maatte Tiltalte Johanne Christensen kunne have indseet det Farlige i med Kniven i Haanden at give sig i Kæft med Christiansen, hvorfor ogsaa den Sidsnævnte herved tilspiede Beskadigelse maa blive at tilregne hende til Straf. Ei heller Tiltalte Hansen, der efter det Oplyste ikke kan antages at have været i Rødværgestilsælde, da han med Træskoer bibragte Christiansen Slaget i Hovedet, vil kunne undgaae at anses med Straf.

Da imidlertid de Christiansen tilspiede Saar, paa Grund af hvilke han har maattet holde Sengen i en halv Snees Dage, ifølge Lægens Erklæring antages ikke at ville medføre skadelige Følger for hans Helbred, ville de Tiltaltes Forhold, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, være at henføre under Straffelovens § 203.

Tiltalte Hansen er født i Aaret 1841 og er ved Højesteretsdom af 4de Januar d. A. for Legemsbeskadigelse og bedrageligt Forhold anseet med Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød. Tiltalte Johanne Christensen, som er født i Aaret 1828, har derimod ikke tidligere været tiltalt eller dømt.

Da den ved Underrettsdommen valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om den Christiansen tilkomende Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 224.

Advocat Brock

contra

**Hans Peder Pedersen** (Defensor Hansen),  
der tiltales for Vold imod en Andens Person.

Hasle Rjovstads Extraretsdom af 6te Juli 1870: „Hans Peder Pedersen bør betale en Mulct til Statskassen af 20 Rd., som, hvis den ikke betales fuldt ud i rette Tid, affones med simpelt Fængsel i 10 Dage, samt til Mads Rjøller 6 Rd. 16 ß. Ligeledes bør han betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Peterfen, og Defensor, Procurator Erichsen, 5 Rd. til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adferd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Bøttingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Mulctens Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Hans Peder Pedersen af Hasle for Vold imod en Andens Person.

Det er ved Tiltaltes Tilfæelse i Forbindelse med de iøvrigt tilbeiebragte Oplysninger beviist, at han om Aftenen den 22de April d. A. er kommen i Slagsmaal med Arbejdsmand Rjøller i Tiltaltes Forældres Huus, hvor bemeldte to Personer samt to andre Arbejds mænd spillede Kort og drak Brændeviin.

Tiltalte fik Mads Rjøller gjentagne Gange under sig og op i en i Stuen staaende Seng, støbte ham derpaa ud af Stuen og ud af Huset, slog ham gjentagne Gange i Ansigtet, sparkede ham med Foden samt blev kun ved Andres Mellemkomst forhindret fra at slaae Rjøller med en Stok. De Bestabidgelses, som herved tilspjedes Rjøller, befandtes af Lægen, som næste Dag undersøgte ham, at bestaae i, at begge Wine vare blaae og, især det høire, opsvulmede og underløbue med Blod, og det høire ganste tilsluttet. Endvidere fandtes et lille Saar i høire Side, med en trykkende Fornemmelse i Brystet,



Ved Kjøllers Møde i Retten den 28de April havde han endnu underløbet Blod under begge Wine, det ene Die var ganske rødt i det Hvide af Diet, og han havde nogle Skrammer i Ansigtet. Han forklarede derhos, at han endnu havde ondt i Hovedet, at det fortruede for hans Wine, naar han bevægede Hovedet, samt at han saae dobbelt; men isølge Lægens Erklæring vilde disse Beskadigelses ikke have videre Følger for hans Helbred i Fremtiden.

Tiltaltes Forhold bliver at henses under Straffelovens § 203; men da det efter det Oplysste ikke er usandsynligt, at det var Mats Kjøller, der først gik over fra Skjænderi til Slagsmaal, naagte Tiltalte aldeles ingen Beskadigelse til, saa skjønnes Straffen for Tiltalte, der er 25 Aar gammel og ikke findes tibliger at være tiltalt eller straffet, at kunne bestemmes til en Mulct til Statskassen af 20 Rd., som, hvis den ikke i rette Tid betales fuldt ud, afsones med simpelt Fængsel i 10 Dage.“

Nr. 258.

Advocat Hansen  
contra

**Søren Christian Pedersen** ogsaa kaldet **Søren Bødker**  
(Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Hatting Herreds Extraretsdom af 21de Juli 1870: „Arrestanten Søren Christian Pedersen ogsaa kaldet Søren Bødker bør henses til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Han betaler derhos i Erstatning til Enken Mette Christine Laursen af Bredal Mark 3 Rd., hvorhos han udreder de af hans Arrest og Sagen i det Hele lovlig afholdende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Borch, 6 Rd. og Defensor, Procurator Busch, 5 Rd. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.

Viborg Landsoverrettsdom af 5te September 1870: „Arrestanten Søren Christian Pedersen bør henses til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. Saa udreder han og den ved Underrettsdommen bestemte Erstatning samt Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 5 Rd., til Defensor sammesteds 4 Rd., samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hansen og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Søren Christian Pederfen ogsaa kaldet Søren Bøbfer for Tyveri eller Hæleri.

Efterat der var steet Anmeldelse til Politiet om, at der Natten mellem den 2den og 3die Juni d. N. var frakommen Huusmand Laur's Hansens Enke Mette Christine Laurfen af Bredal Mark et Faar med 2 Lam, der stod tøiret paa en aflagt Skovvei, hvorpaa hun havde faaet Lov til at græsse, blev det under den i denne Anledning indlebede Undersøgelse oplyst, at Arrestanten den 3die Juni om Morgenen havde solgt et Faar og 2 Lam til Slagter Christiansen i Veile, der allerede havde slagtet det ene Lam, medens Faaret og det andet Lam derimod bleve bragte tilstede, og ligesom Arrestanten under Sagen har erkjendt, at det saaledes tilstedebragte Faar tilligemed det tilstedekomne Lam af ham ere solgte til Slagter Christiansen, saaledes har Bestjaalne aflagt Tilhjemlingsseid med Hensyn til Faaret og Lammene og ved 2 Vidner godtgjort sin Eiendommelighed til Faaret, hvorhos Vidnerne med Hensyn til Lammet have forklaret, at det vel kan sees at høre til Faaret, men at der ivoirigt ikke findes noget særegent Kjendetegn.

Arrestanten har benægtet at have stjaalet det ommeldte Faar med Lam og derimod afgivet en Forklaring, der gaaer ud paa, at hans Virksomhed alene har bestaaet i, at han paa en anden navngiven Persons Begne, som han vil have truffet i Veile i Besiddelse af Faarkreaturerne, har solgt disse til Slagteren, men ligesom den paagjældende Person bestemt har benægtet dette, saaledes maa det ved Vidner anses godtgjort, at Arrestanten den 3die Juni har været i Veile og da navnlig har været i Besiddelse af Faaret og Lammene paa et Tidspunct, da han efter sin Forklaring endnu ikke vil være ankommen til Veile, og der vil derfor ikke kunne tages noget Hensyn til hans ommeldte Foregivende. Derimod maa det efter det foransførte anses tilstrækkelig godtgjort, at han har været i ubjæmlet Besiddelse af og disponeret over de ommeldte stjaalne Faarkreaturever, og idet der ikke findes aldeles tilstrækkelig Jøie til at statuere, at han selv har stjaalet dem, vil han i Henhold til L. 6—17—10 og 11 cfr. Fr. 8. Septbr. 1841 § 6 for dette Forhold være at anses med Straf for Hæleri. Faaret og det tilstedekomne Lam ere vurderede tilsammen til 9 Rd. og udlæverede til Bestjaalne, der har paastaat sig tilkjendt en Erstatning af 3 Rd. for det slagtede Lam.

Arrestanten, der er født i 1837 og som tidligere ved Horsens Rjøbstads

Extrarets Dom af 27de April f. A. har været anset for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, ligesom han og isølge Boer og Nim Herreders Extrarets Dom af 19de Januar d. A. har været straffet for Bedrageri efter bemeldte Lovs § 252 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil efter det Ovenanførte være at ansee som for anden Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshunsarbejde i 8 Maaneeder."

Nr. 238.

Abvocat Hansen

contra

**Biørn Kristianson** (Defensor Levinson),

der tiltales for Tyveri.

Vestmannø Syssels Extraretsdom af 3die Februar 1869: „Tiltalte Biørn Kristianson bør hensættes til 8 Aars Tugthuusarbejde. Tiltalte Erlendur Sigurdson bør straffes med 10 Slag Riis og Geirlaug Thorsteinsdatter bør betale 3 Rd. Rigsmønt til Vestmannø Fattigkasse. I Stadeserstatning bør de Tiltalte Biørn Kristianson og Erlendur Sigurdson, Een for Begge og Begge for Een, betale til Bonden Thorstein Jonsson paa Oddstadir 1 Rd. 64 þ Rigsmønt og den Førstnævnte samtlig af nærværende Sag for hans Vedkommende flydende Omkostninger, deriblandt til sin beskikkede Defensor, Overlods J. Salmonsen, 2 Rd. Rigsmønt, men den Sidstnævnte de af Straffens Execution flydende Omkostninger og tilligemed hans Hustru Geirlaug Thorsteinsdatter til deres beskikkede Defensor, Districtslæge Thorstein Jonsson, 2 Rd. Rigsmønt. Det Ibømte at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isørigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

(Sluttes i næste Nr.)

# Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup>. 29.

Den 11te November.

1870.

---

---

Anden ordinaire Sessjon.

Fredagen den 21de October.

Nr. 238.

Advocat Hansen  
contra

Biørn Kristiansson (see forrige Nr.).

Den islandske Landsoverrets Dom af 18de Mai 1869: „Til-  
talte Biørn Kristiansson bør at hensættes til Tugthuusarbeide paa  
Livstid. Hvad den idømte Erstatning og Sagens Omkostninger  
angaaer, bør Underretsdommen ved Magt at stande; saa bør Til-  
talte ogsaa at betale de af Sagens Appel flydende Omkostninger,  
berunder til Actor og Defensor her ved Retten, Procuratorerne  
Jon Gudmundsson og Pall Melsted 6 Rd. til hver. Den idømte  
Erstatning at betale inden 8 Uger fra denne Doms lovlige For-  
kyndelse og Dommen iøvrigt at fuldbyrde under Adfærd efter  
Loven.“

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte forøvede, i den indankede Dom om-  
handlede Thyveri vil hans Straf være at bestemme efter Straffe-  
lov af 25de Juni f. A. § 234 og findes passende at kunne fast-  
sættes til Tugthuusarbeide i 2 Aar. I Henseende til Erstatningen  
og Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Biørn Kristiansson bør hensættes til Tugthuus-  
arbeide i 2 Aar. I Henseende til Erstatningen og

Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „I foreliggende Sag er Tilstalte Viørn Kristianson fra Vestmannøerne, 45 Aar gammel, ved dette Systsels Exiraret bleven idømt 8 Aars Tugthuusarbejde for 4de Gang begaaet Tyveri og til at betale alle af Sagens Drift imod ham lovligt flydende Omkostninger, og er Dommen baade af det Offentlige og af Tilstalte selv appelleret til Landsoverretten. — Ved Tilstaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger er det beviist, at Tilstalte før bagen førend 1ste Søndag i Advent, efterat Sosen var gaaet ned, er gaaet ind i et Thorstein Jonsen paa Oddstadir paa Vestmannøerne tilhørende aflaaaset Opbevaringssted for Fisk, idet han trykede paa Døren, som var laaet med Hængelaas, saa at den sprang op, da Høilen, som holdt Laasen, var aaben fortil, og der stjaalet c. 3 Pd. Kaffe, 2 Pd. Kaffesurrogat og  $\frac{1}{2}$  Pd. Sukker foruden nogle Strimler Havtalsvejsed og Rikling til en samlet Værdi af 1 Rd. 64 fj. R. M.

Tilstalte har flere Gange tilforn været dømt og straffet for Tyveri, 1ste Gang med 15 Slag Miis ifølge Dom fra Slagefjord Sysesel af 13de Septbr. 1842, 2den Gang med 4 Aars Forbedringshuusarbejde for Høstetyveri ved Høiesteretsdom af 22de Mai 1848, 3die Gang med 6 Rd. Bøde for smaatt Tyveri ifølge Dom fra Vestmanns Sysesel af 12 Juni 1860, 4de Gang med 4 Aars Forbedringshuusarbejde ifølge Høiesteretsdom af 6te Januar 1863 (men som ved fgl. Resolution blev forandret til 27 Slag Miis), og 5te Gang med 9 Aars Tugthuusarbejde ifølge Høiesteretsdom af 8de Octbr. 1868 for 4de Gang begaaet Tyveri.

Underrettsdommeren har nu dømt Tilstalte for 4de Gang begaaet Tyveri, da han har formeent, at han ikke burde tage Hensyn til Dverrettens Dom af 6te August 1866, fordi bemeldte Dom stod under Appel ved Høiesteret, hvor Sagen, som ovenfor bemærket, blev paadømt sidstafvigte 8de October, men med hvilken Dom Underrettsdommeren ikke kunde være bekendt, dengang han den 3die Febr. fældede Dom i foreliggende Sag. Det er nu visseelig saa, at, dersom Høiesteretsdommen i den ældre Sag havde ligget for, vilde den kunne have haft væsentlig Indflydelse paa foreliggende Sags Udsald og navnlig kunne have borttaget al Tvivl om, for hvilken Gang begaaet Tyveri Tilstalte burde dømmes, hvorved dog bemærkes, at, da det Tyveri, som Tilstalte nu er overbeviist om, er begaaet, efterat Dverretsdommen i den ældre Tyvssag var falden, kunde Intet være til Hinder for at dømme Tilstalte for gjentagte Tyveri, forsaavidt som Dverretsdommen i den ældre Sag ikke blev underkendt, ligesom det foreøvrigt er indlysende, at Dommeren, naar han bestemmer en Sags Realitet, selvsændigt skal sentere over, hvorvidt den foreliggende Gjerning efter

Sagens særlige Omstændigheder er strafværdig, og at Overretsbdommen i den ældre Sag, naar den ei var underkjenndt, skulde tages til Følge og lægges til Grund ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, for hvilken Gang begaaet Tyveri Tilstalte nu skal dømmes.

Overretten kan saaledes ikke bifalde Dommerens Anskuelse, at Overretsbdommen i den ældre Sag ikke skulde tages i Betragtning i foreliggende Sag, fordi den stod under Appel til Høiesteret; derimod havde Underdommeren, da man hvert Dieblif kunde vente Høiesteretsdommen, kunnet udsætte Dømmens Afffigelse efter denne.

Da Tilstalte ved denne Høiesteretsdom i Genhold til Fr. 11. April 1840 § 16 cfr. § 12 er dømt for 4de Gang begaaet Tyveri, maa han nu dømmes for 5te Gang begaaet Tyveri i Overeensstemmelse med samme Frds. § 17 til Tugthuusarbejde paa Livstid, og forsaavidt bliver Underretsbdommen at forandre, medens den derimod bliver at stadfæste, forsaavidt angaaer de idømte Sagsomkostninger, Erstatningspligten og Sagførersalaret."

---

### Mandagen den 24de October.

Nr. 223.

Advocat Klubien

contra

**Johan Peter Østerholdt** (Defensor Henriksen),

der tiltales 1) for uberigtiget Flytning, 2) for uden Tilladelse at være reist af Riget, samt 3) for at være udebleven fra Møde ved Troppeafdelingen uden lovligt Forfald.

Møens Herreds Politirets Dom af 21de Februar 1870: „Tilstalte Johan Peter Østerholdt bør til Statskassen bøde 12 Rd. samt udrede denne Sags Omkostninger. Forsaavidt han tiltales for uden lovligt Forfald at være udebleven fra Møde ved Troppeafdelingen, afvises Sagen. Bøderne at udrede inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Afsærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 28de Juni 1870: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair tillægges der Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Overauditeur Wolff og H. Jacobsen hver 5 Rd., der udredes af det Offentlige. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

## Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Høiesteret ved kongelige Ordre er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse i Realiteten, forsaavidt den maatte befindes uretteligen at være afviist fra Underretten, og uanseet at den ikke maatte angaae nogen appellabel Gjenstand.

Med Hensyn til den fra Underretten afviste Deel af Sagen, hvorunder Tiltalte drages til Ansvar for uden lovligt Forfald at være ubebleven fra Møde ved vedkommende Troppeafdeling, bemærkes, at Bestemmelsen i 2det Punktum af § 24 i Lov 2den Marts 1861 jfr. Lov 6te Marts 1869 § 28 ikke findes at afgive tilstrækkelig Hjemmel for at fravige den almindelige Regel i Lovgivningen, jfr. Frdg. om Landrekrutter af 13de Mai 1785 § 8 og Pl. 25de Juni 1805, hvorefter det udstrevne Mandskab, forinden det møder i Tjenesten, for begaaede Lovovertrædelser vil være at tiltale ved de civile Domstole. Den ommeldte Deel af Sagen bliver saaledes i Realiteten at paakjende, og for det af Tiltalte i foransførte Henseende udviste, af ham vedgaaede Forhold findes Straffen, der i Henhold til den ovenciterede Forskrift i Loven af 1861 bliver at bestemme efter den militaire Lovgivning, ifølge dennes Grundsætninger passende at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Forsaavidt Tiltalte endvidere er sigtet deels for uberigtiget Flytning deels for uden Tilladelse at være reist ud af Riget, maa det i Henhold til det i den indankede Dom Anførte billiges, at han ved Dommen efter §§ 40 og 43 i ovennævnte Lov af 1861 er anseet med Mulcten henholdsvis af 2 og 10 Rd. Tiltalte vil derhos have at udrede samtlige Sagens Omkostninger.

## Thi kjendes for Ret:

Johan Peter Østerholdt bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage samt til Statskassen bøde 12 Rd. Saa bør han og udrede Sagens Omkostninger, derunder de i Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium til Advocaterne Klubien og Henriksen for Høiesteret 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Møens Herreds Politiet indankede Sag tiltales Johan Peter Østerholdt for forskellige Overtrædelser af Værnepligtslovgivningen, nemlig for uberigtiget Flytning, for uden Tillabelse at være reist af Riget samt for at være ubebleven fra Mødet ved Troppesafdelingen uden lovligt Forfald.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det isørigt Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at han, der ved den i Stubbetjøbing i Efteraaret 1865 afholdte Sessjon var udfreven som Infanterist og vel vidste, at han skulde møde til Militærtjeneste i 1866, i Slutningen af April i sidstnævnte Aar forlod sin Hjemstavn Haarbølle paa Møen, hvor han havde opholdt sig det sidste Halvaar uden at berigtige sin Flytning, og uden Tillabelse fra vedkommende Ministerium reist over Kjøbenhavn til Christiania, derfra til Nordamerica, derfra atter til Christiania, hvorfra han i 1867 vendte tilbage til Danmark og opholdt sig forskellige Steder uden at melde sig; dog vil han i Foraaret 1869 have tilskrevet en Lægdsmand om Flyttebeviis og ved sin Hjemkomst til Møen i Sommeren 1869 strax have meldt sig til vedkommende Lægdsmand.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte for uberigtiget Flytning i Henhold til Lov 2den Marts 1861 § 40 er anseet med en Bøde af 2 Rd. — hvorved bemærkes, at det alene er den første uberigtigede Flytning, der er foregaaet før Loven af 6te Marts 1869, hvorfor han kan straffes, da Forseelsen bestaaer i ikke at berigtige Flytningen fra det Lægd, i hvis Kulle man er optagen, — og for uden Tillabelse at være reist ud af Riget efter Lov 2den Marts 1861 § 43 med en Bøde af 10 Rd., hvorved endnu bemærkes, at Bestemmelserne i Lov 6te Marts 1869 §§ 48 og 51 ikke vilde føre til mildere Resultat. Det maa ligeledes bifalbes, at Underdommeren, forsaavidt den tredje Tiltalte impu-terede Forseelse angaaer, har afviist Sagen, da Tiltalte ifølge Lov 2den Marts 1861 § 24 jvf. Lov 6te Marts 1869 § 28 derfor skal anses efter den militaire Lovgivning; thi om det end ikke herved maatte være absolut ubeluffet, at han kunde dømmes ved en civil Domstol, skjønnes dette ialfald ikke at burde finde Sted, med mindre det var givet, at han paa Grund af indtraaite Omstændigheder — f. Ex. senere paakommen Utjensthygighed — ikke vilde blive modtagen i Hæren, medens Tiltalte tvertimod, efter hvad der er oplyst, er indskabt til Uddannelse den 25de April d. A. Bemeldte Dom, der rettelig har paalagt Tiltalte Sagens Omkostninger ved Politiretten, vil saaledes i det Hele være at slaaefæste.“

---

Nr. 214.

Advocat Broch  
contra

**Ane Johanne Borg** eller **Ane Johannes Borg**  
(Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Amager Birks Extraretsdom af 30te April 1870: „De Til-



talte Johanne Margrethe Lars Pedersbatter og Ane Johannes Borg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, i Salair til Actor Procurator N. P. Møller 6 Rbd. og til Defensor Procurator Diechmann 5 Rbd. At efterkommes under Afkærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 1ste Juli 1870: „I Henseende til de de Tiltalte Johanne Margrethe Lars Pedersbatter og Ane Johannes Borg idømte Straffe bør Virketingsdommen ved Magt at stande. Saa bør de Tiltalte og Een for Begge og Begge for Een udrede de af Actionen flydende Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom bestemte Salairer og i Salair til Procuratorerne Cassé og Seibelin for Overretten 6 Rbd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ane Johanne Borgs Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De Tiltalte Johanne Margrethe Lars Pedersbatter og Ane Johannes Borg af Dragør, her under nærværende fra Amager Birks Extraret hertil indankede Sag actioneres for Tyveri, ere ved egen med Sagens andre Dødsninger stemmende Tilstaelse overbediiste at have i Løbet af Tiden fra kort efter Nystaar indtil Midten af Marts Maaned sidstleden flere Gange ved Aftentid, naar de have vandret sammen i Dragør, fra aabenstaaende Gaardspladse tilvendt sig endeel til Tørring ophængt Løi, navnlig uldne Trøier, Strømper og Pinned, tilfammen af Verbi 4 Rbd. 4 Mk. 8 ð, ligesom førstnævnte Tiltalte endvidere har taget Lægtestumper ansatte til 8 ð til Brændsel.

For dette Forhold ere de Tiltalte, af hvilke Johanne M. L. Pedersbatter er sødt 1846 og Ane Johannes Borg i 1845, og som ikke findes forhen tiltalte eller straffede, rettelig ved den indankede Dom ansatte med Straf efter Straffelovens § 228 cfr. § 47, og findes Straffen for hver især passende bestemt til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød."

---

## Onsdagen den 26de October.

Nr. 70. Rjøbmand **L. S. Schmidt** i Kolding (Adv. Nellemann)  
contra

Skiftecommissairerne i hans Fallitbo, Rjøbmændene **J. J. Groofs**  
og **C. Nielsen** (Adv. Brock)

betræffende en af de Indstævnte affagt Decision om Salg underhaanden af hele Boets Varelager.

Decision af Skiftecommissairerne i bemeldte Bo af 20de Marts 1869: „Boets Varelager bliver at sælge underhaanden og at udlevere til Rjøbmændene H. W. Meyer og J. Warburg mod en Betaling af 13,305 Rd. 3 Mk. 10 ß, at erlægge inden 3 Maanedes fra Dato.“

## Høiesterets Dom.

Efter Forfkrifterne i Loven om Behandling af Fallitboer af 30te December 1858 § 12, og naar hensees til de i den indankede Decision fremhævede Omstændigheder i Forbindelse med, hvad der iøvrigt er oplyst for Høiesteret, findes der ikke Grund til at antage, at de indstævnte Skiftecommissairer have handlet urigtigt ligeoverfor Citanten ved imod hans Protest at sælge Fallitboets hele Varelager paa den ved Decisionen fastsatte Maade. Som Følge heraf ville Citantens Paastande for Høiesteret om, at Decisionen og den i Henhold hertil skete Udlevering af Varelageret til de paagjældende to Rjøbere skulde kjendes ughldige, og de Indstævnte tilpligtes enten at foranstalte Varelageret tilbageleveret Boet eller at indbetale Forskjellen mellem Varernes Indkjøbspriis eller Værdi efter en af de foretagne Taxationer og den for dem af Boet modtagne Betaling, ikke kunne tages tilfølg, hvorimod Decisionen overeensstemmende med de Indstævntes Paastand bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger vil Citanten efter Omstændighederne have at betale de Indstævnte med 100 Rd.

## Thi kjendes for Ret:

Skiftecommissariernes Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger betaler Citanten til de Indstævnte med 100 Rd. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rd.

I den inbankede Decisions Præmisses hebber det: „Under Voet er der iblandt de veri Intereserede opstaaet Meningsforskjel om, paa hvilken Maade det Voet tilhørende Manufacturlager m. v. bedst burde realiseres. Fallenten har saaledes forlangt, at Lageret i en passende Tid skulde udsælges fra Butikken, medens Creditorerne i Hamborg, hvortil andre Creditorer have sluttet sig, og senere ogsaa en Deel af de kjøbenhavnske Creditorer fordrer, at Lageret bør sælges underhaanden til Kjøbmændene H. W. Meyer og S. Warburg for et af dem gjort Bud, nemlig Indkjøbsprisen 19,958 Rd. 2 Mk. 6 ß med en Rabat af 33 $\frac{1}{3}$  pCt., altsaa er Budet 13,305 Rd. 3 Mk. 10 ß, at betale 3 Maanedes fra Varernes Ublevering, hvortil de sidsnævnte Creditorer dog have knyttet den Betingelse, at Betalingen erlægges om 4 Uger. Enkelte andre Creditorer have paaستاet, at et saadant Salg kun burde skee med en Rabat af 20 pCt., og tillige udtalt en Formening om, at en Realisation ved Auction var at foretrække. Atter andre Creditorer have ikke fundet sig foranledigede til at udtale sig over Spørgsmaalet. Paa det stillede Forlangende om et succesfuldt Udsalg fra Butikken kunne Skiftecommissairerne efter alle foreliggende Omstændigheder ikke indlade sig. Derimod er det Skiftecommissairernes Overbeviisning, at den fra Voet heldigste Realisationsmaade vilde være at indgaae paa det fra D'hr. H. W. Meyer og S. Warburg fremkomne Tilbud, en Formening, der ogsaa finder sin Støtte i Udtalelserne fra de fleste og største af Voets Creditorer, i hvilken Henseende det ogsaa maa bemærkes, at Erfaringen har viist, at et Salg ved Auction giver et ringere Resultat, Noget, der endog i højere Grad vil blive Tilfældet, som Pengesnapheden for nærværende Tid er meget fremtrædende. Skiftecommissiønen maa saaledes antage med Henhold til L. 30te December 1858 § 12, at det foreliggende Tilbud for Varernes Salg underhaanden bør antages. Paa den af nogle kjøbenhavnske Creditorer forlangte Indskrænkning i Credittiden kunde der ikke tages Hensyn, da de optraadte Kjøbere ikke derpaa have villet indgaae, og Tilbudet naturligviis kun kan antages i den Form, hvori det foreligger. Det stillede Forlangende skjønnes saa meget mindre begrundet, som de optraadte Kjøbere stille fuldstændig betryggende Sikkerhed for Betalingens Erlæggelse, og som det ikke vil være muligt for Voets Creditorer at erholde nogen Udtælling i de første 3 Maanedes.“

Nr. 205.

Advocat Henriksen  
contra

- 1) **Peter Ipsen** og 2) **Hustru Bithalia Wilhelmine Hallgreen** samt 3) **Laura Kirstine Hansen**  
(Defensor Nellesmann),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te Juni 1870: „De Tiltalte, Værtshuusholder Peter Ipsen og dennes Hustru Bithalia

Bilhelmine Halgreen samt Laura Kirstine Hansen bør hver især til Statskassen bøde 5 Rb. eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage. Saa bør de og Een for Alle og Alle for Een betale denne Sags Omkostninger. De idømte Mulcter at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

#### Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Kjøbenhavns Magistrat har frafaldet at erholde den af samme neblagte Erstatningspaastrand afgjort under nærværende Sag, og iøvrigt i Henhold til de i den ind-  
 ankebe Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes at Fristen for Mulcternes Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. De Sagførerne for Høiesteret tilkommende Salarier findes efter Omstændighederne at burde udredes af det Offentlige.

#### Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Mulcternes Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Advocaterne Henriksen og Mellemann tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rb., der udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende mod de Tiltalte Bærtshuusholder Peter Spsen og bennes Hustru Bithalia Bilhelmine Halgreen samt Laura Kirstine Hansen, der alle ere over 18 Aar gamle, og af hvilke Sngen er sunden tidligere straffet, for Bedrageri anlagte Sag er det beviist ved de Tiltaltes egne med det iøvrigt Dphyste stemmende Tilstaaelser, at de to førstnævnte Tiltalte, hos hvilke Tiltalte Laura Kirstine Hansen har været uafbrudt i Tjeneste maanedsviis fra 1ste December forrige Aar indtil 1ste Marts dette Aar blandt Andet mod Kost og Logis in natura, have, da sidstnævnte Tiltalte i afvigte Januar Maaned blev syg, for at undbrage sig fra den paa Grund af deres trængende Forsatning for dem byrdefulde Udredelse af de med hendes Cuur og Pleie paa et Hospital forbundne Omkostninger, overtalt hende til usandsfærbigen at opgive for Kjøbenhavns Fattigvæsen, til hvilket hun henvendte sig om fri Optagelse i et Hospital, at hendes Tjeneste hos dem var ophørt den 1ste Januar dette Aar;

og at Tiltalte Laura Kirstine Hansen den 10de sidstnævnte Maaned, da hun indlagdes for Kjøbenhavns Communes Regning som Patient i Commune-hospitalet, har under hendes Afhøring paa dette Hospital afgivet den ovenommedte usandsfærdige Forklaring.

For disse Forhold vilde de Tiltalte blive at ansee efter Straffelovens § 257 jfr. for de Tiltalte Ipsens og Hustrus Vedkommende med § 52, men naar hensees til, at de Tiltalte Ipsens og Hustrus Forklaringer, at de nærede den feilagtige Mening, at de under alle Omstændigheder vare forpligtede til at betale Tiltalte Laura R. Hansens Cuur og Pleie med det hele Beløb, som efter Hospitalets Lægt derfor vilde være at udrede, og at de, hvis det havde været dem bekjendt, at de kunde have henviist hende til Fattigvæsenet for at erholde Lægehjælp, Medicin og særdeles Pleie, ikke vilde have forbulgt Sandheden for at undgaae Udbedelsen af det hende for Tjenesten tilfagte Vederlag, ikke findes at kunne forkastes, i Særdeleshed ikke da det af de Oplysninger, som paa dertil af Retten givne Anledning ere meddeelte af Kjøbenhavns Magistrat i en Skrivelse til Retten af 20de Mai d. A., fremgaaer, at der med Hensyn til de Forhold mellem syge Tjenestetjenere og bisøes Huusbønder paa den ene og Kjøbenhavns Fattigvæsen paa den anden Side hersker en Uklarhed, hvori den ommeldte feilagtige Mening finder sin rimelige Grund, saa findes Straffen at kunne bestemmes for hver af de Tiltalte til en Statskassen tilfaldende Mulct af 5 Rd. eller for hver især til Hensættelse i simpelt Fængsel i 2 Dage for det Tilfælde, at Mulcten ikke fuldt betales inden Executionstriffens Udløb.

Af Kjøbenhavns Fattigvæsen er i Sagen nedlagt Paastand om at tilkjendes Erstatning hos de Tiltalte for Tiltalte Laura R. Hansens Cuur og Pleie paa Communehospitalet fra 10de Januar til 12te Februar d. A. med 19 Rd. 80 ß, men da det maa ansees tvivlsomt, hvorvidt det kan paalægges de Tiltalte at udrede mere end en Deel af det forbrede Beløb, stjønnes Spørgsmaalet ikke at kunne komme under Afgjørelse i nærværende offentlige Sag."

---

### Torsdagen den 27de October.

Nr. 254.

Advocat Klubien

contra

**Sophie Christine** eller **Kirstine Clausen**, Gregers Jensens Hustru, og **Ane Kirstine Larsen** (Defensor Henriksen), der tiltales, Førstnævnte for Tyveri, Hæleri og anden Meddeelagtighed i Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri og Hæleri eller anden Meddeelagtighed i Tyveri.

Langelands Herreders Extraretsdom af 27de April 1870:  
„De Tiltalte, Nr. 1, Indsidder Gregers Jensens Hustru Sophie

Christine Clausen af Nørreballe og Nr. 2, Fruentimmeret Ane Kirstine Larsen af Vindelse bør at hensættes til Forbedringshuusarbejde hver i 8 Maanedes, og de Tiltalte Nr. 3, Væver Gregers Jensen af Nørreballe, Nr. 4, Tjenestepige Rasmine Hansen af Snepholm, Nr. 6, Tjenestekarl Johan Svar Clausen af Tryggeløv og Nr. 7, Pigen Birgitte Frederiksen af Clausebølle bør at hensættes i Fængsel paa Band og Brød, Nr. 3, 5 og 6 i hver 2 Gange 5 Dage og Nr. 4 og 7 i hver 3 Gange 5 Dage.

3 Erstatning til Gaardeier Nyborg i Rinderballe ubreder:

Tiltalte Nr. 1 og 2 in solidum hver med det Halve	3 Rd. 24 s,
— Nr. 1 og 7 ligeledes . . . . .	„ — 48 —
— Nr. 1, 2 og 6 in solidum hver med $\frac{1}{3}$ Deel	2 — 16 —
— Nr. 1, 2 og 7 ligeledes . . . . .	„ — 36 —
— Nr. 2 ligeledes . . . . .	„ — 48 —
— Nr. 2 og 7 in solidum hver med det Halve	„ — 16 —

Til Huusmand Christensen i Ruffershuset:

Tiltalte Nr. 2 . . . . .	„ — 48 —
--------------------------	----------

Til Gaardmand Hans Johansen i Rjertinge:

Tiltalte Nr. 1 og 6 in solidum hver med det Halve	„ — 48 —
— Nr. 1, 3 og 6 in solidum hver med $\frac{1}{3}$ Deel	5 — „ —

Til Gaardmand Hans Larsen i Nørreballe:

Tiltalte Nr. 1 og 7 in solidum hver med det Halve	„ — 24 —
---	----------

De Tiltalte udrede derhos hver for sig de med deres Arrest og Straffens Execution forbundne Omkostninger samt in solidum hver med  $\frac{1}{7}$  Deel de af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Rasmussen 15 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Sthrup og Schandorff, hver 8 Rd.

Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de August 1870: „3 Henseende til de ikjendte Straffe og Erstatningsbeløb bør Herredstingsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Erstatningssummerne, forsaavidt de ere paalagte de Tiltalte Sophie Kirstine Clausen, Indsibder Gregers Jensens Hustru, og Ane Kirstine Larsen i Forening enten med hinanden eller med Andre, tilsvares af dem in solidum. De Tiltalte ud-

rede hver især de med deres Arrest forbundne Omkostninger, og af Actionens øvrige Omkostninger for Underretten in solidum  $\frac{2}{3}$ . Der tillægges Procuratorerne Lange, Tvermoes og Mundt for Overretten hver især i Salair 8 Rd., der udredes, Førstnævntes af de Tiltalte in solidum og de tvende Sidstnævntes henholdsvis af Tiltalte Sophie Kirstine Clausen og af Tiltalte Ane Kirstine Larsen. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afbørd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte ubviste, i den inbankede Dom fremstillede Forhold maae de ansees efter de deri nævnte Lovbestemmelser, dog at Citatet af Straffelovens § 54 bortfalder; men Straffene findes at kunne bestemmes for enhver af dem til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Dommen kunne stadfæstes.

#### Thi kjendes for Ret:

Sophie Christine Clausen, Gregers Jensen's Hustru, og Ane Kirstine Larsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød hver i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Henriksen for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

---

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Sophie Kirstine Clausen, Indsidder Gregers Jensen's Hustru, og Ane Kirstine Larsen tiltales under nærværende fra Langelands Herredets Extraret inbankede Sag, — der for Underretten tillige omfattede 5 Medtiltalte, for hvis Vedkommende Appel ikke har fundet Steb, — Førstnævnte for Tyveri, Hæleri og anden Meddeelagtighed i Tyveri, Sidstnævnte for Tyveri og Hæleri eller anden Meddeelagtighed i Tyveri.

Ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at Tiltalte Clausen har gjort sig skyldig deels i Tyveri, idet hun en Nat i Efteraaret 1868 har i Forening med hendes for Underretten medtiltalte Broder Njaalet 4 Skjæpper Hvede, vurdere til 5 Rd., fra Gaardmand Hans Jo-

hansens uafsaede So, deels i Meddeelagtighed i Tyveri, idet hun fra forskjellige af de Medtildalte har modtaget en stor Mængde Koster, som hun vidste eller formodede vare sjaalne; en af de Medtildalte har hun vedgaaet at have anmodet om at skaffe hende Fjæbevarer — hvilket det var Meningen, at denne skulde stjæle fra sin Huusbond — og har hun derhos tilstaaet at have svaret bekræftende, naar nogen af de øvrige Medtildalte spurgte hende, om de skulde skaffe hende Et og Andet, hvorimod hun isørigt ikke vil have forebet Andre til at stjæle til hende. Paa samme Maade er det beviist, at Tildalte Larsen i Løbet af indværende og de to foregaaende Aar har begaaet et stort Antal (17) Typerier, for den største Deel hos hendes daværende Huusbond; de sjaalne Gjenstande, der ere udrubede tilsammen til 9 Rd. 3 Mk., have for den største Deel bestaaet i Fjæmembler og bleve i Reglen af hende skjænkede til Tildalte Clausen eller andre af de Medtildalte. Ligeledes er det godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i Hæleri, idet hun fra en af de Medtildalte har modtaget forskjellige Spiise- og Drikkevarer, som hun vidste eller formodede vare sjaalne, og bragt dem til Tildalte Clausen.

Som Følge heraf ville de Tildalte, af hvilke Clausen er født den 16de December 1832 og Larsen den 12te Februar 1829, og af hvilke ingen findes forhen straffet, være at ansee, Førstnævnte efter Straffelovens § 228, jfr. deels med § 54, deels med §§ 51 og 52, og efter sammes §§ 238 og 239, Sidstnævnte efter Straffelovens §§ 228 og 238, og findes Straffene ved Underretsbommen passende fastsatte til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder for hver. Med Hensyn til de Forskjellige tilkjendte Erstatningsbeløb, der isørigt ere rigtigt beregnede i Underretsbdommen, har denne paalagt dem, af hvem de skulle udredes, disse „in solidum hver med det Halve“ eller „in solidum hver med en Tredeedel,“ hvoraf Meningen formodentlig maa være, at det kun er paalagt hver at tilsvare en Dvotadeel; da Sagen for de fleste af de Medtildaltets Bedkommende ikke er appelleret, vil der heri ikke kunne gjøres nogen Forandring for deres Bedkommende, men de Beløb, der ere paalagte de Tildalte Clausen og Larsen enten i Forening med hinanden eller med de andre Tildalte, ville de have at tilsvare in solidum. Ligeledes vil der for disse tvende Tildalte være at foretage en Forandring i Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, — hvilke med Undtagelse af Arrest- og Executionsomkostningerne, som det er paalagt hver især af de Tildalte at udrede for sit Bedkommende, ere paalagte de Tildalte „in solidum hver med  $\frac{1}{7}$ ,“ — saaledes, at de Tildalte Clausen og Larsen hver især bør være de med deres Arrest forbundne Omkostninger, men af de øvrige Actionsomkostninger in solidum tilsvare  $\frac{2}{3}$ .

Actor og Defensorerne for Overretten tillægges der i Salair hver 8 Rd., der udredes, Actors Salair af de Tildalte in solidum, medens hver især udredet sin Defensors Salair.“



Nr. 261.

Advocat Levinfen

contra

**Niels Pedersen** eller **Niels Pedersen Grebs**

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Bedrageri.

Skodborg og Vandfuld Herreders Ertvaretsdom af 6te Februar 1870: „Tiltalte Niels Pedersen Grebs bør at henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt at betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Jørgensen og Defensor Procurator Hjort 4 Rd. til hver. Sønder- og vestjydske Creditsforenings Ret til Erstatning af Tiltalte reserveres. At efterkommes under Udfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Juni 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

**Højesterets Dom.**

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales forhenværende Gaardmand Niels Pedersen af Grebs for Bedrageri.

Efter Ophøvelserne i Sagen blev der den 8de Marts f. A. efter Requisition fra den vest- og sønderjydske Creditsforening, der havde første Prioritets-Panteret i den Tiltalte da tilhørende Gaard Grebs i Møborg Sogn med Aul, Afgrøde, Gjødning, Besætning, Inventarium og Auløredstaber, foretaget en Udlægsforretning, ved hvilken der i nævnte Gaard med tilhørende Inventariiegjenstande blev gjort Udlæg til Forauktionering, hvorhos Gaarden med Tilbehør senere efter forgiæves afholdt Auction blev udlagt Creditsforeningen til Eiendom.

Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte deels den Dag, der blev gjort Udlæg hos ham, har nægtet at være i Besiddelse af nogen Besætning, naaget der bengang gif 3 ham tilhørende Faar paa Gaardens Mark, i hvilke

der som Følge heraf ikke blev givet Udsøg, og deels efter Forretningen svigagtig har disponeret over flere af de ublagte Gjenstande, uden at der dog er neblagt Paastrand om Erstatning.

For dette Forhold er Tiltalte, som er født i Aaret 1827 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 253 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da det ligeledes vil kunne have sit Forblivende ved bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Nr. 270.

Advocat Hindenburg  
contra

**Eduard Vilhelm Svendsen** (Defensor Revinsen),

der tiltales for at have tilspøjet en Anden Legemsbestadigelsef.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de September 1870:  
„Tiltalte Eduard Vilhelm Svendsen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lassen og Cancelliraad d'Auchamp, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold er han retteligen anseet efter Straffelovens § 203, men Straffen findes at burde fastsættes til Forbringshuusarbejde i eet Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Eduard Vilhelm Svendsen bør hensesættes til Forbringshuusarbejde i eet Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Revinsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Eduard Vilhelm Svendsen for at have tilspøjet en Anden Legemsbestadigelsef anlagte Sag er det ved hans egen med det iøvrigt

Oplyste stemmende Tilstaælse beviist, at Tilstalte, som havde været i Tjeneste hos Brændeviinsbrænder Niels Lauritz Bonsild fra den 3die Mai d. A. og i Tjenestetiden ikke var bleven givet Grund til nogen berettiget Klage eller anden Anledning til Misfornøielse, end at bemeldte hans Huusbond i den paafølgende Juni Maaned flere Gange havde skjændt paa ham, fordi han ikke vilde opfylde sine Pligter, har i den sidstnævnte Maaned uden anden Bevæggrund end Misnøie over de modtagne Trettesættelser fattet det Forsæt at give Brændeviinsbrænder Bonsild en Dragt Prygl, saaledes som Tilstalte har udtrykt sig, i det Haab, at han derved vilde opnaae i Fremtiden at faae Lov til at være i Fred i Conditionen, og, efter at have i saadan Hensigt lagt et Dreffast ind i Bonsilds Kostald for at have det paa rede Haand, den 14de samme Maaned, da Bonsild kom ind i sin Kostald for at see til en syg Ko, i Overeensstemmelse med det fattede Forsæt væltet sig ind paa Bonsild med Yttringer, som gif ud paa, om Tilstalte maatte være i Fred i Stalden, og derpaa, inden Bonsild fik Leilighed til at yttre Andet end: „Er Du gal?“ eller noget lignende, hvilken Yttring Tilstalte end ikke vil have hørt, bragt Bonsild 2 à 3 Slag med det ovenomhandlede Dreffast og derefter nogle Slag med Haanden, indtil det lykledes Bonsild at komme bort.

Efter Udvisende af en under Sagen fremlagt Lægeattest blev Bonsild ved den foran omhandlede Bold tilspøiet en Hævelse og en Ømhed samt en langagtig Excoriation paa venstre Side af Panden, en stærk blaarød Hævelse i venstre Nies Laag, hvorved dets Klæbning forhindredes, en mindre Hævelse fra Dienlaagene til Næjeryggen og venstre Tinding og et med Hævelse og Ømhed forbundet Brud af et Been i venstre Underarm imellem dennes mellemste og nederste Tredieeel, for hvilke Legemsbeskadigelser Bonsild dog efter vedkommende Læges Erklæring af 9de August d. A. nu er helbredet saaledes, at Armbruddet ingen Følger har efterladt til Hinder for en fuldstændig Brug af Armen og Haanden i Fremtiden.

Som Følge af det Foransførte vil Tilstalte, der er født den 25de Februar 1850 og ikke findes tidligere straffet, blive at dømme efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.“

---

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indkøbte Dømmes Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornøbne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

---

# Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 30.

Den 18de November.

1870.

---

---

Anden ordinaire Session.

Fredagen den 28de October.

Nr. 181.

Advocat Hindenburg  
contra

1) **Thomas Thomsen**, 2) **Jens Thomsen** og 3) **Anders Christian Frederiksen** (Defensor Klubien),  
der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Storehedinge Kjøbstads Politiretsdom af 27de April 1869:  
„De Tiltalte, Thomas Thomsen, Jens Thomsen og Anders Christian Frederiksen, bør hver især bøde 5 Rd. til Storehedinge Kjøbstads Politikasse samt have de ovenfor nærmere betegnede og specificerede Varer forbrudte til Fordeel for samme Kasse. Saa bør de Tiltalte og in solidum udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Randsbover samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Marts 1870: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Confiskationen indskrænkes til Bomuldsvarerne og til de med Mærkerne lte. Nr. 1 og 2 samt ACFd. betegnede ulovne Varer. Saa udrede de Tiltalte Thomas Thomsen, Jens Thomsen og Anders Christian Frederiksen Een for Alle og Alle for Een til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Rothe og Alberti, 8 Rd. til hver. De idømte Mulcter at udredes inden

8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Høiesteret ved kongelig Ordre er be-  
myndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset  
at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appel-  
labilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør  
ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne  
Hindenburg og Klubien for Høiesteret betale de  
Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rd.  
til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra  
Storehedinge Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag tiltales Thomas  
Thomsen, Jens Thomsen og Anders Christian Frederiksen for  
ulovlig Omløben med Varer.

Det maa i saa Henseende ved egen Tilstaaelse og de isvrigt tilveie-  
bragte Oplysninger ansees tilstrækkeligt godtgjort, at bemeldte Tiltalte, der alle  
ere hjemmehørende i Hammerum Herred og vare forsynede med Pas fra  
Politimesteren sammesteds, hvorefter de agtede at reise i Sjælland, Fyen og  
øvrigt omliggende danske Der for der at forhandle saadanne hjemmegjorte  
ulbne og linneede Varer, hvilke de som hjemmehørende i Herredet ifølge  
Rescript 14de Februar 1741 ere berettigede til at handle med, i forrige Aar  
bleve antrufne i Storehedinge Kjøbstad, efterat de havde reist om og forhandlet  
de af dem medførte Bomulds og ulbne Varer, af hvilke de første og nogle  
enkelt af de sidste ifølge de afholdte Ekjensforretninger, hvis Resultat besyres  
ved de andenstedsfra indhentede Oplysninger, maa antages at være tilvirkede  
paa Fabrikker og ikke kunne henregnes til Huusflidsproducter. Det maa derfor  
bifaldes, at de Tiltalte, der ere fødte henholdsvis i Aarene 1852, 1847 og  
1848 og ikke tidligere findes tiltalte eller straffede, ved den indankede Dom  
ere i Medfør af Frdn. 13de Februar 1775 og Placat 27de November 1839  
§ 1 ansete med en Mulct til Storehedinge Kjøbstads Politikasse, ligesom  
Mulctens Størrelse findes passende bestemt til 5 Rd. for hver især.

Da Frdn. 13de Februar 1775 § 4 ved at foreskrive samtlige medførte  
Varers Confiskation efter dens Indhold ikke kan antages at have Hensyn til  
saadanne Varer, med hvilke de Paagjældende ifølge hertil meddeelt Bevilling  
eller Pas have Tilladelse til at omreise eller handle, er det i Underrettsdommen  
rettelig antaget, at Confiskationen maa indskrænkes til de hos de Tiltalte an-

holdte Varer, der efter det Dphste ikke kunne ansees som Humsflidsfrembringelser, men da dette navnlig ifølge Indholdet af den efter Underrettsdommens Afsligelse erhvervede Skjønnsforretning fra Hammerum Herred for de alene Varers Vedkommende alene kan statuere at være Tilfældet med Hensyn til de i bemeldte Dom under Mærkerne ITe. Nr. 1 og 2 samt ACFd. anførte Varer, om hvilke Skjønsmændene bestemt have erklæret, at de ikke tilvirkes i Herredet af Landboere, ville foruden Bomuldsvarerne kun disse Mærker kunne blive Gjenstand for Confiskation, hvorimod de øvrige i Dommen specificerede Udvarer, der efter Skjønsmændenes Udsagn tilvirkes i Herredet eller ialfald kunne tilvirkes der, blive at frigive. Med denne Forandring vil derfor Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Udreelsen af Sagens Omkostninger bifalbes, være at stabfæste."

---

### Tirsdagen den 1ste November.

Nr. 234. Advocat Riebe (ved Adv. Klubien)  
contra

**Jørgen Thomsen** (Defensor Hindenburg),  
der tiltales for bedrageligt Forhold samt Falst.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 9de Mai 1870: „Arrestanten Jørgen Thomsen af Hjørring bør henfattes i Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af Undersøgelsen og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor Procurator Lund 12 Rd. og til Defensor Procurator Winther 8 Rd. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Biborg Landsoverrettsdom af 8de August 1870: „Tiltalte Jørgen Thomsen bør henfattes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned. Saa betaler han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 12 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocaterne Riebe og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

---

I den indtante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Commissionair Søren Thomsen for bedrageriff Forhold og Falst.

Forjaavibt Tiltalte sigtes for at have forbrugt et Beløb af 50 Rd., som han i Begyndelsen af Maret 1868 havde hævet for Tjenestekarl Poul. Chr. Larsen paa den Betingelse, at han skulde gjøre dem frugtbringende for denne, et Beløb af 200 Rd., som han i Juli s. A. havde modtaget af Gaardmand Søs Sørensen Troensmark for at besørge det oversendt til dennes i America boende Svigersøn, et Beløb af 50 Rd., som han i den første Deel af Januar s. A. for Huusmand Niels Sørensen Slottet havde paataget sig at sende til hans i America boende Datter, og et Beløb af ca. 220 Rd., som tilhørte Kreaturforfikkingsforeningen for Kongeriget Danmark, og som Tiltalte i sin Egenffab af dennes Agent havde ihænde, — vil der i Medfør af Straffelovens § 254, da ingen af de i bemeldte Lovbestemmelse nævnte skjæpende Omstændigheder i noget af disse Tilfælde er tilstede, og da P. C. Larsen og S. S. Troensmark have frafalbet Sagens Forsøgning, og saavel N. S. Slottet som den nævnte Forening før Underrettsdommens Afgjælse have faaet fuld Dækning hos Tiltalte, ikke blive Spørgsmaal om at idømme Tiltalte Straf for hans Forhold i disse Henseender, og som Følge heraf ville de af P. C. Larsen og S. S. Troensmark nedlagte Paastanden om Erstatning af henholdsvis 40 Rd. og 150 Rd. ikke kunne tages under Paaftjendelse under denne Sag.

Det er endvidere af Gaardbestyrer Martin Nørgaard forklaret, at Tiltalte som Agent for den ovenmeldte Forening har, uagtet der i Maret 1868 var betalt 8 Rd. i Indskud for en af Nørgaard forfikkret Hingst, ved Policens Fornøjelse den 13de Marts s. A. paany afkrævet ham og modtaget 8 Rd. i Indskud for Hingsten, hvilket efter Foreningens Love ikke skulde erlægges og ifølge vedkommende Regnskaber ei heller er kommet den tilgode, og dette Beløb er ogsaa opført paa den af Tiltalte under 13de Marts 1869 udstedte Dvittering for Omkostningerne ved Policens Fornøjelse som betalt i Indskud. Ligesom det imidlertid i Dvitteringen, der lyder paa ialt 12 Rd. 11 s, udtrykkelig hedder, at disse „12 Rd. 11 s ere betalte i tidligere erlagt Indskud af 8 Rd. og Dags Dato 4 Rd. 11 s,“ saaledes har Tiltalte, der kun vil have opført Indskuddet paa Dvitteringen, fordi der paa Dvitteringsblanketten var et særskilt Rubrum for „Indskud“, vedholdende nægtet i 1869 at have oppebaaret dette Beløb, og han vil saaledes ikke kunne anses skyldig i det ham herunder paafigtede Forhold eller tilpligtes at erstatte M. Nørgaard det omhandlede Beløb saaledes, som denne har paaftaaet.

Tiltalte er fremdeles sigtet for at have svigagtig tilbageholdt nogle til Haaudværkerforeningens Industrilotteris 3die Trækning i s. A. udstedte Lodsedler, som han i Egenffab af Lotteriets Agent skulde have forpligtet sig til at tilstille 4 Mænd i Aalborg mod bagefter at faae Betalingen tilsendt, og af hvilke 2 kom ud med Gevinster til en Værdi af henholdsvis 80 Rd. og 6 Rd. Foruden at han imidlertid allerede før Trækningen blev arresteret i Anledning af nærværende Sag, og hans Hustru, som derefter afhændede Sedlerne til sin

Svoger, efter det Foreliggende maa antages at have gjort dette uden Tilstaltes Opfordring, er det ikke mod hans Venægtelse oplyst, at han havde forpligtet sig til paa den nævnte Maade at fremsende Løbjesler til de Paagjældende udover de i Aaret 1868 faldende Trækninger, og der vil altsaa ei i den heromhandlede Henseende kunne gjøres noget Strafsansvar gjældende imod ham.

Under 7de Juli s. A. indsendte Tilstalte som Agent for ovennævnte Kreaturforsikringsforening til sammes Bestyrelse en Tabsanmeldelse over den ovennævnte Hingst, hvori denne, hvis Forsikringssum beregnedes til 321 Rb., angaves at være den 4de s. M. ramt i Hovedet af en beslagen Hest og øieblikkelig død, og som var underskrevet af den som Forsikker indtagne Gaarbeier Mathias Jensen Hebegaard og forspuet med en af Gaarbeierne Tjorgen Andersen og Peter Jensen underskrevet Paategning om, at den var rigtig og en samvittighedsfuld Opgjørelse, hvorhos Tilstalte i en medfølgende Skrivelse yttrede, at Foreningens hos ham beroende Beholdning 172 Rb. 3 Mk. 11 ß „til Udbetaling efter vedlagte Tabsanmeldelse forbliver til Anvisning til Math. Jensen, hvilken Anmeldelse bedes at tage til Følge.“ Foreningens Bestyrelse kom imidlertid underhaanden til Kundskab om, at Hingsten levede, og der er derfor ikke i Anledning af den ommeldte Anmeldelse udbetalt nogen Erstatning. Tilstalte har nu tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at den ommeldte Indberetning om Hingstens Død var opdigtet, og at Tilstalte har ladet sin 8-aarige Søn skrive Anmeldelsen, samt at han derefter har erhvervet Underskrifterne paa den ved for de Paagjældende at foregive, at Documentet, som Ingen af dem læste, var en Udmeldelse af Hingsten af Foreningen, og at Underskrifterne vare nødvendige, for at Cieren kunde faae Indskuddet tilbage, hvorhos han for S. Andersen og P. Jensen angav, at de kun skulde bevidne, at Hesten var godt holdt. Tilstalte forklarede derhos til den ved hans Anhøvelse optagne Rapport, at det var hans Hensigt i sin Tid at tilvende sig Forsikringssummen, og denne Forklaring fastholdt han i det Dagen efter optagne Forhør; men senere har han anbragt, at han, da det stred mod Foreningens Love, at en Hest udmeldtes i Dvartalets Løb, fandt paa denne Udvei for at bevirke Udmeldelsen, og at det ikke skete for at bebrage Foreningen for Forsikringssummen, hvorefter han imidlertid atter har vedgaaet, at han handlede, som skete, for at faae Erstatningssummen udbetalt. Vel har Tilstalte derefter paa ny i flere, tildeels først for Overretten fremlagte Skrivelser gjort gjældende, at han ved Anmeldelsen, som, da Tabet ikke var godtgjort paa den i Foreningens Love bestemte Maade og desuden saaes at være bevirket ved Cierens Skjødesløshed, i sig selv var ugjældig, ikke tilsigtede at skade Foreningen, men kun at faae Hingsten strax udslettet som død, hvilket paa Grund af dens Beskaffenhed var i Foreningens egen Interesse, og at blive istand til at tilbageholde Kassebeholdningen for deraf at dække dem af sine Creditorer, der ikke vilde give ham Hensind, hvorhos han særlig har paaberaabt sig et af ham til Foreningen affendt Telegram, der maa antages at gaae ud paa at forlange Tabsanmeldelsen tilbagefendt. Men ligesom dette Anbringende er i Strid med Tilstaltes Stri-



velse af 7de Juli og dets Rigtighed overhovedet libet sandsynlig, saaledes maa det med Hensyn til det ommeldte Telegram bemærkes, at det først er afsendt den Dag, Tiltalte blev anholdt, efterat Underdommerens Fuldmægtig havde haft en Samtale med ham om Sagen, og da der herefter samt under Hensyn til, at Tiltaltes Forklaringer i det Hele have været meget vakkende og ubestemte, i Henhold til D. L. 1—15—1 ikke vil kunne tages noget Hensyn til denne Tilbagekaldelse af hans afgivne Tilstaaelse, vil han for sit heromhandlede Forhold, der ikke kan betragtes som Falsk, være at ansee i Henhold til Bestemmelserne i Straffelovens § 251 jfr. § 46.

Tiltalte har endvidere vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han efter Sagens Ansøg har ved en Stillingscommissiönair i Kjøbenhavn, hvem han havde paataget sig at skaffe Stillingsmænd, indgaaet en den 29de December f. A. dateret Contract med den til Udførelse paa Sessjonen for 1870 behandlede Værnepligtige Emil Eddard Anton Seemann, ved hvilken han forpligtede sig til at udføre den Sidstnævnte paahvilende Tjenestefligt i Linien for et Beløb af 350 Rd., og heraf modtaget et Forstud af 25 Rd., hvorhos flere Omstændigheder tyde paa, at Tiltalte har villet holde Commissiönairen i Usidenhed om, at det var ham selv, der vilde paatage sig bemeldte Seemanns Tjenestefligt, men da han derhos vedholdende har paastaet, at han ansaae sig berettiget til at lade sig stille, efterksom der endnu ikke var overgaaet ham nogen Straffedom, og at han troede, at han vilde blive fri for Straf under den mod ham anlagte Sag, hvilken Forklaring efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, vil der ikke for hans heromhandlede Forhold kunne paalægges ham noget Strafsansvar.

Hvad Sigtelsen for Falsk angaaer, har den ovennævnte Forsikringsforening, som i Skrivelse af 19de August f. A. havde anmodet Tiltalte om at indsende dens Tilgodehavende med Tilføiende, at der i modsat Fald vilde blive skrevet til hans Cautionist, og derefter i October Maaned, som meldt, erholdt Dækning af Tiltalte, til Underdommeren fremsendt et af Tiltalte i sin Tid modtaget Beviis, der er dateret Bagterp den 13de Januar 1865 og underskrevet med Gaardmand Jens Andersen Baands Navn foruden 2 andre Navne til Bitterlighed, og i hvilket Udsæderen erklærer at ville indstaae som Cautionist og Selvskyldner til Foreningen for, at Tiltalte prompt og rigtigt aflægger Regnskab for og gjør Indbetaling af de ham fra Foreningen anbetroede og i dens Interesse incasserede Summer, men som bemeldte Gaardmand edelig har nægtet at have underskrevet eller tilladt Andre paa sine Begne at underskrive; da Tiltalte derhos end ikke har kunnet opgive, hvilke de Mænd ere, der skulde have underskrevet som Bitterlighedsvidner, og da den Omstændighed, at han, der tidligere under Sagen havde erklæret, at han ikke var island til at erstatte hverken de større eller de ovennævnte ham betroede mindre Beløb, efter Modtagelsen af den nævnte Skrivelse af 19de August har gjort Udvei til Dækning af det deri omhandlede forholdsviis betydelige Beløb, ca. 220 Rd., taler for, at han har villet undgaae, at Beviset blev gjort gjældende mod Cautionisten, er der en ikke ringe Formodning for, at Tiltalte, som har erkjendt

at have skrevet Documentets Text, ogsaa har tilspøjet eller ladet tilspøje Under-  
skriverne. Tiltalte har imidlertid forklaret, at J. A. Baand Dagen, før Beviset  
blev underskrevet, havde, da Tiltalte var truffen sammen med ham hos hans  
Nabo og havde forlangt, at han skulde gaae med til Skolelæreren for at  
underskrive Beviset, nægtet dette, fordi det var for silde den Aften, men at  
Tiltalte Dagen efter modtog Beviset underskrevet af J. A. Baand og Bitter-  
lighedsvidner, hvorhos han har fastholdt, at han betalte sin Gjæld til For-  
eningen, fordi det syntes ham at fremgaae af dennes Skrivelser, at han i saa  
Fald kunde blive fri for Tiltalte, og han ialfald haabede, at Straffen da vilde  
blive mindre, og da der ikke findes tilstrækkelig Føje til at forkaste hans  
Forklaring, vil han ikke kunne ansees skyldig i Falsk med Hensyn til bemeldte  
Cautionbeviis.

Det Samme maa gjælde om en dette Beviis vedhæftet Attest, dateret  
Hjørring den 15de Januar 1865 og underskrevet med Kjøbmand Fred. F. Is-  
versens Navn, i hvilken Udstederen bevidner, at Gaardmand J. A. Baand i  
Bagterp er ham bekendt som en solid og vederhæftig Mand, eftersom bemeldte  
Isversen ikke bestemt har turdet benægte at have meddeelt den nævnte Attest,  
og Tiltalte bestemt har paastaet, at Attesten, som han selv har nedskrevet, er  
underskrevet af Isversen, hvem han vel ikke viste Cautionbeviset, men dog  
meddeelte, at Anledningen var, at J. A. Baand var Tiltaltes Cautionist hos  
Forsikringsforeningen.

Tiltalte har fremdeles vedgaaet, at han, da han modtog det ovennævnte  
N. J. Slottet tilhørende Beløb af 50 Rb., har ladet hans Søn Andreas  
Nielsen, som overbragte det, underskrive Faderens Navn paa en Vexel af samme  
Størrelse, trukken paa et Handelshuus i New-York i Faveur af den Mand,  
der efter N. J. Slottets Ønske skulde udbetale Pengene til Datteren, uden at  
Andreas Nielsen efter sin Forklaring havde nogen som helst Mening om, hvad  
Papiret havde at betyde, hvilken Vexel Tiltalte lagde i et notabeneret Brev,  
som Andreas Nielsen bragte paa Posthuset, hvor han derfor modtog Dwittering;  
men Tiltalte har derhos udsagt, at han samtlig af en anden Mand, der  
foreviste et Brev fra sin Svoger, hvorefter denne vilde bekoste hans Reise til  
America, var bleven aumodet om at overlade ham Midler til Rejsen, og at  
han da ordnede Sagen saaledes, at han deels lod denne Mand tilskrive  
Svogeren om at indbetale 50 Rb. til det ommeldte Handelshuus i New-York  
og fremsende dets Dwittering, ved hvis Modtagelse Tiltalte vilde udbetale  
Beløbet, og deels affendte den nævnte Vexel til Handelshuuset for at foranledige  
dette til at foretage den af N. J. Slottet ønskede Udbetaling, og da dette  
Anbringende, hvorefter Tiltalte ikke har forbundet nogen svigagtig Hensigt med  
Vexlens Udstedelse, ikke findes at kunne forkastes, vil han ei heller kunne straffes  
for sit herved udviste Forhold.

Derimod maa det ved Tiltaltes Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplys-  
ninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han i et den 2den Juni f. A. dateret  
Postbeviis, som var udstedt af Hjørring Postcontoir for en af ham indleveret  
Postanviisning paa 20 Rb. til en Udvandringsagent i Kjøbenhavn, har for-

andret Summen til 50 Rd. og Datum til 12te Januar 1869, paa hvilken Dag den ommeldte Brev, saavidt han erindrer, var affendt, Alt i den Hensigt, hvis N. S. Slottet skulde fordre yderligere Beviisligheder for, at de af ham til Tiltalte overleverede Penge, som af Tiltalte foregivet, vare affendte til bemeldte Udvaandingsagent, da at forevise ham Postbeviset, hvad dog ikke ffete, da han ikke stillede det nævnte Forlangende.

Paa samme Maade er det endelig godtgjort, at Tiltalte, da den ovenmelbte Tjenestekarl P. C. Larsen havde trængt ind paa ham for at faae sine ham betroede Penge tilbage, har dicteret sin forhen omtalte Søn et „Sønderlev den 24de Juni 1869“ batedet Brev, der er underskrevet med Navnet Nads Thomsen og gaer ud paa, at Underskriveren som Curator for Eierinden af den til Sikkerhed for dem hos Tiltalte deponerede Sparekassebog nægter, at „Pengene“ maae udbetales af Sparekassen til P. C. Larsen før den 4de August, og berefter for at opnaae Henstand med Betalingen har foreviist dette Brev for P. C. Larsen til Beviis for, at Pengene endnu stode ude.

Efter i disse Henseender at have afgivet Tilstaelse har Tiltalte vel anbragt, at han ved Postbevisets Forandring kun tilsigtede en Opregnelse af sit Mellemværende med den Mand, der, som meldt, efter Tiltaltes Forklaring samtibig med Brevens Affendelse tilskrev sin Svoger i America om at udbetale 50 Rd., og hvem Tiltalte ved samme Leilighed, efter hvad han i Strid med sin tidligere Forklaring har gjort gjældende, strax udbetalte et saadant Beløb, samt at han ved den ommeldte Skrivelse, som han dicterede sin Søn, kun tilsigtede at belære denne, og at han albrig har foreviist den for P. C. Larsen; men disse af Tintet bestyrelse Tilbagebetaltes vilde ikke kunne komme i nogen Betragtning, og Tiltalte vil saaledes for sit i de to ommeldte Henseender udviste Forhold være at ansee deels efter Straffelovens § 274 jfr. § 268 og § 46 og deels efter dens § 270.

Den Straf, Tiltalte, der er født i 1838 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, i Medfør af de ovenfor citerede Bestemmelser i Straffeloven har forskyldt, findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedre.“

Nr. 251.

Advocat Levinson

contra

**Jon Steinmodsson** og **Arni Giriksson** (Defensor Liebe ved Klubien),

der tiltales for Tyveri og Førstnævnte tillige for anden Lovovertrædelse.

Westmannø Systsels Extraretsdom af 27de December 1869: „Tiltalte Jon Steinmodsson bør henseettes til Forbedringshuusarbejde i 2½ Aar, men Arni Giriksson straffes med 10 Slag Riis; saa bør og den Førstnævnte til sin bestilte Defensor, Handels-

faktor J. Salmonsen betale 2 Rb. Rm. og Sidstnævnte til sin beftiktede Defensor Districtslæge Thorstein Jonsen 2 Rb. Rm. og den af Straffens Execution flydende Bekostning. Søvrigt bør Tiltalte Jon Steinmødsen udrede de af Sagen lovlig flydende Omkostninger. Dommen at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Den islandske Landsoverrets Dom af 28de Marts 1870: „De Tiltalte, Jon Steinmødsen og Arni Eiriksson, bør straffes med Riis, den Førstnævnte med 40, den Sidstnævnte med 15 Slag. Saa bør de og in solidum udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, deriblandt som Salair til Actor og Defensorer ved Overretten, Sagsførerne Pall Melsted, Jon Gudmundsson og Organist P. Gudjohansen, 6 Rb. til hver. Dommen at efterkommes under Afsærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ville de i Medfør af Straffeloven af 25de Juni 1869 §§ 307 og 308 være at ansee, Jon Steinmødsen efter bemeldte Lovs §§ 232 2det Led og 249 med en Straf af 40 Slag Riis og Arni Eiriksson efter samme Lovs § 231 jfr. § 48, efter Omstændighederne sammes 2det Led, med 15 Slag Riis, hvorhos Førstnævnte bør være undergivet Politiets særdeles Tilsyn i 1 Aar. Samtlige Actionens Omkostninger ville de Tiltalte have at udrede solidarisk.

#### Chi kendes for Ret:

Jon Steinmødsen og Arni Eiriksson bør straffes, den Første med 40 og den Sidste med 15 Slag Riis, hvorhos Førstnævnte bør være Politiets særdeles Tilsyn undergivet i eet Aar; saa bør de og Een for Begge og Begge for Een udrede Actionens Omkostninger, derunder de i Under- og Overrettens Dom fastsatte Salairer samt i Salarium til Advocaterne Levinsen og Liebe for Højesteret 10 Rb. til hver.

---

J den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Ved en inden Westmanns Selskabs Extraret under den 27de December s. A. affagt Dom ere de Tiltalte

Son Steinmodssøn og Arni Cirikssøn, Huusmænd paa Holl der paa Nerne, dømte for Tyveri, den Første, der tidligere for Tyveri er dømt til Straf af 10 Slag Riis, til Forbedringshuusarbeide i to og et halvt Aar, men den Sidste til Straf af 10 Slag Riis, hvisuden de hver for sig ere dømte til at betale til deres respective Defensorer 2 Rd. i Defensionsalair, og Arni den af Straffens Execution flydende Bekostning; denne Dom har saavel vedkommende Amtmand som begge de Dømte appelleret til Landsoverretten.

Hvad da først angaaer Tiltalte Son Steinmodssøn, saa er det ved hans egen Tilstaaelse og andre under Sagen oplyste Omstændigheder lovlig beviist, at han den sidstafvigte 27de November om Aftenen er gaaet ind i et luffet Fiske- eller Pakhuus, tilhørende Sveinn Hjaltason paa Vestmannøerne, og derfra har stjaalet en Lange (en torstlignende Fisk), der er bleven vurderet til 20 Stilling, og nogle Smaastykker gammelt Havkalvekjød, der vare uden Værdi. Han kom ind i Huset paa den Maade, at han hos Medtiltalte Arni Cirikssøn laante en Nøgle, der passede til Laasen for Huset, tog Langen derinde og bar den hjem til sig, hvor den strax blev kogt samt derefter spist af begge de Tiltalte og deres Folk, men Resten gjemte Arni i sit Udhuus og leverede den Dagen efter til Underdommeren. Endvidere har Tiltalte tilstaaet ikke at have oplyst en Aare til en Fiskerbaad, som han fandt nebe ved Stranden og bragte hjem til sig, i den Hensigt at lave en Solleaaere af den til Medtiltalte Arni Cirikssøn. Aaren, der er bleven tilbageleveret Cieren, er bleven vurderet til 1 Rd. 16 St. Underdommeren har henspøt Tyveriet af Langen under Forordning 11te April 1840 § 12 1ste Mbr., og maa Landsoverretten med ham være enig i, at Lovovertrædelsen, saaledes som den foreligger, falder ind under den nævnte Lovbestemmelse, men hvad Straffen angaaer, skjønner Retten ikke bedre, end at den, naar hensees til det Stjaaernes Ubetydelighed, den Trang paa Spisevarer, hvorunder den Tiltalte siensynlig levede, men især til de mildere Bestemmelser angaaende Straffen for Tyveri, som den nye Straffelov for Island (jfr. § 231) indeholder, bør nedsættes, og synes den efter Omstændighederne passende at kunne fastsættes til 1 Aars Forbedringshuusarbeide, hvilket isølge Forordning 24de Januar 1838 § 4 svarer til 40 Slag Riis. I Overeensstemmelse hermed vil altsaa Underrettens Dom, hvad Straffen angaaer, være at forandre.

Hvad dernæst angaaer Arni Cirikssøn, der er 69 Aar gammel og aldrig tidligere har været tiltalt eller straffet for nogen Lovovertrædelse, har han selv tilstaaet at have laant Son Steinmodssøn den Nøgle, med hvilken denne aabnede Sveinn Hjaltasons Pakhuus, at være fulgt med ham hen til Huset, at være bleven staaende idensfor samme, medens den Anden var derinde, derpaa at være gaaet hjem igjen med ham, samme Aften at have spist det af Langen, som strax blev kogt og tillavet, og endelig modtaget Resten til Forvaring i sit Udhuus.

Herefter vil Tiltaltes Overtrædelse være at henspøre under Forordning 11te April 1840 § 21, men da Arni tidligere har faaet et godt Vidnesbyrd for sin Vandel, og Alt nærmest synes at hentyde paa, at Son Steinmodssøn

har været Ophavsmanden og den, der tilskyndede Arni til, at de skulde gaa ind i Sveinn Hjaltasons Udbuus, samt da Arni ligesom Jon havde det meget knapt med Fødemidler, synes hans Straf at burde bestemmes noget lavere end Jons (jfr. den nye Straffelov § 48) og passende at kunne fastsættes til 15 Slag Riis."

Nr. 246.

Advocat Henrichsen

contra

**Ole Neumann Lauritsen** (Defensor Levinfen),

der tiltales for Bedrageri.

Veile Kjøbstads Extraretsdom af 9de Juli 1870: „Tiltalte Værtshuusholder Ole Neumann Lauritsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Vadum 5 Rd. og til Defensor Cancelliraad Ancherfen 4 Rd. At efterkommes under Afkærb efter Loven.“

Viborg Landsoverretsdom af 29de August 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærb efter Loven.“

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Ophøjsninger ikke kunne lede til nogen Forandring i Sagens Udfald, kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Værtshuusholder Ole Neumann Lauritsen sigtes under nærværende Sag for Bedrageri.

Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte ved Horsens Bytingsdom af 27de Juli 1869, der under paafølgende 14de September er forkyndt paa Tiltaltes Bolig under hans Fraværelse for hans Kone, er dømt til at betale til Kjøbmand Glud i Horsens et Beløb af 8 Rd. med Renter og 1 Rd. 3 Mk. i Sagsomkostninger, og at Kjøbmand Glud under 1ste Februar d. A. har ladet gjøre Udlæg hos Tiltalte for denne Fordring med videre paaløbne Om-

Kostninger til Bøst 12 Rd. 2 Mt. 9 ß; men ved Ublægsforretningen erklærede Tiltalte, at han ikke vilde betale Bøstet, idet han benægtede at være den paagældende Forbring skyldig og derhos bemærkede, at Dommen var afsagt, medens han var til Manøver og altsaa ikke havde Leilighed til at fremkomme med Indsigelser mod Forbringen, som i enhver Henseende var ubegrundet, hvorfor han forbeholdt sig sin Ret i videste Omfang mod rette Vedkommende, nemlig Ret til Erstatning for Tort og Creditspilbe.

Ublægsforretningen, under hvilken det ikke sees, at der mødte Nogen paa Requirentens Begne, blev imidlertid tillagt Fremme, og efter Tiltaltes Paaviiisning blev der givet Ublæg i en til 20 Rd. vurderet 8 Mars Hoppe, der forblev i Tiltaltes Besiddelse; men da Requirenten vilde lade den afhente for at bortselge den ved en til den 25de Mai d. A. ansat Auction, var Tiltalte ikke i Besiddelse af den. Han har i saa Henseende forklaret, at han har solgt den, og at Grunden dertil var, at han formener, at den Dom, hvorefter Ublæg er steet, er uretfærdig, ligesom han ogsaa har paaberaabt sig, at han ikke var hjemme, da Dommen blev forkyndt, samt at Hoppen var syg, og at det faldt ham besværligt at fodre den; men ligesom Tiltalte under det efter Overrettens Kjenndelse optagne yderligere Forhør har udsagt, at han Intet har foretaget for at faae den ommeldte Dom forandret eller for at blive fritaget for at fodre Hoppen, saaledes har han ogsaa udtrykkelig erkjendt, at han, da han solgte den, vidste, at der fulgte criminelt Ansvar med at selge Gjenstande, hvori der var gjort Ublæg, og at paa Grund af et af Tiltalte udstedt og den 3die Februar d. A. tinglæst Gavebrev med Pant i samtlige hans Eiendele, uden at dog dette Gavebrevs Udstedelse staaer i nogen Forbindelse med nærværende Sags Omstændigheder, er der ikke andre Gjenstande, hvori der kan søges Fyldestgjørelse for Kjøbmand Glubs ommeldte Forbring.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født i 1832 og ikke sees tidligere at have været straffet, er ved den paaanførte Underrettsdom anset efter Straffelovens § 253 jfr. § 251, og da det findes at kunne have sit Forblivende ved den ham idømte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 8 Dage, og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste."

Nr. 144. Grosserer **F. Valentin** (Advocat Brock),

contra

Skibsfører **C. M. Wicklund** ved Overretsprocurator Nissen  
(Tungen),

betræffende Citantens Forpligtelse til at betale Overliggedagspenge m. v.

Sø- og Handelsrettens Dom af 23de Februar 1870: „Sagsøgeren Skibsfører C. M. Wicklund bør være berettiget til at tilbageholde den af ham med Skibet „Wick“ hertil fra West Hartlepool

overførte Ladning Kul, indtil der betales ham de paaftaaede 32 £. 16 sh. og 5 Rd. 62 f med Renter af begge Beløbene 5 pCt. p. a. fra den 31te Januar 1870 indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte Grosferer F. Valentin, Firma F. Valentin, til Sagsøgeren med 40 Rd. Det Idømte at udfærdiges inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Spørgsmaalet om, hvorvidt Citanten kunde tilpligtes personlig at betale de omtvistede Overliggedagspenge, ikke foreligger Højesteret til Paakjendelse, vil den indankede Dom i Henhold til de iøvrigt i samme anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, og idet den af Citanten for Højesteret fremførte Indsigelse, der ikke sees at være benyttet i forrige Instants, at Certepartiets Bestemmelse om Godtgjørelse for Overliggedage alene har Hensyn til Udfibningen og ikke kan anvendes paa Overliggedage ved Indfibningen, ikke kan komme i Betragtning, være at stadfæste.

### Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Skibsfører C. M. Wicklund søger under nærværende Sag Indstævnte Grosferer F. Valentin, Firma F. Valentin, som Ihændebruger af Connossementet paa og Modtager af en Ladning Damp-Kul, som Sagsøgeren har overført hertil med Skibet „Wid“ fra West Hartlepool, tilpligtet at betale ham for Ophold med Indladningen Overliggedagspenge for 8 Dage à 4 £., ialt 32 £., foruden Omkostningerne ved en i West Hartlepool neblagt Protest 16 sh. og ved en Protest her 5 Rd. 62 f, tilligemed Renter af disse Beløb fra Paaklagens Dato, den 31te Januar d. A., og Sagens Omkostninger, eller sig kjendt berettiget til af Ladningen at realisere saameget fornødent gjøres til Dækning af bemeldte Fordring eller dog til at tilbageholde Ladningen, indtil samme fuldt ud betales.

Indstævnte — til hvem Grosferer Carl Madsen, for hvem Sagsøgeren havde anmeldt Sagen i hans Egenkab af formeentlig Agent for vedkommende Huus i West Hartlepool og som første Ihændebruger af Connossementet, har sluttet sig — har principaliter paaftaaet sig frifunden for Sagsøgerens Tiltale



med Tillæg af Sagens Omkostninger; subsidiairt har han paaaaet sig frifunden imod at betale Overliggedagspenge for 5 Dage, 20 £., og i hvert Fald Frifindelse for at betale Protest- og Sagsomkostninger.

Foraaavdt nu Indstævnte har bestridt, at Huset Christiansen, Schier & Co. i West Hartlepool, der under 2den December 1869 med Sagsøgeren have oprettet det Certeparti, hvorpaa Sagsmaalet grundes, virkelig vare, som det i Certepartiet hedder, Agenter for Befragteren, saavel som at han selv eller Carl Madsen ere Agenter for Christiansen, Schier & Co., er der ikke under Sagen tilveiebragt nogen nærmere Oplysning, som kunde berettige til imod saadan Protest at statuere Tilstedeværelsen af et Fuldmagtsforhold imellem Huset i West Hartlepool og Indstævnte eller Grosserer Carl Madsen her paa Stedet. Indstævnte vil som Følge heraf ikke personlig kunne tilpligtes at betale de Overliggedagspenge m. v., som Sagsøgeren i Medfør af Certepartiet maatte kunne gjøre Krav paa; men der kan alene blive Spørgsmaal om en Ret for Sagsøgeren efter hans alternative Paastrand til for sit Tilgodehavende i den Henseende at holde sig til Ladningen i Henhold til Grundfætningen i D. L. 4—3—11.

Det er i Certepartiet utrykkelig bestemt, at Skibet blev at lade i 6 Dage efterat det var færdigt, at der for hver Overliggedag skulde betales 4 £., og at Skibets Eier skulde have en ubetinget Tilbageholbelsesret i Ladningen, men ogsaa alene have at holde sig til den som Sikkerhed for og for Betaling af al Fragt, Overligge=Godtgjørelse eller andet Krav. Indstævnte mener imidlertid, at disse Bestemmelser i Certepartiet saavel som den almindelige Regel om Skipperens Tilbageholbelsesret med Hensyn til Ladningen for Fragten m. v. maa være uden Betydning ligeoverfor ham saavel som for Grosserer Madsen, der efterat have modtaget Connossementet igjen har overdraget det til Indstævnte, eftersom dette Connossement er reent og klart, og da Sagsøgeren navnlig har forsømt paa samme at gjøre nogen Bemærkning eller tage nogen Reservation med Hensyn til det ham formeentlig tilkommende Krav paa Overliggedagspenge, idet han har indskrænket sig til i den Anledning at neblægge Protest for Christiansen, Schier & Co. i West Hartlepool. Indstævnte har i denne Henseende nærmere udviklet, at det formeentlig hjemles baade ved Sagens Natur og Lovgivningens Grundfætninger, at man maa kunne stole paa, at der ikke hviler særegne Børder paa et reent og klart Connossement, uden hvilket et saadant ikke vilde kunne være Gjenstand for raff og livlig Omfætning i Handelen.

Ligesom dog den paaberaabte Grundfætning i Frdn. 9de Februar 1798 neppe er anvendelig paa Connossementer, foraaavdt Talen er om Forpligtelse til at betale de paa selve Ladningen hvilende Krav, saaledes skjønnes det ikke rettere, end at Rjøberen af Connossementet deels efter de i Almindelighed i dette Forhold gjældende Regler deels særligt ifølge sammes Indhold maatte være fattet paa, at der muligens ifølge Certepartiet kunde hvile visse Krav paa Ladningen udenfor det egentlige iøvrigt ikke i Connossementet nævnte Fragtbeløb. Det hedder nemlig i Connossementet, at Ladningen skal afleveres „til

Ordre eller Befulsbægtigebe, imod at han eller de betale Fragt med alt andet Stipuleret ifølge Certepartiet," og det er ganske vilkaarligt, naar Indstævnte har villet have disse sidste Ord alene refererede til Mæglerprovision og deslige, men ikke til Piggedagsgøbtgjørelse, som ifølge sit Væsen dog maa anses som en Deel af det af Forfrageren betingede Vederlag. At det ikke er ualmindeligt, og at det vel kan være rigtigt eller dog forsigtigt at gjøre Bemærkning paa Connossementet angaaende Krav paa Overliggedagspenge, tør vistnok ikke benægtes; men deraf følger ikke, at en saadan Reservation skulde være nødvendig, og maa det derhos i dette Tilfælde bemærkes, at Sagsøgeren, efter hvad han har anført, fra først af vægrede sig ved at underkrive Connossementet, fordi det ikke havde nogen Paategning om Piggedagspenge, medens han dog ikke meente at kunne fastholde denne Vægring, efterat han havde nedlagt Protest i den Anledning, da han ifølge Certepartiet var forpligtet til at underkrive Connossementerne, saaledes som de præsenteredes ham, „men uden Præjudice for dette Certeparti.“

Det næste Spørgsmaal bliver da, om Sagsøgeren virkelig har Krav paa Overliggedagspenge, og da hvormange. Da det imidlertid er oplyst, at Sagsøgeren har meldt sig færdig til at indtage Ladning den 6te December f. A., og at Indladningen først blev færdig den 21de December, og da der ikke blot Intet er fremkommet til Undsfylbning for, at Indladningen først begyndte Mandagen den 13de December, hvorved 5 Dage, fra 7de til 11te December, spildtes, men der fremdeles efter de foreliggende Oplysninger ikke er Tvivl til at statuere, at de flere Dages Standsning med at indlade Kul i de efterfølgende 9 Dage har været foranlediget af Skipperen, Skibet eller dets Mandskab, eller at Indladningen ikke skulde kunne have været tilendebragt i de bestemte 6 Dage, sees det ikke bedre, end at Sagsøgerens Forbring paa Erstatning for 8 Overliggedage á 4 R. er begrundet. Tilgemaade maa hans Paastrand om Gøbtgjørelse for Udgifterne til de saavel i West Hartlepool som her optagne Protester anses besøiet, hvorved bemærkes, at, om Optagelsen af disse Protester end ikke maatte kunne betegnes som nødvendig for Bevarelsen af Sagsøgerens Ret ligeoverfor alle Vedkommende, lader det sig dog ikke benægte, at han havde naturlig Opfordring til paa en saadan i Skibsfarten almindelig Maade at constatere de factiske Forhold, og at han ikke havde viist nogen Forsømmelse med at fremsætte sit Krav og opfordre de Vedkommende til at fyldestgjøre det.

I det altsaa Sagsøgerens Paastrand paa den ovenfor angivne Maade i det Hele vil blive at tage tilfølgende, findes Sagens Omkostninger efter Omstændighederne derhos at burde tilkjendes ham hos Indstævnte med 40 Rd.“

Nr. 275.

Advocat Henrichsen  
contra**Rasmus Michelsen** (Defensor Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af et ham den 4de August 1870 givet Polititilhold og for Forvansking af Fattigvæsenets Eienbele.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste October 1870: „Arrestanten Rasmus Michelsen bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsenes Tvangsarbeidsanstalt i 60 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hebbes del: „Da Arrestanten Rasmus Michelsen, som er født den 5te December 1833 og blandt Andet ved denne Rets Dom af 28de Mai 1867 anseet deels i Medfør af Straffelovens § 306 efter samme Lovs § 243, deels i Medfør af Planen af 1ste Juli 1799 § 157 jfr. Placaterne af 19de December 1832 og 9de October 1833 § 2 efter Loven af 3die Marts 1860 § 3 med Forbedringshunsarbeide i 18 Maanedes og ved Samø Birk's Etrarets Dom af 12te August forrige Aar efter Straffelovens § 231 og § 246 og sidstnævnte Lovs §§ 1 og 3 med lige Arbeide i 1 Aar, ved egen Tilståelse og det iøvrigt under nærværende Sag Dplyste er overbevist at have imod et ham til Kjøbenhavns Politis Protocol over mistænkelige Personer den 4de August dette Aar under sædvanlig Straffelovstrusel givet Tilhold den 12te forrige Maaned uden Tilladelse forladt Lade-gaarden, hvor han var indlagt under Fattigvæsenets Forjorg, og at have af de ham af dette til Brug overladte Beklædningsgjenstande solgt en Skjorte og et Par Beenklæder, vil han igjen være at ansee efter Loven af 3die Marts 1860 § 1 sammenholbt i Medfør af de oven citerede Lovbestemmelser af 1799, 1832 og 1833 med denne Lovs § 5, og findes Straffen at burde bestemmes til Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsenes Tvangsarbeidsanstalt i 60 Dage.“

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup>. 31.

Den 25de November.

1870.

---

---

## Anden ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 2den November.

Nr. 268.

Advocat Liebe (ved Klubien)

contra

- 1) **Rasmus Pedersen**, 2) **Lars Olsen** og 3) **Hans Sørensen** (Defensor Nellemann),

der tiltales, Førstnævnte for at have forledet Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten og for ulovlig Brændeviinshandel og de tvende Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Antvorskov Birkis Extraretsdom af 17de Mai 1870: „De Tiltalte, Høier Rasmus Pedersen samt Huusmændene Lars Olsen og Hans Sørensen, samtlige af Kjeldstrup, bør hensættes, de to Førstnævnte hver især i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, og bør Tiltalte Rasmus Pedersen endvidere betale en Bøde af 20 Rd. til Sorø Amts Fattiggæse. Samtlige Tiltalte bør derhos Een for Alle og Alle for Een udrede de af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Reichmann 5 Rd. og til Defensor Procurator Hartnack 4 Rd. Den idømte Bøde at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forfnydelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Randsboer- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de September 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog

at Straffetiden for Tiltalte Hans Sørensen bestemmes til 40 Dage. 3 Salair til Procuratorerne Engberg og Winther for Overretten betale de Tiltalte, Høfer Rasmus Pedersen, Huusmand Hans Sørensen og Huusmand Lars Olsen, Alle af Kjeldstrup, Een for Alle og Alle for Een, 5 Rd. til hver. Den idømte Mulct at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærb efter Loven."

#### Høiesterets Dom.

Forsaavidt Rasmus Pedersen er sigtet for ulovlig Brændeviinshandel, bliver Sagen, der i denne Henseende ikke har en appellabel Gjenstand, at afvise. Iøvrigt vil den inbankede Dom i Henhold til de i samme ansførte Grunde være at stadfæste.

#### Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt Rasmus Pedersen er sigtet for ulovlig Brændeviinshandel, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Mellemann for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Antvorskov Birkis Extraret hertil inbankede Sag er det ved den af de Tiltalte, Høfer Rasmus Pedersen, Huusmand Hans Sørensen og Huusmand Lars Olsen, alle af Kjeldstrup, afgivne med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaelse — hvorved bemærkes, at der efter L. 1—15—1 intet Hensyn kan tages til Rasmus Pedersens ved Intet bestyrkede Tilbagekalbelse af Tilstaelsen — godtgjort, at Høfer Rasmus Pedersen har gjort sig skyldig i ulovlig Brændeviinshandel, idet han uden dertil at være berettiget baade har solgt og udsfjænket Brændeviin, og at han, da der i den Anledning blev indledet Undersøgelse imod ham, har forledet de to andre Tiltalte til at afgive urigtig Forklaring, idet han til de to Tiltalte, som han vidste vare indskalbte for at afgive Vidnesforklaring i Sagen, og som havde sagt til ham, at de jo ikke kunde nægte, at de havde kjøbt Brændeviin hos ham, har sagt, at de kun havde faaet det tiltaans, hvormed Meningen var, at han vilde have, at de Tiltalte skulde forklare saaledes for Retten, og for yderligere at stemme dem til sin Fordeel, tracterede han dem med Ol og Brændeviin, kort sændend de skulde møde til Vidnesforklaringen.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte Hans Sørensen har afgivet en ubestemt og vakkende Vidnesforklaring, idet han snart tilstod at have

kjød Brændeviin hos førstnævnte Tiltalte, snart benægtede dette, foregivende, at han havde faaet det tillaaens, ligesom han ogsaa indrømmede ofte at have drukket Brændeviin i Snapseviis hos Tiltalte, men forklarede frem og tilbage, om, hvorvidt han havde givet Betaling herfor, og Tiltalte Lars Olsen forklarede, at han vel havde faaet Brændeviin udleveret hos Rasmus Pedersen, men Alt, hvad han havde faaet udleveret, var isorveien bestilt af ham.

Først efterat begge de Tiltalte vare anholdte, vedgif de, at deres For-  
klaring var urigtig, og at de havde kjøbt Brændeviin af Rasmus Pedersen, og Hans Sørensen vedgif navnlig, at han af og til havde drukket  $\frac{1}{2}$  Pægl Brændeviin i Tiltaltes Boutik og herfor erlagt Betaling. Deres urigtige Forklaring var afgiven deels for ikke at bringe Rasmus Pedersen i For-  
legenhed, deels forbi han havde forledet dem dertil. Af de Tiltalte er Rasmus Pedersen født 1827, Hans Sørensen 1807 og Lars Olsen 1812. Lars Olsen er ved Antvortskov Birks Extraretsdom af 3die Juni 1843 for fornærmelige Bøsthyldninger mod Øvrigheden anset med en Mulct af 10 Rd., men ellers findes Ingen af dem tiltalt eller straffet.

De Tiltalte ere for deres ovenomhandlede Forhold ved den indtænkte Dom ansete, Rasmus Pedersen efter Straffelovens § 146, cfr. § 52, og Lov 29de December 1857 §§ 77 og 78 med en Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød og 20 Rd. Mulct til Sore Amtsattigkasse, Hans Sørensen efter Straffelovens § 146 cfr. § 23 med 60 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængelst og Lars Olsen efter Straffelovens § 146 med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, og da dette maa billiges, dog saaledes, at Straffetiden for Hans Sørensen findes at kunne nedsættes til 40 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bil-  
liges, med den nævnte Forandring være at stadfæste."

Nr. 264.

Advocat Klubien

contra

**Hans Peter Valdemar Tørgensen** (Defensor Liebe ved  
Nellemann),

der tiltales for at have forsøgt ved Vold at tiltvinge sig Samleie med et Pigebarn under 16 Aar eller i alt Fald for at have for-  
søgt at forføre dette Pigebarn til Utugt.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de September 1870:  
„Tiltalte Hans Peter Valdemar Tørgensen bør straffes med For-  
bedringshuusarbeide i 18 Maanedes samt udrede denne Actions  
Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Pro-  
curatorerne Ronge og Bloch, med 6 Rd. til hver. At efterkommes  
under Afdærb efter Loven.“

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Løbe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Hans Peter Valdemar Sorgenen, der er født den 26de Februar 1845 og ikke funden tidligere straffet, for at have forsøgt ved Vold at tiltvinge sig Samleie med et Pigebarn under 16 Aar eller i alt Fald for at have forsøgt at forføre dette Pigebarn til Utugt anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Dplysle stemmende Tilskaaelse beviist, at han den 14de Juni d. A. 2 Gange har paa sin Bopæl forsøgt med Vold at faae legemlig Dmgang med et til hans Huusstand hørende den 12te Marts 1856 født Pigebarn.

Den første Gang kastede han bemeldte Pigebarn i saadan Hensigt med Magt paa Ryggen om i en Seng, og efterat have løftet hendes Klæder op og fremtaget sit mandlige Lem lagde han sig ovenpaa hende og bestræbte sig for at bringe hendes Laar fra hinanden, idet han samtidigt dermed støbte sit mandlige Lem imod disse; men da hun gav sig til at skrige og græde, lod han hende i Fred. Han blev derpaa liggende i Sengen, medens hun gif hen ved et Bindue.

Den anden Gang, kort Tid efter det første Forsøg, styrte Tiltalte sig over Pigebarnet, som stod ved det omhandlede Bindue, og bar hende hen i Sengen, hvor han igjen behandlede hende paa samme Maade som ovennævnt; men da han, fordi hun denne Gang ligesom ogsaa den første Gang gjorde al den Modstand, hun kunde, ikke i Sengen kunde faae sin Billie med hende, lagde han hende ned paa Gulvet. Her lagde han sig ovenpaa hende, og efterat det var lykkes ham at splitte hendes Laar ad, vedblev han at støbe med sit mandlige Lem imellem samme mod hendes Kjønnsdele, indtil Sæden gif fra ham.

Efter Pigebarnets Mening skal Tiltaltes mandlige Lem den sidste Gang have været inde, om end ikke langt inde, i hendes Kjønnsdele, men da disse ifølge den under Sagen af Retslægen afgivne den 19de Juni d. A. daterede Erklæring dengang befandtes fuldstændigt ubeskadigede og sunde uden noget Tegn paa anvendt ydre Vold, saa kan der i alt Fald ikke blive Tale om, at Tiltalte har suldbyrdet Samleie med Pigebarnet.

Sidsnævnte, som afvigte 4de Juni var kommet i Tiltaltes Huus for at gaae tilhaande og herfor havde Logis og Kost hos Tiltalte, var af denne lige fra Begyndelsen af jævnlig blevet behandlet paa en meget usædelig

Maade og gjentagne Gange blevet anmodet om at tilstede ham legemlig Dmgang med sig, men blev desuagtet i Tiltaltes Huus uden at beklage sig for Nogen, navnlig ikke for Tiltaltes Hustru eller sine Forældre, over Tiltaltes Forhold imod hende, og da hun den 14de Juni d. A. første Gang havde været Gjenstand for Tiltaltes Forsøg paa at tiltvinge sig legemlig Dmgang med hende, blev hun dog i det Værelse, hvori de dengang begge opholdt sig, og det uagtet en 3die Person's Tilstedekomst og Ophold i Værelset i en kort Tid maatte have sat hende istand til at sætte sig i Sikkerhed for en Gjen-tagelse af Tiltaltes Vold, og efter samtlige disse Omstændigheder kunde der være Grund til at formode, at Pigebarnet ikke har været ganske uwilligt til at hengive sig for Tiltalte.

Men da hun har forklaret, at hun fandt sig i Tiltaltes Usædeligheder, fordi hun, naar hun forlod hans Huus, ikke havde noget Sted at tage hen, at hun ikke beklagede sig for Tiltaltes Hustru, fordi det generede hende at gjøre det, og at hun ikke benyttede sig af den ovenomtalte 3die Person's Tilstedekomst, fordi denne kun et Øieblik opholdt sig i Værelset, og de i denne Forklaring angivne Bevæggrunde, navnlig naar hensees til Pigebarnets Alder, nok kunne tænkes at have bevirket hendes foran ommeldte Forhold ligeoverfor Tiltaltes Udsæd imod hende, skjøndt enhver kjæbelig Forbindelse med denne var hende imod, og derhos Tiltalte selv ikke vil have haft nogen Bevidsthed om, at der var en Tilbøielighed hos Pigebarnet til at søie hans Dnske, og altsaa ei heller kan have handlet under Indtrykket af en slig Bevidsthed, saa maa Tiltaltes heromhandlede Forhold blive at tilregne ham som Forsøg paa Voldtægt.

Som Følge heraf vil Tiltalte blive at dømmes efter Straffelovens § 168 jfr. § 46, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes.

Nr. 272.

Advocat Nellesmann

contra

**Mette Marie Olsen** (Defensor Klubien),

der tiltales for Betleri.

Rougsø, Sønderhald og Østerliisberg Herreders Politiretsdom af 27de Juli 1870: „Tiltalte Mette Marie Olsen af Ørsted bør hensættes til Arbejde i 1 Maaned i Tvangsarbejdshuset i Mariager. Tiltalte bør derhos udrede denne Sags Omkostninger. Alt efterkommes under Udsæd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 12te September 1870: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffen bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator



Fasting, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

For det af Tiltalte forøvede Væleri er hun ved den ind-  
 ankede Dom retteligen anset med Straf efter Lov 3die Marts  
 1860 § 3, men Straffen findes efter Omstændighederne at burde  
 bestemmes til Arbejde i vedkommende Tvangsarbejdsanstalt i 18  
 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger vil Dommen være  
 at stadfæste.

### Thi kendes for Ret:

Mette Marie Olsen bør hensættes til Arbejde i  
 Tvangsarbejds huset i 18 Dage. I Henseende til  
 Sagens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom  
 ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne  
 Nellemann og Klubien for Højesteret betaler Til-  
 talte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Om Tiltalte Mette  
 Marie Olsen, der under nærværende Sag sigtes for Væleri, er det ved  
 hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at hun,  
 der har Bolig i Ørsted fattighuus og ved Kongsø m. fl. Herreders Politi-  
 retsdom af 7de Juli 1869 er for Væleri dømt til simpelt Fængsel i 6 Dage,  
 men som isvrigt ikke sees tidligere at have været straffet, har, efterat den  
 nævnte Dom var overgaaet hende, atter gjort sig skyldig i Væleri, idet hun  
 beels har vælet i Ørsted Sogn og beels ogsaa i sidste Sommer har vælet i  
 andre Sogne, navnlig i Fousing.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er 40 Aar gammel og arbejdsfør,  
 er ved den paaankede Politiretsdom anset med Straf efter Lov 3die Marts  
 1860 § 3 for gjentaget Væleri, men den hende ved bemeldte Dom idømte  
 Straf af 1 Maanedes Arbejde i Amtets Tvangsarbejds huus findes efter Sagens  
 Omstændigheder at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Med  
 denne Forandring i Straffen vil Politiretsdommen, hvis Bestemmelse om  
 Sagens Omkostninger billiges, være at stadfæste."

---

Nr. 281.

Advocat Nellemann

contra

**Maren Nielsdatter**, Christens Jensens Enke (Def. Levinsen),  
 der tiltales for Vædergeri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 23de April 1870: „Tiltalte Maren Nielsbatter, Christen Jensens Enke, bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Saa vil hun endvidere i Erstatning til Huusmand Niels Svendsen af Birkmose have at betale 3 Rd. 5 Mk., ligesom hun ogsaa vil have at udrede Actionens Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor Procurator Valeur og Defensor Procurator Braff 3 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 22de August 1870: „Tiltalte Maren Nielsbatter bør henseendes i simpelt Fængsel i 2 Dage. I Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Sfaacsen, i Salair hver 5 Rd., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

I Henselb til de i den indbankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indbankede Doms Præmisfer hedder det: „Under denne Sag tiltales Maren Nielsbatter, Christen Jensens Enke for Bedrageri.

Ved en den 30te Juli f. A. hos Tiltalte affholdt Udlægsforretning til Fjlbefsigjorelse for en af Aftægtsmand Niels Svendsen over Tiltalte erhvervet Dom blev der gjort Udlæg for Dommens Paalydende med Renter og Omkostninger til et Beløb af 12 Rd. 9 ß i en gammel Kiste, en Spinderok og nogle andre ubetydelige Løssøregjenstande tilsammen af Værdi 4 Rd., idet Tiltalte angav, at hun intet videre eiede, hvorhos Tiltalte, der beholdt de udlagte Gjenstande i sin Besiddelse, blev — som det i Forretningen hedder — gjort bekendt med Virkningen af det påførte Udlæg. Ved den til den 20de October næstefter berammede Auction over det udlagte erklærede Tiltalte imidlertid, at hun, kort efterat Udlæget var gjort, havde solgt de udlagte Gjenstande med Undtagelse af en gammel Stol af Værdi 1 Mk., der var til-

stebe, for at skaffe sig Fødevarer, for hvilke hun var aldeles blottet, og efterat fornævnte Niels Svendsen i denne Anledning havde begjært Tiltalte offentlig dragen til Ansvar og straffet, har Tiltalte gjentagende tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at hun, efterat Udlæget var steet, har solgt de ommelbte Gjenstande, som hun har udsagt, i Nød og Betryk for at skaffe sig Penge til Fødemidler.

Det af Tiltalte saaledes vedgaaede Bedrageri vil efter sammes libet bethyende Grad og de øvrige dermed forbundne særegne Omstændigheder være at hense under Straffelovens § 256, og Straffen for hende, der er født i Mæret 1811 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Dage.

§ Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger findes det at kunne have sit Forblivende ved Underretsbommens Bestemmelser, og bemelbte Dom vil saaledes forjaavidt være at stadfæste."

### Torsdagen den 3die November.

Nr. 263.

Advocat Nellemann

contra

**Nicoline Sophie Madsen**, Hvids Hustru (Def. Bunken), der tiltales for Overtrædelse af Bestemmelsen i almindelig borgerlig Straffelovs § 182.

Fredericia Rjøbstads Extrarets Dom af 20de Juni 1870: „Tiltalte Nicoline Sophie Madsen, Værtshuusholder Hvids Hustru, bør hense i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Anklageren Procurator Broe 5 Rd. og til Forsvareren Kammerraad Procurator Valeur 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 12te September 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Saa udreder og Tiltalte i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Morville, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

### Høiesterets Dom.

§ Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

§ Salarium til Advocat Nellemann og Etatsraad

Bunten for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Nicoline Sophie Madsen, Værtshuusholder Hvids Hustru, for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte, hvis Mand driver Værtshuushold i Fredericia, har i April Maaned d. A. i et Tidrum af 11 à 12 Dage haft et af Politiet efterlyst offentlig Fruentimmer fra Odense tilhuse, ligesom det endvidere er godtgjort, at dette Fruentimmer i det hende af Tiltalte overladte Værelse, hvortil der er Indgang fra Skjænkstuen i Beværtningen, har for Betaling bedrevet Utugt med de Gæster, der besøgte Værtshuset.

Medens nu Tiltalte i det første Forhør i det Hele havde vedgaaet Rigtigheden af det ovennævnte Fruentimmers Forklaring, der navnlig gaar ud paa, at Tiltalte viste Gæsterne ind til hende, at Tiltalte i de sidste Dage af hendes Ophold, da Døren mellem hendes Kammer og Skjænkstuen var aflaaet, for at hun ikke skulde blive funden af Politiet, medens Tiltalte havde Nøglen, selv lufkede Gæsterne ind til hende, samt at Tiltalte modtog af de Penge, hun saaledes fortjente, nogle Mark daglig, uden at der forøvrigt var nogen Aftale mellem dem angaaende Betalingens Størrelse, har Tiltalte i et senere Forhør benægtet at have luffet Gæster ind ad den omskrevne aflaaede Dør, med Tilføiende, at hun, der i det første Forhør var under Anholdelse, alene afgav ovenangførte Tilstaaelse for at komme paa fri Fod, ligesom Tiltalte endvidere under et efter Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør har benægtet at have været vidende om, at Fruentimmeret bedrev Utugt med Betaling i hendes Huus, og at hun har modtaget Penge af Fruentimmeret, hvorhos Tiltalte ligeledes nægter at have modtaget Fruentimmeret i sit Huus for at trække Gæster til Huset, medens hun vil have modtaget hende, der foregav, at hun kun vilde være der et Par Dage, fordi hun kjendte hende fra tidligere Tid.

Ligesom imidlertid Tiltaltes Tjenestepige, skjøndt efter sin Forklaring af Tiltalte opfordret til at forklare i modsat Retning, har edelig bevidnet, at det ovennævnte Fruentimmer strax efter sin Ankomst gik omkring i Gæstestuen og opførte sig uanstændigt mod Gæsterne, hvorpaa disse først enkeltviis, senere samlede gik ind til Fruentimmeret i Kammeret ved Siden af, at Tiltalte var tilstede i Gæstestuen hele Dagen og saaledes nødvendigviis maatte vide, hoad der foregik, samt at Tiltalte oftere om Morgenen har viist Mandspersoner ind til bemeldte Fruentimmer, skjøndt hun vidste, at Sidstnævnte endnu ikke var staaet op, saaledes have flere af de Mandspersoner, der have bedrevet Utugt med Fruentimmeret, medens hun var tilhuse hos Tiltalte, edelig bevidnet, at de i de første Dage, da Døren ikke var aflaaet, oftere i Tiltaltes Paaahyn og tilbedels efter Anviisning af hende gik ind i Kammeret for at bedrive Utugt med det nævnte Fruentimmer.

Ligesom det nu efter det Anførte ikke kan antages, at det har været

uden Tilstaetses Vidende, at det nævnte Fruentimmer har ladet sig bruge i Tilstaetses Huus til Utugt mod Betaling, men det meget mere maa antages, at Tilstalte har givet Leilighed dertil, saaledes maa det ogsaa efter samtlige Omstændigheder antages, at Tilstalte, hvis Fragaelse af hendes tidligere Forklaring om at have modtaget Penge af det ommeldte Fruentimmer er i Strid med hendes Mand's og Søsters Forklaring, har havt Fordeel deraf, navnlig ogsaa ved Forøgelse i Søgningen til Bærtshuset.

Tilstalte, der er født i 1841 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, maa derfor være at anses efter Straffelovens § 182, og da den hende ved Underretsdømmen idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste."

### Fredagen den 4de November.

#### Nr. 245. Directionen for Kjøbenhavns Commer- Tivoli (Advocat Henriksen)

contra

Mademoiselle **Ernesta Bioletti** (Adv. Hindenburg efter Ordre),  
betræffende Parternes Mellemværende i Anledning af en mellem  
dem indgaaet Contract om Sidstnævntes Engagement ved Tivoli  
i Egenstaf af „første Danserinde“.

Kjøbenhavns Gjæsterets Kjendelse af 21de Juni 1870: „Den  
begjærte Udmeldelse af Skjønsmænd kan ikke finde Sted.“

Samme Rets Kjendelse af 28de Juni 1870, hvorved eragtedes:  
„at, da de ommeldte Dvæstioner væsentlig gaae ud paa et Skjøn over  
Indstævntes personlige Færdigheder og hendes Egenstaf som  
Kunstnerinde, hvilket Vidnet, der har erklæret sig som usagkyndig  
med Hensyn til Dans, ikke kan bedømme, kunde de 2de ommeldte  
Dvæstioner ikke forelægges Vidnet.“

Samme Rets Dom af 29de Juli 1870: „Indstævnte Mada-  
moiselle Ernesta Bioletti bør for Tiltale af Citanterne, Directionen  
for Kjøbenhavns Sommertivoli, i denne Sag fri at være. Pro-  
cessens Omkostninger ophæves.“

#### Hjæsterets Dom.

Forsaaavidt Citanterne have paaanket den ved Hjæsteretten den  
21de Juni sidstleeden affagte Kjendelse, hvorved en af dem begjært  
Udmeldelse af Skjønsmænd blev nægtet, bemærkes, at dette Resultat

endog blot af den Grund maa billiges, at der efter Indholdet af Begjæringen om Udmeldelsen og den mellem Parterne oprettede Contract ikke forelaa noget brugeligt Grundlag for et Skjøn af saadan Befæffenhed som det attraaede. Som Følge heraf vil Citanternes principale Paastrand for Høiesteret om Sagens Hjemviisning til Erhvervelse af den tilsigtede Skjønnsforretning ikke kunne tages tilfølgende, og ligesaa lidt findes der Føie til efter deres subsidiaire Paastrand at hjemvise Sagen til hyderligere Vidnesføring angaaende de i en den 28de s. M. affagt Kjendelse omhandlede to Vidnespørgsmaal, idet disses Besvarelse af det paagjældende Vidne maatte blive uden al Indflydelse paa Sagens Udfald. I Henhold hertil vil Gjæsteretsdommen, som Citanterne ikke have fordret prøvet i Realiteten, efter Indstævntes Paastrand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Advocat Hindenburg tilkommende Salair, som bestemmes til 60 Rd., at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsterettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd. Advocat Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

---

I Præmisserne til Kjendelsen af 2de Juni hedder det: „Da Indstævnte Mademoiselle Ernesta Bioletti udtrykkelig har protesteret imod Citanternes, Directionen for Kjøbenhavns Sommertivolis, Begjæring om 2de sagkyndige Mænds Udmeldelse til at afgive Skjøn over hendes Egenstaber, legemlige Udvikling og Færdigheder som Dandsferinde, og da der ligelidet i Lovgivningen eller dennes Grundfætninger som i den med Indstævnte oprettede Contract haves nogen Hemmel til imod hendes Villie at foretage et saadant Skjøn over hendes Person og legemlige Færdigheder som det, Citanterne intendere, vil hendes Protest blive at tage til Følge.“

I den indante Doms Præmisses hedder det: „Under Angivende af, at Indstævnte Mademoiselle Ernesta Bioletti skulde have misligholdt en den 5te Mai d. A. i Paris oprettet Contract, hvorved hun lod sig engagere til i Tidsrummet fra 15de Mai til 15de September d. A. at gjøre Tjeneste paa Etablissementet „Kjøbenhavns Sommertivoli“ i Egenstabs af „første Dandsferinde“ med Forpligtelse til at arrangere Dandsetoure for 2 Dandsferinder, evere Noder m. v., have Citanterne Directionen for Kjøbenhavns

Sommertivoli anlagt nærværende Sag mod hende med Paastand om, at den ovennævnte Contract af 5te Mai d. A. bliver ophævet, forsaavidt der af samme kan udledes noget Krav for Indstævnte imod Citanterne, saa at Indstævnte tilpligtes strax at fratræde sin Virksomhed i Etablisementets Tjeneste, at tilbagebetale det oppebaarne Honorar af 1050 Fr. — til hvilket Beløb hendes maanedlige Gage ved Contracten var fassat — og de af Citanterne for hende og hendes Lebsagerinde betalte Reiseudgifter af ialt 120 Rd. 13 S, samt Indstævnte endeligen tilpligtes at betale Citanterne i Genhold til § 11 i den nævnte Contract en Bøde af 1200 Fr. med Renter af samtlige Beløb 5 pCt. fra Stævningens Dato den 9de Juni d. A. eller i alt Falb Erstatning efter Rettens eller uvillige Mænds Skjøn for det Tab, hun har forvoldt Etablisementet, samt endelig Sagens Omkostninger skadesløst.

Den ommeldte af Citanterne paaantebe Misligholdelse af Contracten skulde bestaae deri, at Indstævnte formeentlig aldeles mangler de Egenstaber og Færdigheder, der ere nødvendige saavel for overhovedet at kunne overtage et Engagement som første Danbserinde navnlig mod et saa rundeligt Vederlag som det i Contracten fassatte som for at kunne arrangere Danbsetoure for 2de Danbserinder, ligesom hun heller ikke skal have opfyldt den hende efter Contracten paahvilende Forpligtelse til at levere Noder.

Indstævnte, der paaftaaer sig frjunden for Citanternes Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, har, næst at benægte Citanternes Ansøgte om, at hun skulde mangle de nødvendige Egenstaber og Færdigheder som første Danbserinde, derhos gjort gjældende, at hun af Citanternes Besuldmægtigebe i Paris er antaget, uden at denne hendes Antagelse er gjort afhængig af nogen Prøve eller Debut, og uden at Contractens Gyldighed er gjort afhængig af hendes større eller mindre Talent eller af den større eller mindre Lykke, hun maatte gjøre hos Publicum, saa at det, da Contracten Intet indeholder om, hvad og hoormeget der forbrebes af hende i Retning af Danb, forsaavidt maa være ligegyldigt, om hendes Præstationer ikke have svaret til Directionens Forventninger eller ikke ere faldne i Publicums Smag.

At Indstævnte, der er optraadt paa Tivolis Theater hver Aften fra den 21de Mai til den 17de Juni d. A., i en saadan Grad, som af Citanterne angivet, skulde mangle de Egenstaber og Færdigheder, der ere nødvendige for en Danbserinde, navnlig en første Danbserinde, er imod Indstævntes Nægtelse ikke tilstrækkelig beviist. Men om det endog antages, at Indstævntes Præstationer paa Theatret i Tivoli ikke have været udsførte med Talent eller have vundet Publicums Bifald, saa maa det paa den anden Side bemærkes, at der, som fra hendes Side er gjort gjældende, ikke i den med hende oprettede Contract fra Citanternes Side er stillet bestemte Fordringer til hende i Henseende til hendes Færdighed som Danbserinde; thi forsaavidt Citanterne i denne Henseende have lagt speciel Vægt paa Udtrykket „første Danbserinde“, da er det ikke opløst, at dette Udtryk skulde have nogen særlig Betydning i Kunstsproget som forudfattende en bestemt høiere Grad af kunstnerisk Færdighed, ligesom det

ogſaa med Fjæ fra hendes Side er anført, at Betydningen af dette Udtryk i ethvert Fald maa rette ſig efter Forholdene, hvorunder den Paagjældende ſkal optræde, ſaa at Fordringerne til kunſterliſt Udbannelse ikke kunne være ſaa ſtore, hvor der ſom her er Tale om Dands paa et aabent Theater, hvortil Etabliſſementets Beſøgere have Udgang uden ſærlig Betaling.

Naar Titanterne endvidere have paaberaabt ſig, at der er tilſtaaet Indſtævnte et meget rundeligt Honorar, ſaa at der paa Grund deraf formeentlig ogſaa maatte kunne ſtilles ſtørre Fordringer til hende, da ſees denne Omſtændighed ei at kunne tillægges nogen Vægt, da Titanterne dog ikke ſamtidigt dermed have i Contracten tilljendegivet, hvad og hvormeget der forbredeſ, eller have truffet de fornødne Forholdsregler for at ſikre ſig, at den, der blev antaget, i kunſterliſt Udbannelse ſvarede til de Fordringer, Honorarets Størrelſe ſkulde forudſætte. Da der fremdeles ikke imod Indſtævntes Benægtelſe er fremkommet Beviis for, at hun i andre Henseender ſkulde have miſligholdt Contracten, vil hendes Paastand om Friſindelſe blive at tage tilfølg.

Proceſſens Omkoſtninger findes efter Omſtændighederne at burde hæves.“

Nr. 221.

Etatsraad Buntzen

contra

**Hans Pedersen og Jens Peter Petersen** (Def. Hansen),  
der tiltales for falſk Forklaring for Ketten.

Stevens Faxe Herredens Extrarets Dom af 9de Februar 1870:  
„De Tiltalte, Jens Peter Petersen, Hans Pedersen og Lars Larsen, bør hver iſær henſættes i Fængſel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage ſamt Tiltalte Chriſtiane Sophie Pedersen i Fængſel paa ſædvanlig Fangekoſt i 8 Dage; denne Tiltalte vil derhos have at udrede foruden Omkoſtningerne ved Executionen af hendes Straf  $\frac{1}{4}$  af de Actor og Defenſor, Procuratorerne Rye og Nielsen, henholdsvis tillagte Salairer af 12 Rd. og 10 Rd., hvorimod de 3 første Tiltalte ville have at betale in solidum  $\frac{3}{4}$  af de nævnte Salairer tilligemed Sagens øvrige Omkoſtninger. At efterkommes under Afſærd efter Loven.“

Landsover- ſamt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de April 1870: „De Tiltalte Jens Peter Petersen, Hans Pedersen og Lars Larsen bør straffes med ſimpelt Fængſel, Hans Pedersen i 1 Maaned og hver af de Andre i 2 Maaned. 3 Henseende til Actionens Omkoſtninger bør Underrettsdommen, ſaavidt paaanket er, ved Magt at ſtande. 3 Salair til Procuratorerne Myhlertz og Schack for



Overretten betale de Tiltalte in solidum 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Hans Pedersens og Jens Peter Petersens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Hansen for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Stevns og Faxe Herreders Extraret paa kjendte Sag, der ved Underretten endvidere angik en sjerde Person, for hvis Vedkommende Dommen ikke er appelleret, tiltales Tjenestekarlene Jens Peter Petersen og Hans Pedersen for falk Forklaring for Retten og Lars Larsen for Med=beelagtighed i denne Forbrydelse.

Det er ved de Tiltaltes egen med det isvrigt Dplyste stemmende Til=staaelse godtgjort, at de tvende Førstnævnte under et i Anledning af en i en af de til Linderstovls hørende Bygninger opkommen, formeentlig paaafat Ild=brand optaget Forhør have afgivet Forklaringer, der vare deels vitterlig usande deels tilbageholdne, for ikke at vække eller tildeels bestyrke den Mis=tanke, der strax var opstaaet imod en af deres Medtjenere, for at have paaafat Ilden, og at de ere blevne bevægede dertil af dennes Broder, Tiltalte Lars Larsen, der havde udtalt, at han ikke kunde troe sin Broder til Misgjerningen, og derfor sagde til de Medtiltalte, da de skulde i Forhør, at de ikke skulde snakke formeget om Broderen, men kun forklare „netop“, alt i den Hensigt at bidrage til, at de afgave tilbageholdne Forklaring.

De Tiltalte, der ere fødte respective den 7de December 1847, 29de Sep=tember 1843 og 17de Januar 1843 og ikke findes tidligere criminaliter straffede, ville derfor være at ansee, de tvende Førstnævnte efter Straffelovens § 146 og den Sidstnævnte efter samme § cfr. § 52 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel for Hans Pedersen, hvem S'ens sidste Membrum maa komme tilgode, i 1 Maaned og for hver af de Andre i 2 Maaned, hvorfor den indankede Dom, ved hvilken Straffen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver, forsaavidt vil være at forandre, medens den, hvis Bestemmelser om Actionens Dinkstuinger, forsaavidt paa=anket er, billiges, isvrigt vil være at stadfæste."

## Mandagen den 7de November.

Nr. 269.

Advocat Hansen  
contra**Peter Nielsen** (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extrarets Dom af 13de August 1870: „Arrestanten Peter Nielsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor Procurator N. P. Møller 5 Rd. og til Defensor Procurator Diechmann 4 Rd. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de September 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten Kothe og Hedscher betaler Arrestanten Peter Nielsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad Buntzen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Arrestanten Peter Nielsen for Tyveri anlagte og fra Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at han, der er født i 1834 og tidligere har været anseet for Udsærd i Bordingborg nordre Birk's Extraretsdom af 8de Juni 1854 med 5 Aars Forbedringshuusarbejde samt for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri ifølge Kronborg østre Birk's Extraretsdom af 15de October 1860, ved hvilken han tillige blev anseet for Løsgænger, og Bordingborg søndre Birk's Extraretsdom af 12te Mai f. A. med Fængsel paa Band og Brød, henholdsvis i 3 Gange 5 og 4 Gange 5 Dage, foruden for Betleri ifølge Bregentved Bispefeld Birk's Politiretsdom af 23de August f. A. med samme Fængsel i 5 Dage, har gjort sig paany styblig i Tyveri ved Ratten mellem den 7de og 8de Juli d. A. paa Valby og Hvidovre Marker at affjære Galerne paa over 20 Heste og tilvenbt sig Haarene ialt til

en Vægt af 8½ Pund af Værdi 24 f. Pundet. De paagjældende Tiere have frataltet Krav paa Erstatning saavel for Haarene som for Hestenes Forringelse, der er ansat til 10 Rd. for hver Hest.

Arrestanten er derfor rettelig ved Underrettsdommen anseet efter Straffelovens § 231 1ste Punctum, og da den valgte Straf af 2 Aars Forbebringelsesarbejde findes passende, samt da Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, ligeledes bifalbes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Nr. 265.

Statsraad Bunken

contra

**Sylphida Amouroux og Clement Conchon**

(Defensor Hansen),

der tiltales, Førstnævnte for Hæleri og Sidstnævnte for Tyveri.

St. Thomæ Politirets Dom af 5te Mai 1870: „De Tiltalte John Davids og Emanuel Joseph ansees med resp. 6 og 10 Slag Riis, James Deeges med 10 Rottingslag, Sylphida Amouroux med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 48 Timer og Arrestanten Clement Conchon med 30 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost. John Davids, Emanuel Joseph og Clement Conchon afholde Omkostningerne med deres Varetægtsarrest og Sidstnævnte saavelsom Sylphida Amouroux tillige Omkostningerne ved Executionen af de dem idømte Straffe. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 16de Juli 1870: „De Tiltalte, Sylphida Amouroux og Clement Conchon, bør hensesættes, Førstnævnte i Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 48 Timer, Sidstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage. Saa udrede de Tiltalte og hver for sig de af Sagen for deres Vedkommende flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

(Sluttes i næste Nr.)

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 32.

Den 2den December.

1870.

---

---

Anden ordinaire Sæssion.

Mandagen den 7de November.

Nr. 265.

Statsraad Bunken

contra

Sylphida Amourouy og Element Conchon (see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det billiges, at Sylphida Amourouy — hvis Forhold med Hensyn til de i den indseende Dom ommeldte Vænkknapper henhører under Forordningen af 11te April 1840 § 77 cfr. §§ 22 og 58 — for det øvrige af hende udbviste, i Dommen omhandlede Forhold er anseet skyldig til Straf for Hæleri efter bemeldte Forordnings § 22; og da hendes Straf findes passende bestemt ved bemeldte Dom, og dennes Straffebestemmelse med Hensyn til den for Høiesteret Medtaltale i Henhold til de i samme anførte Grunde ligeledes billiges, vil den være at stadfæste, dog at de bemeldte tvende Tiltalte idømte Omkostninger blive at udrede af dem Een for Begge og Begge for Een.

Thi kjendes for Ret:

Randsverretens Dom bør ved Magt at stande, dog at de de Tiltalte idømte Omkostninger udredes af dem Een for Begge og Begge for Een. Paa samme Maade betale de i Salarium til Statsraad Bunken

og Advocat Hansen for Høiesteret 8 bestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, forsaavidt samme for Overretten er indanket, er det om de Tiltalte Sylphida Amouroux og Clement Conchon navnlig ogsaa ved deres egne Forklaringer godtgjort, om Sidstnævnte, at han, der havde Bestjæftigelse i Cand. pharm. Hansens Bageri paa St. Thomas og havde at aftalle og ved en Karre føre om i Byen Brød til Bageriets Kunder, har i et Lidsrum af omtrent 3 Maaneder ved Afstillingen ladet et større Antal Brød end behørigt, i Reglen daglig 10, undertiden 15 for mange, gaae i Karren, hvilke han dernæst, naar Karren var kommen ind i Byen, lod sin Moder, førstnævnte Tiltalte, afhente ved sin Tjenestepige, og om Tiltalte Amouroux, at hun har modtaget og brugt de Brød, Sønnen saaledes tilsendte sig. Rigtig nok er det af denne Tiltalte angivet, at hun antog, at Brødene kun vare det hendes Søn i Bageriet tilstaaede Dvantum, som han kunde gjøre med hvad han vilde; men ligesom hun dog senere selv har indrømmet, at hun engang er gaaet i Rette med Sønnen og endog har revset ham, fordi han bragte for mange Brød, saa at der altsaa ialfald hos hende maa være opstaaet Formodning om, at han ikke kom rigtig til dem, uden at hun dog derefter lod Trafikken ophøre, saaledes er det, om det end lader sig antage, som af Clement udsagt, at den ham lovlige tilkomende Ration af 4 Brød har været indbefattet under de 10 à 15, han lod Moderen faae, i sig selv ganske usandsynligt, at hun skulde være vedbleven alvorlig at antage, at Sønnen lovlige kunde disponere over et saa stort Dvantum Brød, og hendes Angivende modsiges ogsaa baade ved Clements og Tjenestepigens Forklaringer.

Brødene havde en Værdi af 2 Cents Stykket, men Erstatning er frafalden af Bager Hansen.

Medens nu Tiltalte Conchon — hvis Forhold maa henføres under Forordning 11te April 1840 § 1 — da han, der er født paa Guadeloupe, er under 18 Aar gammel og ikke tidligere straffet, ved Politiretsdommen findes rettelig anseet efter nyseævnte Forordnings § 29 og Straffen ogsaa skjønnes passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage, maa det, da det ikke kan ansees overført Tiltalte Amouroux, at hun ved sin fortsatte Modtagelse af Brødene har med Sikkerhed vidst, men alene at hun har formodet, at de vare stjaalne, ogsaa billiges, at hendes Forhold kun er betragtet som Hæleri, saa at hun er anseet efter Forordningens § 22.

Da hun imidlertid desuden er overbevist om at have for 15 Cents affjæbt 2 ved Politiretten medtiltalte Drengene et Par til Doll. 1 vurderede Rænkknapper, som en af dem havde stjaalet, vil hun derhos, idet hendes Forklaring om, at hun antog Knapperne, der igjen ere komne tilstede, for Hittogods, ikke vil kunne forkaastes, blive at ansee efter § 58 i Forordning 11te April 1840, og findes den af hende, der ogsaa er født paa Guadeloupe, 35 Aar gammel

og ikke findes tidligere straffet her i Landet, forskyldte Straf ved den ind-  
 antebe Dom passende under Et bestemt til Fængsel paa Band og Brød i  
 5 Gange 48 Timer."

Nr. 248.

Advocat Hansen  
 contra

**Christen Madfen Bull** eller **Bull** (Defensor Klubien),  
 der tiltales for bedrageligt Forhold.

Helsing Næs Herredets Extrarets Dom af 10de Mai 1870:  
 „Tiltalte Huusmand Christen Madfen Bull eller Bull af Stag-  
 strup bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange  
 5 Dage og udrede i Erstatning til Ungkarl Mads Peter Nielsen  
 af Harring eller Procurator Esmann i Thisted det Beløb 74 Rd.  
 1 Mk. 13 ß, hvorhos fornævnte Tiltalte og de Tiltalte Huus-  
 mændene Jens Thomsen eller Jens Thomassen og Niels Eriksen  
 af Stagstrup bør hver med  $\frac{1}{3}$  udrede alle af Actionen flydende  
 Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor Kammerraad  
 Procurator Vhke 6 Rd. og til Defensor Procurator Vech 5 Rd.  
 At efterkommes under Afærd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 25de Juli 1870: „Tiltalte  
 Christen Madfen Bull bør hensættes i Fængsel paa Band og  
 Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger i 1ste  
 Instants for Tiltaltes Vedkommende bør Underrettsdommen ved  
 Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger  
 for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor samme-  
 steds, Procuratorerne Faber og Sjaacsen, 8 Rd. til hver. At  
 efterkommes under Afærd efter Loven."

#### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hansen og Klubien  
 for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Indsidder Christen  
 Madfen Bull af Stagstrup tiltales under denne Sag, som i 1ste Instants

tillige angit 2 andre Tiltalte, for hvis Bedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, for bedrageligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger udslede Tiltalte den 31te Mai 1868 en Obligation, hvorved han forpligtede sig til inden næstfølgende October Maaeneds Udgang at betale Ungkarl Mads Peter Nielsen i Harring et skyldigt Beløb af 75 Rd. og til Sikkerhed for denne Forpligtelses Opfyldelse pantsatte sin Smedie og sit Smedeværktøi samt 2 Røer, hvilken Obligation blev tinglæst den 29de October f. A., og efterat Tiltalte under 7de Mai f. A. havde om samme Gjæld indgaaet et offentligt Forlig, blev der paa Grund af Udeblivelse med et betinget Afdrag den 10de December foretaget en Udlægsforretning hos Tiltalte for Forligets Hovedstol 77 Rd. 31  $\frac{1}{2}$  med paaløbende Renter fra 12te April f. A. samt Omkostninger til Beløb 8 Rd. 62  $\frac{1}{2}$ , under hvilken Forretning Creditor imidlertid kun opnaaede Udlæg i Effecter til en samlet Værdi af 11 Rd. 4 Mk., hvilke Tiltalte paaviste som sine eneste Giendele, idet han erklærede, at han ikke saae sig istand til at betale, og at Intet af det Pantsatte længere var i hans Besiddelse, da han af Fodermangel havde solgt den ene Ko, og det Dvrige, derunder Smedien, som nu var nebrændt og bortført, var solgt af den i 1ste Instants medtiltalte Huusmand Jens Thomsen, af hvem Tiltalte havde forpagtet Huset og Torben, og hvem Tiltalte kort før Forligets Indgaaelse, da han hørte, at han vilde blive sagsøgt for Gjælden, havde meddeelt et Beviis for, at det Pantsatte var ham solgt, uden at Tiltalte dog herved havde haft Hensigt til at affjære Requirenten fra at erholde Fyldestgjørelse, hvorfor han ogsaa kort efter indgik det nævnte Forlig med denne.

Under Forhøret har Tiltalte ligeledes vedgaaet at have underkrevet et under Sagen fremlagt saakaldet Hjemmelsbeviis, der er dateret den 5te Januar f. A. og tinglæst den 1ste April næstefter, og som gaaer ud paa, at han til Dækning af et Beløb af 67 Rd. 3 Mk., som han erkjendte at være J. Thomsen skyldig deels i Leicafgift deels for en ham ved Forpagtningens Tiltrædelse overleveret Ko, som han ikke mere var i Besiddelse af, overdrog denne sine Giendele, nemlig Smedien, endel Værktøi samt noget Indbo, for 55 Rd., dog saaledes at Tiltalte atter leiede de overbragne Gjenstande for en ugentlig Betaling af 12  $\frac{1}{2}$  og med Forpligtelse til paa Aftens Varsel at tilbagelevere dem; men Tiltalte har derhos nærmere forklaret, at den i 1ste Instants medtiltalte Huusmand Niels Eriksen ved Paasketid f. A. kom til ham og sagde, at en Procurator nok havde i Sinde at gjøre Execution hos Tiltalte for de Penge, denne skyldte M. P. Nielsen, og at det derfor var bedst, at Tiltalte pro forma overdrog sine Giendele til J. Thomsen, for at der ikke skulde være Noget, hvori der kunde gjøres Udlæg, hvorefter der samme Aften og den følgende Dag i Overværelse af Eriksen blev truffet Aftale mellem Tiltalte og Thomsen om, at Tiltaltes Giendele tilshydelig skulde overdrages til denne Sidste, naagtet Tiltalte ikke var ham Noget skyldig; Documentet blev derpaa affattet af en anden Mand, der ogsaa havde været tilstede ved den endelige Aftale, og paa hvis Forslag det blev dateret som udsærdiget i Januar f. A.,

efter Tiltaltes Formening for at det kunde beholde Gyldighed, selv om Tiltalte skulde blive erklæret fallit, hvornæst det blev underskrevet deels af Tiltalte, der dog ikke vil have lagt Mærke til, hvilken Datum det havde, idet han efter sin Forklaring hverken kan læse eller skrive, deels af Griksen og den ovennævnte Mand som Bitterlighedsvidner, og isølge Tiltaltes Forklaring var det en ubtrykkelig Aftale mellem ham og Thomsen, at, hvis den ommeldte Procurator ikke kom for at gjøre Execution hos Tiltalte, skulde de overdragne Gjenstande være Tiltaltes. Tiltalte har isørigt gjort gjældende, at han, da han udstedte Documentet, ikke tænkte videre over, at han havde pantsat det Overdragne til M. P. Nielsen, og at det var, da dette senere saibt ham ind, at han indgik Forliget af 7de Mai s. A. for at hindre Thomsen i at tilvende sig Gjenstandene, som Thomsen imidlertid kort efter Forligets Indgaaelse satte sig i Besiddelse af.

Vel have nu baade S. Thomsen og den Mand, der, som meldt, affattebe det omhandlede Document, og som tillige senere affjøbte Thomsen blandt Andet Smedien og bortførte samme, udsagt, at Documentet er skrevet samme Dag, som det er dateret, og at det ikke er skrevet pro forma, ligesom N. Griksen ogsaa har forklaret, at det ved Handelen mellem Thomsen og Tiltalte blev bestemt, at Tiltalte skulde sælge til Thomsen, hvad han havde, fordi han ikke kunde betale, hvad han skyldte denne i Landgisbe, men i Mangel af nærmere Oplysning angaaende Tiltaltes og Thomsens hele Mellemværende, der isørigt maa antages at være gjort til Gjenstand for et privat Søgemaal, samt da de nysommeldte Forklaringer efter de Paagjældendes Stilling til Sagen ikke kunne komme i nogen afgjørende Betragtning, findes der ikke at være tilstrækkelig Føie til mod Tiltaltes vedholdende Benægtelse at antage, at en virkelig Afhændelse af de paagjældende, ved det isørigt ikke i rette Tid tinglæste Document af 31te Mai 1868 pantsatte Gjenstande har været tilfugtet ved det saakaldte Hjemmelsbeviis af 5te Januar s. A. Det maa derimod overensstemmende med, hvad Tiltalte i saa Henseende har vedgaaet, forudsættes, at han uden dengang at have sin Opmærksomhed henvendt paa, at Gjenstandene forud vare pantsatte til M. P. Nielsen, har udstedt Documentet pro forma for at hindre M. P. Nielsen i at søge Fyldestgjørelse i de paagjældende Gjenstande for sin Fordring, og for dette sit Forhold vil Tiltalte, der er født den 4de Juni 1829 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansæe efter Straffelovens § 252 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, hvorimod der ikke bliver Spørgsmaal om at tilfjende M. P. Nielsen nogen særlig Erstatning i Anledning af, at det af ham med Tiltalte indgaaede Forlig ikke fuldt er blevet fyldestgjort ved Udlæg under den afholdte Fogedsforretning. I Henseende til Actionens Omkostninger i 1ste Instant for Tiltaltes Vedkommende vil Underrettsdommen være at stadfæste."



## Tirsdagen den 8de November.

Nr. 284.

Advocat Klubien  
contra**Niels Johansen** (Defensor Hansen),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 182 og tillige for falsk Angivelse og ulovligt Natteføde.

Rådby Kjøbstads Exræretsdom af 25de Juli 1870: „De Tiltalte, Bærtshuusholder Niels Johansen og Hustru Karen Marie Petersen af Rådby, bør hensættes, den Første i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men den Sidste i simpelt Fængsel i 5 Dage, hvorhos Tiltalte Niels Johansen tillige bøder til Rådby Kjøbstads Politikasse 1 Rd., men iøvrigt bør begge de Tiltalte for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor Procurator Hansen 12 Rd. og til Defensor Procurator Koefoed 8 Rd., betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een skadesløst. Den idømte Mulct at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de October 1870: „Tiltalte Karen Marie Petersen, Bærtshuusholder Johannsens Hustru, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Veth og Salomonsen her for Retten og til de subsidiaire Defensorer, Procuratorerne Müller i Nykjøbing paa Falsler, Gad i Stege, Jespersen i Bogense og Møller i Grenaa, betale de Tiltalte, Bærtshuusholder Niels Johansen og Hustru Karen Marie Petersen af Rådby, Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver af de to Førstnævnte og 2 Rd. til hver af de fire Sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

Da den Mulct, som er idømt Tiltalte for ulovligt Natteføde, ikke udgjør summa appellabilis, vil Sagen, der alene efter hans Begjæring er indanket til Højesteret, være at afvise med Hensyn til Sigtelsen for denne Forseelse.

Forfaavidt Sagen iøvrigt efter den fæste Indstævning fore-

ligger Høiesteret til Paakjendelse for Tiltaltes Vedkommende, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for ulovligt Nattefæde afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Røddby Kjøbstads Eyreret paakjendte Sag ere de Tiltalte Bærtshuusholder Niels Johansen og dennes Hustru Karen Marie Petersen af Røddby actionerede i Henhold til Straffelovens § 182 samt Førstnævnte tillige for falsk Angivelse og Nattesæde . . . . .

Tiltalte Bærtshuusholder Niels Johansen er derimod ved egen af de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestrakte Tilstaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig i falsk Angivelse, idet han den 24de December f. A. har for Øvrigheden anmeldt og for Retten forklaret, at tvende Haandværksvende, der havde logeret hos ham, men Dagen iforveien hemmeligen forladt Logiet uden at betale, hvad de til Rest skyldte ham, ialt 6 Rd. 3 Mk. 12 S, havde gjort sig skyldige i Tyveri af forskellige af en tidligere hos ham logerende Haandværksvends efterladte Effecter, naaget han deels vidste, at denne havde tilladt dem at benytte disse, deels selv havde givet dem Anviisning paa at benytte dem, hvorved han foranledigede, at de bleve anholdte i Raskov den 25de December og transporterede til Røddby, hvor de maatte forblive under Anholdelse til 28de f. M. Paa samme Maade er han overbeviist at have havt Gæster til Beværtning endog over Midnat, og det maa derfor billiges, at han, der er født den 25de August 1820 og med Undtagelse af, at han har erlagt Mulct for forskellige Politiforsøelser, navnlig 3 Gange for Nattesæde, ikke findes tidligere straffet, er anset efter Straffelovens § 225 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter Frdn. 22de October 1701 Cap. 3 § 2 med en Politikassen tilfaldende Mulct af 1 Rd.“

Nr. 277.

Advocat Hansen  
contra**Wilhelmine Nielsen** (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de October 1870: „Arrestantinden Wilhelmine Nielsen bør behandles i Overensstemmelse med allerhøieste Resolution af 2den April d. A. samt ubrede denne Actions Omkostninger og berunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Appellationsretsraad Suel og Raasløff, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

**Høiesterets Dom.**

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Wilhelmine Nielsen, der er født den 10de October 1826 og, efterat være senest anset ved Høiesterets Dom af 21de Mai 1860 efter Forordningen 11te April 1840 § 25 og § 22 som for 6te Gang begaaet Hæleri med Tugthuusarbeide paa Livstid, blev ved allerhøieste Resolution af 2den April dette Aar skjænket Friheden blaudt Andet under det Vilkaar, at hun, saafremt hun paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medfører høiere Straf, Løsgængeri og Betleri dog undtagne, vilde blive uden videre Dom at gjenindsætte til Tugthuusarbeide paa Livstid, er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have den 19de Juli d. A. om Formiddagen stjaalet 2 Fernhaandler Johannes Hansen tilhørende tilsammen til 1 Rd. 2 Mk. vurbereede Frakter, som hun tilvæbte sig i et til Eiendommen Nr. 7 paa Vandkunsten hørende af Besjjaalne benyttet Værelse, hvortil hun i den Hensigt sammesteds at begaae Tyveri staaede sig Afgang ved at aabne Værelsets aflaaefede Dør ved Hjælp af en falsk Nøgle, saa vil hun, der for denne Forbrydelse, da hun tidligere har været dømt 5 Gange for Tyveri og 1 Gang for Hæleri, vilde være hjemfalden til Straf efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet grovt Tyveri, eller efter samme Lovs § 238 jfr. § 241 2det Led som for 7de Gang begaaet Hæleri, nu blive at dømmes til at behandles i Overensstemmelse med fornævnte allerhøieste Resolution.“

Nr. 279.      Advocat Liebe (ved Nellesmann)

contra

**Johanne Pedersdatter** eller **Pehrsøn** (Def. Hansen),  
der tiltales for at have dræbt sit Barn.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de September 1870:  
„Arrestantinden Johanne Pedersdatter eller Pehrsøn bør straffes  
paa Livet. Saa bør hun og udrede denne Actions Omkostninger  
og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bøger  
og Maag, med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd  
efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt  
at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og  
Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd.  
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Johanne  
Pedersdatter eller Pehrsøn, som under nærværende Sag tiltales for at  
have dræbt sit Barn, er ved egen af det iøvrigt Oplyste bestrakte Tilstaaelse  
overbevist at have gjort sig skyldig i det hende paafigtede Forhold ved den  
24de Juni d. A. her i Staden at have med Overlæg skilt sit den 7de No-  
vember 1868 udenfor Ægtefæls fødte Barn Ane Sophie Pedersen ved Livet.

De nærmere Omstændigheder, hvorunder Arrestantinden begik denne  
Forbrydelse, ere efter hendes egen Forklaring, der i Alt, som er af Betydning,  
stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, i det Væsentlige følgende:

Arrestantinden, der er født i Sverrig, ankom her til Landet i Slut-  
ningen af April Maaned 1866. Hun tjente derefter forskellige Steder paa  
Sjælland, og i en af disse Tjenester blev hun af sin Kjereste, en senere til  
America udvandret Tjenestekarl ved Navn Anders Jensen, besvangret med det  
ovenommelte Barn. Dette anbragte hun efter dets Fødsel i Pleie for  
største Dele paa egen Beforsning, senest i Begyndelsen af afdøde Juni Maaned  
hos Marie Pedersdatter, Huusmand Peder Larsens separerede Hustru, i Lands-  
byen Ordrup under Leire Herred. Til den Sidstnævnte skulde Arrestantinden  
for Barnets Pleie strax betale 2 Rd., og da hun ikke var i Besiddelse af dette  
Beløb, vil hun have anmodet sin daværende Madmoder, Møller Christoffer  
Jensens Hustru Wilhelmine Pedersen i en af Vintermånerne, om en saadan Sum  
i Forskud paa Løn, hvad denne dog vedblivende har benægtet, men saaret Afslag, og  
hun gif derfor til en Nabomølle for sammesteds at faae Pengene tilkaans

hvilket ogsaa lykkedes hende, men ved sin Tilbagekomst blev hun af bemeldte hendes Modder, fordi hun uden Tilladelse var gaaet til den fidsomtatte Mølle, bortviist af Tjenesten. I sin Fortvivelse over denne Bortviisning, hvorved hun blev uden Erhverv og som Følge deraf ude af Stand til at betale for sit Barns Underhold, besluttede hun at bræbe Barnet for saaledes haabe at befrie sig selv for en tung Byrde og Barnet for fremtidige Savn paa Livets Goder, og for at undgaae Mistanke at udføre dette sit Forsæt her i Staden. I Overensstemmelse med denne Beslutning hentede hun den 23de afvigte Juni Maaned Barnet hos den ovenomtalte Peder Larsens separerede Hustru, for hvem hun foregav, at hun vilde sætte Barnet i Pleie hos sine Forældre i Sverrig, og førte tilligemed Barnet med en Bekjendt her til Staden, hvortil hun ankom den næste Dags Morgen Klokken mellem 5 og 6. Umiddelbart efter Ankomsten begav hun sig op paa Volde, og da hun fra den udenfor St. Pederstræde liggende Bastion saae, at der var Vand nedenfor Volde, bestemte hun, som fra først af ikke havde tænkt paa Udførelsesmaaden, men først paa Veien til Kjøbenhavn taget det Moment under Overveielse, sig til at quæle Barnet med Haanden og derefter kaste det ud i Vandet. Hun krøb derpaa med Barnet ad Voldskrænten ned til Fæstningsgraven, hvor hun gav Barnet en Bolle og noget Mælk. Efterat Barnet havde fortæret disse Fødemidler, lagde hun sin venstre Arm om Barnets Nakke og dets Krop langs henad sit Skjød, medens hun lagde sin høire Haand paa Barnets Mund og Næse, hvilken hun trykkede saa tæt sammen, at Barnet umuligen kunde drage Ande.

I denne Stilling holdt hun Barnet, som efter Arrestantindens Forklaring blev liggende ganske roligt under Dvælingen, i 2 til 3 Minutter, indtil det blev aldeles blaat i Ansigtet og lukkede Dinene uden senere at aabne dem, og da hun ansaae sig fuldstændig sikker paa, at Barnet var dødt, afførte hun det nogle af dets Klæder, fyldte et dertil hørende Tørklæde med Jord, bandt det med Jord fyldte Tørklæde om Barnets Laar og kastede dets Ligg ud i Vandet, hvor det opdagedes den 30te Juni næstefter af nogle i Kirsebærgangen spadserende Personer. Efter fuldbragt Gjerning opholdt Arrestantinden sig her i Staden indtil Aften og tog da paany ud i Sjælland, hvor hun sit Tjeneste i Stomagerkroen, i hvilken hun blev funden af Politiet.

I Medfør af det Foransførte vil Arrestantinden, der har opgivet at være født den 3die April 1848 og altsaa at være nu 22 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udsæende, blive at dømme efter Straffelovens § 190 til at straffes paa Livet."

Nr. 280.

Advocat Hindenburg  
contra

**Niels Tranberg Søb** (Defensor Liebe ved Nellesmann),  
der tiltales for Falsk.

Horsens Rådsheds Extrarets Dom af 2den August 1870: „Tilfalte, Arrestanten Niels Tranberg Søe af Drum, bør henfættes til Forbebringshuusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor Procurator Bjerregaard 5 Rd. og til Defensor Procurator Hviid 4 Rd. R. M. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 3die October 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at staande dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Fasting, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Højesteret betaler Tilfalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tilfates Arrestanten Niels Tranberg Søe for Falst.“

Det er i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen godtgjort, at han i Marts d. A. har ladet udfærdige en Vexel paa 200 Rd., hvorpaa han har uden de Paagjældendes Samtykke og Vidende skrevet en Mands Navn som Trassent og en anden Mands Navn som Acceptant samt den Mands Navn, der i Vexlen var anført som Remittent, og har derefter Arrestanten henvendt sig til Banken i Horsens for at faae Vexlen disconteret, men da Underskriften af den Mands Navn, til hvem Vexlen var udstedt, var skrevet paa Forsiden under Trassentens Navn, blev Vexlen ikke antaget af Banken, og Arrestanten har derefter ladet udfærdige en ny Vexel paa samme Beløb, hvilken han derefter, ligeledes uden de Paagjældendes Samtykke eller Vidende, har underskrevet med de samme Mands Navne som Trassent, Acceptant og Endossent, og denne Vexel erholdt han disconteret i Horsens Bank, men da den ikke blev indfriet til Forsaldstid, og de Mænd, hvis Navne fandtes paa den, nægtebe at have underskrevet paa Vexlen, blev Undersøgelse indledet, og Arrestanten har inden Sagens Paa-bømmelse ved Underretten givet Horsens Bank Sikkerhed for Beløbet.

Paa lige Maade er det godtgjort, at Arrestanten ligeledes i afsigte Foraar har afgivet en Vexel paa 50 Rd. til en Kjøbmand i Veile og en

anden Bægel paa 30 Rd. til en anden Kjøbmand i Weile, som begge vare accepterede af Arrestanten, men paa hvilke Arrestanten har skrevet en 3die Mands Navn, der er hans Svoger, som Træscent, uden at han har havt dennes Samtykke dertil eller derom forud underrettet ham. Smidstid har denne Arrestantens Svoger erklæret, at han, som tidligere havde understøttet Arrestanten med at underskrive paa en Bægel, vistnok ikke vilde have vægret sig ved at underskrive de 2 sidstnævnte Bæglar, naar han derom var bleven anmodet af Arrestanten. Iøvrigt maa det antages, at de Paagjældende ere blevene dækkede for deres Fordringer efter disse to Bæglar.

Arrestanten, der er født i Maret 1840, og som ikke sees forhen at have været tiltalt, vil for det ham her under Sagen overførte Forhold være at anses efter Straffelovens § 269, og findes Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes. Med denne Forandring af Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.“

---

### Fredagen den 11te November.

Nr. 28. Vognmand Niels Jensen's Enke **Caroline Charlotte Jensen**, født **Hansen** (Advocat Levin Jensen)  
contra

Musicus S. S. Albrechts fraseparerede Hustru **Albine Albrecht**  
med Lovbørge Procurator E. E. Jørgensen (Advocat Henriksen  
efter Ordre),

betræffende Citantindens Forpligtelse til at indfri en af hendes afdøde Mand den 29de Januar 1861 udstedt Panteobligation til Rest 3000 Rd.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de November 1869: „Smød Extradition i qvitteret Stand af den ovennævnte Panteobligation bør Indstævnte, Vognmand Niels Jensen, betale til Citantinden, Fru Albine Albrecht, de paastævnte 3082 Rd. 8 Sk. med Renter af de 3000 Rd. 6 pCt. p. a. og af de 82 Rd. 8 Sk. 5 pCt. p. a. fra den 28de Juni d. A. indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Vognmand Niels Jensen, der har ubtaget Appellstævningen, er afgaaet ved Døden, og hans Enke

Caroline Charlotte, født Hansen, indtraadt i Sagen i hans Sted.

Forsaauidt Hovedcitantinden har paaberaabt, at Contracitantinden fra sin Side ikke har holdt sig den i den indankede Dom nævnte Declaration af 14de Mai 1869 efterrettelig, idet hun ikke til den deri nævnte Sagfører har udleveret Obligationen af 29de Januar 1861, for at den kunde erholde fornøden Paategning, bemærkes, at der mangler tilstrækkelig Oplysning om dette Punct, men at iøvrigt Contracitantinden efter Declarationens hele Indhold ikke kunde ansees pligtig til at levere Obligationen fra sig, saalænge ikke hele det hende i Juni Termin 1869 i Renter og Afdrag tilkommende Beløb var berigtiget.

I Genhold hertil og til de i Dommen for det antagne Resultat anførte Grunde vil denne, hvis Bestemmelse om Processomkostningerne ingen af Parterne har paastaaet forandret, være at stadfæste. Processomkostningerne for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Contracitantindens befalede Sagfører tilkommende Salair, der bestemmes til 60 Rd., at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitantinden 5 Rd. Advocat Henriksen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citantinden Fru Albine Albrecht søger under nærværende Sag Indstævnte Vognmand Niels Jensen tilpligtet at indfri en af ham den 29de Januar 1861 udstedt og den 4de Februar f. A. tingsløst Panteobligation for til Rest 3000 Rd. ved at betale de ommeldte 3000 Rd. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 11te December f. A. til Forligsklagens Dato den 28de Juni d. A., 82 Rd. 8 Sk, samt Renter af de nævnte 3000 Rd. à 6 pCt. p. a. og af de 82 Rd. 8 Sk à 5 pCt. p. a. fra den 28de Juni d. A. indtil Betaling skeer, hvilken Obligation skal være forfalden til Betaling deels for 1000 Rd. Vedkommende paa Grund af Opjælse deels for hele Beløbets Vedkommende paa Grund af Udeblivelse med Renter. Saa har hun og paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst.



Indstævnte har derimod paaستاet sig frifunden mod at betale 325 Rd. og sig tilkjendt Sagens Omkostninger.

Citantinden kan ikke gives Medhold i, at de 1000 Rd. skulde være forfaldne paa Grund af Dpfjgelse; thi hun har selv i en af hende den 14de Mai d. A. underskreven Declaration tilbagekaldt denne Dpfjgelse, og denne Tilbagekaldelse er ikke gjort afhængig af, at de øvrige i Declarationen indeholdte Bestemmelser oplybtes af Indstævnte.

Derimod skjønnes det ikke rettere, end at Capitalen maa være forfalden paa Grund af Renters Udeblivelse i Juni Termin d. A. Indstævnte har vel gjort gjældende, at Renterne af de 2000 Rd. med Citantindens og hendes senere fraseparerede Mand's Samtykke i længere Tid ere blevne betalte af en udstævnt Trediemand, og at denne ogsaa havde betalt Renterne for Juni Termin til Citantindens Mand, samt at Renterne af de 1000 Rd. tilligemed et stipuleret Afdrag af 300 Rd. lovligt ere tilbudne Citantinden paa hendes Bopæl, hvor de 2 Mænd, der gjorde Tilbudet, imidlertid ikke traf hende, hvorfor de blot underrettede en tilstedeværende udstævnt Trediemand om Tilbudet.

Det er imidlertid ikke imod Citantindens Benægtelse godtgjort, at hun eller hendes Mand havde samtykket i, at Renterne af de 2000 Rd. betaltes af den udstævnte Trediemand ialfald saaledes, at denne betragtedes som Debitor for Renterne istedetfor Indstævnte. Citantinden havde derfor ikke nogen Ansledning til, da Obligationen ifølge Separationsvilkårene blev hendes Eiendom, at underrette bemeldte Trediemand herom, hvorimod det maatte være tilstrækkeligt, at Indstævnte, hvad der er in confesso, fik Underretning herom, og den Omstændighed, at den ommeldte Trediemand efter Separationen betalte Renterne af de 2000 Rd. til Citantindens Mand, kan derfor ikke ansees for nogen lovlig Betaling ligeoverfor Citantinden. Selv om Tilbudet af Renterne af de 1000 Rd., om hvilket Tilbud Citantinden benægter at have faaet Underretning, ansees for lovligt, vilde i hvert Fald Udeblivelsen af Renter af de 2000 Rd. efter Obligationen medføre, at hele Capitalen forfaldt til Udbetaling.

Citantindens Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne og navnlig Bestaaffenheden af Citantindens Procedure vilde være at ophæve."

Nr. 287.

Advocat Liebe (ved Klubien)

contra

**Jens Peter Jensen** (Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri.

Middelfsom Sønderlyng Herredets Extraretsdom af 30te Juni 1870: „Tilfalte Jens Peter Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa betaler han og alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor Dverretsprocurator Faber 5 Rd. og til Defensor Dverretsprocu-

rator Fasting 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Viborg Landsoverretsbom af 5te September 1870: „Underretsbommen bør ved Magt at stande dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Isaacsen, betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indaafede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Heinrichsen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

3 den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arbeidsmand Søs Peter Jensen for Tyveri, og gaaer Sigteisen i saa Henseende ud paa, at Tilstalte den 16de April d. A. om Aftenen skal udenfor Hovedgaarden Ulstrup have tilvundet sig og derefter solgt en Tieren af bemeldte Gaard Grev Ahlefeldt-Laurvigens tilhørende Hund, der under Sagen er vurderet til 10 Rd. Tilstalte har forklaret, at han den nævnte Aften traf en Hund i en Allé udenfor Ulstrup, og at han derefter tog den paa sine Arme, har den noget henad Veien til Søs Hinges Hus og derpaa satte den paa Jorden, hvorefter den fulgte med ind i Huset, uden at han, der var noget svirende, veed, hvad der blev af den, eller har kunnet angive anden Grund til, at han havde baaret den, end at han, som meldt, var beruset.

Ved 2 Vidners edelige Forklaringer maa det imidlertid ansees beviist, at Tilstalte ved Forespørgsel udenfor Ulstrup har, forinden han satte sig i Besiddelse af Hunden, faaet at vide, at den tilhørte Grev Ahlefeldt, og at han senere har Hunden paa Armene, og ligeledes maa det ved bemeldte Søs Hinges og Kones edelige Forklaringer ansees godtgjort, at Tilstalte, da han kom til deres Hus, traf Hunden i et Strømpebaand, som var bundet om Halsen paa den, og gaaer derhos bemeldte Søs Hinges Forklaring ud paa, at Tilstalte i hans Hus solgte Hunden til den i Følge med Tilstalte værende Anders Frederiksen, hvilket ogsaa af denne er bekræftet. Efter de anførte Vidners Forklaringer maa det derhos ansees godtgjort, at Tilstalte ikke har været beruset ved den omhandlede Leilighed, ialfald ikke i nogen saadan Grad, som kan udelukke eller formindske hans Tilregnelighed, og der findes derfor at være tilvejebragt tilstrækkelig Beviis for, at han har stjaalet den omhandlede Hund, der igjen er udløbet Vestjaalne.

For dette Forhold er Tilstalte, der er født i 1829 og med Undtagelse

af, at han i sin militære Tjeneste gjentagne Gange har været straffet for Tjenesteforfeelser, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anset efter Straffelovens § 228, men Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde fastsættes til samme Slags Fængsel i 5 Dage, og med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste."

### Tirsdagen den 15de November.

Nr. 150.

Advocat Liebe

contra

1) **Lars Johansen**, 2) **Niels Frederiksen**, 3) **Jens Jensen** og 4) **Rasmus Nielsen** (Defensor Hindenburg), der tiltales for bedrageligt Forhold og Sidstnævnte tillige for Attentat paa denne Forbrødhelse.

Sorø Rjøbstads Extrarets Dom af 7de October 1869:  
 „Tiltalte Nr. 8 Slagter Johannes Johansen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar. De Tiltalte Nr. 9 Slagter Hans Pedersen eller Hans Peter Adolph Stobæus, Nr. 1 Gaardmand Lars Johansen, Nr. 2 Parcellist Niels Frederiksen, Nr. 6 Gaardmand Rasmus Nielsen, Nr. 5 Fruentimmeret Johanne Rothmann, Nr. 4 Slagter Anders Andresen og Nr. 7 Slagter Søren Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 9 i 3 Gange 5, Nr. 1, 2 og 6 hver især i 2 Gange 5 samt Nr. 5, 4 og 7 hver især i 5 Dage. Tiltalte Nr. 3 Gaardmand Jens Jensen bør til Statskassen erlægge en Bøde af 20 Rd. eller i Mangel af Betaling hensættes i 8 Dages simpelt Fængsel. Saa bør og samtlige Tiltalte udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger og det saaledes, at hver især bærer de med hans Arrest forbundne Omkostninger, medens af de øvrige, hvorunder i Salair til Actor Procurator Vindfeldt Hansen 7 Rd. og til Defensor Procurator Flor 5 Rd., een tiende Deel bæres af Tiltalte Nr. 8 Slagter Johannes Johansen alene og de andre ni tiende Dele bæres in solidum af samtlige Tiltalte. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“ (Sluttes i næste Nr.)

# Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 33—34.

Den 9de December.

1870.

---

---

## Anden ordinaire Session.

Tirsdagen den 15de November.

Nr. 150.

Advocat Liebe

contra

- 1) Lars Johansen, 2) Niels Frederiksen, 3) Jens Jensen og  
4) Rasmus Nielsen (see forrige Nr.).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Marts 1870: „Underrettens Dom bør, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande, dog at Actor og Defensor for Underretten tillægges i Salair hver 10 Rd. Procurator Tvermoes og Advocat Hindenburg for Overretten tillægges i Salair hver 10 Rd., hvoraf  $\frac{1}{5}$  udredes af Tiltalte Nr. 5 Hans Pedersen og de  $\frac{4}{5}$  af de øvrige Tiltalte Nr. 1 Gaardmand Lars Johansen af Karsholte, Nr. 2 Parcellist Niels Frederiksen, Nr. 3 Gaardmand Jens Jensen og Nr. 4 Gaardmand Rasmus Nielsen, Alle af Tersløse, in solidum. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

## Høiestrets Dom.

Efter de fremkomne Oplysninger findes der ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at Tiltalte Jens Jensen ved det i den indseende Dom ommeldte Salg af Høns til Lars Hansen har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold. Der vil derfor være at tillægge ham Frifindelse dog med Forpligtelse til at deeltage i Udbetalingen af Actionens Omkostninger paa den nedenfor anførte Maade.

For de andre 3 for Høiesteret Tilstaltes Vedkommende vil Dommen i Henhold til de deri ansførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, blive at stadfæste, idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et forandret Resultat.

Thi kendes for Ret:

Jens Jensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Jens Jensen kun for en Fjerdedeel bør deeltage in solidum med de 3 andre for Høiesteret Tilstalte i Udredelsen af de dem idømte Omkostninger. Paa samme Maade betale de Tilstalte i Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret 20 Rd. til hver.

---

3 den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Sorø Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants omfattende flere Tilstalte, for hvis Vedkommende Appel ikke har fundet Sted, sigtes de Tilstalte Nr. 1 Gaardmand Lars Johansen af Karsholte, Nr. 2 Parcellist Niels Frederiksen og Nr. 3 Gaardmand Jens Jensen af Tersløse for bedrageligt Forhold, Nr. 4 Gaardmand Rasmus Nielsen ibidem for bedrageligt Forhold og Attentat paa denne Forbrydelse . . . . .

De Tilstalte Nr. 1, 2 og 4 maae ved egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste ansees tilstrækkeligen overbeviste en Aften og Nat i Winteren 1867—68, da de hos førstnævnte Tilstalte vare i Selskab med Gaardmand Lars Hansen, der var i en saa beskjænktil Tilstand, at han ikke vidste, hvad der foretoges med ham, ved at spille Hiirfort med ham og slutte Handelen om Kreaturer paa bedragerisk Maade at have fravejndt ham et betydeligt Pengebeløb, hvis Størrelse dog ikke er oplyst.

Tilstalte Nr. 4 er derhos overbevist, da han Markedsbagen den 12te Marts f. N. traf bemeldte Lars Hansen hos Værtshusholder Jørgensen i Sorø i meget beskjænktil Tilstand, at være bleven enig med Tilstalte Hans Pedersen og en i 1ste Instants Medtilstalt om at bebrage Lars Hansen i Spil, idet han fortalte, hvorledes det var gaaet til i Karsholte, og at de derefter fik Lars Hansen til at sætte sig til Bordet, men at han var saa drukken, at der ikke blev noget af Spillet.

Tilstalte Nr. 3 er overbevist, da de førstnævnte tvende Tilstalte den ommeldte Nat kom over til ham med Lars Hansen, hvem han nok kunde skjønne var i beskjænktil Tilstand, med ham at have sluttet en Handel om 8 Søns à 1 Rd. Stykket, skjøndt han har erkjendt, at kun en drukken Mand vilde gjøre en saa ufordeelagtig Handel . . . . .

Da det maa billiges, at de 4 første Tiltaltes senere Tilbagekaldelse ikke kan komme i Betragtning, og at de Tiltalte, af hvilke, der samtlige ere over criminel Lovvalder, ingen forhen har været tiltalt eller straffet, ere ansete, Nr. 1, 2 og 4 efter Straffelovens § 255, for Nr. 4's Vedkommende i Forsvindelse med § 45, Nr. 3 efter § 257 . . . . . og da de valgte Straffe for Nr. 1, 2 og 4 Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, for Nr. 3 en Bøde til Statskassen af 20 Rd. eller i Mangel af Betaling simpelt Fængsel i 8 Dage . . . . . ligeledes bifaldes, vil Underrettsdommen, forsaavidt paaanfet er, være at stadfæste, dog at Salairerne for Actor og Defensor efter berom nedlagt Paastand findes at maatte bestemmes til 10 Rd. for hver."

---

Nr. 46. Firmaet **Nienstædt & Co.** (Advocat Klubien)

contra

Agent **Hans N. Bay** (Advocat Hansen),

betræffende Tilbagebetaling af et af Indstævnte forud erlagt Fragtbeløb.

Sø- og Handelsrettens Dom af 9de Februar 1870: „De Indstævnte, Firmaet Nienstædt & Co., bør til Sagsøgeren, Agent Hans N. Bay, betale de paastævnte 427 Rd. 3 Mk. med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra den 13de December 1869, indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger med 25 Rd. Det Ibømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger findes at burde ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ville ligeledes være at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Højesteret. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd.

---

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Sagsøgeren Agent Hans N. Bay paaaaer under nærværende Sag de Indstævnte Nienstædt & Comp. kjendte pligtige til at tilbagebetale ham den af ham for Oversørfelsen

af et Parti Meel herfra til Newcastle i afvigte October Maaned med Dampskibet „Ossian“ forudbetalte Fragt 427 Rd. 3 Mk. med Renter à 6 pCt. p. a. fra Forligssklagens Dato den 13de December f. N. og Sagens Omkostninger, paa Grund af, at bemeldte Parti Meel ikke var bleven bragt til Bestemmelsesstedet, men gaaet tilgrunde som en Følge af, at „Ossian“ i Kattegattet blev paaseilet af et andet Skib og derefter sank.

De Indstævnte, som have paastaet sig frifundne for Sagsøgerens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, støtte først denne Paastand paa, at de formeentlig ere incompetente Sagvoldere, idet de kun have incasseret den forud betalte Fragt som daværende Agenter for „Ossians“ Reeder i Leith eller rettere som Commissionairer for „Ossians“ Capitain. Ligesom de formeentlig ikke have paataget sig nogen personlig Forpligtelse ved det Contractforhold, hvori de som Fuldmægtige for Reederen have indladt sig med Sagsøgeren, saaledes kan efter de Indstævntes Formening det retlige Forhold heller ikke være blevet et andet derved, at de, da Sagsøgeren efter modtagen Efterretning om „Ossians“ Forlis henvendte sig til dem og forbrede Fragtbølsbet tilbage — hvilket skete anden Dagen, efterat det var blevet betalt til de Indstævnte, og medens disse endnu vare Ihændehavere af det — ikke efterkom denne Begjæring; som Fuldmægtige for Reederiet vare de nemlig formeentlig uberegtigede til uden sammes Samtykke at tilbagebetale det af Reederiet erhvervede Fragtbølsb.

Det, som det i denne Henseende kommer an paa, er imidlertid ikke just det Forhold, hvori de Indstævnte i Virkeligheden stode til Skibet eller dets Reedere, men derimod den Maade, hvorpaa de have forhandlet med Sagsøgeren, og det Retforhold, hvori denne derefter maa ansees at være traadt til dem. Forbi de Indstævnte vare Agenter eller Commissionairer for Skibet og forsaavidt handlede ikke for egen men for Andres Regning, kan det ingenlunde ansees ubeløst, at de ligeoverfor Trebiemand kunde træde i Retforhold vedrørende Skibet paa en saadan Maade, at de bleve personlig forpligtede; meget mere maa Medcontrahenten, der i deslige Commissionsforhold jevnlig vil finde naturlig Anledning til kun at træde i Retforhold til den paa Stedet værende Agent eller Commissionair og derimod ikke vil indlade sig med den fremmede, ham maaskee ganske ubekjendte Mand, for hvis Regning Agenten eller Commissionairen handler, uden Tvivl være berettiget til at gaae ud fra, at Agenten, med hvem han contraherer, ligeoverfor ham binder sig personlig, forsaavidt Agenten ikke tilkjendegiver, at han kun handler som Fuldmægtig paa en Andens Vegne. I nærværende Tilfælde, hvor det er givet, at Sagsøgeren har affluttet Fragtaccorden med de Indstævnte og betalt Fragtbølsbet til dem, og hvor Sagsøgeren gjør gjældende ikke alene, at han kun meente at have med de Indstævnte at gjøre, men fremdeles, at disse i det Hele traadte selvstændigt handlende op og alene handlede i eget Navn uden med et Ord at antyde, at de handlede for Andre og ikke selv vilde være bundne ved Handelen, maatte det formeentlig være de Indstævntes Sag at oplyse, ikke blot at de handlede paa Andres Vegne, men ogsaa at dette blev tilkjendegivet Sagsøgeren,

eller at denne isvrigt maatte antages at være gaaet ind herpaa. Dette er imidlertid ikke opløst, hvorimod den quitterede Fragtregning — skriftlig Fragtcontract maa antages ikke at være oprettet — er udstedt af Indstævnte Niensstædt i eget Navn uden nogen Antydning af, at han handlede som Fuldmægtig for Andre; at Connossementet er underskrevet af de Indstævnte for Capitainen, releverer formeentlig i denne Henseende Intet.

Naar de Indstævnte dernæst have gjort gjældende, at deres Fristdelsse maa blive en Følge af, at Fragten ved at forubbetales maa ansees at være bleven endelig og ubetinget overdragen til Reberiet, kan Sø- og Handelsretten ei heller heri give de Indstævnte Medhold. Da Fragten efter den almindelige Retsregel først er fortjent, naar Varerne ere bragte til Bestemmelsestedet, er det i og for sig naturligt at betragte Fragtens Forubbetaling som kun skeet under Forudsætning af efterfølgende Udsæle af Vederlaget derfor, og der er efter almindelige Retsregler ingen Hjemmel for af den Omstændighed, at Afladeren indvilliger i at betale Fragten, førend den er fortjent, tillige at udele, at han indvilliger i at betale den under anden Forudsætning end den almindelige, den nemlig, at Modpræstationen ydes. At der i Fragtforholdet skulde gjælde særegne Regler i denne Henseende, kan ikke statueres. Om Anvendelsen af fremmed Ret bliver der i dette Tilfælde ikke Tale, hvorved isvrigt bemærkes, at det ialfsald ingenlunde er nogen almindelig europæisk Sætsregel, at Afladeren ved at forubbetale Fragten uden videre skulde have overtaget Risicoen for Søfaren og ubetinget maatte finde sig i at lade Reberiet beholde Fragten, skjøndt Farten paa Grund af Sælsk ikke fuldføres. Men det kan ligesaa lidt billiges, hvad de Indstævnte have ansøgt om, at det skulde være at ansee som Coutume, at der ved Forubbetaling af Fragten gives Afskald paa dens betingede Character. Om det end jevnlig skeer, at der mellem Befragteren og Skipperen eller Reberiet udtrykkelig eller stilltiende træffes den Overenskomst ved Siden af Overenskomsten om Fragtens Forubbetaling, at Befragteren skal overtage Risicoen for Fragten, saa er det dog aldeles ubetinget deraf at drage den Slutning, at den i og for sig af Forholdets rettlige Natur flydende Regel skulde være bleven forandret ved en forbindende Retsædvane, saa at den modsatte Regel skulde ansees anvendelig, ogsaa hvor Parterne ikke have vedtaget dette; og ligesaa uberettiget er det at anføre den Omstændighed, at Befragteren jevnlig assurerer den af ham forubbetalt Fragt, og at dette formeentlig af Assurancesforeningerne ansees som et Vidnesbyrd om, at han har overtaget Risicoen for samme — jfr. isvrigt Afs. Cons. af 2den April 1850 §§ 111—113 — som et Beviis for, at Befragteren, der forubbetaler Fragten, altid skal ansees at have overtaget Risicoen for samme, ogsaa hvor han ikke forsikrer den.

Ifølge det Ansøgte vilde de Indstævnte blive at dømme efter Sagsøgerens Paastrand, der i Henseende til Renternes Størrelse ikke særligt er bleven bestridt, saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde tilfjendes Sagsøgeren med 25 Rd."



## Onsdagen den 16de November.

Nr. 288.

Advocat Hindenburg  
contra**John James** eller **George James** eller **Bona James**  
(Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Christianssted Bytings Extrarets Dom af 25de Mai 1870:  
„Arrestanten John James eller Bona James bør hensættes til  
Tugthuusarbejde for Livstid. Han vil derhos have at udrede de  
med denne Sag flydende lovlige Omkostninger. At efterkommes  
under Afærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 24de August 1870:  
„Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes  
under Afærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocaterne Hindenburg og  
Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 8 vest-  
indiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Arrestanten John  
James eller, som hans Daabsnavn i tidligere Acter findes opgivet, George  
James, men almindelig kaldet Bona James, der under nærværende fra  
Christiansheds Extraret indankede Sag tiltales for Tyveri, har, i Overens-  
stemmelse med hvad forøvrigt er fremkommet, erkjendt, at han om Eftermiddagen  
den 27de April d. A. fra Galleriet til Rombodholder Farrels Bod har bort-  
taget en Bylt indeholdende to, til Doll. 6 vurderede, Madame Sasso tilhørende  
Fruentimmerskjørter, der ere komne tilstede og ubleverede Eierinden. I For-  
bindelse hermed har rigtignot Arrestanten angivet, at det var en Arbejder fra  
Plantagen Orange Grove, som han havde truffet i Romboden, der opfordrede  
ham, efter hans første Forklaring, til at stjæle Bylten og bringe den ud til  
Orange Grove, efter hans for Extraretten modificerede Forklaring, blot til at  
tage Bylten, hvorom han da ikke vilde have vidst, hvad enten den tilhørte  
den Anden eller ikke, men dette Angivende, hvis Rigtighed er bestemt benægtet  
af hiin Arbejder, der ikke er tiltalt under Sagen, og som forøvrigt ikke blot  
hensaaer aldeles ubestyrket, men ogsaa modsiges, navnlig forsaavidt som den

Person, der havde Bysten under sin Baretægt, vil have mødt Arbeideren i Nærheden af Orange Grove, da han var paa Veien ind til Byen for at hente Skjærterne, vil der ikke i nogen Henseende kunne tillægges Betydning; men Arrestanten vil, idet det endnu bemærkes, at Kosterne have hentligget i Galleriet — der som de sædvanlige saakaldte Gallerier foran Bygninger til Gaden er offentlig Grund — under saadanne Omstændigheder, at deres Tilegnelse ikke kan betragtes som ulovlig Omgang med Hittegods, blive at ansee for styblig i det ham imputerede Tyveri. Da derhos Arrestanten, der nu er ca. 44 Aar gammel, ved Overrettens Dom af 21de Mai 1860 er anset som for 4de Gang begaaet Tyveri med Tugthuusarbejde i 8 Aar, bliver han nu at dømme efter Frbu. 11te April 1840 § 17 cfr. § 79, og Underrettsdommen, hvorved han er anset med Tugthuusarbejde paa Livstid, bliver saaledes, idet ogsaa Actionens Omkostninger rettelig ere paalagte Arrestanten, at stadfæste.“

Nr. 276.

Statsraad Bunzen  
contra

**Louis Bastian** (Defensor Liebe ved Klubien),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bytings Extrarets Dom af 7de Mai 1870: „Arrestanterne Louis Bastian, Ferdinand Benoit, Alfred Monsanto og Thomas Robert eller Robert Thomas bør straffes, Førstnævnte med 3 Aars Forbedringshuusarbejde, hver af de 3 Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 10 Gange 48 Timer. Saa udrede og Arrestanterne, Een for Alle og Alle for Een, de af Actionen flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 3die August 1870: „Tiltalte Arrestanten Louis Bastian bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder han og de af Actionen for hans Vedkommende flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, der efter de oplyste Omstændigheder alene kan tilregnes ham som Hæleri, vil han være at ansee efter Forordningen 11te April 1840 § 22, og hans Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer. Tiltalte vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger.

## Thi kjendes for Ret:

Louis Bastian bør hensættes i Fængsel paa Band Brød i 15 Gange 48 Timer. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger og derunder i Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra St. Thomas Extraret indankede Sag, der i 1ste Instants angik flere Medtaltale, for hvis Vedkommende den ikke er appelleret, tistales, saavidt paaanket, Arrestanten Louis Bastian, der er sødt paa St. Thomas og 20 Aar gammel, for Tyveri efter Forordning 11te April 1840 § 10 under følgende nærmere Omstændigheder:

Medens Sluppen „Fama“, efter Løverbagen den 5te Marts d. A. om Morgenen at være affeilet fra St. Thomas til den spanske D Vidques, hvortil den ankom samme Dags Estermiddag, laa ved bemeldte D, fandtes her ved Afleveringen til Vedkommende at være gjort Brud paa det fra St. Thomas medbragte Gods, og forskjellige Ting savnedes; Sluppens Fører gjorde ved sin Tilbagekomst til St. Thomas Anmeldelse derom til Politiet; og under den derefter imod Mandfabet indleiede Undersøgelse afgav da En af samme, den ved Underretten Medtaltale Thomas Robert, en Forklaring, der, saavidt Sagen, som den er indbragt for Overretten, vedkommer, gik ud paa, at han om Aftenen den ovennævnte Løverbag, medens Sluppen laa ved Vidques, da Capitainen var iland, og Styrmanden, Arrestanten Louis Bastian, laa og sov, i Forening med de to andre til Fartøiets Besætning henhørende i 1ste Instants Medtaltale var gaaet ned i Lasten, hvor de aabnede en Kasse og en Pakke og deraf sjaal forskjellige Tørrevarer, deriblandt navnlig 18 Klonelstrøier, ialt til en Værdi af Doll. 16. 15 cents, som de gjemte i Kahytten; Aftenen efter underrette de en af dem Arrestanten om Tyveriet, og ved Sluppens Tilbagekomst til St. Thomas den paafølgende Tirsdag beeltes Kosterne imellem Mandfabet, saaledes at Delingen iværkattes ved Arrestanten, der tog lige Andeel med de Andre. Nødvigheden af denne Forklaring blev derefter tiltraadt af de øvrige Tiltalte, deriblandt ogsaa af Arrestanten; men under et efter Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør har han fralagt sig at have været den, der har forbeholdt Kosterne, idet han, efter først ved Sluppens Tilbagekomst til St. Thomas at være bleven underrettet om det af de andre forøvede Tyveri, alene vil have deltaget i den almindelige Deling; og denne Forklaring findes efter Omstændighederne at maatte antages.

Skjøndt Sluppen „Fama“ fører engelsk Flag, maa den dog efter alt det Foreliggende nærmest anses for udredet fra St. Thomas, hvor ogsaa dens Mandskab var antaget og hører hjemme; og da derhos, ialfsld for Arrestantens Vedkommende, Forbrydelsen er iværksat i St. Thomas Havn, falder

hans Forhold ganske ind under de danske Straffelove, saa at navnlig ogsaa den særlige Bestemmelse i Forordning af 11te April 1840 § 10 vilde komme til Anvendelse, naar ellers Forudsætningen derfor var tilstede. Ifølge Skipperens Forklaring havde Skippen, der angives at være under 30 Ræsters Drægtighed, ingen Mønsterrulle, saalidt som der overhovedet har kunnet frembringes noget Papiir, der indeholder Oplysning om Besætningen og hver Entelts Egenstøb ombord; og ihvorvel det af Skipperen og Fartøiets saakaldte Consignatair paa St. Thomas er forklaret, at Arrestanten var antagen som Styrmænd med en høiere Hyre end Noget af det øvrige Mandstøb og tillige skulde opfylde de Pligter, der ellers paahvile en Supercargo, ligesom ogsaa Arrestanten selv har erkjendt, at han var forhyret som Styrmænd, uden imidlertid at ville indrømme, at en Supercargos Pligter paahvilede ham, saa findes det dog navnlig efter Fartøiets Bestaffenhed betænkeligt at antage, at Arrestantens Stilling har været en saadan, at det særlige Ansvar efter den ovennævnte Lovbestemmelse bør gjøres gjældende imod ham, men han, der ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, vil, idet hans Forhold, tildeels med Hensyn til hans dog til en vis Grad betroede Stilling ombord, ikke vil kunne anses som blot efterfølgende Medbeelagtighed i de Andres Tyveri, men Forordning 11te April 1840 § 21 derpaa maa komme til Anvendelse, blive at ansee efter nysnævnte Forordnings § 1, og findes Straffen, der ved den indtænkte Dom var fastsat efter Forordningens § 10 til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes.

Nr. 283.

Advocat Levinfen

contra

**Niels Hansen** med Tilnavn **Mosen** (Defensor Bungen),  
der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extraretsdom af 11te August 1870: „Tiltalte Arbeidsmand Niels Hansen Mosen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor Procurator Bungen 5 Rd. og til Defensor Procurator Larsen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 3die October 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Cancelliraad Møller, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

I Høihold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocat Levinfen og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arbeidsmand Niels Hansen med Tilnavn Mosen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, da han en Dag i Juni Maaned d. A. var beskæftiget i Kradsuldsfabrikken i Aalborg med Istandsættelsen af et Dampværk, sammesteds har tilvendt sig til Fabrikken hørende Messingbakter, som han berefter Iod sælge for 36 Sk., og som ikke ere bragte tilstede under Sagen. Vedkommende Fabrikbestyrer har ansat de sjaalne Messingbatters Værdi til 2 Rd. med Tilføiende, at der ved Tyveriet var tilspøiet Fabrikken et Tab af omtrent 20 Rd., da Arbeidet maatte standses i nogle Dage, indtil nye Bakker vare anskaffede, men han har frasaldet Krav paa Erstatning.

Tiltalte, der maa antages at være født i Aaret 1819, og som — med Undtagelse af, at han i Aaret 1854 har været anseet efter Fr. 5 Septbr. 1832 § 7 1ste Led jfr. § 6 med en Bøde af 5 Rd., og at han i Aaret 1864 har været under Tiltale for Tyveri eller ubjemlet Besiddelse af sjaalne Koster, men ved Overretsdom af 3 October s. A. blev frifunden for Actors Tiltale — ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underretsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 228, og da den fastsatte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Hensende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stabsætte.“

Nr. 273.

Advocat Levinfen

contra

**Jens Peter Jeppesen** (Defensor Brod),

der tiltales for Løsgængereri og Vetleri.

Stevens Høi Herreders Politiretsdom af 18de Juli 1870:  
„Arrestanten Jens Peter Jeppesen bør henseettes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Sep-

tember 1870: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Hvalshøj og Appellationsretsraad Suel for Overretten betaler Arrestanten Jens Peter Jeppesen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Jens Peter Jeppesen — der er født den 21de Mai 1838 og oftere straffet for Løsgængeri og Væleri, senest ved Holsteinborg Virks Politiretsdom af 29de Januar f. A. efter Lov 3die Marts 1860 § 1 og § 3 cfr. § 5 med 120 Dages Tvangsarbejde, samt anset ved Kiøge Kjøbstads Extraretsdom af 22de October 1868 efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 21de Decbr. f. A. efter Straffelovens § 228 og Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage og efter Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 21de Mai d. A. efter Straffelovens § 160 og i Medfør af Planen 1ste Juli 1799 § 157 cfr. Plac. 19de Decbr. 1832 og 9de October 1833 § 2 efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage — under nærværende ved Stevns og Føge Herredets Politiret i 1ste Instants paaljendte Sag, hvorunder han tiltales for Løsgængeri og Væleri, er overbeviist at have gjort sig skyldig heri, i det han fra den 30te Juni til den 10de Juli d. A. har streift arbejdsløs omkring og ernæret sig ved Væleri, findes han ved den indankede Dom rettelig anset efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5 med en Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, og da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger billiges, bliver den i det Hele at stadfæste.“

### Torsdagen den 17de November.

Nr. 274.

Advocat Klubien

contra

**Søren Sørensen** (Defensor Brock ved Henriksen),  
der tiltales for Manddrab.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Mai 1870: „Tiltalte Søren Sørensen bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Westrup og Raas, med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Henvisningen til Straffelovens § 189 findes at kunne bortfalde, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Søren Sørensen, der er født den 27de Juli 1844 og ikke funden tidligere straffet, for Manddrab anlagte Sag, til hvis Paakjendelse Retten har Bemyndigelse ved Justitsministeriets i Henhold til Straffelovens § 6 afgivne Resolution, ere Omstændighederne efter det Oplyste i det Væsentlige følgende:

Den 15de April f. A., da Matros-Mandskabet paa den dengang i Mar-seilles Havn liggende danske Brig, „Peter“ kaldet, spiste til Middag paa Brig-gens Bak, tog den til kemebte Mandskab hørende Ungmand, Hans Christian Hansen, til sin Ration af den Grynsuppe, hvoraf Middagsmaden tildeels bestod, saamange Svædsker, at en af de i Maaltidet deeltagende Personer ingen fik, og da Tiltalte paatalte denne Afsærd, opstod der en Ordstrid imellem ham og Hans Christian Hansen, hvorunder Tiltalte gav denne, som vedblivende nægte- te at give nogen Svædsker tilbage, et Slag paa kinden med Vagen af sin Haand. Derved fremkaldtes et Slagsmaal imellem dem, under hvilket Tiltalte, der var den Svagere, laa under, blev kastet om og pryglet af Hans Christian Hansen. Dette Slagsmaal ophørte imidlertid, men Ufreden mellem dem ved- blev, og efterat Tiltalte flere Gange forgjæves havde befalet Hans Christian Hansen at gaae op paa Dækket, kom de paa ny i Slagsmaal med hinanden, og da Tiltalte under samme atter blev overvunden af den stærkere Hans Christian Hansen, greb han en i Nærheden af ham liggende Kniv med et spidsomt 3 Tommer langt Blad og kibragte dermed Hans Christian Hansen et dybt Saar i Underlivet, som Følge af hvilket han den 17de næstefter afgik ved Døden paa et Sygehuus i Marseille.

Efter Tiltaltes Forklaring ansaae han sig som Væbmand eller 1ste Matros paa Skibet berettiget til at paatale Hans Christian Hansens Forhold

med Hensyn til Svedskerne og til at give ham en legemlig Kæjselse, da han viste sig udydig og grov. Han vil derhos ikke have foranlediget eller paabegyndt det sidste Slagsmaal imellem ham og Hans Christian Hansen, men tvertimod gjentagne Gange under samme have opfordret denne til at holde op, og først, efterat han som den Svageste var bukket under for Hans Christian Hansens Angreb og trueedes med et nyt, have grebet Kniven for at værgе sig mod samme og saaledes undgaae flere Prygl, uden i den stærke Sindssvælgelse, hvori han var kommen, at gjøre sig Tanke om, hvorledes han vilde benytte Kniven, eller om at tilføie Hans Christian Hansen nogen bestemt Skade, end siige om at bevirke hans Død, og da denne Tiltalles Forklaring væsentligt bestyrkes ved de af Skibets daværende Styrmand August Mikkelsen og Matros Julius Hansen afgivne med Eed bekræftede Forklaringer, af hvilke navnlig fremgaaer, at Tiltalte skal have haft en idetmindste jædvansmæssig begrundet Commando med en begrændset Kæjselsesret over Hans Christian Hansen, og at denne, da Tiltalte befalede ham at gaae op paa Dækket, nægtede det og udfjældte Tiltalte, samt at Sidstnævnte under det sidste Slagsmaal, efter hvilket han saaes at være forslaaet paa Næse og Zine med ophovnet Rjød og revet paa flere Steder i Ansigtet, gjentagende bad Hans Christian Hansen om at holde op og først greb til Kniven efterat være kommen i en i høi Grad opværet Sindsstemning, hvortil endnu kan føies, at Tiltalte af flere Personer, som have kjendt ham i forskjellige Perioder af hans Liv, er bleven stribret som et i det Hele agtværdigt Menneske af en endog ualmindelig fredelig Natur, medens Hans Christian Hansen er bleven betegnet som en brutal Person, der altid var beredt til Klammeri og skjændt Ungmand altid viste en næsviis og brillende Dypførsel imod den øvrige Besætning paa det omtalte Skib, saa findes Tiltalles ovenansførte Forklaring ikke at kunne forkastes. Men herefter skjønnes det ikke rettere, end at Tiltalte, om han end navnlig, naar henses til, at der, dengang han greb Kniven og skal Hans Christian Hansen med den, var flere Personer tilstede, hvis Hjælp han ikke forsøgte at paakalbe, og at han i bemeldte Diebst, efter hvad han selv har erkjendt, ikke var sig ubevidst, hvad han gjorde, hverken kan siges at have havt tilstrækkelig Anledning til at anvende et Forsvarsmiddel, hvorved Hansens Liv udsattes for øiensynlig Fare, eller at have handlet i en al Tilregnelighed ubelukkende Tilstand, dog dengang har befundet sig i en af Hansens fremkalbt Siilling, der berettigede ham til Selvforsvar, og hvori han naturligen ikke kunde bevare sin fulde Besindelse, og hans Forhold findes derfor kun at kunne tilregnes som en Overskridelse af det tilladte Nødværgе, for hvilken han i Henhold til Straffelovens § 40 sidste Led jfr. § 189 vil være at anses med Straf efter Omstændighederne af simpelt Fængsel i 2 Maaneder.“



Nr. 57. Procurator **Benzen** som Mandatarius for Eierinden af Rødsleth Gods, Enkesfru Larsen (Advocat Klubien),

contra

**Amtsraadet for Aalborg Amt** (Ingen),

betræffende Forpligtelsen til at afholde Udgifterne ved Voerbjergsbros Istandsættelse og fremtidige Vedligeholdelse.

Rjær Herreds Rets Dom af 26de Juli 1867: „Indstævnte, Procurator Benzen af Aalborg som Besuldmægtigede for Eierinden af Rødsleth Gods, Enkesfru Larsen, bør for Citanten, Amtsraadet for Aalborg Amt, dets Tiltale i denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves.“

Viborg Landsoverrettsdom af 28de Juni 1869: „Indstævnte, Procurator Benzen i Aalborg som Mandatarius for Eierinden af Rødsleth Gods, Enkesfru Larsen, bør til Aalborg Amtsrepartitionsfond betale 83 Rd. 60 s med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 21de August 1866, til Betaling skeer, samt være pligtig til fremtidig forsvarligt at vedligeholde den ovenfor omhandlede saakalbte Voerbjerg Bro. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afkærb efter Loven.“

**Højesterets Dom.**

Den af Citanten fremsatte Indsigelse, at Søgsmaalet ikke skulde kunne rettes mod Enkesfru Larsen, men alene mod Eieren af Rødsleth Hovedgaard, findes ved den indankede Dom rettelig forkastet.

Derimod maa Højesteret antage, at den Forpligtelse, der efter Proprietair M. Larsens Skrivelse af 8de April 1838, sammenholdt med Rentekammerets Resolution af 5te Mai s. A., af ham var overtagen til den i Dommen omhandlede Voerbjergsbros fremtidige Vedligeholdelse, efter Forholdets Natur maatte bortfalde derved, at Veien, hvortil Broen fører, efter hans Medcontrahents, det Offentliges, eensidige Foranstaltning optoges paa Regulativet for de Diverse i Aalborg Amt, der skulde være offentlig Tilshyn undergivne, idet det Offentlige derved gjorde det umuligt for ham at værne om den Ret, han udtrykkelig havde betinget sig, til at forhjde Beboerne af 4 af de nærmest liggende Byer Færdsel over

Broen i deres private Anliggender, og af hvis Indrømmelse han havde gjort Overtagelsen af den omhandlede Forpligtelse afhængig.

Da der derhos mangler Føie til at statuere, at Proprietair Larsen, der ikke sees at have deeltaget i de Forhandlinger, der ledede til, at Veien optoges paa Regulativet, enten ved denne Veilighed eller senere har samtykket i, at den omhandlede Forpligtelse, uanset Veiens Optagelse paa Regulativet, vedblivende skulde bestaae, hvilket navnlig — hvad Indholdet af hans Skrivelse til Herredsfogden af 25de Mai 1851 viser — ikke kan uledes af, at han i bemeldte Aar har istandsat Broen, maa det antages, at Forpligtelsen til Broens Vedligeholdelse ikke paahvilede ham ved hans Død. Den kan derfor heller ikke ved den efter ham foretagne private Arbejdning ansees overført paa hans Søn eller paa dennes Enke, og ligesaa lidet kan der deraf, at Sidstævnte i 1861 har ladet Broen istandsætte, og at Citanten i en paa hendes Vegne ført Brevvevling er gaaet ud fra, at Forpligtelse til Broens Vedligeholdelse paahvilede hende — hvorom han dog httrede Tvivl — uledes nogen bindende Anerkjendelse af denne Forpligtelse.

Som Følge heraf, og idet der mangler Retgrund til i Genhold til den derom nedlagte subsidiaire Paastand at dømmes Citanten til at tilbagebetale de af Proprietair Larsen i sin Tid modtagne 400 Rb. eller nogen Deel deraf, vil Citanten være at frifinde for de Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Citanten bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rb.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag have Citanterne, Amtsraadet for Aalborg Amt, i 1ste Instants paastaet Indstævnte, Procurator Benzen i Aalborg som Mandatarius for Eierinden af Rødfleth Gods, Enkesku Larsen, tilpligtet at betale Aalborg Amtrepartitionssfond et Beløb af 83 Rb. 60  $\beta$ ., der er medgaaet til Istandsættelsen af den saakaldte Voerbjerg Bro, med Renter, samt derhos for Fremtiden forsvarlig at vedligeholde bemeldte Bro eller ialfald tilbagebetale Repartitionsfondet den

Gobtgjørelse til Beløb 400 Rbd., der i sin Tid af samme er udbetalt den daværende Eier af Rødsfeth Gaard og Gods for Broens Istandsættelse og fremtidige Vedligeholdelse, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frisunden for Citanternes Tilfælde, have disse nu indanket Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastaaende, medens Indstævnte derimod har paastaet Underrettsdommen stadfæstet.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at den Veii, der fører over den paagjældende Bro, oprindeligt har været anlagt som Hovvei for de under Rødsfeth Gods hørende Fæstebunder i Hovorup Sogn, men da der i Aaret 1837 — efterat den største Deel af bemeldte Gods var gaaet over til Selveieendom — af nogle Gaardsfæstere i Hovorup klagedes over Broens forfaldne Tilstand, blev der i den Anledning imellem den daværende Eier af Rødsfeth, Proprietair Larsen, og det Offentlige indledet Forhandlinger, der — efterat Proprietair Larsen først havde tilbudt, imod at der udbetaltes ham en Pengesum, og imod at de tilgrændsende Sognes Beboere præsterede noget Naturalarbejde, at istandsætte og fremtidig vedligeholde Broen til fri Færdsel for Alle og Enhver — omsider førte til en Overeenskomst, ved hvilken Proprietair Larsen paatog sig imod af Amtets Repartitionsfond at erholde en Sum af 400 Rbd. udbetalt eengang for alle, forsvarligen at opføre og fremtidig at vedligeholde den ommeldte Bro, saaledes at Passagen derover blev fri undtagen for Beboerne af Nørresundby, Lindholm, Boerbjerg og Uttrup Byer — der havde protesteret mod at deeltage i det først forlangte Naturalarbejde — medens det dog forbeholdtes disse Beboere ved Domstolene at gjøre deres Ret til fri Passage gjældende, om de dertil maatte finde Anledning, og da Proprietair Larsen derpaa havde opført Broen og erholdt den stipulerede Sum udbetalt af Aalborg Amtsrepartitionsfond, blev der til Sikkerhed for det Offentlige for Opfyldelsen af de Forpligtelser, der saaledes vare paadragne Proprietair Larsen, og, som det bedder, efterkommende Eiere af Hovedgaarden Rødsfeth, under 1ste Februar 1839 tinglæst en af Aalborg Stiftamt besangaaende udfærdiget Declaration, hvorefter Broen maa antages i en Række af Aar at være vedligeholdt af Proprietair Larsen og senere af hans Arvinger, indtil Indstævnte som Mandatarius for den nuværende Eierinde af Rødsfeth Gods, Enkefru Larsen, i Anledning af, at det Offentlige i Foraaret 1866 havde forlangt Broen istandsat, erklærede, at Eierinden ikke ansaae sig bunden ved den ovenommede Overeenskomst, idet han dog senere for at undgaae Retssag tilbød at tilbagebetale de i sin Tid til Proprietair Larsen udbetalte 400 Rbd. Amtet lod derefter Broen istandsatte for Godseierindens Regning, og de hertil medgaaende Udgifter, 83 Rbd. 60  $\frac{1}{2}$ , der foreløbig ere afholdte af Amtsrepartitionsfondet, have Citanterne meent, at Indstævnte maa være pligtig at refundere.

Foraaendit nu Indstævnte har formeent, at den Forpligtelse, hvorom der er Spørgsmaal, i hvert Fald ikke skulde kunne gjøres gjældende mod Eierinden af Rødsfeth Bønbergods, men efter Indholdet af den ovenommede tinglæste Declaration alene maatte vedkomme Eieren af Rødsfeth Hovedgaard, vil der

ikke hertil kunne tages noget Hensyn, da det under Sagen er oplyst, at den paagjældende saavel som en anden Bro med dertil hørende Rettigheder og Forpligtelser udtrykkelig vare indbesatte under den Deel af ovennævnte Proprietair Larsens Efterladenskaber, der ved den i sin Tid af hans Enke og myndige Arvinger foretagne indbyrdes Deling af Voet var udlagt til Arvelæberens Søn, hvis Enke, der hensidder i uskiftet Bo efter ham, er Indskævnets Mandantinde, ligesom Sidstnævnte derefter ogsaa, efter hvad der er in confesso, har ladet foretage Reparationer ved Broen.

Indskævnte har imidlertid tillige formeent, at den ved den ovennævnte Overenskomst oprindelig stiftede Forpligtelse for Eieren af Rødsleth til at vedligeholde Broen atter skal være bortfalden paa Grund af, at den Veie, der fører over den paagjældende Bro, allerede i 1843 er uden Medvirkning eller Samtykke af Eieren af Rødsleth bleven optaget paa Regulativet over Amtets offentlige Biveie, ved hvilken Foranstaltning den contractmæssige Betingelse for Forpligtelsen til at vedligeholde Broen, nemlig at denne ikke maatte befrees af de 4 forannævnte Byers Beboere, vedmindre de ved Dom kendtes berettede dertil, formeentlig maa anses ophævet, uden at der har været givet vedkommende Contrahent, Eieren af Rødsleth, Felighed til i den Anledning at varetage sine Rettigheder efter den indgaaede Contract.

Det maa nu vel antages, at Godseierens Stilling og Rettsforhold med Hensyn til Broen er undergaaet en ikke uvæsentlig Forandring derved, at Veien optoges paa Regulativet over offentlige Biveie, og at denne Omstændighed navnlig har medført ikke blot en større Hærdsel over Broen, men ogsaa en Ophævelse af den Ret, som Godseieren tidligere havde til at forme de paagjældende 4 Byer Passage over Broen; den ommeldte Foranstaltning kan imidlertid ikke anses som en egentlig Misligholdelse fra det Offentliges Side af den i sin Tid med Proprietair Larsen sluttede Overenskomst om Broens fremtidige Vedligeholdelse eller at have kunnet berettiget denne til uden videre at ansæ sig løst fra den Forpligtelse, som han ubetinget, om end under Forbehold af Ret til at forme de ommeldte 4 Byer Passagen, havde paataget sig og modtaget Vederlag for, hvorimod der alene findes at kunne have været Spørgsmaal om en hyderligere Godtgjørelse til ham for den forsøgte Byrde, der paaførtes ham derved, at Veien blev henvørt til offentlige Biveie, og ialtsalb maa det fra Proprietair Larsens og hans Efterfølgeres Side anses paa en saadan Maade erkendt, at de nanjeet, at Veien optoges paa Regulativet over de offentlige Biveie, fremdeles vare pligtige at vedligeholde Broen, at den nuværende Godsejerinde ikke nu, efterat den paagjældende Foranstaltning forlængst er gennemført, kan være besøiet til at unddrage sig denne Forpligtelse. I denne Henseende bemærkes, at der ikke fra afsøde Proprietair Larsens Side, uagtet han efter den dagældende Lovgivning uden Valg var Medlem af Sogneforstanderskabet og fra Udgangen af 1844 lod sig repræsentere sammesteds ved sin Godsforvalter, enten har været fremsat nogen Indsigelse imod, at Veien optoges paa Regulativet over de offentlige Biveie, eller har været taget noget Forbehold i Anledning af, at dette var skeet; der sees

end ikke fra hans Side at være stillet nogen Forbring om Gøbtgjørelse for den forsøgte Byrde, som Veiens Optagelse paa Regulativet vilde medføre, hvorimod han maa antages fremdeles at have vedligeholdt Broen uden at have ført nogen Besværing over, at Veien var bleven offentlig Bivei, eller over, at navnlig Broen som Følge deraf herefter vilde kunne besøges af de 4 Byer, som han ved Overenskomsten havde forbeholdt sig at formene Færdselen, hvilket han iøvrigt efter Sagens Oplysninger ingenstunde har gjort.

Proprietair Larsen maa herefter anses at have erkjendt, at Veiens Optagelse paa Regulativet, der ogsaa maa antages i andre Henseender at have været til Fordeel for Cieren af Rødsleth, ikke har medført nogen Ophævelse af hans Forpligtelse til at vedligeholde Broen, og denne hans Erkjendelse maa saameget mere være bindende for hans Efterfølgere, som disse og deriblandt den nuværende Godsbesidderinde ligeledes efter hans Tid have udført Vedligeholdelsesarbejder ved Broen, ligesom ogsaa Indstævnte selv under den Correspondance, han forinden denne Sags Anlæg har ført med vedkommende Myndigheder for at opnaae en for Godsbesidderinden heldigere Ordning, sees at være gaaet ud fra den Forudsætning, at Forpligtelsen til at vedligeholde Broen fremdeles paahvilede hende.

Citanternes principale Paastand om, at Indstævnte i sin fornævnte Egenskab tilpligtes desl. at betale Aalborg Amtsreparitionsfond de paastævnte 83 Rd. 60 ß med Rentur deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 21de August 1866, mod hvilken Paastand ingen speciel Indsigelse er fremsført, og desl. for Fremtiden forsvaerlig at vedligeholde den omhandlede Bro, vil saaledes være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for begge Metter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophave.

Nr. 266.

Advocat Brock

contra

1) **Lars Pedersen**, 2) **Nasmus Rasmussen** og 3) **Dorthea Christianen** (Defensor Hindenburg),  
der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og de tvende Sidstnævnte for Deelagtighed i denne Forbrudelse.

Vjerge Alfum Herredets Extraretsdom af 20de Juli 1870:  
„Tiltalte Røgter Lars Pedersen af Klarstov, Huusmand Rasmus Rasmussen af Vesterfjærby Mark og dennes Hustru Dorthea Christianen bør hensesættes, de 2 Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og den Sidste i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage. Saa bør de, Een for Alle og Alle for Een, udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, hvorunder

i Salair til Actor Cancelliraad Procurator Petersen 5 Rd. og til Defenser Procurator P. Hansen 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 9de September 1870: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salairer til Procuratorerne Seidelin og Beyer betale de Tiltalte, Lars Pedersen af Klarstov, Huusmand Nasmus Nasmussen af Vesterkjærby og dennes Hustru Dorthea Christiansen, Een for Alle og Alle for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende fra Bjerge Nafum Herredets Extraret hertil indankede Sag sigtes de Tiltalte, Lars Pedersen af Klarstov, Huusmand Nasmus Nasmussen af Vesterkjærby og dennes Hustru Dorthea Christiansen, der ere fødte, den Første i 1828, den Anden den 19de Marts 1831 og den Tredie den 19de Juni 1838, og som ei forhen have været tiltalte eller straffede, Forsknævnte for Tyveri og de tvende Sidstnævnte for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilfælde er Tiltalte Nasmus Nasmussen overbevist hos Tiltalte Lars Pedersen, der tjente som Nøgter paa Klarstovgaard, hvor Nasmussen undertiden havde Arbeide, at have yttret Driste om, at hans Ko blev lige saa godt fodret som Køerne paa Gaarden, til hvilke Pedersen hver Uge modtog 4 Eder. Grut, og at Pedersen, hvem Nasmussen erkjender, at han under Samtalen bevægede til at levere ham noget af denne Grut, og hvem han saaledes gav den første Tanke om, at vise Utroffab mod sin Huusboud, derefter, som af ham tilfæoet, naar Nasmussen bragte ham en Pose, fyldte denne med Grut i Foderloen og derefter henfattede den i en Foderstak udenfor Gaarden, hvor Nasmussen senere afsøgte den, paa hvilken Maade de fravendte Proprietair Leih 3 à 4 Epr. Grut til Vardi 3 Mk. pr. Skjepp. Nasmussen betalte ikke for Grutten, men har givet Pedersen et Par Støvletræsko, et Par aabne Træsko samt fri Fortæring, naar Pedersen besøgte ham.

Tiltalte Dorthæa Christianfen har, uagtet hun vidste, hvorledes Grutten var erhvervet, fodret deres Ko og Smaacreaturer dermed.

Da de Tiltalte for dette Forhold rettelig ere onskede, Pedersen efter Straffelovens § 228 og Rasmussen efter samme § cfr. § 52 og Christianfen efter § 238, og Straffen passende findes bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver af de 2de Førstnævnte og i 4 Dage for Sidstnævnte, ligesom de rettelig ere paalagte in solidum at udrede Actionens Omkostninger, vil Dommen være at stadfæste."

Nr. 292.

Advocat Nellesmann

contra

**Willads Christian Nielsen** (Defensor Liebe ved Klubien),  
der tiltales for bedragerisk Forhold.

Hjørring Rådsheds Exrætsdom af 4de Juli 1870: „Tiltalte Willads Christian Nielsen af Skallerup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af Undersøgelsen og Actionen lovligt skyldende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor Procurator Lund 4 Rd. og til Defensor Procurator Winther 6 Rd. foruden til Sidstnævnte 1 Rd. i Diæter, ligesom Tiltalte endelig til Huusmand Niels Pedersen Møller, før i Eiersted, nu i Rentebet, i Erstatning bør udrede 4 Rd. med Renter 4 pCt. fra 4de Juni 1869, indtil Betaling skeer. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 12te September 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at sammes Bestemmelse om Diæter til Defensor for Underretten bortfalder. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nellesmann og Procurator Faber, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

### I Salarium til Advocaterne Mellemann og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Villads Christian Nielsen for bebrageligt Forhold, og da Sagen alene er appelleret ifølge Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om det Forhold i de nedenfor nævnte Henseender, for hvilket Tiltalte ved Underrettsdommen er anset straffydig.

Ifølge den af Huusmand Niels Pedersen Møller afgivne Erklæring traf han den 4de Juni s. A. i Hjørring Tiltalte, der da tilbød ham tilkjøbs en Ko, som Tiltalte foregav at have staaende hos sin daværende Huusbond, og bleve de da enige om, at Koen skulde leveres nogle Dage efter i Børglum By for en Priis af 30 Rd., hvis Møller var tilfreds med den, hvorhos Tiltalte erholdt udbetalt 4 Rd. i Forstud paa Kjøbesummen for Koen, hvilken Tiltalte imidlertid ikke senere har leveret. Denne Forklarings Rigtighed har Tiltalte under Sagen erkjendt, idet han dog har anbragt, at han opfattede Handelen halvt som Spøg og først var bestemt paa at tilbagebetale det oppebaarne Beløb, naar han længere hen paa Dagen traf Møller i Byen, men at dette ikke skete, og at han senere hen har brugt Pengene. Tiltalte har derhos erkjendt, at han godt kunde indsee, at Handelen fra Møllers Side ikke var indgaaet og de 4 Rd. ikke betalte i Spøg. Niels Pedersen Møller har paaftaaet sig det ommeldte Beløb 4 Rd. med Renter tilkjendt i Erstatning hos Tiltalte. Ligeledes har Tiltalte vedgaaet, at han uden sin daværende Huusbond Møller Christensens Billie og Vidende havde i forrige Aars Sommer i sin Huusbonds Navn af Madam Kriel i Hjørring laant 1 Rd. under Foregivende af, at bemeldte hans Huusbond skulde betale den tilbage, hvilket imidlertid først skete, efterat Madam Kriel havde talt til Christensen om Sagen, og denne havde foreholdt Tiltalte hans ulovlige Forhold, idet Tiltalte da bad ham om at betale Daleren mod at tilbageholde Beløbet i hans Løn.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, der er født i 1845 og tidligere ifølge Høiesteretsdom af 25de October 1864 har været straffet for Tyveri efter Frdg. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, være at ansee efter Straffelovens § 251 og § 257, under hvilken sidste Lovbestemmelse navnlig hans ovenansførte Forhold mod Madam Kriel findes at maatte henses, og da Straffen ved Underrettsdommen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og det ligeledes maa billiges, at det er paalagt Tiltalte at tilsvare den af fornævnte Niels Pedersen Møller paaftaaede Erstatning samt at udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Dommen fastsatte Salairer, vil bemeldte Dom være at slaaefæste, dog saaledes at sammes Bestemmelse om Diæter til Defensor for Underretten som ikke hørende under Domstolens Afgjørelse vil bortfalde.“



## Onsdagen den 23de November.

Nr. 23. Boelsmand **Jens Jensen** (Advocat Levinsen efter Ordre)  
contra

Procurator **J. J. Hansen** (Advocat Henriksen efter Ordre),  
betræffende Parternes Mellemværende i Anledning af Kjøbet af en  
fast Eiendom.

Odense Byttings Dom af 19de October 1868: „Citant og  
Contraindstævnte, Boelsmand Jens Jensen af Tommerup Nørre-  
mark, og Indstævnte og Contracitant, Procurator J. J. Hansen  
heraf Staden, bør for hinandens Tiltale i denne Sag frie at  
være.. Statskassens Ret forbeholdes, saafremt findes, at til det  
den 24de August d. A. irettelagte, af Hans Sepsen Nielsen under-  
skrevne Document af 2den Marts 1859 burde have været benyttet  
Stempelpapir.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juli  
1869: „Indstævnte, Boelsmand Jens Jensen af Tommerup Nørre-  
mark, bør til Citanten, Procurator J. J. Hansen af Odense, betale  
278 Rd. 1 Mk. 10 ß med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den  
25de Juli f. A. indtil Betaling skeer; iøvrigt bør Underrettens  
Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for begge  
Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne  
Doms lovlige Forhuldelse under Afserd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

Det mellem Parterne for Højesteret omtvistede Beløb 278 Rd.  
1 Mk. 10 ß fremkommer ved, at Indstævnte paa den ene Side  
paastaar paa Citantens Vegne at have udbetalt 300 Rd. — nemlig  
deels de i den indankede Dom ommeldte 250 Rd., som gjennem  
H. J. Nielsen ere betalte R. J. Andersen, deels 50 Rd., som han  
foruden de i Lars Larsens Enkes Tilstaaelse af 7de Juli 1859  
nævnte 50 Rd. endvidere vil have betalt hende i Afdrag paa de  
hende tilkommende 2000 Rd. — og paa den anden Side har  
debiteret Citanten 21 Rd. 4 Mk. 6 ß mindre i Omkostninger,  
end disse den 7de Juli 1859 sees at være beregnede til.

De nævnte 250 Rd. skulle efter Indstævntes Paastand være  
udbetalte af de hos ham af Citanten deponerede 500 Rd., men  
ligesom disse 500 Rd. efter Indstævntes Paaategning af 2den Marts

1859 paa den af H. S. Nielsen samme Dag udstedte Tilstaaelse fortrinsviis skulde anvendes til Fyldestgjørelse af Lars Larsens Enkes Krav og til Dækning af Executions- og Auctionsomkostninger, saaat ikkun Resten maatte anvendes til Afdrag paa R. S. Andersens Fordring, saaledes fremgaaer det ogsaa af Tilstaaelsen af 7de Juli 1859 med derpaa værende Paategning, at de i Overeensstemmelse med det saaledes af Indstævnte Vedtagne ere blevne anvendte deels til at betale bemeldte Enke 246 Rd. 3 Mk. 2  $\beta$ , deels til Dækning af Omkostninger, der efter Indstævntes specificerede Regning vare opgjorte til 207 Rd. 1 Mk. 15  $\beta$ , medens kun „Resten“, 46 Rd. 15  $\beta$ , er udbetalt til R. S. Andersen; hermed er det uforeneligt, at de i Slutningen af Paategningen af 7de Juli 1859 endvidere omtalte 250 Rd. ogsaa skulde være udbetalte af de deponerede 500 Rd., hvilket heller ikke siges i denne Paategning, ligesaa lidet som det deri angives, at de ere udbetalte af Indstævnte. At han har betalt dem, er heller ikke paa anden Maade godtgjort af Indstævnte eller anerkjendt af Citanten, der paastaaer selv at have betalt dem, hvilket ogsaa stemmer med en den 2den Marts 1859 dateret Quittering fra H. S. Nielsen og de om denne Udbetaling iøvrigt fremkomne Oplysninger. Ligesaa lidet har Indstævnte beviist at have betalt Lars Larsens Enke 100 Rd. istedetfor 50 Rd. til Afdrag paa de hende tilkommende 2000 Rd., hvorved bemærkes, at en af Indstævnte paaberaabt Quittering af 24de Marts 1859 ikke i denne Henseende giver nogen Oplysning.

Ifølge det Foransførte vil det af Indstævnte paastaaede Beløb ikke kunne tilkjendes ham, hvorimod Citanten efter sin Paastand vil være at frifinde for hans Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve, og det Advocat Levinsons tilkommende Salair at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rd. Advocat Levinssen tillægges i Salarium for Højesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indkøbte Doms Præmisses hedder det: „Citanten, Procurator J. J. Hansen af Odense, der som Besuldmægtiget ved Lars Larzens Enke havde efter foregaaende Execution og Udlæg ladet ved offentlig Auction bortsælge den Christian Jensen ifølge Kjøbecontract og Transport tilkommende Ret til at faae Skjøde paa bemeldte Enkes Huus med Tilliggende paa Sommerup Nørremark, er i nærværende Sag af Indstævnte, Boelsmand Jens Jensen af Sommerup Nørremark som Kjøber ved Auctionen, sagsøgt ved Odense Byting til Betaling af 32 Rd. 1 Mk. 4 f i Omkostninger ved Udfærdigelse og Tinglæsning af det ham meddeelte Auctionsskjøde, medens Citanten deels paaafod sig frifunden for dette Søgemaal, deels contrasagsøgte Indstævnte til Betaling af 278 Rd. 1 Mk. 10 f, som han formeente endnu at have tilgode hos Indstævnte i Omkostninger og Udlæg i Anledning af den ommeldte Execution og Auction.

Ved Underrettens den 19de October f. A. affagte Dom ere Parterne frifundne for hinandens Tiltale, men har Citanten derefter ved Stævning af 17de Marts d. A. indbragt Sagen her for Retten, hvor han har paaftaaet Dommen deels stadfæstet deels tilsidefat og forandret saaledes, at Indstævnte dømmes til at betale ham fornævnte 278 Rd. 1 Mk. 10 f med Renter 5 pCt. aarslig fra den 25de Juli f. A., der er Contractlagens Dato, indtil Betaling skeer, samt Indstævnte derhos tilpligtet at betale ham Søgemaalets Omkostninger for begge Retter. Da Indstævnte, som findes lovlig stævnet, hverken har mødt eller ladet møde for Overretten, vil Sagen her i Medfør af L. 1—4—30 jfr. Frdn. 3die Juni 1796 § 2 være at paadømme efter den af Citanten fremlagte Underretsact. Af den i Underretsacten indførte Auctionsforretning fremgaaer det, at efter Auctionsconditionerne skulde Kjøberen deels til Udlægshaverinden udrede resterende Kjøbesum 2000 Rd. med Renter samt en resterende Aftægtsypelse, deels uden Afkortning i den budne Kjøbesum betale Skatterestance for 1857 og 1858, resterende Kongetiende for 1857, Omkostningerne ved Auctionerne og Citantens Reiser til 3die og 4de Auction, Salair til denne med 1 pCt. af Kjøbesummen og endelig Omkostningerne ved Udfærdigelsen af Auctionsskjøde og Obligation for den Deel af Enkens Tilgodehavende, der forblev indstaaende i Eiendommen, at ved 4de Auction den 4de December 1858 blev Suedker N. Rasmussens Høstfydende pr. Commission med den Sum 2140 Rd., for hvilket Bud Gaardmand Hans Jepsen Nielsen af Sommerup indstod som Cautionist og Selskylbner, at Indstævnte den 2den Marts 1859 fremstillede sig for Auctionsretten som den, paa hvis Vegne Budet var gjort, og overtog i Genhold til Conditionerne Rasmussens Forpligtelser, ligesom Hans Jepsen Nielsen vedstod sin Cautionforpligtelse for Indstævnte som Kjøber, at der af Indstævnte, forinden Auctionsskjødet blev udstedt til ham, blev afleveret til Auctionsdirectøren blandt andet 2 Erklæringer fra Lars Larzens Enke, den ene af 7de Juli 1859, der gif ud paa, at hun havde faaet udbetalt ialt 946 Rd. 3 Mk. 2 f, hvoraf 113 Rd. 2 Mk. i resterende Renter, 83 Rd. 1 Mk. 2 f i resterende Aftægt og 50 Rd. i Afdrag paa Capital 2000 Rd. vare udbetalte hende af 500 Rd., som Indstævnte den 2den Marts f. A. havde deponeret hos Citanten,

og er denne Erklæring forsynet med en Paategning ligeledes af 7de Juli 1859, hvori Knud Søren Andersen og ovennævnte Hans Sepsen Nielsen erkjende af det ommælte Depositum 500 Rd. efter Fradrag af Citantens specificerede Regning, der er opgjort til 207 Rd. 1 Mk. 15  $\frac{1}{2}$ , at have modtaget Resten, nemlig Andersen 46 Rd. 15  $\frac{1}{2}$  og Nielsen 250 Rd., med Hensyn til hvilke han vilde gjøre Afregning med Andersen, og at de saaledes ingen videre Forbring havde paa Indstævnte, den anden Erklæring af 6te Mai 1861, hvorefter hun, da Indstævnte til hende havde udstedt Obligation af 30te December 1859 for 1200 Rd. foruden en Afståelsescontract af s. D., for sit Vedkommende Tutet havde imod Auktionsffjøbets Udstedelse til ham, dog at han afholdt alle Omkostninger, og at denne hendes Dvitering tillige blev at samtjke af Citanten, der paa hendes Vegne havde requireret Auctionen og besvaret Omkostningerne, og er denne Erklæring forsynet med en Paategning ligeledes af 6te Mai 1861, hvori Citanten erklærer Tutet at have imod Auktionsffjøbets Udstedelse, idet han indskrænkede sig til et personligt Krav hos Indstævnte og andre Vedkommende for det, der tilkom ham, efter hvad der var vedtaget til Auktionsprotocollen den 2den Marts 1859, endelig at den 3die December 1867 Auktionsffjøde er udstedt til Indstævnte i Overensstemmelse med de under Auctionen fremlagte Conditioner og øvrige Documenter og med, hvad der forøvrigt, som foran i Forretningen var beskrevet, ved Auctionen var passeret.

Det af Citanten for Underretten contrapastævnte Belsøb 278 Rd. 1 Mk. 10  $\frac{1}{2}$  udkommer, naar man fra de Indstævnte af Citanten debiterede Poster, nemlig 100 Rd., der som Restcapital igjennem Soguesfoged Niels Larsen ifølge dennes Dvitering af 24de Marts 1859 ere udbetalte til Lars Larsens Enke, de forommedte til hende udbetalte Rentes- og Afståelsesrestancer 118 Rd. 2 Mk. og 83 Rd. 1 Mk. 2  $\frac{1}{2}$ , de af Citanten udrede Afgifter og Eiendomsrestancer, Executions- og Auktionsomkostninger samt hans Udlæg til stemplet Papir og Salair, tilsammen 482 Rd. 11  $\frac{1}{2}$ , trækker den Rest 203 Rd. 5 Mk. 1  $\frac{1}{2}$ , som bliver tilbage af de hos Citanten deponerede 500 Rd. efter Udbetalingen til Andersen og Nielsen af henholdsvis 46 Rd. 15  $\frac{1}{2}$  og 250 Rd., og ligesom Indstævnte ingen Indsigelser har fremsat imod de enkelte Poster i Citantens Opgjørelse, saaledes har han navnlig erkjendt, at Citanten ikke af ham har modtaget mere end de tidnævnte 500 Rd., men han støtter sig navnlig paa en Aftale imellem ham, Andersen og Hans Sepsen Nielsen, der var Selvskyldnercautionist for et Belsøb af 650 Rd., som Christen Jensen ifølge tinglæst Forlig skulde bemælte Andersen, om, at han, Indstævnte, skulde betale ialt 2700 Rd. og meddeles Stjøde paa Eiendommen uden Bekostning for ham som Kjøber, hvorom Citanten var vidende, idet han har givet et af Hans Sepsen Nielsen den 2den Marts 1859 udstedt Document angaaende denne Overenskomst, hvori det hedder: „Af disse 2700 Rd. har Jens Jensen idag betalt 500 Rd., hvilke ere indbetalte til Procurator og Cassjerer S. S. Hansen som Auktionsrequirent og Udlægshaver paa Lars Larsens Enkes Vegne, som deraf gjør sig betalt for Executions- og Auktionsomkostningerne samt de resterende Renter af Enkens tilgodehavende Capital 2000 Rd., og hvad der saaledes

bliver tilovers, efterat Enken i det Hele er syldestgjort, anvendes til Afdrag paa 2den Pantthaver Knud Jørgen Andersens Forbring 650 Rbd., for hvilken Hans Jørgen Nielsen er Selskylbuercantionist," en Paategning af j. D. om at have modtaget de forommedte 500 Rbd. til Anvendelse paa den indbemeldte Maade, hvorom han skulde afgive nærmere speciel Opgjørelse. Ligesom Citanten nu har disponeret over det nævnte Beløb paa en anden Maade end den, hvortil han formeentlig havde forpligtet sig, saa at han navnlig var uberegtiget til at udbetale til 2den Prioritetshaver mere end det Restbeløb, som af de 500 Rbd. blev tilovers, efter at alle Omkostninger fuldt vare dækkede, saaledes har Indstævnte ogsaa gjort gjældende, at han har udbetalt den accorberede Kjøbsum 2700 Rbd., nemlig 500 Rbd. til Citanten, 700 Rbd. contant til Udlægshaverinden, til hende udstedt en Obligation for 1200 Rbd., 250 Rbd. igjennem Hans Jepsen Nielsen til 2den Prioritetshaver Knud Jørgen Andersen efter Jorsnavntes Dvittering af 2den Marts 1859 og senere til Udlægshaverinden endvidere 50 Rbd. contant.

Herved maa imidlertid bemærkes, at det ikke efter de i Sagen fremkomne Oplysninger kan antages, at Citanten paa Lars Larsens Enkes eller egne Bøgne har deltaget i den Overenskomst, hvorefter Indstævnte skulde betale en Kjøbsum af 2700 Rbd. og meddeles Etjøde uden Besøftning for ham, hvad navnlig heller ikke fremgaar af Citantens ovennævnte Paategning af 2den Marts 1859, saalidt som det imod Citantens Benægtelse kan antages beviist ved de af Indstævnte i Sagen førte Vidners Forklaring, at Citanten ved den i Paategningen af 7de Juli 1859 omtalte Opgjørelse af, hvorledes han havde anvendt de ham udbetalte 500 Rbd., eller ved sine Udtalelser før de i den nævnte Paategning omtalte Udbetalinger til Andersen og Nielsen har frasaldet sin Ret efter Auctionsconditionerne, hvad og vilde være i Strid med den af Indstævnte selv til Auctionskretten afleverede Erklæring fra Lars Larsens Enke af 6te Mai 1861 med Citantens Paategning af j. D. og ligeledes med hans Modtagelse af et Auctionsffjøde, der er udstedt i Henhold saavel til Auctionsconditionerne som de fremlagte Documenter og hvad der igrødt var passeret ved Auctionen, hvortil kommer, at Indstævnte ikke med fornøden Bestemthed og Tydelighed har imødegaaet den Indsigelse fra Citantens Side, at de af Indstævnte som Afdrag paa Kjøbsummen 2700 Rbd. anførte Beløb af 250 og 50 Rbd., der ere udbetalte henholdsvis til Andersen og Lars Larsens Enke, netop ere de samme Beløb, som efter det Ovenstaaende ere udrede af de til Citanten udbetalte 500 Rbd. Endelig skjønes det ikke, at Citantens Paategning af 2den Marts 1859 efter dens Indhold kan, som af Underdommeren antaget, betragtes som en Dvittering for Betalingen af de Poster, som Citanten under sit Søgsmaal imod Indstævnte har gjort gjældende, eller at den af Indstævnte paaberaabte Forstaaelse af Paategningen kan bestaa ved Siden af det Forhold, hvori han ved Ordningen af Kjøbet har stillet sig til Citanten, i alt Fald naar han ikke beviislig kommer til at betale mere for den af ham kjøbte Eiendom end 2700 Rbd., i hvilket Tilfælde han mulig kunde have været

berettiget til i Henhold til Citantens Paategning af 6te Mai 1861 at betragte sig som ikke rette Vedkommende.

Citantens Paastand vil derfor være at tage til Følge, dog saaledes at Processens Omkostninger i begge Instanser efter Omstændighederne ophæves."

Nr. 297.

Advocat Levinfen

contra

**Knud Hansen Trolb** (Defensor Klubien),

der tiltales for Bettleri.

Lunde Skam Herreders Politiretsdom af 27de April 1870: „De Tiltalte Niels Larsen med Tilmavn Bispenberg og Jens Jacob Rasmussen med Tilmavn Kanin bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5, Sidstnævnte i 3 Dage. Den Tiltalte Knud Hansen Trolb bør hensættes til Arbeide i Odense Evangsarbejdsanstalt i 120 Dage. Samtlige 3 Tiltalte bør in solidum at tilsvare alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 9de September 1870: „Politiretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 90 Dage. I Salair til Procuratorerne Raas og Krabbe for Overretten betaler Tiltalte Knud Hansen Trolb 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilsaaelse og Sogens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte Knud Hansen Trolb deels selv har betlet deels har sendt sine Børn ud for at bette. Han er født i Aaret 1825 og forhen foruden for Tyveri flere Gange straffet for Bettleri. Han er nu ved Lunde Skam Herreders Politirets Dom af 27de

April d. A. retteligen paany anset for Betleri, men Straffen, der er fastsat til Arbeide i Odense Evangsarbeidsanstalt i 120 Dage, vil i Medfør af Lov af 3die Marts 1860 § 3 cfr. § 1 in fine være at bestemme til lige Arbeide i 90 Dage. I Henfende til Sagens Omkostninger bør Dommen, saavidt paaanfet er, ved Magt at stande."

Nr. 253.

Advocat Brock

contra

**Harald Theodor Sørensen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Deelagtighed i Forsøg paa Fosterfordrivelse samt for Deelagtighed i Bedrageri og i ved Spaaen at have fravendt Andre Penge.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de August 1870: „Arrestantinden Mette Marie Jørgensdatter eller Jørgensen, Petersens Enke, og Arrestanten Harald Theodor Sørensen samt de Tiltalte Juliane Larsen og Hanne Christiane Pedersen bør straffes, Arrestantinden med Tugthuusarbeide i 4 Aar, Arrestanten med Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes og de Tiltalte hver især med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt Arrestantinden udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonsen og Riisen med 15 Rd. til hver, dog saaledes at deraf in solidum med hende tilsvares af Arrestanten  $\frac{1}{6}$  og af de Tiltalte hver  $\frac{1}{16}$ . At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Harald Theodor Sørensens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Mette Marie Jørgensdatter eller Jørgensen, Petersens Enke, for Deelagtighed i Fosterfordrivelse og Forsøg herpaa, for at have mishandlet Andres til hendes Omsorg betroede Børn, for Tyveri, Bedrageri og for ved Spaaen at have fravendt Andre Penge, Arrestanten Harald Theodor Sørensen for Deelagtighed i Forsøg paa Fosterfordrivelse, for Deelagtighed i Bedrageri og i ved Spaaen at have fravendt Andre

Penge, og de Tilstalte Juliane Larsen og Hanne Christiane Pedersen for Fostersfordrivelse og Forsøg paa denne Forbrydelse.

Hvad Arrestantinden angaaer, saa er det beviist ved hendes egen af det iøvrigt Oplyste tilbeels bestyrkede Tilstaelse, at hun har gjort sig skyldig i nedenangførte Forbrydelser. Siden Aaret 1863 har hun givet Fruentimmer, efter hendes Angivelse 12 à 13, som enten henvendte sig til hende og, idet de fortalte, at deres Forandringer vare udeblevne, eller ligesom at de troede sig frugtsommelige, i den Anledning søgte Raad hos hende, eller som hun selv uopfordret tilbød sin Tjeneste i saa Henseende, Anviisning paa at fordrive de Fostre, hvormed de antog sig svangre, og til største Delen af dem mod Betaling leveret en Drik, som hun tillavede af *Sl*, Laurebær og Grene af et Træ, hvilket hun antog for Sevenbom (*Labina*), men som efter Næstlægens Erklæring var en af lige medicinsk Virkning med Sevenbom værende Plante, *Thuja orientalis* kaldet, i den Hensigt, at denne Drik skulde bevirke Fordrivelsen af de Fostre, hvormed de Paagjældende maatte være svangre, men uden noget Tilfælde at skaffe sig Visshed om, at Evangerkabet i Virkeligheden var tilstede, eller at komme til Kundskab om, hvorvidt Fordrivelse af Fostre havde fundet Sted.

Hun har saaledes i Aaret 1863, da Tilstalte Hanne Christiane Pedersen henvendte sig til hende og fortalte, at hun frygtede for at være frugtsommelig, solgt denne af det fostersfordrivende Middel, og i Aaret 1866, da samme Tilstalte igjen søgte hendes Hjælp for at fordrive sit Foster, solgt hende nogle Flasker af den ommeldte Drik, og i forrige Aar atter ladet hende faae 2 Flasker deraf i samme Siemed, uden at komme til Kundskab om, hvorvidt Drikken i noget af Tilfældene havde den tilsigtede Virkning. Fremdeles har hun i forrige Aar til 2de under denne Sag ikke taltale Fruentimmer, der havde indfundet sig hos hende for at blive spaaede, omtalt, at hun kjendte et Middel, hvorved Fostre kunde fordrives, og til den Ene af dem, paa hvem hun vil have kunnet see, at hun var frugtsommelig, solgt  $\frac{1}{2}$  Flaske af den ovenomtalte Drik i den Tank, at den vilde blive anvendt og anvendt med Virkning, men uden at saadant efter den af Fruentimmeret, som den 27de Marts d. A. bragte et Barn til Verden, afgivne Forklaring faundt Sted, idet hun lod Drikken blive ubenyttet, medens Arrestantinden derimod erget det andet en *Thuja orientalis* i Potte tilligemed en Opkrift paa, hvorledes en fostersfordrivende Drik under Anvendelse af denne Plante kunde tilberedes, idet hun samtidigt dermed tilbød at tillave Drikken, hvilket Tilbud i det Hele ikke blev modtaget af den Paagjældende, som den 12te Juni d. A. fødte et Barn.

Hun har fremdeles i Aarene 1868 og 1869 uden Bedkommendes Vidende og Billie pantsat . . . . . 2 Jaquetter, af hvilke hun havde laant den ene af Værdi 1 Rd. 3 Mk. af Tjenestepige Caroline Christine Christensen og den anden af Værdi 2 Rd. af Tilstalte Juliane Larsen, samt desuden i f. A. svigagtigen beholdt og til eget Forbrug anvendt 1 Rd. 3 Mk. af et Laan, som hun havde besørget tilveiebragt for Tjenestepige Martine Emilie Caroline Hoff-



mann mod haandsfaaet Pant i denne tilhørende Klædningsstykker, idet hun foregav for Martine Hoffmann kun at have opnaaet et Laan af 4 Rd., skjøndt hun i Virkeligheden havde faaet 5 Rd. 3 Mk. tilloans, og største Delen af 2 Mk., som Sidsnævnte havde leveret hende til Betalingen af et Avertisements Indrykkelse i en offentlig Tidende, hvorfor hun erlagde omtrent 12 Sk., men foregav at have betalt 2 Mk.

Endeligen har hun i nogle Aar for Betaling spaaet Personer i Kort, som derom henvendte sig til hende, idet hun, uden selv at ansee sig istand til paa saadan Maade at kunne forudsige Nogen, hvad Fremtiden maatte bringe, bestræbte sig for at faae dem, hun spaaede, til at troe paa hendes Udsagn.

Med Hensyn til Arrestanten, saa er det ved hans egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at han, skjøndt han lige efter forrige Sommer var bleven bekendt med, at Arrestantinden besatte sig med at lave fostersfordrivende Midler, hvoriil hun anvendte Sevenbom eller en lignende Plante, og navnlig vidste, at hun havde ladet Tilstalte Juliane Larsen faae et saadant Middel for dermed at fordrive sit Foster, desuagtet har nogle Gange, saavidt han troer 2 Gange, efter Anmodning af Arrestantinden bragt Tilstalte Juliane Larsen Plasser, som det var ham bekendt indeholdt den fostersfordrivende Drik, samt at han deels har besørget Pantsætningen af den ovenomhandlede Tilstalte Juliane Larsen tilhørende Jaquet for Arrestantinden og deeltaget i Forbruget af de derved tilveiebragte Penge, uagtet han vidste, at Jaquetten tilhørte Juliane Larsen og benyttedes som Pant uden hendes Vidende og Billie, deels har sammen med Arrestantinden forbrugt de Penge: hun fortjente ved Spaaning, hvilket Enhver han har erkjendt, at Arrestantinden drev efter Overeenskomst med ham.

Derimod kan Arrestanten ikke mod sin Venægtelse ansees overbeviist at have, saaledes som ham paalagt af Arrestantinden, deeltaget med denne i hendes fostersfordrivende Virksomhed i et større Omfang end ovennævnt eller at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold, forsaavidt angaaer den foran omtalte Pantsætning af Caroline Christine Christensens Jaquet og svigagtige Tilguelse af de 1 Rd. 3 Mk., som tilkom Martine Emilie Caroline Hoffmann, idet hans Forklaring, at han, skjøndt han udførte de paagældende Pantsætninger for Arrestantinden, dog har været uvidende om, at hun dermed forbandt nogen svigagtig Hensigt eller begik noget Bedrageri, ikke findes at kunne forstaaes.

Den Tilstalte Juliane Larsen er det beviist ved hendes egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse, at hun, da hun i forrige Aars Foraars antog sig for at været besvangret af sin senere til America afreiste Kjæreste og nogen Tid efter tilfældig kom i Forbindelse med Arrestantinden, har, saaledes som af hende forklaret, formaaet dertil af Arrestantinden, ladet sig for at fordrive sit formeentlige Foster af denne efterhaanden levere 4 Plasser af det ovennævnte fostersfordrivende Middel, som hun lidt efter lidt brugte indtil i Slutningen af den paafølgende Juli Maaned, da der under hendes Ophold paa et Patriu under Smertor og Blodtab gjennem hendes Kjænsdele gik en Klump fra hende, hvis Beskaffenhed hun ikke fik Leilighed til at undersøge,

samt at hun i August Maaned derefter, da hun paany sølte sig besvangret, har af egen Drift henvendt sig til Arrestantinden, og af hende for at fordrive det Foster, hvormed hun var frugtommelig, og som hun den 12te Mai dette Aar bragte levende til Verden, laet sig levere 4 Plasser af den ombandlede Drif, hvilke hun for største Deelen forbrugte, men tilsidst ophørte med at anvende, da hun mærkede, at den tilsigtede Virkning udeblev . . . . .

3 er ved Rietens Foranstaltning af det Kongelige Sundhedsscollegium den 12te Juli d. A. afgiven Erklæring har Collegiet udtalt, at Muligheden af, at en Drif som den tidnævnte, naar den indbringes i tilstrækkelig Mængde, kan, tildeels under særlig individuelle Forhold, bevirke Fordrivelse af Foster, ikke kan benægtes, men at de under de optagne Forhør fremkomne Oplysninger ikke berettiger til eller ere tilstrækkelige til fra et lægevidenskabeligt Standpunct at slutte med nogenlunde Sikkerhed, at Tilstalte Juliane Larsen har været frugtommelig i Foraaret 1869, eller at Tilstalte Hanne Christiane Pedersen har været svanger i Aarene 1863 og 1869, og det findes derfor ikkun at kunne ansees beviist, at de Tilstalte have gjort sig skyldige i Forsøg paa Fosterfordrivelse, hvoraf i Forbindelse med det iverigt under Arrestantinden Anførte betræffende hendes Forhold, forsaavidt hun sigtes for Fosterfordrivelse, følger, at Arrestantinden ei heller kan ansees overbeviist fuldbdyret Fosterfordrivelse . . . . .

Arrestanten, der er født den 26de Februar 1827, er derimod tidligere anseet ved en inden den Kongelige Landslover samt Hof- og Stadsret den 24de Juli 1857 affagt Dom efter Forordningen 11te April 1840 § 54 1ste Membrum cfr. §§ 41 og 1 og ved denne Rets Dom af 8de Mai f. A. efter Straffelovens § 253, begge Gange med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage.

I Henhold til alt Foransførte ville Arrestantinden, Arrestanten og de Tilstalte blive ad domme efter Straffeloven, Arrestantinden efter § 193 2det Led jfr. § 46, § 202 sidste Led, §§ 228, 229 Nr. 4 1ste Led, 253 og 255, Arrestanten efter § 193, sammenholdt med § 48 og 49, § 253 jfr. § 47 samt § 255 jfr. § 54, og de Tilstalte efter § 193 1ste Led jfr. § 46, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestantinden til Tugthuusarbejde i 4 Aar, for Arrestanten til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned og for de Tilstalte til Fængsel paa Band og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage.

---

### Torsdagen den 24de November.

Nr. 223.

Advocat Brock

contra

- 1) Carl Thorvald Christen Jensen og 2) Frederik Ferdinand Hansen og 3) Christian Conrad Nielsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og Deelagtighed i Tyveri og de to Førstnævnte tillige for Forsøg paa Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Juli 1870: „De Tiltalte Carl Th. Chr. Jensen ogsaa kaldet Nielsen og Fr. Ferd. Hansen hør straffes med Forbedringshuusarbejde hver især i 1 Aar og de Tiltalte Chr. C. Nielsen, Johan D. Carlsen, Oluf A. Christensen, N. P. Pedersen (Koeskilde), Carl Fr. Ferd. Sørensen, Carl V. Jørgensen, Fr. Ferd. Simonsen, Peder Hansen (Dudløse), og Johan Traugott Dbitz eller Opitz med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Nielsen i 5 Gange 5 Dage, de Tiltalte Christensen og Pedersen hver især i 3 Gange 5 Dage, de Tiltalte Carlsen, Sørensen, Jørgensen og Hansen hver især i 2 Gange 5 Dage, Tiltalte Dbitz i 5 Dage og Tiltalte Simonsen i 3 Dage. Actionens Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Engberg og Christensen, med 15 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Jensen med  $\frac{41}{50}$ , dog saaledes, at deraf tilsvares in solidum med ham  $\frac{7}{41}$  af Tiltalte Fr. Ferd. Hansen,  $\frac{1}{41}$  af de Tiltalte Fr. Ferd. Hansen og Chr. C. Nielsen, Een for Begge og Begge for Een,  $\frac{1}{82}$  af de Tiltalte Fr. Ferd. Hansen og Christensen, Een for Begge og Begge for Een,  $\frac{1}{41}$  af de Tiltalte Fr. Ferd. Hansen og Dbitz, Een for Begge og Begge for Een,  $\frac{1}{82}$  af de Tiltalte Fr. Ferd. Hansen, Christensen og Dbitz, Een for Alle og Alle for Een,  $\frac{15}{41}$  af Tiltalte Chr. C. Nielsen,  $\frac{1}{82}$  af denne og Tiltalte Simonsen, Een for Begge og Begge for Een,  $\frac{1}{82}$  af de Tiltalte Carlsen og Pedersen, Een for Begge og Begge for Een,  $\frac{1}{41}$  af Tiltalte Christensen,  $\frac{1}{82}$  af denne og Tiltalte Dbitz, Een for Begge og Begge for Een,  $\frac{5}{82}$  af Tiltalte Pedersen og  $\frac{1}{41}$  af Tiltalte Dbitz — af Tiltalte Fr. Ferd. Hansen med  $\frac{1}{25}$ , dog saaledes, at  $\frac{1}{2}$  deraf in solidum med ham tilsvares af Tiltalte Sørensen — og af Chr. C. Nielsen med  $\frac{7}{50}$ , dog saaledes at deraf in solidum med ham tilsvares  $\frac{1}{7}$  af Tiltalte Carlsen,  $\frac{1}{7}$  af Tiltalte Peder Hansen og  $\frac{1}{14}$  af Tiltalte Jørgensen. Alt efterkommes under Afsærd efter Loven.“

(Sluttes i næste Nr.)

---

### Rettelser.

Side 503 Linie 2: Ordet „isvrigt“ udgaaer.

---

Forslagt af den Gyldendalste Boghandel (K. Hegel).

Fjeldsøe & Ganderups Bogtrykkeri.

# Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 35.

Den 16de December.

1870.

---

---

## Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 24de November.

Nr. 233.

Advocat Broch

contra

1) Carl Thorvald Christen Jensen ogsaa kaldet Nielsen, 2) Frederik Ferdinand Hansen og 3) Christian Conrad Nielsen (see forrige Nr.)

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de for Høiesteret Tilstaltes Vedkommende anførte Grunde, hvorved kun bemærkes, at Tiltalte Hansen blandt Andet dømmes for 2den Gang begaaet Tyveri,

kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Broch og Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af Tiltalte Carl Thorvald Christen Jensen saaledes, at de Tiltalte Frederik Ferdinand Hansen og Christian Conrad Nielsen in solidum med ham deraf tilsvare, den Første een Trediedeel og den Sidste to Trediedele.

---

I den inbankede Doms Præmisjer hebbet det: „Under nærværende mod Tiltalte Carl Thorvald Christen Jensen ogiaa kaldet Nielsen og Frederik Ferdinand Hansen for Tyveri, Deelagtighed i og Forsøg paa denne Forbrydelse, mod de Tiltalte Christian Conrad Nielsen og Johan Ditlev Carlsen for Tyveri og Deelagtighed i samme Forbrydelse, mod de Tiltalte Oluf Adolph Christensen, Niels Peter Pedersen (Moeskilde) og Carl Frederik Ferdinand Sørensen for Tyveri og mod de Tiltalte Carl Wilhelm Jørgensen, Frederik Ferdinand Simonsen, Peder Hansen (Dnbsøe) og Johan Frangott Dbitz eller Dpitz for Deelagtighed i Tyveri anlagte Sag ere de Tiltalte ved deres egen af det iøvrigt Dphlyste tildeels bestyrkede Tilstaaelser overbeviste at have gjort sig skyldige i nedenauførte Forbrydelser.

Tiltalte Jensen har i Løbet af de sidste Par Aar før denne Sags Paa- begyndelse alene begaaet en halv Snees simple Tyverier, hvorved han tilvendte sig endeel forskellige Gjenstande i det Hele af Værdi omtrent 5 Rd., og saaledes blandt Andet sjaalet for et Par Aar siden 1 à 2 Skjæpper Byg af Værdi 1 Rd., som han og Tiltalte Chr. C. Nielsen i Forening solgte, flere Gange i Vinteren 1867—1868 noget Brænde af Værdi 8 ß Stykket, som han idetmindste for endeel solgte til Tiltalte Dbitz, for noget over et Aar siden en til 2 Mk. vurderet Theeskee, som han solgte i Forening med Tiltalte Chr. C. Nielsen, ved Nytaarstid 1869 en til 2 Mk. vurderet Feiekost, som han afhænde sammen med Tiltalte Frederik Ferdinand Hansen, og i Januar Maaned sidstnævnte Aar fra Brændeviinsbrænder Henrik Henriksen en til 3 Rd. vurderet Kassejolle. Han har derhos efter foregaaende Afstale med Tiltalte Fr. Ferd. Hansen i Forening med denne og til sælles Fordeel deels i Vinteren 1867 til 1868 inden Marts Maaned sidstnævnte Aar 3 à 4 Gange uden andre Metstskyldige og 1 Gang sammen med Tiltalte Christensen sjaalet Kul fra Pramme, som laae i Stadens Havne, hvergang 4 à 6 Skpr. af Værdi 1 Mk. pr. Skp., hvilk Kul de solgte til Tiltalte Dbitz, deels sjaalet i Vinteren 1868 til 1869 og i afvigte Vinter i flere forskellige Gange Leerkar i det Hele til en Værdi af 1 Rd. fra Skibe, som laae ved Høibro, og i Aaret 1869 et Gulstøppe af Værdi 1 Rd., deels forstgøt Tyveri i indværende Aar i Skonerbriggerne „Sophie“ af Dragør, hvori der Intet var at stjæle, og „Vandbringsmanden“, begge dengang i Winterleie i Stadens Canaler, idet Tiltalte Jensen, medens Tiltalte Hansen opholdt sig paa Land i Nærheden, gik ombord i bemeldte Skibe i den Hensigt at begaae Tyveri og paa det sidstnævnte Skib, da han fandt Dækket tomt og Lukaserne aflaaede, frabød den for Dækslufaset anbragte Hængelaas med et Spiger, som han fandt paa Skibet, men uden dog derved at faae Afgangen til bemeldte Lukas fri, fordi Døren paa samme var udbolnet af Fugtighed. Endvidere har han efter foregaaende Afstale til sælles Fordeel i Forening med de Tiltalte Fr. Ferd. Hansen og Chr. C. Nielsen den 11te Januar d. A. fra sjaalet Bogholder Johan Julius Dede en Frakke med deriværende 2 Tørklæder i det Hele af Værdi 11 Rd. 1 Mk. 8 ß.

Under samme Forhold har han fremdeles i Forening med Tiltalte Chr.

C. Nielsen fra i Efteraaret 1868 begaaet 16 à 17 simple Tyberier, ved hvilke de tilvendte sig endeel Silb, noget Sæd m. m., hvis Værdi i det Hele kan anslaaes til mellem 20 og 25 Rd. 3 de 2 af disse Tyberier, nemlig i et af 3 à 4 Skjæpper Vri'er og c. 1 Sp. Rug, tilsammen af Værdi 5 Rd., og i et af 3 à 4 Snees Silb af Værdi 2 ½ Stykket, deeltog desuden en tredie Person, som ikke er tiltalt i denne Sag.

Figeledes i Genhold til foregaaende Aftale og til sælles Fordeel har han i Vinteren 1867—68 sammen med Tiltalte Christensen sjaalet c. 4 Favnestykker Brænde af Værdi 8 ½ Stykket, hvilket Brænde blev solgt til Tiltalte Dbitz, og for 1½ à 1 Mar siden i Forening med Tiltalte Petersen begaaet en halv Snees Tyberier af Kommen, hvergang 5 à 6 Potter, af Værdi 1 Mk. Potten. Endeligen har han gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til nedensførte Tyberier, hvorved blev sjaalet af Tiltalte Chr. C. Nielsen en Frakke m. m., 2 Hatte og 1 Spyttebakke, og af Tiltalte Christensen en Skinke og en Kurv med forskellige Fødevarer, idet han, uagtet han vidste, at disse Gjenstande vare Tyvekoster, modtog den ene Hat af Værdi 2 Mk. og deeltog i det Udbytte, som de andre Tyberier bragte, ligesom han ogsaa tilbeels deeltog i at sælge eller pantsætte nogle af disse sjaaalne Ting.

Tiltalte Fr. Ferd. Hansen, har som ovennævnt og i Forening med Tiltalte Jensen og tilbeels sammen med denne og Tiltalte Chr. C. Nielsen begaaet en stor Deel Tyberier og Forsøg paa simpelt og grovt Tyveri. Han har endvidere sammen med den Førstnævnte solgt den sjaaalne Feiekost, om hvilken det var ham bekjendt, paa hvilken Maade den var bleven erhvervet, og for Samme pantsat den ovennævnte, Brændeviinsbrænder Semrilsen fra sjaaalne Kasserolle og modtaget endeel af de derved tilveiebragte Penge, uagtet han forinden var bleven bekjendt med, at Kasserollen var sjaalen, samt deeltaget i Udbyttet af den ovennævnte af Tiltalte Christensen sjaaalne Skinke, uagtet han havde seet denne sjaale samme, og derhos alene kort efter afvigte Nytaar sjaalet noget til 5 Mk. vurderet Lougværk fra et da i Stadens Havn oplagt Skib samt i November Maaned 1868 efter foregaaende Overenskomst med Tiltalte Sprensen i Forening med denne tilvendt sig en formeentlig Kjøbenhavnss Fattigvæsen tilhørende Raskeløvn af Værdi 3 Rd., hvilken de solgte til sælles Fordeel.

Tiltalte Chr. C. Nielsen har foruden de ovenfor refererede i Forening med Tiltalte Jensen og med denne og Tiltalte Fr. Ferd. Hansen begaaede Tyberier gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til det af Tiltalte Jensen sjaaalne Byg og den af denne paa samme Maade tilveiebragte Theefke, idet han, som foruden at være meddeelig i at sælge disse Tyvekoster ogsaa fik Andeel i de ved sammes Salg skaffede Penge, forinden var bleven bekjendt med, paa hvilken Maade Tiltalte Jensen var kommen i Besiddelse af dem. Derhos har han i Løbet af forrige og indeværende Aar endvidere alene udsørt 5 simple Tyberier, hvorved han tilvendte sig en til 1 Mk. vurderet Spyttebakke, som han solgte i Forening med Tiltalte Jensen, 2 Hatte tilsammen af Værdi 2 Rd. 2 Mk., af hvilke han gav den ene til Tiltalte Jensen, 2 Brød

af Værdi 12  $\beta$  Stykket, en til 3 Rd. vurderet Frakke, hvori et til 8  $\beta$  vurderet Tørklæde, hvilken han og Tiltalte Jensen solgte i Forening, og et til 2 Rd. vurderet Løb, som han afhændede sammen med Tiltalte Sjørgensen, samt endelig efter forudgaaende Aftale i April Maaned 1869 til fælles Formaal stjaalet i Forening med Tiltalte Carlsten 4 til 2 Rd. vurderede Metalbøsninger og i Januar Maaned d. A. sammen med Tiltalte Peder Hansen 6 $\frac{3}{8}$  Pd. Sukker af Værdi 1 Mk. Pundet. . . . .

Uf de Tiltalte, hvis Aldere ligge mellem det 26de og 54de Aar, er Tiltalte Fr. Ferd. Hansen blandt Andet anseet ved denne Rets Dom af 21de Marts 1868 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Rets Domme af 17de October 1868 og 20de April f. A. efter bemeldte Lovs § 257 (§ 251) med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 og 5 Gange 5 Dage, og senest ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 19de Juli f. A. assagt Dom efter § 1 i Lov 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 18 Dage, . . . . . medens ingen af de andre Tiltalte er funden tidligere straffet.

Som Følge af det Foransførte ville de Tiltalte blive at dømmes efter Straffeloven, Tiltalte Jensen efter § 228, jfr. tilbeels § 46, § 229 Nr. 4 1ste Led, jfr. § 46, og § 238, Tiltalte Fr. Ferd. Hansen deels i Medfør af § 64 til en efter §§ 228, 230 1ste Led og 238, jfr. tilbeels § 241 1ste Led, for første og som for 2den Gang begaaet Hæleri lempet Tillægsstraf, deels efter § 230 1ste Led, jfr. tilbeels §§ 46 og 54, § 230 2det Led, jfr. §§ 46 og 54, og § 238, jfr. § 241 1ste Led, som for 2den Gang begaaet Hæleri; de Tiltalte Chr. C. Nielsen og Carlsten efter §§ 228 og 238 . . . . . og findes Straffen at kunne bestemmes for de Tiltalte Jensen og Fr. Ferd. Hansen til Forbedringshuusarbejde hver især i 1 Aar og for de øvrige Tiltalte til Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Chr. C. Nielsen i 5 Gange 5 Dage. . . . .

Nr. 296. Advocat Liebe (ved Nellesmann)

contra

**Iver Johansen** (Defensor Brock),

der tiltales efter Straffelovens § 182.

Veile Kjøbstads Extrarets Dom af 16de September 1870:  
„De Tiltalte, Værtshuusholder Iver Johansen, Karen Marie Petrine Davidsen og Inger Cathrine Christensen, bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og de to Sidstnævnte hver især i Fængsel paa sædvanlig Fangekost

i 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor Cancelliraad Ancherfen 5 Rb. og til Defensor Procurator Vadum 4 Rb., udrede de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, dog saalebes at Karen Marie Petrine Davidsen særskilt udreder de med hendes Baretægtsarrest forbundne Omkostninger. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 10de October 1870: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under denne Sag, ber i 1ste Instants tillige angik 2 medtaltale Fruentimmer, for hvis Vedkommende Underretsdommen ikke er indanket for Overretten, tistales Bærtshuusholder Sver Johansen i Veile efter Straffelovens § 182.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt gobtgjort, at han, der under 10de September 1868 til Politiprotocolen havde modtaget Advarsel og Tilhold i Henhold til Straffelovens § 182, har været vidende om, at enfelte af hans Piger paa deres Kamre dreve Utugt med Gæsterne, hvorfor han iøvrigt ikke vil have modtaget nogen ligefrem Betaling, saa at han deraf ikkun har havt den Fordeel, at derved blev trukket flere Mandfolk til Huset, der drak i hans Bevætningslocale, ligesom han ogsaa har erkjendt, at han, naar han sæste Piger, lagde an paa at faae saadanne, som ved at være villige til at drive Utugt kunde trække Gæster til Huset.

For dette sit Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1831 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen retteligen anseet efter Straffelovens § 182, og da den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, og Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende ligeledes billigse, vil den saalebes være at stadfæste."



## Fredagen den 25de November.

Nr. 243.

Advocat Brock

contra

**Timothy Petersen** (Defensor Nellemann),

der tiltales for paa offentlig Gade at have overfaldet nederlandsk Consul J. Cappé og tilføjet ham Overlast, hvorved der er paaført ham Sygdom, samt for Fornærmelse mod Politiet under Udøvelsen af dets Forretning eller i Anledning af samme.

St. Thomæ Bytings Extrarets Dom af 31te Marts 1870: „Arrestanten Timothy Petersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber og efter udstaaet Straf holdes i Forvaring af Dyrigheden, indtil han stiller Borgen, saaledes at nederlandsk Consul J. Cappé kan være forfikkret. Saa bør og Arrestanten til nævnte J. Cappé betale Doll. 500 samt udrede alle af Actionen lovligt flyvende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 9de Juli 1870: „Arrestanten Timothy Petersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den i den indankede Dom omhandlede Paastand om, at Tiltalte dømmes til efter udstaaet Straf at holdes i Forvaring af Dyrigheden, efter Actionsordrens Indhold ikke under nærværende Sag kan tages under Paaftjendelse, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

tjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 vestindiske Daler til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende i Iste Instants ved St. Thomæ Etravret paadømte Sag tilfaldes Arrestanten Timothy Petersen, der er sødt paa St. Thomas, 43 Aar gammel og Stomager af Profession, for paa offentlig Gabe at have oversalbet nederlandske Consul J. Cappé og tilspøjet ham Overlast, hvorved der er paaført ham Sygdom, samt for Fornærmelser imod Politiet under Udsørelsen af dets Forretning eller i Anledning af samme.

Foraauidt angaaer Actionens første Deel, er det af Consul Cappé, da han om Middagen den 21de Januar d. A. fremskillede sig i Politiretten og foreviste en blodig Overløbe, Contusion og Hudaffkrabning paa venstre Næse og høire Haands Lillefinger, forklaret, at han, medens han om Formiddagen stod paa Fortovet ligeoverfor Stebet Nr. 73 i Kronprindsjensgade i Samtale med en anden Person, pludselig blev kastet baglænds til Jorden derved, at Arrestanten spændte Been for ham eller slog Benene bort under ham, hvorpaa Arrestanten havde givet sig isærd med at bearbejde ham med et saakaldet „cowskin“ (en af Kothud snoet Videpidst) og, naar han forsøgte paa at rejse sig, atter sparkede ham overende. Tre under Sagen afhørte Vidner have derhos forklaret, at de have seet Arrestanten banke og sparke løs paa Cappé, der laa i Mændestenen, indtil han ved Hjælp af et af Vidnerne blev befriet fra Arrestanten, og har ogsaa Arrestanten selv vedgaaet Gjerningen, dog saaledes, at han kun vil have givet Cappé 2 eller 3 Spark, hvoraf et sælbede ham til Jorden, og at han ikke vil være vedbleven at sparke Cappé efterat denne var falden. Han vil derhos mene, at det Hele kun var nogle saa Secundærs Værk, medens et Vidne antager, at Optrinnet har staaet paa 5 á 7 Minutter, og Cappé selv endog antager, at Arrestanten i et Dvarteerøtid har banket løs paa ham.

Cappé, der er en Mand paa over 70 Aar, var efter den ham overgaaede Medsart saa forlumset, at han maatte ledes bort, men kunde dog, som bemærket, snart efter fremskille sig i Politiretten, hvorimod han, isølge en under Politiforhørene fremlagt Erklæring fra Dr. Pretto af 27de Januar og dennes mundtlige Opgivende den 29de, fra den Oversalbet paafølgende Mandag, den 24de, af havde været sengeliggende med Feber og Smerte i hele Kroppen, der paa forskjellige Steeder har Spor af den lidte Overlast navnlig paa Baghovedet, paa Stulbrene, Hænderne, paa Bagdelen og i Munden, hvorhos Cappé fornem Betydelig Smerte i Brystet.

Da Cappé dernæst den 7de Marts fremskillede sig i Etravretten, forklarede han, at han i to Uger havde været syg som Følge af det paa ham forøvede Oversalbd, og Landphysicus, hvem Underdommeren derefter sendt Anledning til at aumode om at underlaste Cappé en Undersøgelse og, foraauidt han — der ikke havde tilseet Cappé under dennes Sygdom — dertil var istand, erklærede sig over Forholdet imellem Cappé's Sygdom og Oversalbet, har i en Skrivelse til Underretten af 9de Marts udtalt sig derhen, at, medens de under Politiforhøret omtalte, Cappé tilspøiede Læstioner maatte anses for at være uden Betydning, var derimod af Vigtighed den universelle Lidelse af

Nervestystemet, som tilfjendegav sig umiddelbart efter Overfaldet ved længere Bevidsthedsløshed, Kvalme og Brækning, senere ved en Reaction, der var forbunden med Fieber og Bildeelse, og endelig ved en almindelig Slaphedsstilstand, Afsmagning, Hjelvden navnlig af Hænderne, Tab af Hulommelse, forstyrret Søvnen o. s. v., hvilke samtlige Symptomer indicerede den Tilstand, der benævnes Choc og Commotion, som, da den sjældnere vil fremstaae ved et Fald fra opreist til horisontal Stilling paa samme Plan, maa ansees at have fundet en Prædisposition i den Paagældendes Alder og Faldets Pludselighed. Forøvrigt hittede Landphysicus, at Symptomerne af Choc pleie under passende Behandling gradveis at forsvinde, og at de in casu alt ere betydelig formindskede trods Cappé's høie Alder og andre ugunstige Omstændigheder. Endelig gaaer en efter Foranledning af Overretten af Cappé's Huuslæge Dr. Pretto afgiven Erklæring, om den end i enkelte Stykker ikke er særdeles klar eller i sin Heelhed tilstrækkelig præcis til at blive afgjørende for Sagens Besømmelse, tydelig nok med Bestemthed ud paa, at der ved Overfaldet er paaført Cappé en alvorlig Sygdom. Den Cappé tilføiede Overlast bliver saaledes efter sin Bestaenighed at henføre under Forordning 4de October 1833 § 3 sidste Stykke.

Med Hensyn til Anledning til Voldsbegjæringen gaaer Cappé i sin for Politiretten afgivne Forklaring ligesvem ud fra, at den har sit Udspring fra et tidligere Mellemværende imellem ham og Arrestanten og dennes Broder. Ved Landsoverrettens Dom af 2den December 1868 bleve nemlig under en af Cappé anlagt privat Sag Arrestanten og hans Broder for et af dem i Foræning paa Cappé forøvet Overfald, hvorunder Cappé ogsaa fik Prygl af et „cowskin“, og som synes fremkaldt ved, at Cappé antoges at have foranlediget Mistanten for et hos ham Natten imellem den 3die og 4de September s. A. forøvet Tyveri for et Dieblit henledt paa Brødrerne, ansete med Straf for hver især af Fængsel paa Band og Brød i 10 Gange 48 Timer og idømte Omkostninger, og efterat denne Straf nylig var bleven ezequeret, havde Cappé samme Dag, som Arrestanten overfaldt ham, ladet Broderen hensejtte i Gjælds-fængsel for Omkostningerne. Med denne Cappé's Antagelse lader sig ogsaa Arrestantens i dette Punct dog forblommede Forklaring forene, naar han anfører, at hans Nag til Cappé skriver sig fra den 4de September 1868, da „Nogen“ — som han dog ikke nærmere har villet kunne betegne — forurettede hans Broder, uden at han dog har villet kunne give nærmere Oplysning om Forurettelsens Natur, at han ikke har glemt ham (Cappé) dette, og at han først idag (s: efter at han havde pryglet Cappé) føler sig fuldkommen tilfreds, og det er endelig af Vidnet Rosamond Gibbs edelig forklaret, at Arrestanten den Overfaldet forudgaaende Søndag til hende har ubladt sig med, at han vilde hævne det paa Cappé, hvis denne skulde sætte hans Broder fast for Retsomkostningerne i den tidligere Sag, om det saa skulde koste hans Liv, og hvis Nogen kom Cappé til Hjælp, vilde han være der og „som en Løve æde dem op.“ Ligeoverfor denne Vidneforklaring har Arrestanten ikke villet udtale sig, men paaستاer kun, at hans Angreb paa Cappé ikke har været overlagt, men

er udført efter en øieblikkelig Indskydelse, under et tilfældigt Sammenstød, og at han, da han ofte rider, altid har en Ridepidst med sig. Da efter det Foreliggende Cappé altsaa i ethvert Fald var sagesløs Mand, bliver Boldsigjæring, ved hvilken endnu bemærkes, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at antage, at Arrestantens Hensigt bestemt er gaaet ud paa at tilføie Cappé egentlig Skade, at belægge med Straf som overlagt, og vil Arrestanten blive at ansee efter Forordning 4de October 1833 § 9 cfr. § 6, saaledes at der dog derhos efter Omstændighederne vil blive at tillægge Gjentagelsen, cfr. den ovenfor nævnte Dverretsbdom af 2den December 1868, Indskydelse efter ny nævnte Forordnings § 15.

Med Hensyn dernæst til Actionens andet Punct da er det imod Arrestantens Benægtelse ikke tilstrækkelig godtgjort, at den af ham, da han som Varetægtsarrestant stod i Politikammerets Gaard og skulde føres over til Arrestlocalet i Fortet, brugte Udladelse: „Hvis De kommer ud, vil jeg slaae Dem ned ogsaa“ eller noget lignende, har, som af Vidnerne formeent, været rettet imod Politimesteren, idet Arrestantens Forklaring om, at han har sigtet til en paa Politikammeret tilskedelevende Søn af Cappé, ikke findes gaunste at kunne forkastes, hvorimod han ved de af flere af Politiets Betjente afgivne Vidnesbyrd maa ansees overbevist om under sin Transport til Fortet at have viist en høi Grad af Gjenstridighed og brugt Uqvemsord deels imod de Betjente, der førte ham, deels om Politiet i det Hele, hvorfor han bliver at ansee efter Lovgivningens Analogi navnlig Grundsætningerne i Forordning 4de October 1833 § 16.

Den af Arrestanten, der ikke findes tidligere justitialiter tiltalt, hvorimod han efter den ovennævnte Dverretsbdom er straffet som anført, efter det Ovenstaaende forskyldte Straf findes i den indanteede Dom rettelig at være i det Hele bestemt til Forbedringshuusarbejde, men Straffetiden, der er fastsat til 18 Maanedes, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til 1 Aar.

Det maa derhos billiges, at Arrestanten, da han Intet har haft at indvende imod den af Cappé neblagte Paastand om Erstatning for Svie og Smerte samt Næringstab til et Beløb af Fem Hundrede vesiindiske Daler, er dømt efter samme.

Forjaaviddt derimod Arrestanten derhos ligeledes efter Cappés derom neblagte Paastand er dømt til efter udslaaet Straf at holdes i Forvaring af Dvirigheden, indtil han stiller Borgen, saaledes at Consul Cappé kan være forsikret, da findes der, idet Arrestantens rigtignck gjentagne Anfald paa Cappé dog efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder ikke findes i sig selv at indeholde en vedvarende for Fremtiden overhængende Trusel imod Cappés Sikkerhed, og der ved den i Underretsbdommen udhævede Trusel om Hævn, hvorom Vidnet Gibbs har forklaret, ialfald maa antages sigtet til det nu iværksatte Overfald, hvorefter Arrestanten har erklæret, at han „sølte sig tilfreds“, ikke tilstrækkelig Føie til at bringe Bestemmelsen i Lovens 1—23—1 til Anvendelse.“

## Mandagen den 28de November.

Nr. 29. Parcellist **Jens Jørgensen** (Advocat Klubien  
efter Ordre)

contra

Gaardmand **Peder Jensen** (Advocat Henrichsen),  
betræffende Udredelsen af en aarlig Afgift af den Titanten til-  
hørende Parcel af Enghavegaarden.

Kronborg østre Birketings Dom af 9de September 1868:  
„Indstævnte Parcellist Jens Jørgensen af Daugløkke bør for  
Gaardmand sammesteds Peder Jensens Tiltale i denne Sag fri  
at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Randsøer- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Sep-  
tember 1869: „Indstævnte Parcellist Jens Jørgensen af Daug-  
løkke bør til Titanten, Eieren af Enghavegaard i Daugløkke Peder  
Jensen, betale de paa stævnte 10 Rd. 3 Mk. 4 ß med 5 pCt. Renter  
deraf p. a. fra den 29de April f. A. til Betaling skeer. Pro-  
cessens Omkostninger for begge Netter ophæves. Det Indvante at  
udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse  
under Afspærd efter Loven. Procurator Kothe forelægges en  
Frist af 8 Dage fra denne Doms Afvigelse til at foranstalte den  
fremlagte Overretsstævning behørigt stemplet.

## Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde  
findes den af Titanten fremsatte, for Højesteret gjentagne exceptio  
rei judicatæ retteligen at være forkastet.

Ifølge Indholdet af det i Dommen omhandlede Skjøde af  
7de Juli 1841 maa det antages, at Titantens Forpligtelse til at  
betale Enghavegaardens Eier den deri fastsatte aarlige Refusion,  
som Indstævnte under nærværende Sag har paa staaet sig tilkjendt  
for Aarene 1866 og 1867 med 10 Rd. 3 Mk. 4 ß, er betinget  
af, at Gaardens Eier frigjør Titanten for de i Skjødet ommeldte,  
paa Parcellen hvilende mindre Byrder, blandt hvilke Afgiften til  
Skolelæreren og de Fattige udtrykkelig nævnes. Det fremgaaer  
nu af de under Sagen tilveiebragte Attester, at Titanten i de paa-  
gjældende Aar har af Parcellen betalt til Fattigvæsenet og Skole-  
væsenet 9 Rd. 5 Mk. 1 ß og endvidere i de samme Aar til mindre

Udgifter for Communen har til dens Kasse udbetet af Parcelen 2 Rd. 28 $\frac{1}{2}$  ß, hvilken sidstnævnte Art af Udgifter ligesaa vel som Afgiften til Fattig- og Skolevæsenet maa være indbefattet under den omhandlede Bestemmelse i Skjødet. Det viser sig saaledes, at Citanten ogsaa uden Hensyn til, at han har oplyst end yderligere at have i de paagjældende Aar erlagt 3 Rd. 4 Mk. 7 ß til Veikassen, har af de ommeldte Byrder, hvis Udredelse af Indstævnte var en Betingelse for dennes Ret til at fordrø Refusionen, maattet betale endog mere end det ham under Sagen affordrede Beløb, og der vil derfor efter hans Paastand være at tillægge ham Frifindelse for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Citantens befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salarium vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd. Advocat Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Kronborg østre Birketing anlagte Sag søgte Citanten, Eieren af Eughavegaard i Daugløkke Peder Jensen, Indstævnte, Parcellist Jens Sjørgensen af Daugløkke, der eier en Parcel paa 5 Stp. 1 $\frac{2}{3}$  Alb. af bemeldte Gaard, til at betale 10 Rd. 3 Mk. 4 ß., som Citanten formeente ifølge Skjødet paa Parcelen at have tilgode hos Indstævnte for Aarene 1866 og 1867, men ved den den 9de September f. A. affagte Birketingsdom frifandt Indstævnte for Citantens Tiltale og Processens Omkostninger ophævedes.

Denne Dom har Citanten nu indanket her for Retten, hvor han har paastaet Dommen forandret i Overensstemmelse med hans Paastand i 1ste Instants, saa at Indstævnte tilpligtes at betale de paastævnte 10 Rd. 3 Mk. 4 ß med Renter 5 pCt. fra Forligsklagens Dato den 29de April f. A. og Sagens Omkostninger for Underretten, hvorhos han har paastaet sig Omkostningerne her for Retten tilkjendt skadesløst.

Indstævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stadsfæstelse med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved det Indstævnte under 7de Juli 1841 af Enghavegaardens daværende Eier Søren Jørgensen meddeelte Skjøde paa den nævnte Parcel har Indstævnte forpligtet sig til „ved hvert Aars Udgang at betale til Enghavegaardens Eier i Færdstider en Rbd. Sølv og i Ufærdstide to Rbd. Sølv af enhver Skjeppe Hartkorn, hvortil Parcelen nu eller i Fremtiden maatte blive ansat, imod at Gaardens Eier udfører de paa Parcelen hvilende mindre onera og præstanda, saasom Leberancer, Veiarbeide, offentlige Kjørsler, Afgift til Skolelæreren og de Fattige m. m.“

Til Begrundelse af sin Frisindelsespaastand har Indstævnte under Sagen oplyst, at han for de nævnte Aar har betalt til Fattig- og Skolevæsenet samt til Commune- og Veikassen 15 Rbd. 5 Mk. 4½  $\text{f}$ , og da Citanten efter hans Formening kun kan faae den i Skjødet stipulerede 1 Rbd. pr. Stp. Hartkorn eller de for Aarene 1866 og 1867 paastævnte 10 Rbd. 3 Mk. 4  $\text{f}$  imod at frigjøre Indstævnte for de mindre onera, hvortil Vidragnene til Fattig-, Skole- og Veivæsenet samt Communekassen høre, og dette derhos ogsaa er antaget i en ved Kronborg østre Birketing den 23de September 1857 affagt Dom, saa at Spørgsmaalet om Indstævntes Ret og Citantens Forpligtelse i saa Henseende, da Dommen er upaaanket, nu maa anses som en res judicata, som Citanten maa respectere, anseer han sig berettiget til i det betingede Vederlag at afbrage Beløbet af de mindre onera, som han selv directe har udredet, hvilket Beløb in casu, som ansørt, oversiger den paastævnte Sum.

Hvad nu angaaer den nævnte Dom af 23de September 1857, af hvilken en Udskrift under Sagen er fremlagt, da sees det, at den ved Dommen afgjorte Sag blev anlagt mod Indstævnte af Enghavegaardens daværende Eier og angik det denne for Aarene 1841—1856 tilkommende Vederlag for de mindre onera af Parcelen, samt at det ved Dommen blev antaget, at Indstævnte var berettiget til at erholde liquidet i det paastævnte Beløb, hvad han for de nævnte Aar directe havde betalt til det Offentlige i de saakaldte mindre onera, men da saaledes nærværende Sag angaaer Vederlaget for andre Aar end de, som under den foregaaende vare paastævnte, og Dommen i den tidligere Sag, efter hvad der foreligger, ikke indeholder en Afgjørelse af Retforholdet i Almindelighed, saa at sølgelig nærværende Sag som en ny Sag i saa Henseende bør paakjendes efter de under samme tilveiebragte Beviser og fremsatte Indsigelser, findes bemeldte Dom allerede paa Grund heraf ikke at kunne tillægges nogen Betydning her i Sagen.

Naar Indstævnte, der paa Grund af den senere Lovgivnings Bestemmelser har maattet i Forhold til Parcelens Hartkorn betale Pengebidrag til det Offentlige for forskjellige af de onera og præstanda, hvorfor han ifølge Skjødet skulde betale Vederlag til Hovedparcellisten, har formeent sig endog uden Hensyn til den ovennævnte Dom af 1857 berettiget til at liquidere det saaledes Betalte i det Citanten tilkommende Vederlag, da kan denne Indstævntes Formening ikke gives Medhold.

Det er nemlig under Sagen oplyst, at Citanten endnu udreder nogle af de paa Parcelen hvilende mindre onera, men da det i Skjødet efter fælles

Overeenskomst stipulerede Vederlag er fastsat under Tret for samtlige onera og ikke specielt beregnet efter visse opgivne Præstationer og saaledes maa antages at være sat til et vilkaarligt Beløb, er det heraf en Følge, at Overeenskomsten i det Hele maa staae ved Magt, saalænge en Deel af de derunder indbefattede Byrder præsteres af Hovedparcellisten.

Efter det saaledes Anførte vil Citantens Paastand være at tage til Følge, dog at Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve.

Nr. 306.

Advocat Hindenburg  
contra

**Frederik Vilhelm Wolframsdorff** (Defensor Nellemann),  
der tiltales for Løsgængeri og Væleri.

Frederikshund Kjøbstads Politirets Dom af 28de September 1870: „Arrestanten Frederik Vilhelm Wolframsdorff bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Uge 5 Dage samt udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste November 1870: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Heckscher og Kothe for Overretten betaler Arrestanten Frederik Vilhelm Wolframsdorff 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Nellemann for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Frederikshund Kjøbstads Politiret hertil indankede, mod Arrestanten Frederik Vilhelm Wolframsdorff for Løsgængeri og Væleri anlagte Sag er det ved Arrestantens egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, som af Kjøbenhavns Fattigvæsen var indlagt til Forsørgelse paa Ladegaarden, og som forinden af Kjøbenhavns Politi havde faaet Tilhold om, at han vilde paadrage sig Straf for Løsgængeri, hvis han



uden Tillæbelse forlob Fattigvæsenets Forsorg, desuagtet den 11te September d. A., da han havde Udgangstillæbelse, er udebleven og derefter har drevet arbejdsløs omkring i Nordhjølland og ernæret sig ved Betleri, indtil han den 15de s. M. selv meldte sig paa Politifammeret i Frederiksbund.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, som er født 1829 og tidligere gjentagne Gange straffet for Løsgængeri og Betleri, senest ved Bordingborg søndre Virks Politirets Dom af 8de Juni 1870 med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, nu er anseet med samme Straf i 4 Gange 5 Dage i Henhold til Lov 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 samt paalagt Sagens Omkostninger, og den indankede Dom vil derfor være at stadfæste."

### Sirsdagen den 29de November.

Nr. 294.

Statsraad Bunken

contra

**Friederich Johan Bernhard Dietrich** (Def. Nellesmann),  
der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Skabs Herreds Politiretsdom af 15de September 1870: „Arrestanten Frederich eller Friederich Johan Bernhard Diberich eller Dieberich af Slesvig bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af hans Transport, Arrest og Executionen lovlige flyvende Omkostninger under Afærd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 17de October 1870: „Tiltalte Friedrich Johan Bernhard Dietrich bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Sfaacsen, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Nellesmann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Friederich Johan Bernhard Dietrich tiltales under denne Sag for Løsgænger og Bettleri.

Efter Oplysningerne i Sagen blev Tiltalte, der mange Gange tidligere har været straffet for Løsgænger og Bettleri samt tillige for Tyveri m. M., efterat han havde udstaaet den ham jensef den 16de April d. A. ved Høstsum Herreds Politiret for Løsgænger og Bettleri idømte Straf af 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød — som det maa antages den 6te Juni — hjemsendt til Byen Eslevig, hvor han er hjemmehørende. Efter sin Forklaring blev han her indsat i Fattiggården, men forlod den 19de August dette Opholdssted og begav sig atter ind her i Landet, hvor han har vandret nogle Dage omkring i Ribe- og Vardeegnen og, da han ingen Penge havde, tilbøttel sig Føde og Penge, indtil han den 6te September blev anholdt.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1828, nu være at ansee efter L. 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.“

Nr. 290.

Advocat Henrichsen  
contra

**Jens Peter Pedersen** (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Ring Herreds Extrarets Dom af 4de August 1870: „Tiltalte Jens Peter Pedersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes; saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor Procurator Brendstrup 4 Rd. og til Defensor Procurator Møller 3 Rd. At efterkommes under Afværds efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 3die October 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Procuratorerne Morville og Isaacsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afværds efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henrichsen og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Indsibber Jens Peter Pedersen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

Da Tiltalte engang i Marts Maaned d. N. var kommen ind til Huusmand Niels Andersen af Pehholt Mark for at sælge Kurve, tilvendte han sig, da Konen forlod Stuen og paa Bordet efterlod en Pengepung, af samme et Tremarksstykke.

Da Tiltalte engang — som det maa antages noget før Maidag d. N. — var kommen ind til Huusmand Lauris Sørensen i Malling for at laane 1 Mk., og Konen var gaet ud for at hente sin Mand, borttog Tiltalte, medens han saaledes var alene i Stuen, af en i et uafsaaset Stab hentliggende Pung 3 Mk.

Da Tiltalte havde Formodning om, at Tjenestekarl Søren Sørensen, der tjente hos Gaardmand Christen Andersen i Malling, havde Penge i sin Kiste, der stod i et Kammer ved Siden af Hestestalden, begav han, der kjendte Gaardens Leilighed, sig den 20de Mai d. N. om Eftermiddagen hen til Gaarden i den Hensigt at tilvende sig Penge, og efterat have aabnet en Lem, der førte ind til Foderloen, ved at stikke Haanden gennem et lille Hul paa Lemmen og saaledes aftage en Krog, hvormed den indvendig var lukket, krøb han ind i Foderloen og begav sig derfra gennem en aaben Dør ind i Karlekammeret, og idet han foresandt den ommeldte Kiste aflaaet, aabnede han ved at rykke i Laaget, hvis ene Hængsel maa antages at have været itru, Kisten saameget, at han kunde stikke den ene Haand ned i Kisten, hvorefter han af en i samme hentliggende Pung tilvendte sig 16 Mk. 2 fi.

De af Tiltalte saaledes borttagne Penge har han efter sin Forklaring forbrugt til Anskaffelse af Fødemidler, og de Bestaaende have refalbet Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1841 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.“

### Rettelse.

Side 543 Linie 7 f. n.: „223“ læs „233“.

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 36.

Den 23de December.

1870.

---

---

Anden ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 30te November.

Nr. 257.

Advocat Liebe (ved Nesselmann)

contra

**Peder Pedersen** med Tilnavn **Nisfinger** (Def. Hindenburg),  
der tiltales for røverisk Overfald.

Rindø Gislum Herredets Extrarets Dom af 4de Juni 1870:  
„Arrestanten Peder Pedersen (Nisfinger) bør at hensættes til For-  
bedringshuusarbejde i 2 Aar; saa udreder han ogsaa alle af  
Actionen, hans Arrest og Sagens Undersøgelse lovligt flydende  
Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procu-  
ratorerne Brast og Tüchsen, 20 Rb. til hver. At efterkommes  
under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrettsdom af 5te September 1870: „Under-  
rettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffe-  
tiden bestemmes til 4 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for  
Overretten, Justitsraad Nesselmann og Cancelliraad Møller, be-  
taler Arrestanten 15 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd  
efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Ved de i den indankede Dom fremhævede Omstændigheder i  
Forbindelse med, hvad der under de efter Sagens Paadømmelse  
i Overretten optagne Forhør er oplyst, findes der ikke at være  
fremkommet saadanne Indicier for, at Tiltalte skulde have gjort

sig skyldig i det ham paafigtede røveriske Overfald, at han i Medfør af Bestemmelserne i Forordningen 8de September 1841 derfor kan ansees med Straf. Han vil altsaa være at frifinde for Actors Tiltale, dog at han udreder Actionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Peder Pedersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Actionens Omkostninger, derunder de i Landsoverrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Højesteret 30 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Peder Pedersen, ogsaa kaldet Nisinger, for røverisk Overfald og — som det i Actionsordren hedder — for hans Forhold i det Hele efter hvad under Forhøret er oplyst, om hvilken sidste Deel af Sigtelsen der imidlertid efter den Raade, hvorpaa Sagen ifølge den passerede Indstævning foreligger Overretten, ikke bliver Spørgsmaal her for Retten.

Med Hensyn til Sigtelsen for røverisk Overfald er det af Skolelærer Kjør i Rind Lynderup Sogn forklaret, at, da han den 20de September f. A. om Aftenen mellem Kl. 9 og 10 besaandt sig paa Tilbageveien fra Skals Marked til sit Hjem med to Stude, som han havde kjøbt paa Markedet, blev han pludselig overfaldet bagfra af en eller to Personer og tilspiet deels et Slag i Panden, der strax bedøvede ham, saa at han faldt til Jorden, deels flere Stiksaar i Ansigtet og Baghovedet, samt derhos frarøvet en Skindpung, hvori der foruden 8 Rd. i Sølv og nogle Smaapenge fandtes en 50 Rd. Seddel, som han samme Aften havde modtaget i Skals Kro. Paa Gjerningsstedet fandtes den følgende Morgen Brudstykker af en Stok med en ualmindelig svær Jerndupsko samt et Knivsblad med afbrudt Spids, hvorhos der senere sammesteds er fundet et under Sagen tilstedebragt Knivsfast, hvortil det ommeldte Blad antages at have hørt, og en af vedkommende Districtslæge, der den 23de September f. A. undersøgte Skolelærer Kjør, afgiven Erklæring gaar ud paa, at et Slag med en Stok forsynet med den ommeldte Dupsko maa ansees særdeles egnet til at fremkalde en tversover Kjærs Pande forefundne ca. 5 Tommer lang ekhymatisk Stribe, i hvilken Henseende det derhos i Erklæringen bemærkes, at det maa antages, at Stoffen er knækket ved selve Slaget, da ellers et vel drevet Slag over Panden med dette farlige Vaaben maatte have fremkaldt en langt betydeligere Veffabigelse, og indeholder Erklæringen tillige, at det fundne Knivsblad med afbrudt Spids ikke i denne Stand kan antages at have frembragt noget af de Kjør tilføiede Saar, men at det, inden Enden blev afbrudt, vilde have været vel skikket dertil. Efter den ommeldte Erklæring var isørigt intet af de Kjør tilføiede Saar i og for sig af nogen større

Betydning for Helbredet, og der var ei heller af den hele ham overgaaede Medfart, skjøndt den, som det hedder, har været haard nok, Grund til at besygte nogen skadelig Indflydelse paa hans fremtidige Helbredstilstand, men Rægen antog dog, at Kjør endnu i flere Dage maatte spore nogen Afstræfelse, da Blotabet ikke havde været ganske ubetydeligt, og i længere Tid bære Mærker af de tilføiede Saar. Kjør har derhos under et den 26de Marts d. A. optaget Forhør erklæret, at han efter det ommeldte Doversald nu ganske har gjenvundet sit Helbred, og at han heller ikke har nogen Mindelse af Betydning af de ham tilføiede Beskædigelser, men at dog hans Udtale af enkelte Bogstaver, naar hans Ansigt er noget koldt, endnu kan være besværlig, og at dette formodentlig vil vedblive saaledes.

Mistanke for det begaaede Doversald blev, kort efter at Undersøgelsen var paabegyndt, rettet mod Arrestanten og en Kæbslagersvend, der havde været i Følge med ham paa det ommeldte Marked, idet de navnlig vare bleve bemærkede i Skals Kro den paagjældende Aften og saaledes kunde formodes at have seet Kjør modtage Pengene sammesteds, ligesom de ogsaa forsvaant omtrent samtidig med, at Kjør forlod Kroen, men der er dog Intet oplyst, der særlig kan tale for, at den ommeldte Kæbslagersvend, som efter sin Forklaring, der forsaavidt stemmer overeens med Arrestantens, ikke den paagjældende Aften forlod Skals Kro i Selskab med Arrestanten eller senere traf sammen med denne, har havt nogen Deel i den forøvede Forbrydelse.

Arrestanten har nu ogsaa under Sagen vedholdende benægtet at have forøvet det ommeldte Doversald paa Skolelærer Kjør eller at have nogen Deel deri, men der er dog under Sagen oplyst flere Omstændigheder, som maae lade antage, at han er skyldig deri.

Det er saaledes oplyst, at Arrestanten, der i længere Tid har søgt Erhverv ved at reise omkring til Markeder og der at falbyde forskjellige Smaa-gjenstande og urigtigen har udgivet sig for Invalid, har en Tid i forrige Aars Sommer reist i Selskab med den ovennævnte Kæbslagersvend og i Forening med ham havde indfundet sig til Markedet i Skals den 20de September f. A., samt at Arrestanten samme Dags Aften har, som foran bemærket, været tilstede i og ved Skals Kro paa samme Tid, som Kjør der modtog en Halshundredebalerseddel, men at Arrestanten er bortgaaet fra Kroen omtrent ved den Tid, da Kjør begav sig paa Hjemveien, og Arrestanten har derhos erkjendt, at han den nævnte Aften er gaaet bort fra Skals By uden derom forud at underrette den ommeldte Kæbslagersvend, skjøndt det maa antages, at det havde været aftalt mellem dem, at de fremdeles vilde reise sammen, og naar tillige henføres til, at Arrestanten maa antages ved sin Bortgang fra Skals Kro der at have efterladt den Stof, som han i den senere Tid havde brugt, er der Føie til at antage, at Arrestanten har pludselig fattet Beslutningen om at forlade Skals Kro. Der er derhos paa det Sted, hvor Doversaldet paa Kjør blev forøvet, fundet foruden det ovennævnte afbrækkede Knivsblad et Knivstift, der maa formodes at være af samme Kniv som det nævnte Blad, og en Mand, der er Broder til Arrestantens Kjøreste, og af hvem Arrestanten har vedgaaet

at have tidligere erholdt en Lommekniv, har edelig bekræftet, at det fundne Knivskaf er af den Kniv, som Arrestanten havde erholdt af ham, og at Arrestanten Dagen før Markedet i Skals havde erklæret for ham, at han endnu havde denne Kniv, ligesom og et Fruentimmer, der var Kjøreste med den ommeldte Neebslager-svend og i nogen Tid var reist omkring i Selskab med ham og Arrestanten, har edelig forklaret, at hun ikke skjønner rettere, end at det paa Gjærningsstedet forefundne Knivskaf hører til den Kniv, hvoraf Arrestanten i den senere Tid har været i Besiddelse. Det maa derhos ogsaa mærkes, at de Stykker af en Stof, som ere fundne paa Gjærningsstedet og maaske antages at have hørt til den Stof, som er brugt mod Kjøer, ere gjenfendte at høre til en Stof, som tilhørte en Mand, mod hvem der efter Sagens Oplysninger ikke er nogen Tvivl til at være Mistante om Deelagtighed i Overfaldet, og som efter hans Forklaring har mistet den ommeldte Stof paa det nævnte Marked, uden at han har kunnet give nogen nærmere Forklaring om, hvorledes den er ham frakommen, end at han har meent, at den maa være ham fra Sjæaalen, medens han har sat den fra sig under et Ophold i et af Telteene paa Markedet. Arrestanten — der ikke har kunnet give nogen fyldestgjærende Grund til, at han forlod Skals uden derom at underrette den ommeldte Neebslager-svend, og hvis Forklaring i saa Henseende, at han nemlig ikke længer vilde reise i Følge med den ommeldte Neebslager-svend, saameget mindre kan staa til Troende, som det er oplyst, at Arrestanten Dagen efter Markedet her i Viborg søgte efter ham, i hvilken Henseende Arrestanten har udsagt, at dette skete, fordi han vilde træffe Afstale med ham om senere at reise sammen med ham — har derhos paastaet, at han fra Skals begav sig umiddelbart til Viborg og ankom dertil Markedsdags Aftenen omtrent Kl. 11, men det maa anses oplyst, at han først er ankommen til Viborg hen paa Natten, tidligst Kl. 1 à 2, saaat der herefter i Forbindelse med hvad der under Sagen er oplyst om de stedlige Forhold, er Tvivl til at antage, at han ikke har fra den Tid, da han forled Skals, fortsat sin Vandring lige til Viborg.

Det er endvidere, efterat Arrestanten først havde nægtet saadant, af ham vedgaaet, hvad ogsaa paa anden Maade er oplyst, at han Dagen efter det nævnte Marked har været i Besiddelse af en Halvhundredebalers Seddel og nogle Sølvpenge. Arrestanten har nu vel paastaet, at han har sammensparet dette Beløb efterhaanden og allerede været i Besiddelse af den nævnte Seddel siden Juli Maaned 1869, samt udsagt, at han har holdt dette skjult for den nævnte Neebslager-svend under deres Omrejsen, for at han ikke skulde blive plaget med Anmodninger af den nævnte Neebslager-svend om at laane denne Penge, men der er efter Sagens Oplysninger tilstrækkelig Tvivl til at antage, at Arrestanten i Løbet af hele Sommeren 1869 og navnlig i de nærmeste Dage før det nævnte Marked i Skals har været i Pengeforlegenhed, idet han ei blot i April 1869 har hos en Pantelaaner i Viborg pantsat en Deel hans Kjøreste tilhørende Klædningsstykker og oftere rettet Anmodninger til Pantelaaneren om at give Hænskab med Indløsningen, uden at han endog har betalt de paaløbne Renten, men ogsaa i August 1869 og endnu Dagen før Markedet i Skals har han

ved at lade forskjellige Gjenstande pantsætte ved den ovennævnte Kæbsflager-  
svend hos den samme Pantelaaner, hos hvem de ommeldte Klædningsstykker  
vare pantsatte, laant først 7 Mk. og senere 9 Mk., og Sagens Oplysninger  
gaae derhos ud paa, at i den nærmeste Tid før det nævnte Marked har den  
nævnte Kæbsflager-svend og hennes Kjæreste under deres Omreise med Arre-  
stanten maattet gjøre Laan for at kunne betale for deres og Arrestantens Under-  
holdning, og det Beløb, som Arrestanten erholdt ved det ved nævnte Kæbsflager-  
svend hos en Pantelaaner for Arrestantens Regning den 19de September f. A.  
optagne Laan, blev tilbeels anvendt til Indkjøb af Gjenstande, som Arrestanten  
og den nævnte Kæbsflager-svend vilde forhandle paa Markedet i Skals. Arre-  
stanten har ogsaa selv vedgaaet, at Grunden til, at han i August og den 19de  
September f. A. benyttede den nævnte Kæbsflager-svend til at optage Laan for  
sin Regning hos den ommeldte Pantelaaner, var, at han ikke selv vilde gaae  
til Pantelaaneren, da han ikke havde indløst og ei heller fornyet det ældre af  
ham optagne Laan. Det maa derhos ogsaa tillægges en særdeles Betydning,  
at Arrestanten, der tidligere havde indløst det i August f. A. optagne Laan af  
7 Mk., hvorfor der havde været pantsat en Vest, har strax om Morgenen efter  
Markedet i Skals indløst saavel det i April hos den paagjældende Pantelaaner  
optagne Laan som det den 19de September optagne Laan, i hvilken Anledning  
han har betalt noget over 20 Rd., og at han derhos har anmodet Pantelaa-  
neren om ikke at lade den ommeldte Kæbsflager-svend blive bekendt med, at  
han havde indløst de ommeldte Laan, ligesom det ogsaa maa særligen frem-  
hæves, at Arrestanten denne og den følgende Dag har tilbeels paa en øjsel  
Maade forbrugt saa godt som det hele øvrige Pengebeløb, hvoraf han Dagen  
efter Markedet i Skals havde været i Besiddelse, og i det Hele forholdt sig  
paa en Maade, som tydede paa, at han var kommet i Besiddelse af et større  
Pengebeløb, end han var vant til at have i hænde, saaat han, da han den 22de  
September kom til det Sted, hvor hans Kjæreste, med hvem han har et Barn,  
boede, ikke har kunnet give hende mere end 2 Rd., og han maatte endog, da  
han efter nogle Dages Ophold hos hende vilde fortsætte sin Omreisen, igjen  
laane dette Beløb af hende, skjøndt det af Sagens Oplysninger fremgaaer, at  
Arrestanten har, naar han dertil har havt Midler, bidraget til hendes og deres  
Barns Underholdning. Naar nu med hvad der saaledes er oplyst sammen-  
holdes hvad isvrigt under Sagen er fremkommet, og at Arrestantens Forkla-  
ringer under Sagen have været tilbageholdne og vakkende og i flere Puncter  
ufandt, findes det, at der i Genhold til Bestemmelserne i Frdn. 8de September  
1841 maa anses at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt  
Beviis for, at Arrestanten har forsvet det ommeldte Dversalb paa Skolelærer  
Kjær og frataget ham det Pengebeløb, som han ved den Leilighed har mistet,  
og den Omstændighed, at Kjær efter sin Forklaring har yttret Formodning om,  
at 2 Personer have været tilstede ved Dversalbet, medens der ikke efter Sagens  
øvrige Oplysninger er begrundet Anledning til at nære Mistanke mod nogen  
bestemt Person om at have deeltaget med Arrestanten i Dversalbet, kan ikke i  
nogen væsentlig Grad svække Betydningen af de flere forskjellige Omstændig-



heber, der vise hen til Arrestanten som den Skyldige, eftersom Kjør strax i samme Diebstil, da Overfaldet begyndte, maa antages at have tabt Bevidstheden og derfor ikke har kunnet give nogen nøiagtig Forklaring om, hvorledes det er tilgaaet ved Overfaldet.

Det maa efter det Foransførte saaledes billiges, at Arrestanten, der er født i 1838 og ved nærværende Rets Dom af 14de April 1857 er for Medbeelagtighed i Tyveri anseet med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men iøvrigt ikke sees at have været straffet, er ved den paaante Underrettsdom anseet skyldig til Straf efter Straffelovens § 243, men den ham ved bemeldte Dom idømte Straf af Forbedringshuusarbejde i 2 Aar findes efter Sagens Bestaffenhed at burde bestemmes til samme Art Strafarbejde i 4 Aar. Med denne Forandring af Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste."

Nr. 58. Gaardmand **Anders Albrechtsen** (Advocat Klubien)  
contra

**Amtmanden over Nalborg Amt** paa det Offentliges Vegne, **Landbygningernes almindelige Brandforsikring** ved Justitsministeren, **de mindre Landeieendomsbesidderes Brandforsikringsforening for værlig Eiendom i Nørrejylland** ved Formanden for sammes Bestyrelse, og **den indbyrdes Brandforsikringsforening for værlige Eiendomme paa Landet i Nalborg og Sjælland** ligeledes ved sammes Bestyrelses Formand (Ingen), betræffende en af del Offentlige mod Citanten reist Tiltale for ved Uforsigtighed at have forarsaget en Udebrand.

Hellum Hindsleb Herreders Extrarets Dom af 20de October 1868: „Tiltalte Gaardeier Anders Albrechtsen af Fragdrup bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder alle af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salarium til Actor Procurator Brast 5 Rd. og Defensor Procurator Luchsen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Juli 1869: „Tiltalte Gaardmand Anders Albrechtsen bør hensesættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt have sin Ret til Assurancegodtgjørelse for den ovennævnte Brandskade paa de ham selv tilhørende Bygninger forbrudt og derhos betale i Erstatning til de mindre Landeie-

domsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Eiendom i Nørrejylland 469 Rd. 64  $\frac{1}{2}$ , til den indbyrdes Brandforsikringsforening for rørlige Eiendomme paa Landet i Aalborg og Hjørring Amter 1513 Rd. 3 Mk. samt til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 2186 Rd., dog at Straffen bortfalder, naar han udreder den idømte Erstatning. Saa betaler Tilstalte og Actionens Omkostninger; derunder de ved Underretsbdommen bestemte Salaries samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Sfaacsen, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den under den civile Processens Former hertil indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Dplysninger ikke kunne føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste, saaledes at Fristen bestemmes til 8 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

### Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen til Udredelse af Erstatningen bestemmes til 8 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Gaardmand Anders Albrechtzen for ved Uforsigtighed at have forarsaget en den 14de Mai f. A. stedsunden Ildbrand i Fragdrup, Vebbestrup Sogn.

Ved de Underføgelsler, der bleve anstillede i Anledning af den ommeldte Ildsvaabe, ved hvilken to af de til Tilstaltes Gaard hørende Bygninger saavel som hele den Sognesogeb Jens Pedersen tilhørende Nabogaard afbrændte, maa det ansees godtgjort, at Ilden er opkommen i den vestre Deel af Tilstaltes Baaningshuus, kort efterat der med hans Vidende var fyrret i den derpåværende Dvn til Bagning, hvorhos det efter Sagens Dplysninger maa antages, at den er foranlediget ved, at Gnisten fra Dvnen ere komne ud i den til Dvnen hørende Skorsten, af hvilken det øverste Stykke fra Mønnen til  $\frac{1}{2}$  Alen nedefor Hanebjælken for længere Tid siden var nedfaldet og erstattet med en

firkantet Tab af sammensjæde Brædder, der naaede til Møningen, idet enten denne Tab selv er bleven antændt, eller Gnisterne gjennem dens Iltæthed er have fundet Vej til Straataget. Tiltalte har nu erkjendt, at vedkommende Brandfoged ved det i April Maaned f. N. stedfundne Brandlyn havde forbudt Afbenyttelsen af den ommeldte Skorsteen og paalagt ham at nedbryde den, samt at han, da Brandfogden kort Tid derefter spurgte ham, om Skorstenen var nedbrudt, havde givet et bekræftende Svar, skjøndt han ikke havde efterkommet Paaløget; han har derhos erkjendt, at det var let at indsee det Farlige ved at bruge Skorstenen i dens daværende Tilstand, og hans Forhold ved ikke bestomindre den ovennævnte Dag at lade Døn og Skorsteen benytte til Brødbagning maa saalebes, idet Branden maa ansees bevirket ved den anførte Tilfidsættelse af almindelig Forsigtighed, paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 284. Den Straf, som Tiltalte, der er født i Aaret 1824 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han isølge de i saa Henseende nedlagte Paastaaender ikke alene vil have forbrudt sin Ret til Assurancegodtgjørelse for Brandskaden paa de ham selv tilhørende Bygninger, men tillige vil være pligtig at betale i Erstatning til de mindre Landeieendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Eiendom i Nørrejylland 469 Rd. 64 ß, til den indbyrdes Brandforsikringsforening for rørlige Eiendomme paa Landet i Aalborg og Hjørring Amtet 1513 Rd. 3 Mk. og til Landbygningernes almindelige Brandforsikring 2186 Rd., — medens der derimod ikke under nærværende Sag vil kunne tilkjendes Sognefoged Jens Pedersen den af ham paastaende Erstatning af 700 Rd. for det Tab, han vil have lidt ved, at det er blevet ham forbudt at bygge paa de gamle Mure, idet dette Tab ikke kan ansees umiddelbart bevirket ved Branden, — og vil den idømte Straf bortfalde, naar Tiltalte udreder de ham idømte Erstatningsbetsb.“

### Torsdagen den 1ste December.

Nr. 50. Grosferer **H. Hartvigson** (Advocat Henriksen)  
contra

Consul **J. C. Jørgensen** og Kammerraad Procurator **Lykke**  
(Advocat Hindenburg)

betræffende den Titanten paa et ved Auction kjøbt Vareparti isølge Conditionerne tilkommende Tolbgodtgjørelse.

Thisted Byttingsdom af 12te November 1867: „Indstævnte, Grosferer H. Hartvigson i Kjøbenhavn, bør til Consul J. C. Jørgensen og Kammerraad og Procurator Lykke i Thisted som Incassatorer ved Auctionen over den bjergede Ladning fra det

strandebø Dampskib „Duse“ betale 304 Rd. 8 ß efter Fradrag af 114 Rd. 73 ß; saa betaler han og Renter 1 pCt. maanedlig af 3040 Rd. 84 ß fra 6te August sidstleiden til 28de s. M. og lignende Renter af 189 Rd. 1 Mk. 15 ß fra sidstmelbte Dato til Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 11te Januar 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at der i det de Indstævnte, Consul S. C. Jørgensen og Kammerraad Procurator Lykke, tilkjendte Rentebeløb afgaaer 1 pCt. maanedlig af 114 Rd. 73 ß for Tiden fra 6te til 28de August 1867. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten Grosserer H. Hartvigson til de Indstævnte skadesløst. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af de Indstævnte for Underretten den 10de September 1867 fremlagte saakaldte Extract-Udskrift af Auctionsprotocollen ikkun er skreven paa stemplet Papir til Taxt 16 ß, uagtet den ogsaa indeholder de ved Auctionen fremlagte Conditioner. Det Ibømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maae blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ville ligeledes være at ophæve.

#### Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves ligeledes. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: „Efter Sagens Oplysninger blev der fra den 4de til den 9de Juli 1867 i Thisted efter Begjæring af Consul Bendixen som Befuldmægtiget for Føreren af det indfrandede Dampskib „Duse“ afholdt offentlig Auction over endeel fra dette Hjørgebe havarede Manufacturvarer m. m. efter Conditioner, der blandt Andet indeholdt, at Varerne solgtes fortolbede, at Kjøbesummen med Tillæg af 12 p. pr. Rd. skulde betales inden 4 Uger efter Auctionens Afholdelse, og at Kjøberen, saafremt Kjøbesummen ei betales prompte, skulde af samme svare 1 pCt. maanedlig Rente fra Forsaldsdagen, indtil Betaling skete, samt betale alle Omkostninger skadesløst, hvorhos det i et Tillæg til Conditionerne hedder: „Saafremt nogen Kjøber maatte ønske sig det Kjøbte leveret til Udsjælf, godtgjøres ham den Told derpaa, som ellers vilde være at erlægge, da Varerne opraaes og sælges som fortolbede“, hvilken Ret for Kjøberen dog betinges af, at han ved Hammerlaget erklærede, at han ønskede Varerne udleverede til Udsjælf.

Efterat Citanten, Grosjerer S. Hartvigson i Kjøbenhavn, ved denne Auction havde for et Beløb, der med Tillæg af 12 p. pr. Rd. udgjorde 3040 Rd. 84 p, kjøbt 397 Pakker havareret usarvet Tvist, som han ved Hammerlaget forlangte leveret til Udsjælf, blev han af de Indstævnte, Consul S. C. Sjørgensen og Kammeraad Procurator Lykke i Thisted, i deres Egenstaa af Incassatorer ved bemeldte Auction ved Stævning af 26de August 1867 sagsøgt til at betale det ommeldte Beløb med Renter m. v., men da Citanten allerede under 23de August, forinden Stævningen forkyndtes for ham, betalte 2736 Rd. 76 p, indskrænkede de Indstævnte deres Paastrand mod Citanten til Betaling af Restbeløbet af Kjøbesummen 304 Rd. 8 p tilligemed 1 pCt. maanedlig Rente af 3040 Rd. 84 p fra Forsaldsdagen den 6te August 1867 til den 28de s. M., og af 304 Rd. 8 p fra sidstnævnte Dato indtil Betaling skete, samt Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod Citanten procederede til Frisindelse, idet han navnlig gjorde gjældende, at der efter det ovenommeldte Tillæg til Conditionerne tilkom ham en Godtgjørelse af 304 Rd. 8 p, som han maatte være berettiget til at afforte i Auctionsbeløbet. Ved Underrettsdommen blev Citanten imod de Indstævntes Protest anset berettiget til i Auctionsbeløbet at afforte dem ham efter Tillæget til Auctionsconditionerne tilkommende Godtgjørelse for den Told, der skulde være erlagt af det ommeldte Parti Tvist, hvis dette ikke ved Auctionen var opgivet til Udsjælf, men idet det antoges, at denne Told efter rigtig Beregning ifkun vilde have udgjort 114 Rd. 73 p, blev Citanten tilpligtet at betale de Indstævnte Forskjellen mellem dette Beløb og de nævnte 304 Rd. 8 p med 189 Rd. 1 Mk. 15 p, ligesom han ogsaa tilpligtedes at betale dem 1 pCt. maanedlig Rente af 3040 Rd. 84 p fra 6te August 1867 til 28de s. M. og af 189 Rd. 1 Mk. 15 p fra sidstnævnte Dag indtil Betaling skete.

Denne Dom har nu Citanten indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instants neblagte Paastrand om Frisindelse; de Indstævnte have derimod procederet til Underrettsdommens Stadsfælselse, idet de dog, forsaavidt der er tilkjendt dem Renter fra den 6te til den 28de August 1867 af

3040 Rb. 84  $\frac{1}{2}$ , have frasalbet deres Forbring paa at erholde Renter af de 114 Rb. 73  $\frac{1}{2}$ , som Citanten ved Underrettsdommen er kjendt berettiget til at afkorte i Auctionsbeløbet.

Det er under Sagen oplyst, at det omhandlede Parti Tvist tilligemed en af Thisted Toldkammer udstedt Toldsejdel, hvorpaa Partiet var angivet at være solgt ved Auction for ialt 3040 Rb. 84  $\frac{1}{2}$ , efter Auctionens Afholdelse blev af Auctionsrequirenten affendt til Citanten, samt at denne derefter ifølge en under Sagen fremlagt, af Toldvæsenet i Kjøbenhavn udstedt Toldsejdel af 15de Juli 1867 har sammesteds klaret bemeldte Parti og deraf betalt i Told efter Lov af 4de Juli 1863 § 1 Nr. 271 10 pCt. af Auctionsbeløbet eller 304 Rb. 8  $\frac{1}{2}$ , der skulde tilbagebetales ham, dersom Varerne bleve udførte inden 6 Maanedev. Det maa derhos under Proceduren for Overretten ansees in confesso, at der senere, efterat Citanten havde opgivet sin oprindelige Bestemmelse om at udføre det ommeldte Parti Tvist, er af Toldvæsenet ifølge derom fra Citantens Side skeet Andragende blevet bevilget, at Tolden af dette Parti Tvist, skjøndt det ved Auctionen var opgivet til Udførsel, maatte berigtiges paa samme Maade, som det ifølge en af Generaldirectoratet for Skattevæsenet under 12te Juli 1867 afgiven Resolution var skeet med det ved Auctionen til Forblivelse i Landet solgte Tvist, nemlig efter dets Vægt i tør Tilstand, og det maa navnlig ansees in confesso, at det omhandlede Parti, overeensstemmende med en under Sagen fremlagt Attest fra Toldkammeret i Thisted, er i tør Tilstand blevet ansat til en Vægt af ialt 3672 Pd. 25 Ob., medens det, efter hvad der er anført i den ovennævnte Toldsejdel af 15de Juli 1867, maa antages i sin daværende fugtige Tilstand at have veiet 7905 Pd., samt at Tolden derefter i Henhold til L. 4de Juli 1863 § 1 Nr. 140 er beregnet à 3  $\frac{1}{2}$  pr. Pd. tør Vægt til ialt 114 Rb. 73  $\frac{1}{2}$ , hvorhos Citanten maa antages at have erholdt tilbagebetalt Forskjellen mellem dette Beløb og de af ham tidligere i Told betalte 304 Rb. 8  $\frac{1}{2}$ .

Ligesom det nu følger af Forholdets Natur og Auctionsconditionernes Indhold, at Citanten under ingen Omstændigheder kunde have været berettiget til paa Auctionsrequirentens Befordring, som skeet, vilkaarlig at forlange Toldafgiften beregnet i Henhold til Positionen Nr. 271 i Lov af 4de Juli 1863 § 1 efter Varernes Værdi, hvorefter Afgiften som meldt, vilde udgjøre 304 Rb. 8  $\frac{1}{2}$ , medens den, beregnet paa sædvanlig Maade i Henhold til samme Lovs § 1 Nr. 140 efter Varernes Vægt i deres daværende fugtige Tilstand, ifkun vilde have udgjort 247 Rb. 3  $\frac{1}{2}$ , saaledes er det en Selvfølge, at Citanten, efterat Tolden paa hans Andragende er bleven nedsat til 114 Rb. 73  $\frac{1}{2}$ , ifkun kan være berettiget til efter Auctionsconditionernes Indhold at fordrø dette Beløb afkortet i Auctionsbeløbet, uden at det i saa Henseende kan komme i videre Betragtning, at den ved den ovennævnte Resolution af 12te Juli 1867 bevilgede Lempelse i Beregningen af Toldafgiftens Størrelse ikke oprindelig var anvendelig paa det omhandlede Parti.

Citanten vil efter det Anførte være at tilpligte at betale de Indskævnte 189 Rb. 1 Mt. 15  $\frac{1}{2}$ , ligesom han ogsaa efter Auctionsconditionernes Indhold

vil have at betale dem det ved Underrettsdommen fassatte Rentebelsøb efter Fradrag af 1 pCt. maaneblig Rente af 114 Rd. 73 s for Tiden fra 6te til 28de August 1867, og bemeldte Dom, hvorved Processens Omkostninger for Underretten ere ophævede, vil derfor, med den nævnte Modification i Henseende til Renterne, være at stadfæste. Efter Sagens Omstændigheder og Auctionsconditionernes Indhold findes Citanten at burde betale de Indstævnte Processens Omkostninger her for Retten stadesløst."

---

Nr. 18. Gaardmand **Hans Andersen** (Advocat Henrichsen)  
contra

Kammerherre, Hofjægermester, Baron **Løvenskjold** (Zngen), angaaende Citantens Forpligtelse til at hde Besidderne af Huset Matr. Nr. 12 i Tostруп under Holbek Ladegaards Gods Græsning til en Ko.

Meerløse og Tubse Herreders Rets Dom af 30te Juli 1868: „Indstævnte Gaardmand Hans Andersen i Tostруп bør for Citanten, Kammerherre, Hofjægermester, Baron Løvenskjold til Løvenborg hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den under 14de Mai d. A. ivettelagte Taxationsforretning præsenterer sig som en Original uden at være skreven paa anordnet stemplet Papir."

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Juli 1869: „Foraauidt den af Citanten, Kammerherre, Hofjægermester, Lehnbaron H. Fr. Løvenskjold til Baroniet Løvenborg, som Eier af Holbek Ladegaard, i Sagen neblagte Paastand om Erstatning angaaer, bør Sagen være afviist fra Underretten. Iøvrigt bør Indstævnte, Gaardmand Hans Andersen i Tostруп By, være pligtig til paa forsvarlig Maade at græsse aarlig en Ko for Fæstehuusmand i Tostруп By Morten Nielsen samt efterfølgende Besiddere eller Eiere af hans under Holbek Ladegaards Gods hørende Fæstehuus Matr. Nr. 12 i bemeldte By imod en aarlig Betaling af 4 Rd. Processens Omkostninger ophæves saavel for Under- som Overretten. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

## Højesterets Dom.

I det af Executorerne i afgangne Godsseier Rottbølls Dødsbo udstedte, den 24de Juni 1867 tinglæste Skjøde, hvorved Gaarden Matr. Nr. 7 i Tostrup frasolgtes Holbeil Slots Ladegaards Gods og overdroges Citanten, er det udtrykkelig paalagt denne mod en aarlig Betaling af 4 Rd. at græsse en Ko for det under samme Gods hørende Huus Matr. Nr. 12 i Tostrup. Vel har nu Citanten paastaet og ved et efter den indankede Doms Afvigelse tilveiebragt Tingsvidne søgt at bevise, at han af Skjødets Udstedere er forurettet ved det nævnte Paalægs Optagelse i samme, hvilket skal være steet uden hans Vidende og imod den om Gaardens Kjøb truffne Aftale; men om saadant virkelig maatte være Tilfældet, og hvilken Indflydelse det da maatte have paa Bestemmelsens Gyldighed, vil ikke kunne afgjøres under nærværende Sag, hvori Skjødets Udstedere ikke have deeltaget, og saalænge Bestemmelsen ikke er annulleret, maa derfor Indstævnte — som ved en af de samme Executorer den 15de Mai 1867 afholdt Auction har kjøbt og ved et den 12te Marts 1868 tinglæst Auctionsskjøde faaet overdraget bemeldte Gods og derunder det ovenanførte Huus, om hvilket det i den Auctionsskjødet vedhæftede Fordebog er bemærket, at det er berettiget til den nævnte Græsning af en Ko hos Eieren af Matr. Nr. 7 i Tostrup — være besejret til at affordre Citanten denne Ydelse. I det Citanten saaledes ikke for Tiden kan fritages for at hede den omhandlede Græsning, vil Overrettsdommen, der, forsaavidt den gaaer ud paa Afvisning, er upaaanket, og hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger billiget, være at stadfæste.

Til kjendes for Ret:

Vandsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Meerløse og Tude Herreders Ret anlagte Sag havde Citanten, Kammerherre, Højsegermester, Lehnsbaron G. Fr. Løvenskjold til Baroniet Løvenborg som Eier af Holbeil Ladegaard med underliggende Gods søgt Indstævnte, Gaardmand Hans Andersen i Tostrup By til paa forpvarlig Maade



at græsse aarlig en Ko for Fæstehuusmand Morten Nielsen i bemeldte By og efterfølgende Besiddere eller Eiere af hans under bemeldte Ladegaards Gods hørende Fæstehuus Matr. Nr. 12 i Tostrup, samt til at give en passende Erstatning efter Nettens eller uvillige Mænds Skjon, fordi han ikke i 1867 har opfyldt saadan Forpligtelse, hvorimod Indstævnte principaliter procederede til Frisindbelse, in subsidium til Frisindbelse forsaavidt Erstatningspaastanden angaaer, medens begge Parter hver for sig paastode sig Sagens Omkostninger tillagte.

Efterat denne Sag ved Herredstingets Dom af 30te Juli f. A. var afgjort derhen, at Indstævnte frisandtes og Processens Omkostninger ophævedes, har Citanten efter Stævning af 11te Septbr. f. A. bragt den ind for Overretten, hvor han har inhæveret sin Paastand om, at Indstævnte tilpligtes at yde den nævnte Græsning imod en aarlig Betaling af 4 Rd. og saaledes, at Paastanden om Erstatning udvides saavel til Aaret 1868 som til ethvert paafølgende Aar, hvori Forpligtelsen maatte blive forsømt, indtil Sagens Udbring, medens Indstævnte principaliter har procederet til Underrettsdommens Stadsfæstelse og in subsidium paaستاet sig frisuuden ialtfald for at give Erstatning for formeentlig Afkøopsfyldelse af den paaستاede Græsningsforpligtelse, hvorhos begge Parter hver for sig have paaستاet sig tilskjendte Sagens Omkostninger, saavel for Under- som Overretten.

Ved Auction den 15de Mai 1867 over Holbek Ladegaard og en Deel af Godset kjøbte Citanten samme af Executores testamenti i den forrige Eier afsbøde Proprietair F. W. Rottbølls Bo. I Auctionsconditionerne for Salget af Eiendommen er blandt Andet anført, at den sælges med de Rettigheder og Forpligtelser, som finde Sted for Boet efter tidligere Adkomster navnlig Auctionskjøbet til Rottbøll af 16de Juni 1839, og i en Anmærkning til den dette Skjøde, der blev tinglæst den 18de Juli f. A., vedhæftede Fordebog hedder det med Hensyn til Gaardmændene i Tostrup, at, da der ved Tostrup Bys Udfistning ikke er frataget Gaardene Huuslodder, ere Gaardbrugene pligtige for de 6 Huusmand at græsse hver en Ko aarlig, altsaa hver Gaardmand een Ko, hvorfor hver Huusmand ifølge Forening af 18de Mai 1811 erlægges til den Bønde, som afgiver Græsningen, 4 Rd. Som Eier af Godset formener Citanten sig berettiget til paa sine Huusmænds Begne at gjøre Paastand paa den omhandlede Præstation af de vedkommende Gaardbrugere, der nu alle ere Selveiere, og har han til Støtte for Existenten af den paaستاede Græsningsret anført, at den allerede er grundet i den i sin Tid stedsundne Udfistningsforretning for Holbek Ladegaard og Gods, idet han har tilspøiet, at Forretningen selv vel ei har kunnet tilveiebringes, men at, ligesom Netten maa statueres at eksistere ifølge Frdn. 23de April 1781 § 19, hvorefter der ved Udfistninger skal søges Huusmændene tillagt en forholdsmaessig Græsning, saaledes er den alt langt tilbage i Tiden erkjendt fra alle Sider, i hvilken Henseende det fremhæves, at den ovennævnte mellem Godsforvalteren og samtlige 6 Gaardmænd i Tostrup den 18de Mai 1811 sluttede Forening anerkjender Netten, at den ogsaa omtales i et af Huusmændene i 1822 til det kgl. Rentekammer indgivet Andragende, hvori de anholde om istedetfor den dem

tillagte Græsningsret at faae udlagt Jord til deres Huse, over hvilket Andragende saavel Godsforvalteren som Amtsøvrigheden afgav Erklæring, fremdeles a t samtlige øvrige 5 Gaardmænd uden Vægning have erkjendt meerbemeldte Ret, hvorfor det og i de af Rottbøll i 1846 og 1853, da de fra Fæstere gik over til Selveiere, meddeelte Skjøder er indført, at den dem ifølge Udfikstningen og Foreningen af 1811 paahvilende Forpligtelse til at yde Græsningen vedbliver, hvortil endnu kommer, at Indstævnte selv i en stor Deel af sin Fæstetid navnlig i de sidste 10 à 12 Aar har ydet Græsningen. Ligeoverfor disse Momenter anseer Titanten det uden Betydning, at Forpligtelsen ikke er bleven indført i Indstævntes Fæstebrev af 13de December 1833, hvori det dog hejber, at han foruden — — skal svare alt Andet, hvad af Gaarden og dens Hartkorn med Rette bør erlægges og præsteres, hvorunder den her omhandlede Præstation kan være indbefattet. Men, om Indstævnte nu endog uagtet Alt, hvad der saaledes foreligger, kunde ansee sig fritagen for Forpligtelsen med Hensyn til den tidligere Tid, saa er Forpligtelsen dog utvivlsomt paalagt ham ved det Salg til ham af Fæstegaarden, som fuldbyrdes ved det til ham af Executorerne i Rottbølls Bo udstedte Skjøde af 11te Juni 1867, i hvilket Forpligtelsen udtrykkelig er optagen, og naar Ueberdommeren ikke har troet at kunne tage det fra dette Skjøde hentede Argument i Betragtning, fordi det er dateret nogle Dage efterat Forligsmæglingen i nærværende Sag fandt Sted, har Titanten bemærket, at dette som u hjemlet i Proceduren i 1ste Instants er uberettiget, men at iøvrigt — afseet herfra — Handelen om Salget i Birkeligheden er foregaaet længe forud, hvilket formenes at fremgaae af en under Sagen fremlagt Erklæring fra Godsforvalter Kølby, ligesom Titanten, da han kjøbte Høflet Ladegaard og anlagde Sag mod Indstævnte, var sat i Kundskab om den til Indstævnte saavel som til de øvrige Fæstere allerede i værkfattede Eiendomsoverdragelse.

Medens de ovenfor fremskillede Momenter indeholde det Væsentlige af hvad Titanten har anført til Støtte for sine Paastande, har Indstævnte mod samme fremhævet, at den paaberaabte Udfikstningsforretning intet Fundament kan afgive, da dens Indhold ei er beviist og den ikke er tinglæst, saa at der ikke ved den kan være paalagt reelle Byrder, forbindende ogsaa for senere Besiddere eller Eiere, og at Fvbn. 23de April 1781 § 19, som kun indeholder en almindelig Opfordring til ved Udfikstningen at sørge for Græsningsret for Huusmændene, ikke kan vise, at Græsningsbyrden in casu var paalagt. Nogen Erkjendelse af, at sliq Forpligtelse alt var paalagt ved Udfikstningen, mener Indstævnte ikke at der kan udledes enten af Foreningen af 18de Mai 1811, der iøvrigt ligesaa lidt som Udfikstningsforretningen er tinglæst, eller af Huusmændenes Andragende af 1822, da Foreningen kun efter Indstævntes Paastand viser, at Gaardmændene godvillig paatage sig den ommeldte Præstation, ikke at de efter Udfikstningsforretningen vare pligtige at yde den, og Andragendet af 1822, som fremkommet fra Huusmændene selv, Intet kan vise i deres Faveur; og ligesom de øvrige Gaardmænds Ydelse af Præstationen, selv om den var grundet i Andet end en godvillig Indrømmelse, ikke kunde

forbinde Indstævnte, saaledes formenes den Omstændighed, at han selv i endeel Aar har indrømmet Huusmand Morten Nielsen Græsning, Intet at relevere, da denne paastaaes at være ydet af Villighed. Forsaauidt Citanten, som ovenanført, endelig har søgt Støtte i det af Executoverne i Nottbølls Bo til Indstævnte udstedte Skjøde, vil Indstævnte heller ikke erkjende det derfra hentede Argument, i hvilken Henseende det anføres, at han først blev opmærksom paa den i Skjødet indførte Græsningsforpligtelse, da det kom tilbage fra Tinglæsning, ligesom han paastaer, at Bestemmelsen herom ikke fandtes i det Concept til Skjødet, som han angiver at være oplæst for ham, og at Intet derom var ham meddeelt under de foreløbige Forhandlinger om Salget af Gaarden. — Sluttelig tilføier Indstævnte, at Forpligtelsen ialtsald ikke kan paahvile ham for Skjødet, saa at han — forsaavidt ei Spørgsmaalet om Erstatning bør afvises — i saa Henseende maa frifindes.

Hvad nu først den Deel af Citantens Paastand betræffer, som gaaer ud paa Erstatning for Indstævntes formeentlige Forsømmelse af at have opfyldt den omhandlede Græsningsforpligtelse, da skjønner Overretten ikke bedre, end at denne maa statuere sig ligge udenfor Forligsslagen, hvorfor Sagen forsaavidt vil være at afvise fra Underretten.

(Sluttes i næste Nr.)

---

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettenes Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

# Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 37.

Den 30te December.

1870.

---

---

Anden ordinaire Sæssion.

Torsdagen den 1ste December.

Nr. 18.

Gaardmand Hans Andersen  
contra

Kammerherre, Hofjægermester, Baron Løvenskjold  
(see forrige Nr.)

Med Henjyn til Hovedspørgsmaalet i Sagen, Indstævntes Forpligtelse til at yde den paastaabe Græsnung, kan det vel indrømmes, at de enkelte af Citanten til Begrundelse af hiin Forpligtelse fremhævede Momenter vistnok ikke hver for sig afgive tilstrækkelig Visshed for, at samme paahvilede ham, medens han endnu var Fæstet, som en reel Byrde; men, ligesom disse Momenter dog i deres Totalitet gjøre Forpligtelsens Eksistens høist sandsynlig, saaledes findes det af ham modtagne Stjøde af 11te Juni 1867 nu at gjøre Sagen utvivlsom. Dette indeholder nemlig derom en ligefrem og klar Bestemmelse, som Indstævnte maa opfylde som enhver anden, der sammesteds er foreftreden, uden at hans ikke beviste Paastand om, at den Passus i Stjødet, som angaaer Græsningsforpligtelsen, ikke fandtes i det Concept, som han angiver at være oplæst for ham, men som nu ikke har kunnet fremstafkes, kan tillægges nogen Betydning, da det selvsølgelig maatte være hans Sag, forinden han modtog Stjødet og, saaledes som steet er, berigtigede Kjøbesummen eller en Deel af denne, at gjøre sig bekendt med dens Indhold, hvortil kommer, at Indstævnte, isebet for at remittere Stjødet for at erholde et efter hans Mening reent Stjøde, har beholdt dette og nydt Godt af de ham ved Stjødet tillagte Rettigheder. Naar det paa Indstævntes Side er formeent, at Stjødet, da det er biteret nogle Dage senere end den i Sagen stebsundne Forsigmægling, ikke kan bruges som Søgsmåalsgrund, men kun som et supplerende Datum i Citantens Argumentation, da findes denne Indsigelse, der ligger udenfor Proceduren i

1ste Instants og mod hvis Berettigelse Citanten har protesteret, allerede af denne Grund ikke at kunne tillægges nogen Bøgt. Citantens Paastand med Hensyn til selve Græsningsforpligtelsen vil derfor være at give Medhold, medens Omkostningerne for begge Retter ophæves."

---

**Fredagen den 2den December.**

Nr. 278.

Advocat Brock

contra

**Harald Christian Rudolph Winterberg**

(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksteds Extrarets Dom af 25de Juni 1870: „Arrestanten Harald Christian Rudolph Winterberg bør hensesættes til Forbedringshuset i eet Aar, Arrestanterne Martin Ring og Christian Frederik Sylvester til Fængsel paa Vand og Brød den Første i 12 Gange 48 Timer, den Anden i 8 Gange 48 Timer, Tiltalte Andreas David til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer og Tiltalte Jeremiah Williams til Fængsel paa almindelig Fangekost i 20 Dage. Tiltalte Esther Williams bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør de tre Førstnævnte og in solidum udrede samtlige af denne Sag flydende lovlige Omkostninger og in solidum med dem Andreas David og Jeremiah Williams hver  $\frac{1}{16}$  af disse Omkostninger. 3 Erstatning til Planter G. Fontaine bør Arrestanterne H. C. R. Winterberg og Martin Ring in solidum betale  $1^{\frac{25}{100}}$  vestindiske Daler. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 17de August 1870: „Underretsdommen bør forsaavidt paaanket ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

**Høiesterets Dom.**

For det af Tiltalte udbiste i den indankede Dom fremstillede Forhold er han retteligen anseet efter de deri anførte Lovbestemmelser, men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne fast-

fættes til Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Landsoverrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Harald Christian Rudolph Winterberg bør henseættes i Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten H. C. R. Winterberg tiltales under nærværende, fra Frederiksteds Exiraret herfor Netten inbankede Sag, der i første Instants omfattede flere Medtilstalte, for hvis Bedkommende den ikke er appelleret, for Tyveri, og er det ved hans egen Tilstaaelse, i Forbindelse med hvad ellers er oplyst, godtgjort, at han, der var Underforvalter paa Plantagen La Grange ved Frederiksteds, ved tvende forskjellige Leiligheder har, med Benyttelse af de ham som Underforvalter betroede Røgler og med Bistand af Arbeidere fra Plantagen ved Nattetid begaaet Tyveri i Plantagens Oplagssteder, første Gang, saavidt Tiden har kunnet oplyses, en Nat Klokker imellem 2 og 3 i afdigte April Maaned, da han fra den saakaldte Allowance-Kjælber hortsørte en Tønde Meel og fra Romkjælderen indtog en Kande, henimod 5 Galloner, Rom, og anden Gang Natten imellem den 22de og 23de Mai sidstleden, da han fra Curinghuset lod borttage en Tønde Sukker, foruden at han lod sin nedennævnte Medhjælper fylde en Blikspand med Sukker. Tyverierne udførte han efter Aftale og i Forening med en af Plantagens Arbeidere, den ved Underretten medtilstalte Martin King, hvem han stybte nogle faa Daler, og som, tildeels til Dækning af sit eget Tilgodehavende, skulde sælge Melet for Arrestanten, hvad dog endnu ikke var blevet iværksat, ligesom han ogsaa besørgede solgt Sukkeret, hvorfor Arrestanten Mørgenen efter Tyveriet modtog Doll. 6. 50. (Værdien var Doll. 10.), og modtog Kommen, efter sin egen Forklaring ligeledes til Forhandlung for Arrestanten, hvem han vil have betalt Proveniet, men efter Arrestantens Forklaring som Douceur; og vare foruden King endnu tvende af Plantagens Arbeidere, ved Underretten medtilstalte, behjælpelige ved Tyveriets Sværkættelse, navnlig ved Borttransporten af Melet og Sukkeret.

Begge disse Ting ere komne tilstede og tilbageleverede.

Ifølge Planter Fontaines Forklaring er Arrestanten meget driffældig, og Arrestanten selv har angivet, at han ved begge Tyverierne Aftenen forud havde drukket endel Rom, saa at han var beruset endnu i Gjerningsøjeblikket;

men der foreligger Intet, der tyder paa, at vedved Arrestantens Tilregnelighed enten i Almindelighed, eller da Exhærierne — imellem hvilke der ligger 5 à 7 Uger — bleve begaaede, skulde have været forstyrret endstige hævet; og naar Arrestanten har nævnt og hans Defensor for Underretten stærkt betonet hans Fattigdom som det, der har forledet ham og væsentlig skulde undskyldte ham, da har han, omend, som oplyst, hans Løn har været beslaglagt, dog, efter hvad af Planter Fontaine forklaret, ikke kunnet være i egenlig Nød, og ialfald vil, efter hvad der er anført om hans Driftselbighed, hans Trang ikke kunne anses for usor skylbt.

Den af Arrestanten, der er 40 Aar gammel og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, i Henhold til Forordn. 11te April 1840 § 1 forskyldte Straf vil derfor være at fassætte under Hensyn til de i Forordningens § 3 Nr. 4, 5 og 6 givne nærmere Bestemmelser, og findes den efter samtlige Omstændigheder at burde bestemmes til Forbedringshønsarbejde i 1 Aar.

Da Underrettsdommen for Arrestantens Vedkommende har samme Resultat, og da det efter Omstændighederne ogsaa findes at kunne have sit Forblivende ved de der trufne Bestemmelser om Actionens Omkostninger — Appellen har ikke været forbundet med Omkostninger — og der Intet findes at erindre imod den Besjaaelse, Planter Fontaine tillagte Erstatning for den sjaalne Rom, vil den inbankede Dom, forsaavidt paaanket, blive at stadfæste.“

Nr. 286.

Advocat Broch

contra

**Christian Jensen** (Defensor Nellemann),

der tiltales for ved Uagtsomhed at have foraarsaget et Menneskes Død.

Næst Kjøbstads Extrarets Dom af 6te October 1870: „Til-talte Ungkarl Christian Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage. Saa har han og at betale alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger hvoriblandt i Salair til Actor Procurator Lund 6 Rd. og til Defensor Procurator Erichsen 5 Rd. foruden Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 6 Uger.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Uger. I Salarium

til Advocaterne Brock og Nellemann for Høiesteret  
betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ungkarl Christian Sensen af Nexø tiltales under nærværende Sag ifølge Amtsdecret af 10de s. M. for ved Uagtsomhed at have forarsaget et Menneffes Død. Efter Tiltaltes egen Tilfæaaelse og det iøvrigt Oplyste ere de nærmere Omstændigheder derved følgende:

Søndagaften sidvig, den 17de Juli d. A., Kl. 11—11½, da Tiltalte kom hjem fra Almindingen, hvorhen han havde været tjørende som Kudsk for en herbværende Familie med sin Faber Vognmand S. P. Senses Besorbring, og vilde vandre Hestene ved den saakaldte Vykilde i Kildestræbet inden han bragte dem hjem, havde han i det Næmed taget Hovedstolen tilligemed Milerne af begge Hestene, for at de desbedre kunde drikke. Medens de saaledes stode og drak af Vandtruget, bleve de, uden at Anledningen dertil vides, pludselig sty og løb i ustandselig Fart med Vognen efter sig, hvortil Skaglerne ikke havde været fraspændte, henad Gaden nordøst og derfra videre over Munkebakken, hvor en ung Pige Christiane Kirstine Sensen, som stod der med nogle andre Personer, blev, idet Hestene tørnede mod et Gjerde, overkjørt og med sine Klæder saaledes indviklet i Hjulene, at hun, medens Vognen i den voldsomme Fart oftere helbede og reiste sig igjen, blev slæbt med henover Steenbroen og idelig dunket imod den i en Strækning af omtrent halvandet Hundrede Alen, indtil Hestene ved at løbe lige imod Hjørnet af et Steengjærde i Ørsunegade styrte om . . . . . Stærkt forslaaet, navnlig i Hovedet, blev den Forulykkede i bevidstløs Tilstand bragt hjem, hvor hun efter at være daglig tilseet, først af praktiserende Læge Olibarius i Svaneke, dernæst fra den 25de Juli af Læge Præbde i Nexø, afgit ved Døden den 31te s. M. i en Alder af 17½ Aar. Den af dem til Rettens Afhentyttelse afgivne Erklæring gaaer ud paa, at sjøndt der ikke har været iagttaget udvendigt Brud af Hjernefalkens Knogler — thi de øvrige Dele af Legemet vare ikke i nogen sær Grad kvæbde — men kun en stærk Bestadigelse af Bløddelene navnlig over venstre Pandebeen, ansees det dog utvivlsomt, at de mange stærke Stød paa Kraniet, hidførte paa den omhandlede Maade, have fremkaldt en Hjerne-rystelse, der hurtig er gaaet over i en uheldbrekelig Hjernebetændelse, hvilken er at ansee som den umiddelbare Årsag til Døden. Efter hvad der under Sagen er oplyst, maa det fremrøves som en ffjærpnde Omstændighed, at netop de samme Heste, som her have løbet løbsk, have for samme Kudsk under ganske lignende udviiit Uforsigtighed løbet løbsk ikke længe i Forveien i Aakirkeby, idet han paa Tilbageveien med dem fra Mønne i Begyndelsen af sidstafvigte Mai Maaned havde ved Nattetid ladet dem staae paa Gaden udfor Kirke- gaarden, for at bede, med ufraspændte Skagler og aflaget Hovedstol, hvorunder de pludselig opstræmmede vare, overladte til sig selv, løbne nedad Landveis=



gaden, men uden at der dog dengang var steet nogen Ulykke, skjøndt Boguen splittebes ad og Stangen var gaaet i Stykker.

. . . . . Tiltalte Christian Jensen, der er født den 18de Juli 1849 og ikke findes videre straffet, end at han ved Næst Politiretsdom af 26de August 1865 er ifunden en Bøde af 2 Rd. for begaaede Gadenordener, vil for det ommeldte Forhold ikke kunne undgaae at ansees efter Straffelovens § 198, og findes Straffen, naar samtlige Omstændigheder tages i Betragtning, hvorved hans Ungdom og Aabenhjertighed maa komme ham noget tilgode, påsende at kunne bestemmes til 20 Dages simpelt Fængsel."

Nr. 298.

Advocat Heinrichsen  
contra

**Hans Christian Tandø** (Defensor Brock),

der tiltales for Dvafsalveri og for Salg af Medicinalvarer.

Dronninglund Herreds Ertvaretsdom af 11te Juni 1870: „De Tiltalte Smed Hans Christian Tandø og Hustru Mette Marie Jensen af Holdensgaard bør til Hjørring Amtsfattigkasse bøde Førstnævnte 115 Rd. og Sidstnævnte 15 Rd. Saa bør de in solidum udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Vøggstrup 5 Rd. og til Defensor Procurator Sand 4 Rd. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserb efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 5te September 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Institsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. De idømte Bøder udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afserb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom for Hans Christian Tandø Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør forsaavidt paaanket er ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne

Henrichsen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under denne Sag tiltales Smed Hans Christian Land og hans Hustru Mette Marie Jensen for Dvælsalveri og Førstnævnte tillige for Salg af Medicinalvarer. Ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at de i flere Aar have, naar Folk i Sygdomstilfælde have henvendt sig til dem, undersøgt de Syge og givet dem Anviisning paa, hvilke homøopathiske Lægemidler der kunde være gavnlige i det foreliggende Tilfælde, og hvorledes de skulde bruges. Det er navnlig for indvortes Sygdomme, saasom Typhus, Skarlagensfeber, Mæslinger, Kopper, Hjertesyge og Apoplexi at de Tiltalte paa denne Maade have taget Folk i Kuur, og de have i Almindelighed ikke forlangt nogen Betaling for deres Kure, hvorimod de have modtaget, hvad Folk frivillig gav dem. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte Land selv har været forsynet med saadanne Lægemidler, som de Tiltalte foreskrev deres Patienter at bruge, og har udleveret dem for Betaling; men efter hans Forklaring har han dog ikke taget nogen Fortjeneste herpaa, men solgt dem for Indkjøbsprisen, ligesom han ogsaa, naar vedkommende Syge vare ubemidlede, vil have overladt dem Lægemidler uden Betaling. Det er ikke oplyst, at de af de Tiltalte anvendte Kure i noget Tilfælde have høvt skadelige Følger for de paagældende Syge.

Ifølge en af en Apotheker, der har undersøgt nogle Flasker af de paagældende Medicamenter, afgiven Erklæring ere disses Hovedbestanddele Wiinaand og Vand, medens der dog ogsaa findes andre Bestanddele deri, hvis Bestaaelse er umulig at opgive, og vel gaar bemeldte Erklæring tillige ud paa, at der ikke i nogen af Flaskerne fandtes nogen stærk eller drasitisk virkende Bestanddeel; men da det er oplyst under Sagen, at de af Tiltalte — som meldt, tilbeels for Betaling — udleverede Medicamenter er den saakaldte homøopathiske Medicin, som Tiltalte har ladet forskrive fra et homøopathisk Apothek i Leipzig, og denne Medicin maa ansees at henhøre til saadanne Præparater, som det ifølge Frdn. 4de Decbr. 1672 § 30 er forbeholdt Apothekerne at forhandle, maa det billiges, at Tiltalte Land ved Underretsdommen er for at have solgt bemeldte Lægemidler anseet efter den nævnte Lovbestemmelse med en Bøde af 100 Rb. til Amtsfattigkassen, hvorhos de Tiltalte, der ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, ville for det af dem ubøvede Dvælsalveri være at ansee efter Lov 3die Marts 1854, cfr. Fr. 5te Septbr. 1794 § 5 med en Bøde til Amtsfattigkassen, hvis Størrelse for hver af de Tiltalte findes ved Underretsdommen passende bestemt til 15 Rb. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil derfor være at stadfæste.“

Nr. 313.

Advocat Nellesmann  
contra**Kirsten Marie Poulsen**, Maskinarbejder S. Jørgensens  
Hustru (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Bedrageri.

Narhuns Rådshofstads Extraretsdom af 1ste August 1870: „Tiltalte Kirstine Marie Jørgensen født Poulsen af Biby bør at hen-sættes i Fængsel paa Band og Brød i 8 Dage; saa udbeder hun og alle af Actionen lovligt slydende Omkostninger berunder i Salair til Actor Procurator Knudsen 5 Rd. og Defensor Procurator Brendstrup 4 Rd. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverretsdom af 17de October 1870: „Under-retsdommen bør ved Magt at staude dog saalebes, at Straffetiben bestemmes til 2 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defen-sor for Overretten, Justitsraad Nellesmann og Procurator Faber, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellesmann og Hen-richsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Tiltalte Kirsten Marie Poulsen, Maskinarbejder S. Jørgensens Hustru, sigtes under nær-værende Sag for Bedrageri.

Det er i denne Henseende ved hendes egen med Sagens øvrige Dphs-ninger stemmende Tilslaaelse tilstrækkeligen godtgjort, at hun den 2den April har indfundet sig i Rådmand Koppels Boutik i Narhuns og der, under Fore-givende af at hun var Skomager Petersens Hustru eller gif i dennes Vrinde, erholdt udleveret et Schaf til Værbi 25 Rd.; at hun den 9de April ligeledes har indfundet sig i Rådmand Lazarus's Boutik, og, idet hun udgav sig for at være Locomotivfører Johansens Kone, erholdt udleveret en Klædestrøje til Værbi 6 Rd. 3 Mk., og at hun endelig den 7de Mai har modtaget 2 Stykker Schawler og et Vordtæppe til Værbi tilsammen 17 Rd. 1 Mk. 8 ß i Råd-

mand Baumgartens Boutik, hvor hun udgav sig for Høler Petersens Kone og bad om at maatte tage de ommeldte Varer med hjem for at tage dem nærmere i Diehyn. Da Kjøbmændene imidlertid fattede Mistanke, anmeldte de det Pasferebe for Politiet, og ved den derefter foretagne Undersøgelse henledebes Mistanken paa Tilstalte, og ved en den 10de Mai paa hendes Bopæl foretagen Ransagning bleve alle de anmeldte Gjenstande forefundne med Undtagelse af det Koppel fravendte Schawl, som Tilstalte havde pantsat lil en Pantelaaner for 10 Rd., men som ligeledes igjen er kommet tilstede, og samtlige Gjenstande ere derefter udleverede de paagjældende Kjøbmænd, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Tilstalte har nægtet, at hun ved sin ommeldte Fremgangsmaade har haft nogen egentlig bedragerisk Hensigt, og paastaet, at hun alene har betjent sig af fremmede Navne, fordi hun, der saavel som hendes Mand nylig var kommet til Aarhus og var ukjendt der, ikke antog, at man vilde udlevere hende Varer i hendes eget Navn, hvorhos hun har anbragt, at det har været hendes Hensigt at betale Schawlet hos Kjøbmand Koppel og Trøien hos Kjøbmand Lazarus efterhaanden som hun fik Penge, samt at tilbagelevere de hos Kjøbmand Baumgarten tagne Varer, hvori hun kun vil være bleven forhindret ved Politiets Mellemkomst, i hvilken Henseende hun isøbrigt har forklaret, at hun af sin Mand havde erholdt Tilladelse til at beholde baade Trøien mod selv at betale den og Schawlet, som hun foregav at have kjøbt mod 3 Rd. maanedlig Afdrag.

Da Tilstalte imidlertid efter det Foransørte tilbeels har ladet hengaae længere Tid uden at foretage noget somhelst Skridt til at betale eller tilbagelevere de ommeldte Varer, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til hendes ubestyrkede Foregivende om at have haft saadant til Hensigt, saameget mindre som den Fremgangsmaade, hun har brugt for at komme i Besiddelse af Varerne, i og for sig tyder paa en svigagtig Hensigt.

Tilstalte, der er født i Aaret 1846 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil saaledes for sit ovenomhandlede Forhold være at ansee efter Straffelovens § 251 saaledes som ogsaa ved Underrettsdommen er antaget, men Straffen, som ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 8 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde fastsættes til samme Slags Fængsel i 2 Gange 5 Dage, med hvilken Forandring i Straffetiden Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil være at stadfæste."

---

### Mandagen den 5te December.

Nr. 252.

Statsraad Bunken

contra

**Wilhelm Christian Sigmund** eller **Sigurd Topsøe** og  
**Axel Damfjer** (Defensor Klubien),

ber tiltales for deres den 21de Marts d. A. i Rigsdagens Locale ubviste Forhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de Juli 1870: „De Tiltalte Wilhelm Christian Sigurd Topsøe og Axel Damkjær bør straffes med simpelt Fængsel hver især i 4 Dage samt Een for Begge og Begge for Een udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor, Auditeur Procurator Mundt med 10 Rb. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

#### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for enhver af de Tiltalte bestemmes til 14 Dage.

Det bemærkes, at de Tiltaltes Defensor for Høiesteret ikke har neblagt Paastand om Salair.

#### Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 14 Dage for enhver af de Tiltalte. I Salarium til Etatsraad Bunken for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rb.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod de Tiltalte Wilhelm Christian Sigurd Topsøe og Axel Damkjær, af hvilke den Førstnævnte er født den 5te October 1840 og den Sidstnævnte den 13de Januar 1848, samt Ingen funden tidligere straffet, i Henhold til Justitsministeriets Resolution i Skrivelse til Politidirectoren i Kjøbenhavn af 4de April d. A. for deres den 21de Marts næstforhen i Rigsdagens Locale ubviste i Forhørsudskriften nærmere oplyste Forhold anlagte Sag, ere de nærmere Omstændigheder efter de Tiltaltes med det iøvrigt Oplyste for største Delen stemmende Forklaringer, hvilke, forsaavidt de i enkelte Punkter ere i Strid med Deponenters ubviste Udsagn, ikke kunne forkastes, i det Væsentlige følgende:

Under Folketingets Møde den 21de Marts d. A. yttrede Folketingsmanden for Sønderborg Amts 7de Valgkreds Næssesfor Steensrup, medens han havde Ordet i bemeldte Ting, efter Udvijende af Folketingsstibende for nærværende Samling p. 4208 og 4209 blandt Andet: „Ved herved at komme ind paa den stigende Skalas Berøring af Formuen er jeg nødsaget til at komme tilbage til Debatten i Fredags. Der saldt en Uttring heri Salen, som det

ikke var mig muligt npiagtigt at opfatte, men som jeg nu har seet efter i Tidenden. Skjndt jeg ikke troer, at det er ganffe correct gjengigibet, accepterer jeg det dog, som det staaer i Tidenden. Da denne Yttring er gaaet den høitærede Formand forbi . . . , saa skal jeg tillade mig at oplysje den, hvortil jeg vel maa være berettiget, ikke saameget forbi den staaer i Tidenden, som forbi vi i det store Publicum jelsvselgelig dømmes ikke efter hvad der staaer i Tidenden, men staaer i de Blade, som foreligge det store Publicum, og forbi det, hvad her staaer, i dette Dieblif . . . er udbredt i hver Landsby i Danmark. Der saldt de Ytringer om mig: „Det ærebe Medlem træder op og taler i høie Toner, og det saavel denne Gang som tidligere, skjndt det ærebe Medlem ikke forstaaer et eneste Ord af disse Ting“. . . Det kan nu ikke falde mig ind, og det kan ikke falde nogen anden Folketingsmand ind at ligge i Strid med Bladene om, hvorledes de refere Talerne heroppe; men overfor Bladenes Referater af Talerne ere vi ogsaa berettigede til her i Tinget at sige: Vi anerkjende ikke Bladenes Berettigelse til at sælde Dom, saaledes som de gjøre; naar vi her i Salen med al den Evne og Sagkundskab, som her er tilstede, ikke kunne det, hvorledes kunne saa Referenterne, som komme fra alle Sider og ikke ere inde i Sagerne i Forveien, være berettigede til at udkaaste nogen gylbig Dom om, hvad vi have sagt; og jeg paastaaer, at, hvad disse Referenter melde, ikke alene ikke altid er sandt, men mange Gange forsælligt usandt. Det tillader jeg mig at sige overfor de Referenter, som kaste Smuds paa Folketingets Repræsentanter . . .“

Bed disse Udtalelser, forsaavidt de berørte Dagbladenes Referenter i Folketinget, sandt de Tiltalte, som dengang befaant sig paa bemeldte Referenters Plads i Tinget, Tiltalte Topsøe som Referent for Tidenden „Dagbladet“ og Tiltalte Damkjær som Referent for Tidenden „Fædrelandet“, sig begge paa en ærefrænkende Maade angrebne, og det saa meget mere, som de to sidstnævnte Tidender vare de eneste af Hovedstadens store Dagblade, hvori den Yttring var bleven optagen, der havde givet Assessor Steenstrup Anledningen til den ovennævnte Sigtelse imod Referenterne i Folketinget, hvorhos Tiltalte Topsøe, efter det i saa Henjæende Dplysje dog uden Grund, saae et Beviis for, at Sigtelsen specielt var rettet imod ham, i en Haandbevægelse, som Assessor Steenstrup gjorde under sit Foredrag. De bleve derfor strax enige om at lade Assessor Steenstrup kalde ud for at forlange af ham, at han skulde tilbagekalde sine Ytringer, samt, saavidt de erindre efter Tiltalte Damkjærs Forslag, om at udfordre ham til Duel, hvis han var uvillig til at efterkomme deres Opfordring om Tilbagekalbelse. Dette deres Forsæt udsørte de derpaa ogsaa, og lod to Gange efter hinanden Assessor Steenstrup anmode om en Samtale udenfor Folketingssalen. Anden Gang efterkom han denne Anmodning, og en Samtale mellem dem sandt derpaa Sted i en umiddelbart .op til Folketingssalen stødende Corridor, under hvilken Samtale Tiltalte Topsøe, efterat de Tiltalte først havde meddeelt Assessor Steenstrup, hvem de vare, foreholdt denne paa egne og Tiltalte Damkjærs Vegne, at de af ham om Referenterne brugte Ytringer, hvilke han betegnede som uforstammede eller fornærmelige, for deres

Bedkommende vare urigtige, og forlangte, at han skulde tilbagekalde dem; men Afsesfor Steenstrup nægtede at ville gjøre dette, idet han fastholdt, hvad han havde sagt, og tilføiede, at de bagefter kunde aabne Bladens Sluser imod ham. Da denne Børging var udtalt, erklærede Tilstalte Damfjer til Afsesfor Steenstrup, at denne saa skulde staae til Ansvar med sin Person for, hvad han havde sagt, og da Afsesfor Steenstrup herefter spurgte, om det skulde være en Udfordring, besvarede Tilstalte Damfjer dette Spørgsmaal bekræftende overeensstemmende med, hvad der ogsaa i Virkeligheden havde været Meningen af hans Ord. Efterat derpaa Afsesfor Steenstrup havde vægret sig ved at modtage Udfordringen, slog Tilstalte Topstøe, medens de alle Tre opholdt sig i en Binduesjorkdykning, efter Afsesfor Steenstrup med Haanden, men uden at ramme ham, og da Afsesfor Steenstrup kort efter i selve den ommeldte Corridor vedblivende vægrede sig saavel ved at tilbagekalde Sigtelsen som ved at modtage Duellen, gav Tilstalte Topstøe forbitret over den haanende Maade, hvorpaa han vil være bleven tiltalt af Afsesfor Steenstrup, som særligt brugte den Ytring: „Jeg foragter saavel Dem som Deres Udfordring“, men i en fuldstændig tilregnelig Tilstand, Afsesfor Steenstrup et dog kun ubetydeligt Slag i Ansigtet, hvorved han efter hans egne Udtryk tilsigtede en yderligere Pointering af Duellen og en Revanche, som han tog sig for Afslaget paa denne.

Det Foresaldne var imidlertid bleven bekendt blandt en Deel af de Folketingsmænd, som vare tilstede i Folketingsalen, og medførte, at ikke saa af disse begave sig ud i den omtalte Corridor, men bevirkede ikke nogen Standsning i de Forhandlinger, som dengang fandt Sted i Folketingsalen.

Med Hensyn til det ovenommeldte af de Tilstalte ubviste Forhold stjønes der alene at kunne blive Spørgsmaal om, hvorvidt criminelt Ansvar kunde paasøres dem for Vold eller Vrefornærmelser imod Afsesfor Steenstrup i hans Egenstaa som Medlem af Folketinget eller for Forbrydelse imod selve dette Ting eller for Forsøg paa Duel.

For Vold og Vrefornærmelser imod Rigsdagens Medlemmer som saadanne indeholder imidlertid Straffeloven ingen Bestemmelse, og ei heller findes der i samme nogen saadan, der analogist kunde bringes til Anvendelse, og navnlig kunde en slig Anvendelse ikke gjøres af §§ 98 og 101, der forudsætte, at de strafbare Handlinger, hvortil de sigte, ere begaaede under Udsøvelsen af eller med Hensyn til Udøvelsen af en offentlig Myndighed, medens en slig Myndighed ikke er indbefattet i Stillingen som Medlem af en lovgivende Forsamling.

Ligesaa lidt har Straffeloven nogen Lovbud, hvorefter de Tilstalte enten ligefrem eller analogist kunde dømmes for Forbrydelse imod Folketinget, og navnlig kunne §§ 95 og 112 ikke i saa Henseende være at bringe i Anvendelse, § 95 ikke, fordi de Tilstalte hverken have tænkt paa at angribe og ei heller have angrebet Folketingets Sikkerhed og Frihed, og ikke kunne siges at have gjort dette ved deres Optræden imod Afsesfor Steenstrup i et derfra aldeles forskjelligt Siemød, og § 112 ikke allerede af de Grunde, at de Tilstalte, der have

nægtet at have tilfattet en Afbrydelse eller Forstyrrelse af Folketingets Forhandlinger, ikke kunne antages at have havt saadan Hensigt, og at det, efter hvad der i saa Henseende er oplyst, ikke er godtgjort, at nogen egentlig Afbrydelse eller Forstyrrelse af Folketingets Forhandlinger har fundet Sted eller ialfald er foranlediget af de Tilstalte.

Forfaavidt ville de Tilstalte altsaa ikke kunne dømmes under denne Sag.

Derimod ville de ikke kunne undgaae at anses efter Straffelovens § 208 jfr. § 46, sammenholdte for Tilstalte Toppøes Vedkommende med § 54, for det af Tilstalte Damkjær efter foregaaende Aftale mellem begge de Tilstalte gjerte Forsøg paa en Duel med Næssesjør Steenstrup, som fra deres Side maatte opgives, fordi denne vægrede sig ved at duellere med dem, og findes Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel for hver især i 4 Dage."

### Torsdagen den 8de December.

Nr. 14. Kjøbmand og Viceconsul **M. S. Hansen**  
(Advocat Henrichsen)

contra

**Byraadet for Nykjøbing Kjøbstad paa Sjælland** ved dets Formand, Justitsraad Byfoged Svanenkjold (Advocat Brock), betræffende de Indstævntes Forpligtelse til at borttage en i sin Tid anbragt Bom over den Bei, der fra bemeldte By's Landevei til Egebjerg fører til Grønnehavestrædet.

Nykjøbing Byttings Dom af 30te April 1866: „Indstævnte, Nykjøbing Kjøbstads Communalbestyrelse, bør under Tvang af en daglig Mulct af 2 Rd., som tilfalder Nykjøbing Kjøbstads Fattigkasse, borttage den for Forbindelsesveien imellem Egebjergveien og Grønnehavestrædet anbragte Bom. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærd efter Loven."

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de August 1868: „Citanterne, Communalbestyrelsen for Kjøbstaden Nykjøbing i Sjælland, bør for Tiltale af Indstævnte, Kjøbmand og Viceconsul M. S. Hansen sammesteds, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter hævdes."

### Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte, tildeels først efter den indankede Doms Affigelse tilveiebragte Oplysninger, navnlig angaaende den



i Mæret 1797 foretagne Udfgiftning af et under Kjøbstaden Nykjøbing paa Sjælland hørende Overbrev, Byngen kaldet, maa det vel antages, at Citanten som Lodseier er berettiget til Færdsel saavel ad den i Dommen nævnte Bei gennem Grønnehavestrædet som ad Forbindelsesveien mellem dette og Egebjergveien. Men naar henses til, at der, saalangt Erindringen rækker, muligens allerede i 1797, har været Bom paa den nævnte Veistrækning, og at Anbringelsen af en saadan ikke i og for sig er uforenelig med den Citanten tilkommende Ret til Veiens Afbenyttelse, findes han dog ikke at have Krav paa — hvorpaa hans Søgmaal alene gaaer ud — at faae den omtvistede Bom borttaget; han kunde ifkun fordre, ved at overleveres Nøggle til Bommen eller paa anden Maade at sættes istand til at befare Veien til enhver Tid, men til at give ham Dom herfor er der efter Proceduren ikke tilstrækkelig Anledning. Idet det saaledes maa have sit Forblivende ved den de Indstævnte ved Overrettsdommen tillagte Frisindelse for Citantens Tiltale under nærværende Sag, vil denne Dom, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser tiltrædes, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover-, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

---

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Indstævnte, Kjøbmand og Viceconsul M. S. Hansen af Nykjøbing i Sjælland, i 1ste Instants sagsøgt Citanterne, Communalbestyrelsen sammesteds, ved bemeldte Kjøbstads Byting til inden en passende kort Frist og under en daglig Muldet at borttage en i sin Tid andragt Bom over Veien, der fra Landeveien til Egebjerg fører over Indstævntes Lod til det saakaldte Grønnehavestræde og derhos tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod Citanterne paastode sig frivundne for Indstævntes Tiltale og tillagte Processens Omkostninger skadesløst. Ved Bytingets af en Sættedommer affagte Dom ere Citanterne tilpligtede under en daglig Muldet af 2 Rd. til Kjøbstadens Fattigkasse at borttage den for Forbindelsesveien imellem Egebjergveien og

Grønnehavestrædet anbragte Bom, medens Søgsmaalets Omkostninger ere ophævede.

Denne Dom have Citanterne derefter indbanet for Overretten, hvor de have paastaet den forandret derhen, at de frifindes for Indstævntes Tiltale og Indstævnte tilpligtes at erstatte dem Processens Omkostninger saavel for Underretten som her for Retten stabsløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte derimod har paastaet Underrettsdommen stabsfæstet samt sig tilkjendt Sagens Omkostninger i begge Instantsjer.

Paa det af Indstævnte ved Sagens Incamination for Underretten fremlagte Kort er ikke angivet det Sted, hvor den omhandlede Bom er anbragt, saalidt som dette er anført paa det først for Overretten af Indstævnte fremlagte Kort, men det er under Sagen in confesso, at Bommen er anbragt, hvor den ommeldte Forbindelsesvei ndmunder i et Vystanlæg, der udgjør en Deel af Grønnehavestrædet. Det er ligeledes givet under Sagen, at der, saalænge der optrævedes Consumtion, stod en Bom over den nordlige Deel af den Bei, som fører igjennem Grønnehavestrædet, hvilken ved Consumtionens Ophør i Aaret 1850 flyttedes hen til det Sted, hvor den, som anført, for Tiden er anbragt, efterat det ved en den 15de October 1850 afholdt Raadstue-samling var bleven bestemt, at Veien gjennem Grønnehavestrædet fremdeles burde have været afspærret. Det fremgaar endvidere af Proceduren, at Citanterne ikke formene Indstævnte at befare den omhandlede Forbindelsesvei, der fører over en Lod, hvoraf Indstævnte er Besidder og paastaar at være Eier, hvorimod de ikke ville tilstede Færdsel paa Veien gjennem Grønnehavestrædet uden i alt Fald undtagelsesviis i enkelte Tilfælde, hvor der da maa hentes Nøgle til Bommen hos Communalbestyrelsen. Forfaabidt nu Indstævnte støtter sin Paastand paa Bommens borttagelse derpaa, at Veien gjennem bemeldte Stræde ved Udfistningen af Kjøbstadens Forder ved Slutningen af forrige Aarhundrede skal være ublagt til Brug for Byens Lodseiere, er det ikke mod Citanternes Benægtelse beviist, navnlig ikke ved noget af de af Indstævnte fremlagte Kort, at der ved Udfistningen er ublagt Bei gjennem Grønnehavestræde, og heller ikke er det godtgjort, at Veien, som Indstævnte har villet gjøre gjældende for Overretten, har været til og er bleven benyttet i Alderstid. Da det nu ligesaalibet er oplyst, at nysnævnte Bei nogenstunde har været aabnet for almindelig Færdsel, men det Modsatte meget mere fremgaar af et af Indstævnte selv optaget Tingsvidne, og det er uden Betydning, at Veien vilde afgive en mere beqvem Forbindelse, end der nu findes, mellem Indstævntes forskjellige Lodder, findes Citanterne at maatte frifindes for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.“

Nr. 312.

Advocat Klubien  
contra

**Johanne Marie Rømer** (Defensor Hindenburg),  
der tiltales for at have søgt Erhverv ved Utugt, nagtet den hende  
herimod givne Advarsel.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 21de September 1870:  
„Tilfalte Johanne Marie Rømer bør straffes med Fængsel paa  
Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions  
Omkostninger, derunder Salair til Actor Kammerassessor Johan-  
sen 5 Rd. og til Defensor Procurator Høegh 4 Rd. At efter-  
kommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 31te October 1870: „Underrets-  
dommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor  
for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber, betaler  
Tilfalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocaterne Klubien og Hinden-  
burg for Højesteret betaler Tilfalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tilfalte Johanne  
Marie Rømer, der er født i Aaret 1832 og tidligere gjentagne Gange har  
været straffet, senest ifølge Højesteretsdom af 10de Febr. 1852 for Tyveri, 3die  
Gang begaaet, samt for Løsgænger og Utugt, med Forbedringshuusarbejde i  
4 Aar, og hvem der under 24de October 1868 ved Politivetten er i Henhold  
til Straffelovens § 180 meddeelt Advarsel imod at søge Erhverv ved Utugt,  
sigtes under nærværende Sag for, nagtet den hende saaledes givne Advarsel  
at have søgt Erhverv ved Utugt, og er det i saa Henseende ved Tilfaldes egen  
med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilfælde tilstræffelig godt-  
gjort, at hun efterat den ommeldte Advarsel var givet hende, har søgt Erhverv  
ved Utugt, ibet hun i Almindelighed har givet sig til Priis for Enhver, som  
i den Anledning er kommen til hende.“

For dette Forhold er Tilfalte ved Underrettsdommen retteligen anset  
efter Straffelovens § 180, og da hendes Straf ved bemeldte Dom findes pas-  
sende bestemt til Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage og Doms-  
mens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges,  
vil den saaledes være at stabsætte.“

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 38—39.

Den 6te Januar.

1871.

---

---

Anden ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 8de December.

Nr. 293.

Advocat Brock

contra

**Christen Olsen** (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Ofterflakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 7de September 1870: „Arrestanten Christen Olsen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Saa bør han og udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor Procurator Høst 5 Rd. og til Defensor Procurator Larsen 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 21de October 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Meyer og H. Nyegaard for Overretten betaler Arrestanten Christen Olsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Østerflakkebjerg Herreds Etrvaret hertil indantebe, mod Arrestanten Christen Olsen for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods anlagte Sag er det, forsaavidt Sagen, der alene er appelleret efter Arrestantens Begjæring, foreligger Overretten til Paakjendelse, ved Arrestantens egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har fraaiaalet Niels Jacobsen et Par Hvergarus Buxer, 2 Tobakspiber, et gammelt Pibebove og 2 Svampdaaser, samt dennes Datter et Stykke Sæbe, hvilke Gjenstande i Sammen ere vurdere til 4 Rd. 31 ff. Han baende sig Afgang midt paa Dagen til det af Niels Jacobsen beboede Huus, hvor Ingen var hjemme, ved med Haanden at trække en for Yberbøren anbragt Hængelaas op, hvilken Hængelaas ogsaa af Beboerne aabnedes paa denne Maade, og efter at være kommet ind i Huset, itubrod han, efter sit Sigende med Haandkraft, Hængelaafen for Niels Jacobsens Stue, hvor han tog de ommelte Gjenstande. Endvidere har han gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods, idet han har beholdt en til 5 Mk. vurderet Dug, som han paaftaer at have fundet paa Landeveien.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, som er født 1834 og ved Sore Birkis Etrvaretsdom af 14de December 1867 anseet med Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbeide for Tyveri i Henhold til Straffelovens § 229 samt for Løsgængereri og Betleri, nu ved den indantebe Dom er anseet i Henhold til Straffelovens § 230 2det Membrum og § 247 jfr. § 62 med en Straf, som paaende findes bestemt til 2 Aars Forbedringshuusarbeide, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at staabæste.“

Nr. 289.

Advocat Hansen

contra

**Christen Jensen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have tilføiet en Anden Saar.

Slagelse Rjbstads Etrvarets Dom af 24de August 1870: „Af de Tiltalte Fæstehuusmand Christen Jensen, Arbeidsmand Anders Larsen og dennes Hustru Ane Pebersdatter bør Førstnævnte at hensejtes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og de to Andre til Statskassen at erlægge en Bøde, Manden af 5 Rd. og Konen af 2 Rd. eller, hvis de ikke inden den nedenfor bestemte Frist fuldt betale disse Bøder, at hensejtes i simpelt Fængsel i resp. 4 og 2 Dage. Saa bør de to Førstnævnte hver for sig udrede de med deres Arrest og Anholdelse forbundne Omkostninger samt tilligemed Sidstnævnte Sagens Omkostninger, hvoraf Christen Jensen udreder  $\frac{2}{3}$  og de to Andre

in solidum  $\frac{1}{3}$ . At efterkommes de idømte Bøder inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt under Adfærd efter Loven."

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 11te October 1870: „I Henseende til Straffen bør Bytingsdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. Derhos bør Tiltalte Fæstehuusmand Christen Jensen ubrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Procuratorerne Hartnack og Drechsel for Underretten og Procuratorerne Lange og Engberg for Overretten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne fastsættes til 5 Dage.

### Thi kendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden fastsættes til 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag maa det ved egen Tilstaaelse, de afgivne Vidneforklaringer og øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte Fæstehuusmand Christen Jensen under en imellem dem opstaaet Uenighed har med en Sabel vibragt Steenhugger Carl Nøssler et lidet Saar, der har blødt lidt, paa venstre Arm og et linieformet Saar paa venstre Skulder omtrent to Tommer langt, meget overfladigt, saa at det neppe har gennemstaaet Hudens hele Tykkelse og Blødningen deraf var meget ubetydelig. Saaret dannede Midten af en ikke ubetydelig Sugillation, der var noget længere end Saaret. Ingen af disse Besskaffelser vil efter vedkommende Læges Erklæring efterlade nogen vedblivende Skade, men de ville hindre den Besskaffigede i at arbejde c. 8 à 10 Dage. Det kan ikke, som Tiltalte har paaastaaet, ansees oplyst, at den Besskaffigede først har angrebet Tiltalte.

Tiltalte, der er født i Aaret 1830 og forhen ved Slagelse Politiretsdom af 4de Juni d. A. anseet efter Straffelovens §§ 200 og 217 med en Mulkt af 5 Rd., er nu ved Slagelse Bytings Dom af 24de August s. A. retteligen anseet efter bemeldte Lovs § 203, og da den valgte Straf af Fængsel paa

Band og Brød i 2 Gauge 5 Dage findes passende, vil Dommen for Tiltaltes Bedkommende være at stadfæste i Henseende til Straffen."

Nr. 320.

Advocat Hindenburg

contra

**Christian Sophus Skov Jørgensen** (Defensor Hansen),  
der tiltales for at have foranstaltet Vortilbodning af et Syfriin og  
en Tobaksbaase.

Bjerge Masum Herreders Politirets Dom af 13de Juli 1870:  
„Tiltalte Snedkersvend Christian Sophus Skov Jørgensen af  
Marslev Mark bør bøde til Statskassen 12 Rd. eller, hvis denne  
Bød ikke i det Hele bliver betalt, hensættes i simpelt Fængsel i  
6 Dage. Saa bør Tiltalte udrede alle med Sagen forbundne  
Omkostninger. At efterkommes inden 3de Solemærker efter denne  
Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de October  
1870: „Tiltalte Snedkersvend Christian Sophus Skov Jørgensen  
af Marslev Mark bør til Statskassen bøde 100 Rd. Saa bør  
han og betale Sagens Omkostninger og i Salair til Actor og  
Defensor ved Overretten, Procuratorerne Bøger og Krabbe, 5 Rd.  
til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne  
Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes  
under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør  
ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne  
Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Til-  
talte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet: „Under nærværende fra  
Bjerge Masum Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales Snedkersvend  
Christian Sophus Skov Jørgensen af Marslev for at have foran-  
staltet Vortilbodning af et Syfriin og en Tobakskasse.

Det er under Sagen oplyst, at Tiltalte under Foreviisning af en skriftlig Indbydelse til Fodtrækning paa de nysnævnte til en samlet Værdi af 12 Rd. opgivne Gjenstande er i April Maaned d. A. gaaet omkring paa Landet i flere Jurisdictioner og har deels selv deels ved sin Hustru affat Nummere à 8 ff pr. Stk. til den tilføjede Fodtrækning, der ifølge Indbydelsen skulde foregaae paa Marslev Arbejdsanstalt under Paafyn af Sogneraadet. Tiltalte, efter hvis Forklaring der er affat Lodder til et Belsøb af mellem 12 og 14 Rd., har erkjendt ikke dertil at have havt Dyrighedens Tilladelse, og da den Omstændighed, at hans Hustru har henvendt sig til Sogneraadets Formand om sliig Tilladelse, og at denne før hende har udtalt, at han for sit Bedkommende Intet havde imod Bortlobningen, eller — som han har forklaret — at han for sit Bedkommende ikke vilde gjøre Anmeldelse derom, men at hun dog skulde være forsigtig, ikke kan disculperer Tiltalte, vil han, der er født den 29de October 1842 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ikke kunne undgaae i Møjsør af L. 6te Marts 1869 § 2 at anses med en Mulct, som findes at kunne bestemmes til 100 Rd. Den indankede Dom, der fastsætter Straffen arbitrært til en Bøde af 12 Rd., vil saaledes være at forandre i Døveensstemmelse hermed.“

Nr. 303.

Advocat Nellesmann

contra

**Niels Rasmussen Valle** (Defensor Hansen),

der tiltales for Drab.

Nørvang Lyrviid Herredets Extraretsdom af 30te September 1870: „Arrestanten Niels Rasmussen Valle bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og udrede de med denne Sag lovlig forbundne Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor Procurator Seidelin 5 Rd. og til Defensor Cancelliraad Borch 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 31te October 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 5 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Sfaacsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.



### I Salarium til Advocaterne Mellemann og Hansen for Høiefsteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

I den indante Doms Præmisses hebbes det: „Under denne Sag tiltales Strædder Niels Rasmussen for Drab.

Ratten mellem den 30te og 31te August d. A. blev Fabrikarbeider Niels Henning Christensens Hustru Ane Nielsen af Dalbøer indlagt paa Sygehuset — efter vedkommende Lægers Erklæring i en saa godt som haabløs Tilstand — og efterat hun den følgende Dags Eftermiddag var afgaaet ved Døden, blev hendes Liig den 3die September obduceret af 2 Læger, hvis Erklæring gaaer ud paa, at der — foruden et Saar paa den ene Arm —  $\frac{1}{2}$  Tomme over Dienbrynets indre Spids fandtes et Saar af  $\frac{1}{2}$  Tommes Længde og under samme et Brud af Pandebenet, at Døden var foranlediget ved den Vold, som havde truffet Panden, idet den derved frembragte Læsion havde begrundet en udbredt i Forboldning endt Betændelse i Hjerneinden, samt at den anvendte Vold maatte antages at have bestaaet i et kraftigt Stød med eller imod en haard, nogenlunde lang, smal, flad og ialfald noget tilspidset Gjenstand s. Ex. et Foldeknivsblad.

Angaaende den Vold, for hvilken hans Hustru saaledes har været Gjenstand, har Niels Henning Christensen afgivet en Forklaring, der i det Væsentlige gaaer ud paa, at Tilstalte, der boede hos ham, men var opsagt til at flytte og var fortrydelig herover, den 22de August d. A. om Aftenen Kl. mellem 9 og 10, da saavel han selv som Børnene vare gaaede iseng, kom hjem i en noget beruset Tilstand og strax begyndte at skjælde ud paa en støiende Maade; da hans Kone, der havde været i Begreb med ogsaa at gaae til No, efter Tilstaltes Forlangende begyndte at tænde Lyset til Tilstalte, blev hun afbrudt heri, idet Tilstalte forlangte, at hun strax skulde borttage sit 4aarige Barn, der efter Tilstaltes Dnsfte havde deelt Seng med ham hele Sommeren, og da hun, efterat have taget Barnet bort fra Tilstaltes Seng, atter vilde begive sig ind i Tilstaltes Stue for at tænde Lyset, blev hun i Forsuen oversalbet af Tilstalte med Slag i Hovedet af et Drekkefast, som Tilstalte altid havde staaende ved sin Seng. Da Konen nu gjorde Ansøgning og raabte om Hjælp, ilede Niels Henning Christensen og hans 2 Sønner, af hvilke den ene er 17 og den anden 14 Aar gammel, til, men Tilstalte gav sig nu til at slaae Ibs paa Niels Henning Christensen med Drekkefasten og en spids Tollekniiv, som han hentede i sin Stue, og med hvilken han bibragte Niels Henning Christensen flere Saar, ligesom han med Kniven tilspøiede Konen et Saar i Panden og paa den ene Arm. Niels Henning Christensen og hans Hustru samt deres 2 ommødelte Sønner løb derpaa fra Hjemmet og hentede Bistand, hvorefter Tilstalte fjernedes, men der blev iøvrigt ikke derefter gjort nogen Anmeldeelse om det Passerede. Niels Henning Christensens 2 Sønner, af hvilke den ældste er eebfæstet, have afgivet Forklaringer, der i alt Væsentligt stemme hermed, og den

ældste Søn vil navnlig have seet, at Tiltalte stødte Kniven ind i hans Moders Panden og tilspiede hende et Saar paa Armen.

Tiltalte har benægtet, at han ved den paagjældende Leilighed benyttede Dreffastet, men han har derimod erkjendt med en Kniv at have bibragt Niels Henning Christensens Hustru et Saar i Armen samt den Veskadigelse i Panden, der har havt hendes Død tilfølgende, idet han iøvrigt efter først at have udsagt, at Konen, da hun havde bragt sit Barn bort fra hans Seng, slog ham med en Stok og derpaa raabte om Hjælp, senere har forklaret, at Konen, efterat hun havde slaaet ham, ikke raabte om Hjælp, at han ikke ved Grunden til, at Niels Henning Christensen og hans Søønner kom ud i Forstuen, samt at disse alle ligesom Konen hver havde en Stok med. Han har endvidere udsagt, at han frygtede for, at de vilde prygle ham, hvilket de ogsaa gjorde, idet Konen slog ham over Benet med en Stok, og Niels Henning Christensen slog ham i Ansigtet med en Stok, og for at værges sig hente han derfor i sin Stue en Kniv, der ikke er bragt tilstede under Sagen, men efter Tiltaltes Forklaring var circa 1 Tomme lang, smal, flad og tilspidset, hvilken han med velberaad Hu og til Nødværgen men uden at overveie Følgerne brugte mod Niels Henning Christensen og hans Hustru; efter Niels Henning Christensens og hans Søønners Forklaringer vare imidlertid alene disse fibste — der, efter hvad Tiltalte har erkjendt, ikke sloge ham — men derimod hverken Niels Henning Christensen eller dennes Hustru forsynede med Stokke, og til Tiltaltes Foregivende om at være bleven angreben, saaat han maatte værges sig, vil der overhovedet efter Sagens Oplysninger i det Hele intet videre Hensyn kunne tages, hvorhos med Hensyn til, at der efter det Ovenanførte fra den 22de August er hængaaet en Tid af 8 Dage, inden Konen blev indlagt paa Sygehuset, bemærkes, at den ovennævnte Erklæring af de Læger, der have foretaget Obduktionen, indeholder, at, da den ved den ydre Vold umiddelbart fremkaldte Læsion naaede saa dybt ind, at der ikke kunde raades Bød paa den, og var af en saadan Natur, at den stadigt maatte virke til at fremkalde Irritation og Betændelse, kunde det ikke antages, at nogen tidligere ydet Lægehjælp kunde have bevaret den Udsødes Liv. Tiltalte, der har erkjendt, at han den paagjældende Aften ikke var saa beruset, at han ikke vidste, hvad han gjorde, og at han ved at stikke Konen i Hovedet med en Kniv maatte kunne forudsee Følgerne, har iøvrigt udsagt, at det dog ikke var hans Hensigt at tilføje hende en Veskadigelse, der kunde medføre Døden, og at det var saa mørkt, at han ikke kunde see, hvor han saarede hende.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1824 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Straffelovens § 188, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, findes efter Sagens Omstændigheder at maatte bestemmes til samme Art Strafarbejde i 5 Aar. Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil saaledes den indante Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.“

## Mandagen den 12te December.

Nr. 322.

Advocat Levinsen  
contra**Carl Johan Dufve** (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms Sønderherreds Extrarets Dom af 10de November 1870: „Arrestanten Carl Johan Dufve bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes og hans Hustru Hanne Jensdatter til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa betale de og Een for Begge og Begge for Een alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor Procurator Petersen 7 Rd. og til Defensor Procurator Ipsen 6 Rd. foruden anordningsmæssige Diæter til Begge. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

## Højesterets Dom.

For sit i den indbante Dom omhandlede Forhold vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 231, og Straffen findes at burde bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbejde. Med den heraf følgende Forandring i Straffetiden vil Dommen for Tiltaltes Vedkommende være at stabsfæste.

## Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten svenskt Arbeidsmand Carl Johan Dufve og hans Hustru Hanne Jensdatter tiltales under nærværende Sag for Tyveri. Saavel ved deres egen Tilståelse som ved de samstemmende Sagens Omstændigheder er det hermed oplyst at forholde sig saaledes:

En Nat i Begyndelsen af September Maaned d. A., da de efterat have sovet en Stund vare vaagne og kom til at tale om, at der stod nogle Stakke afhjstet Hvede paa den nærliggende Høiegaard's Grund, vare de blevne enige om at tilvende sig noget deraf. De havde da begge i det Niemed staaet

op og gik ud paa Hvedemarken, hver med et Toug, hvor de af 2de Staffe tog saamange Neg, de kunde bære, tilsammen en Trave eller 20 Strk., hvilke de i Tougene bar hjem, hver sin Dragt, og der skulde dem under nogen Fladørv for siden at tørkke Sæden ud og forbruge den. Værdien deraf er sat til 9 à 10 p. Neg eller omtrent 2 Rd. tilsammen. Regenes Udtagelse af Staffene er skeet med saadan Barsomhed og Snubhed, at Besjtaalne Gaarboer Lars Kjeller ikke er bleven opmærksom derpaa og derfor heller ikke med Bestemtbed har kunnet vedkjende sig det ham Fravendte eller at være den Forurettede, skjøndt begge de Tilstalte have fastholdt, at det er fra hans Mark og ikke noget andet Sted fra, at Regene ere tagne. Han har i ethvert Tilfælde afstaaet fra al Fordring paa Godtgjørelse, som han i den Anledning maatte have.

Omtrent paa samme Tid og Maade have begge Tilstalte, ligeledes i Forening, efter Mandens Tilskyndelse ved Nattetid bortstjaalet mindst en Trave Rug fra den tilstødende Kratgaards Mark, hvor Rugen stod i Staf, og derpaa hjemme faaet den afstærket. Den sjaalne Rug er vurderet til 9 Mk. og de 2 Skjæpper, hvortil den er udtærket, ere blevne tilbageleverede Besjtaalne Gaarboer Hans Jensen, der har frasalbet Krav paa videre Iggjæld.

Begge de Tilstalte, der ere fødte i Søverrig, Christianstads Lehn, ere langt over criminel Lavalber.

Carl Johan Dufve er ved Sønderherreds Cyraretsdom af 29de April 1867 for første Gang begaaet simpelt Tyveri efter Straffelovens § 228 anseet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og ved samme Rets Dom af 20de August 1868 efter nævnte Lovs §§ 230 og 240 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage som for 2den Gang begaaet Tyveri.

Det bemærkes, at, skjøndt de have været lige deelagtige i Sædtyveriernes Udvøelse, stiller Tilstalte Carl Johan Dufve sig nærmest som den, fra hvem Tilskyndelsen dertil er udgaaet, navnlig hvad Rugen angaaer. Ogsaa er det først, efterat hans Hustru omsider var fremkommet med saubærdige Forklaringer derom, at han efter adskillig Modsigelse, idet han en Tid lang ikke vilde vide af nogen Medskyld, endelig er bleven bragt til Tilstaaelse. Saavel paa Grund heraf som fordi den ham siden Undersøgelens Begyndelse den 15de September sidstleden paalagte Varetægtsarrest er anseet nødvendig til at sikke hans Tilstedeværelse, vil der ikke i den Henseende kunne komme ham noget tilgode ved Straffens Udmaaling. Derimod maa den stedsindne gentagne Krænkelse af Markfreden (det Samme fandt Sted ved Tyverierne i 1868, da Naboernes Røer bleve malkede om Natten) og det udbiste stærke Haug hos begge Tilstalte til at stjæle, tilmed uden egentlig Trang, komme i Betragtning som skjærpende Omstændigheder. For det efter Foransførte udbiste Forhold vilde de Tilstalte ikke kunne undgaae at ansees, Arrestanten Carl Johan Dufve efter Straffelovens § 231 1ste Led og hans Hustru Hanne Jensdatter efter § 230 1ste Stykke jfr. for begges Vedkommende § 47, og findes deres Straf passende at kunne bestemmes henholdsvis til 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde og 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød . . . . .



I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tistales Teglværker Friederich Pommerencke for Assurancepog, Ildspaaføttelse og bebrageligt Forhold.

Foreløbig bemærkes, at, forsaavidt Actionsordren tillige angaaer Tiltaltes Hustru, der sigtes for Meddelagtighed i de to sidstnævnte Forbrydelser, er Sagen stillet i Bero paa Grund af, at hun er reist bort, uden at hendes Opholdssted har været at udfinde.

Natten mellem den 6te og 7de Mai d. A. afbrændte det Huus ved Bøgebal Teglværk, hvori Tiltalte med Familie samt en anden Familie boede tilfælle, tilligemed næsten alt deri værende Indbo, hvorimod alle Beboerne vedbede sig. Efterat Tiltalte først under de i denne Anledning optagne Forhør havde afgivet Tilstaaelse om at have paafat Ilden, har han senere i Exraretten saavel som under de efter Overrettens Kjendelse optagne yderligere Forhør tilbagesaldt denne Tilstaaelse, men ligesom Tiltaltes Forklaringer under de sidstnævnte Forhør have været vakkende og modsigende, er Rigtigheden af denne Tilbagekaldelse heller ikke bestyrket ved de senere tilveiebragte Oplysninger, og Tiltaltes først afgivne Tilstaaelse, der i alt Væsentligt stemmer med hans Hustrus Forklaringer, vil derfor i Medfør af Lovens 1—15—1 være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse. Ifølge de ommeldte af Tiltalte og Hustru afgivne Forklaringer gif Tiltalte — der oftere i Vinterens Løb havde tænkt paa og talt til sin Kone om at afbrænde det af dem beboede Huus for at komme i Besiddelse af Assurance summen for deres Indbo, og som navnlig ved sin Bortgang fra Hjemmet den 2den Mai havde yttret til hende, at nu stulde det brænde, naar Vinden blev saadan, at der ikke var Fare for, at Ilden stulde udbrede sig til et andet nordfor beliggende Huus — den ovennævnte Nat fra det Sted paa Alling Mark, hvor han i Anledning af Arbeide ved Jernbanen havde taget midlertidigt Ophold, og begav sig til sit Hjem i den Hensigt at sætte Ild paa Huset. Ankommen hertil omtrent Kl. 12 gif han ind i Kjøkkenet, der laa i Husets sydvestlige Ende, og efterat han først havde gjort Støi for at vække sin Familie, der sov i Værelset ved Siden af — hvilket ogsaa lykkedes, idet Hustruen ifølge den hende givne Meddelelse, og idet Vinden var nordlig, just den Nat ventede hans Komme og derfor laa vaagen — fremtog han en Glød af Skorstenen, som han lagde i nogle Spaaner, der hurtigt fængede og antændte en Dyr, hvorfra Ilden naaede Loftet og Taget, der var af Lyug, og forlød Tiltalte derpaa Huset, idet han dog først fra et Skjulested i Nærheden forvise sig om, at hans Familie saavel som Husets øvrige Beboere ikke indbrændte. Medens nu Tiltaltes Familie maa antages at have været sikret mod Livsfare ved de ovennævnte af ham truffne Forholdsregler, findes der ikke heller, idet Tiltalte efter sin Forklaring holdt sig i Nærheden, indtil alle Husets Beboere vare komne ud, for at paasee, at Ingen indbrændte, og idet de øvrige Beboere vare længere fjerne fra Ilden, tilstrækkelig Grund til at antage, at Tiltalte har maattet indsee, at han ved sin Handling udsatte de Sidstnævnte for aabenbar Livsfare. Af Huset var den midterste Deel assureret i Landbygningernes Brandforsikkring, der har lidt et

Tab af 102 Rb. 3 Mk., hvilket Beløb er paastaet erstattet af Tiltalte, ligesom Eierne af de to senere tilbyggede Ender, Gaardmand Hans Laugeesen til Starbogaard, der ikke havde disse asjurerede, har opgivet sit Tab til 300 Rb., hvorhos endelig den Wintherfke Brandassuranceforening, i hvilken Indsiddere Andreas Peter Rasmussens Løsgjøre var asjureret, har paastaet sig et Beløb af 359 Rb. 1 Mk. erstattet af Tiltalte. Hvad dernæst angaaer Sigtelsen for Assurancevig, findes vel den Værdi, hvortil Tiltalte i en til Assurancejelskabet „Danmark“ i November f. A. indgIVEN specificeret Optegnelse har ansat sine Eiendele, i en paafaldende Grad at overstige det Beløb, hvortil endel af de samme Gjenstande under en kort efter afholdt Executionforretning ere vurderede; men da Tiltalte har benægtet at have foretaget denne Ansættelse i svigagtig Hensigt, og han heller ikke har gjort noget Skridt til at erholde Assurancegodtgjørelsen udbetalt — idet han forøvrigt strax efter Branden blev sat under Anholdelse — vil der ikke kunne paalægges ham nogen særlig Straf for Assurancevig.

Foraaavidt Tiltalte endelig sigtes for bedrageligt Forhold, er det vel opløst, at han i December f. A., da han var kommen til Rindskab om, at den ovenmeldte Executionforretning agtedes afholdt hos ham, har ladet sin Hustru skjule endel af deres Bohave, navnlig Sengklæder og Linneb, paa Løftet i den Hensigt at unddrage disse Gjenstande fra Execution, hvilket og lykkedes; men herfor bliver der ei heller Spørgsmaal om at ansee Tiltalte med Straf alleve af den Grund, at den paagjældende Creditor maa antages desuagtet at have erholdt tilstrækkeligt Udlæg for sin Fordring ved den ommeldte Forretning.

For det førstommeldte Forhold vil Tiltalte, der efter sin Forklaring er født i Mecklenborg-Schwerin i Aaret 1823, og som ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet, være at ansee efter Straffelovens § 281 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvorhos han efter endt Straffetid vil være at udbringe af Riget. Dernæst vil Tiltalte have at udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring 102 Rb. 3 Mk., til Gaardmand Hans Laugeesen til Starbogaard 300 Rb. samt til den Wintherfke Brandassuranceforening 359 Rb. 1 Mk.

Nr. 304.      Statsraad Buntzen (ved Levinfen)

contra

**Bertel Laurids Madsen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for med Vold, Skjældsord og anden fornærmelig Tiltale at have overfaldet forskjellige Militairpersoner under Udførelsen af deres Hverv.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de October 1870:

„Tilfalte Bertel Laurids Madsen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lange og Jacobsen, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tilfalte 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tilfalte Bertel Laurids Madsen for med Vold, Skjældsord og anden fornærmelig Tale at have overfaldet forskellige Militairpersoner under Udførelsen af deres Hverv anlagte Sag er det bevist ved Tilfaldtes egen med det isvrigt Dphyste stemmende Tilstaaelse, at han afsigte 1ste September, umiddelbart efterat han var bleven permitteret fra sin militaire Stilling som Constabel ved 2det Artilleriregiment, i en noget beruset Tilstand, der dog ikke kan antages at have havt nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed, har først i Regimentets Kasernes Gaard udfjældt den i Tjenesteforretning som Inspectionshavende i Stalden og i tjenstlig Dragt værende Sergeant af bemeldte Artilleriregiments Sde Batteri Frederik Ludvig Henrik Christoffer Høgrese, paa hvem Tilfalte var forbittret, fordi denne engang i Tjenesten havde sagt: „Hold Kjæft“ til ham, for en storsnudet Pjalt og brugt Udladelser, hvorved han truede med ved Leilighed at ville prygle Sergeant Høgrese, — strax derefter har i en Port i den omhandlede Kaserne, i sin Forbittrelse mod Undercorporal ved ovennævnte Regiment Claus Peter Gustav Christensen, der var begrundet i, at denne engang havde meldt ham for Udeblivelse af Dvarteret, væltet sig ind paa den Sidstnævnte, der var i tjenstlig Dragt og Commandeur for Kasernevagten, hvilket Sidste Tilfalte dog ikke kan antages fra først af at have været vidende om, og udfjældt ham for en stor Port samt bibragt ham med sin Hænde et Slag i Ansigtet, hvorved dog Undercorporal Christensen ikke tilføiede nogen Legemsbeskadigelse af nogenjohmhelst Betydning, — derpaa har, efterat Bortgang fra Kasernen ifølge Ordre af fornævnte Undercorporal Christensen til Skibsvagten ved Kasernens Port, Constabel ved tidnævnte Regiment Søren Christian Hansen, af denne var bleven ham nægtet, forsøgt at trænge sig ud med Magt ved at skubbe saavel til Sidstnævnte som til Undercorporal Christensen, hvis Hæue ved denne Leilighed blev slaet ham af Hovedet, — og



endeligen for [har], da han som Anholdt var bleven sat ind i Vagstuen, deels under sit Ophold i samme vedblivende brugt Mund deels med Bold trængt sig ud af bemeldte Stue ved at støde den i Døren staaende Undercorporal Christensen tilfide og begivet sig ud i Gaarden, hvorfra han igjen maatte føres ind i Vagstuen, hvor han senere dog forholdt sig rolig.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født den 2den Juli 1846 og ikke funden tidligere straffet efter Dom, blive at ansee efter Straffelovens §§ 99 og 101 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

### **Onsdagen den 14de December.**

Nr. 242. Statsraad Bungen (ved Levinjen)

contra

1) **Carl Frederik Mouritsen**, 2) **Christian Frederik** eller **Peter Christian Brabandt**, 3) **Engelbrecht Hermann**, 4) **Jesús Andreaesen** eller **Andreaesen** samt 5)

**Julius Waldemar Jensen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales de 4 Førstnævnte for Tyveri og Deelagtighed i Tyveri og Sidstnævnte for Deelagtighed i bemeldte Forbrydelse.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de August 1870: „Arrestanterne Carl Frederik Mouritsen, Peter Christian Brabandt, Engelbrecht Hermann og Jesús Andreaesen samt Tiltalte Julius Waldemar Jensen bør straffes, Arrestanterne Brabandt, Hermann og Andreaesen med Forbedringshuusarbejde, Brabandt i 2 Aar, Hermann i 18 Maanedes og Andreaesen i 1 Aar, og Arrestanten Mouritsen og Tiltalte Jensen med Fængsel paa Vand og Brød, den Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 5 Dage. Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Tvermoes og Rothe, med 15 Rd. til hver udredes af Arrestanterne Brabandt og Hermann, Een for Begge for Een, med  $\frac{3}{5}$ , dog saaledes at Arrestanten Mouritsen deraf in solidum med dem tilsvarende Halvdelen, af Arrestanten Andreaesen med  $\frac{3}{10}$  og af Tiltalte Jensen med  $\frac{1}{10}$ . At efterkommes under Afserd efter Loven.“

### **Højesterets Dom.**

3 Genhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Carl Frederik Mouritsen bestemmes til 6 Gange 5 Dage.

## Ihi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Carl Frederik Mouritsen bestemmes til 6 Gange 5 Dage. Etatsraad Bunzen og Advocat Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd. der udbedes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indantebe Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende Sag tiltales Arresterne Carl Frederik Mouritsen, Peter Christian Brabandt, Engelbrecht Hermann og Sels Andreasen for Tyveri og Declagtighed i Tyveri samt Tiltalte Julius Waldemar Jensen for sidstnævnte Forbrydelse.

Anledningen til denne Sag er et Matten mellem den 22de og 23de Juli f. A. i Vognfabrikant Niels Christian Schous Contoir i den til Eiendommen Nr. 8 i Amaliegade hørende beboede Mellembygning begaaet Indbrudstyveri, hvorved Vognfabrikant Schou fravendtes noget over 300 Rd. i danske Penge, nogle fremmede Mynter af Værdi 6 Rd. 3 Mk. samt en Bryksmaal og en Pengepung tilfammen af Værdi 12 Rd. 3 Mk.

Dette Tyveri har Arresteren Hermann tilstaaet, at han har udført efter foregaaende Overenskomst og i Forening med Arresterne Brabandt og Mouritsen. Efter hans Forklaring fortalte Arresteren Brabandt, som den 6te Juli f. A. havde sørt en Landmand, der vilde købe Vogne, til Vognfabrikant Schou, da han kom derfra, til Arresteren Hermann og Arresteren Mouritsen, at han i det ovennævnte Contoir havde seet en Skrivepult, hvori fandtes en heel Deel Penge, til hvilken man kunde faae Afgang. Arresteren Hermann vilde dog dengang ikke gaae ind paa at deeltage i det jaaledes foreslaede Tyveri; men Arresteren Mouritsen var strax villig til at være Deeltager deri, og under en derpaa følgende Underhandling mellem ham og Arresteren Brabandt blev lagt den Plan, at Agangen til Gjerningsstedet skulde finde Sted fra Casinos Hovedport i Amaliegade og derfra over et Plankværk. I Henhold til denne Plan blev det den 22de Juli om Aftenen, da alle 3 Arresterer vare sammen paa en Dandsbejd, bestemt imellem dem, at Forbrydelsen skulde udføres den forestaaende Nat, og at Arresteren Hermann, hvem Arresteren Mouritsen fra først af ikke vilde være sammen med, dog skulde være Deeltager. Nævnte Nat Kl. imellem 2 og 3 forløbe de Dandsboden, og efterat Arresteren Brabandt i sit Logis havde hentet en af Arresteren Mouritsen tilfilet Nøgle, der skulde kunne oplukke Indgangen til Casino, gik de, Arresteren Mouritsen medhavende en stor Nøgle, der skulde kunne benyttes i samme Diemed, ud i Amaliegade. Efter Paalæg af de 2 Andre blev Arre-

stanten Hermann staaende paa Hjørnet af denne Gade og St. Annæplads for at passe paa 2 Politibetjente, som gik mellem Dværshuusbroen og Tolddobsgaden, og advare de Andre ved at hofte og at gaae hen mod Casino, hvis Politibetjentene stulpe komme hen til Amaliegade. Fra den Plads, han saaledes havde indtaget, saa Arrestanten Hermann, at Arrestanten Brabandt gjorde et Forsøg paa at aabne Indgangen til Casino, som ikke lykkedes, at Arrestanten Mouritsen derefter fik Indgangen lukket op, og at de endeligen begge, efterat Arrestanten Brabandt først alene havde været inde i Casino og var kommen tilbage, begave sig ind i samme og bleve borte. Efter at dette var skeet, vendte Arrestanten Hermann mindst 10 Minutter paa sin Post; men da ingen af de to Andre kom tilbage, antog han, at de vare blevene paagrebne, og forsviede sig derfor til sit Hjem. I dette indsendt Arrestanten Brabandt sig kort efter og fortalte, at Tyveriet var lykkes og, efter hvad der meddelees Arrestanten, udført paa den Maade, at Arrestanterne Brabandt og Mouritsen vare krøbne over et Plankeværk ind i en Gaard og havde skaffet sig Afgang til Contoivet ved Hjælp af falske Nøgler. Arrestanterne Hermann og Brabandt fulgtes nu ad til Arrestanten Mouritsens Bopæl og begave sig efterat have drukket Kaffe et Sted paa Vandkunsten alle 3 gjennem Byen ud af Østerport til Glaciet mellem Nørre- og Vesterbro. Undervejs tilbøde de 2 Andre, som fortalte, at det sjaalne Pengebets udgjorde 130 Rd., Arrestanten Hermann at give ham hver 15 Rd., og hermed erklærede han sig tilfreds. Af Arrestanten Brabandt modtog han ogsaa en saadan Sum, af Arrestanten Mouritsen vil han kun have erholdt 5 Rd.

Arrestanterne Brabandt og Mouritsen have derimod vedholdende nægtet den dem af Arrestanten Hermann paastatede Delagtighed i det ovennævnte Tyveri. Da imidlertid Arrestanten Hermanns Tilstaaelse ikke iøvrigt er i Strid med de Oplysninger, som ellers ere tilveiebragte under Sagen, saa maa han anses overbevist at være skyldig i Forbrydelsen, og da bemeldte Oplysninger ikke give Hjul til i nogen Henseende at forkaste hans Forklaring, at være skyldig i Forbrydelsen paa den Maade, som han efter samme vil have været det.

Iøvrigt findes det derimod ikke oplyst, at denne Arrestant har gjort sig skyldig i nogen Handling, der kan blive at tilregne ham som Tyveri eller Delagtighed i denne Forbrydelse, og navnlig kan det ikke henses under den sidsnævnte Forbrydelse, at han, efter hvad han selv har forklaret, har for Arrestanten Brabandt byttet en Halvhundredebalersjebbel, som han vidste henhørte til de Bogfabrikant Schou fra sjaalne Penge.

Som Følge heraf vil han, der er født den 22de August 1840 og tidligere anseet ved denne Rets Domme af 21de Juli 1866 og 25de Mai s. A. deels i Medfør af Straffelovens § 306 efter § 228 deels efter samme Lovs § 251, begge Gange med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu blive at dømmes efter bemeldte Lovs § 230 2det Led jfr. § 229 Nr. 4 sidste Led og § 54, efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedre.

Arrestanten Brabandt har, som ovenfor bemærket, benægtet at have havt nogen Deel i fornævnte Tyveri fra Vognfabrikant Schou. At dette ikke desto mindre har været Tilfældet, give de fremkomne Oplysninger dog tilstrækkelig Føie til at antage. Foruden at han nemlig er bleven sigtet af Arrestanten Hermann som en af dem, ved hvem dette Tyveri egentlig blev udført, og det af Arrestanten Mouritsen er forklaret, at han til denne har fortalt, at han og Arrestanten Hermann havde begaaet Tyveriet, saa har han maattet erkjende, at han den 6te Juli f. A. har været paa Vognfabrikant Schous ovennævnte Contoir, og saaledes, at han har havt Leilighed til at gjøre sig bekendt med Gjerningsstedets Lokalteter. Derhos maa det ansees bevist, at han, strax efter at Tyveriet var udført, har været i Besiddelse af en ikke ubetydelig Deel Penge, uden at han har kunnet give nogen tilfredsstillende Forklaring om, hvorledes han skulde kunne være bleven Eier af dem paa lovlig Maade. Endvidere har han maattet vedgaae, at han Søndagen den 25de Juli f. A. ved hos en Bager at kjøbe en Søsterkage til 1 Mk. har byttet en Halvhundredebalersjedd, af hvilken Slags Sedler der efter Vognfabrikant Schous Forklaring havde været 5 à 6 Stykker mellem de Penge, som bleve ham frafjaalne, og hans Forklaring om, at bemeldte Halvhundredebalersjedd var leveret ham af en ukendt Bonde, hvem han havde vist om i Byen imod en Betaling af 3 Rd., og efter Overenskomst med Bonden skaffedes vejet ved Indkjøbet af Brødet, er i og for sig lidet sandsynlig, medens Formodningen for, at den er en Opdigtselse, vinder i Styrke derved, at Arrestanten Hermanns Forklaring, at han engang har staaet paa Gaden udenfor den ovennævnte Bager og ventet paa Arrestanten Brabandt, som sammesteds kjøbte en Kage til sin Kjæreste for en Mark, giver Anledning til at antage, at det var Arrestanten Hermann og ikke en Bonde, med hvem Arrestanten Brabandt har været i Følge, da den foranomhaandlede Bymting fandt Sted, og at Arrestanten Brabandt har maattet erkjende Rigtigheden af den af hans Kjæreste, Johanne Dorthæ Larsen, som boede hos ham i de sidste Dage af Juli Maaned f. A. afgivne Forklaring, at han en Søndag i den Tid kom hjem med en Søsterkage, som han forærede hende, og ved denne Leilighed slog sig paa Lommen, hvorved tilveiebragtes en Lyd som af Sølvpenge, idet han samtidigt dermed yttrede: her er Mynt, uden at det kan svække Betydningen af dette Moment, at Arrestanten Brabandt vil have havt de Sølvpenge, hvoraf han dengang var i Besiddelse, gjennem en Fortjeneste, hvoraf han ikke har kunnet paavise Spor.

Fremdeles har, som berørt under Arrestanten Hermann, denne forklaret, at han har staaet Arrestanten Brabandt byttet en anden Halvhundredebalersjedd, hvilket skete hos en Detailhandlerske, hos hvem han i dette Tiemed kjøbte 2 Skjorter til sig selv.

Dglaa er der ved Arrestanten Hermanns og Detailhandler Gustav Sophus Strandgaard's Forklaringer, af hvilke den Sidstnævnte er bekræftet med Eed, fremkommet en hoi Grad af Formodning om, at Arrestanten Brabandt hos Strandgaard har nogle Uger efter Tyveriet hos Vognfabrikant Schou byttet en 3die Halvhundredebalersjedd ved at kjøbe 2 Skjorter.

Endeligen har Arrestanten Brabandt's Forklaringer under det optagne Forhør i mange Tilfælde været vakkende og usandskærbidige.

Naar hertil kommer, at Arrestanten Brabandt tidligere har været straffet blandt Andet ved denne Rets Dom af 28de Marts 1854 efter Frdn. 11te April 1840 § 26 med Niis og ved Søetatens combinerede Rets Dom af 27de September 1864 efter samme Frdn's. § 1 cfr. §§ 2—5 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt at han senere flere Gange har været sigtet som skyldig i Eiendomsindgreb, saa findes der at maatte ansees tilveiebragt et i Medfør af Frdn. 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at han har været meddelegantig i at begaae det tidtomtalte Tyveri hos Vognfabrikant Schou.

Forfaabidt Arrestanten Brabandt endvidere under denne Sag er bleven sigtet for i Forening med Arrestanten Mouritsen at have begaaet et hos Handelsbestyrer Pser Jacob Margolin'sky den 20de December 1867 forsvøet Indbrudstyveri, hvorved blev stjaalet en stor Deel Ubre m. m., og et lignende Tyveri hos Urtefræmmer Marius Severin Abel den 10de August f. A., ved hvilket Abel fraendtes en Tegnebog, hvori 100 Rd., en egl. Obligation paa 100 Rd. m. m., saa er der vel ogsaa fremkommet en ikke ringe Formodning om Arrestantens Skyld, men intet tilstrækkeligt Beviis til imod hans vedblivende Benægtelse at dømmе ham herfor.

Eiheller er det isvrigt oplyst under denne Sag, at Arrestanten Brabandt har gjort sig skyldig i noget andet Forhold, som kunde paaføre ham Ansvar for Tyveri eller Deelagtighed i denne Forbrydelse.

I Henhold til det Foransførte vil Arrestanten Brabandt, der er født den 19de Februar 1841 og tidligere straffet som foransført, nu blive at dømmе efter Straffelovens § 230 2det Led jfr. § 229 Nr. 4 sidste Led efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar.

Arrestanteu Mouritsen er imod hans vedblivende Benægtelse af at have gjort sig skyldig i noget af de ham under denne Sag paafsigtede Tyverier ikke overbevist at have begaaet noget af samme. Derimod er det beviist ved hans egen Tilstaelse, at han efterat være kommen til Kundskab om det hos Vognfabrikant Schou stedsundne Tyveri har af Arrestanterne Brabandt og Hermann modtaget et Beløb af høist 10 Rd. deels som Laan deels ved fri Beværtning, naaget han vidste, at det saaledes Oppebaarne hidrørte fra eller betaltes med Penge, som vare tilveiebragte ved det ommeldte Tyveri.

Denne Arrestant, der er født den 19de April 1823 og foruden at være dømt 3 Gange for Vægøngereri, senest ved Høifsteretsdom af 26de Marts 1867 efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Vægøngereri og Betsleri til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt ved Høifsterets Dom af 13de Januar 1845 for Uordner paa Ladegaarden og Undvigelse deraf m. m. til 3 Aars Forbedringshuusarbejde, er ved samme Rets Dom af 14de Januar 1851 anset efter Frdn. 11te April 1840 § 12, 1ste Membrum med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, vil saaledes, idet den sidstnævnte Dom ifølge § 61 i Straffeloven ikke medfører Gjentagelsesvirkning, blive at ansee efter denne Lovs

§ 238 for 1ste Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne med Fængsel paa Bænd og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Arrestanten Andreasen er eiheller imod sin Benægtelse overbevist at have gjort sig skyldig i noget Tyveri.

Han har derimod tilstaaet, at han for et Par Aar siden efter Opforbring af Arrestanten Mouritsen paatog sig at pantsætte Koster for denne, hvormed han, som kjendte Arrestanten Mouritsen, vidste meentes Tyvekoster, og at han efter den Tid til forskjellige Tider modtog af Arrestanten Mouritsen en stor Deel Klædningsstykker og Uhr, hvis Værdi i det Hele han ikke har kunnet angive eller paa anden Maade har været at oplyse, men som maa antages at have været ikke ubetydelig. Disse Gjenstande, som han antog for stjaalne, men uden af Arrestanten Mouritsen at blive meddeelt, hvorledes denne var kommen i Besiddelse af samme, pantsatte han, og naar han leverede Arrestanten Mouritsen de ved Pantsætningerne indkomne Summer, fik han undertiden et Bederslag i Penge og altid Laaneseblerne, hvilke han derpaa gjorde frugtbringende for sig selv paa bedste Maade. Rigtigheden af denne Forklaring har Arrestanten Mouritsen vedblivende benægtet, men da Arrestanten Andreasen er funden i Besiddelse af en Deel Laanesebler og deriblandt saadanne vedkommende nogle til 25 Rd. vurderede Klædningsstykker, som Kleinsmedsvend Peter Emil Holm, der med Hensyn til samme har aflagt Tilhjemlingsoed og ført Beviis for sin tidligere Besiddelse, er bleven frafsjaalen ved et den 21de October 1868 begaaet Tyveri, et Par Beentklæder af Værdi 5 Rd., som Detailhandler Joachim Halberstadt, der ogsaa forsaavidt har aflagt Tilhjemlingsoed og beviist sin tidligere Besiddelse, er sammen med flere andre Klædningsstykker bleven fravendt ved et hos ham Matten mellem den 18de og 19de August 1868 udført Tyveri, samt en til 5 Rd. vurderet Jaquet tilhørende Charlotte Amalie Nielsen og en Frakke af Værdi 4 Rd., som tilhørte Opvarter Hans Olsen, hvilke Gjenstande, som Eierne edeligen have tilhjemlet sig, ere disse fravendt ved Tyveri i November Maaned 1868, saa findes her ingen Grund til at betvivle Rigtigheden af Arrestanten Andreasens Tilstaaelse, og han maa altsaa anses overbevist at have begaaet den Forbrydelse, som Tilstaaelsen omfatter, medens det dog ikke tør statueres, at alle de Ting, som han har pantsat for Arrestanten Mouritsen, have været erhvervede ved Tyveri eller paa anden ulovlig Maade.

I Henhold hertil vil Arrestanten Andreasen, der efter de om hans Alder fremkomne Oplysninger nu er over 60 Aar og som tidligere blandt Andet har været dømt 3 Gange for Tyveri, tredie Gang ved Høiesterets Dom af 1ste September 1847 efter Frdn. 11te April 1840 § 15 jfr. § 12, 2det Membrum til Fæstningsarbejde i 8 Aar, og senest ved Høiesterets Dom af 23de Marts 1852 for ulovlig Omgang med Hittegods efter nyseævnte Frdn. § 58 cfr. § 79 næstsidste Membrum i Henhold til § 25 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter § 22 cfr. Lov 29de November 1850 § 1 til 4 Aars Tugthuusarbejde, hvorunder var indbefattet den Straf, han endvidere harde forstyldt i Medfør af § 58 cfr. §§ 77 og 80, nu, idet de ham tidligere over-

gaaede Dømme ifølge § 61 og § 307 i Straffeloven ikke have Gjentagelsesvirkning, blive at dømme efter fibluævnte Lovs § 228 jfr. § 48 sammenholdte tildeels med § 46, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

Tiltalte Jensen, der er født den 2den Juni 1844 og senest ved Højesterets Dom af 27de October 1863 anseet efter Frdn. 11te April 1849 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, er ved egen Tilstaaelse overbevist at have i Aaret 1867 paataget sig at pantsætte 2 nye Uhre for Arrestanten Brabandt og at have solgt det ene af disse Uhre af Værdi 7 Rd. for ham, uagtet han antog, at Uhrene vare sjaalne, hvilket imidlertid ikke kan ansees godtgjort.

For . dette Forhold vil han blive at dømme efter Straffelovens § 238 jfr. § 46 efter Omstændighederne til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage."

Nr. 323.

Advocat Klubien

contra

**Anne Marie Andersen** (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Rudkjøbing Rådsheds Exræretsdom af 30te August 1870: „Tiltalte Anne Marie Andersen af Spodsbjerg bør at hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Dage og ubrede denne Sags Omkostninger derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Sthrup og Rasmussen, hver 3 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de October 1870: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Schack og Rode for Overretten, betaler Tiltalte Anne Marie Andersen af Simmerhølle 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indanteede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Anne Marie Andersen af Simmerbølle — der er født den 24de October 1821 og ved nærværende Rets Dom af 11te September 1866 blev ansæet med 4 Dages simpelt Fængsel for at have ladet sine Børn betle, men igrøvrigt ikke findes forhen tiltalt eller straffet — under nærværende fra Rudkjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede mod hende for Tyveri anlagte Sag er antruffen i uheldet Besiddelse af et Par Sko, vurderede til 3 Rtl., der tilhørte Madam Unserød i Rudkjøbing, der har beediget, at Skoene ere hende frafomne imod hendes Vidende og Villie, og da der ikke er aldeles tilstrækkelig Høie til at antage, at Tiltalte selv har skaalet Skoene, maa det billiges, at Tiltalte er ansæet efter Frbn. 8de September 1841 § 6 og Straffelovens § 238 med 2 Dages Fængsel paa Vand og Brød og paalagt at udrede Actionens Omkostninger, og Dommen vil saaledes være at stadfæste.“

Nr. 321.

Advocat Nellemann

contra

**Jacob Sørensen Græse** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraretsdom af 25de August 1870: „Tiltalte Jacob Sørensen Græse bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede samtlige af Actionen flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Diechmann 5 Rbd. og til Defensor Procurator Bloedross, 4 Rbd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de November 1870: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Ivermoes og Bloch for Overretten betaler Tiltalte Jacob Sørensen Græse 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Forfaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Højesteret til Paafjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestem-



mes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Rjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte Jacob Sørensen Græse for bebrageligt Forhold.

Det er i saa Henseende beviist, at Tiltalte i Begyndelsen af Juni d. A. har afhændet en Staldmester Hans Hansen i Brøndshøj Kro tilhørende Graastimmel, som Tiltalte medio Mai havde laant af ham. Vel har Tiltalte benægtet at have laant Skimlen og paastaet, at den tilhørte ham selv; men ligesom Tiltalte har indrømmet, at den var erhvervet for en Hansen tilhørende mørkblattet Hest og 20 Rd., der gaves i Bytte og som Tiltalte foregiver, laant ham dette Beløb, og Tiltalte findes ikke at kunne have været i Tvivl om, at Skimlen ikke tilhørte ham, men Hansen. Ligeledes er det beviist, at Tiltalte i Begyndelsen af Juli d. A. har bortbyttet et Fiskehandler P. Nielsen af Kallundborg tilhørende Sølvuhr, som Nielsen havde laant ham.

For sit ommælte Forhold med Graastimlen og Uhret vil Tiltalte, der er født i Aaret 1824 og ikke forhen tiltalt eller straffet, være at ansæe efter Straffelovens § 253, og da den ham ved den indankede Dom tilfundne Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende og Actionens Omkostninger rettelig ere ham paalagte, vil Dommen være at stadfæste.“

Nr. 316.      Advocat Riebe (ved Nellemann)

contra

**Niels Christian** eller **Niels Christensen Sand** (Defensor Buntzen ved Hindenburg),  
der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Stens og Faxe Herredes Politiretsdom af 26de September 1870: „Arrestanten Niels Christian Sand bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de November 1870: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salar til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Maag og Westrup, betaler Arrestanten Niels Christian eller

Christensen Sand 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afværð efter Loven."

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Bunzen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Niels Christian eller Christensen Sand, der er søbt i Aaret 1817, og forhen oftere har været anseet saavel for Tyveri som for Løsgængeri og Betleri, for de 2 sidstnævnte Forseelser senest ved Storehedinge Rjøbstads Politiretsdom af 27de Mai d. A. med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, og som under nærværende fra samme Ret hertil indankede Sag atter sigtes for Løsgængeri og Betleri, er ved egen med det isvrigt Dphste stemmende Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i det ham paaagtede Forhold, idet han, efterat være udebleven fra Rjøbenhavns Ladegaard, hvor han af Fattigvæsenet var anbragt, og som han den 11te September d. A. forløb med sædvanlig Udgangstilladelse, har streift arbejdsløs omkring i Sjælland og ernæret sig ved Betleri indtil hans Anholdelse den 21de s. M. Det maa derfor billiges, at han ved den indankede Dom er anseet efter Lov 3die Marts 1860 § 1 cfr. §§ 3 og 5, ligesom den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage efter Omstændighederne billiges.“

### Mandagen den 19de December.

Nr. 310.

Advocat Hansen

contra

**Rirften Marie Svenesen** (Defensor Brock),

der tiltales for Brandstiftelse.

Andst-Slags Herreders Extraretsdom af 16de August 1870: „Arrestantinden Rirften Marie Svenesen bør hensættes til Forbebringshuusarbejde i 2 Aar og betale alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Cancelliraad Dahl 5 Rd. og til Cancelliraad Kralund 4 Rd. Inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse bør Arrestantinden betale til Land-

bhugningernes almindelige Brandklasse 1406 Rd., til Brandforsikringselskabet „Danmark“ 1799 Rd. 40 ø og til Gaardmand Anders Sørensen Fløistrup af Seest Skov 348 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrettsdom af 24de October 1870: „Tiltalte Kirsten Marie Svennesen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. I Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Reckelmann i Salair hver 5 Rd., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og iøvrigt at efterkommes under Afærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udbviste, i den indankede Dom fremstilte Forhold er i Dommen retteligen henført under Straffelovens § 282; men efter samtlige foreliggende Omstændigheder er der ikke tilstrækkelig Føie til at antage, at hun har maattet indsee, at Andres Liv ved Udspaasættelsen udsattes for aabenbar Fare, og Sengs 1ste Led vil derfor alene være anvendelig. Hendes Straf findes herefter passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

#### Thi kjendes for Ret:

Kirsten Marie Svennesen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Kirsten Marie Svennesen for Brandstiftelse.

Efter Sagens Oplysninger opstod der d. 28de Mai f. A., om Aftenen — som det maa antages omtrent Kl. 11 — efterat Beboerne vare gaaede til Sengs, Udebrand i en Gaardmand Anders Sørensen Fløistrup tilhørende Gaard i Seest Skov, der bestod af et Stuehuus i Øst og Vest, som i den vest-

lige Ende var sammenbygget med et Udhuus i Nord og Syd, og idet Ilden, der først havde angrebet det ommeldte Udhuus, ved en sydvestlig Vind førtes over mod Stuehuset og derhos maa antages at have fundet rigelig Næring i endeel gammel og paa Grund af en langvarig Tørke ganske tør Taghalm, der laae langs med Husene, hvilke netop i de Dage bleve belagte med nyt Straa-tag, flob hele Gaarden snart i Brand. Gaardens Eier og dennes Hustru og Børn samt en Aftægtsmand, hvilke vare dens eneste Beboere foruden Tiltalte, der siden Marts Maaned havde haft Tjeneste i Gaarden, bleve vækkede ved Branden, og det lykkedes dem at frelse sig ud af det brændende Stuehuus, men ligesom begge Bygningerne heelt nedbrændte, saaledes indebrændte hele Gaardens Besætning, og af det øvrige Løssre lykkedes det kun at redde forholdsvis ubetydeligt. Den ved Branden bevirkede Skade udgjør for den almindelige Brandsforsikring for Bygninger paa Landet 1406 Rd. og for Brandsforsikringselskabet Danmark 1799 Rd. 40  $\beta$ , hvorhos Gaardens Eier har opgivet endvidere at have lidt et Tab, mod hvilket han ikke var forsikret, af 348 Rd.

Under den i Aulebning af denne Ildbrand indledebe Undersøgelse maa det nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun har forarsaget Branden, i hvilken Henseende hendes Forklaring nærmere gaaer ud paa, at, da hendes Madmoder nogle Dage før Branden i Spøg yttrede Noget om, at det var et besværligt Arbejde at faae den gamle Halm, der, som berørt, var nedtagen af Husene, flyttet, faldt det Tiltalte, af hvem man havde forlangt, at hun skulde hjælpe til hermed, ind, at man hurtigst kunde blive færdig med Halmen ved at brænde den op, og i dette Niemed gif hun, da Familien den ovenansførte Aften var gaaet til Sengs, ud i Kjøkkenet og tog nogle Svovlstikker, med hvilke hun begav sig ud til det sydvestlige Hjørne af Udhuset, hvor den ommeldte gamle Halm laae meget tykt — som det efter Sagens Oplysninger maa antages, i en Bredde af 6 à 8 Alen ud fra Huset og i Hvide næsten op til Tagfjæget — og efterat Tiltalte her ved Hjælp af Svovlstikkerne havde tændt Ild i Halmen, som strax brændte, gif hun atter ind i sit Kammer, der var beliggende midt imellem de af Husets andre Beboere benyttede Sovelamre, og lagde sig fuldt paaklædt paa Sengen, idet hun lod Dørene staae aabne ud mod Vest, for at hun kunde see, om Ilden fra Halmen skulde forplante sig til Bygningerne; da hun nu efterat have ligget saa Dieblikke paa Sengen saae, at det lyfte meget stærkt, og saaledes kunde indsee, at der var gaaet Ild i Huset, sprang hun op og ilede uden at gjøre Larm, og idet hun efter sin Forklaring blev saa forstræffet, at hun ikke tænkte paa at frelse sine egne Eiendele, der ogsaa maae antages at være brændte, ud paa Gaardspladsen, hvor hun blev staaende i nogen Tid og saae paa Ilden, indtil Gaarden var aldeles omspændt af Luerne, uden at foretage noget for at vække Beboerne eller faae disse ud af det brændende Huus. Tiltalte har nægtet at have havt til Hensigt at antænde Huset eller indebrænde de i samme værende Mennecker, ligesom hun ogsaa har nægtet at have tænkt paa, at der kunde være Fare for dissees Liv, idet hun har udsagt, at hun flob i den Formening,

at Halmen kunde brænde bort uden at gjøre Skade paa Bygningerne, og at hun ikke tænkte sig, at Ilden vilde blive saa voldsom, som den viste sig, samt at hun ikke havde lagt Mærke til, at Binden bar ind mod Bygningerne, hvorhos hun endvidere har forklaret, at hun, da hun mærkede, at Huset brændte, blev saa ræd, at hun ikke vovede at kalde paa Folkene, idet hun frygtede for, at man strax skulde opdage, at det var hende, der havde forarsaget Branden, efterom hun, som berørt, var fuldt paaklædt. Ligesom Tilstalte imidlertid har erkjendt, at hun, da hun antændte Halmen, dog nærrede nogen Frygt for, at Skade kunde skee, og at dette var Grunden til, at hun lagde sig fuldt paaklædt paa Sengen, for at hun kunde være rede til at løbe ud, saasnart det begyndte at brænde i Laden, saaledes maa det efter Sagens Omstændigheder i det Hele og navnlig de foreliggende Oplysninger om Mængden af den ommeldte gamle Halm og sammes Nærhed ved Husene samt Bindens Retning ansees uantageligt, at hun ved at antænde Halmen og, efterat Ilden havde angrebet Bygningerne, at forlade Huset i Stilhed uden at vække Beboerne ikke skulde have indseet, at hun udsatte disses Liv for aabenbar Fare.

Tilstalte, der er født d. 16de Novbr 1851, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil saaledes være at ansee efter Straffelovens § 282 2det Led med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 8 Aar."

Nr. 327.

Advocat Nellesmann

contra

**Christian** eller **Christen Jørgensen** (Defensor Brod),  
der tiltales for falsk Forklaring for Ketten.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraretsdom af 13de August 1870: „Tilstalte Christen Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Jørgensen, 5 Rd. og til Defensor, Procurator N. P. Møller, 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te November 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Raasløff og Delbanco, betaler Tilstalte Christian eller Christen Jørgensen af Rødoovre 5 Rd til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavn's Amts søndre Virks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Christian eller Christen Jørgensen af Rødovre actioneres for falsk Forklaring for Retten, er han ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold.

Efterat Tiltalte nemlig under et ved bemeldte Jurisdiction's Politiret optaget Forhør til Dplysning om, hvorvidt Hjulmand Hans Hansen af Brøndbyøster Mark havde gjort sig skyldig i uberettiget Brændeviinshandel, ved sit Møde i Retten d. 31te Mai d. N. under Eeds Tilbud havde forklaret, at han havde kjøbt Brændeviin sammesteds, navnlig af Hansens Hustru, afgav han under et paafølgende Forhør den 13de Juni, hvorunder Sidstnævnte benægtede Sigtelsens Rigtighed, en ny Forklaring, hvorefter han ingensinde vilde have kjøbt Brændeviin af hende og paastod ifkun at have sagt, at han havde faaet saadant, men da hans Eedsfæstelse som Følge af den Modstrid, der saaledes var mellem de af ham afgivne Forklaringer, var bleven udsat, og Underfølgelse mod ham indledet, har han i et senere Forhør af 16de Juni erkjendt, at hans i Forhøret af 13de s. M. afgivne Forklaring var usandsfærdig, idet han har indrømmet, at han, som i Forhør af 31te Mai afgivet, ostere har kjøbt Brændeviin af ostmeldte Hansens Hustru, men han vil dog ikke være bleven forledet enten af denne eller hendes Mand til i deres Interesse at afgive den ommeldte falske Forklaring for Retten.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1823 og ikke funden forhen straffet, er ved den indankede Dom anseet efter Straffelovens § 146 første Led, og da Straffen findes passende bestemt ved Underrettsdommen til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, vilommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, blive at stadfæste.“

Nr. 285.      Statsraad Bunzen (ved Hindenburg)

contra

**Rasmus Jørgen Petersen** eller **Nedersen**

(Defensor Brod)

der tiltales for ved Trubler at have søgt at skaffe sig Fordeel og fer at have offentliggjort et utugtigt Skrift.

Mols og endeel af Sønder Herreds Extraretsdom af 2den August 1870: „Tiltalte Rasmus Jørgen Petersen bør hensættes

i simpelt Fængsel i 3 Maaneber samt udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Kolbing, 4 Rd. og til Defensor, Procurator Møller, 3 Rd., men iøvrigt for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 26de September 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Isaacsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

For sit i den indankede Dom omhandlede Forhold findes Tiltalte retteligen anseet efter Straffelovens § 245, men Straffen bliver efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

### Thi kjendes for Ret:

Rasmus Søren Petersen bør henseendes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Bunzen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Rasmus Søren Petersen for ved Trudsel at have søgt at staffe sig Forbeel samt for at have offentliggjort et utugtigt Skrift, men da Tiltalte ved Underrettsdommen er friunden i sidstnævnte Henseende, og Sagen alene er indanket for Overretten efter Tiltaltes Begjæring og ikke for det Offentliges Vedkommende, bliver der her for Retten ifkun Spørgemaal om den førstnævnte Deel af Sigtelsen.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der giver sig af med at forfatte Viser og Digte, under 9de April d. A. har tilskrevet Gaardmand Jens Christensen af Omstrup et Brev, hvori han, ved at fremsende en af ham forfattet Vise — der er det Skrift, for hvis utugtige Indhold han er sat under Tiltale — meddeleer, at han har forfattet en Vise, der havde Lighed med den fremsendte, om Jens

Christensen og hans forhenværende Huusholderke — med hvem Tiltalte isølge Sagens Oplysninger i længere Tid havde været forlovet, indtil hun, som det maa antages, i forrige Aars Efteraar havde forbindelsen, hvorefter hun i April Maaned d. N. har født et Barn, hvortil Jens Christensen er Fader — samt at Visen vilde blive trykt i 8000 Exemplarer, der med stor Flid vilde blive udbredte overalt til Herrebets Beboere, men at han, hvis Jens Christensen inden 14 Dage vilde tilsende ham 100 Rd. for Trykningsomkostningerne og hans Arbejde, forpligtede sig til at lade hele Oplaget brænde, og efterat Jens Christensen i den Anledning i en Skrivelse til Tiltalte af 20de s. M. havde udbedt sig en Sammenkomst med ham, tilfillede Tiltalte atter Jens Christensen et Brev af 27de s. M., hvori han afflaaer denne Begjæring, og idet han besværer sig over Jens Christensens Forhold ved at forsøre hans Brud, gjentager, at han om saa Dage fik Visen i 8000 Exemplarer, og at den vilde erholde den størst mulige Udbredelse, hvilket ikke kunde hindres paa anden Maade, end ved at Jens Christensen sendte ham 100 Rd., til hvis Afsendelse han derhos havde belagt en med hans egen Adresse forsynet Convolut med Paaskrift „Indlagt 100 Rd.“ Det fremgaaer isøvrigt af Sagens Oplysninger, at Tiltalte ikke havde forfattet eller til Trykning afgivet nogen Brev om Jens Christensen, og efter hans Forklaring var det Hele en Opdigtelse for at afpresse Jens Christensen Penge.

For bemeldte sit Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1845 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anset efter Straffelovens § 245, og da den valgte Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaned er Sagens Omstændigheder findes passende og Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.“

### Tirsdagen den 20de December.

Nr. 301.

Advocat Hindenburg  
contra

1) **Anders Pedersen** ogsaa kaldet **Thies Anders**,  
2) **Wilhelm August Kristiansen Mohr**, 3) Murer  
**Christen** eller **Christian Sauer** og 4) dennes Hustru  
**Johanne Pedersen** (Defensor Henrichsen),

der tiltales Nr. 1 for Tyveri og Hæleri, Nr. 2 for at have tilskyndet Andre til Tyveri og givet Anvisning i saa Henseende saa og for Hæleri og anden Meddeeltighed i Tyveri, og Nr. 3 og 4 for Hæleri.

Hellum-Hindsted Herredets Extraretsdom af 24de Marts 1870: Arrestanten Niels Peter Sørensen, kaldet Gudum-Peter, henseettes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, Arrestanten Anders Peders-



sen, kaldet Thies Anders, henfættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, Arrestanten Peter Christensen Rold henfættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, Arrestanten Niels Jensen henfættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, Arrestanten Anders Pedersen, kaldet Bitte Anders, henfættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, Arrestanten Johan Bengtson henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, Arrestanten Niels Christian Christensen, kaldet Stabs-Christian, henfættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, Arrestanten Wilhelm August Christian Mohr henfættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, Arrestantinden Keline Mortensen henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, Tilstalte Ane Karine Mohr, født Wunderup, henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Tilstalte Christiane Jensen, Arrestanten Niels Peter Sørensens Kone henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, Tilstalte Murer Christian Sauer henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, Tilstalte Johanne Pedersen, Murer Sauer's Kone, henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Tilstalte Jensine Poulsen, Arrestanten Niels Christian Christensen's Kone, henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Samtlige Arrestanter og Tilstalte have derhos at udrede de af denne Sag løblich flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor Procurator Lücksen 20 Rd. og Defensor Procurator Braff 15 Rd., saaledes at Arrestanterne Niels Peter Sørensen kaldet Gudum-Peter, Anders Pedersen, kaldet Thies Anders, Peder Christensen Rold, Niels Jensen, Anders Pedersen, kaldet Bitte Anders, Johan Bengtson, Wilhelm August Christian Mohr, Keline Mortensen og Tilstalte Karine Mohr, Christiane Jensen, Murer Sauer og dennes Kone Johanne Pedersen in solidum tilsvare de af fornævnte Arrestanters Detention opstaaede Omkostninger samt  $\frac{6}{7}$  Dele af de ved Undersøgelsen og Actionen foranledigede Udgifter, og at Arrestanten Niels Christian Christensen in solidum med sin Kone Jensine Poulsen udreder Omkostningerne ved hans Detention samt  $\frac{1}{7}$  af disse, forsaavidt de ere opstaaede ved Undersøgelsen og Actionen. I Erstatning til Forpagteren af Terndrup Stampemølle Jens Christian Pedersen udrede endvidere Arrestanterne Peder Christensen Rold, Niels Jensen, Anders Pedersen, kaldet Bitte

Anders, Anders Pedersen, kaldet Thies Anders, og Arrestantinden Keline Mortensen ligeledes in solidum et Beløb af 145 Rd., og betaler derhos Arrestant Niels Jensen i Erstatning et Beløb af 4 Rd. 1 Mk. 8 ð til Farver H. P. Jacobsen i Aalborg. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Biborg Landsoverrettsdom af 22de August 1870: „De Tiltalte Wilhelm August Christiansen Mohr, Keline Marie Mortensen og Johanne Pedersen bør hensættes den Første til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og de to Sidstnævnte i Fængsel paa Band og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Tiltalte Wilhelm August Christiansen Mohr deeltager in solidum med Tiltalte Anders Pedersen, kaldet Thies Anders, og øvrige i Underrettsdommen nævnte erstatningspligtige Personer i Udredelsen af Erstatningen til Forpagter Jens Christian Pedersen af Terndrup Stampemølle, at Tiltalte Keline Marie Mortensens Andeel i denne Erstatning bestemmes til 10 Mk., samt at de Tiltalte Keline Marie Mortensen, Christen Sauer og Johanne Pedersen ifkun udrede den Første  $\frac{1}{28}$  og de to Sidstnævnte Een for Begge og Begge for Een  $\frac{1}{28}$  af Actionens Omkostninger for Underretten. Actionens Omkostninger for Overretten, hvorunder der tillægges Actor og Defensor sammesteds Procuratorerne Sfaacsen og Faber, i Salair hver 15 Rd., udredes af de Tiltalte Anders Pedersen, kaldet Thies Anders, og Wilhelm August Christiansen Mohr Een for Begge og Begge for Een, og bør de Tiltalte Keline Marie Mortensen, Christen Sauer og Johanne Pedersen in solidum med dem udrede den Første  $\frac{1}{28}$  og de to Sidstnævnte Een for Begge og Begge for Een  $\frac{1}{28}$  af disse Omkostninger. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven."

#### Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter Lovens 1—15—1 ikke kan komme i Betragtning, at Tiltalte Anders Pedersen efter den indankede Doms Afsigelse har tilbagekaldt de af ham afgivne Til-

staaelser, samt at der for Tiltalte Mohrs Vedkommende tillige bliver at tage Hensyn til Straffelovens §§ 48 og 49, og isøvrigt i Henhold til de i Dommen for de 4 for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde vil den, forsaavidt paaanket er, være at stabsæste, dog at der ikke her under Sagen bliver at paa-lægge de 2de førstnævnte Tiltalte Erstatning i Anledning af det paa Terndrup Stampemølle forøvede Tyveri.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør forsaavidt paaanket er ved Magt at stande, dog at den Anders Pedersen og Wilhelm August Christiansen Mohr paalagte Erstatning bortfalder. Advocaterne Hindenburg og Henriksen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Omkostningerne for Overretten fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik 9 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, tiltales Anders Pedersen, kaldet Thies Anders, for Tyveri og Hæleri, Stomager Wilhelm August Christiansen Mohr for at have tilskyndet Andre til Tyveri og givet Anvisning i saa Henseende saa og for Hæleri og anden Meddeelagtighed i Tyveri, samt Helene Marie Mortensen, Murer Christen Sauer og dennes Hustru Johanne Pedersen for Hæleri.

Ved Tiltalte Anders Pedersens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser:

1. I Forening med den i 1ste Instants medtiltalte Niels Peter Sørensen, kaldet Gudum-Peter, har Tiltalte en Nat i Januar Maaned f. A. forøvet et Indbrudstyveri hos Gaardmand Søren Pedersen Justesen i Soelberg, ved hvilken Leilighed de tilvendte sig enbeel Fødevarer, der beroede deels i Bestjaalnes Bryggers, hvortil de skaffede sig Afgang paa den Maade, at Gudum-Peter afløste den øverste Halvdeel af den indvendig med en Krog affuldede Bryggersdør, deels i Spisekamret ved Siden af Bryggerstet og deels paa Loftet, hvortil der fra Bryggerstet fører en Stige. Af de stjaalne Fødevarer, der af Bestjaalne ere ansatte til en Værdi af 20 Rd., fik Tiltalte en Ost og noget Smør og Gudum-Peter Resten. Bestjaalne har frasalbet Krav paa Erstatning.

(Sluttes i næste Nr.)

# Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup>. 40.

Den 13de Januar.

1871.

---

---

Anden ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 20de December.

Nr. 301.

Advocat Hindenburg

contra

1) Anders Pedersen ogsaa kaldet Thies Anders, 2) Wilhelm August Christiansen Mohr, 3) Christen eller Christian Sauer og 4) dennes Hustru Johanne Pedersen. (See forrige Nr.)

2. Den 18de April f. A. har Tiltalte frafjælet Forpagter Fangel paa Gudumlund endeel Skjorter og Lagener samt en Damast's Dug og omtrent 32 Alen Lærred, der laae paa Bleg i Vestjæalnes Have. De stjaalne Gjenstande bleve af Tiltalte og Gudum=Peter, der ikke selv havde villet deeltage i Udførelsen af Tyveriet, fordi han var kjendt paa Egnen, men hvem Tiltalte efter Aftale mødte senere samme Aften, bragte til Gudum=Peters Bolig og der deelte imellem dem. Endeel af det Stjaalne er bragt tilfæde under Sagen, dog tildeels spyet eller tilklippet til Børnetøj, og efterat være vurderet til 68 Rd. udleveret til Forpagter Fangel, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

3. Natten imellem den 2den og 3die Mai f. A. har Tiltalte ligeledes i Forening med Gudum=Peter begaaet et Indbrudstyveri i Bælum Kro, idet han efterat have opslukket et Vindue, hvori der manglede en Rude, steg bergjennem ind i det indenfor værende Spisekammer, medens Gudum=Peter blev udenfor, og her tilvænde sig endeel Fødevarer, der derpaa i en Sæk, der hang udenfor Kroen i et Træ, og som Tiltalte ligeledes tilvænde sig, bleve baarne til Gudum=Peters Bopæl, hvor de senere for største Delen ere fortærede. Vestjæalne, Kroeier S. S. Sørensen, der har ansat Verdien af det Stjaalne til omtrent 20 Rd., har imidlertid frafaldet Krav paa Erstatning.

4. Endvidere har Tiltalte Natten imellem den 21de og 22de April f. A. — som det efter Sagens Oplysninger maa antages, i Forening med en Per=

son ved Navn Ole Dlesen, der imidlertid har benægtet at have været beelagtig med Tiltalte i noget Tyveri — gjort Indbrud hos forhenværende Skolelærer Kjeld Sørensen i Smedie i den Hensigt at stjæle Penge. Efter Tiltaltes Forklaring paaviste Ole Dlesen Stedet, hvor Tyveriet skulde udføres, og efterat Tiltalte derpaa havde aabnet et Vindue ved med en Knibtang, han i dette Niemed havde medbragt, at frabække nogle Søm, hvormed Vinduet udenbifig var fastgjort, steg han ind gjennem Vinduet, medens Ole Dlesen blev staaende udenfor. Tiltalte forsøgte nu at faae et i Stuen hængende Skab, hvori han antog, at Kjeld Sørensen havde sine Penge gemte, løftet af det Spiger, hvorpaa det hang, men da der i det Samme blev Uro i Huset og Ole Dlesen klatte paa ham, tog han Flugten og fik ikke tilsendt sig Andet end en Hagelpung og et Krubthorn. Kjeld Sørensen har forklaret, at, da han, der sov i samme Stue, hvori Indbruddet foregik, vaagnede under dette og spurgte, hvad det var for Folk, der var kommet ind til ham, kom en Person hen til hans Seng, slog ham over Armen med en Stof og truede med at ville staae ham ihjel, dersom han ikke taug stille; men Tiltalte har benægtet Rigtigheden heraf. Den stjaalne Hagelpung er bragt tilstede under Sagen og udelveret Bestjaalne, der har vurderet begge de stjaalne Gjenstande til 4 Mk., men frafaldet videre Erstatningskrav.

5. 3 Forening med de i 1ste Instants medtiltalte Peder Christensen Nolsb og Anders Pedersen, kaldet Witte-Anders, har Tiltalte Matten imellem den 26de og 27de April f. A. begaaet et Indbrudstyveri paa Hovedgaarden Lindenborg. Efterat Tiltalte havde trykket en Nude itu i et af Contoirtvinduerne og aabnet dette, steg han, medens Peder Nolsb og Witte-Anders opholdt sig udenfor, igjennem Vinduet ind i Contoiret og opbrød ved Hjælp af en Harvetand en Vult, hvori der dog ingen Penge fandtes, hvormod han af de i Pulken liggende Gjenstande tilvendte sig en Mappe, en Tegnebog og en Barbeerkniv, der tilhørte Contoirist Møller. Da det imidlertid var nærved at blive Dag, og der desuden kom en Mand gaaende med en Hund, skyndte de sig bort. Mappen og Tegnebogen bleve, da Tiltalte havde forladt Contoiret, bortkastede i en Grøft, hvor de senere ere fundne i opstøt Tilstand, hvormod Barbeerkniven, som Tiltalte vil have givet til Peder Nolsb, der dog har benægtet at have faaet den, ikke er bragt tilstede. Bestjaalne har ansat Værdien af de ham frastjaalne Gjenstande til ialt 3 Rd., men frafaldet Krav paa Erstatning.

6. Paa Tilbageveien fra Lindenborg har Tiltalte og P. Nolsb frastjaalet Gaardmand Niels Andersen i Korup et Kalvefkind af Værdi 1 Rd. 2 Mk., der var udspilet paa Bestjaalnes Port og blev bragt hen til Tiltalte Mohr, som efter Tiltaltes og Peder Nolsbs Udfagn skal have solgt det, hvilket Mohr imidlertid har benægtet. Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning.

7. Matten imellem den 28de og 29de Mai f. A. har Tiltalte fra to Blegepladse i Nærheden af Hurup tilvendt sig to Stykker Lærred paa henholdsvis 20 og 30 Alen, der tilhørte det ene Huusmand Niels Pedersen af Ny-markshuus og det andet Aftægtsenke Else Jensdatter i Prægelund og havde en

Værbi af iagt omtrent 13 Rd. Endeel af det sjaaalne Værvæd er bragt tilstede under Sagen og ubleveret de Bestjaalne, der have strafaldet Krav paa videre Erstatning.

8. Fremdeles har Tiltalte Matten imellem den 17de og 18de Juni f. A. frafjaalet Detailhandler Hoppf i Storarben 6 Skjorter, der hang i Bestjaalnes Bontik, hvortil Tiltalte skaffede sig Udgang ved at ituslaae en Rude og astage Krogene, hvormed Binduet indvendig var lukket, hvorefter han ved at række Armen ind igjennem Binduet udtog Skjorterne. Disse ere bragte tilstede under Sagen og ubleverede Bestjaalne efter at være vurdere til 1 Rd. Stykket.

9. Endelig har Tiltalte vedgaaet, at han en Nat i Slutningen af April Maaned f. A. har været P. Nold og Bitte-Anders behjælpelig med at flytte en stor Deel Badmel, der efter Sagens Oplysninger var sjaalet af de to nævnte Personer i Forening med den ligeledes i 1ste Instants medtiltalte Niels Jensen ved et Indbrudstyveri i Terndrup Stampemølle Matten imellem den 26de og 27de Mars f. A. og nogle Dage efter var bleven skjult i en Skov. Badmelet blev fra Stoven haaret hen til en Gruusgrav paa Sjørup Hebe og nedgravet der, men har uagtet foretaget Eftersøgning sammesteds ikke været at finde, og Forpagteren af Stampemøllen, Jens Christian Pedersen, der af det hele ved det nævnte Tyveri bortsjaalne Parti Badmel, der maa antages at have udgjort 219 Alen, ikkun har erholdt ubleveret omtrent 70 Alen, har paaftaaet sig tilkjendt 145 Rd. i Erstatning for det Manglende. Tiltalte har nu vel villet gjøre gjældende, at han først ved Ankomsten til Sjørup Hebe blev af de to andre Personer gjort bekendt med, at Badmelet var sjaalet, men til dette Anbringende vil der efter Sagens Omstændigheder, og idet Tiltalte navnlig i ethvert Fald maatte formode, at de nævnte Personer ikke vare i lovlig Besiddelse af Badmelet, ikke kunne tages noget Hensyn. Forjaavidd Tiltalte tillige maa ansees at have erkjendt, at han og Gudum-Peter den Nat, da Tyveriet i Bælum Kro blev begaaet, havde begivet sig til Bælum for at gjøre Indbrud hos Provsten sammesteds, men efterat være komne hen til Præstegaarden, maatte opgive det paatænkte Tyveri, forbi der endnu var Lys tændt i et af Værelserne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold i denne Henseende, da han ikke ved Underretsdommen er anseet med Straf herfor og Sagen alene er indanket til Overretten efter hans Begjæring, og det Samme er ligeledes Tilfældet, forjaavidd Tiltalte er mistænkt for i December Maaned 1868 at have begaaet et Indbrudstyveri i Agentost.

Med Hensyn dernæst til Tiltalte Wilhelm August Christianen Mohr, da er det ved denne Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han, der stod i usie Forbindelse med flere af de i denne Sag indvillede Personer, navnlig med Thies Anders, Peder Christensen Nold og Bitte-Anders, paa forskjellig Maade har været meddeeltig i en Deel af de Forbrydelser, der have været Gjenstand for Underfølgelsen i nærværende Sag, idet han deels har givet Anvisning paa forskjellige Steber,

hvor der kunde begaaes Tyveri, og opfordret de Vedkommende til at begaae Tyverier samt underrettet dem om, hvorledes Tyverierne bedst kunde udføres, deels har forsynet dem med Midler til Tyveriernes Udførelse og deels har taget Deel i Udbytten. Tilstalte har saaledes givet Thies Anders Anviisning paa det ovenfor omhandlede Tyveri i Bælum Kro, idet han har talt til Thies Anders om, at der var Jøbevarer at tage der; han har, Dagen førend det ovenfor under Nr. 4 ommeldte Indbrudstyveri i Smedie sandt Sted, hentet Ole Olesen — der havde Arbeide i Nærheden af Tilstaltes Bolig, og som, efter hvad der var Tilstalte bekendt, var godt kendt i Smedie og saaledes kunde give Anviisning paa Leiligheden hos Kjelb Sørensen — hjem til sig, hvor Thies Anders var tilstede, i den Hensigt, at denne, med hvem Tilstalte tidligere havde talt om, at der formeentlig kunde tages Penge hos Kjelb Sørensen, og Olesen skulde begaae det ommeldte Tyveri, hvorefter den nærmere Aftale om Tyveriet blev truffet, ligesom han for at gjøre Thies Anders usjendelig, dersom han skulde blive overrasket under Udførelsen af Tyveriet, laante denne Tilstalte sin Skindtrøie og Hat. Endvidere har Tilstalte givet P. Nold Anviisning paa det ovennævnte Indbrudstyveri paa Lindenborg og meddeelt ham, ad hvilken Vej han skulde gaae til Gaarden, og hvor Contoirtet var beliggende, ligesom han ogsaa har henledet Peder Nolds Opmærksomhed paa Terndrup Stampemølle og opfordret ham til at gaae derned for at see sig om efter Leilighed med Tilspjende, at der ingen var i Møllen om Natten, og at der heller ikke var nogen Hund. Tilstalte har tillige vedgaaet, at han har anvist Thies Anders og Peder Nold Præstegaarden i Bælum og Thies Anders Herredscantoirtet paa Nørgaard som Steder, hvor der kunde stjæles Penge, idet han nærmere har bestrevet, hvor der paa disse to Steder maatte antages at være Penge beroende, at han af Thies Anders har saaet noget af det paa Gudumkund stjaalne Stykke Lærred, der er blevet syet til Linned, som er bragt tilstede under Sagen og vurderet til 2 Rd. 3 Mk., samt at han en Tid har havt det af Thies Anders og Peder Nold i Rorup stjaalne Kalveskind i Bevaring for Thies Anders, hvem han efter sin Forklaring senere laante en Sæk til at bære det bort i, medens derimod Thies Anders og P. Nold have udsagt, at Tilstalte har solgt Skindet. Vel har Tilstalte under et senere Forhør benægtet at have vidst, at det Stykke Lærred, han fik af Thies Anders, var stjaalet, ligesom han i en Skrivelse til Overretten iudeels har tilbagekaldt sine under Sagen afgivne Tilstaaelser, men hertil vil der efter D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages, idet disse i det Væsentlige ere bekræftede ved Alt, hvad der isvrigt er oplyst under Sagen. Tilstalte har endvidere erkjendt, at han har opfordret Peder Nold til at stjæle noget paa Tinghuset i Bælum opbevaret Faarekjød, hvilket Tyveri imidlertid maa antages ikke at være kommet til Udførelse, idet Tilstalte senere vil have sendt Bud til Peder Nold, at han ikke maatte tage Kjød, og at han en Tid har havt i Bevaring for Thies Anders nogle Sølsfeer, som Tilstalte antog for at være stjaalne, ligesom Tilstalte ogsaa navnlig af P. Nold har været sigtet for Medvirkning til forskjellige andre Tyverier, hvad Tilstalte imidlertid har benægtet, men da han ikke i disse

Henseender ved Underrettsdommen er anseet med Straf, og Sagen for hans Vedkommende alene er indanket efter hans Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Begne, bliver der ikke Spørgsmaal herfor Dettens om Tiltaltes Forhold i saa Henseende.

Paa samme Maade er det for Tiltalte Neline Marie Mortensens Vedkommende godtgjort, at hun af det ved Tyveriet paa Terndrup Stampemølle stjaalne Bammel har modtaget et Stykke, som hun har benyttet til deraf at sje et Skjørt, uagtet hun vidste, at Bammel var stjaalet . . . . .

Det ommeldte Skjørt, som Tiltalte var isjort ved sin Anholdelse, er vurderet til 1 Rd. 4 Mk. . . . .

Hvad endelig angaaer de Tiltalte Christen Sauer og Johanne Pedersen, da er det for deres Vedkommende paa samme Maade godtgjort, at de i to forskjellige Gange have af Thies Anders, der er Tiltalte Sauers Morbroder, modtaget de to ved Hurup stjaalne Stykker Lærred, 5 af de ved Tyveriet i Storarben stjaalne Skjorter samt af det paa Gudumlund stjaalne Linned 3 Skjorter og Halvdelen af Dugen, og Tiltalte Johanne Pedersen har tilstaaet, at Thies Anders, da han første Gang var hos hende, fortalte hende, at han havde stjaalet de 3 Skjorter og den halve Dug paa Gudumlund, samt at hun ogsaa vidste, at de øvrige Gjenstande, hun modtog, vare stjaalne Koster, men ikke, hvor de vare tagne, ligesom Tiltalte Sauer ogsaa har vedgaaet, at han vel kunde tænke sig, at det var stjaalne Ting, som Thies Anders havde bragt.

Tiltalte Anders Pedersen, der er født i Aaret 1821, har tidligere, foruden i 1836 at være straffet med Niis for Tyveri og i 1866 ifkun at være frikendt for Actors videre Tiltale i en mod ham for Tyveri anlagt Sag, været anseet ved Høiesherets Dom af 11te Mai 1842 efter Frdn. 11te April 1840 § 12 2det Led med Fæstningsarbejde i 6 Aar, ved Garnisons-Krigsretsbdom af 12te November s. A. efter samme Frdn.s §§ 12 og 14 med Raskphuusarbejde i 12 Aar, hvilken Straf dog ved fgl. Resolution af 25de s. M. blev nedsat til 8 Aar, samt ved Mariager Kjøbstads Exrateretsdom af 11te Marts 1868 efter Straffelovens § 228 cfr. § 61 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage . . . . .

Tiltalte Johanne Pedersen, der er født i Aaret 1842, har tidligere isølge Høllum-Hindsted Herreders Exrateretsdom af 13de Januar 1858 været straffet for Tyveri med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, hvorimod de Tiltalte Wilhelm August Christiansen Mohr og Christen Sauer, af hvilke den Første er født i Aaret 1821 og den Sidste i Aaret 1846, ikke tidligere have været tiltalte eller straffede. De Tiltalte ville saaledes nu for deres ovenomhandlede Forhold være at ansee, Anders Pedersen efter Straffelovens § 230, tilbeels sammenholdt med §§ 47, 54 og 229 Nr. 4, samt efter § 238, Wilhelm August Christiansen Mohr efter § 52 cfr. § 229 Nr. 4 og efter § 238, Neline Marie Mortensen, Christen Sauer og Johanne Pedersen efter § 238, hvorved for sidstnævnte Tiltaltes Vedkommende bemærkes, at den hende



i 1858 for Tyveri overgaaede Dom i Møbsfør af Bestemmelsen i § 61 ikke vil kunne tillægges Gjentagelsesvirkning, idet den er overgaaet hende, førend hun havde fyldt sit 18de Aar, og der derhos, efterat den hende ved bemeldte Dom idømte Straf var udsaaet, maa antages at være forløbet over 10 Aar, førend hun gjorde sig skyldig i det Forhold, der er Gjenstand for nærværende Sag. For de Tiltalte Anders Pedersen og Christen Sauer findes Straffen ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthuusarbejde i 8 Aar for den Første og til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage for den Sidste, og for de Tiltalte Wilhelm August Christiansen Mohr, Reline Marie Mortensen og Johanne Pedersen findes Straffen passende at kunne bestemmes for den Første til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og for hver af de to Sidstnævnte til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage."

---

**Onsdagen den 21de December.**

Nr. 75. Enkefru **A. Tørgesen** med Lovværgje Kjøbmand **S. Th. A. Thomsen** og Kjøbmand **B. Fischer** som Værgje for afdøde Kjøbmand **N. P. Tørgesens** umyndige Børn  
(Advocat Broch)

contra

Kjøbmand **Sveinbjørn Jacobsen** (Sngen),  
betræffende Spørgsmaalet om Indstævntes Hustru Andrea Petrea Theresia Jacobsens Ret til at tage Arv i afdøde Kjøbmand N. P. Tørgesens Bo.

Reikiavik Kjøbstads Skifterets Decision af 8de October 1868:  
„Therese Tørgesen, gift Fru Sob. Jacobsen, bør være arveberettiget efter afdøde Kjøbmand N. P. Tørgesen i Lighed med afdøde Kjøbmand Tørgesens øvrige Børn.“

Den islandske Landsoverrets Dom af 8de Februar 1869:  
„Den indankede Skifteretsdecision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger hæves.“

**Høiesterets Dom.**

Følge de af Citanterne tilveiebragte, i den indankede Dom nævnte Beviisligheder i Forbindelse med, at Indstævnte, som ikke har angivet, at han er ude af Stand til at fremstaffe sin Hustrus Daabsattest, har unbladt at fremlægge denne, uagtet han dertil gjentagne Gange af Citanterne har været opfordret, maa det antages, at Indstævntes Hustru er identift med den Person, der

efter den af dem fremlagte Daabsatteft er født i Maret 1826 og Datter af afdøde Kjøbmand N. P. Tørgesens første Kone i hendes tidligere Egteffab, altsaa Kjøbmand Tørgesens Stebbatter. Som Følge heraf vil hun, uden at det kan komme i Betragtning, at Kjøbmand Tørgesen i sit Testament har udtrykt sig, som om hun havde Afgang til at arve ham ab intestato, efter Citanternes Paaftand være at kjende uberettiget til at tage Arv efter ham, idet derhos bemærkes, at, forsaavidt der har været reist Spørgsmaal om, hvorvidt hun, naar hun ansees som Stebbatter af Testator, af ham har erholdt udbetalt Alt, hvad der tilkom hende som Arv efter hendes Forældre, kan dette Spørgsmaal, der ikke har været fremsat for Executorerne i Boet, ikke her blive at afgjøre.

Processens Omkostninger baade for Overretten og for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret: -

Indstævntes Hustru Andrea Petrea Theresia Jacobsen bør være uberettiget til at tage Arv efter afdøde Kjøbmand N. P. Tørgesen. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Ved Landsoverretsstævning af 18de October s. A. indankede Bedkommende en af Keikjavik Kjøbstads Skifteret under 8de s. M. i Stervboet efter afdøde Kjøbmand her af Byen Robert Peter Tørgesen affagt Decision, der gaar ud paa, at Therese, gift Fru Sv. Jacobsen, bør være arveberettiget efter afdøde Kjøbmand N. P. Tørgesen i Lighed med hans øvrige Børn.

Paa Skiftet efter førnævnte Kjøbmand Tørgesen fremstod nemlig Entens Adværg i Forening med de umyndige Børns Værg med den Paaftand, at den ene af Arveladerens Døttre af første Egteffab Therese Tørgesen, gift med Kjøbmand Sv. Jacobsen, ikke var en Datter af afdøde Kjøbmand Tørgesen, saaledes som hun her uafbrudt er bleven anset for, men derimod en Datter af Kjøbmand Tørgesens første Kone i hendes Egteffab med en Sthyrmand Linnert og altsaa ifkun en Stebbatter af Kjøbmand Tørgesen og sølgelig ikke berettiget til som saadan at tage Arv efter ham.

Til Begrundelse af denne deres Paaftand fremlagde de paa Skiftet:

1. En Daabsatteft, i hvis Følge Andrea Petrea Theresia Linnert, Datter af Sønbrulleret Andreas Nielsen Linnert og Hustru Johanne Cathrine født

Wedel, er født den 17de Februar 1826 og døbt i Frue Kirke i Kjøbenhavn den 11te Juni s. A.

2. Vaccinationsattest for Andrea Petrea, Datter af afdøde Styrmand Lindner, dateret Kjøbenhavn den 16de Mai 1827.
3. En Dødsattest fra Spindrukkeringscontoiret i Kjøbenhavn af 18de Marts 1828, hvorefter Spindrukkeret Andreas Nielsen Lindnert er død i Altona den 30te Juli 1826.
4. En Udskrift af Reikiavik Domkirkes Ministerialbog, ifølge hvilken Andrea Petrea Theresia Tørgesen, Datter af Factor N. P. Tørgesen, er bleven confirmeret i Maret 1841 i en Alder af 15 Aar samt i Maret 1845 gift med Kjøbmand Sv. Jacobsen, 20 Aar gammel.

Ligesledes have de endvidere for Overretten med Modpartens Samtykke fremlagt:

5. En Udskrift af den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommissionens Forseglings- og Behandlingsprotocol, hvorved de [af] afdøde Matros Andreas Nielsen Linnert efterladte Eiendele bleve den 11te April 1828 ublagte og ekstraherede til hans Enke Johanne Cathrine Linnert, født Wedel, med hvem hun [han] da havde 2 umyndige Børn, og
6. en Attest, udstedt af Meelhandler J. C. Tørgesen og Urtekrammer E. F. Hillebrandt i Kjøbenhavn, der gaaer ud paa at bevidne Identiteten af Theresie Linnert og Theresie, Kjøbmand Jacobsens nuværende Hustru; men da denne Attest ikke er beediget, og Modparten har modsagt dens Beviidskraft, saa kan der ikke uagtet [uoget?] videre bygges paa Samme.

Naar man nu paa den ene Side bemærker, saaledes som det er blevet fremhævet i Skiftedecisionen, at det ikke sees af den fremlagte Attest af Reikiavik Domkirkes Ministerialbog, hvorvidt nogen Daabsattest har været produceret ved Theresie Tørgesen, Kjøbmand Sv. Jacobsens nuværende Hustrus Confirmation eller Ægtevielse, eller hvorpaa den der ansøgte Alders Angivelse støtter sig, og paa den anden Side seer hen til, at det maa ansees for notorisk, som bemærket i Skiftedecisionen, at der i al den lange Række af Aar, som Kjøbmand Tørgesen opholdt sig her i Reikiavik, aldrig før end nu paa Skiftet efter ham er bleven reist nogensomhelst Tvivl om, at Kjøbmand Jacobsens Hustru var en Datter af Kjøbmand Tørgesen og hans første Kone, der var Enke efter Styrmand Lindner — at hun bestandig har benyttet Navnet Tørgesen og er saaledes endvidere bleven confirmeret og gift som en Datter af Kjøbmand Tørgesen, og endelig at Kjøbmand Tørgesen selv, der, som bekendt, var en meget fornuftig Mand, i sit Testament af 11te November 1864 ikke blot udtrykkelig kalder hende for sin Datter, men endog ligefrem forudsætter, at hun som saadan bør tage Arv efter ham ligemed sin anden Datter af samme Ægtefælle, nemlig Anna Tørgesen, saa maa Landsoverretten ganske tiltræde den af Skifteretten antagne Anskuelse, at Identiteten af den i de fremlagde Attester omtalte Theresie, vegelevis benævnet Linnert, Lindner eller Lindnert, og Theresie Tørgesen, Kjøbmand Sv. Jacobsens nuværende Hustru, ikke tilstrækkelig er bleven beviist, hvilket som sagt vil aabenbarligen staae i

Strid med saavel selve afsøbe Kjøbmand Tørgesens udtrykkelige Udsagn som, hvad der hele Tiden uimodsagt er blevet antaget og offentlig constateret, hvorfor den indankede Stiftedecision vil være at stadfæste.“

Nr. 311.

Advocat Henrichsen  
contra

**Birgithe Kirstine Jørgensen**, Madsens Enke,  
(Defensor Liebe ved Klubien),

der tiltales for Bedrageri.

Svendborg Kjøbstads Extraretsdom af 5te Juli 1870: „Tiltalte Klobsmager J. Madsens Enke, Birgithe Kirstine Madsen, bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Saa bør hun og at udrede i Erstatning til Smedemester N. Husom 44 Rd. samt betale alle af denne Sag lovligt flyvende Omkostninger, derunder Salair til Actor Procurator Hansen 5 Rd. og til Defensor Procurator Wilhelm 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste November 1870: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Christensen og Westrup for Overretten betaler Tiltalte Birgithe Kirstine Jørgensen, Klobsmager Madsens Enke, af Svendborg 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udbviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes efter de oplyste Omstændigheder at kunne henføres under Straffelovens § 256, og hendes Straf herefter vil være at bestemme til simpelt Fængsel i 4 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Birgithe Kirstine Jørgensen, Madsens Enke, bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger

bør Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Omstændighederne ved nærværende fra Svendborg Kjøbstads Extraret indankede Sag, hvorunder Birgithe Kirstine Sjørgensen, Klobsemager Madsens Enke, af Svendborg tiltales for Bedrageri, ere ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse og det isøvrigt Dølyste følgende: Ved et den 19de April s. A. udstedt og den 26de s. M. tinglæst Pantebrev gav Tiltaltes afdøde Mand Smedemester A. S. Husom for et Huusleiekonv af 50 Rd. Underpant i alt sit eiende Subbo af alle Slags, deriblandt forskjellige specificerede Effecter. Om denne Pantesætning var Tiltalte vidende strax fra dens Stiftelse, skjøndt hun ikke bestemt vil have vidst, at den omfattede alle Effecterne, men desuagtet har hun — som ved Mandens Død i Juli Maaned s. A. var kommen i Besiddelse af Boet, idet Skifteretten antog, at der Intet fandtes i samme, der kunde være Gjenstand for Stifte — deels solgt deels pantsat den største Deel af Boet og forbrugt det derved Indkomne uden at betale Pantnaverens mere end 6 Rd. af hans Forbring. Til Undskyldning herfor har hun paaberaabt sig, at han havde erklæret hende, at han ikke selv ønskede at realisere Boet, men overlod det til hende at foranstalte det, men da Tiltalte har indrømmet Rigtigheden af Pantnaverens Forklaring om, at hans Samtykke hertil var betinget af, at hun af Realisationssummen dækkede ham for hans Tilgodehavende, skjøndt hun vel ikke har villet indrømme, at han betingede sig, at Realisationen skulde skee ved Auction, kan hun ikke ansees at have været berettiget til at sælge Effecterne saaledes som skeet er, og i hvert Tilfælde har hun været uberettiget til at anvende til eget Brug de ved Salget indkomne Beløb, som hun ikke har kunnet erstatte Husom, saavel som til at foretage Pantesætning af Effecterne. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 24de September 1827 og ikke findes forhen straffet, ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 253 med en Straf, der passende findes fastsat til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Da Dommens Bestemmelser om den Husom tilkjendte Erstatning og om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.“

---

Nr. 329.

Advocat Heinrichsen  
contra

**Christine Jensine Pedersen** (Defensor Levinson),  
der tiltales for Tyveri og Deelagtighed i Tyveri og i Bedrageri.  
Criminal- og Politirettens Dom af 26de November 1870:

„Arrestantinden Christine Jensine Pedersen og Tiltalte Ane Marie Cathrine Petersen bør straffes, Arrestantinden med Forbedrings- huusarbejde i 1 Aar og Tiltalte med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør og Tiltalte udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bloch og Meyer, med 6 Rd. til hver, dog saaledes at Arrestantinden deraf in solidum med hende tilsvarer  $\frac{2}{3}$ . At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Christine Jensine Pedersens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret: Criminal- og Politiretens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Arrestantinden Christine Jensine Pedersen for Tyveri, Declagtighed i denne Forbrydelse og i Bedrageri og mod Tiltalte Ane Marie Cathrine Petersen for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag er det beviist ved deres egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser, at de efter foregaaende Overenskomst om at begaae Tyveri til fælles Fordeel have afvigte 20de September af en den da hos dem boende Slagtersvend Heymanns Hustru Anna Sophie Michelsen tilhørende, i deres fælles Bærelse berovende Pafke sjaalet 3 Buggelagener, 1 Dug og 1 Kjolesliv, i det Hele af Værdi 1 Rd. 8 f, hvilke Gjenstande Arrestantinden udtog af bemeldte Pafke og derefter pantsatte for 1 Mk. 8 f, som de deelte; at Tiltalte den 27de samme Maaned har alene af fornævnte Pafke sjaalet en Nattrøje og et Gardin, tilfammen vurderede til 3 Mk., og at Arrestantinden efter Tiltaltes Anmodning har pantsat de sidstnævnte Gjenstande og modtaget en Deel af de derved tilveiebragte Penge, uagtet hun forinden var bekendt med, at de vare erhvervede ved Tyveri, og endeligen at Tiltalte uden Tjenestepige Karen Margrethe Hansens Vidende og Billie har den 19de August d. A. ved Arrestantinden ladet pantsætte noget til 2 Rd. vurderet Tøi, som Karen Margrethe Hansen havde betroet hende til Istand- sættelse, og at Arrestantinden har udsørt den sidstnævnte Pantsætning, uagtet hun vidste, at Tøiet tilhørte fornævnte Tjenestepige og pantsattes uden dennes Vidende og Samtykke.

Forsaavidt angaaer Arrestantindens Declagtighed i det ommeldte be- dragelige Forhold, findes hun, der er født den 5te Januar 1847 og senest anført ved denne Rets Dom af 3die September indværende Aar efter Straffe-

lovens § 230 1ste Led med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, ikke at kunne paasføres noget Strafsansvar ved en i Medfør af bemeldte Lovs § 61 [§ 64] idømt Tillægsstraf, idet den Straf, som hun ved fornævnte Dom blev ifjendt, ikke skjønnes at kunne være bleven strengere, hvis hun ved samme Dom ogsaa var bleven straffet for bemeldte Forbrydelse.

For de iøvrigt ovenomhandlede Forhold ville Arrestantinden og Tiltalte . . . . . være at ansee efter foransførte Lov, Arrestantinden efter § 231 1ste Led og efter § 238 jfr. § 241 1ste Led som for 3die Gang begaaet Væleri, og Tiltalte efter § 228 jfr. tildeels § 54 og efter § 253, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestantinden til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og for Tiltalte til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage."

Nr. 299.

Advocat Hansen

contra

**Erine Marie Frederiksen** (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for at have ombragt sit Varn.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraretsdom af 22de Juli 1870: „Arrestantinden Erine Marie Frederiksen bør straffes med 8 Aars Tugthuusarbejde samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Blocksøfs 8 Rd. og til Defensor Procurator Jørgensen 5 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærb efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 25de October 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Westrup og Herforth, betaler Arrestantinden Erine Marie Frederiksen 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

#### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbanteede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birk's Etraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Trine Marie Frederiksen for at have ombragt sit Barn.

Efterat der den 28de Mai d. A. i en Tørvegrav paa Gravesømoose i Nærheden af Uggeløse var fundet Levninger af et spædt Barns Lig samt nogle Rester af Børnetøi m. M., faldt Mistanken om den her formeentlig foreliggende Forbrydelse paa Arrestantinden Trine Marie Frederiksen, som paa den Tid havde Ophold i Kjøbenhavn. Vedkommende Politimester henvendte sig derfor til Politiet i Kjøbenhavn, og til en her den 2den Juni optagen Rapport afgav hun en detailleret Forklaring, hvorunder hun indbrømmede at have i August 1868 nedfænket Liget af et af hende 14 Dage ferinden udenfor Uggeløse født Barn i bemeldte Mose, men vedholdende benægtede selv at have dræbt Barnet, som derimod var dødt af Sygdom undervejs, da hun begav sig fra Kjøbenhavn til Uggeløse, og da hun Dagen efter, den 3die Juni, blev fremstillet i Criminals- og Politiretten, ratihaberede hun denne saaledes til Rapporten afgivne Forklaring og blev belagt med Arrest.

I toende den 8de og 9de s. M. optagne Forhør tilbagefaldte hun hiin Forklaring og forklarede nu, at hun, efter i Slutningen af 1867 at være bleven besvangret af en Medtjener og den 7de August 1868 ved Assistance af en Jordemoder at have født et Pigebarn, et Par Uger efter dets Fødsel begav sig i den Hensigt at besøge sin Moder paa Uggeløse Mark og at saae sin gifte Søster i Lunge til at modtage Barnet, fra Kjøbenhavn paa Veien hertil. Efterat være kommen til Søborghuus Kro fattede hun, svækket og udmattet ved saa kort efter sin Nedkomst at have gaet den lange Vej samt fortvivlet over sin forladte Stilling og over at vandre om paa Landeveien, den Tanke at stille Barnet ved Livet. I dette Niemed tog hun Barnet, som hun hidtil havde baaret paa Armen, og lagde det ved sit venstre Bryst saaledes, at dets Hæse og Mund laa op imod hendes Hjole og dækkedes deraf; uden om Barnet holdt hun et Schawl og uden om det Hele et Overstykke, hun var iført, idet hun trykkede Barnets Hoved saa stærkt imod sit Bryst, at hun antog, at det ikke kunde aande, og i den bestemte Hensigt, at det skulde kvæles. I et halvt eller heelt Dvarteer holdt hun det saaledes, idet hun fortsatte Veien igjennem Bagsværd, uden at mærke nogen Bevægelse hos det. Paa den anden Side af Bagsværd ved Hareffov satte hun sig ned og tog Barnet frem, som hun antog maatte være dødt, da det intet Livstegn gav fra sig og var ganske mørkt i Ansigtet. Hun gik nu videre, indtil hun naaede den Tørvegrav, hvor Liget senere blev fundet; her indsvøbte hun det i det Børnetøi, hun medførte, og i noget Linned, indenfor hvilket hun anbragte en stor Steen, og nedfænkede det derpaa i et Mosehul. Hun har tilføjet, at hun ikke tidligere havde havt nogen Tanke om at dræbe Barnet, men at denne først opstod hos hende paa Landeveien, umiddelbart førend hun udførte Gjerningen.

Efterat Sagen derpaa til videre Behandling og Paakjendelse var tilfjættet Kjøbenhavns Amts nordre Birk som forum delicti, ratihaberede Arrestantinden under trende her den 2den, 5te og 9de Juli optagne Forhør sin inden



Kjøbenhavns Criminals og Politiret afgivne Tilstaaelse, og blev hun, der er født den 8de Mai 1840 og ifølge Frederiksborg Birkets Extraretsdom af 20de December 1862 for Hæleri og Forfalskning af Stubbsmaalsbog er anset med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved den nu indankede den 22de Juli sidstelehen affagte Dom anset efter Straffelovens § 186 med 8 Mars Lughuusarbejde.

Senere har imidlertid Arrestantinden, der havde begjært sig paany fremstillet for Retten, i tvende ved Kjøbenhavns Amts nordre Birkets Politiret den 25de og 26de Juli optagne Forhør erklæret den af hende i Kjøbenhavns Criminals og Politiret afgivne Tilstaaelse for usand og fremtvungen af vedkommende Forhørsdommer, idet denne er vedbleven at paastaar, at hun havde dræbt sit Barn, og idelig forlangte, at hun skulde sige Ja dertil, samt lovede hende, at hun i saa Fald snart skulde komme paa fri Fod. Idet hun saaledes tilbagefaldt den afgivne Tilstaaelse, forklarede hun nu, at, da hun med Barnet var naaet til Hærestoven Kl. 6 om Estermiddagen, tog hun det frem for at give det Die, men da det ikke vilde patte, lagde hun det ned paa Sorden ved Siden af sig og faldt selv i Søvn; omtrent 4 Timer derefter vaagnede hun, og var Barnet, som alt paa Veien var blevet sygt af den stærke Regn og Blæst, da dødt, stift og koldt. Først den følgende Dag, efterat hun havde bragt Matten mellem nogle ved en Gaard staaende Sædstakke, fortsatte hun Veien gjennem Uggeløse, i Nærheden af hvilken By hun, som tidligere forklæret, nedsenkede Barnets Liig i et Mosehul.

Endnu bemærkes, at Arrestantinden, tilspurgt af Underdommeren, hvorfor hun for Birkets Politiret flere Gange havde vedtaget den afgivne Tilstaaelse som sand, har svaret, at hun troede, at hun skulde gjøre dette, at hun isøvrigt alt tidligere havde besluttet at fremkomme med sin nu givne Forklaring, at hun ved sin første Fremstilling for Birkets Politiret ogsaa begyndte at yttre sig i denne Retning og kun paa Forehold af Dommeren vedtog Tilstaaelsen, men nu ikke længere kunde bære det paa sin Samvittighed ikke at have sagt, hvorledes det virkelig er gaaet til. Underdommeren har attesteret Rigtigheden af, at Arrestantinden strax ved sin første Fremstilling for Retten fremkom med nogle Antydninger, der lode formode, at hun vilde tilbagefalde Tilstaaelsen, der var afgiven i Kjøbenhavns Criminals og Politiret, men at hun, da Dommeren foreholdt hende, at hun ved en saadan Fremgangsmaade vilde skade sin Sag, strax ophørte med Ytringer herom.

Overretten skjønner dog ikke, at der efter hvad der foreligger kan blive Tale om imod Bestemmelsen i L. 1—15—1 at tillægge Arrestantindens Tilbagefaldelse af hendes Tilstaaelse nogen Vægt, i hvilken Henseende det her bemærkes, at vedkommende Forhørsdommer ved Criminals og Politiret i en af ham paa Foranledning af Overretten til Retsprotocollen afgiven, af Protocolføreren og Retsvidnet tiltraadt Erklæring har udtalt, at han ikke har anvendt nogen som helst Tvang mod Arrestantinden, ligesom han heller ikke har givet hende Løfte om eller Udsigt til, naar hun afgav Tilstaaelse, at komme paa fri Fod.

Da nu den hende ved den indankede Dom tilsmundne Straf efter Omstændighederne findes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, i det Hele være at stadfæste."

Nr. 330.

Advocat Hansen  
contra

**Johan Carl Rindt** (Defensor Klubien),

der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods, Løsgænger og Betleri.

Viborg Kjøbstads Extraretsdom af 12te October 1870: „Arrestanten Johan Carl Rindt bør hensettes i Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor Overretsprocurator Morville 5 Rd. og til Defensor Overretsprocurator Faber 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 21de November 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Jsaacsen og Fasting, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd Loven.“

### Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Hansen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Johan Carl Rindt for ulovlig Omgang med Hittegods, Løsgænger og Betleri.

Tiltalte har erkjendt, at han i Tidsrummet mellem den 19de Juni d. A., da han forlod sin Tjeneste paa Christiansholt, hvor han af Fattigvæsenet i Randers var anbragt, og den 7de September, da han blev anholdt i Viborg, har vandret omkring i Aalborg og Viborg Amter, uden at han under denne sin Omstreifen har havt eller søgt nogen Arbejdsfortjeneste, med Undtagelse af, at han, der oprindelig er Slagtersvend, af og til har havt en Dags Arbejde

hos Bønderne ved Slagting eller Høstarbejde, medens han isøbrigt har skaffet sig det Fornødne til sit Underhold ved Væleri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det endvidere godtgjort, at han, efterat han den 7de September d. A. i en Gade i Viborg havde fundet en til 9 Mk. vurderet Guldbrosche, har undladt at oplyse den og samme Dag solgt den til en Tjenestepige, hvem han dog forud underrettede om, at han havde fundet den, for 3 Mk. Da bemeldte Brosche er bleven Eierinden udeleveret, er der under Sagen ikke Spørgsmaal om Erstatning.

For sit ovenansførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1823 og oftere har været straffet for Væsgængeri og Væleri, senest ifølge Overrettens Dom af 6te September f. A. med Tvangsarbejde i 120 Dage, være at ansæe efter Straffelovens § 247 og Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 5, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, være at stadfæste."

### Torsdagen den 22de December.

Nr. 319.

Advocat Hansen

contra

**Carl Christian Møller** (Defensor Liebe ved Nellesmann),  
der tiltales for Tyveri og Væsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te November 1870:  
„Arrestanten Carl Christian Møller bør straffes med Forbedrings-  
huusarbejde i 18 Maanedes samt ubrede denne Actions Omkost-  
ninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne  
Smith og Winther, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under  
Afbærd efter Loven.“

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde  
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at  
stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og  
Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd.  
til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.)

# Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup>. 41.

Den 20de Januar.

1871.

---

---

Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 22de December.

Nr. 319.

Advocat Hansen

contra

Carl Christian Møller (see forrige Nr.).

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Carl Christian Møller, der er født den 7de April 1845 og tidligere blandt Andet anseet ved denne Rets Dom af 25de September forrige Aar efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned, hvori var indbefattet den Straf, som han endvidere havde forskyldt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Bettleri, samt ved en inden samme Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 11te Juli dette Aar affagt Dom efter sidstansførte Lovbestemmelse med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 30 Dage, er under nærværende med ham for Tyveri og Løsgænger anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have den 17de August dette Aar frastjaalet Arbejdsmand Carl Christian Dvner et Par Beenklæder og et Par Sko, tilfammen af Værdi 3 Rd. 3 Mk., samt at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 12te sidstnævnte Maaned under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold ved ikke fra den 15de næstefter indtil den 11te October sidstleden, da han anholdtes under denne Sag, at have meldt sig ved bemeldte Protocol for at bevise lovligt Erhverv.

Som Følge heraf vil Arrestanten nu blive at dømmes deels efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, deels efter § 1 i den ovenommeldte Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen at kunne under Et bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned.

Nr. 24. Proprietair **Peder Madsen Friis** (Advocat Henrichsen),  
contra

**Kjøbenhavns Amts nordre Virks Skifteret**, som behandler Boet efter afd. Gaarbeier **Mads Petersen Friis** (Ingen),  
betræffende Tilbagebetaling af 2700 Rb.

Kjøbenhavns Amts nordre Virketings Dom af 17de Juni 1868:  
„Indstævnte, Gaarbeier Peder Madsen Friis, bør for Tiltale af Citanten, Skifteretten, der behandler Boet efter afdøde Gaardeier Mads Petersen Friis, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det under Sagen fremlagte af Indstævnte den 13de Marts 1858 udstedte Gjældsbeviis er skrevet paa ustemplet Papir.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 24de Mai 1869: „Indstævnte Gaarbeier Peder Madsen Friis bør til Citanterne, Kjøbenhavns Amts nordre Virks Skifteret, der behandler Boet efter afdøde Gaarbeier Mads Petersen Friis, betale de paastævnte 2700 Rb. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 3die August 1867 indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, og hvortil føies, at det er ubestridt, at Citanten af sin Fader har modtaget den omtvistede Deel af Afsløsningssummen med fuldt Kjendskab til de Forpligtelser, Faderen med Hensyn til denne Sum havde paataget sig ligeoverfor den yngre Søn, samt at Declarationen af 17de Marts 1867 efter dens eget Indhold ikke, som af Citanten paaستاet, kan tjene til Beviis for, at hans Fader skyldte ham 2700 Rb. og derfor havde været berettiget til den skete Udbetaling, vil Dommen være at stadfæste, idet endnu bemærkes, at den af Citanten tidligere nedlagte subsidiaire Paastand om en Afkortning af 500 Rb. i det omtvistede Beløb er frafalden for Højesteret.

#### Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rb.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Citanterne, Njøbenshavns Amts nordre Birks Skifteret, der behandler Boet efter afdøde Gaardeier Mads Petersen Friis, paaante under nærværende Sag en ved bemeldte Birkeret den 17de Juni s. A. affagt Dom, hvorved Indstævnte, Gaarbeier Peder Madsen Friis, der var søgt af Citanterne til at betale 2700 Rb. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Dato af Sagens Foretagelse i Forligelsescommissionen og Sagens Omkostninger skadesløst, er frifunden for Citanternes Litalte og Processens Omkostninger ophævede, idet Citanterne herfor Retten have gjentaget deres Paastrand, medens Indstævnte, der, ved Underretten paaisted sig frifunden, i alt Fald imod at afforte 500 Rb. i Veløbet, har paaftaaet Underretsdommen skadsfriet.

Citanterne have nemlig formeent, at den Afdøde, der i levende Live har betalt sin ældre Søn, Indstævnte, 2700 Rb., har været uberettiget dertil, saavel som at Indstævnte har været uberettiget til at modtage dem, fordi der under 7de Marts 1863 er truffen en Overenskomst imellem Afdøde og hans yngre Søn, der havde kjøbt en Gaard af Afdøde blandt Andet mod at yde ham en aarlig Aftægt, om at afløse denne Aftægt for en Betaling af 4000 Rb., ved hvilken Overenskomst det er vedtaget, at der, dersom den Afdøde og Hustru toge Dphold eller nøde Aftægt fra den anden Søn, Indstævnte, ifkun maatte udbetales denne 300 Rb. aarlig, og at hvad den Længstlevende da maatte efterlade, derunder indbefattet den tilbageblevne Deel af den nævnte Capital, skulde deles imellem begge Sønner eller deres Descendenter, efterat eventuel Gjæld og Omkostningerne ved Begravelsen ere dækkede.

Da det nu ikke skjønnes rettere, end at Mads Pedersen Friis, der tog Dphold hos Indstævnte og forblev hos ham til sin Død, ved Overenskomsten har for dette Tilfælde fraskrevet sig Ret til — selv i levende Live — at disponere over den nævnte Afsløsningssum undtagen forfaabidt angaaer det aarlige Wederlag af 300 Rb. for hans Dphold hos Indstævnte, hvad ogsaa bestrykes ved, at bemeldte Overenskomst indeholder, at ifkun naar han og Hustru ikke tage Dphold hos Indstævnte, forbeholde de sig fri Dispositionsret over Afsløsningssummen, samt ved at han har reserveret sig Ret til at disponere over Renterne af bemeldte Capital, og da endelig Mads Pedersen Friis ved en senere eensidig udstedt Declaration af 17de Marts 1867 ikke kunde gjøre Forandring i det ved Overenskomsten Vedtagne, findes Citanternes Paastrand om Underretsdommens Forandring at maatte tages til Følge.

Sagens Omkostninger for begge Retter, som hver af Parterne har paaftaaet, ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Nr. 328.           Advocat Liebe (ved Nellesmann)

contra

**Amalie Marie Sophie Winther** (Defensor Klubien),  
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de November 1870: „Arrestantinden Amalie Marie Sophie Winther bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt have at betale denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lange og Gottschalch, med 5 Rd. til hver.“

#### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Amalie Marie Sophie Winther, der er født den 20de Februar 1843 og senest ved denne Rets Dom af 25de August 1868 anset i Medfør af Straffelovens § 307 efter sammes § 230 1ste Led, § 247 og § 46 jfr. § 274 2det Led, sammenholdt med § 270 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have, medens hun fra 18de Juli dette Aar tjente Lieutenant Johannes Peter Langgaard Treschow, Assistent i Generaldirectoratet for Skattevæsenet, frafjaalet denne 5 Par Strømper og et Stykke Shirting, i det Hele af Værdi 1 Rd., saa vil hun blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 231 1ste Led, efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 256.

Advocat Henrichsen

contra

**Lauritz Nielsen** (Defensor Nellesmann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Elbo Bruff og Holmans Herreders Extraretsdom af 23de Mai 1870: „Tiltalte Lauritz Nielsen fra Erritsø bør henfættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor Sagsfører Valeur 5 Rd. og til Defensor Sagsfører Broe 5 Rd. I Erstatning til Huusmand Christian Nicolaisen betaler han in solidum med den ved disse Herreders Dom af 18de August f. A. til Betaling af samme

Beløb forpligtede Mogens Sørensen Laursen fra Trelde 410 Rb. med Renter 4 pCt. p. a. af 200 Rb. og 5 pCt. p. a. af 200 Rb. fra 11te December 1868 til 24de Januar f. A. og endvidere Renter efter 5 pCt. p. a. af 200 Rb. og efter 6 pCt. p. a. af 200 Rb. fra sidstnævnte Dato indtil Betaling skeer. Det Bøymte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrettsdom af 29de August 1870: „Tiltalte Lauritz Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger og berunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rb., til Defensor sammesteds 5 Rb. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sjaacsen og Morville, 8 Rb. til hver. Det Bøymte udredes under Afsærd efter Loven.

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Nellesmann for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Lauritz Nielsen for bedrageligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltaltes Søn Mogens Sørensen Laursen ved en Kjøbecontract af 28de September 1868 affjøbt Hunsmand Christian Nicolaisen et denne tilhørende Huns i Gaarslev for en Kjøbesum af 420 Rb., hvoraf de 20 Rb. bleve betalte Salgeren paa Haanden, medens Resten 400 Rb. tilligemed Renter skulde udbetales i 11te Juni Termin 1869, hvorhos Tiltalte isølge Contractens Indhold skulde indstaae som Selskylbnercautionist for, at denne Udbetaling fandt Sted til rette Tid, og denne Contract har Tiltalte som Selskylbnercautionist og tillige i Egenstaa af Curator for sin nævnte Søn medunderkrevet med ført Pen. Mogens Sørensen Laursen maa derefter antages at have overtaget det ommeldte Huns, men Kjøbecontracten sees isvrigt ikke at være bleven tinglæst. Under 5te April 1869 har Tiltalte derpaa udsærdiget et Skjøde, hvorved han som — som det hedder — sælger, skjøder og aldeles overdrager til en anden Søn Niels Lauritsen en ham tilhørende Eiendom paa Erritsø Mark for 1100 Rb. — derunder indbefattet en Pante-gjæld paa 500 Rb., som Niels Lauritsen skulde overtage — samt en aarlig Aftægt til Tiltalte, om hvilken der derhos under samme Dato blev oprettet og



af bemeldte Niels Lauritsen og Tiltalte underskrevet en Aftægtscontract, ligesom Niels Lauritsen endvidere under samme Dato for den Deel af Kjøbesummen, der oversteeg Pantegjælden, nemlig 600 Rd., udstedte en Obligation med Pant i Eiendommen til sine 8 Eddsfænde, hvoriblandt jernnævnte Mogens Sørensen Laursen, hver for 75 Rd., idet det dog i Obligationen bestemtes, at Capitalerne fra Creditorernes Side ikke kunde forlanges udbetalte før efter Tiltaltes Død, ligesom Forrentningen først da skulde tage sin Begyndelse. Saavel det ommeldte Skjøde som den samme Dag udstedte Panteobligation bleve derpaa under 14de April 1869 tiingsløste, men den ved Skjødet afhændede Eiendom vedblev ikke desmindre at være i Tiltaltes Besiddelse, og under 5te April 1869 havde Niels Lauritsen derhos udstedt en Declaration, hvori han erklærede, at, skjøndt Tiltalte ved Skjødet havde overdraget ham den paagjældende Eiendom, var det dog ved Handelen en Betingelse, at Tiltalte, saalænge han ønskede det, maatte bruge og benytte Eiendommen ligesom hidtil, saaledes at Niels Lauritsen først var berettiget til at tiltræde Stedet, naar Tiltalte ønskede det. Da nu den af Chr. Nicolajsen ved Salget af hans ovennævnte Huus til Mogens Sørensen Laursen betingede Kjøbesum ikke, saaledes som i Contracten bestemt, blev betalt i 11te Juni Termin 1869, søgte han Mogens Sørensen Laursen og Tiltalte, Sidstnævnte i Egenstaaelse af Selvskyldnercautionist, til in solidum at betale Beløbet med Renter, men Tiltalte benægtede under Sagen at have forpligtet sig som Selvskyldnercautionist, idet han gjorde gjældende, at, om han end med ført Pen havde underskrevet Kjøbecontracten, hvad han ikke kunde sige, da han ikke nøie kunde huske, hvad der forefaldt ved Contractens Dprettelse, havde det i ethvert Fald ikke været hans Mening at paatage sig nogen større Forpligtelse end til i Forening med Christian Nicolajsen at cavere for et Beløb af 200 Rd., som Sparekassen i Fredericia havde indstaaende i Huset, og som Mogens Sørensen Laursen skulde overtage. I Henhold til, hvad Tiltalte saaledes havde anbragt, og idet Chr. Nicolajsen ikke havde paastaet, at Kjøbecontracten var bleven lydelig oplæst for Tiltalte, forinden han underskrev med ført Pen, blev Tiltalte ved Underrettsdommen frifundet for Christian Nicolajsens Tiltale, hvorimod Mogens Sørensen Laursen blev dømt overeensstemmende med Christian Nicolajsens Paastand.

Under den derefter indlebede Undersøgelse har Tiltalte erkjendt at have underskrevet den ommeldte Kjøbecontract med ført Pen, samt at Contracten forinden blev oplæst for ham, og at han da hørte og forstod, at han var stævnet som Selvskyldnercautionist for Kjøbesummens Betaling, og ingen Indsigelse gjorde herimod, men hans Forklaring gaaer iøvrigt ud paa, at det, forinden Contracten blev underskrevet, alene havde været aftalt, at han i Forening med Chr. Nicolajsen skulde cavere for den ovennævnte Gjæld til Sparekassen, og at Grunden til, at han ingen Indsigelse gjorde mod den ham ved Contracten paalagte videregaaende Forpligtelse, var den, at han havde faaet usædvanlig meget at drikke, samt at han bag efter spurgte Mogens Sørensen Laursen, hvorledes de havde kunnet skrive ham som Cautionist for hele Kjøbesummen, hvad han ikke i Forveien havde lovet. Det maa herefter antages at

have været Tiltaltes Mening med den af ham, som ovenanført, afgivne Erklæring under den civile Sag at gjøre gjældende, at der ikke rettelig kunde paahvile ham nogen Forpligtelse som Selvsfyldnerecautionist for hele Kjøbesummen, efter som han ikke havde lovet at paatage sig en saa yderliggaaende Forpligtelse, og da han ikke har fragaaet sin Underkrift paa Kjøbecontracten eller benægtet, at denne er bleven oplæst for ham, mangler der tilstrækkelig Føie til at antage, at han ved den Maade, hvorpaa han, som meldt, har imødegaaet det civile Søgemaal, har handlet i svigagtig Hensigt.

Foraaavidt der dernæst kunde være Spørgsmaal om at betragte Tiltaltes Forhold ved at bortkjøbe det ham tilhørende Sted paa Erritsø Mark — der maa antages at have udgjort saagodt som Tiltaltes hele Formue — til hans Søn Niels Lauritsen som et Proformaværk, sigtende til at berøve Chr. Nicolaisens Afgaen til at gjøre sin eventuelle Fordring paa Tiltalte ifølge Kjøbecontracten af 28de September 1868 gjældende imod ham, da er det vel, som meldt, oplyst, at Tiltalte i nogen Tid efterat Stjødet var udfædt, er forbleven i Besiddelse af det bortkjøbte Sted, og at han ved at lade Niels Lauritsen udfæde Declarationen af 5te April 1869 har forbeholdt sig at beholde Stedet saalænge han ønskede, hvorhos han har erkjendt, at Grunden til, at han foretog den omhandlede Disposition, idetmindste tilveels var den, at han frygtede for, at Christian Nicolaisens skulde holde sig til Stedet, men han har derhos udsagt, at han allerede tidligere paa Grund af hans Hustrus Sygdom havde tænkt paa at overdrage Stedet til sin Søn Niels, hvilket han dog dengang atter havde opgivet, da hans Hustru kom sig igjen, og at det, da Bortkjøbningen fandt Sted, var Meningen at see at komme til en Overenskomst med Christian Nicolaisens navnlig ved Hjælp af de 75 Rd., der ved den af Niels udfædte Obligation bleve tilskrevne Mogens Sørensen Lauritsen, og hvilke Niels havde paataget sig i fornødent Fald at udrede. Denne Forklaring af Tiltalte maa nu i det Væsentlige ansees bestrykt ved Sagens øvrige Oplysninger, og efter Alt, hvad der foreligger, mangler der overhovedet tilstrækkelig Føie til at statuere, at der ved Overdragelsen af Tiltaltes Sted til Niels Lauritsen, der kort før Sagens Paadømmelse ved Underretten ogsaa factist har overtaget samme, ifkun skulde have været tilfaldet et Proformaværk. Endelig skjønnes det ei heller, at Tiltaltes Forhold kan ansees for bedrageligt, foraaavidt han ved at afhænde sit ommeldte Sted maa antages at være bleven ude af Stand til at sydestigjøre Chr. Nicolaisens for hans ommeldte Fordring, efter som Tiltalte, da Afhændelsen fandt Sted — paa hvilket Tidspunkt Chr. Nicolaisens Fordring end ikke var forfalden — ikke var indskrænket i den fulde Raadighed over sit Gods, og han derhos, som berørt, maa antages ved den paagjældende Disposition tillige at have havt for Sie at sætte Mogens Sørensen Lauritsen istand til at træffe en Overenskomst med Chr. Nicolaisens, i hvilket Tilfælde der ikke vilde blive Spørgsmaal om noget Ansvar for Tiltalte med Hensyn til den omhandlede Kjøbecontract.

Efter det saaledes Anførte kan Tiltalte ikke ansees overbeviist om noget saadant Forhold, der kan betragtes som bedrageligt, og han vil saaledes være

at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger og berunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rd., til Defensor sammesteds 5 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten 8 Rd. til hver, og efter dette Udfald af Sagen bliver der ikke Spørgsmaal om efter den af Chr. Nicolaisen i saa Henseende neblagte Paafland at paalægge Tiltalte noget Erstatningsansvar."

---

### Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Mandagen den 2den Januar 1871.

Nr. 335.

Advocat Hindenburg  
contra

**John Jacob Januarii og Georgiana Christophina  
Harrigan** (Defensor Brod),

der tiltales for Blodskam.

St. Jans Extra Landretsbom af 12te August 1870: „Arrestanten John Jacob Januarii og Arrestantinden Georgiana Christophina Harrigan bør straffes med Forbedringshuusarbeide hver i 4 Aar; saa bør de og tilpligtes at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 12te October 1870: „De Tiltalte, Arrestanten John Jacob Januarii og Arrestantinden Georgiana Christophina Harrigan, bør straffes paa deres Liv. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En de af Actionen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 8 vestindiske Daler til hver.

---

I den indankede Doms Præmisseser hedder det: „Under nærværende fra St. Jans Landrets Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten John

Jacob Januarii og Arrestantinden Georgiana Christophina Hærrigan for Blodskam. Og er det ogsaa ved begge de Tiltaltes forsaavidt sammestemmende og ved hvad ellers under Sagen er oplyst bestyrede Tilsaaelse godtgjort, at — saavidt Tidspunktet har kunnet oplyses — engang i afvigte Mai Maaned Arrestanten har bedrevet Utugt med Arrestantinden, med hvem, hvad da var ham vel bekjendt, hans Fader Jacob Januarii i omtrent 2 Aar havde levet i Concubinat, hvilket først ophørte ved hendes Forseelse med Sønnen, og navnlig ogsaa havde avlet et Barn. Mere end een Gang ville de ikke have forset sig, skjøndt Arrestanten flere Gange senere har begjært Samleie med Arrestantinden, og denne ogsaa har udladt sig med, at hun ikke mere vilde have med Faderen at bestille, men med Sønnen; men, som de begge forklare, Arrestanten havde ikke Penge til at betale for yderligere Villighed.

For dette Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Arrestanten er født den 5te April 1852 og som Barn har været straffet med Riis for Tyveri, medens Arrestantinden er døbt i 1849 og flere Gange har været anset med disciplinaire og arbitraire Straffe, ikke kunne undgaae efter D. L. 6—13—14 1ste Membrum cfr. 3—16—9—5, Frdn. 23de Mai 1800 § 1 at anses med Livsstraf; og maa den i den indankede, af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd affagte Dom gjorte Anvendelse af den ikke her gjældende eller kundgjorte almindelige borgerlige Straffelov for Kongeriget Danmark af 10de Febr. 1866, der har ført til, at de Tiltalte ere idømte Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, krasfalbes.“

---

Nr. 271.

Advocat Henriksen  
contra

**Alexander Ballin** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Dverttrædelse af Lov om Classelotteriets Ordning m. m. af 6te Marts 1869 § 2.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de August 1870: „Tiltalte Alexander Ballin bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Henriksen og Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rb., der udredes af det Offentlige.

---

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Alexander Ballin, hvis opgivne Alder, 69 Aar, er skjønnet at stemme med hans Afseende, og som ikke tidligere er funden straffet, for Overtrædelse af Lov om Classelotteriets Ordning m. m. af 6te Marts 1869 § 2 anlagte Sag har Tiltalte vel erkjendt at have uden særlig Tiltællelse hertil i længere Tid her i Staden drevet et Barelotteri, kaldet Industri-Actieselskabet, men i Forbindelse hermed anført, hvad der ikke er tilstrækkelig Grund til at forfaste, at Løbsedlerne til dette Lotteri alene affattes i Ublaudet, og da han ved dette Forhold ikke skjønnes at have overtraadt fornævnte Lovbestemmelse, vil han være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at udrede af det Offentlige.“

Nr. 291.

Advocat Klubien

contra

**Marie Agnes Jensen** eller **Lind**, Petersens Hustru  
(Defensor Levinson),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de October 1870: „Arrestantinden Marie Agnes Jensen eller Lind ogsaa kaldet Marie Agnes Lind eller Jensen, Petersens Hustru, bør straffes med Tugthuusarbejde i 4 Aar, samt i Erstatning til Caroline Charlotte Orn, Marschandiser Silfvanders Hustru, betale 5 Mk. 8 β, og hvad det vil koste at indløse fra Assistentshuset de sammesteds efter Assistentshuusfædlerne for iaar Nr. 111,224, 112,330, 112,358 og 130,122 pantsatte Ting. Saa bør hun og udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Raas og Sørensen med 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hebbet det: „Arrestantinden Marie Agnes Jensen eller Lind ogsaa kaldet Marie Agnes Lind eller Jensen, Petersens Hustru, der er født den 24de Februar 1832 og tidligere anseet ved denne Rets Dom af 30te August 1851 efter Frdu. 11te April 1840 § 43 cfr. §§ 1 og 41 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Højesterets Dom af 25de Juli 1853 for Tyveri efter samme Frdus. § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, ved Korsør Kjøbstads Extraretsdom af 22de Juli 1856 for Tyveri og Bedrageri efter bemeldte Forordnings § 15 jfr. §§ 78 og 79 med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar og ved denne Rets Domme af 20de November 1866 og 12te Marts 1867 efter Straffelovens § 253 og deels i Madsør af samme Lovs § 64 med en efter dens § 231 1ste Led og § 253 fastsat Tillægsstraf, deels efter § 251 og 253, begge Gange med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder, er under nærværende med hende for Bedrageri anlagte Sag ved egen med det isørigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have i afsigte Sommer uden Bedkommendes Vidende og Villie pantsat og derefter til eget Brug anvendt de saaledes tilveiebragte Penge eller paa anden Maade disponeret svigagtigen over en stor Deel forskjellige Gjenstande, for største Deelen Klædningsstykker og Sengklæder i det Hele af Værdi mellem 210 og 220 Rd., som hun af 13 forskjellige Personer heri Staden havde deels leiet iuldeels under det fra hendes Side uoplybte Vilkaar, at det Leiede skulde blive hendes Eiendom, naar en vis Sum var erlagt i Leiesum, og deels laant og deels var betroet til Forarbeidning, til Vaff og til Forhandling paa Cierens Vegne uden Ret til at raade over Gjenstandene paa anden Maade, og saaledes blandt Andet pantsat Ting til en Værdi af i det Hele henved 50 Rd., som hun under flere af de ommeldte Udkomster havde faaet udleveret af Caroline Charlotte Orn, Marschandiser Silsvaunders Hustru, ligesom hun ogsaa, imedens hun fra Juli Maaned dette Aar indtil hendes Vielse den 14de August næstefter med hendes nuværende Mand Jens Peter Petersen havde Bopæl tilfammen med ham og var betroet hans Eiendele, har uden hans Vidende og Villie deraf pantsat endeel af Værdi ialt 31 Rd. 2 Mk.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter foranommeldte Lovs § 253 jfr. § 251 sidste Led efter Omstændighederne til Tugthuusarbeide i 4 Aar.

Hun vil derhos have at betale i Erstatning til ovennævnte Silsvaunders Hustru 5 Mk. 8 ß og hvad det vil koste at indløse fra Assistentshuset de sammesteds efter Assistentshuuslederne for iaar Nr. 111,224, 112,330, 112,358 og 130,122 pantsatte Ting, medens den af Silsvaunders Hustru endvidere paa staaende Erstatning for en ikke tilstedekommet Arrestantinden til Forhandling betroet, til 2 Rd. vurderet Kjøle ikke kan blive at tilkjende hende under denne Sag, da det ikke mod Arrestantindens Benægtelse kan ansees beviist, at hun med Hensyn til samme har gjort sig skyldig i nogen strafbar Handling.“

Nr. 259.      Enkefru **Gyde Marie Knudsen**

(Advocat Hindenburg),

contra

Gaarbeier **Jacobus Riis** (Sngen),

betræffende Betaling af 5000 Rd. m. v.

Ribe Byttingsdom af 4de Mai 1869: „Sagsøgte Gaardeier Jacobus Riis til Strumsager bør for Tiltale af Sagsøgerinden Enkefru Gyde Marie Knudsen til Bisbyhedegaard i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Viborg Landsoverrettsdom af 10de Januar 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Statskassens Ret beholdes med Hensyn til, at det ikke af Underrettsacten kan sees, at den af Citantinden Enkefru Gyde Marie Knudsen den 3die November 1868 for Underretten fremlagte, af Indstævnte Gaarbeier Jacobus Riis den 15de September 1868 udfærdigede Erklæring har været udfærdiget paa behørigt stemplet Papir.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

Til Justitskassen betaler Citantinden 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Godseier Knudsen til Bisbyhedegaard som Ihændehaber af et Document, der var dateret Ribe den 26de Januar 1866, og hvori P. Højberg forpligtede sig til 3 Maanedes fra Dato at betale til Frebr. Kolvig eller Ordre 5000 Rd. — hvilket Document derhos var endossferet in blanco af bemeldte Frebr. Kolvig, F. T. Ullerichs og Indstævnte Gaarbeier Jacobus Riis til Strumsager og iøvrigt maa antages at have havt Udseende af en indenbys Vexel — havde ladet Documentet, der ikke i rette Tid blev indfriet, protestere de non solutions for Højberg og Underretning derom meddele Endossenterne, anlagde Knudsen derefter under Vexelprocedurens Former Sag mod Indstævnte til Documentets Indfrielse m. v., men da Sagen ved Underrettsdommen blev afviist fra Underretten, hvilken Dom efterat være indanket for Overretten blev stadfæstet, idet det blev antaget, at der havde manglet Føie til dens Anlæggelse som Vexelsag, efter som Documentet ikke i sin Context var benævnet Vexel og ikke kunde betragtes som en saadan, har bemeldte Godseier Knudsens Enke, Citantinden Fru Gyde Marie Knudsen til Bisbyhedegaard, under nærværende Sag i Ifte

Instants sagsøgt Indstævnte til i Egenkab af Selskabsbuercautionist med Hensyn til det ommeldte Document at betale Citantinden sammes Paahyende med Renter og skadesløse Processomkostninger. Ved Underrettsdommen i Sagen er Indstævnte frifunden for Citantindens Tiltale, og Sidstævnte har derpaa indanket Sagen for Overretten, hvor hun har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastand. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Indstævnte har erkjendt, at han, da han satte sit Navn paa det ommeldte Document, antog, at dette var en Bexel, og at han ved sin Underskrift forpligtede sig til at indfri Documentet efter Bexelret, hvorimod han har benægtet at have villet paatage sig nogensomhelst anden Forpligtelse med Hensyn til det ommeldte Document og navnlig en Selskabsbuercaution, idet han nærmere har anbragt, at han, der ikke i denne Anledning havde noget Mellemværende med nogen af de øvrige Personer, hvis Navne findes paa Documentet, eller med Citantindens dalevende Mand, men som alene efter Høybergs Ønske og for at gjøre denne en Tjeneste satte sit Navn paa Documentet, ifkun gjorde dette i Tillid til, at Documentet i Virkeligheden var en Bexel, og at han saaledes, hvis det ikke blev indfriet af Udstederen, havde Bexelret mod de to foregaaende Endossenter, af hvilke navnlig F. L. Ullerichs dengang ansaaes for meget vederhæftig; men da det nu ved den ovenommeldte Overrettsdom er statueret, at Documentet ikke er nogen Bexel, har Indstævnte formeent, at det heraf maa blive en Følge, at der ikke kan tillægges hans Underskrift paa samme nogen videre Betydning.

Medens det efter Lovgivningen er en Eiendommelighed for Bexelforholdet, at enhver Endossent paa en Bexel bliver forpligtet som Debitor efter Bexlens ligeoverfor sine Eftermænd, og navnlig saaledes, at han er ansvarlig for Bexlens fulde Beløb og derhos er underkastet den særegne for Bexler foreskrevne hurtige Rettergangsmaade, mangler der derimod i Lovgivningen Bestemmelser om Betydningen af Endossement paa et almindeligt Gjældsbeviis — og som et saadan maa det her under Sagen omhandlede Document ansees —, men, medens det efter Indstævntes ovenansførte Indrømmelse ikke kan være nogen Tvivl om, at han ved at tegne sit Navn paa det ommeldte Document har villet paatage sig en saadan Forpligtelse med Hensyn til sammes Indsættelse, som efter Lovgivningen paahvilede Endossenten af en Bexel ligeoverfor Eieren af samme, mangler der derimod Frielse til at forkaste hans Anbringende om, at han kun har villet paatage sig nogen Forpligtelse med Hensyn til Documentets Indfrielse under Forudsætning af, at han ved at indfri Documentet ogsaa opnaaede den en Bexelendossent tilkommende gunstige Stilling ligeoverfor Udstederen og de tidligere Endossenter. Ved at indfri det heromhandlede Document kan Indstævnte imidlertid ikke antages at ville opnaa den samme Udgang til Regres, der, som meldt, vilde tilkomme ham, hvis Documentet var en Bexel, og navnlig ikke blot forsaavidt som den særegne hurtige Rettergangsmaade i Bexelsager vilde være uanvendelig, men ogsaa med Hensyn til, at det ikke uden Videre kan antages, at en lignende omfattende Forpligtelse som den, der særlig efter Bexellovgivningen paahviler en Endossent som Debitor for



Begrens fulde Beløb ligeoverfor sine Eftermænd, ogiaa paahviler enhver af de Personer, der forud for Indstævnte have endeserret det heromhandlede Document, ligeoverfor denne.

Der mangler herefter Føie til at antage, at Indstævnte ved sin om=melbte Underkrift har villet paatage sig nogen anden Forpligtelse end den, som et Begjæbment medfører, og da Documentet, som meldt, ikke er nogen Begjæb, og Indstævnte som Følge heraf ikke kan tilpligtes i Egenkab af Begjæbment at indfri samme, vil han ei heller af nogen anden Grund, og navnlig ikke, som Citantinden har villet gjøre gjældende, som Selvsfyldnercautionist kunne paalægges Saadant. Det maa jaaledes billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantindens Tiltale, og at Processens Om=kostninger for Underretten ere ophævede, og bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tiltjendelse af Processomkostninger sammesteds."

Nr. 332.

Advocat Levinfen

contra

**Johan Peter Andersen** (Defensor Liebe ved Klubien),  
der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Rådby Kjøbstads Politiretsdom af 24de October 1870:  
„Arrestanten Johan Peter Andersen af Helsingør bør henfættes til  
Tvangsarbejde i Maribo Amts Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage  
samt betale denne Sags Omkostninger skadekløst. At efterkommes  
under Adfærd efter Loven.“

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 29de No= vember 1870: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I  
Salair til Procuratorerne Leth og Winther for Overretten betaler  
Arrestanten Johan Peter Andersen 5 Rd. til hver. At efterkommes  
under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør  
ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne  
Levinfen og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte  
10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Næbby Rjbstads Politiret hertil indankede Sag sigtes Arrestanten Johan Peter Andersen for Løsgænger og Vetteri, og det er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ogsaa beviist, at han har gjort sig skyldig heri, idet han fra 1ste August til 26de September d. A., da han anholdtes, har streift arbejdsløs omkring i Sjælland og Lolland-Falsters Stift og ernæret sig ved Vetteri. Arrestanten, der er født den 25de September 1837 og ved Stubbe-fjøbing Rjbstads Politirets Dom af 10de October 1862 anset for Vetteri med simpelt Fængsel i 8 Dage samt ved Nsterflakkebjerg Herreds Politirets Dom af 22de Juli d. A. for Løsgænger og Vetteri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil for sit ovenberørte Forhold være at ansee efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5, og da Straffen ved den indankede Dom passende er bestemt til Evangsarbejde i Maribo Amts Evangsarbejdsanstalt i 60 Dage og Sagens Omkostninger rettelig ere ham paalagte, vil Dommen være at stadfæste.“

---



---

### Tirsdagen den 3die Januar.

Nr. 333.

Advocat Klubien

contra

### Frederik Ferdinand Christensen og Niels Christian Jensen (Defensor Henriksen),

der tiltales Førstnævnte for Tyveri eller Deelagtighed i Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri eller Bedrageri og for Deelagtighed i Tyveri.

Criminal- og Politiretens Dom af 6te December 1870: „Arrestanterne Frederik Ferdinand Christensen og Niels Christian Jensen bør straffes, den Sidstnævnte med Tugthuusarbejde i 3 Aar og den Førstnævnte med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedere. Saa høyr og Arrestanten Jensen udrede denne Actions Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Gottschalk og Christensen, med 8 Rd. til hver, dog saaledes at Arrestanten Christensen deraf in solidum med ham tilsværer Halvdelen. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Klubien og Henriksen til-

lægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte efter det i den indankede Dom med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Forhold.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Frederik Ferdinand Christensen for Tyveri eller Deelagtighed i Tyveri og Arrestanten Niels Christian Jensen for Tyveri eller Bedrageri og for Deelagtighed i Tyveri.

I en af de ovennævnte for hans Vedkommende ansøgte Forbrudselser sigtes Arrestanten Christensen og i Deelagtighed i Tyveri Arrestanten Jensen for at have gjort sig skyldige med Hensyn til en Bognmandskarl Lauritz Nielsen ifølge hans Anmeldelse af 14de Juli dette Aar i Tidrummet fra den foregaaende Dags Aften Klokken 6 $\frac{1}{2}$  indtil førnævnte Dags Morgen fra et aabentslaaende Bognskuur i Eiendommen Nr. 4 i Gøthersgade fraaet til 1 Rd. 3 Mk. vurderet Frakke, hvori efter Besjaaelses Opgivende berøede et Par Handsker og et Lømmetørklæde, tilsammen af Værdi 2 Mk. 12 Sk.

(Sluttes i næste Nr.)

---



---

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Rætters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 Sk. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

---

# Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup>. 42.

Den 27de Januar.

1871.

---

---

## Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 3die Januar.

Nr. 333.

Advocat Klubien

contra

Frederik Ferdinand Christensen og Niels Christian Jensen  
(see forrige Nr.).

Bemælte Frakke, der er kommen tilstede ved den 14de fornavnte Maaned om Eftermiddagen at være bleven afleveret til Politiet af et Barn som funden ved Christianshavns Vold, har Arrestanten Christensen erklædt, hvad der ogsaa er overeensstemmende med det isvrigt i saa Henseende Oplyste, at han den 13de Juli dette Aar om Aftenen har været i Besiddelse af og har forsøgt at sælge eller pantsætte hos flere Pantelaanere paa Christianshavn i Tidrummet fra Kloften 9 til 10 Aften, men om denne Besiddelse isvrigt forklaret, at han samme Dags Aften i Holmensgade havde modtaget Frakken af sin Broder, Arrestanten Jensen, der forsikrede, at den var hans egen, og, efterat have isølge Arrestanten Jensens Anmodning forgjæves forsøgt at forhandle Frakken for denne, tilbageleveret ham samme uden at vide, hvad han senere foretog sig med den. Denne Forklarings Rigtighed har Arrestanten Jensen imidlertid benægtet og afgivet en Tilstaelse, som gaaer ud paa, at Christensen efter hans Opfordring den 13de Juli dette Aar om Aftenen i den Hensigt at faae betalt 4  $\beta$  af en Person, som de vidste den Dag havde været beskæftiget i Giendommen ved Brændeskjæring, gif ind i den ovennævnte Giendom, medens han selv blev staaende udenfor, men uden at der havde været Tale imellem dem om at begaae Tyveri, og efterat have været inde i Giendommen kom tilbage med den ovenomhandlede Frakke, som han efter at have fortalt Arrestanten Jensen, at han havde stjaalet den, opfordrede denne til at være sig behjælpelig med at pantsætte til fælles Fordeel, og at han, der gif ind paa dette Forslag, derpaa var i Følge med Arrestanten Christensen,

medens denne gjorde Forsøg paa at faae Penge for Frakken, ligesom ogsaa senere medfulgte ham til Christianshavns Bold og der [var] Tiendvidne til, at han kastede Frakken paa det Sted, hvor den senere blev fundet. Og da der Intet er fremkommet under de iøvrigt i Sagen tilveiebragte Oplysninger, som be- styrker Arrestanten Christensens ovenanførte Forklaring om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af Frakken, samt derhos Bestjaalne med Hensyn til samme har afslagt Tilhjemlingsseer og ført Beviis for sin tidligere Besiddelse, saa maa der antages at foreligge et i Medfør af Danske Lovs 6—17—10 og 11 jfr. Forordningen Sde September 1841 § 6 tilstrækkeligt Beviis til at dømme Arrestanten Christensen for u hjemlet Besiddelse af den omhandlede sjaalne Frakke, men efter Omstændigheberne findes han dog kun at kunne dømmes som for Hæleri; thi vel har han, der er en oftere for Eien- domsindgreb straffet Person, og som under de optagne Forhører har afgivet vakkende og usandsfærdige Forklaringer, navnlig nægtet sin Besiddelse af Frakken, indtil han var bleven gjenkjendt af flere af de ovenomtalte Pante- laanere og andre Deponenter, tilsidst maattet indrømme, at han havde været i den paagjældende Eiendom paa en Tid, da Frakken kunde være sjaalen; men derved at ansee det som godtgjort, at han selv er Tyven, skjønnes dog at være for betænkeligt, naar det tages i Betragtning, at Arrestanten Jensen efter hans [sin] egen Forklaring ogsaa har været ved Gjerningsstedet til den sidstnævnte Tid og efter Arrestanten Christensens Forklaring endog inde i vedkommende Eien- dom, at Arrestanten Christensen ikke uden at tilstaae sig skyldig i Hæleri kunde sigte Arrestanten Jensen som den, af hvem Frakken var bleven sjaalet, og at denne Tilstaaelse, som Sidstnævnte, der ogsaa oftere er straffet for Eiendoms- indgreb, har afgivet, ikke kan skjænktes nogen Tiltro, forsaavidt den ved at sigte Arrestanten Christensen som Tyven stiller hans eget Forhold til Forbry- delsen i et mildere Lys.

Arrestanten Jensen vil som overbeviist ved hans ovennævnte Tilstaaelse for sin Meddeeltagthed i den forsøgte Afhændelse af tidstævnte Frakke i Med- før af Straffelovens § 54 ogsaa blive at dømme som skyldig i Hæleri.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen mod Arrestanten Jensen for Tyveri eller Bedrageri, saa er det ved hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse beviist, at han har gjort sig skyldig i den sidstnævnte Forbrydelse ved den 25de Juni dette Aar, da han paa et Værtshuus var kommen i Besiddelse af en Stolemagerjvænd Niels Christian Nielsen tilhørende Portemonnaie, hvori var 3 Rd. 4 Mk. i Penge, derved at Sidstnævnte, som var beruset, havde anmodet ham om at besørge Betalingen for sig af nogle i Værtshuset nybte Drikkevarer, at have i den Hensigt at tilvende sig Pengene undladt at tilbagelevere Portemonnaien til Eieren og senere i Følge sammen paa Beien til Amager Fælled udtaget Pengene, hvoraf han dog senere erstattede Besøgne for en Deel, efter hans Forklaring for 1 Rd. 3 Mk., og derpaa fjernet sig med dem, medens han skaf Portemonnaien ubemærket af Stolema- gerjvænd Nielsen ned i en af bennes Lommer.

§ Henhold til alt Foranførte ville Arrestanterne, af hvilke Arrestanten

Christensen, der er født den 20de Februar 1839, senest er anseet ved Høiesterets Dom af 2den September 1868 efter Straffelovens § 231 1ste Led og § 247 med Forbedringshumsarbeide i 1 Aar, og Arrestanten Jensen, der er født den 3die Marts 1835 og senest ved en inden Aalborg Kjøbstads Extraret den 27de April dette Aar affagt Dom frifunden for Actors Tiltale mod at udrede Accitionens Omkostninger i en mod ham for Tyveri eller ubjæmlet Besiddelse af stjaalne Koster anlagt Sag, blandt Andet forhen er anseet ved Odense Kjøbstads Extraretsdom af 16de Januar 1862 ifølge Forordningen 11te April 1840 § 22 cfr. § 25 for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshumsarbeide i 4 Aar, hvori var indbefattet den Straf, han endvidere havde forstyldt for Betleri, og ved denne Rets Dom af 16de Juli 1867 for Tyveri og Løsgænger i Medfør af Straffelovens § 307 efter sammes § 232 cfr. § 241 2det Stykke samt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri med Tugthumsarbeide i 2 Aar, nu blive at dømme efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 1ste Led, Arrestanten Christensen som for 4de Gang begaaet Hæleri og Arrestanten Jensen som for 6te Gang begaaet Hæleri, og Sidnævnte tillige efter bemeldte Lovs § 253, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestanten Christensen til Forbedringshumsarbeide i 18 Maaneber og for Arrestanten Jensen til Tugthumsarbeide i 3 Aar.

---

Nr. 302.

Advocat Klubien  
contra

1) **Rasmus Marius Rasmussen**, 2) **Julius Harald Stelwag**, 3) **Christian Andersen** ogsaa kaldet **Lassen**, 4) **Jens Christian Madsen**, 5) **Jens Christian Jensen**, 6) **Lauris Christian Nordstrøm** og 7) **Carl Notter** (Defensor Bunken),

der tiltales for under Anvendelse af Tvang og ved gjensidig Hjælp at have forskaffet sig legemlig Omgang med en Kvinde imod hendes Villie, Nr. 1 tillige for Omgængelse imod Naturen eller Forsøg derpaa samt for ulovlig at være udebleven fra Sessjonen, for ikke at have berigtiget sin Flytning og for at have undladt at melde sin Afreise fra og sin Tilbagekomst til Landet for vedkommende Lægdsforstander og Nr. 2 tillige for den i almindelig borgerlig Straffelov § 181 omhandlede Forbrydelse.

Criminal- og Politiretens Dom af 18de October 1870:  
„Arresterterne 1) Rasmus Marius Rasmussen, 2) Julius Harald Stelwag, 3) Christian Andersen ogsaa kaldet Lassen, 4) Jens Christian Madsen, 5) Jens Christian Jensen, 6) Lauris Christian

Nordstrøm og 7) Carl Kotter bør straffes med Forbedringshuusarbejde, Arrestanten Rasmussen i 4 Aar og de 6 andre Arrestanter hver især i 3 Aar, samt Arrestanten Rasmussen til Statskassen bøde 20 Rd. Saa bør de og Een for Alle og Alle for Een betale 42 Rd. i Erstatning til Frederiksberg Sogns Hospital samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne H. H. Nyegaard og Tvermoes, med 10 Rd. til hver. Den idømte Bøde og Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

#### Høiesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte Rasmussen er sigtet for ikke at have berigtiget sin Flytning og for at have unbladt at melde sin Afreise fra og sin Tilbagekomst til Landet for vedkommende Lægdsforstander, bliver Sagen som manglende en appellabel Gjenstand at afvise.

Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste, hvorhos de Tiltalte Nordstrøm og Kotter i Henhold til Straffelovens 16de Paragraph blive efter udstaaet Straf at udbringe af Riget.

#### Chi kendes for Det:

Forsaauidt Rasmus Marius Rasmussen er sigtet for ikke at have berigtiget sin Flytning og for at have unbladt at melde sin Afreise fra og sin Tilbagekomst til Landet for vedkommende Lægdsforstander, afvises Sagen. Iøvrigt bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande, hvorhos Lauris Christian Nordstrøm og Carl Kotter efter udstaaet Straf bør udbringes af Riget. I Salarium til Advocat Klubien og Etatsraad Bunken for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 20 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Rasmus Marius Rasmussen, Julius Harald Stelwag, Christian Andersen ogsaa kaldet Lassen, Jens

Christian Madsen, Jens Christian Jensen, Laurz Christian Korbstrom og Carl Notter for under Anvendelse af Evang og ved gjensidig Hjælp at have forskaffet sig legemlig Dmgang med en Kvinde mod hendes Villie, samt Arrestanten Rasmussen tillige for Dmgængelse mod Naturen eller Forsøg derpaa, for ulovlig at være udebleven fra Sessjonen, for ikke at have berigtiget sin Fjlytning og for at have unbladt at melde sin Afreise fra og sin Tilbagekomst til Landet for vedkommende Lægsforstander, og Arrestanten Stelwag tillige for den i almindelig borgerlig Straffelov § 181 omhandlede Forbrydelse.

Det i foransførte Actionsordbre først omhandlede, samtlige Arrestanter paafigtede Forhold er udbiist mod Fruentimmeret Nielsine Petrea Abserbo, 20 Aar gammel, den 23de Mai d. A. Efter hendes Forklaring var hun denne Dags Morgen Kl. omtrent 3 fulgtes med sin under denne Sag ikke tiltalte Kjæreste fra Dansefalonens Colossæum til den ved Vesterbros Passage liggende saakaldte Circus Salamonsky, hvorfra han havde lovet at ville ledsage hende til hendes Hjem. Efter hans Forlangende havde hun i bemeldte Circus pleiet legemlig Dmgang med ham, men da hun derpaa vilde have ham til at følge sig til hendes Bopæl, nægte han at gjøre det og lufkede hende ud af Circus gjennem en mod Philosophgangen vendende Udgang. I Philosophgangen stødte hun paa nogle af Arrestanterne, og da disse vilde gribe hende, undløb hun hen til en mod Vesterbros Passage vendende Staldbør for at formaae sin Kjæreste til at følge hende hjem, hvortil hun dog ikke kunde bevæge ham. Medens hun stod paa dette Sted i Samtale med Kjæresten, blev hun greben af Arrestanten Rasmussen, uden at denne sagde det Mindste, og blev derpaa, uaagtet hun erklærede ikke at ville have med ham at bestille, hvortil han blot svarede, at hun skulde ville, samt stred imod, streg og opfordrede Kjæresten, som dog kun lo af hende, til at yde sig Hjælp, af Arrestanten Rasmussen baaren ind i et til Garderobe benyttet Rum i den ommeldte Circus, i hvilket Rum han lagde hende paa Gulvet, og trods hendes Modstand og Skrig samt vedblivende Nægtelse af at ville have med ham at gjøre, pleiede legemlig Dmgang med hende, idet han erklærede, at hun skulde, som han vilde, og at Zungen kunde høre, naar hun streg. Umiddelbart efterat hun paa saadan Maade var bleven behandlet af Arrestanten Rasmussen, kom de 6 andre Arrestanter ind i Garderoben, og af disse tog først Arrestanten Jensen fat paa hende, lagde hende ned paa Gulvet og pleiede legemlig Dmgang med hende, hvorefter de 5 øvrige Arrestanter, den Éne umiddelbart efter den Anden, havde saadan Dmgang med hende, skjøndt hun fra først af gjorde den Modstand, hun kunde, erklærede, at det skete mod hendes Villie, enkelte Gange raabte og hele Tiden bad om at maatte komme ud, sømmede sig og beklagede sig over, at det smerte hende, alt medens samtlige Arrestanter vare tilstede i Garderoben. Da samtlige Arrestanter som ommeldt havde tilfredsstillet deres Kjønssdrift med Nielsine Petrea Abserbo, blev der tændt Gasblus i Garderoben, og derpaa havde paany først Arrestanten Rasmussen og senere efter hendes Mening alle de andre Arrestanter legemlig Dmgang med hende, ligesom den første



Gang umiddelbart efter hinanden, uden at der blev taget andet Hensyn til hendes Erklæring, at hun ikke kunde taale det længere, og at det smertebe hende at ligge paa Gulvet, end at Arrestanten Rasmusen flyttede hende op paa en Kasse og paa den havde legemlig Dmgang med hende. Hun vil derhos under hele den foran fremstillede Afsærd imod hende have været Gjenstand for Raader og usædelige Indfald af Arrestanterne, af hvilke Nogle stode Andre bi, naar hun gjorde Modstand, ved at holde hendes Been fra hinanden. Efterat derpaa Arrestanterne med Undtagelse af Arrestanterne Rasmusen og Jensen havde forladt Garberoben, erklærede Arrestanten Rasmusen, at han vilde have Dmgang med hende mod Naturen, og, idet han i en saadan Hensigt vendte hende om, forsøgte han ogsaa derpaa, men da det ikke vilde lykkes for ham, vendte han hende igjen om og pleiede nu 3die Gang legemlig Dmgang med hende paa en naturlig Maade, hvilket Arrestanten Jensen dernæst ogsaa gjorde, og da denne saaledes 3die Gang havde fuldbyrdet Samleie med hende, lukkede han hende, der mener at have været mindst 2½ Time i Garberoben, ud af Circus, hvorfra hun saa i en meget lidende Tilstand begav sig til sit Hjem.

Denne Nielsine Petrea Afsærbos Forklaring stemmer ogsaa i det Væsentligste overeens med de af Arrestanterne under Sagen afgivne Tilstaaelser; thi vel har Arrestanten Rasmusen paastaet, at hun, da han bar hende ind i Garberoben og sammesteds første Gang havde legemlig Dmgang med hende, kun gjorde Indsigelser, men hverken freg eller gjorde nogen egentlig Modstand, og at han derfor ikke antog hendes mundtlige Nægtelse af at ville søie sig efter hans Villie for alvorlig meent, og en lignende Paastand har Arrestanten Jensen fastholdt med Hensyn til hans første Samleie med hende; men det er i alt Fald erkjendt af samtlige Arrestanter med Undtagelse af Arrestanten Madsen, som kun eengang vil have tilfredsstillet sin Kjænsdrift med hende, at de i Løbet af omtrent 2 Timer have havt legemlig Dmgang med hende i det Omfang og paa de Maader, som hun har forklaret, og at det for dem Alle var klart, at hun kun nødtvungen fandt sig i den Behandling, som de efter en stiltiende Overenskomst lode hende undergaae, hvilket desuden efter Behandlingens Beskaffenhed ikke synes at kunne betvivles, samt indrømmet af Arrestanterne Rasmusen, Anderjen eller Løsen, Nordstrøm og Kötter, at hun bad om at maatte komme ud, græd og jamrede sig og gjorde Modstand, og af Arrestanterne Rasmusen, Anderjen eller Løsen, at denne Modstand tildeels blev overvunden derved, at de med Magt skilte hendes Been ad, for at En af de Andre kunde komme til at pleie legemlig Dmgang med hende, og det findes derfor at maatte anses tilstrækkeligen godtgjort, at Arrestanterne have tiltvunget sig Samleie med Nielsine Petrea Afsærbos paa en saadan Maade, at deres i saa Henseende ubviste Forhold maa blive at henføre under Straffelovens § 168, men, da hun efter de om hendes tidligere Livsforhold foreliggende Oplysninger ikke kan blive at betragte som en uberygtet Qvinde, dog kun under Paragraffens sidste Deel.

Arrestanterne Rasmusen og Stelwag ere derhos ved deres egne af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelser overbeviste, den Førstnævnte at have gjort det oven-

omtalte Forsøg paa at have Omgængelse med Nielsine Petrea Abserbo mod Naturen, og den Sidstnævnte at have pleiet legemlig Omgang med hende, uagtet hans Kjønsdele ham bitterligt vare i en sygelig Tilstand, som han selv antog kunde bevirke venerisk Smitte, hvilket dog maa ansees at staae uafgjort, idet Politilægen i den herom afgivne Erklæring kun har kunnet udtale, at bemeldte Sygelighed, der ikke medførte nogen Følge for Nielsine Petrea Abserbo, efter al Rimelighed var af venerisk Natur.

Da Nielsine Petrea Abserbo efter at være den 23de Mai d. A. om Morgenen sluppet fra Arrestanterne kom til sin Bopæl, befandt hun sig i en sygelig Tilstand, hvorfor hun den 25de næstsest blev indlagt i Frederiksberg Sogns Hospital. Efter den af Lægen ved dette Hospital den 14de Juli d. A. afgivne Erklæring fandtes der, da hun optoges i bemeldte Hospital, intet Tegn paa hendes Legeme til anvendt Bold, hverken Saar, Rifter eller blaae Pletter, og ei heller viste hendes ubvendige Genitalia Spor af volbelig Medfart; derimod var hendes Underliv ømt og temmelig smertefuldt, og Slimhinden, der var meget irriteret, afføndrede et meget betydeligt Udslob (fluor albus). Under hendes Behandling paa Hospitalet tiltoge Smerterne og Umheden i Underlivet og udviklede sig til en Betændelse af Livmoberen, medens hun samtidig dermed var lidende af rheumatiske Smerter i Arme, Ryg og Skuldre, ledsagede af Feber. Efter 7 Ugers Ophold i Hospitalet var Livmoberbetændelsen næsten helbreddet, men hendes Tilstand tillod hende dog ikke at gaae eller holde sig fuldstændigt opreist uden at føle Smerter i Regionen af Livmoberen, hvorhos hendes Menstruation vedblivende var i en betydelig Uorden. I den ommeldte Erklæring har den foran omtalte Læge endvidere udtalt, at det er udenfor al Tvivl, at Livmoberbetændelsen og de dermed i Forbindelse staaende Menstruationsbesværligheder samt det meget betydelige fluor albus ere fremkaldte ved de Nielsine Petrea Abserbo overgaaede Misshandlinger, at han ikke tør afgjøre, om disse Sygdomstilfælde ville forsvinde uden Følger for Fremtiden, og at hun ialtsald endnu i en temmelig lang Tid maa være under Lægebehandling, saafremt det skal kunne lykkes at gjengive hende hendes tidligere Førlighed, men i en senere under en Reassumtion af Sagen afgiven Erklæring af Ste d. M. har samme Læge bevidnet, at hun nu er fuldstændigen helbreddet.

Forfaaviddt Arrestanten Rasmussen endvidere sigtes for Overtrædelser af ham som Bærnepligtig paahvilende Forpligtelser, maa det ansees tilstrækkeligen godtgjort ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt i saa Henseende under Sagen Oplysse, at han uden lovligt Forsalb er udebleven fra de for Aarene 1869 og 1870 afholdte Sessjoner, paa hvilke han efter sin Alder og Stilling i Forhold til sin Bærnepligt skulde have givet Møde, at han har forsømt at aflevere til Lægdsforstanderen for det tilflyttede Sted et for ham under 21de Septbr. 1868 udsærdiget Flyttebeviis fra Præstø Amts 90de Lægds her til Staden, og at han i forrige Aars Efteraar er reist til Rusland uden at anmeldte enten sin Afreise eller Tilbagekomst her til Staden for vedkommende Lægdsforstander.

I Medfør af alt Foransførte ville Arrestanterne, der ere i Alder mellem

22 og 29 Aar, og af hvilke Ingen sees at være tidligere straffet, alle blive at dømmes efter Straffelovens § 168 sidste Stykke, og Arrestanterne Rasmussen og Stelwag tillige, den Førstnævnte efter bemeldte Lovs § 177 jfr. § 46 og den Sidstnævnte efter sammes § 181 jfr. § 46 efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde, Arrestanten Rasmussen i 4 Aar, hvori vil være indbefattet den Straf, som han for den ovenomhandlede Ubeblivelse fra Sessjonen har forskyldt efter § 13 i Lov om Bærnepligt af 6te Marts 1869, og de 6 andre Arrestanter hver især i 3 Aar.

Arrestanten Rasmussen vil derhos for den foran ommeldte uberigtige Flytning og Forsømmelse i Anledning af hans Rejse til Rusland blive at ansæe efter sidstnævnte Lovs §§ 48 og 50 med Statskassen tilfaldende Mulcter, som i det Hele findes at kunne bestemmes til 20 Rd.

Endvidere ville Arrestanterne have Een for Alle og Alle for Een at betale 42 Rd. i Erstatning til Frederiksberg Sogns Hospital for Nielsine Petrea Abserbø's Cuur og Pleie i dette Hospital fra 26de Mai til 5te August d. A.

### Onsdagen den 11te Januar.

Nr. 41. Grosserer **D. A. Hagen** (Advocat Brock)  
contra

Handelskøbet **Johnston Bernhard & Roos**  
(Advocat Heinrichsen),

betræffende Parternes Handelsmellembværende.

Sø- og Handelsrettens Dom af 4de Februar 1869: „Contrafagsøgeren, Grosserer D. A. Hagen, bør til Hovedfagsøgerne, Handelskøbet Johnston Bernhard & Roos i London, betale Kstl. 125—8—5 med Renter deraf à 6 pCt. p. a. fra den 1ste Juli til 3die August 1868 og derefter indtil Betaling skeer à 7 pCt. p. a. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale frie at være. Saavel Hoved- som Contrafagsmaalets Omkostninger ophæves. Det Udømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning og Proceduren bliver det alene Gjenstand for Højesterets Afgjørelse, om der ved den indankede Dom med Føie er tilkjendt Indstævnte Kstl. 106—16—, i Erstatning for Undervægt paa 8 Kornladninger og Kstl. 14—4—8

for Mangel af behørig Dvalitet af den ene Ladning. I Henhold til de i Dommen med Hensyn til disse tvende Punkter anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne medføre et andet Resultat, vil Dommen være at stabsæste. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rb.

---

I den indtante Doms Præmisses hebbes det: „Hovebsagsøgerne, Saa-  
 belshuset Johuston Bernhard & Noos i London, paaftaae under nærvæ-  
 rende Sag Contrafagsøgeren, Grosserer D. A. Hagen, tilpligtet at betale dem  
 Saldo efter Mellemværende til 1ste Juli 1868 med Rsl. 144--11--11 med  
 Renter deraf à 6 pCt. fra 1ste Juli 1868 til Paaklagens Dato den 3die Au-  
 gust s. A. og derefter indtil Betaling skeer à 7 pCt. p. a. samt Sagens Om-  
 kostninger, medens Contrafagsøgeren, næst i Hovebsjøgsmålet at procedere til  
 Fristindelse, paaftaaer Hovebsagsøgerne tilpligtede at betale ham Rsl. 6--1--3  
 med Renter à 6 pCt. p. a. fra 13de Mai 1868 til Contraklagens Dato den  
 12te October s. A. og derefter, à 7 pCt. p. a., foruden Sagens Omkostninger.

Hovebsjøgsmålet bestaaer af flere Poster, hvoraf den største, Rsl. 100--  
 10--10, der er Beløbet af den Erstatning, som Hovebsagsøgerne fordre for  
 Undervægt paa leverede Kornladninger, igjen falder i 8 Poster, nemlig en for  
 hver af de 8 Ladninger, der skulle have været undervægtige. Det bemærkes i denne  
 Henseende, at Parterne efter forudgaaende Correspondance fra Begyndelsen af  
 1867 traadte i en Forretningsforbindelse med hinanden, som væsentlig bestod  
 deri, at Hovebsagsøgerne efter Offerter eller Anskillinger af Contrafagsøgeren i  
 Commission mod 2 pCt. Provision købte Korn til en med Tillæg af Fragt  
 og Afurance (c. f & a eller, som det kaldes, cif.), pr. udveiet Vægt garanteret  
 bestemt Priis; Ladningens omtrentlige Vægt indbrag Contrafagsøgeren hver  
 Gang pr. Vægt imod Forpligtelse til senere at dække eventuelt Undermaal  
 eller Undervægt, hvorom det navnlig i hans Brev af 10de April 1865 hebbes,  
 at han ikke kunde gaae ind paa Noos's Forlangende om, at der ved Trasfe-  
 ringen skulde lades en Margin tilbage til Dækning af eventuel Undervægt, men  
 „selvsigelig jeg beredt til, naar der senere maatte vise sig en Uoverens-  
 stemmelse, strax at fyldestgjøre enhver berettiget claim.“ Hovebsagsøgerne have  
 nu paa deres Contocouranter debiteret Contrafagsøgeren for følgende „Manco“:

under 24de Juni	1867	pr. „Jda“ . . . . .	fl. 22— 9—6
„ 29de Juli	„	pr. „Ehisted“ . . . . .	- 7— 5—9
„ 1ste August	„	pr. „Jens Nordentofts Minde“ . . .	- 2— 8—5
„ 2den August	„	pr. „Stadt Worfum“ . . . . .	- 13— 2—„
„ 13de April	1868	pr. „Als“ . . . . .	- 20—10—8
„ 22de „	„	pr. „Dania“ . . . . .	- 23—10—2
„ „	„	pr. „Anfine Marie“ . . . . .	- 17— 2—1
„ 16de Mai	„	pr. „Charl. Wilhelmine“ . . . . .	- 4— 2—3

fl. 110—10—10.

Ligesom Contrafagsøgeren imidlertid, før det kom til Sag, ikke havde villet erkjende, at der paa de nævnte Ladninger var saadan Undervægt, som paaftaaet, saaledes har han under Sagen benægtet dette og protesteret imod Gyldigheden og Tilstrækkeligheden af de af Hovedfagsøgerne tilveiebragte Vægtattester. Contrafagsøgerens Indsigelser gaae deels ud paa, at det formeentlig bør fremgaae af Attesterne, at hele Ladningen er udveiet à 336 Pd. pr. Quarter, hvor Ladningerne, som in casu, ere solgte pr. Quarter à 42 Pd. pr. Bushel (8 Bushel pr. Quarter), idet det ikke er nok, at enkelte Maal veies, og at Totalvægten da udfindes ved at multiplicere disses Gjennemsnitsvægt med Tallet af alle de udlosjede Maal, deels derpaa, at Toldkammerattester, som der alene er produceret for 4 af Ladningerne, ikke kunne have Betydning ved Afgjørelsen af privatretligt Mellemværende, og at de særlige Vægtattester, som for nogle Ladningers Vedkommende ere tilveiebragte, lide af den Mangel, at Udfederne ere autoriserede Maalere (meters), ikke Veiere. Ved Forretninger af den paaagjældende Art maa der imidlertid efter Søs og Handelsrettens Formening væsentlig tages Hensyn til, hvad der maa ansees at være Coutume i Henseende til Vægtens og Maalets Constatering og Beviserne herfor paa det Sted, in casu England, hvor Ladningsmodtageren boer og hvor Ladningerne blive at løsse og veie. Og ligesom det nu efter Indholdet af de foreliggende Attester — der gaae ud paa, at der af det og det Stik er udløstet saa og saa stort Quantum angivet i Vægt — maa antages, at hele Ladningen er bleven opveiet, saa at det maa ansees at være en udenfor det Sædvanlige gaaende Forbring, naar Contrafagsøgeren stadig har forlangt Specification over de enkelte udlosjede og opveiede Quarter eller Bushels, saaledes sees det ikke rettere, end at Contrafagsøgerens Indsigelser imod Attest-Udfedernes Competance ialfald efter de foreliggende Omstændigheder maa forkastes. Af væsentlig Betydning i denne Henseende er en af 6 Handelshuse i London afgiven Erklæring, hvis Rigtighed der ikke er nogen Tvivl til at betvivle, der gaaer ud paa, at Toldkammer- og Maaler- (meters) Attester ere de eneste Documenter, som en Sælger kan forlange af en Kjøber paa Kysten; at det er Handelscontumie at lade sig nøie med Toldkammer- og (eller) Maaler-Attester; at i mange Tilfælde ansees Toldkammer-Attesten for tilstrækkelig, og at der, saavidt vides, albrig før er forekommet noget Tilfælde, hvor Toldkammer-Attestens Lovlighed er bleven bestridt. Der synes herefter kun at kunne opstaae nogen Tvivl om d

Hensyn til de 4 Ladninger, for hvilke alene Toldkammerattester ere tilveiebragte, men selv om det ikke efter den anførte Erklæring maatte antages, at Toldkammerattester blive at tage for tilstrækkelige paa alle de Steder, hvor der ikke kan faaes Maalerattester, og at Afgangen til at faae disse særligt maa godtgjøres af den, der forlanger saadanne, maa det dog i hvert Fald formeentlig ansees som noget aldeles sædvanligt i England, at man nøies med Toldkammerattesterne, saaledes at der maa være Opskrifning for den Part, der vil stille videregaaende Fordringer i den Henseende, til udtrykkelig og betimelig at fremsætte saadan Begjæring. Af den under Sagen i Extractudskrift fremlagte Correspondance fra Contrafagsøgerens Side sees det imidlertid, at han vel stadigt har udtalt, at han ikke uden nærmere Specification eller details om Udveiningen kunde erkjende navnlig de betydeligere Differencer i Vægten, men ingenfinde antydet Noget om, at Toldkammerattesterne i og for sig skulde være betydningsløse; han nævner først i et Brev af 3die Juli 1868 særligt Toldkammerattesterne, men selv da siger han kun, at efter dem kan Intet uledes (o: paa Grund af deres formeentlige Mangel paa tilstrækkelig Specification), hvorimod han ikke i og for sig bestrider Betydningen af slige Attester.

I det Retten efter det Anførte ikke finder at kunne give Contrafagsøgeren Medhold i de af ham imod Hovedsagsøgerens Vægtattester fremsatte Indsigelser, er der dog en enkelt af ham med Hensyn til den paastaede Undervægt paa Ladningen pr. „Stadt Worum“ fremsat Erindring, som maa ansees begrundet. Efter Maalerattesten fremkommer nemlig en Deel (3 Quarter) af den angivne Undervægt derved, at  $17\frac{1}{8}$  Quarter Havre, der siges at have været bestabiget, ved Døntørring svandt ind til  $14\frac{1}{8}$  Quarter; men da denne „Bestabigelse“ maa formodes at være skeet paa Søen, over hvilken Ladningen gik for Hovedsagsøgerens Risico, kunne disse ikke ansees berettigede til at føre hele det ved den stedfundne Døntørring bevirkede Svind til Udgift for Contrafagsøgeren, og idet der efter Proceduren ikke bliver Spørgsmaal om nogen Deling deraf, vil der, som af Contrafagsøgeren paastaet, i det af Hovedsagsøgerne for Ladningen pr. „Stadt Worum“ forlangte Erstatningsbeløb Rsl. 13—2—, blive at decourtere for 3 Quarter Rsl. 3—14—10. Totalbeløbet af Erstatningerne for Undervægt paa de 8 Ladninger reduceres herved fra Rsl. 110—10—10 til Rsl. 106—16—,.

Den næste Post i Hovedspørgsmaalet, Rsl. 14—4—8, i Anledning af en Erstatning til vedkommende Kjøber for Mangel af behørig Qualitet af Ladningen pr. „Als“, findes ligeledes at maatte tilkjendes Hovedsagsøgerne. Pigesom det netop ikke kan antages, at den paagjældende Ladning Havre, der var solgt som  $1\frac{1}{2}$  Pd. Havre, og der, efter hvad der under Sagen foreligger om Skibets Rejse i ca.  $2\frac{1}{2}$  Uge og isvrigt, maa formodes at være ankommen i god Condition, paa Rejsen kan have tabt ca.  $\frac{7}{4}$  Pd. i Vægt, hvorved bemærkes, at dens Gjennemsnitvægt ifølge Veierattest paa Udløsningsstedet kun var  $39\frac{3}{4}$  Pd. pr. Bushel, saaledes ffjønnes det ikke rettere, end at det er et billigt Forlangende fra Hovedsagsøgerens Side, at Contrafagsøgeren skal godtgjøre dem Halvdelen af den Erstatning, som de, efter hvad der er oplyst under Sa-

gen, have betalt vedkommende Kjøber, efterat de i Skrivelse af 15de April 1868 havde tilmeldt Contrafagsøgeren den formeentlig tilsteværende Mangel i Qua- liteten og Kjøberens derpaa grundede Erstatningsforbring samt baade i den og derefter i Skrivelse af 1ste Mai s. A. forgjæves opfordret Contrafagsøgeren til at bemyndige dem til at afgjøre Sagen i Mindelighed eller til at lade Striden afgjøre ved fra begge Sider udmeldte Kornmægleres Skjøn.

Derimod findes der at maatte gives Contrafagsøgeren Medhold i, at det er med Urette, naar Hovedsagsøgerne i deres første Contocourant pr. 1ste Juli 1867 have debiteret ham 10 Rsl. 14—5 for Telegrapher, Porto og Smaaomkostninger. Vel kan Retten just ikke dele Contrafagsøgerens Formening om, at disse Udgifter ifølge Forholdets Natur i og for sig maatte bæres af Hovedsagsøgerne som Udgifter ved disses egen Handelsforretning; men det skjønnes ikke rettere, end at det efter Contrafagsøgerens Skrivelse af 17de og Hovedsagsøgernes Svarskrivelse af 22de Januar 1868 maa antages, at det ganske i Almindelighed var blevet en Afstale imellem Parterne, at hver Part især skulde bære sine egne Telegraph- og Porto=Omkostninger.

Den 5te Post i Hovedsøgemaaliet, for Rsl. 5—1—2, angaaer dels et Beløb for Maatter til Skibets Garnering, hvorfor Contrafagsøgeren har debiteret Hovedsagsøgerne, dels en ubetydelig Difference, som fremkommer ved Beregningen af Hovedsagsøgernes Commission, idet disse beregne den af Bruttobeløbet kun med Fradrag af Fragten, medens Contrafagsøgeren i det Beløb, hvoraf Commissionen skal beregnes, tillige vil have Discontoen fra- dragen. Ligesom Retten imidlertid maa anse den af Hovedsagsøgerne i den sidste Henseende paaftaaede Beregningsmaade hjemlet ved almindelig Skik og Brug, saaledes er det ikke blot almindeligt, at Kjøbere i England og særligt i London af Kornlabninger ikke godtgjøre de til Garnering brugte Maatter, men det skjønnes derhos ikke rettere, end at Contrafagsøgeren, efterat Hovedsagsøgerne paa et tidligt Trin af deres Handelsforbindelse med Contrafagsøgeren havde tilkjendegivet denne, at de ikke vilde betale Maatterne, ikke var berettiget til at paaføre dem Udgifter i den Anledning. Forfaavidt Contrafagsøgeren subsidiairt har paaftaaet, at hans Forpligtelse til at betale Maatternes Beløb skulde betinges af, at han fik dem tilbage, bemærkes derhos, at det, efterat Contrafagsøgeren i Skrivelse af 8de Februar 1867 havde tilkjendegivet, at han ikke kunde indlade sig paa at tage Maatterne tilbage, nu ikke fornødtigviis efter Aars Forløb kan paalægges Hovedsagsøgerne at tilbagefende Maatter, som de høist sandsynligt ikke længere ere i Besiddelse af.

Naar Hovedsagsøgerne endelig i deres Contocouranter have beregnet sig Renter af de Beløb, hvorfor de stode i Forskud for Contrafagsøgeren, med ialt Rsl. 4—,—10, maa dette ansees begrundet i almindelig Skik og Brug, og, idet der ikke er fremkommen nogen særlig Paastand om en Reduction paa Grund af de enkelte ovenfor omtalte Medfættelser i Hovedsagsøgernes Forbring, vil som Følge deraf ogsaa denne 6te Post i Hovedsøgemaaliet blive at tilkjende Hovedsagsøgerne.

Contrafagsøgeren vil altsaa under Hovedsøgemaaliet have at tilsvare

Hovedsagsøgerne Rftl. 106—16—,† Rftl. 14—4—8+ Rftl. 5—1—2+ Rftl. 4—,—10 eller ialt Rftl. 130—2—8. . . . .  
 . . . . . I det Hovedsagsøgerne saaledes under Contrasøgsmaalet findes at burde tilsvare Contrasagsøgeren de nævnte Rftl. 4—14—3, bliver det hele Besløb, som han vil være at tilpfligte at betale til Hovedsagsøgerne, Rftl. 125—8—5, hvoraf der bliver at svare Rentur, som forsaavidt uimodsagt paastaet, med 6 pCt. p. a. fra 1ste Juli til 3die August 1868 og derefter indtil Betaling skeer med 7 pCt. p. a. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves i begge Søgemaal.

---

### Torsdagen den 12te Januar.

Nr. 66. Proprietair **S. Busck** (Advocat Henriksen)  
 contra

Tjenestekarl **Søren Madsen Pedersen** (Ingen),  
 betræffende et Tjendeforhold mellem Parterne.

Stads Herreds Politiretssdom af 23de Februar 1869: „Indklagede Proprietair Busck til Sneumgaard bør for Klagerens Tiltale i denne Sag fri at være. Hovedklageren Søren Madsen Pedersen bør have sin fortjente Løn forbrudt og betale til Contraklageren 30 Rd. samt bøde til Stads Herreds Politikasse 15 Rd., der i Mangel af fuld Betaling inden nedennævnte Frist affones med simpelt Fængsel i 7 Dage. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverretssdom af 1ste November 1869: „Citanten Tjenestekarl Søren Madsen Pedersen bør for Indstævnte Proprietair Busck's Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Indstævnte til Citanten betale 68 Rd. 4 Mk. samt under en Bøde af 1 Rd. til Ribe Amts Fattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, udelever til Citanten dennes Skudsmaalsbog. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og Citantens for Overretten bestfittede Sagfører, Cancelliraad Morville, tillægges i Salair 16 Rd., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven.“



## Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre er Høiesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Om det end maa ansees beviist, at den Koft, Indstævnte fik i sin Tjeneste hos Citanten, til forskjellige Tider har lidt af de i den indankede Dom nævnte Mangler, maa det dog antages, at nogle af disse kun have været tilstede i saa ringe Grad eller i saa kort Tid, at der ikke kan tillægges dem videre Betydning, og at Manglerne overhovedet ikkun undtagelsesviis have fundet Sted i den sidste Tid, førend Indstævnte forlod Tjenesten. Det kan derhos mærkes, at 3 af Citanten førte Vidners Forklaringer gaae ud paa, at Koften uanseet de omhandlede Mangler i det Hele taget var af en god Beskaffenhed. Det findes herefter ikke at være godtgjort, at Koften vedblivende har være slet, og da den altid har været ydet i tilstrækkelig Mængde, kan Indstævntes Bortgang af Tjenesten saaledes ikke ansees at have Hjemmel i Tjenbeloven af 10de Mai 1854 § 43 Nr. 3.

Som Følge heraf vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorimod Indstævnte vil være at dømme efter Citantens i Henhold til samme Lovs § 47 nedlagte Paastand, saaledes at Bøden bestemmes til 10 Rd. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Derimod bør Indstævnte have sin fortjente Løn forbrudt og til Citanten betale 30 Rd. samt endvidere til Skads Herreds Politikassee bøde 10 Rd. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

---

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag har Citanten, Tjenestekarl Søren Madsen Pedersen, der var fæstet til at tjene Indstævnte, Proprietair Busck paa Sneumgaard, fra 1ste April 1867 til 1ste Novbr. s. A. for en Løn af 60 Rd., men den 22de Juli s. A. forlod Tjenesten, efter hans Anbringende paa Grund af, at Sunsbonden i Tjenestetiden

vedblivende havde ydet ham slet og utilstrækkelig Kost, i 1ste Instants ved en Politiret paastaet Indstævnte tilpligtet deels at betale ham i tilbagestaaende Løn til 1ste Noobr. 1867 50 Rd. samt Kostpenge for 8 Uger og deels under Dagmulct at udlevere Citantens Studsmaalsbog, og da Indstævnte ved Politiretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, medens Sidstævnte under et af Indstævnte anlagt Contrasøgsmaal er for uden lovlig Grund at have forladt sin Tjeneste tilpligtet at have sin fortjente Løn forbrudt og betale Indstævnte 30 Rd. samt at bøde til vedkommende Politikasse 15 Rd. eller i Mangel af fuld Betaling heraf henføres i simpelt Fængsel i 7 Dage, har Citanten nu indbanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Politiretten saavel i Hoveds som i Contrasøgsmaalet nedlagte Paastaaende. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Indstævnte har nu vel benægtet, at Citanten har havt nogen lovlig Grund til uden Opfigelse at forlade Tjenesten, og navnlig, at der i Tjenestetiden har været ydet Citanten slet eller utilstrækkelig Kost, eller at der nogenstunde har af Folkene været anket for Indstævnte over Kostens Befaffenhed med Undtagelse af, at der engang førtes Klage over noget Kjøb, hvilket Indstævnte derpaa lod besigtige af et Par Mænd, der erklærede, at det ikke frilede noget, men det er under Sagen af flere Vidner edelig forklaret, at den Kost, der i det paagjældende Tidrum ydedes Citanten og Indstævntes andre Folk, skjøndt i og for sig tilstrækkelig i Henseende til Dvantiteten, oftere har lidt af forskellige Mangler, saasom at Formaden om Middagen en Tidlang jevnlig har været fæden og ubertiden ikke tilstrækkelig kogt, at Smørret, der blev anvendt til Smørrebrød, i længere Tid har været harft og bittert, at Brødet i nogen Tid for en Deel har været muggent, at Allet til en Tid har været dovent og suurt, og at der en enkelt Gang har været givet Folkene jordærvet Kjøb og Pandesager, som ikke vare spiselige, og idet det saaledes maa anses oplyst, at det ikke blot har været enkelte Gange, at den Kost, der har været ydet Citanten, har været slet, men at det oftere har gjentaget sig i et længere Tidrum og ikke blot været Tilfældet med en enkelt Deel af Kosten, men snart med en snart med en anden Deel af Kosten, og det derhos efter Sagens Oplysninger ikke kan antages, at Indstævnte har været uvidende herom og om, at Citanten og flere af Folkene vare utilfredse hermed, maa Citanten anses at have været berettiget til i Henhold til Bestemmelserne i Lov 10de Mai 1854 § 43 Nr. 3 at forlade Tjenesten førend Farbag. Indstævnte vil som Følge heraf være pligtig at betale Citanten den tilbagestaaende Rest af den betingede Løn 50 Rd. samt Kostpenge i 8 Uger à 2 Mk. daglig, eller ialt 68 Rd. 4 Mk., ligesom Indstævnte ogsaa vil være at tilpligte under en Bøde af 1 Rd. til Amtets Fattiggæse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, at udlevere til Citanten dennes Studsmaalsbog, hvorhos Citanten vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne opbæres for begge Retter, og Citantens for Overretten bestillede Sagsfører tillægges i Salair 16 Rd., der ville være at udrede af det Offentlige.

Nr. 315.

Advocat Broch

contra

**Christen Hansen** (Def. Klubien),

for Lyveri og bedrageligt Forhold.

Frederiksborg Virks Extrarets Dom af 1ste September 1870: „Arrestanten Christen Hansen, født i Horsted Hørne Sogn, bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og at udrede samtlige af denne Sag og hans Arrest lovlig flyvende Omkostninger, derunder i Salair til de bestilte Sagførere, Actor Procurator Wobschow 4 Rd., Defensor Procurator Langkilde 3 Rd. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Afærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de October 1870: „Tiltalte Christen Hansen bør hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men ivoirigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procurator Beher og Cancelliraad d'Auchamp for Overretten betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

(Sluttes i næste Nr.)

**Rettelser.**

Side 656 Lin. 1: „2den“ læs „3die“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugently 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der søgte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).

Fjeldsøe &amp; Sandrup's Bogtrykkeri.

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 43.

Den 3die Februar.

1871.

---

---

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Torsdagen den 12te Januar.

Nr. 315.

Advocat Brock

contra

Christen Hansen (see forrige Nr.)

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at der er tillagt Tiltalte Frisindelse, forsaavidt angaaer hans Forhold med Hensyn til nogle ham til Brug overladte Klæder, og forsaavidt han er sigtet for at have stjaalet en Portemonnaie med 3 Rd. Det af ham udviste Forhold med at tilegne sig en til 3 Mk. vurderet Kasse findes efter de dermed forbundne Omstændigheder at maatte hensøres under Straffelovens § 235, og hans Straf herfor at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger billiges Overretsdommens Forfrister.

Thi kjendes for Ret:

Christen Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i første Instants ved Frederiksborg Birts Extraret paatjendte Sag, hvorunder Tiltalte Christen Hansen, der er født den 26de August 1840, og som ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, actioneres for bedrageligt Forhold og Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og øvrige fremkomne Oplysninger godtgjort, at han, der den 10de Mai d. A. var traadt i Tjeneste hos den da paa Frederiksborg Slot boende Kammerherre Baron Rosenkrantz, og som kort efter sin Indtrædelse i Tjenesten af sin Huusbond havde erholdt forskellige Klædningsstykker, hvoraf nogle bleve ham skænkede til fuld Eiendom, medens derimod andre, nemlig en brun Klædning, bestaaende af Frakke, Vest og Beenklæder, et Par sribede Beenklæder, 3 hvide Veste, 6 Kraver og 6 hvide Skips, kun bleve ham overladte til Brug i hans Tjeneste, dog med Udsigt til, at han kunde beholde dem, saafremt han forblev i Tjenesten i 1 Aar til hans Huusbonds Tilfredshed, har, da han den 29de Juli d. A. blev af sin Madmoder, af hvem han var bleven opsagt til at forlade Tjenesten den 1ste August d. A., affordret de ommeldte ham til Brug overladte Klæder, vægret sig ved at tilbagelevere disse, samt at han, efter ved Trusel om at ville med en Døjsprænge den aflaaede Udgangsdør at have bewirket, at Døren blev aabnet, har begivet sig bort fra sin Condition, medtagende de ovenmeldte ialt til et Beløb af 24 Rd. 4 Mk. vurderede Klæder, hvilke han indpakkede i en hans Huusbond tilhørende, paa det Tiltalte overladte Kammer henstaaende Kasse, der under Sagen er vurderet til 3 Mk. Forinden Tiltalte saaledes forlod sin Tjeneste, havde han tilskrevet sin Huusbond for at formaae ham til at samtykke i, at han beholdt samtlige de ham overladte Klæder — alene med Undtagelse af et Livree, som han efterlob ved sin Vortgang af Tjenesten, — men uden at han derpaa havde erholdt noget Svar, ligesom han ogsaa havde henvendt sig til vedkommende Underdommer med Forespørgsel om, hvorvidt han ved sin Udtræden af Tjenesten kunde medtage Klæderne, hvilket Underdommeren imidlertid advarede ham imod, og har han ligeledes i samme Anledning raadsført sig med en Sagsfører i Hillerød, der havde yttret den Formening, at Spørgsmaalet om hans Berettigelse til at beholde Klæderne vel kunde være tvivlsomt, men at der neppe kunde gøres criminel Ansvar gjældende imod ham for deres borttagelse. Efterat Tiltalte nogle Dage efter sin Vortgang af Tjenesten var paa sin Huusbonds Foranledning bleven anholdt her i Staden og funden i Besiddelse af de ommeldte Klædningsstykker, har han stroy afgivet en aabenhartig Tilstaaelse om sit Forhold, og ere Klæderne saavel som Kassen under Sagen udliveredede til hans Huusbond.

Det af Tiltalte saaledes udbiste Forhold med Hensyn til de ham til Brug overladte Klæder er i den indankede Dom anseet strafbart efter Straffelovens § 253; men da Tiltaltes Tilegnelse af Klæderne efter de foreliggende Omstændigheder, navnlig den hele aabenlyse Maade, hvorpaa han er gaaet tilværks, ikke skjønnes at være skeet i nogen svigagtig Hensigt, findes hans Forhold ikke at kunne henføres under Begrebet af Bedrageri, og vil han derfor under denne Deel af Sagen være at frifinde for Actors Tiltale.

Foraauidt han fremdeles er actioneret for Tyveri, er det ved den ind-  
 anseede Dom med Høie statueret, at han ikke vil kunne dømmes for det ham paa-  
 sigtede Tyveri af en Portemonnaie med 3 Rd., der den 9de Juli d. A. skal  
 være bortkommen i hans Huusbonds Kjøkken, efterjom der imod hans Benæg-  
 telse ikke er fremkommet nogenstomhelst Bewiis for, at han i saa Henseende har  
 gjort sig skyldig i Tyveri; hvorimod han ved bemeldte Dom er anseet efter  
 Straffelovens § 228 for sit Forhold med Hensyn til den ovenmeldte Kasse, som  
 han ved sin Vortgang fra Baron Rosenkrantz's Tjeneste satte sig i Besiddelse  
 af for deri at indpaffe de Klædningsstykker, som han medtog, og findes dette  
 hans Forhold ogsaa at maatte henføres under bemeldte §, naar hensees til, at  
 Tiltalte i et efter Underrettsdommens Afgielse optaget Forhør har forklaret,  
 at han satte sig i Besiddelse af Kassen for at bruge og beholde den, samt at  
 han i dette Niemed har ladet Kassen forsynes med Krampe, Overfald og  
 Hængelaas.

Den af Tiltalte forskyldte Straf, der i den indankede Dom er fastsat  
 til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Omstændig-  
 heberne at burde bestemmes til samme Fængsel i 5 Dage, og vil saaledes be-  
 meldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billi-  
 ges, i Overensstemmelse med Foranførte være deels at forandre og deels at  
 stadfæste."

---

Nr. 337.      Advocat Liebe (ved Nellemann)  
 contra

**Jens Peter Snogdahl** (Defensor Hindenburg),  
 der tiltales for Tyveri og Udskaaafættelse.

Ulfborg Hind Herreders Extrarets Dom af 2den November  
 1870: „Tiltalte Jens Peter Snogdahl bør hensættes til Tugt-  
 huusarbejde i 10 Aar samt udrede alle af hans Arrest og isvrigt  
 af Sagen lovlig flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til  
 den beskikkede Actor og Defensor, Kammerraad Procurator Krarup  
 og Søtrigecommissair Procurator Bagge, 5 Rd. til enhver. Saa  
 bør han og i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring  
 udrede 15 Rd. og til Ulfborg Hind Herreders Brandassurance-  
 forening 38 Rd. 48 ø. Den idømte Erstatning at udredes inden  
 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i  
 det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 5te December 1870: „Under-  
 rettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Erstatningen  
 til Landbygningernes almindelige Brandforsikring bestemmes til

18 Rd. 3 Mk. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afseer efter Loven."

### Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staude.

I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Strædder Jens Peter Snogdahl for Tyveri og Ildspaaføttelse.

Ved Tilstaltes egen Tilfæelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter Anmodning af Gaardmand Niels Graversgaard i Sjøng havde indkrævet et denne tilkommende Beløb af 7 Rd. 3 Mk., men havde forbrugt endeel af disse Penge, har d. 17de Septbr. d. A. fattet den Beslutning at søge at tilveiebringe de manglende Penge ved at besjæle en hos Gaardmand Søren Andersen paa Stabilsø boende Lærker Christen Mogenssen, der efter hans Formening havde Penge liggende, samt derefter at sætte Ild paa Gaarden for at skjule Tyveriet.

I denne Hensigt begav Tilstalte sig samme Aften paa Veien fra sit Opboldssted i Stabil til Stabilsø, og efterat være ankommet til Søren Andersens Gaard omtrent ved Midnatstid, udtog han et udbendig med Hvirvler fæstgjort Bindue i Storstuen, — der er i den østre Ende af Stuehuset og ved en Dør staaer i Forbindelse med en Gang og derigjennem med Dagligstuen, hvor Chr. Mogenssen havde Natteleie, og hvorfra en Dør fører ind til Søren Andersens Sovestue — hvorpaa han efter først fra en nærliggende Korbunke at have forsynet sig med et lille Knippe Rør sleg igjennem Binduesaabningen ind i Storstuen, hvor han antog, at Chr. Mogenssens Kiste henstod, og ved Hjælp af nogle Nøgler, som han fandt liggende i et lille Skab, aabnede han først to i Stuen staaende Dragkister, der dog ikke indeholbt Penge, og derefter en Chr. Mogenssen tilhørende Klædekiste, af hvilken han tilbødte sig en Portemonnaie og omtrent 8 Rd., der laae i en lille Kasse.

Han lagde derpaa for, som han havde besluttet, at afbrænde Gaarden, Rørene ovenpaa den ene Dragkiste og antændte dem med nogle Svovlsstikker, som han havde i Lemmen, og da Rørene strax fængebe, forlod han igjen Stuen ad samme Wei, som han var kommet ind, og satte Binduet for igjen. Tilstalte, der, førend han begit Tyveriet, ligeledes havde stillet nogle Rør ind igjennem en Binduesaabning i et op til Storstuen stødende Tørvehuus, for-

søgte derpaa ved Hjælp af Svovlstikker ligeledes at antænde disse Rør, hvilket imidlertid forhindredes af den stærke Blæst, og han lyndte sig da bort efter først at have forvishedt sig om, at de i Storstuens antændte Rør rigtig vare komne i Brand.

Efter Sagens Oplysninger blev Ilden imidlertid opbaget, inden den havde grebet stærkt om sig, idet Søren Andersen vaagnede omtrent Kl. 2 om Natten og mærkede en stærk Røg, hvilket foranledigede ham til at staa op, og det lykkedes ham da ogsaa, efterat han først havde vækket Chr. Mogenssen og sine Folk, at blive Herre over Ilden, der foruden at have fortæret endeel af Dragtisten og to Vognhjulder ifkun havde noget gjenembrændt og forkullet Loftet ovenover Dragtisten samt fædet den indvendige Side af Taget noget. Iøvrigt har Tiltalte benægtet at have havt til Hensigt at indebrænde Gaardens Beboere, idet han har udsagt, at han nok tænkte, at de reddede sig. Ved sin Uholdelse fandtes Tiltalte i Besiddelse af den sjaalne Portemonnaie og største Delen af de sjaalne Penge, der ere ubleverede Besjjaalne, som har frafaldet Krav paa videre Erstatning, hvorimod der af Landbygningernes almindelige Brandforsikring er for den Gaarden ved Brandens tilføiede Bestabilgelse og de med Skadens Burdering forbundne Omkostninger nedlagt Paastand om hos Tiltalte at tilkjendes en Erstatning af 18 Rd. 3 Mk., ligesom den Søren Andersen hos Illsborg Hind Herreders Brandassurance-Forening, hvori han havde sit Indbo forsikret, tilkommende Brandskadeserstatning er beregnet til 38 Rd. 3 Mk.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte for nogle Aar siden, da han havde havt Arbejde paa Gaarden Pallesberg, ved sin Vortgang derfra har tilvendt sig et Gaardens Eier Ebbensgaard tilhørende Par Støvler af Værdi 2 Rd., som han senere har opslidt, at han ifjor Sommer har frastjålet Gaardmand Peder Jensen i Houvig, hos hvem han havde logeret, 5 Rd., der tilligemed nogle andre Penge laae i en aabenstaaende Kasse i Bestjaalnes Seng, samt at Tiltalte endelig en Aften i October Maaned f. A. har fra det uafslaaede Karlekammer i Gaardmand Niels Bjergs Gaard i Stabil tilvendt sig en Pung med 9 Rd. 3 Mk., der tilhørte Niels Bjergs Søn og laa i dennes uafslaaede Kiste. For det sidstnævnte Tyveris Bedkommende har Tiltalte, forinden Undersøgelsen i denne Sag begyndte, i Mindelighed affundet sig med Bestjaalne ved at overlade denne et Uhr, og iøvrigt er Erstatningskrav frafaldet.

Ibet nu den ovenfor ommeldte Ildspaaættelse maa ansees foregaaet under saadanne Omstændigheder, at Tiltalte maatte indsee, at Beboernes Liv derved udsattes for aabenbar Fare, vil han, der er født i Aaret 1847 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, herfor være at ansee efter Straffelovens § 280 cfr. § 283, hvorhos han for de af ham vedgaaede Tyverier vil være at ansee efter samme Lovs §§ 228 og 229 Nr. 4, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende bestemt til Tugthuusarbejde i 10 Aar.

Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatning og



Actionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, dog at Erstatningen til Landbygningernes Brandsforsikring, der er bestemt til 15 Rd., i Henshold til den i saa Henseende nedlagte Paastand vil være at bestemme til 18 Rd. 3 M., vil derfor med den anførte Forandring være at stadfæste."

Nr. 314.

Advocat Levinfen

contra

suspenderet Skolelærer og Kirkesanger **Christian Helms**

(Defensor Nellemann),

der tiltales for uteerligt Forhold imod Pigebørnene i Skolen.

Hasle m. fl. Herreders Extrarets Dom af 25de Juli 1870: „Tiltalte, suspenderet Skolelærer og Kirkesanger Christian Helms af Skeibh, bør at straffes med 3 Maanedes simpelt Fængsel; saa bør han og erstatte samtlige med Actionen og Straffens Afsoning forbundne Omkostninger, deriblandt Salairer til Actor Cancelliraad Procurator Jensen 6 Rd. og Defensor Procurator Møller 5 Rd. At efterkommes under Afbærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 24de October 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nekkelmann og Procurator Faber, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afbærd efter Loven.“

#### Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han retteligen ansæet efter Straffelovens § 176 jfr. § 166, men Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Christian Helms bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinfen og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales suspenderet Skolelærer og Kirkefanger Christian Helms af Skeiby for ueteerligt Forhold mod Pigebørnene i Skolen.

Efterat der allerede i Aaret 1868 af Gaardeier Rasmus Nielsen Holm i Mollerup til Skolecommissionen var klaget over, at hans Datter, der gik i Skeiby Skole, hvor Tiltalte var Lærer, var bleven behandlet paa en upassende Maade af Tiltalte, og Sognepræsten i den Anledning under 7de Mai s. A. havde meddeelt Tiltalte en skriftlig Advarsel, modtog Skolecommissionen senere en den 29de Januar d. A. dateret Klage fra Smed Vilhelm Christensen i Skeiby, hvori han besværer sig over, at Tiltalte havde udviist et ueteerligt Forhold deels mod hans egne 2 Pigebørn paa henved 13 Aar deels mod flere af de ældre Pigebørn, som besøgte Skolen, idet han nærmere angav, at Tiltalte, naar Skoletiden var forbi, eller i Hviletiden lod det Barn, han havde udseet sig, blive ene tilbage, og efter at have aflukket Dørene, kyssede det og samlede dets Klæder op for saaledes at overgranske det over hele Legemet. Under det der- efter optagne Forhør har bemeldte Smed Christensens Kone forklaret, at hendes Datter og Stebbatter, der begge vare imellem 12 og 13 Aar gamle, beständig, naar de kom hjem fra Skolen, talte om, at Tiltalte nu havde været efter den og den, samt at Datteren paa hendes Forespørgsel om, hvad der, da Tiltalte engang i sidste Vinter, ligesom tidligere, havde ladet Barnet blive ene tilbage efter Skoletiden, var foresaldet mellem hende og Tiltalte, havde svaret, at Tiltalte først havde spurgt, om han maatte tage op under hendes Klæder, hvortil hun svarede nei, og derpaa, om han maatte kysse hende, hvortil hun ligeledes svarede nei, hvorefter Tiltalte havde sagt, at hun skulde, og derpaa holdt hende, medens han gjorde det, ligesom Stebbatteren efter Moderens Forklaring har ytret, at Tiltalte tidt havde taget op til hendes Knæ og ofte hængt hendes Kjole op foran Brystet og stukket Fingrene derned. Fornævnte Gaardeier N. N. Holm har derhos om Anledningen til hans Klage over Tiltalte i Aaret 1868 forklaret, at hans Datter, som dengang var mellem 12 og 13 Aar gammel, vægrede sig ved at gaae i Skole, fordi Tiltalte vilde kysse hende og kæle for hende, ligesom hun engang, da hendes Drenning var gaaet istykker, havde angivet, at dette var skeet ved, at Tiltalte havde kjælet for hende, og foruden at der foreligger andre Vidnesbyrd, som tale for, at Tiltalte har kysset de skolebesøgende Pigebørn og taget dem op paa sit Knæ, have derhos Huusmand Rasmus Sørensen Eigaard og Hustru forklaret, at deres Datter, som efter Moderens Udsagn engang kort før sidste Juul, da hun var omtrent 12 Aar gammel, inden Skoletiden var forbi, kom grædende hjem og fortalte, at hun ikke kunde være der for Tiltalte, som havde sat hende paa sit Knæ samt jaget Haanden op under hendes Skjorter og raget hende mellem Benene, hvilket havde foraarsaget hende Smærter, ligesom en Kone, der boer tilleie i Skolen, har forklaret, at Børnene stadig talte med hverandre om, at nu havde Tiltalte kysset den og den og tumlet med den og den, at hun i det Hele havde faaet det Indtryk, at Tiltaltes Forhold var Bøvnene imod, og at de sandt det ikke som det skulde være, samt at hendes 13aarige Søn har udtalt, at det var

en kjæbelig Skole, for han lærte ikke Noget, og det var saa kjæbeligt at see paa, som Tiltalte tumlede med Pigerne.

Tiltalte har nu vel ikke villet erkjende Nigtigheden i sin Hæelhed af de saalebes afgivne Forklaringer, og han har særlig benægtet at have udviiist det omsjoklarede Forhold mod Huusmand Elgaard's Datter og Smed Christensens Hustru's Stebbatter; ligesom Tiltalte imidlertid allerede i en ham affordret skriftlig Erklæring af 14de Februar d. A. over Smed Christensens ovenom-meldte Klage har yttret, at han ikke ganske kunde frikende sig for al Skyld, idet han undertiden havde spøgt med Børnene paa en Maade, der, naar det blev ublagt paa en hadesfuld Maade, kunde lægges ham til Last, saalebes har Tiltalte ogsaa under Forhøret vedgaaet, at han forskjellige Gange — dog al- drig for lukkede Døre, men som oftest i de andre Børns Overværelse og kun undtagelsesviis, naar Barnet tilfældig var blevet ene tilbage med ham — kan have taget et af Skolebørnene, navnlig af de mindre paa 7—8 Aar paa Skjødet og kjærtegnat det, samt at han ei heller tør benægte, at BARNETS Klæder, medens det sad paa hans Skjød, eller idet det blev sat ned paa Gulvet igjen, kunne være gaaede noget op, og at han vel ogsaa kan have havt sin Haand inde under Klæderne for at klappe det, idet han dog ikke, ialfald forsættlig, vil have berørt Pigebarnet paa en Maade, der kunde saare dets Blufærdighed. Hvad særligt angaaer det Forhold, der ligger til Grund for Smed Christensens Klage, har Tiltalte vedgaaet, at han ved denne Leilighed har taget Pigebarnet, der var blevet ene tilbage efter Foranledning fra hans Side, — idet der dog efter hans Anbringende skal have været Grund til at lade BARNET sidde over, — paa Skjødet, og villet kyse hende, samt muligens for at saae bedre Hold paa hende med Hænderne har taget op paa hende under hendes Skjorter, hvorimod han ikke har villet erkjende, at Samtalen er falden saalebes imellem dem, som Tilfældet skal være efter Moderens ovenangførte Forklaring, medens han dog har ind- rømmet, at han kunde mærke, at hans Kjærtegn var BARNET imod.

For det Forhold, hvori det saalebes ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa ansees godtgjort, at han har gjort sig skyldig, vil han, der er født i Aaret 1832, være at ansee efter Straffelovens § 176 cfr. § 166, og Straffen findes ved Underrettsdommen efter Sagens Om- stændigheder passende bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes vil- liges, vil saalebes være at stadfæste."

---

Fredagen den 13de Januar.

Nr. 267. Snekermester og Brændeviinsbrænder

**H. C. Christensens Enke** (Advocat Klubien),

contra

**den const. Kammeradvocat** paa Statskassens Vegne (Selv),  
betreffende Erlæggelsen af Brænderiafgift for Aaret 1864.

Horsens Byttings Dom af 4de Mai 1869: „Indstævnte Snekermester Hendrik Christian Christensens Enke bør for Kammeradvocatens Tiltale i denne Sag fri at være og Sagens Omkostninger være ophævede.“

Viborg Landsoverretts Dom af 3die Januar 1870: „Indstævnte Snekermester og Brændeviinsbrænder H. C. Christensens Enke i Horsens bør til Horsens Toldkasse betale 1807 Rd. 18  $\frac{1}{2}$  med 5 pCt. aarlig Rente deraf fra den 29de Januar 1867 indtil Betaling stæer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Bømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærd efter Loven.“

### Høiesterets Dom.

Efter hele Indholdet af det i den indankede Dom omhandlede Revers af 17de December 1866 maa Brændeviinsbrænder M. P. Lund ansæes at have procederet den mod ham anlagte, i Dommen berørte Sag ikke blot paa egne Vegne, men tillige som udvalgt Repræsentant for de øvrige Brændeviinsbrændere, der have medunderstrevet Reverset, og det er derfor med Høie i Dommen antaget, at den under nærværende Sag omtvistede Fordring, hvis Rigtighed med Hensyn til Hovedspørgsmaalet søgtes afgjort under hiin Sag, ikke kunde være Gjenstand for Præclusion ved det under Sagens Behandling løbende og inden den endelige Doms Afgivelse udløbne Proclama. I Henshold hertil og med Bemærkning, at der ikke for Høiesteret er Spørgsmaal om Forandring i Overretsdommen med Hensyn til Afgiftsbeløbets Størrelse, vil denne Dom efter Contracitantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.  
Til Justitskassen betaler Hovedcitantinden 5 Rd.

---

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under 17de December 1866 afgave forskellige Brændeviinsbrændere i Horsens, deriblandt Kjøbmand og Brændeviinsbrænder M. P. Lund samt Indstævnte, Snekermester og

Brændeviinsbrænder H. C. Christensens Entes dalevende Mand, en skriftlig Erklæring, der gaaer ud paa, at, da Generaldirectoratet for Stattevæsenet havde til Hensigt at anlægge Søgemaal mod dem til Betaling af Brændeviinsbrændingsafgifter, hidrørende fra den Tid, da Brænderierne under den fjendtlige Occupation i Aaret 1864 havde været stillede til deres Raadighed, og Generaldirectoratet for at indskrænke Sagernes Antal havde ønsket, at de vilde udnævne En af deres Midte til at modtage Søgemalet, saa havde de dertil udvalgt fornævnte M. P. Lund, ligesom de erklærede sig villige og forpligtede til at underkaste sig den Dom, som maatte blive affagt i en mod ham anlagt Sag, saa at den endelige Dom i bemeldte Sag skulde være afgjørende ogsaa for de Andres Vedkommende, og forsaavidt Enhvers Styks angik, ligesaa fuldt som om Dommen specielt var overgaaet Enhver af dem. I Overensstemmelse hermed anlagde derpaa Citanten, den yngreende Kammeradvocat, efter Ordre fra Generaldirectoratet for Stattevæsenet Sag mod fornævnte M. P. Lund til Betaling af 539 Rd. 12  $\frac{1}{2}$  som Brændeviinsbrændingsafgift med Krigsstatstillæg for 39 uberigtige Mæstninger, der skulde være foregaaede i hans Brænderi under den fjendtlige Besættelse af Horsens i Aaret 1864, og ved den derefter den 15de October 1867 affagte Underrettsdom blev M. P. Lunds Indsigelse mod overhovedet at erlægge nogen sliq Afgift for de i det paagjældende Tidsrum stedfundne Brændinger forkastet, hvorimod et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis fra hans Side blev anseet tilveiebragt fer, at der i bemeldte Tidsrum ikke var foregaaet flere end 26 Brændinger i hans Brænderi, og han blev derfor ikkun tilpligtet for disse at betale Horsens Toldkasse 359 Rd. 40  $\frac{1}{2}$  med 5 pCt. aarlig Rente deraf fra Stævningens Dato den 29de Januar 1867 indtil Betaling skete.

Denne Dom, der fra M. P. Lunds Side indankedes for Overretten, blev ved Overrettens Dom af 28de Mai 1868 staafstet, men da Indstævnte, der henhidder i uskiftet Bo efter sin fornævnte i October Maaned 1867 afdøde Mand, vægrede sig ved at erlægge det hende derefter i bemeldte Anledning affordrede Beløb, har Citanten under denne Sag i 1ste Instants paastaet hende tilpligtet i Brændeviinsbrændingsafgift med Krigsstatstillæg for 174 Mæstninger, der skulle have fundet Sted i hendes afdøde Mand's Brænderi i Tidsrummet fra 11te Marts til 12te August 1864, at betale til Horsens Toldkasse 2068 Rd. 72  $\frac{1}{2}$  med 5 pCt. aarlig Rente deraf fra den 29de Januar 1867 indtil Betaling skeer, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tilale, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin nysanførte Paastand. Indstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Staafstelse, hvorhos hun subsidiairt ligesom i 1ste Instants har nedlagt Paastand om, at hun ialfald ikkun tilpligtes at erlægge Afgifterne for 152 Brændinger med 1807 Rd. 18  $\frac{1}{2}$ .

Indstævntes Frisindbelsespaastand er støttet paa, at den paagjældende Forbring ikke i sin Tid er bleven anmeldt efter det af hende efter hendes Mand's Død i Genhold til L. 30te November 1857 under 4de December 1867 udstedte og den 19de Marts 1868 udløbne Proclama, men om end Forbringen

i og for sig, uanset Bestemmelserne i Forordningen 1ste Februar 1797 § 75 Nr. 4, maatte i Mangel af Anmeldelse kunne være Gjenstand for Præclusion, og det udstedte Proclama derhos navnlig i Forhold til den ommeldte Forbring kunde ansees for behørigt, uagtet det alene lyder paa Indsættelse af Snekkermeester H. C. Christensens Creditorer, uden at det tillige er antydet, at den Afsøde havde været Brændeviinsbrænder — hvad han efter Indstævntes Anbringende ikke mere var ved sin Død — maa den Omstændighed, at Indstævntes afsøde Mand ved den ovenanførte Erklæring havde underkastet sig den endelige Dom i den af Citanten mod M. P. Lund anlagte Sag og erkjendt, at denne Dom ogsaa for hans eget Vedkommende og, forsaavidt hans Skuld angik, skulde være afgjørende ligesaa fuldt, som om Dommen var overgaaet ham selv, medføre, at Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til overhovedet at erlægge de paagjældende Afgifter, ogsaa maa ansees at have været Gjenstand for den ommeldte mod M. P. Lund anlagte Sag, der, medens det af Indstævnte udstedte Proclama løb, henstod for Overretten og først paadømtes sammesteds, efterat Proclamaet allerede var udløbet, og da en under en særlig Sag omproceberet Forbring ikke kan være Gjenstand for Præclusion ved et inden den endelige Doms Afgivelse udløbet Proclama, kan Indstævntes herommeldte Indsigelse ikke ansees begrundet, hvorimod hendes Forpligtelse til at erlægge Afgifterne til det Offentlige af de i det paagjældende Tidrum i hendes afsøde Mandes Brænderi stedsindne Brændinger allerede maa være en Følge af Udsættelsen af den ovennævnte mod M. P. Lund anlagte Sag.

Derimod maa det ved de af Indstævnte under Sagen tilveiebragte Oplysninger ansees tilstrækkeligt godtgjort, at der ikke i hendes afsøde Mandes Brænderi er foregaaet det Antal af 174 Ræstninger, som i en under Sagen fremlagt af Højens Toldcontoir udfærdiget saakaldet calculatoirist Opgjørelse er lagt til Grund ved Beregningen af det Beløb 2068 Rd. 72  $\frac{1}{2}$ , som Citanten har paastaat Indstævnte tilsligtet at erlægge, og idet der, efter hvad der i det Hele i saa Henseende foreligger under Sagen, ikke findes Høie til at antage, at der i det paagjældende Tidrum skulde være foregaaet flere Brændinger end, som af Indstævnte erkjendt, 152, og der ei heller fra Citantens Side er fremsat nogen særlig Indsigelse mod den af Indstævnte opstillede Beregning, hvorefter Brændeviinsbrændingsafgiften med Krigsstatstilæg for 152 Brændinger vil udgjøre 1807 Rd. 18  $\frac{1}{2}$ , vil Indstævnte være at tilsligte at betale Højens Toldkasse dette Beløb med 5 pCt. aarlig Rente deraf, som af Citanten paastaat, fra den 29de Januar 1867 indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.

---

Mandagen den 16de Januar.

Nr. 334.

Advocat Brock

contra

**Mary Ann Maloon** (Defensor Hansen),

der tiltales for attentet Mord.

St. Thomæ Bytings Etraretsdom af 23de Juli 1870:  
„Arrestantinden Mary Ann Maloon bør have sit Liv forbrudt  
samt betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger. At  
efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 3die October 1870:  
„Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes  
under Adfærd efter Loven.“

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og  
med Bemærkning, at Tiltaltes efter Overretsdommens Afsigelse  
fremførte Tilbagekaldelse af hendes Tilstaaelse, der ikke findes be-  
styrket ved de fremkomne Oplysninger, efter Lovens 1—15—1  
ikke kan komme i Betragtning, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for  
Høiesteret betaler Tiltalte 10 vestindiske Daler  
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De nærmere Omstæn-  
digheder ved nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Etraret af Under-  
dommeren med tiltagne Meddomsmænd den 23de Juli d. A. paadømte Sag,  
hvorunder Arrestantinden Mary Ann Maloon tiltales for attentet Mord,  
ere, saaledes som de ved Arrestantindens Tilstaaelse og hvad ellers under  
Sagen er oplyst, ere godtgjorte, følgende:

Om Morgenen den 8de Juni sidstleden blev Madam Brigen, en paa  
St. Thomas bosat Enke, tilkaldt af sin 8aarige Datter, der var bleven for-  
særdet ved at see, at hendes Kaffe, som hun skulde til at nyde, dampede, uag-  
tet den var kold, og fik hun strax den Tanke, at der maatte være kommen  
Phosphor i Kaffen. Derefter klagede Madam Brigens Moder, Maria Bene-  
detti, en Kone paa 60 Aar, der er tilhuse hos hende, og som en Timestib  
tidligere havde drukket en Kop af Kaffen, men medens den endnu var hed,  
over Iibefindende, og blev der endelig ogsaa fundet Spor af Phosphor i en  
lille Glasstrulle, hvori Maria Benedetti pleier at opbevare sit Puddersukker, ved  
hvilket saavel som ved et lille Stykke Brød, der havde ligget ved Siden af  
Krukken, hun ogsaa Dagen iforveien havde mærket en besynderlig Smag, der  
blev endnu mere fremtrædende og lignede Smagen af Hvidbløg, da hun tog i  
Munden et Par af nogle smaa brune Klumper, der fandtes i Bundsalbet af et  
Glas, hvoraf hun havde drukket Sultervoand tillavet med Sukkeret af Krukken,  
uden at dog nogen Tanke om Gift ved denne Leilighed sees at være falden  
hende ind. Videre Iibefindende end noget Opstød følte hun ikke den Dag,

saalidt som den paafølgende Morgen Nydelsen af Kaffen, hvorefter hun tog nogen afførende Medicin, afficerede hende foruroligende. Den paafølgende Fredag angav vel Madam Brigen i Retten, at hendes Moder, tildeels fordi hun efter Nydelsen af den forgiftede Kaffe ofte betoges af en Svimmelhed, hun ikke tidligere havde lidt af, ikke kunde møde; men i en den næste Dag, den 11te, af Landphysicus afgivne Erklæring hedder det, at Maria Benedettis Helbred ikke har lidt synderlig ved den af hende nydte Gift, at hun vel klager over en almindelig Mathedstilstand, der maa tilskrives en utilstrækkelig Ernæring i de sidste Dage, dog ikke formedelst Mangel paa Appetit, men fordi hun ved det Passerede er bleven paavirket i sit nerveuse System, saa at hun frygter for atter at blive forgiftet i Fødemidler; og den 17de Juni møbte hun for Retten, uden at det sees, at hun da led under nogen Ulempe.

Madam Brigen fattebe strax Mistanke til Arrestantinden, der var hendes Tjenestepige og i de 12 Maaneer, hun havde været i hendes Tjeneste, i det Hele havde opført sig slet, navnlig viist sig uærlig, og ved sin første Fremstillelse for Forhør tilstod ogsaa Arrestantinden, at hun af Subholbet af en Krukke, som Madam Brigen havde benstaaende i et Bagværelse, og som hun vidste at indeholde Gift, havde udskrabt Noget og kommet i Maria Benedettis Sukkerkrukke og Morgenen efter igjen Noget, som hun, da hun lavede Kaffe for Maria Benedetti, kom i Kaffekanden, og at hendes Hensigt dermed var at dræbe Maria Benedetti, fordi denne havde yttret til Madam Brigen, at hun enten maatte stille sig ved hende (Arrestantinden) eller ved Moderen, hvilken Forklaring hun, efter dog i Mellemtiden at have forandret den derhen, at hun ingen bestemt Tanke vilde have havt om at dræbe Maria Benedetti, men at det maatte være Djævelen, som havde bemestret sig hende, senere under Extraretsforhøret bestemte har gjentaget saaledes, at hun ved at høre Maria Benedetti ytre til Madam Brigen, at hun ikke kunde see, hvorfor hun vilde beholde en saa slet Tøs som Arrestantinden i sin Tjeneste — hvilken Yttring Maria Benedetti, efter hvad hun selv har forklaret, om Mandagen (Dagen før det første Forgiftningsforsøg) har brugt — blev saa forbittret, at hun ønskede, at den gamle Kone vilde døe, og at det var derfor, samt fordi hun troede, at hendes Tjeneste vilde blive lettere og mere behagelig, naar Maria Benedetti var død, hun den paafølgende Dag kom Gift i hendes Sukkerkrukke, og da dette ikke havde nogen Virkning, atter Dagen efter i hendes Kaffe, fordi hun troede, at dette vilde berikke hendes Død. Kaffekanden bragte Arrestantinden selv op paa Maria Benedettis Værelse, idet hun derhos viste den baade Maria Benedetti og Madam Brigen paafaldende Opmærksomhed at underrette Maria Benedetti om, at hun havde bragt Kaffen op, hvad hun vil have gjort i det Diemed at faae Konen til at gaae op og drikke Kaffen. Derimod har Arrestantinden, skjøndt hun indrømmer at have vidst, at Madam Brigens Datter pleiede at drikke af Kaffen efter Bedstemoderen, fastholdt, at hun ikke gjorde sig nogen Tanke om, at nogen Anden end den gamle Kone navnlig heller ikke Barnet skulde komme til at nyde Giften.

Ved den paa Forhørsdommerens Foranstaltning af Bestyreren af St.



Thomæ Apothek Cand. pharm. Jørgensen foretagne Analyse viste det sig, at der i Kaffen — Sukkerglassets Indhold var saa ringe, at det procenttiste Indhold af Phosphor, hvis Tilstedeværelse godtgjordes, ikke kunde bestemmes — Grumsjet indbefattet, tilsammen 220 Grammer, var tilføede 16 Centigrammer (ca. 2½ Gran) Phosphor, hvilket svarer til 640 Centigrammer af den i Krutken indeholdte Phosphorgift, der under Benævnelseren „Infallible poison for destroying rats cockroaches and crabs“ (Useilbarlig Gift til Udelæggelse af Rotter, Kaffeelaffer og Krabber) tilberedes paa St. Thomæ Apothek af 1 Deel Phosphor og 40 Dele Meel, Sukker m. v.; og Landphsicus Magens har i sin d. 23de Juni afgivne Erklæring udtalt sig derhen, at de mindre betydelige Følger for Maria Benedetti af Forgiftningen maae ansees for ubetydelige at heroe paa, at hun kun har nydt en ringe Mængde Gift, og at det er rimeligt, at Phosphormængden ikke har været ligelig fordeelt i den tyndere og tykkere Deel af Kaffeandens Indhold, da en Contoirtopfuld, der vel er noget mere end 220 Grammer (omtrent 7 Unzer), og som er den Portion, Maria Benedetti har nydt, maatte, hvis den havde indeholdt et forholdsmæssigt ligesaa stort Quantum Phosphor som det analyserede (Grumsjet iberegnet), antages at ville have havt langt alvorligere Følger; jaat at 16 Centigrammer Phosphor neppe tør antages for en absolut dødelig Dosis, skjøndt den, navnlig hos Børn, maa ansees for at afstedkomme betydelig Livsfare.

Da Arrestantinden, der er født den 18de Marts 1855 og skildres som i høi Grad forsømt og derhos af en slet Character, saaledes efter det Ovenanførte, medens hendes Forklaring om ikke at have tænkt sig, at Madam Brigenes Barn vilde komme til at nyde af Giften, ikke vil kunne forstaaes, maa ansees for at have havt den overlagte Henftigt at ombringe Maria Benedetti ved det af hende foretagne Forgiftningsforsøg, er hun ved Underrettsdommen i Henhold til Frdgn. 4de October 1833 § 14 2det Membrum rettelig dømt efter L. 6—6—22 til at have sit Liv forbrudt, og den indankede Dom, der derhos rettelig har paalagt hende Actiørens Omkostninger, bliver saaledes at stadfæste.“

Nr. 318.

Advocat Henriksen

contra

- 1) **Christoffer Mikkelsen**, 2) **Hans Mortensen** og  
3) **Peder Larsen** (Defensor Hansen),

der tiltales Nr. 1 for Bedrageri og Falst og Nr. 2 og 3 for Falst.

Vordingborg søndre Virks Extrarets Dom af 9de Mai 1870:  
„Tiltalte Værtshuusholder Hans Mortensen af Nestved bør for Actørs Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Forbedringshuusfange Christoffer Mikkelsen og Arbeidsmand Peter Larsen af Snefere bør straffes den Første med en Tillægsstraf af 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide, den Sidste med Fængsel paa Bånd

og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør de to sidstnævnte Tilstalte Een for Begge og Begge for Een betale i Erstatning til Industri- og Sparebanken i Næstved 100 Rb. samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor Procurator Schaarup og Defensor Procurator Jørgensen, 8 Rb. til hver, dog at Tilstalte Hans Mortensen vil have at udrede  $\frac{1}{3}$  af Salairret. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de October 1870: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Ivermoes og Sørensen for Overretten betale de Tilstalte Christoffer Mikkelsen, Arbeidsmand Peter Larsen og Værtshuusholder Hans Mortensen in solidum 8 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog med den nebennævnte Forandring i Henseende til Udredelsen af Actionens Omkostninger.

#### Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Hans Mortensen in solidum med de tvende andre Tilstalte tilsvarer  $\frac{1}{3}$  af samtlige Actionens Omkostninger. Advocaterne Heinrichsen og Hansen tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rb., der udredes af de Tilstalte paa samme Maade som de øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Borningborg søndre Virks Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tilstalte Christoffer Mikkelsen, Arbeidsmand Peder Larsen og Værtshuusholder Hans Mortensen, den førstnævnte for Bedrageri og Falsk, de tvende Sidstnævnte for Falsk.

Bed egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tilstalte Christoffer Mikkelsen, der havde faaet Løste om et Laan paa 100 Rb. i Industri- og Sparebanken i Næstved, naar han kunde staffe tvende gode Mænd som Cautionister, har faaet Tilstalte Peder Larsen — for hvem han efter Peder Larsens

Forklaring, der dog er modtaget af hiin, foregav, at hans, Christoffer Mikkelsens, Morbroder, senere afdøde Gaardmand Mads Rasmussen i Skallerup, havde lovet at være hans Cautionist — til under den Obligationen for bemeldte Laan give Paategning „Som Cautionister og Selvfylbnere, Een for Begge og Begge for Een“ at skrive „Mads Rasmussen“, hvorefter en Anden, uden at det har kunnet oplyses, hvem denne var, og om det stete efter Tilstalte Christoffer Mikkelsens eller Tilstalte Peder Larsens Opfordring, under samme Paategning skrev „Jacop Mikkelsen“, hvorved sigtedes til Tilstalte Christoffer Mikkelsens Broder Hunsmand Jacob Mikkelsen i Allerslev. Begge Cautionisters Navne ere skrevne uden disses Vidende og Billie. Under den Obligationen give Paategning „Til Bitterlighed om samtlige Underkrifter“ skrev derpaa efter Tilstalte Christoffer Mikkelsens Opfordring Tilstalte Hans Mortensen — der vil have været uvidende om, at der forelaa et Falsum med Hensyn til de to foranstaaende Underkrifter, og uden iøvrigt at gjøre sig bekendt med Obligationens Indhold eller med Bitterlighedspaategningen, samt idet han nærmest antog, at han skrev under som Cautionist — „Indsibber Hans Mortensen“, hvorved han, skjøndt Bærskuusholder, vil have betegnet sig selv, idet Tilstalte Christoffer Mikkelsen yttrede, at han kunde skrive „Indsibber“, da han boede tilleie. Til sidstnævnte Underkrift søiede Tilstalte Peder Larsen — efter hvad denne har forklaret efter Christoffer Mikkelsens udtrykkelige Opfordring, hvilket dog Sidstnævnte har benægtet — „og Gaardmand Peder Larsen, begge af Skallerup By, Udby Sogn,“ hvorved antages sigtet til en forlængst afdød Gaardmand i Skallerup af anførte Navn. Med Obligationen henvendte Tilstalte Christoffer Mikkelsen sig derefter i Slutningen af December 1868 til ovennævnte Bank i Næstved og sit udbetalt dens Paalydende.

For sit ovennævnte Forhold vil Tilstalte Christoffer Mikkelsen, der er født i Maret 1838 og ved Bordingborg jøndre Birk's Extrarets Dom af 20de December 1869 anseet efter Straffelovens § 228 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, være at ansee efter samme Lovs §§ 268 og 275 cfr. § 270 med en Tilfægsstraf efter § 64, og er den ved den indankede Dom passende bestemt til 3 Maaneders Forbedringshuusarbejde. Derimod er han ikke overbeviist om noget Forhold, der vil bevirke særligt Straffean svar for Bedrageri.

Tilstalte Peder Larsen, der er født i Maret 1834 og ikke forhen findes tiltalt eller straffet, vil være at ansee efter Straffelovens § 268 2det Led og § 275 cfr. § 270, og findes Straffen rettelig sat til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Hvad endelig angaaer Tilstalte Hans Mortensen, maa det billiges, at han ved Underretten er frifunden for Actors Tiltale. Da nu derhos Dommens Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil den saaledes være at stadfæste.“

# Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

---

---

Nr. 44.

Den 10de Februar.

1871.

---

---

Tredie eller extraordinaire Session.

Mandagen den 16de Januar.

Nr. 260. Practiserende Læge **Hein** (Adv. Hindenburg efter Ordre)  
contra

Sagsfører **Sidenius** (Ingen),

betræffende Indfrielsen af 2 Buxler hver paa 200 Rd. m. v.

Obense Kjøbstads Gjøesteretsdom af 21de Februar 1870: „Substævnte practiserende Læge Hein bør for Citanten Sagsfører Sidenius's Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes, saafremt det befindes, at Forgivningens Forfrister om Brugen af stemplet Papir ere overtraadte med Hensyn til de tvende her under Sagen omhandlede indenbyes Buxler, der ere udstedte og endosserede uden Tilspøelse af Datum.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Juli 1870: „Imod Extradition i qvitteret Stand af de 2 paastævnte af F. Richter til Indstævnte, practiserende Læge S. Hein af Obense, udstedte, den 6te October f. A. daterede og af Indstævnte in blanco endosserede Buxler, hver lybende paa 200 Rd., bør Indstævnte betale til Citanten, Sagsfører Sidenius af Fredericia, 400 Rd. med Renter heraf 6 pCt. p. a. fra den 17de Januar d. A. indtil Betaling skeer samt Protestens og Sagens Omkostninger for Underretten skadesløst. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Roven.“

## Højesterets Dom.

Selv om det maatte kunne antages, at Frd. 7de April 1843 § 1 ikke er til Hinders for, at der i en efter denne Forordning udstedt Vexel optages en Bestemmelse om, at den skal være betalbar paa et andet Sted, end hvor den er udstedt, eller at Udstederen senere med Vexeleierens Samthkke giver den en Paategning herom, saa maa det dog i sidstberørte Tilfælde efter Lovgivningens Regler, navnlig Frd. 7de April 1843 § 4 sammenholdt med Frd. 18de Mai 1825 §§ 7, 24 og 25, være en Forudsætning for Paategningens Gyldighed overfor Endossenterne, at disse hertil have meddeelt deres Samthkke. Citanten har nu ikke udtrykkelig meddeelt sin Indvilgelse til, at de i den indankede Dom omhandlede, i Odense udstedte Vexler ere gjorte betalbare ved Middelfart Disconto-Institut; heller ikke kan et stiltiende Samthkke i ommeldte Retning, saaledes som Indstævnte har villet gjøre gjældende, udeles deraf, at Citanten i sin Tid efter at have endosseret de udaterede Vexler in blanco har udleveret dem til Udstederen, for at han kunde benytte dem i sin Interesse, og ligesaa lidt kan det komme i Betragtning, hvad Indstævnte har paaberaabt sig om, at Citanten efter den 6te October 1869 overfor Indstævnte skulde have godkjendt Vexlerne med de ommeldte Paategninger. I det disse sidste derfor i Forhold til Citanten maae betragtes som uftrevne, og det derhos er uden Betydning, at Vexlernes Udsteder, som af Indstævnte fremhævet, paa den Tid, de bleve protesterede, var flyttet fra Odense til Kolding, maa der gives Citanten Medhold i, at Bestemmelserne i Frd. 7de April 1843 § 4 cfr. Frd. 18de Mai 1825 § 56 ikke overfor ham ere fyldestgjorte ved de i Middelfart optagne Protester, og der vil saaledes allerede af denne Grund under nærværende Vexelsag være at tillægge Citanten den af ham paastaede Frifindelse, uden at det bliver fornødent at undersøge, om den anden af ham mod Vexlernes Gyldighed fremsorte Indsigelse, at disse, da Citanten endosserede dem, havde Datoen in blanco, maatte kunne bewirke samme Resultat.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Advocat Hindenburg bliver der at tillægge et Salarium af 60 Rd., der vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd. Advocat Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indbandede Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Sagsfører Sidenius af Fredericia, paaanker under nærværende Sag en inden Odense Kjøbstads Gjæsteret den 21de Februar d. N. affagt Dom, betræffende Betalingen af tvende Vexler, ialt 400 Rd., med Renter og Omkostninger, ved hvilken Indstævnte, practiserende Læge S. Hein af Odense, er frifunden for Citantens Tiltale, og Processens Omkostninger ophævede, hvorhos Statskassens Ret er forbeholdt, saafremt det befindes, at Lovgivningens Forskrifter om Brugen af stemplet Papir ere overtraadte med Hensyn til bemeldte Vexler, hvilken Dom han har paaastaet derhen forandret, at Indstævnte tilpligtes at betale Vexlernes Paalydende med Renter 6 pCt. aarlig fra Stævningens Dato, den 17de Januar d. N., til Betaling skeer, samt Protest- og Sagsomkostninger skadesløst efter Regning imod Extradition i qvitteret Stand af ovennævnte Vexler.

Da Indstævnte, uaftet lovlig varflet, hverken er mødt eller har ladet møde, vil Sagen i Medfør af L. 1--4--30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 være at paaafende efter de fremlagte Breve og Beviisligheder in specie Underrettsacten.

Uf denne sees, at det var in confesso mellem Parterne for Underretten, at de tvende ommeldte indenbys Vexler, udsbedte i Odense af F. Richter uden Datum til Indstævntes Ordre og af denne forshuede med Endossement in blanco, af Udsbederen senere med Citantens Vidende ere daterede 6te October 1869, samt meddeelte den Paategning „betallbar hos Discountinstituttet i Middelfart. F. Richter“, uden at Indstævnte dertil havde meddeelt Samtykke.

Men da der hverken efter Lovgivningen eller Sagens Natur er Noget til Hinder for, at Udsbederen af en Vexel, naar Vexlen er udsbedt og endosseret in blanco, senere kan datere den, ligesom han ogsaa maa være berettiget til med Begeilerens Samtykke at domicilere den paa et andet Sted, end hvor han selv boer, samt da Vexlerne i Henhold til Frd. 18de Mai 1825 § 56 med Rette ere protesterede i Middelfart og ikke paa Udsbedelsesstedet, vil Citantens Paastand være at tage tilfølg, dog at Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne ophæves.“

**Tirsdagen den 17de Januar.**

Nr. 336.

Advocat Henriksen  
contra**Carl Martin Rasmussen** eller **Hæffebohle**

(Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Kjøbenhavns Amts søndre Birketings Extrarets Dom af 29de October 1870: „Arrestanten Carl Martin Rasmussen eller Hæffebohle bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i tre Aar. Saa bør han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor Procurator Diechmann 5 Rd. og til Defensor Cancelliraad Bloctrofs 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de December 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Krabbe og Auditeur Mundt, betaler Arrestanten Carl Martin Rasmussen eller Hæffebohle 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

**Høiesterets Dom.**

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Carl Martin Rasmussen eller Hæffebohle, der er født den 28de September 1825, blev ved Høiesteretsdom af 14de Mai 1858 efter Frdn. 11te April 1840 § 1 og § 12, 1ste Mbr. idømt Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvilken Straf dog ved allerhøieste Resolution af 13de Juni s. A. blev formindet til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; derefter er han ifølge Høiesteretsdom af 30te April 1866 anset efter bemeldte Forordnings § 13 med 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde, hvoraf den tilbagestaaende Deel blev ham eftergivet ved allerhøieste Resolution af 14de Juni 1867 fra 1ste Juli s. A.; endeligen er han ved Bornholms nordre Herreds Extraretsdom af 24de Februar 1868

bleven straffet med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød efter Straffelovens § 238 cfr. § 241 som for 3die Gang begaaet Hæleri.

Arrestanten sigtes nu under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indbandede Sag for Tyveri og Følgængereri, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen godtgjort, at han heri har gjort sig skyldig.

Efterat Arrestanten, der var ublagt paa Ladegaarden med sædvanligt Eilhold af 19de November 1868 om ikke at forlade Fattigvæsenets Arbejde uden Tilladelse, den 30te Juni d. A. var forsgaaet fra den Gadesveining, hvor til han var sat, blev han omkring i Hovedstadens Omegn og begik Tyveri, deels i Nærheden af Frederiksberg Jernbanestation af en paa Beien liggende, til 2 Mk. værderet Jernskovl, og efter hans Forklaring tillige af to tomme sammesteds beroende Tilskaffer, om hvilke sidste ingen Oplysning har været at erholde, deels af 2 Manskettstjorter, hvorom dog kun synes at have været Arrestantens egen Forklaring, der gaaer ud paa, at han paa Grund af sin bestående Tilstand ikke ved, hvorfra eller hvorledes han kom i Besiddelse af Stjorterne, som han iøvrigt solgte Dagen efter.

Paa lige Maade er det oplyst, at Arrestanten har stjaalet:

1. 3 Maret 1863 Been af en Værdi af 5 a 6 Mk. fra den zoologiske Have ved Frederiksberg, til hvilken Have, hvori der da ingen Beboelsesleilighed fandtes, han havde sig Afgang ved at stige over et 2½ Alen høit Rækvært,
2. i Slutningen af samme Aar en Artist Olsen tilhørende til 8 Rd. værderet Kobberhjebel, som stod paa en aaben Gaardsplads i Schönbergsgade,
3. i 1864 eller 1865 i Høler Petersens Bontil i Valby to Malmlodder af Værdi 1 Rd.,
4. for omtrent 4 Aar siden fra en uafslæst Gaardsplads i Valby en Kobberhjebel af Værdi 4 Rd.,
5. for 2 Aar siden en Hane og en Høne af Værdi 2 Rd. fra Kjøbmand Schmidts Hønslegaard paa Rolighedsvei. Bemeldte Hønslegaard, der ikke stod i Forbindelse med Beboelsesleiligheden, var ved et Stakit skilt fra selve Gaardspladsen, til hvilken der var uhindret Afgang fra Beien, og i Stakitet var en Laage, lukket med en Hængelaas, som Arrestanten aabnede ved en falsk Nøgle.

De stjaalne Gjenstande, som Arrestanten strax efter Tyveriernes Udførelse solgte, ere ikke komne tilstede, men de Bestaaelse have frasaldet Erstatning.

For de i indværende Aar begaaede Tyverier saavel som for Tyveriet under Nr. 5, der ikke kan henføres under Straffelovens § 229, vil Arrestanten være at ansæe for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, 1ste Mbr., og for de øvrige Tyverier, af hvilke det under Nr. 1 ikke kan betragtes som grovt Tyveri, bliver han at idømme en Tillægsstraf efter Lovens § 230 cfr. § 64.

Den Straf, som Arrestanten saavel efter de nævnte Lovbud, sammenholdte med Straffelovens § 241 samt §§ 306 og 307 som efter Lov af 3die



Marts 1860 § 1 har forskjldt, findes ved Undervetssdommen passende bestemt til 3 Aars Forbedringshuusarbejde.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, bliver saaledes i det Hele at stadfæste."

Nr. 347.

Advocat Henrichsen  
contra

### Johanne Wilhelmine Marie Christensen

(Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de December 1870:  
„Arrestantinden Johanne Wilhelmine Marie Christensen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt betale alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Delbanco og Appellationsretsraad Suel, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestantinden Johanne Wilhelmine Marie Christensen, der er født den 1ste September 1850 og ved Rettens Dom af 11te December f. A. anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dygtige stemmende Tilstaaelse overbevist at have den 15de October d. A. om Formiddagen i en Leilighed paa St. Hansens Nr. 1 2den Vagsal, hvis aalaaede Dør hun aabnede, i den Hensigt sammesteds at begaae Tyveri, ved Hjælp af Nøglen til samme, som hun tidligere havde seet at blive henlagt under Maatten udenfor Døren, og ogsaa fandt liggende dersteds bemeldte Dag, stjaalet en Arbeidsmand Lars Pedersen tilhørende, til 5 Rd. vurderet Dyffelsfrakke, som hang i et i et af Værelserne i Leiligheden staaende naalaaet Klædestab.

For dette Tyveri, der ikke findes at kunne tilregnes Arrestantinden uden som simpelt, vil hun være at ansee efter Straffelovens § 230 1ste Led efter Omstændigheederne med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage."

Nr. 343.

Advocat Klubien

contra

**Dorthe Kirstine Christophersdatter** eller **Peders-**  
**datter** eller **Pedersen, Nielsens** Enke (Defensor Liebe ved  
Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de December 1870:  
„Arrestantinden Dorthe Kirstine Christophersdatter eller Peders-  
datter eller Pedersen, Nielsens Enke, bør straffes med Tugthuss-  
arbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og  
derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Christensen  
og Engberg, med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afscærd  
efter Loven.“

#### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at  
stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og  
Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Forjaavidd Arrestant-  
inden Dorthe Kirstine Christophersdatter eller Pedersdatter eller  
Pedersen, Nielsens Enke, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri og  
Løsgænger, sigtes som skyldig i den førstnævnte Forbrydelse, er der ikke imod  
hendes Benægtelse tilveiebragt Beviis for, at den imod hende rettede Mistanke  
betræffende et Tyveri, hvorved Grosjerer August Carl Bendixen den 27de  
September d. A. blev frastjaalet en Deel til Tørring ophængt Tøi, har været  
begrundet.“

Hvad derimod angaaer et den 23de samme Maaned begaaet Tyveri,  
ved hvilket Karen sine Jacobsen blev fravendt en til 1 Rd. vurderet Nøderbeef  
til en Silkejole, der ogsaa er betegnet som et Stjort, saa maa det ansees til-  
stræffeligen beviist, at Arrestantinden, der ogsaa har nægtet sig skyldig i dette  
Tyveri, har været i Besiddelse af dette Klædningsstykke, hvad hun for Retten

ikke har villet erkjende. Det er nemlig i saa Henseende forklaret af Frederikke Christiane Beshof, Nielsens Enke, og dennes 14 Aar gamle Døende Sophie Rasmussen, af hvilke den Førnævnte har bekræftet sin Forklaring med Lovens Ed, at Arrestantinden samme Dag, Karenfine Jacobsen blev frastjålet den ommeldte Kjoleneberdeel, pantfattede den hos hende under Navnet Zanzen. Derhos er det erkjendt af Arrestantinden, som afvige 7de October blev anholdt og afleveret til Politiet af fornævnte Frederikke Christiane Beshof, da hun indfandt sig hos denne for at indløse et Pant, at hun var i Besiddelse af en Laanesjedd, hvorefter der hos Frederikke Christiane Beshof den 23de September d. A. under Navnet Zanzen var laant 4 Mk. mod et sort Silkeskjørt som Pant, og naar Arrestantinden i saa Henseende har forklaret, at denne Laanesjedd, i Henhold til hvilken den af hende paataente Subløsnung skulde være skeet, angik en ulden Kjoleneberdeel, som hun sidstnævnte Dag havde kjøbt paa Gaden af en hende ubekjendt Kone og strax efter, fordi hun ikke kunde indvære de derved udgivne Penge, havde pantfat, og pantfat under Navnet Zanzen, fordi Sælgerinden af denne Kjoleneberdeel opgav at bedde saaledes, og at det derfor maatte være en Feilskrift, naar Pantet paa Laanesjeddelen angives at være et Silkeskjørt, saa kan dertil ikke tages noget Hensyn, idet denne i og for sig lidet sandsynlige Paastand ikke alene er ganske ubestyrket, men endog i Strid med, hvad saavel Frederikke Christiane Beshof, der selv vil have udfærdiget den omhandlede Laanesjedd, som ovennævnte Sophie Rasmussen have forklaret, og endeligen er det edeligen forklaret af Inspectionsbetjent Nr. 37 Franck, til hvem Arrestantinden blev afleveret og derpaa ført til en Politistation, at hun paa Veien til denne for ham opgav at have faaet den ovenomhandlede Laanesjedd af et ubekjendt Fruentimmer paa Gaden; af Overbetjent Nr. 20 Petersen, at Arrestantinden under sit Ophold paa Politistationen, da han spurgte hende, hvorfra hun havde den sammesteds tilstedeværende Karenfine Jacobsen frastjåalt Kjoleneberdeel, hvorpaa han samtidigt dermed pegede, svarede ham, at hun havde faaet den af et Fruentimmer paa Gaden; og af begge de nævnte Politibetjente, at Arrestantinden, da hun senere paa Politistationen blev opfordret til at bekræfte sin ommeldte Erkjendelse af Besiddelsen, vel Intet svarede dertil, men eig heller modsigde, at hun var fremkommen med en saadan Udtalelse, medens hun først til et endnu senere Tidspunct gik over til at nægte at have været i Besiddelse af Kjoleneberdelen, uden at der efter det i saa Henseende Dplyste er nogen Grund til at antage, at Arrestantinden, som ved sin Anholdelse var noget besjænkhet, har dengang eller senere samme Dag været dette i en Grad, der kunde faae Virkning paa hendes Tilregnelighed.

Og da nu endvidere Bestjåaltne Karenfine Rasmussen har aflagt Tilhjemlingsed og ført Beviis for sin tidligere Besiddelse af den her omhandlede Berdeel til en Silkesjole, saa foreligger der et i Medfør af Danske Lovs 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. 8de September 1811 § 6 gyldigt Beviis, hvorefter Arrestantinden, der tidligere er straffet 4 Gange for Tyveri, maa bliue at dømmes for uhjemlet Besiddelse af bemeldte Berdeel, men hvorvel

den Omstændighed, at samme blev sjaalet meget kort Tid, før den blev pantsat, taler for, at Arrestantinden selv er Tyven, saa kan det dog ikke ansees tilstrækkeligen bevist, at det er Tilfældet, og hun vil altsaa kun kunne dømmes som for Hæleri.

Arrestantinden vil derhos blive at dømmes som for Løsgænger, idet hun ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have imod et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige hjemjente Personer den 18de Marts d. A. under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold uden Politiets Tilladelse taget Dphold her i Staden fra i Mai eller Juni Maaned næstefter og derefter forbleven i samme indtil sin Anholdelse under denne Sag uden at have gjort nogen Anmeldelse derom til fornævnte Protocol.

I Henhold til det Foranførte vil Arrestantinden, der er født den 21de October 1820, da hun som ovennævnt er forhen straffet 4 Gange for Tyveri, senest ved Højesteretsdom af 13de Marts 1868 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri med Tugthuusarbejde i 2 Aar, foruden for Løsgænger, blandt Andet ved denne Næts Dom af 24de August 1867 efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 18 Dage, nu blive at ansee i Medfør af førstnævnte Lovs § 241 1ste Led som for 5te Gang begaaet Hæleri efter sammes § 238 og efter § 1 i ovennævnte Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen at kunne under Et bestemmes til Tugthuusarbejde i 3 Aar."

Nr. 342.

Advocat Nellesmann

contra

**Niels Andersen Blei** (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Hvetbo Herreds Extraretsdom af 31te October 1870: „Arrestanten Niels Andersen Blei af Hundelej, Selstrup Sogn, bør behandles overeensstemmende med den kongelige Resolution af 21de Juni 1843, dog saaledes at han hensesættes til Tugthuusarbejde paa Livstid; saa bør han og i Erstatning betale til Gaardmand Peder Jensen af Alstrup 2 Rd. 48 ß og til Tjenestekarl Jacob Sjørgensen 7 Rd. samt endelig ubrede alle af denne og hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder foruden Diæter i Salair til Actor, Procurator Lund 5 Rd. og til Defensor, Procurator Winther 3 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverretsbdom af 5te December 1870: „Underretsbdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den Tjenestekarl Jacob Sjørgensen tilkommende Erstatning bestemmes til 9 Rd. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Ud-færd efter Loven.“

#### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocat Nellemann og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Niels Andersen med Tilnavn Blei for Tyveri og Bedrageri.

Ved Tilstaltes egen Tilslaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 28de Marts d. A. om Aftenen mellem Kl. 7 og 8 i Gaardmand Peder Jensen's Gaard i Alstrup har fra Karlekammeret — hvortil der var Afgang igjennem en uafslået Dør fra Stalden, til hvilken Tilstalte, der var bekendt med Localiteterne, skaffede sig Afgang ved at række Armen ind igjennem et Vindue, der var uden Ruder, og aftage en Klink, hvormed Stalddøren indvendig fra holdtes lukket — tilvandt sig et Par Badmelsesbenklæder, 2 Skjorter, en Kaffet, nogle Kommetørklæder, en Kjørepibst og en Barbeertniv, hvilke Gjenstande tilhørte Tjenestekarl Jacob Sjørgensen, samt endvidere et foruøvnede P. Jensen tilhørende Hestedækken med Gjord, hvorimod der, forjaavidd bemeldte S. Sjørgensen tillige ved samme Leilighed vil have mistet et Par andre Gjenstande, ikke er fremkommet Beviis for, at Tilstalte ogsaa har borttaget disse.

De sjaalne Gjenstande, hvoraf Tilstalte efter sin Forklaring har afhændet største Delen til to ham ubekjendte Personer, saa at kun en Skjorte, som Tilstalte ved sin Anholdelse var iført, er bragt tilstede under Sagen og i forringet Tilstand tilbageleveret Tieren, have S. Sjørgensen og P. Jensen paastaet sig erstattede med henholdsvis 9 Rd. og 2 Rd. 3 Mk.

Paa samme Maade er det endvidere godtgjort, at Tilstalte, efter at han den 22de Marts d. A. havde laant en Frakke af Gaardmand Niels Christian Pedersen i Sønder-Saltum — under Dypgivende kun at ville gaae et Grinde til et Steb i Nærheden — ikke senere har tilbageleveret denne Frakke, hvilken

det forøvrigt efter hans Forklaring først havde været hans Hensigt at tilbagelevere, men som han efter Udførelsen af det ovennævnte Tyveri, da han af Frygt for Anholdelse ikke turde vende tilbage til Sønder Saltum, besluttede at beholde og tilegne sig. Bemeldte Frakke, som Tiltalte var iført ved sin Anholdelse, og som efter Eierens Opgivende havde en Værdi af 6 Rd., da Tiltalte fik den tillaaet, er under Sagen tilbageleveret Eiereren, der har frataltet videre Krav paa Erstatning.

Tiltalte, der er født i Aaret 1810, har ifølge en ham blandt Andet for Indbrudstyveri i Aaret 1831 overgaaet Højesteretsdom været henført til Fæstningsarbejde paa Livstid, og efter at han derpaa ifølge kongelig Resolution af 21de Juni 1843 er løsladt paa Billaar blandt Andet, at han, saafremt han maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, igjen vilde blive indsat til Fæstningsarbejde paa Livstid, er han ved Højesteretsdom af 27de August 1866 for forjægt Indbrudstyveri dømt til at behandles efter bemeldte kongelige Resolution dog saaledes, at Tugthuusarbejde traadte i Stedet for Fæstningsarbejde, hvilken Straf imidlertid ved kongelig Resolution af 20de September 1866 blev forandret til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage. Han er derfor nu for sit ovenangførte Forhold, der henhører under Straffelovens § 228 og § 253, ved Underrettsdommen rettelig paany dømt til at behandles overensstemmende med den kongelige Resolution af 21de Juni 1843 med den af Bestemmelsen i Lov af 6te November 1858 flydende Forandring, at han istedetfor at hensættes til Fæstningsarbejde bliver at hensesættes til Tugthuusarbejde paa Livstid, og bemeldte Dom, hvis øvrige Bestemmelser angaaende Erstatning og Actionens Omkostninger — med Undtagelse af, at der i Erstatning kun er tilkendt fornævnte J. Jørgensen 7 Rd., medens der findes at tilkomme ham 9 Rd. — ligeledes billiges, vil saaledes med nysnævnte Forandring være at stadfæste.“

Nr. 317.

Statsraad Bunken

contra

**Ane Christensdatter** (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri samt for at have forledet eller søgt at forlede Andre til at aflægge falsk Forklaring for Retten.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 2den August 1870:  
„De Tiltalte Ane Christensdatter af Høllum og Stomager Bertel Sørensens Hustru Ane Cathrine Jensdatter af Nørgaardsøhus bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød, Fornævnte i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. Saa bør Tiltalte Ane Christensdatter i Erstatning til Proprietair Hoff paa Dvisselholt betale 5 Mk. samt udrede alle af denne Sag lodligt

flydende Omkostninger derunder i Salair til Actor, Procurator Eogstrup 6 Rd. og til Defensor, Procurator Sand 5 Rd., dog saaledes at Tiltalte Ane Cathrine Jensdatter in solidum med hende udreder  $1\frac{1}{2}$  af Sagens samtlige Omkostninger. Det idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 17de October 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes for Tiltalte Ane Christensdatter til 4 Gange 5 Dage og for Tiltalte Ane Cathrine Jensdatter til 2 Gange 5 Dage. Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Fasting, tillægges i Salair hver 8 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den i Underretsdommen fastsatte Maade. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ane Christensdatters Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Tjenestepige Ane Christensdatter for Tyveri samt for at have forlebet eller søgt at forlede Andre til at aflægge falsk Forklaring for Retten, og Ane Cathrine Jensdatter, Skomager Bertel Sørensens Husfru, for at have aflagt falsk Forklaring for Retten.

Ved Tiltalte Ane Christensdatters egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at hun, der var fæstet til at tjene hos Proprietair Hoff til Dvisehelholt i et Aar fra 1ste November 1869, men som paa Grund af, at hun var frugtlommelig, i Begyndelsen af Mai Maaned d. A. havde erholdt Huusbondens Tilladelse til at forlade Tjenesten, har den Dag, hun skulde reise fra Gaarden, taget 2 Høns, som gik i Gangen udenfor det Kammer, hvor hendes Kiste stod, og drog staaet Halsen over paa dem, ligesom hun samme Dag tilvendte sig fra Meieriet en Biskmællebøtte og omtrent 1 Fjerdingfar Kartofler samt fra Haven et Bundt Purreløg, hvorhos hun

endvidere nogen Tid forinden 1ste Mai d. A. havde tilsendt sig en Faarebov, noget Flommefedt og 14 Stk. Æg. Samtlige disse Gjenstande, der tilhørte hendes Husbond og ere vurderede til henimod 2 Rd., havde hun nedlagt i sin Kiste, men da hun den 3die Mai d. A. om Eftermiddagen skulde reise, forlangte hendes Husbond forinden at eftersee hendes Kiste, og da de nævnte Gjenstande fandtes i den, lod han Sognefogden tilkalde, hvorefter hun blev under Bevogtning assendt til Herredscontoiret i Sørb. Hun undveg imidlertid paa Veien dertil den følgende Nat og begav sig til sine Forældre, hvem hun meddelte, at hun paa Dvisselholt havde tilvendt sig en Faarebov, nogle Æg og lidt Flommefedt, og bad dem derhos om, hvis de bleve kaldte i Netten, hvad hun dog ikke antog vilde blive Tilfældet, at forklare, at hun havde faaet de nysnævnte Gjenstande af sin Moder, da hun i Paaften havde besøgt Forældrene, og tillige at forfølge, at hun havde været hos Forældrene efter Paaften, uden at hun dog i disse Henseender af dem erholdt noget bestemt Tilfagn. Hun forlod samme Dag Forældrenes Botig, og da hun den følgende Morgen kom forbi Bertel Sørensens Hus og traf dennes Hustru, Medtilltalte Ane Cathrine Zensbatter, som hun iøvrigt ikke kjendte videre til, udenfor Huset, opstod den Tanke hos hende at anmode denne Kone om at være sig behjælpelig med at skjule det af hende paa Dvisselholt forsvedde Tyveri af Høns, Kartofler og Løg, hvorfor hun, idet hun fortalte Medtilltalte, at hun havde stjaalet de nysnævnte Gjenstande paa Dvisselholt, spurgte hende, om hun vilde sælge hende 2 sorte Høns samt nogle Kartofler og Purreløg, og opfordrede Medtilltalte til, naar hun kom i Netten, at forklare, at de Høns, Kartofler og Løg, som maatte blive hende foreviste i Netten, vare blevne hende afsjåbte af Tiltalte Ane Christensbatter den 3die Mai d. A. paa Veien til Afaa, og da Medtilltalte A. C. Zensbatter gik ind herpaa imod at erholde et Skjørt og en Tøie samt et Tørklæde, som A. Christensbatter leverede hende, forinden at hun, naar hun senere afhentede de kjøbte Gjenstande, skulde betale 3 Mk. 8 ß for Hønsene, 12 ß for Kartoflerne og 2 ß for Løgene, slagtede Tiltalte A. Christensbatter strax Hønsene, men lod disse tilligemed de kjøbte Kartofler og Løg forblive hos Medtilltalte A. C. Zensbatter. Tiltalte Ane Christensbatter begav sig derefter tilbage til Dvisselholt, hvor hun igjen blev anholdt, men under det derefter optagne Forhør benægtede hun først at have fravendt sin Husbond de ommeldte tilstedebragte Gjenstande og angav, at hun havde faaet Faareboven, Æggene og Flommefedtet af sin Moder, da hun for omtrent en Maaned siden havde været i Besøg hos denne, og at hun havde kjøbt Hønsene, Kartoflerne og Løgene af Medtilltalte A. C. Zensbatter den 3die Mai d. A., da hun tilfældigen møbte denne paa Veien til Afaa, ligesom hun og angav, at hun havde kjøbt Mælkebøtten paa en Auction for længere Tid siden. Hendes Forældre forklarede ligeledes til en optaget Politirapport, at hun ved et Besøg hos dem i Paaften havde af dem faaet en Faarebov, nogle Æg og lidt Flomme, hvorhos Medtilltalte A. C. Zensbatter, da hun blev tilset for Netten, efter at være formanet til Sandhed udsagde, at, da hun en Dag, saavidt hun erindrede den 3die Mai, havde begivet sig paa Veien til



Asaa og havde medtaget 2 af sine Høns, som hun vilde sælge, samt nogle Kartofler og Purreløg, som hun vilde forære bert, mødte hun Tilstalte N. Christensdatter, der var hende ubekjendt, og til hvem hun paa Opfordring solgte de medbragte Høns for 3 Mk. 8 ß samt Kartoflerne og Purreløgene for henholdsvis 12 ß og 2 ß, og tillige forklarede Tilstalte N. C. Zensdatter, at hun derefter ikke havde seet noget til Tilstalte N. Christensdatter, førend denne den 5te Mai d. N. om Morgenen kom til hendes Bolig og spurgte, om hun var den Kone, af hvem hun havde kjøbt Hønsene, idet N. Christensdatter havde fortalt, at hun skulde til Sæby for Hønsene, fordi hun var bleven bestyldt for at have stjaalet dem paa Dvisjesholt, og da de i N. Christensdatters Kiste forefundne Koster bleve i Retten foreviste for N. C. Zensdatter, forklarede denne, at den ene af de hende foreviste Høns ikke var nogen af dem, som N. Christensdatter havde kjøbt af hende, samt at hun ei heller troede, at den anden var nogen af dem, og at de hende foreviste Kartofler nok syntes hende at være af samme Slags som de, hun havde solgt til N. Christensdatter, men at hun dog ikke troede, at det var de samme, eftersom de hende foreviste vare større end de af hende solgte, og endelig at hun ikke kunde have nogen Mening om, hvorvidt de hende foreviste Løg vare de samme, som hun havde solgt til N. Christensdatter. Tilstalte N. C. Zensdatter vedgik imidlertid, da hun næste Gang, efter at have været belagt med Arrest, stillebes for Retten, at hendes ommeldte Forklaring var urigtig, og at Tilstalte N. Christensdatter først den 5te Mai d. N. om Morgenen var kommen til hende ved hendes Bolig og havde spurgt, om hun havde 2 sorte Høns at sælge, idet N. Christensdatter havde fortalt, at hun vilde komme i Forlegenhed, fordi hun paa Dvisjesholt havde stjaalet 2 sorte Høns samt nogle Kartofler og Purreløg, og derhos havde tilbudt hende et Stjært, en Erpie og et Tørklæde, naar hun i Retten vilde forklare, at de Høns og Kartofler samt Purreløg, som maatte blive hende foreviste i Retten, vare af hende solgte til N. Christensdatter. Tilstalte N. C. Zensdatter har derhos vedgaaet, at hun, der er meget fattig, gif ind paa N. Christensdatters Forslag, idet hun dog kun lovede, naar hun kom i Retten, at sige, at de Høns, Kartofler og Løg, som maatte blive hende foreviste, lignede de Gjenstande af samme Slags, som hun havde solgt til N. Christensdatter, og det blev derhos aftalt mellem dem, at N. C. Zensdatter i Retten skulde foregive, at Handelen mellem dem om de nævnte Gjenstande var foregaaet den 3die Mai d. N. paa Weien til Asaa.

Tilstalte N. Christensdatters Fader har strax, da han blev stillet for Retten, erklæret, at den Forklaring, han, som ommeldt, havde afgivet til en Politirapport, var urigtig, og at N. Christensdatter havde indfundet sig hos ham og Kone og, idet hun havde fortalt dem, at hun havde tilvundet sig en Faarebov, nogle Løg og et Stykke Flommesebd paa Dvisjesholt, anmeldt dem om, naar de bleve kaldte i Retten, hvad hun dog ikke antog vilde blive Tilfældet, at forklare, at hun havde faaet de ommeldte Gjenstande af dem.

Proprietair Hoff har paastaet sig tilkjendt 5 Mk. i Erstatning for Hønsene, men isvrigt fratagelset Erstatning.

For det af Tiltalte Ane Christensdatter ubviste Forhold vil hun, der er sødt i 1833 og ikke sees tilbligere at have været straffet, være at ansee efter Straffelovens § 228 og § 146 sammenholdt med § 52, men den hende ved Underrettsdommen idømte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage . . . . . Med den anførte Forandring af Straffetiden . . . . . vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste."

Nr. 324. Advocat Brock (ved Levinfen)

contra

**Poul Jensen og Anders Pedersen Finsteen**

(Defensor Bungen),

der tiltales for Falst cfr. Straffelovens §§ 268 og 276.

Lhøsgaard m. fl. Herredets Extrarets Dom af 12te August 1870: „De Tiltalte Poul Jensen og Anders Pedersen Finsteen bør hensesættes, Førstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 100 Dage og Sidstnævnte i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør og Tiltalte Poul Jensen at betale Detaillist Knud Pedersen af Pedersstrup i Erstatning 5 Rd. 2 Mk. 4 ß, samt de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een at udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Overretsprocurator Isaacsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Rjær 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 3die October 1870: „De Tiltalte Poul Jensen og Anders Pedersen Finsteen bør hensesættes den Første i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 60 Dage og den Sidste i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller, i Salair hver 5 Rd., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocat Brock og Statsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Poul Jensen og Smed Anders Pedersen Fjinsteen — som det i Actionsordren hedder — „for falsk cfr. Straffelovens §§ 268 og 276“.

Ved Tiltalte Poul Jensens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der i November Maaned s. A. havde af Detailhandler Knud Pedersen i Pederstrup faaet Løfte om at faae Varer paa Credit, naar han bragte en Seddel fra sin Huusbond, Gaarbeier Cloos af Neder-Julianehebe, om, at denne vilde cavere for Betalingen, har, da han selv er uskrykshudig, formaaet Medtiltalte Anders Pedersen Fjinsteen til at udfærdige og med Cloos's Navn at underskrive et Beviis, der er bragt tilstede under Sagen og er dateret „Neder-Julianehebe den 21de November 1869“, og som blandt Andet gaar ud paa, at Udlevereren vil af Poul Jensens Løn betale til Knud Pedersen „de kjøbte Confegter“, idet Tiltalte til Brug ved Besværets Affattelse, og for at Anders Pedersen kunde skrive Cloos's Navn saavidt mulig faalees, som Cloos selv skriver det, foreviste en af Cloos underskreven Seddel, der efter Tiltalte Jensens Forklaring gif ud paa, at Cloos vilde indestaae Knud Pedersen for 1 Rd. som Betaling for Varer til bemeldte Tiltalte, men hvilket Beviis Tiltalte imidlertid ikke vilde gjøre Brug af, da det sød paa altfor lidt. Med det af Anders Pedersen skrevne falske Beviis benvendte Tiltalte sig den 21de November s. A. til Knud Pedersen, og idet han for denne foregav, at han havde Løn tilgode, som han dog ikke i Ziebskiftet kunde faae, og at hans Huusbond derfor vilde indestaae for Betalingen, fik han af Knud Pedersen udleveret paa Credit Varer for 6 Rd. 2 Mk. 4 ß og deriblandt nogle gamle Klædningsstykker. Tiltalte har imidlertid udsagt, at det var hans bestemte Hensigt at betale de modtagne Varer, saasnart som han af sin Løn havde oppebaaret tilstrækkeligt dertil. Knud Pedersen, der har faaet 1 Rd. af Tiltaltes Løn udbetalt af Cloos, har paaftaaet sig tilkjendt 5 Rd. 2 Mk. 4 ß i Erstatning hos Tiltalte.

(Sluttes i næste Nr.)

# Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 45.

Den 17de Februar.

1871.

---

---

Tredie eller ekstraordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 17de Januar.

Nr. 324.

Advocat Broch

contra

Poul Jensen eller Anders Pedersen Finsteen (see forrige Nr.).

Paa samme Maade er det for Tiltalte Anders Pedersen Finsteens Vedkommende godtgjort, at han har — dog først efter gjentagne Anmodninger af Poul Jensen — skrevet det ommeldte falske Beviis og uden Cloos's Tillæbelse forsynet det med dennes Navn til Underskrift, uagtet han vidste, hvortil det skulde benyttes. Efter sin Forklaring lod han sig bevæge til at udfærdige Beviset, fordi Poul Jensen beskrev sin Trang til de Klædningsstykker, han vilde have, som meget stor, og lovede inden kort Tid at betale disse, saa at det ikke skulde have videre Følger, at et saadant Beviis var udstedt.

De Tiltalte — af hvilke Poul Jensen er døbt den 16de Mai 1810 og Anders Pedersen Finsteen er sødt i Aaret 1817, og som, med Undtagelse af at den Første som Soldat har været anseet arbitrært for en disciplinair Forføelse, ikke tidligere have været tiltalte eller straffede — ville for deres ovenomhandlede Forhold være at ansee efter Straffelovens § 268 cfr. § 271 for Poul Jensens Vedkommende sammenholdt med § 52, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Poul Jensen til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 50 Dage og for Anders Pedersen Finsteen til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Accionens Omkostninger . . . . vil Underrettsdommen være at stadfæste."

---

---

## Mandagen den 23de Januar.

Nr. 350.

Advocat Nellemann

contra

**Mette Kirstine Thomsen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Vedrageri.

Ribe Herreds Exrærets Dom af 12te October 1870: „Til-  
talte Mette Kirstine Thomsen af Ribe bør henføres til Fængsel  
paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; saa bør hun ogsaa ud-  
rebe alle af Actionen og Straffens Execution lovligt flyvende Om-  
kostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Hofstrup 5 Rd.  
og til Defensor Procurator Ferslev 4 Rd. At efterkommes under  
Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 28de November 1870: „Under-  
retsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden  
bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor  
for Overretten, Cancelliraad Møller og Inspektør Nellemann,  
betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd  
efter Loven.“

## Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger  
Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede  
Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:  
Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocaterne Nellemann og Hansen  
for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag til-  
tales Mette Kirstine Thomsen for Vedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det  
tilstrækkeligt godtgjort, at hun, der havde Arbejde ved en Fabrik i Ribe, siden  
sidste Vinter, da hendes Arbejdsfortjeneste paa Fabrikken kun var ringe, har  
givet sig af med at spaae ved at lægge Kort op, hvilket hun efter sin For-  
klaring har lært af sin Vebstenoer, ligesom hun ogsaa benyttede nogle Spaa-  
bøger, som hun i dette Viemed havde anskaffet sig. Efter hvad hun har ved-  
gaaet, troede hun ikke selv paa saadanne Spaadomme, men hun har efter sin  
Forklaring ei heller opfordret Folk til at troe derpaa, idet hun, naar hun blev  
spurgt, sagde, at de kunde troe hvad de vilde, hvorimod hun har erkjendt, at  
det var hendes Hensigt at skaffe sig Penge ved at benytte sig af Folks Let-

troenhed, og at hun, skjøndt hun ikke forlangte Betaling af dem, hun spaaede, dog har stolet paa, at Folk nok frivillig vilde give hende Penge derfor, hvilket ogsaa i Reglen er steet, idet hun i Almindelighed har faaet 4 R af Enhver, som hun spaaede. Af de mange Folk, for hvem Tilstalte saalebes har lagt Kort op, ere imidlertid flere blevene afsørte under Sagen, og de have alle udsagt, at de ikkun ansaae disse Kunstner for en Spøg og ikke troede paa dem, og idet Tilstalte efter det Ovenansførte ei heller kan antages at have søgt at bibringe Folk en saadan Tro, vil der ikke under denne Deel af Sagen kunne paalægges hende noget Strafsansvar.

Derimod er det paa samme Maade godtgjort, at Tilstalte, der efter sin Forklaring af sin Vedsnemoder tillige havde lært at „læse over Kreaturer,“ i Juni Maaned d. A. har indfundet sig en Aften hos Gaardmand Carsten Schmidt i Øster-Bedsted og en anden Aften hos Gaardmand Jacob Hansen Møller sammesteds, der begge havde ladet hende anmode om at komme til dem, fordi deres Køer ikke gav tilstrækkelig Mælk til, at der kunde tjærnes Smør, og Mælken desuden ikke vilde fuge over, hvilket Sidste navnlig efter gammel Tro skulde være et Tegn paa, at Nogen havde „gjort Dubt ved Kørerne,“ og at hun da deels gjorde Kørsets Tegn over Kørerne, idet hun mumlede Noget, der efter hendes Udsagn var en Bøn til Gud om at holde sin Haand over Kørerne, og deels saae paa Kjørnen og Mælkesadene og strev Kors paa dem, hvilket hun forestrev Folkene at gjøre i Fremtiden, ligesom hun ogsaa lagde Kort op for Folkene om forskjellige Ting og blandt Andet hos Carsten Schmidts yttrede, at der var et Fruentimmer, der forfulgte dem, og som kunde gjøre sig om til en Kat, og at de derfor skulde stoppe Hullerne til for Rattene. Ei heller for disse Kunstner forlangte Tilstalte udtrykkelig nogen Betaling, men Carsten Schmidts Hustru og J. H. Møllers Hustru, der begge efter deres Udsagn havde Tillid til Tilstalte og troede, at det, hun havde gjort ved Kreaturerne, kunde hjælpe, og af hvilke den Førstnævnte ved Tilstaltes Udsagn om, at der var et Fruentimmer, der forfulgte dem, vil have faaet en tidligere næret Mistanke bekræftet, gav hende hver 8 Mk., som Tilstalte tog imod. Tilstalte har erklæret, at hun ikke troede paa de ommeldte Kunstner, og vel har hun tilføjet, at det jo dog var muligt, at de kunde hjælpe, men efter disses Bestaaffenhed og Tilstaltes ubestemte og tildeels modsigende Utringer om dette Punct er der ingen Grund til at antage, at hun selv har troet, at de af hende udøvede Kunstner kunde have nogen Virkning til at helbrede Kørerne, og hun vil derfor for sit Forhold i denne Henseende være at ansæe efter Straffelovens § 255, hvorimod hun ikke findes at have paabraget sig noget Strafsansvar, forsaavidt hun har udøvet lignende Kunstner deels hos en Huusmand i Lourup og deels hos en Enke i Øster-Bedsted, eftersom hun ikke herfor har enten forlangt eller modtaget nogen Betaling.

Den Straf, som Tilstalte — der er sødt i Aaret 1828 og tidligere ifølge Odense Rådshabs Extradetsdom af 9de Juli 1864 har været straffet for Bedrageri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes

til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Unberretsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil derfor med den anførte Forandring i Straffetiden være at stabsætte."

Nr. 349.

Advocat Brock

contra

**Thomas Wilhelm Regithon** (Defensor Hindenburg)

for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de December 1870: „Arrestanten Thomas Wilhelm Regithon bør straffes med Tugt- huusarbejde i 3 Aar samt betale Actionens Omkostninger, der- under Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Meyer og Kober, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Roven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Thomas Wilhelm Regithon, der er født den 31te Januar 1831 og jensef ved Rettens Dom af 12te Januar f. A. anset deels efter Straffelovens § 231 1ste Led deels efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Vekkeri § 3 med Straf af Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, er under nærværende imod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have en af de første Dage i forrige Maaned frastjaalet sin Fogiskammerat, Købberfmedsveind Christian Carl Valdemar Dubandt en til 3 Rd. vurderet Best og et til 8 f vurderet Pommertørklæde, vil han nu være at ansee efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri med Straf efter Omstændighederne af Tugthuus- arbejde i 3 Aar.“

Nr. 355. Advocat Liebe (ved Nellesmann) Actor  
contra

**Henrik Emil Mørch** eller **Madsen** (Defensor Brock),  
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die Januar 1871:  
„Arrestanten Henrik Emil Mørch, ogsaa kaldet Madsen, bør straffes med Fængsel paa Baud og Brød i 5 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Appellationsretsraad Suel og Alberti, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

#### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hejder det: „Da Arrestanten Henrik Emil Mørch, ogsaa kaldet Madsen, der er født den 24de Juni 1850 og ved denne Rets Domme af 13de Juni og 1ste August 1868 anseet efter Straffelovens § 228 jfr. §§ 37 og 21 med 10 Rottingslag og efter samme Lovs § 228 med Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det isvrigt Dphste stemmende Tilstaaelse overbevist at have afvigte 25de November fra stjaalet Forvalter Andreas Frederik Bayer et til 5 Rd. vurderet Par Støvler, som han tilvendte sig fra Bessjaalnes Vogn, medens han i Bessjaalnes Fraværelse havde Tilsyn med de samme forspændte Heste, saa vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 230 1ste Led efter Omstændighederne til Fængsel paa Baud og Brød i 5 Gange 5 Dage.“

Nr. 344. Advocat Liebe (ved Klubien)  
contra

**Niels Larsen** (Defensor Nellesmann),  
der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Virks Extraretsdom af 31te October 1870:  
„Arrestanten Niels Larsen bør hensættes til Forbedringshuus-



arbejde i 6 Aar samt udrede alle af hans Arrest og Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor Procurator Alsted 6 Rd. og til Defensor Procurator Langkilde 5 Rd. Saa bør han og udrede i Erstatning til Bestjaalne Hegnsmand Jørgen Nielsen af Grib Skov 13 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afbærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 16de December 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salair til Procuratorerne Raasløff og Delbanco for Overretten betaler Arrestanten Niels Larsen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afbærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Riebe og Mellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Kronborg søtre Birks Extraret hertil indankede, mod Arrestanten Niels Larsen for Tyveri anlagte Sag, maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse — imod hvilken hans senere af Intet bestyrkede Fragaelse i Madsør af 1—15—1 er uben Betydning — saavel som ved de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han den 5te August d. A. om Aftenen har tilfegnet sig 2 Hegnsmand Jørgen Nielsen af Grib Skov tilhørende, omtrent 5 Maaneders gamle og til 14 Rd. vurderede Lam, der græsede i Skoven.

For dette Forhold findes Arrestanten, der er født den 14de November 1842 og tidligere ved nærværende Rets Dom af 12te Marts 1867 er i Madsør af Straffelovens § 228 idømt Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde, men som forøvrigt ikke er tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 230 2det Stykke cfr. 229 Nr. 1, men Straffen, der i Dommen er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, fjernes efter Omstændighederne at burde nedsættes til samme Straf i 2 Aar.

Med denne Forandring vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger og den Bestjaalne tilkjendt Erstatning bifaldes, isvrigt være at afbæste."

Nr. 354.

Advocat Klubien

contra

**Christopher Emil Jørgensen** (Defensor Hansen),  
der tiltales for Tyveri, Forsøg paa Tyveri og Løsgængereri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 24de December 1870:  
„Arrestanten Christopher Emil Jørgensen bvr straffes med Tugthuusarbeide i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonsen og Lange, med 6 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.

#### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bvr ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Christopher Emil Jørgensen, der er født den 14de Juli 1837 og tidligere straffet, blandt andet ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraretsdom af 22de October 1867 i Medsør af Bestemmelserne i Forordningen 8de September 1841 § 6 sammenholdt med Danst Lovs 6—17—10 og 11 efter Straffelovens § 238 ifr. § 241 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved denne Rets Dom af 30te Mai 1868 efter fornævnte Lovs § 231 1ste og 2det Led sammenholdt med § 229 Nr. 4 1ste Led og efter § 46 sammenholdt med § 231 sidste Led med Forbebringshuusarbeide i 3 Aar, er under nærværende mod ham for Tyveri, for Forsøg paa denne Forbrødsbelse og for Løsgængereri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dpflyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have afvigte 4de November stjaalet i en aabenstaaende Entree en studiosus polytechnices Christian Petersen Møller tilhørende, til 12 Rb. vurderet Frakke, hvori laae et til 4 Mk. vurderet Par Handster, og i Eiendommen Nr. 14 i Løregade deels frastjaalet Handelsagent Ludvig Mehlfaff en Barbeerkniv, en Stryggerem, 2 Børster og et Stykke Rugbrød, i det Hele af Værdi 2 Rb. 3 Mk. 12 ø, hvilke Gjenstande han til-

vendte sig i et af Vestjaalme benyttet Dviftværelse i fornævnte Eiendom, hvor til han i den Hensigt at sjæle havde om Dagen skaffet sig Afgang ved at oplukke Værelsets aflaaede Dør med en falsk Nøgle, deels forsøgt Tyveri i et andet Dviftværelse, i hvilket han i tyvagtig Hensigt begav sig ind efter at have aabnet dette Værelses aflaaede Dør med den foranomtalte falske Nøgle, men igjen forlob uden at tilvende sig Noget, fordi han Intet fandt i Værelset, som han havde Lyst til at tilegne sig.

Han er derhos paa samme Maade overbeviist at have overtraadt et ham til Kjøbenhavn's Politiprotocol over mistænkelige Personer den 4de August d. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold ved at have taget Ophold her i Staden fra afdigte 30te October uden derom at have gjort Anmeldelse til ovennævnte Protocol, da han den 7de November næstefter blev anholdt under nærværende Sag.

I Overensstemmelse med det Foransførte vil Arrestanten nu blive at dømme deels efter Straffelovens § 232 jfr. tildeels § 229 Nr. 4 1ste Led og § 46 for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri og 4de Gang begaaet Forsøg paa grovt Tyveri eller efter samme Lovs § 238 jfr. § 241 2det Led som for 5te Gang begaaet Hæleri, deels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Betleri, og findes Straffen under Et at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 4 Aar."

---

### Fredagen den 27de Januar.

Nr. 56. Gaardmand **Rasmus Sørensen** (Adv. Nellesmann)  
contra

### Administrationen for Stamhuset Mathlousdal

(Advocat Liebe ved Klubien),

betræffende Udbredelse af Landgilbe, Huusbondholds kjendelse m. m. af Gaarden Matr. Nr. 5 i Olstrup samt Appellantens Forpligtelse til at modtage Huusbondholds brev paa den nævnte Gaard.

Hads Herredstingsdom af 28de Januar 1867: „Indstævnte Gaardmand Rasmus Sørensen af Olstrup bør til Stamhuset Mathlousdal i resterende Landgilbeafgift for Aarene 1863, 1864 og 1865 udrede 4 Rd. 3 Mk., 1 Td. Rug, 1 Td. Byg og 1 Td. Havre for hvert Aar, Kornvarerne med Penge efter Capitalstarthen for de paagjældende Aar; saa bør han endvidere for Fremtiden fra Mortensdag 1865 aarligen hver Mortensdag og første Gang Mortensdag 1866 erlægge til bemeldte Stamhuus 4 Rd. 3 Mk., 1 Td. Rug, 1 Td. Byg og 1 Td. Havre, disse Kornvarer in natura i gode Varer, samt endelig ligeledes aarlig

i Hoberiafgift 15 Rd. 1 Mk. 8 ß med Halvdelen eller 7 Rd. 3 Mk. 12 ß hvert Aars 1ste Mai og 1ste November. Tøvrigt bør Indstævnte for Tiltale af Citanterne, Administrationen for Stamhuset Rathleusdal, i denne Sag fri at være. De af Citanterne paaantebe af Indstævnte under Proceduren brugte Udtryk „forlofte“, „forloftedes“ og „fravindes“ bør bøde og magtesløse at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 26de April 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

#### Høiesterets Dom.

Den af Contracitanterne nedlagte Paastand om, at Hovedcitanten skulde tilpligtes at modtage Huusbondholds brev findes i Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde ikke egnet til at tages til Følge, selv saaledes som den nu er modificeret for Høiesteret.

Paastanden om Huusbondholdskjendelse, som for Høiesteret kun er fordret med 20 Rd. eller in subsidium med 10 Rd., findes ligeledes at maatte forkastes, idet navnlig de Høiesteret forelagte nye Dphsninger ikke ere tilstrækkelige til at godtgjøre, at saadan Kjendelse tidligere har været erlagt af den paagjældende Gaards Eiere, naar i al Fald undtages, at der i Aaret 1810 efter Documentet af 26de October s. A., der dog selv benævner sig Fæstebrev, er erlagt en Indsæstning eller Huusbondholdskjendelse.

Da der endelig efter Proceduren for Høiesteret ikke bliver Spørgsmaal om Gaardens Overtagelse ved Syn, maa det i disse Henseender have sit Forblivende ved den Hovedcitanten ved den indantebe Dom forsaavidt tillagte Frifindelse.

Hvad angaaer Størrelsen af den Landgilde, der tilkommer Contracitanterne af Hovedcitantens Gaard, bemærkes, at efter det i Overrettens Dom i saa Henseende Anførte kan den Omstændighed, at Hovedcitantens Fader i Aaret 1810 har forpligtet sig

til at svare Landgilden med de nu forbrede Ydelsler, og at den derefter har været ydet med disse indtil Faderens Død, ikke berettigede Contracitanterne til ogsaa for Fremtiden at forlange Landgilden erlagt paa samme Maade, hvorimod Afgjørelsen maa beroe paa, hvilken Landgilbe der rettelig havde kunnet fordres, forinden Hovedcitantens Fader for sin Besiddelsestid indgik paa hine Forpligtelser.

Naar nu hensees til, at Landgilden i Aarene 1721—1810 uforandret har været erlagt med 9 Rd. 8 ß aarligt, at det ikke er oplyst, at den i de forudgaaende Aar er ydet paa anden Maade, at det heller ikke sees, at Præstationens Udbytte med det nævnte Beløb er begrundet i særegne Overenskomster med hver enkelt tiltrædende Besidder af Gaarden, men at meget mere Sordebogen af 1752 og Huusbondholdsbrevene nærmest tale for, at 9 Rd. 8 ß i Penge i det ovennævnte lange Tidsrum af Herlighedseierne har været betragtet som Landgildens faste Beløb, saa vil Landgilbeafgiften saavel for Aarene 1863, 1864 og 1865 som for de efterfølgende Aar, at regne fra Mortensdag 1865, være at fastsætte aarligt til dette Beløb.

At Hoveriasgiften vil være at udrede paa den i den indankede Dom bestemte Maade, derom ere Parterne enige.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanten bør til Contracitanterne betale i refterende Landgilbeafgift for Aarene 1863, 1864 og 1865 ialt 27 Rd. 1 Mk. 8 ß. Saa bør han og for den efterfølgende Tid, foruden den i Lands-overrettens Dom ommeldte Hoveriasgift af 15 Rd. 1 Mk. 8 ß, til Stamhuset Rathlousdal fra Mortensdag 1865 aarligen hver Mortensdag erlægge i Landgilbeafgift 9 Rd. 8 ß. Iøvrigt bør Hovedcitanten for Contracitanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale Contracitanterne 5 Rd.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag have Contracitanterne, Administrationen for Stamhuset Rathlousdal, i 1ste Instants fagsøgt Hovedcitanten, Gaardmand Rasmus Sørensen i Oldrup, deels til Udredelse af resterende Landgilbe for Aarene 1863—64 og 65 med ialt 13 Rd. 3 Mk., 3 Tdr. Rug, 3 Tdr. Byg og 3 Tdr. Havre og deels til Betaling af en Husbondholds kjendelse af 100 Rd. eller efter uvillige Mænds Skjon i Anledning af Hovedcitantens Tiltrædelse af Gaarden Nr. 5 i Oldrup, med Renter af disse Besøb, hvorhos Contracitanterne endvidere have paastaet Hovedcitanten tilpligtet at udrede fra Mortensdag 1865 aarlig i Landgilbe til Stamhuset 4 Rd. 3 Mk. og 1 Td. af hver af de tre ovennævnte Sædarter samt i Hoversafgift 15 Rd. 1 Mk. 8 ß saavel som til under Dagmulct, Udstafelses eller anden lovlig Evang at modtage Husbondholds brev paa bemeldte Gaard og at modtage Gaarden med Besætning og Inventarium ved sædvanligt Syn efter Frdn. 8de Juni 1787. Ved Underretsdommen er Hovedcitanten tilpligtet at udrede til Stamhuset i resterende Landgilbeafgift for Aarene 1863, 1864 og 1865 4 Rd. 3 Mk., 1 Td. Rug, 1 Td. Byg og 1 Td. Havre for hvert Aar, Kornvarerne med Penge efter Capitelstarten for de paagjældende Aar samt endvidere for Fremtiden fra Mortensdag 1865 aarlig hver Mortensdag og 1ste Gang Mortensdag 1866 at erlægge til bemeldte Stamhus 4 Rd. 3 Mk. samt in natura 1 Td. Rug, 1 Td. Byg og 1 Td. Havre og aarlig i Hoversafgift 15 Rd. 1 Mk. 8 ß med Halvdelen i hvert Aars 1ste Mai og 1ste November, men er isvrigt frifunden for Contracitanternes Tiltale, og denne Dom have nu begge Parter indanket her for Retten, hvor Hovedcitanten ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Contracitanternes Tiltale, eller at han ialfald kun tilpligtes at betale til Stamhuset i resterende Landgilbeafgift for Aarene 1863, 64 og 65 ialt 27 Rd. 1 Mk. 8 ß og fremtidig at erlægge aarlig i Landgilbeafgift 9 Rd. 8 ß og i Hoversafgift 15 Rd. 1 Mk. 8 ß, medens Contracitanterne have gjentaget deres for Underretten nedlagte Paastaende.

Med nærværende Rets Dom af 17de Mars 1845 i en af daværende Befidder af Stamhuset Rathlousdal mod Hovedcitanten og dennes Fader anlagt Sag, hvorunder Stamhusbesidderen paastod sig kjendt berettiget til Sagretten paa den ommeldte Gaards Jorder, men hvorunder Hovedcitanten og Fader bleve frifundne, og hvilken Dom er upaaauket, er det antaget, hvad isvrigt ogsaa fremgaar af Sagens Oplysninger, ligesom det ogsaa maa ansees erkjendt af Contracitanterne, at den ommeldte Gaard allerede for lang Tid tilbage har været en af de i L. 3—12 omhandlede Selveierbøndergaarde, og det er ligeledes oplyst, hvorledes den som saadan siden Slutningen af det 17de Aarhundrede har været overdraget fra Mand til Mand i en uafbrudt Rækkefølge, og navnlig i over 100 Aar har været i Hovedcitantens Families Besiddelse og er gaaet fra Fader til Søn, indtil den ved et af Hovedcitantens Fader den 14de December 1840 udflebt og den 19de s. M. tinglæst Skjøde blev overdraget til Hovedcitanten, hvorhos det fremdeles er in confesso, at Herlighedsretten over Gaarden tilhører Stamhuset Rathlousdal, samt at der i Tidrummet fra 1721 til 1810 er af bemeldte Gaard udredet i Landgilbe til

Stamhuset en aarlig Pengeafgift af 9 Rd. 8 ß, medens der derimod fra sidstnævnte Aar, da Hovedcitantens Fader tiltraadte Gaarden, indtil Aaret 1863, da han døde, er først af ham og siden 1840 af Hovedcitanten udredet i aarlig Landgilbe til Stamhuset Rathlousdal 1 Td. Rug, 1 Td. Byg og 1 Td. Havre samt en Pengeafgift, der oprindelig var 10 Rd., men ifølge Frdn. 5te Januar 1813 blev omfrevet til 4 Rd. 3 Mk. Det er derhos endvidere in confesso, at Hovedcitantens Fader, der under 3die November 1810 har erholdt Skjøde af sin Fader paa, som det i dette Skjøde hedder, „Selveierrettigheden“ af den ommeldte Gaard, har erholdt meddeelt et under 20de October af daværende Stamhuusbesidder udstedt Document, hvori denne erklærer at have stædt og fæstet den ommeldte Gaard til Hovedcitantens Fader og det derhos siges, at den tiltrædende Besidders Fader forhen har havt den i Fæste, og i dette Document, der isøvrigt efter sit hele Indhold fremtræder som et almindeligt Livsfæstebrev, bestemmes det, at den tiltrædende Besidder skal svare i aarlig Landgilbe 1 Td. Rug, 1 Td. Byg og 1 Td. Havre samt i Penge 10 Rd. og derhos ligesom Femanden forrette aarlig til Rathlousdal en halv Gaards Hoveri efter den approberede Hoveriforening, hvorhos det i samme endvidere er ansætt, at „Indfæstning eller Husbondholdsafkjendelse“ er betalt med 100 Rd., og er det tillige eplyst, at der under 2den November 1810 er afholdt en Syns- og Overleveringsforretning over Gaarden i Henhold til Frdn. 8de Juni 1787, hvorved den paa Gaardens Bygninger foreskudne Fæld tageredes samt den Besætning, der blev overleveret Hovedcitantens Fader, ligeledes tageredes. Contracitanterne have derhos under Sagen fremlagt i Udskrift af Rathlousdals Fæsteprotocol 3 Documenter, som ere udstedte af de daværende Tiere eller Besiddere af Rathlousdal henholdsvis i Aarene 1732, 1746 og 1772 omtrent samtlig med de Skjøder, hvorved Gaarden er overdraget til Besidderne, og ved hvilke Documenter Godeieren, som det i disse Documenter hedder, enten samtykker i, at Gaarden er taget i Besiddelse af dens Erhverver, eller at Godeieren under Husbondhold har stædt og fæstet Gaarden til ham, og i det sidstnævnte af disse Documenter benævnes Gaarden en Selveiergaard, hvorhos samtlige disse Documenter som Betingelse for Erhververens Tiltrædelse paa lægge ham at svare alle Skatter og til Udstederen, som det i det ældste af disse Documenter hedder, „den af Gaarden accorderede Landgildepenge efter Fordebogen samt tilfjænde Arbejde og Hoveri,“ og i det andet Document „den af Stebet gaaende Landgilbe og Hoveri“, samt i det 3die Document „betales ligesom Faderen den af bemeldte Halvgaard fastsatte og til Penge anslagne Landgilbe 9 Rd. 8 ß,“ foruden at det paalægges ham at forrette Hoveri, og er det derhos i de 2 første af disse Documenter ansætt, at den tiltrædende Besidder skal tilsvare sine Medarvinger, hvad der er tilfaldt disse, og i det sidste af disse Documenter, at det er efter den tidligere Besidders Begjæring, at Gaarden overdrages til den tiltrædende Besidder. Endvidere have Contracitanterne fremlagt Udskrift af et Skjøde, hvorved i Aaret 1693 en Deel Gods er solgt til Eierinden af Gersdorfslund, — hvilken Gaard med Gods senere er indgaaet under Stamhuset Rathlousdal, — og i hvilket Skjøde ansæres som Gjenstand

for Overdragelsen blandt Andet en Deel Gaarde i Dibrup By med særlig Angivelse af de enkelte forskjellige Ydelser, som Besidderen havde at betale, uden at der i Skjødet indeholdes Noget, som antyder, enten at det overtagne Gods var Selveiergods, eller at de i Skjødet nævnte Ydelser af Godset vare uforsænderlige, og tillige have Contracitanterne fremlagt en Extractaffkrift af den i 1752 affattede Fordebog over det Gods, som ved Drettelsen af Stamhuset Rathsloussdal blev henlagt under dette, og i hvilken Fordebog den her omhandlede Gaard findes anført, hvorhos der i den Rubrik, som er benævnt „de Contraciterendes Landgilde Speciel, haade det, som leveres in natura og betales med Penge,“ er for denne Gaard vedføjet: „betaler efter Accord aarlig“, og i Rubrikken for Pengeafgifterne er anført 9 Rd. 8 ß, men uden at der igrigt er gjort nogen Bemærkning i Fordebogen om, at der tilkom denne Gaards Besidder særegne Rettigheder. Det maa derhos mærkes, at i det i Herredsretten den 3die April 1775 udstedte Skjøde, hvorved den omhandlede Gaard blev overdraget til Hovedcitantens Bedstefader af dennes Fader, anføres, at Sælgeren har anholdt hos Herlighedsseieren, Besidderen af Stamhuset Rathsloussdal, om at Gaarden maa overføres hans Søn „under Husbondehold til Brug og Besiddelse“, hvorhos det i bemeldte Skjøde herom endvidere hedder: „hvilket af det herved Retten foreviste Husbondeholds-brev dateret 1ste November 1772 blev beviist at være accorderet,“ og i en under Sagen fremlagt Dvittinger-bog, som udviser, at der i Tidsrummet fra 1721 til 1810 aarlig af Gaardens Besidder er betalt til Besidderen af Rathsloussdal 9 Rd. 8 ß som Landgilde, er der i de aarlige Dvittinger ved Siden af, at det jevnlig er anført, at Landgilden er betalt „paa sæbvanlig Maade“ med 9 Rd. 8 ß, ogsaa oftere herom brugt Udtrykkene „efter Accord.“

Contracitanterne have nu formæent, at foruden at det maa følge af den omhandlede Gaards Retssikling som Selveierbondegaard, at en tiltrædende Besidder af samme maa være pligtig at modtage et Husbondeholds-brev af Herlighedsseieren og ved Tiltrædelsen til ham at betale „Husbondeholds-kjendelse“ eller Recognition samt at lade sig Gaarden med Tilbehør overdrage ved Syn efter Frdn. 8de Juni 1787, maa det ogsaa derved, at Hovedcitantens Fader ved sin Tiltrædelse i 1810 har modtaget et Husbondeholds-brev og erlagt Indfæstning eller Kjendelse samt ladet sig Gaarden med Besætning overlevere ved Syn, være godtgjort, at han har erkjendt sig pligtig dertil, og at en lignende Forpligtelse derved er stiftet for de fremtidige Besiddere, samt at i al Fald den Omstændighed, at det er oplyst, at der lige siden i Aaret 1732 er meddeelt den tiltrædende Besidder et Husbondeholds-brev af Herlighedsseieren, og at det endogsaa i det i 1775 til Hovedcitantens Bedstefader meddeelte Skjøde paa Selveierrettigheden udtrykkelig siges, at Overdragelsen er skeet efter forud indgaaet Overenskomst eller Accord med Herlighedsseieren, maa vise, at Rettsforholdet har været saaledes, at den tiltrædende Besidder skulde erhverve Husbondeholds-brev fra Herlighedsseieren, og at deraf maa følge, at den tiltrædende Besidder maa være pligtig at betale en Husbondeholds-kjendelse og at lade sig Gaarden med Besætning overlevere ved Syn efter Frdn. 8de Juni 1787, ligesom ogsaa,



at den Omstændighed, at Hovebcitantens Fader i 1810 er indgaaet paa at betale den nu forbrede Landgilbe og har, saalænge han besad Gaarden, erlagt samme, samt at Hovebcitanten selv fra 1840 til 1863 har svaret den samme Landgilbe og navnlig i Forbindelse med, at den i Tidrummet fra 1721 til 1810 erlagte Pengesgift af 9 Rd. 8 ß aarlig er saavel i Forbøgen som i den fremlagte Qvitteringsbog henævnt som erlagt efter Accord, maa vise, at Herlighedseieren har havt Ret til ved Skifte af Besidder at tage Bestemmelse om Landgilbens Forandring, og at Hovebcitanten, som efter det ham af Faderen meddeelte Skjøde kun har erhvervet Gaarden med de den da paahvilende Forpligtelser og derefter selv i over 20 Aar har erlagt den nu forbrede Landgilbe, ogsaa fremtidig maa være pligtig at yde samme, og at, selv om der ikke kunde tilkomme Herlighedseieren Ret til ved Skifte af Besidder at forhøje Landgilben i Forhold til Fordeienommenes forandrede Værdi, maae Contracitanterne dog i ethvert Fald være berettigede til at erholde den nu forbrede Landgilbe, idet samme maa antages at være af mindre Værdi end de forffjellige Delsler deels i Naturalier og deels i Penge, som oprindelig og navnlig efter det ovennævnte Skjøde af 1693 ere svarede af den ommeldte Gaard. — Da den omhandlede Gaard, som ovenbemærket, maa ansees fra ældre Tid at have været en af de Selveierbøndergaarde, som L. 3—12 omhandler, og de gjældende Lovbestemmelser om denne Art Eiendomme ikke tilpligte den, der erhverver Selveierrettigheden til en saadan Gaard, enten at modtage noget Husbondholds brev af Herlighedseieren eller til denne ved Tiltrædelsen at erlægge nogen Husbondholdskjendelse, ligesaa lidt som Bestemmelserne i Frdn. 8de Juni 1787 om Gaards og Besætnings Overlevering ved Syn ere anvendelige paa saadanne Eiendomme, idet denne Forordning efter sit eget Indhold udtrykkelig er indskrænket til alene at angaae Fæstegode, kunne Contracitanternes Paastande i de nævnte Henseender ikke ansees umiddelbart begrundede i Stamhusets Ret som Herlighedseier, og ved at Hovebcitantens Fader ved sin Tiltrædelse af Gaarden i Aaret 1810 er gaaet ind paa at modtage Husbondholds brev og at erlægge en Kjendelse eller Indfæstning til Herlighedseieren samt at lade sig Gaarden med Besætning overlevere ved Syn i Henhold til Frdn. 8de Juni 1787, kan det ikke ansees godtgjort, at Herlighedseieren har erhvervet Ret til at stille samme Forbring til de fremtidige Besiddere, idet der navnlig aldeles Intet er oplyst om, at der ved den omhandlede Leilighed er af Stamhuset indgaaet nogen gyldig Overenskomst enten med den tidligere Besidder af Gaarden eller med Hovebcitantens Fader om, at der for Fremtiden overbrages Stamhuset som Herlighedseier større Rettigheder, end der tidligere tilkom dette. Det Hovebcitantens Fader under 26de October 1810 af Stamhusbesidderen meddeelte Document angaaer ogsaa efter sit hele Indhold kun Hovebcitantens Faders Forhold for hans Besiddelsestid, og fremstiller sig i det Hele ikke som et til Besidderen af en af de i Lovens 3—12 ommeldte Selveierbøndergaarde af Herlighedseieren udsærbediget Husbondholds brev, men er meget mere efter sit Indhold at ansee som et Fæstebrev paa en almindelig Fæstegaard, og at Hovebcitantens Fader ved at modtage dette Fæstebrev og at erlægge Indfæstning samt at lade sig Gaarden

med Befætning overlevere ved Syn i Henhold til Frdn. 8de Juni 1787 skulde have villet afgive en Erkjendelse af, at der for Fremtiden var overdraget til Stamhuset som Herlighedseier større Kettigheder i Forhold til Gaarden i de omhandlede Henseender end der tidligere tilfom det, er der saameget mindre Føie til at antage, som Hovedcitantens Fader omtrent samtidig eller under 3die November 1810 af sin Fader erholdt Skjøde paa Selveierrettigheden til Gaarden med alle de Kettigheder og Forpligtelser, hvormed han havde besiddet den. At der nu tidligere navnlig i 1732, 1746 og 1772 er af Herlighedseieren udstedt et Husbondholds-brev til de da tiltrædende Besiddere af Gaarden, og at det endog i det Skjøde, som i 1775 meddeelt af den forrige Besidder til den Besidder, til hvem det ovennævnte Husbondholds-brev af 1772 blev meddeelt, udtrykkelig ansøres, at Overdragelsen skete, efterat Accord derom forud var sluttet med Herlighedseieren, kan — skjøndt der, efter hvad der i saa Henseende under Sagen er oplyst, ikke kan toges Hensyn til Hovedcitantens Benægtelse af, at de ommeldte Husbondholds-breve i sin Tid ere udstedte af Herlighedseieren og modtagne af de tiltrædende Besiddere af Gaarden — i al Fald kun vise, at der ved de i Tidrummet fra 1732 til 1772 indtraadte Forandringer af Besiddere er udstedt et Husbondholds-brev, men det ved den senere Forandring af Besidder nemlig i Aaret 1810 til Hovedcitantens Fader udstedte Document afslutter sig saa væsentlig i Indhold fra de nævnte ældre Husbondholds-breve og er, som bemærket, ganske af Indhold som et almindeligt Fæstebrev, saa at det ikke kan anses som et i Medhold af tidligere Brug af Herlighedseieren meddeelt Husbondholds-brev til en Selveierbonde, og selv om det antages, at den Omgangsmaade, der i Tidrummet fra 1732 til 1772 er brugt ved de da indtraadte Forandringer af Besiddere af Gaarden, at nemlig Herlighedseieren har givet den tiltrædende Besidder et Husbondholds-brev, i Forbindelse med, at der efter Contracitanternes Paastand ligeledes er meddeelt de tiltrædende Besiddere af andre Gaarde i Odstrup By et lignende Husbondholds-brev, — men hvilket Hovedcitanten isørigt har benægtet at have været Tilfældet — maatte være tilstrækkelig til at godtgjøre, at det navnlig ved den her omhandlede Gaard har været Brug, at Herlighedseieren meddeelte den tiltrædende Besidder et Husbondholds-brev, maatte det dog, for at Hovedcitanten kunde tilpligtes at modtage et saadant, af Contracitanterne være nærmere angivet, hvilket Indhold et saadant Husbondholds-brev skulde have, og ligesom det af det Ovenansførte er klart, at Hovedcitanten ikke kan tilpligtes at modtage et Husbondholds-brev med det Indhold, som det til hans Fader udstedte Document har, saaledes er ogsaa Contracitanternes subsidiaire Paastand om, at han i al Fald tilpligtes at modtage et Husbondholds-brev af Indhold som andre almindelige Husbondholds-breve, for ubestemt til at den imod Hovedcitantens Protest kan tages til Følge.

Hvad dernæst angaaer den af Contracitanterne fordrøde Husbondholds-kjendelse, da er det ikke oplyst, at der tidligere end ved Hovedcitantens Faders Tiltrædelse af Gaarden i 1810 er af den tiltrædende Besidder betalt nogen saadan Kjendelse til Herlighedseieren, og forsaavidt det er paaberaabt, at det

Hovebcitantens Vebstefaber af dennes Fader i 1775 medbeelte Stjæbe paa Gaarden indeholder, at der derom forud var sluttet Accord med Herligheds-eieren, da kan dette ikke være tilstrækkeligt til at godtgjøre, at der ved denne Leilighed er betalt nogen Husbondhølbøksjendelse, og efter hvad foran er anført, kan det, der er opløst at være foregaaet, da Hovebcitantens Fader tiltraadte Gaarden, ikke være tilstrækkeligt til at begrunde Contracitanternes her omhandlende Paastand, hvilket ogsaa gjælder med Hensyn til deres Paastand om, at Hovebcitanten skulde tilpligtes at lade sig Gaarden med Besætning overlevere ved Syn overensstemmende med Frdn. 8de Juni 1787.

(Sluttes i næste Nr.)

---

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedsøiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornøbne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbyes, der søgte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 ß. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

---

Forlagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel).

Fjeldsøe & Ganderup's Bogtrykkeri.

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 46.

Den 24de Februar.

1871.

---

---

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Fredagen den 27de Januar.

Nr. 56. Gaardmand Rasmus Sørensen

contra

Administrationn for Stamhuset Rathlousdal (see forrige Nr.).

Forfaavidt Contracitanterne nu derhos have paaftaaet Hovedcitanten tilpligtiget at udrede den for Aarene 1863, 1864 og 1865 paaløbne Landgilbe med det Penge- og Kornbelsøb, som Hovedcitantens Faber efter det ham meddeelte Fæstebrev i sin Besiddelsestid har svaret, og fremdeles, saalænge han besidder Gaarden, at svare den samme Landgilbe, maa det vel, som ovenbemærket, ansees godtgjort, at der i Tidsrummet fra 1721 til 1810 ikke har af den omhandlede Gaards Besidder været svaret til Herlighedsseieren anden Landgilbeafgift end 9 Rd. 8 ß i Penge, og ligesom den en Herlighedsseier efter Lovgivningens Bestemmelser tilkommende Ret ikke kan antages at indbesatte Ret til ved Skifte af Besidder af en Selveierbondegaard at forhøje Landgilben af samme, saaledes kan den Omstændighed, at ved det Hovedcitantens Faber i 1810 af Herlighedsseieren meddeelte Fæstebrev Landgilben er bestemt til det Belsøb af Korn og Penge — med den i Pengebelsøbet af Frdn. 5te Januar 1813 fulgte Forandring —, som Contracitanterne nu fordrer, ei heller efter hvad ovenfor er anført om den Betydning, der maa tillægges dette Fæstebrev, begrunde en Ret for Contracitanterne til fremdeles at fordrer samme Landgilbeafgift, ligesaa lidet som Hovedcitanten ved, efterat han i 1840 af sin Faber havde erholdt Skjøde paa Gaarden, at vedblive at svare denne Landgilbe indtil Aaret 1863, kan ansees enten at have anerkjendt, at Landgilben for bestandig er retteligen fastsat til det omhandlede Belsøb eller at have paadraget sig Forpligtelse til for sin Besiddelsestid at svare denne Landgilbe, idet det følger af Forholdets Natur, at Contracitanterne ikke ved den siden Aaret 1810 stedfundne Dødsbølge have kunnet erhverve Hævd paa, at Landgilben fremtidigens ydes

med det nu forbrede Betsøb, og Hovedcitanten derhos har anført, at Grunden til, at han efter i Aaret 1810 at have erhøbt Skjøde paa Gaarden er vedbleven at yde den ommeldte Landgilbe, er, at han efter det hans Fader i 1810 af Herlighedseieren meddeelte Fæstebrev ansaae denne berettiget til at erhøbe den deri fastsatte Landgilbe, saalænge Hovedcitantens Fader levede, og at denne først døde i Aaret 1863, hvorfor han da ophørte med at erlægge den ommeldte Landgilbe, og derimod har tilbudet at betale den Landgilbeafgift, som det er oplyst, at der i Tidrummet fra 1721 til 1810 er betalt til Herlighedseieren, men ligesom det efter Landboforholdenes Bestaffenhed maa anses at have været almindeligt, at Landgilben i ældre Tid af Bøndergaarde har været bestemt ei blot til en Pengeafgift, men ogsaa tillige og fornemmelig til forskjellige Naturalydelser, og kun undtagelsesviis oprindelig har været bestemt til en Pengeafgift alene, hvorimod oftere flere af de oprindelig bestemte Naturalydelser især i ældre Tider ere blevne erlagte med Penge enten efter en i de forskjellige Egne almindelig anerkjendt Taxt eller efter indgaaet Overenskomst, enten for kortere Tidrum eller for hver enkelt Besidders Bestidelsestid, saaledes er det eiheller i det af Contracitanterne i Affkrift under Sagen fremlagte Skjøde af 1693 for nogen af de i samme nævnte Gaarde i Dirdrup anført, at Landgilben bestod alene i en Pengeafgift, hvorimod der for hver af disse Gaarde, som ovenbemærket, er ved Siden af en mindre Pengeafgift anført de forskjellige Naturalydelser, som hver af disse havde at tilsvare. Hovedcitanten har nu vel benægtet, at den heromhandlede Gaard er nævnt i dette Skjøde, men der er efter Sagens Oplysninger ingen Føie til at tage Hensyn til denne hans Benægtelse, og det maa efter Alt, hvad der foreligger i Sagen, antages, at den her omhandlede Gaard er Halvdelen af den Gaard, som i bemeldte Skjøde angives at være beboet af Niasmus Jørgensen og Frederik Mogenesen, og af hvilken der efter Skjødet svarede „4 ß Lebing, 4 Krigstød, 1 Ore at stalde, 1/2 Faar, 1 Lam, 1 Gaas, 1 Brændsvin, 4 Høns, 20 Æg, 20 Læs Ved, 3 Tdr. Byg, 9 Rd. 17 ß Spind- og Brødbagningspenge, samlet Skat, 1/2 Ris pund 1/2 Skaal pund Smør, 6 Skyr. Rug, 1 Td. 1 Skp. Malt, 3 Rander Honning, 1/15 Ro.“

Naar nu hensees til, at det i den af Hovedcitanten under Sagen fremlagte Dvitteringsbog for det første i samme ommeldte Aar, nemlig Aaret 1721, hedder: „har betalt sin Landgilbe til Fylde efter Fordebogen med Penge 9 Rd. 8 ß,“ for Aaret 1722: „betalt sin Landgilbe til Fylde efter Accorden med Penge 9 Rd. 8 ß,“ og Dvittering for det følgende Aar er meddeelt med lignende Udtryk, som tyde paa, at det ikke er den oprindelige usforandrede Landgilbe af Naturalier, men en efter Overenskomst eller Accord fastsat Pengeafgift, som er betalt, og hermed sammenholdes, at det ældste af de ovennævnte Husbondeholdsbreve af 2den April 1732 indeholder, at den tiltrædende Besidder skal betale „den af Gaarden accorderede Landgilbepenge efter Fordebogen,“ og Husbondeholds brevet af 1746, at han skal svare „den af Stedet gaaende Landgilbe,“ uden at samme nærmere angives, samt at det i Husbondeholds brevet af 1ste November 1772 hedder, „hvert Aars Martini erlægges og betales

ligesom Faberen den af bemeldte Halve-Gaard fassatte og til Penge anslagne Landgilbe 9 Rd. 8 f<sup>u</sup>, ligesom og, at i den ovennævnte Fordebog af 1752 er ifødetfor de forskjellige Naturalyhjælper anført, at der betales efter Accord aarslig 9 Rd. 8 f, saa er der al Føie til at antage, at den i Aarene 1721 til 1810 erlagte Pengeafgift af 9 Rd. 8 f er et ved Overenskomst mellem de vedkommende Besiddere og Herlighedseieren ved hver Besidders Tiltrædelse vedtaget Weberlag for den oprindelige deels af et Pengebeløb og deels af forskjellige Naturalyhjælper bestaaende Landgilbe, der maa forudsættes at have staaet i et efter Datidens Priser passende Forhold til de forskjellige oprindelige Hjælperes Værdi, og ligesom Intet lader antage, at det ved de med de forskjellige Besiddere efterhaanden indgaaede Overenskomster har været tilsigtet at træffe en ogsaa for fremtidige Besiddere bindende Overenskomst om de forskjellige Hjælperes Forandring til en fast uforanderlig Pengesum, men det nærmest maa antages, at den indgaaede Overenskomst kun gjaldt for hver enkelt Besidder, saaledes kan Landgildens Erlægelse med det nævnte Pengebeløb i det nævnte Tidsrum af omtrent 90 Aar ikke have givet denne Hjælpsmaade en saadan bindende Character, at Herlighedseieren skulde have fortabt Ret til ved en ny Besidders Tiltrædelse enten at fordre et efter de daværende Tidsforhold til de oprindelige Naturalyhjælperes Værdi svarende Weberlag eller at fordre Landgilden erlagt med de forskjellige oprindelige Naturalyhjælper, og i al Fald kan, efter at en senere Besidder er indgaaet paa at udrede et andet og større Weberlag, og dette er ydet af Gaardens Besidder i over 50 Aar, den i Tidsrummet fra 1721 til 1810 brugte Hjælpsmaade ikke afgive Hjemmel for en senere tiltrædende Besidder til at forlange Landgilden fassat til dette i tidligere Tid erlagte Pengebeløb. Vel er der nu ikke af Contracitanterne fremsat Paastand om at erholde Hovedcitanten tilsligtet at tilsvare de forskjellige Naturalyhjælper, hvori Landgilden tidligere har bestaaet, og Hovedcitanten kan, som bemærket, ei heller enten ved det hans Faber i sin Tid meddeelte Fæstebrev eller derved, at han, efter at have erholdt Stjøde af Faberen paa Gaarden, er vedbleven, saalænge Faberen levede, at yde den Landgilbe, som Faberen havde paataget sig, ansees at have paadraget sig Forpligtelse til fremtidig at yde denne Landgilbe, men idet Hovedcitanten har paaستاet kun at være pligtig til at yde det Pengeveberlag for Landgilden, som i en tidligere Tid er ydet, og som maa antages at være ringere end den oprindelige Naturalyhjælperes nuværende Pengeværdi, og den af Contracitanterne her under Sagen fordrede Landgilbe, som siden 1810 er svaret af Gaarden, maa efter Sagens Dplysninger antages at være af ringere Værdi end de oprindelige forskjellige Naturalyhjælperes nuværende Værdi, vil Contracitanternes Paastand i denne Henseende være at tage til Følge.

Da der nu berhos ikke af Hovedcitanten er gjort nogen Indsigelse imod at udrede det af Contracitanterne fordrede aarlige Weberlag for Hovieriet, og det maa billiges, at Processens Omkostninger i første Instants ved Underretsbommen ere ophævede, vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve.“

Nr. 345.

Advocat Hansen

contra

**Frederik Ferdinand Sørensen** (Defensor Bungen),  
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de December 1870:  
„Arrestanten Frederik Ferdinand Sørensen bør straffes med  
Forbedringshuusarbeide i 3 Aar samt betale Actionens Om-  
kostninger, deriblandt Salairer til Actor og Defensor, Procu-  
ratorerne Justitsraad Petersen og Mühlertz, med 5 Rd. til hver.  
At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at  
stande. I Salarium til Advocat Hansen og Etats-  
raad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10  
Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Frederik  
Ferdinand Sørensen, der er født den 15de August 1845 og tidligere an-  
set blandt Andet ved Rettens Dom af 30te Juli 1867 efter Straffelovens  
§ 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved 1ste Artilleri-  
regimentets Krigsretsbem af 12te Februar f. A. efter Straffelovens § 253 jfr.  
§ 251 og Lovgivningens Analogi med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i  
6 Gange 5 Dage og ved Rettens Dom af 20de November f. A. efter Straffe-  
lovens § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, er under nær-  
værende imod ham for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen med det  
iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have i August og September  
Maaneder d. A. deels fraaiaalet Laura Frederiksen, Cigarmager Andersens  
Enke, en til 2 Mk. vurderet Portemonnaie, Cathrine Margrethe Wulf, Ar-  
beidsmand Berthelsens Hustru, 2 Ersier, 1 Halsstørklæde og en Kageform til  
Værbi ialt 3 Rd., og Høker Olsens Enke, Ane Marie Nielsen, en Frakke,  
en Spilffee og en Vestefjæde til Værbi ialt 31 Rd. 5 Mk., deels af noget  
Løi, der af fornævnte Berthelsens Hustru var ham betroet, for at han skulde  
levere det til Kulning, frigagtigen tilvendt sig og solgt forskjellige til en Værbi  
af ialt 10 Rd. ansatte Stykker, og uden Samtykke af Hansine Strelou,  
Jernhandler Jensen's Enke, pantsat en til 4 Rd. vurderet Frakke, som han  
havde leiet af hende.

Som Følge heraf vil han være at ansee efter Straffelovens § 232 for  
4de Gang begaaet simpelt Tyveri og § 253, og findes Straffen efter Om-  
stændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar.“

348.

Statsraad Bungen

contra

**Andreas Hansen Enig** (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de December 1870:  
„Arrestanten Andreas Hansen Enig bør straffes med Forbedrings-  
huusarbejde i 8 Maaneber samt i Erstatning til Snektersvend  
Johan Jensenius Christian Raalund betale 1 Rd. 4 Mk. Saa  
bør han og udrede denne Actions Omkostninger og berunder  
Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne P. A. Petersen og  
Larsen, med 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes  
inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen  
i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at  
stande. I Salarium til Statsraad Bungen og  
Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Til-  
talte 10 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Andreas  
Hansen Enig, der er født den 29de Juli 1844 og ved denne Rets Domme  
af 13de November forrige Aar og 12te Marts dette Aar anseet efter Analogien  
af Straffelovens § 253 og dens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5  
og 2 Gange 5 Dage, er under nærværende mod ham for Tyveri og for Over-  
trædelse af et ham af Politiet givet Tilhold anlagte Sag ved egen med det  
iøvrigt Dphyste stemmende Tilstaelse overbedviist at have stjaalet i afoigte Sep-  
tember Maaned under et Ophold hos sin Faber, Instrumentmager Johan Chri-  
stian Enig, en denne tilhørende til 4 Rd. vurderet Tobakspibe, paa et Steb,  
hvortil han havde ubindret Afgang, en til 4 Mk. vurderet Hammer, som til-  
hørte Muurmester Niels Christian Madsen, og i Eiendommen Nr. 29 i Lande-  
mærket 2 tilsammen til 1 Rd. 4 Mk. vurderede, Snektersvend Johan Jensenius  
Christian Raalund tilhørende, Høvl, hvilke han tilvendte sig i et Bærelse i  
Stueetagen, efter at have skaffet sig Afgang til denne ved fra Eiendommens  
Kjælber, hvis Nedgang kun var tilbækket med en løs Dør, at krybe gennem  
et i Gulvet til bemeldte under Istandsættelse værende Etage ved Opbrydningen  
af nogle af Gulvets Brædder opstaaet Hul.



Paa samme Maade er Arrestanten overbevist at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 24de Marts dette Aar under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold ved afvigte 5te Septembris at have anmeldt til den omhandlede Protocol, at han havde Logis hos sin Faber, uagtet han var frasyttet dette Logis den foregaaende Dag, om hvilken Vopælsforandring han desuden endnu ikke havde gjort nogen Anmeldelse til Protocollen, da han den 1ste October næstefter anholdtes under nærværende Sag.

Som Følge af det Foransførte vil Arrestanten, hvem det sidkommelte Experi ikke kan blive at tilregne som grovt, idet det Hul, gjennem hvilket han kom ind paa Gjerningsstedet, ikke kan henføres under de i Straffelovens § 229 Nr. 4 omhandlede Abninger, nu blive at dømme deels efter nysnævnte Lovs § 230 1ste Led deels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen under Tret at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til ovennævnte Snebtersvend Kaalund 1 Rd. 4 Mt."

Nr. 331.

Advocat Hindenburg  
contra

**Søren Jørgensen Blæhr** (Defensor Buntzen),

der tiltales for bebrageligt Forhold.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 19de August 1870: „Tiltalte Søren Jørgensen Blæhr bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Cancelliraad Olsen og Cancelliraad Bredstrup, 4 Rd. til Førstnævnte og 3 Rd. til Sidstnævnte, udredes af det Offentlige.“

Viborg Landsoverrets Dom af 14de November 1870: „Tiltalte Søren Jørgensen Blæhr bør hensesættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udredes han og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rd., til Defensor sammesteds 5 Rd., samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Isaacsen, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger maae blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraab Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indaafede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Uhrmager Søren Jørgensen Bløhr, der er født i Aaret 1820, og som med Undtagelse af, at han i Aaret 1868 har været anseet med en Bøde af 5 Rb. efter Straffelovens § 101, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for bedrageligt Forhold.

Efterat der i Anledning af en under Tiltaltes Fraværelse paa en Reise den 27de—28de December f. A. stedsunden Ildbrand i den af ham beboede Leilighed, ved hvilken der dog kun var brændt nogle Huller i Gulvet i et af Værelserne, foruden at et Værkstedbord var forfullet m. v., var blevet indledet en Undersøgelse mod ham, hvorunder det imidlertid ikke gøtgjordes, at han havde foranlediget Branden, vedgik Tiltalte, der i de sidste 5—6 Aar har havt sit Gods asfureret i Brandforsikringselskabet „Daumart“ for 1000 Rb., nemlig Indboet for 800 Rb. og Værktøi og Materialier for 200 Rb., at hans Løssøre nu langtsfra havde den forsikrede Værdi, og at navnlig Indboet ikke var meget værdt, og bemeldte Selskabs Agent, der den 29de f. M. indsendt sig paa Tiltaltes Bopæl, samt 2 som Taxationsmænd tilfaldte Uhrmagere have derhos forklaret, at Tiltalte ikke vilde gaae ind paa Ansættelsen af Skaden paa Værktøi og Materialier til 50 Rb., men fordrøede den fulde Forsikringssum 200 Rb. med Fradrag af den tiloversblevne Beholdnings Værdi, der løselig ansloges til ca. 30 Rb., og at man tilsidst enedes om, at der, hvad disse Gjenstande angik, skulde gives ham en Erstatning af 100 Rb., og hvad Indboet angik, hvoraf flere Ting vare stærkt angrebne af Røg, en Erstatning af 25 Rb., men efter Assuranceagentens Formening er den forstnævnte Erstatning i Virkeligheden meget for stor, idet han efter Indboets Tilstand i det Hele antager, at de ved Branden ødelagte eller beskadigede Materialier have været saagodtsom værdiløse. Det er endvidere oplyst, at Tiltalte ved en hos ham den 10de Februar 1868 foretagen Udlægsforretning kun fandtes i Besiddelse af Giendelse til en Værdi af henimod 200 Rb., i hvilken Henseende vedkommende Requirit har udsagt, at han maa ansee det for høist usandsynligt, at Tiltalte dengang har eiet Andet end de registrerede Gjenstande, idet navnlig Forretningen blev foretagen, uden at Tiltalte i Forveien havde faaet Underretning om, at den vilde skee, og ligeledes har en Sagfører, som den 14de Mars d. A. har ladet gjøre Udlæg hos Tiltalte, forklaret, at skjøndt Alt, hvad der havde nogen Værdi, blev medtaget, var Værdien af det Udlagte dog høist ubetydelig, og at den derover afholdte Auction, saavidt han veed, kun har indbragt et Beløb af en Snees Daler.

Tiltalte har imidlertid anbragt, at han endnu, da Ildbranden fandt

Sted, var i Besiddelse af mange forskjellige Dele af Uhre, saasom Hjul, Struer, Fjedre osv., berunder et stort Parti ældre, ugangbare Materialier, som han for over 10 Aar siden havde indkjøbt vistnok for flere hundrede Rigsdaler, og som, naar de skulde sælges paa een Gang, ikke kunde have synderlig Værdi, men til hans Brug havde betydeligt Værd, hvilke Gjenstande henlaae i det fornævnte Værkstædbord og totalt ødelagdes ved Branden, ligesom han i flere Aar vil have haft Løssregjenstande for ca. 400 Rd. staaende hos Pantelaanere, saa at hans Eiendele i det Hele, naar de skulde kjøbes fra nyt af, kunde være 7—800 Rd. værd. Skjøndt hans Eiendele ikke længere havde den Værdi, hvorfor de vare forsikrede, visde han efter sin Forklaring dog ikke have haft nogen Fordeel af, at de vare brændte, idet han selvfølgelig ikke vilde have forlangt højere Assurance, end de nu vare værd og ikke engang kunde have gjort Saadant, da det var vel bekjendt, at han i det sidste Aar havde maattet sælge af dem, som han antager, for et Par hundrede Daler, for at skaffe Føden til sig og Sine, og han har navnlig med Hensyn til den i 1868 foretagne Ublægsforretning gjort gjældende, at der ikke blev medtaget forskjellige værbifulde Sager, som beroede paa hans Loft og i hans Kjælber, blandt Andet 3 kostbare Stole; 2 svære Kister med Dækfæsi og Linned, og at den ommeldte ældre Materialbeholdning, som ei heller findes vurderet ved Forretningen, mulig er forbigaaet, fordi den har staaet under en Commode og derfor er bleven overseet. Da nu derhos de ovennævnte 2 Uhrmagere have forklaret, at Tiltalte efter Branden foreviste dem tilbeels forfullede Rester af Uhrdele, men at det var umuligt at have nogen endog tilnærnelserviis usiagtig Mening om, hvad den Beholdning, der angaves brændt, kunde være værd, og at de gjerne ville troe, at hans Foregivende om at have haft en større Beholdning af gamle Sager, som havde kostet ham betydeligt, kan være rigtigt, da han i tidligere Dage har brevet en temmelig stor Forretning, findes der ikke tilstrækkelig Føie til at ansee Tiltalte for skyldig i sviagtigt Forhold overfor det nævnte Forsikrings-selskab.

Det er vel endvidere oplyst, at Tiltalte under den ovenmeldte i 1868 hos ham afholdte Ublægsforretning, — efter først at have erklæret, at han Intet eiede, da Alt, hvad der fandtes paa hans Bopæl, var pantfat, og derhos nægtet at paavise de paa hans Bopæl beroende Gjenstande, — senere, efter at der, som meldt, var registreret og vurderet Gjenstande til et Beløb af ca. 200 Rd., har erklæret, at han sig bitterlig ikke eiede Mere. Denne Erklæring er nu vel efter hans under denne Sag afgivne Forklaring urigtig, men Tiltalte har med Hensyn hertil udsagt, at han under Forretningen var saa forstyrret og betaget af Sorg, at han knap kunde sandse Noget, og at han ingenlunde med Forsæt undlod at opgive flere Gjenstande, og for sin heromhandlede Afsærb vil han ialfald ikke kunne dømmes som skyldig i bedrageligt Forhold.

Det maa endelig ansees godtgjort, at Tiltalte i tidligere Tid og navnlig forinden han, som ovenberørt, disponerede over forskellige af sine Eiendele, har indgaaet 2 offentlige Forlig, ved hvilke der maa antages for henholdsvis 950 Rd. og ca. 500 Rd. at være betinget almindeligt Underpant i hans Eiendele.

dele. Tiltalte har imidlertid anbragt, at det var Pant haverne bekendt, at han blev Handel med sit Indbo og købte Meubler paa Auctioner, endog for større Beløb, som han igjen solgte, og da det ikke er uantageligt, at Tiltalte ved sin trængende Forsætning er bleven foranlediget til de ommeldte Dispositioner, findes det Ansvar, han ved det sidsmeldte Forhold har paadraget sig, at kunne bestemmes efter Straffelovens § 256 ifr. § 253 til simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorefter der ikke findes tilstrækkelig Føie til at ansee Tiltalte med Straf for de Dispositioner, han maatte have foretaget over Gjenstande, der vare ublagte ved den ovennævnte Fogedforretning i Aaret 1868, idet Tiltalte maa antages at have forudsat, at Udlægshaverne paa Grund af de nysnævnte Forlig ikke vilde kunne søge Fyldestgjørelse i det Ublagte, ligesom vedkommende Udlægshaver ogsaa har erklæret, at han ikke har bekymret sig om, hvorvidt de registrerede Gjenstande forbleve tilstede hos Tiltalte eller ei, og at han i det Hele har anset sin Fordring for tabt.“

---



---

**Onsdagen den 1ste Februar.**

Nr. 73. Kjøbmand **Robert Anderson** paa egne og  
Handelshuset **Henderson, Anderson & Comp.s** Vegne  
(Advocat Liebe)

contra

Kjøbmand **Sveinbjørn Jacobsen** paa egne og hans Firma  
**S. Jacobsen & Comp.s** Vegne (Advocat Hansen),  
betræffende Relaxation af en efter Appellanternes Requisition decreteret Arrest paa Eiendommen Nr. 1 i Læknisgata i Reykjavik.

Reykjavik Fogedrets Kjendelse af 1ste Juli 1867: „Requirentens Paastand om, at det for Reykjavik Kjøbstads Fogedret den 28de Mai d. A. efter Requisition af Handelshuset Henderson, Anderson & Comp. om Eiendommen Nr. 1 i Læknisgata for Requiritus S. S. Jonassens decreterede Arrest og Beslag ophæves, kan ikke tages til Følge.“

Den islandske Landsoverrets Dom af 27de April 1868: „Det appellerede Fogedretsdecret af 1ste Juli 1867 bør ughydigt at være, og den ved Reykjavik Kjøbstads Fogedretsdecret af 28de Mai s. A. paa Huset Nr. 1 i Læknisgata her i Byen samt den Huset tilhørende Grund lagte Arrest overfor Appellanterne at relaxere. Saa bør og de Indstævnte, Handelshuset Henderson, Anderson & Comp., Een for Alle og Alle for Een at betale til Appellanterne S. Jacobsen & Comp. 20,000 Rd. R. M. med

5 pCt. Rente fra 21de October 1867 og indtil Betaling skeer samt 200 Rd. i Processomkostninger. Den indstævnte Kjøbmand Robert Anderson bør betale en Mulct af 30 Rd. til Justitskassen Det Bødte at udredes inden 8 Uger efter Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer og øvrige Høiesteret forelagte Beviisligheder kan der ikke ansees tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at det i den indankede Dom omhandlede Skjøde er udstedt den 30te October 1866. Det er kun Sælgeren, Sonassen, der bestemt har forklaret herom, men hans Vidnesbyrd kan efter hans Stilling til Sagen ikke komme videre i Betragtning. Derhos tale flere Omstændigheder imod, at Skjødet har været udstedt paa den Tid, det angiver, deriblandt, at bemeldte Sonassen endnu under 1ste April 1867 er optraadt som Eier ved at udstede det i Dommen nævnte Pantebrev til Magnus Sønsson, hvilket vel paastaaes at være skeet efter de Indstævntes skriftlige Anmodning, men uden at der uagtet Citanternes Provocation om Fremlæggelse af den paagjældende Brevveppling er fremkommet Noget til Bestyrkelse af, at saadan Anmodning har fundet Sted. Endvidere fremhæves, at Skjødets Concipist, Organist Gudjohnsen, der mødte under Fogedforretningen den 27de Mai 1867 for Requiritus Sonassen, ikke ved denne Leilighed — hvad dog havde været Grund til, hvis Skjødet da havde eksisteret — omtalte, at Skjødet var udstedt til de Indstævnte af Sonassen, hvorimod han kun anbragte, at der med dennes bitterlige Tilladelse factisk var indtraadt fremmede Eiere eller Dispositionshavere over Eendommen.

Da de Indstævnte saaledes ikke have ført det dem paahvilende Beviis for, at det paagjældende Skjøde er udstedt paa den Tid, dets Datering angiver, eller overhovedet inden ovennævnte Forretning afholdtes, vil allerede paa Grund heraf de Indstævntes Paastand om, at den derunder effectuerede Arrest i Forhold til dem relageres, være at forkaste, og det bliver saaledes ufornuødent at undersøge, om Skjødet under en anden Forudsætning kunde tillægges Retsvirkning, uanseet at det er tingløst i urette

Tid og først, efterat Arrestforretningen var tinglæst. Ifølge det Anførte ville Citanterne derhos være at frifinde for de Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Den Indstævnte, Kjøbmand Anderson ved Overrettens Dom paalagte Mulet findes at maatte bortfalde, idet den paagjældende til Rettens Justitiarius stillede Skrivelse ikke kan ansees at gjøre Brud paa den Sømmelighed, procederende Parter i Retten bør iagttage; forsaavidt den deri givne Motivering af Indsigelsen mod to Tilforordnedes Habilitet indeholder fornærmelige Paasagn mod disse, maa samme være Gjenstand for særlig Paatale.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævntes Paastand om, at den under Sagen omhandlede, den 28de Mai 1867 decreterede Arrest i Forhold til dem ophæves, kan ikke tages til Følge; og bør Citanterne for de Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd.

---

I den inbandede Doms Præmisser hedder det: „Nærværende Sags factiske Omstændigheder ere følgende: Under 1ste September 1865 erholdt de Indstævnte Handelshuset Henderson, Anderson & Co.s daværende Handelsfactor Jonas H. Jonassen Skjøde paa Eiendommen Nr. 1 i Lætnisgata her i Byen af Kjøbmand Hans Robb for en Kjøbesum af 2,850 Rd., hvilket Skjøde han imidlertid ikke lod læse til Tinge. Senere hen, nemlig den 24de Marts s. A. under Appellanten Kjøbmand S. Jacobsens Fraværelse i Udlandet, lod Firmaet S. Jacobsen & Co. Bygningscommissionen her i Byen udvise sig paa fornævnte Eiendoms ubebyggede Grund Byggeplads til en grundmuret Bygnings Opførelse af 50 Al. Længde og 20 Al. Bredde, ligesom Appellanterne snart derpaa begyndte at drive en temmelig udbredt Handel i fornævnte Huus samt træffe Foranstaltninger til den nye Bygnings Opførelse. Men efterat fornævnte Handelsfactor Jonassen var traadt ud af de Indstævntes Tjeneste, og disse troede, at han havde betalt fornævnte Huus tildeels med det ham til Handelen betroede Gods, eftersom blandt andet hans Underbalance ved deres Handel pro anno 1865 havde været omtrent 3,804 Rd., gave de under 23de Mai næstefter Fuldmagt til paa deres Vegne at forfølge ved Domstolene saavel ad ordinair som extraordinair Retstvei en af dem imod

fornævnte Handelsfactor F. H. Jonassen anlagt og for Forligelsescommissionen indklaget Sag angaaende deres Vindications- og hypothekeariste Ret til fornævnte Eiendom Nr. 1 i Læknisgata, og i Kraft heraf requirerede deres Besultsmægtigede Dagen efter, den 24de Mai, af Fogden, at der ved en formelig Fogedforretning maatte lægges Beslag paa samme med tilliggende Grund i den Tilstand og af den Betskaffenhed, hvori den befandtes den 24de Marts f. A., saaledes at saavel forhenværende Factor F. H. Jonassen som hvilken som helst Tredeemand, som derpaa maatte gjøre Fordring, skulde betages og udelukkes principaliter fra al Besiddelses- og Brugsret over bemeldte Eiendom og subsidialiter fra al Raadighed og Dispositionsret over Eiendommen saavel in totum som in tantum, hvad enten det saa skulde være til Afhændelse, Pant-sættelse, Overdragelse til Leie, Specification, Forandring eller hvilken som helst anden Indskrænkning eller Afkortning i og Forringelse af Eiendommen, hvorpaa der af Fogden under 28de f. M. blev ankyndt Rettens Arrest og Beslag i, som det hedder, Reqvistiti Factor F. H. Jonassens Eiendom Huset Nr. 1 i Læknisgata, alle muur- og nagelfaste Appertinentier samt den Huset tilhørende Grund, hvilken Arrest derpaa blev tinglyst 6te Juni næstefter. Ved sin Tilbagekomst her til Byen i Juni Maaned f. A. fordrøede Appellanten Kjøbmand S. Jacobsen Arresten hævet og relaxeret som stridende imod hans Ret, idet han producerede et Skjøde paa fornævnte Eiendom, udstedt af Handelsfactor Jonassen til ham 30te October 1866 og tinglyst 27de Juni 1867. Imidlertid blev dette ham ved et Fogedretsdecret af 1ste Juli sidstleden nægtet, idet Fogden antog, at Skjødet, som ifølge D. L. 5—3—28 og Frbn. 24de April 1833 § 4 kun kunde tillægges Gyldighed imod Tredeemand fra dets Tinglysnings Datum, nemlig 27de Juni f. A., maatte vige for den tinglyste Arrest, hvis Gyldighed imod Tredeemand ogsaa burde regnes fra dens Tinglysnings Datum, den 6te f. M., ligesom Spørgsmaalet om Relaxations-Requiritentens reelle Eiendomsret, medens Justifications-Søgsmaalet var blevet anhängiggjort ved Underretten, overhovedet nærmest henhørte til Afgjørelse ved sædvanlig Rettergang, men ved Landsoverrettsfævnning af 21de October f. A. har Appellanten Kjøbmand S. Jacobsen paa eget og sit Firma S. Jacobsen & Co.s Vegne indanket for Overretten fornævnte Næykjæbil Kjøbstads Fogedretsdecret af 1ste Juli f. A. og paastaet samme underkjendt, tilfidesat og forandret saaledes, at hans ved samme forfaste Begjæring blev tagen til Følge, og at den ved Decretet af 28de Mai lagte Arrest og Beslag paa Huset Nr. 1 i Læknisgata blev relaxeret, hævet og kjendt ulovligt og ugyldigt enten i det Hele eller dog overfor Appellanterne, samt at de Indstævnte Een for Alle og Alle for Een bleve tilpligtede at betale Appellanterne skadesløst Erstatning for alt dem ved bemeldte Arrest tilføiede directe eller indirecte Tab og Skade, derunder for Standsning og Afbræk i deres Handel, Tort og Creditpilde, principaliter med 40,000 Rd. R. M. med 7 pCt. Rente fra Overrettsfævningens Dato, subsidialt med et saadant Beløb, som enten af Landsoverretten eller af kyndige, gode og uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte blive fassfat; og endeligen have de paastaet dem tildømte hos de Ind-

stævnte in solidum Sagens Omkostninger baade for Overretten og Fogebretten skadesløst eller dog med noget Tilstrækkeligt. Derimod have de Indstævnte her for Retten paastaet principaliter, at det appellerede Fogeddecree af 1ste Juli kjendes ved Magt at stande og de Indstævnte frifundne for Appellanternes Tiltale i denne Sag, subsidiært, at der i alle Tilfælde tillægges dem en saadan Frifindelse, samt i begge Tilfælde, at de Indstævnte hos Appellanterne Een for Alle og Alle for Een blive tillagt Sagens Omkostninger saavel for Overretten som for Fogebretten skadesløst eller dog med noget Tilstrækkeligt.

Foreløbig maa bemærkes, at, forsaavidt det indankede Fogedretsdecree af 1ste Juli f. A. har forfattet den for Fogebretten af Appellanterne om Arrestens Relaxation nedlagte Paastand tilbeels af den Grund, som foranført, at Justifications-Søgsmaalet var blevet anhängiggjort ved Underretten, og at Spørgsmaalet om Appellanternes reelle Eiendomsret til det arresterede Huus overhovedet nærmest henhørte til Afgjørelse ved sædvanlig Rettergang, saa kan der vistnok ikke være Tale om, at Appellanterne skulde have været pligtige til enten at afvente Udsalbet af Justifications-Søgsmaalet eller at optræde som Intervenienter under samme, eftersom dette Søgsmaal, der alene verserede mellem de Indstævnte paa den ene Side og deres forhenværende Factor Jonassen paa den anden Side, selvfølgelig kun kunde afgjøre, hvad der var Ret imellem dem, uden paa nogenjomhelst Maade at kunne præjudicere Tredeemand, in casu Appellanterne, eller forhindre dem i strax ved en selvstændig Appel at faae Fogeddecreeets Lovmæssighed prøvet og de Grunde, hvorpaa de støttede deres Begjæring om Relaxationen af Arresten af 28de Mai, nærmere undersøgte.

Men som en Følge heraf vil det paa den anden Side være nødvendig, uagtet denne Rets Dom af 13de dennes, at tage Appellanternes Paastand i sin Heelhed, derunder Relaxationen af Arresten indbefattet, under Overveielse og Paakjendelse.

Som foranført, er Fogedretsdecreeet af 1ste Juli f. A. hovedsageligen begrundet derpaa, at det af Appellanterne for Fogebretten producerede Skjøde maatte i Henhold til Lovens 5—3—28 og Frdn. 24de April 1833 § 4 som først tinglæst 27de Juni f. A. vige for den allerede 6te f. M. tinglæste Arrest. Vel maa nu Landsoverretten med Fogden antage, at de nævnte Lovsteder bør komme til Anvendelse og lægges til Grund for Afgjørelsen af nærværende Retstvist, men derimod skjønnes det ikke, at Fortolkningen af bemeldte Lovbestemmelser fører til det af Fogden antagne Resultat. Naar saaledes hensees til Bestemmelserne i Chr. den 5tes Danske Lov i den heromhånlede Retning, der ikke blot er uddet til Island ved den almindelige Bestemmelse i ovennævnte § 4 i Frdn. 24de April 1833, men tillige i sit Princip ved Praxis og ad sædvanligsmaadigt Bei har trængt sig ind i Retsbevidstheden hertilands, saa er det vistnok udenfor al Tvivl, at et Skjødes Udstedelse og Overleverelse banner det constitutive Moment i Stiftelsen af Eiendomsretten med Hensyn til faste Eiendomme, og at den i Loven paabudte Tinglæsning kun har Hensyn til Løsningen



af eventuelle Collisioner mellem flere reelle Rettigheder, Noget, som ligefrem følger af Sagens Natur, eftersom Tinglæsningsen ene og alene beroder paa en eenfaldig Handling fra dens Side, hvem Eiendommen er tilfjødret, medens Skjødets Udseer ved dets Overleverelse har gjort Alt fra sin Side til at overføre Eiendomsretten til en Anden. Ligefaa utvilsomt er det, at en Arrest, der efter sin Natur og Væsen ogsaa kun kan gaae ud paa til Sikkerhed for en konstaterende personlig Gjæld at forhindre Reqviritus i senere frivillig at afhænde sit Gods til Skade for Arrestreqvirenten, og hvis Tinglæsning kun sigter til at bringe denne ved Arresten etablerede Uraadighedstilstand til almindelig Kundskab, ikke paa Lovens Tid kunde komme i Betragtning imod et Skjøde, naar det blot var udstedt før Arresten. Men heraf vilde det da være en nødvendig Følge, at det af Appellanterne producerede Skjøde af 30te October 1866 maatte være at foretrække for Arresten af 28de Mai f. A. uden Hensyn til, at det ikke er blevet tinglæst i rette Tid og senere end denne. Vel er det nu saa, at den ommeldte § 4 i Frdn. 24de April 1833 ikke blot bestemmer, at der i Reykjavik i Henseende til Læsningen bliver at forholde efter de almindelige Regler i Danst Lov, men tillige efter „de tilhørende Anordninger“, og hvorvel herunder kan indbefattes Pl. 8de Juni 1787 og Pl. 28de Januar 1788, som ifølge Ordene synes at have villet etablere en modsat Regel og foretrække en tinglæst Arrest for et senere ikke i rette Tid læst Skjøde, saa synes det dog meget tvivlsomt, om denne Regel kan anses gjældende her i Landet, især da vistnok Enhver maa erkjende, at den er af en reen positiv Natur, ligesom den hverken er bleven specielt omtalt i Frdn. af 1833 eller nogeninde tinglæst heri Landet, hvorfor man ikke med nogen Billighed synes at kunne fordrø, at Landets Indbyggere skal kjende samme eller være pligtige til at indrette deres Handlinger derefter. Men selv om man desuagtet vilde antage, at den omhandlede Placat burde overhovedet anses for en gjældende Lov her i Landet, saa synes den dog ikke anvendelig paa nærværende Tilfælde; thi Lovgrunden til den omhandlede Bestemmelse i Placaten er dog vistnok sikkert den, at Lovgiveren dermed har villet forebygge senere Proformaafhændelser af Arrestreqviritus til Skade for hans blot personlige Creditorer; men denne Grund passer alene ikke paa det Tilfælde, hvor Arrestreqviritus, som in casu, allerede før Arresten ikke blot har bortfjødret sin Eiendom til Kredmand, men endog overleveret ham samme og faaet Kjøbesummen heelt ubbetalt. Det synes nemlig aabenbart, at hiin Regel, som Placaten opstiller, og som i mange Tilfælde vistnok kan være tjenlig og hensigtsmæssig, vilde i et saadant Tilfælde blive uretfærdig og føre til flere høist urimelige Resultater. Det synes saaledes umuligen at kunne have været Lovgiverens Villie, at en Mand, der har faaet sig tilfjødret en Eiendom, betalt samme og taget den i Besiddelse, skulde, efter at denne Retshandling saaledes i Grunden var fuldkommen tilendebragt, tabe den igjen til Sælgerens personlige Creditorer, blot fordi han havde undladt at lade sit Skjøde tinglæse, og saaledes alene paa Grund af en Formalitetsfeil berøves endog maaskee efter længere Tids Forløb sin Eiendom til Fordeel for hine Creditorer, medens en anden, der blot har faaet Skjøde paa en Eiendom og

ladet det tingløse, skulde beholde samme, endstjøndt han ikke havde udredet Kjøbesummen eller erholdt Eiendommens Besiddelse.

Paa Grund af alt Foransøgte, og da Appellanterne allerede længe før Arresten af 28de Mai 1867, nemlig den 30te October 1866, ikke blot havde erhøbt Skjøde paa Eiendommen Nr. 1 i Læknisgata her i Byen, men endog i Marts Maaned 1867 faaet den sig overleveret samt 1ste April s. A. udbetalt hele Kjøbesummen (cfr. Retsbilaget 7), og da den tidligere Eier af Eiendommen, Handelsfactor Jonassen, der endog aldrig havde ladet sit Skjøde tingløse, saaledes længe før Arresten var udtraadt af enhverformhelt retlig Forbindelse med samme, saa vil det indbankede Fogebretsbeccret af 1ste Juli s. A. være at underkjennde og oftnævnte Arrest af 28de Mai s. A. overfor Appellanterne at relagere, ligesom de Indstævnte ville være at tilpligte in solidum at betale til Appellanterne af den Skade og Tab, Tort og Creditspilbe, som de Sidstnævnte have lidt ved Arresten, og til et saadant Resultat maa Landsoverretten saa meget mere komme, som den af de Indstævnte til deres Befuldmægtigede givne og producerede Fuldmagt, som før antydet, kun gif ud paa ved Domsfolene saavel ad ordinair som extraordinair Retsvei at forfølge deres Vindications- og hypothekariste Ret til den omhandlede Eiendom.

Vel have de Indstævnte, dog først under Proceduren for Overretten, reist Indsigelser imod Skjødet af 30te October 1866 dets rigtige Datering, ligesom de have inhæreret, at det indeholdt et Proformaværk, men ligesom de Indstævnte ikke have bevist dette sidste Punct eller vel endog aldeles bestemt fastholdt sine Indsigelser i førstnævnte Henseende, saaledes have Appellanterne ladet Skjødet forelægge Bitterlighedsvidnerne, og disse beebiget at have underskrevet samme, og endstjøndt de ikke have tvøstet sig til uøiagtigen at bestemme Eiden, naar dette havde fundet Sted, have de dog erklæret, det ene, at det ikke kunde hufte rettere, end at Understriften havde fundet Sted i Efteraaret 1866 før Kjøbmand Jacobsens Afreise her fra Landet, og det andet, at det, saavidt det mindedes, havde erfaret, at Eiendommen qvæstionis var bleven solgt til Kjøbmand Jacobsen til samme Tid, nemlig i Efteraaret 1866, hvorhos dette Bidne ogsaa har benægtet at have til Bitterlighed underskrevet noget Document, udstedt af J. H. Jonassen eller S. Jacobsen efter Sidstnævntes Ankomst hertil Landet 21de Juni s. A.; naar nu hertil kommer det producerede Skjødes Concipist, Organist P. Gudjohnsens, samt Sælgerens, J. Jonassens, beebigede Udsagn angaaende dette Punct i Forbindelse med flere andre Vidners Forklaringer, der eenstemmigen gaae ud paa, at de længe før Appellantens omtalte Ankomst her til Byen havde hørt, at han var bleven Eier af Huset Nr. 1 i Læknisgata, og der tillige tages specielt Hensyn til, at Sælgerens Befuldmægtigede under Arrestforretningen 28de Mai s. A. og altsaa under Appellantens Graværelse i Udlandet udtryffeligen tilkjendegav, at der var indtraadt fremmede Eiere med Hensyn til den arresterede Eiendom, saa fjønnes ikke rettere, end at der — affeet fra flere under Sagen fremkomne Omstændigheder, der gaae i samme Retning — i samtlige disse Data og deres naturlige Sammenhæng ligger et fuldstændigt Beviis for Skjødets rigtige Datering.

Ogsaa have de Indstævnte fremlagt et Pantebrev af 1ste April f. A., hvorved Handelsfactor Sonasens pantsætter til Bonden Magnus Jonsen, som det hedder, sit Huus Nr. 1 i Læknisgata for et Laan af 550 Rd., men lige- som han har forklaret heri at have handlet efter Kjøbmand S. Jacobsens Anmodning, hvem han paa denne Maade havde skaffet dette Laan, saaledes vilde ogsaa denne hans eenfaldige Handling under ingen Omstændigheder kunne vise, at han ikke tidligere havde solgt Eiendommen til Kjøbmand S. Jacobsen.

Med Hensyn til Bestemmelsen af det Tab og Skade, som Appellanterne formene sig at have lidt ved Arresten og derved, at de bleve forhindrede i at opføre den paabegyndte Bygning, have de beregnet saaledes:

1) For Pakhuusleie . . . . .	200 Rd. „ Mk. „ f,
2) For Skibe, som have ligget paa Reben uden at kunne losse . . . . .	1000 — „ — „ - ,
3) Til Bygningsfolkene samtligen . . . . .	5804 — 2 — 8 - ,
4) Bygningsmaterialiers Forringelse . . . . .	1000 — „ — „ - ,
5) 7 pCt. Rente af havte Udgifter til Bygningen	
11,482 Rd. 1 Mk. 1 f . . . . .	803 — 2 — 8 - ,

Tilsammen 8807 Rd. 5 Mk. „ f.

6) For Handelsstandsning, Tort og Creditpilbe circa . . . . . 32000 Rd. „ Mk. „ f, hvilket alt de have beregnet med en rund Sum af . . 40000 —

Spvad nu denne Regnings 5 førstnævnte Poster angaaer, saa finder Landsoverretten ikke noget Væsenligt at indvende imod samme undtagen forsaavidt, at det heromhandlede Tab kun synes at kunne beregnes fra 1ste Juli f. A., men hvad den 6te Post derimod angaaer, saa er det vel unægteligt, at den omhandlede Arrest maa have medført en betydelig Handelsstandsning, Tort og Creditpilbe for Appellanterne, men det skjønnes dog ikke rettere, end at denne Post saaledes kan nedsættes, at de Indstævnte kun blive tilpligtede in solidum at betale til Appellanterne i det Hele 20,000 Rd. med Renter fra Overretskævningsens Dato og indtil Betaling skeer, som efter Proceduren bestemmes til 5 pCt., samt 200 Rd. i Procesomkostninger. Da Indstævnte Kjøbmand Anderson i sin til Rettens Justitiarius indsendte og fremlagte Skrivelse af 22de October 1867 har tilfidesat den Sømmelighed, som her iagtages i de under Proceduren ved Retten fremlagte Skrivelser og Indlæg, vil han ikke kunne undgaae Ansvar i saa Henseende, som passende findes bestemt til en Mulct af 30 Rd., som tilfalder Justitskassen.“

# Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

---

N<sup>o</sup> 47.

Den 3die Marts.

1871.

---

---

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Mandagen den 6te Februar.

Nr. 54. Gaardeier **D. M. Buch** (Advocat Nellesmann)

contra

Gaardeierne **Eskild Nissen** og **Mogens Palle Christensen**  
(Advocat Brock),

betræffende Betaling af 3,334 Rd. 7 ß som Erstatning for Tab, hidrørende fra Handelen om Eiendommen „Virkelyst“.

Andst og Slangs Herreders Næts Dom af 11te Februar 1868: „Indstævnte, Gaardeier Ditlev Marcusen Buch af Seest Mark, bør til Titanterne, Gaardeierne Eskild Nissen af Langholtgaard og Mogens Palle Christensen af Kongehuset, betale 3,334 Rd. 7 ß med 5 pCt. Renter fra 25de Februar 1865 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Ibømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afværð efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 5te April 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Ibømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afværð efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Titantens principale Paastand for Høiesteret om at frifindes for de Indstævntes Tiltale ialfsald for Tiden, hvilkken er grundet paa den Formening, at de Indstævnte burde under Sagen have

indbraget en Dpgjørelse af hele det Forhold, hvori Parterne ere komne til hinanden ved at indgaae Interressentfabet om den i den indantebe Dom omhandlede Gaard „Virkelyst“, kan ikke tages til Følge, efterfom de Afregninger, hvorom der her er Spørgsmaal, ikke angaae Krav, Parterne have paa hinanden, men deres fælles Mellemværende med en ustævnt Mand.

Naar Citanten dernæst subsidiairt har fremsat forskjellige specielle Indsigelser mod de Dpgjørelser, der ligge til Grund for de Indstævntes Forbring, bemærkes foreløbig, at Citanten ikke kan være afftaaren fra at fremsføre dem paa Grund af, at han ikke fremkom dermed under den i Overrettens Dom omtalte Sag mellem Proprietair Binge og de Indstævnte. Hertil kunde han ikke være pligtig, blot fordi Binge havde ladet Forligsklage og Undervetstævning forkynde for ham, for at han kunde varetage sit Tare, og det saa meget mindre, som Indsigelsernes Fremsettelse fra Citantens Side allerede efter Indholdet af de Indstævntes Procedure maatte blive uden Betydning for Sagens Afgjørelse. Desuden protesterede Binge imod, at Citanten efter sin Begjæring fik Anstand for at give skriftligt Tilsvær, idet han blandt Andet erklærede, at Citanten kun var stævnet for Navns Rævnelser Skuld og derfor kun behøvede at forbeholde sin Ret mod de Indstævnte — hvilket Forbehold han ogsaa tog — og da denne Protest, mod hvilken de Indstævnte ingen Indvending gjorde, blev tagen tilfølg, hindredes saaledes Citanten i at yttre sig nærmere over Sagen.

Af bemeldte Indsigelser gaaer den væsentligste ud paa, at der i de 10,002 Rb. 1 Mk. 5 ß, hvoraf Citanten efter de Indstævntes Paaftand skal tilsvare en Trebiedeel, bør afgaae 5000 Rb., efterfom et af Proprietair Binge udstedt Revers, hvorved gaves Pant i „Virkelyst“, er ført til Udgift med dets hele paalydende Beløb 15,000 Rb., uagtet det i Virkeligheden kun havde gjældt for 13,000 Rb., hvoraf 3,000 Rb. vare betalte, saa at der kun resterede 10,000 Rb. Men foruden at disse 3,000 Rb. ikke vare betalte paa Reverset, men af dets Eier til Centralkassen som Afdrag paa den Gjæld, hvorfor det var stillet denne til Sikkerhed, kan Citanten overhovedet ikke under nærværende Sag med Føje besvære sig over, at Reverset af Auktionekjøberens af „Virkelyst“

blev indfriet efter dets fulde Paalydende, da Saabant blev gjort til Betingelse for dets Udlevering i qvitteret Stand af dets Eier, der allerede under Auctionen den 5te Januar 1861 havde erklæret, at han ifkun paa dette Vilkaar vilde qvittere det, ligesom ogsaa hans under en tidligere Auction afgivne Erkjendelse af, at det kunde indfries med 13,000 Rd., var sat i Forbindelse med en Erklæring om, at det nødvendig maatte indfries i Juni Termin 1858.

Naar Citanten endvidere i fornævnte 10,002 Rd. 1 Mk. 5 þ har fordret afdraget 521 Rd. 1 Mk. 13 þ, der af Proprietair Binge ere udbetalte to Prioritetshavere i „Virkehyst“ til Dækning af Omkostningerne ved en Retsforsøgning af deres Fordringer, kan der ikke gives denne Paastand Medhold, da bemelte Prioritets-  
havere efter Indholdet af de dem meddeelte Forskrivninger vare berettigede til at faae saadanne Omkostninger dækkede af Binge, og denne ifølge det ham meddeelte Skadesløsbrev af 10de Januar 1858 atter for samme maatte kunne holde sig til Citanten og de Indstævnte, ved hvis Afhændelse af „Virkehyst“ til en uvederhøftig Kjøber de paagjældende Retsager vare foranledigede. Da heller ikke Citantens Indsigelser imod Renteberegningen findes egnede til at tages til Følge, og der endelig med Føie fra de Indstævnets Side er fremsat exceptio instantiæ mod hans aldeles subsidiaire Paastand vedrørende den ovenomtalte udstævnte Mand's Opgjørelse af sit Mellemværende med Parterne, vil ingen Nedsættelse i det de Indstævnte ved Overrettens Dom tilkjendte Beløb kunne finde Sted.

I det Høiesteret saaledes kommer til samme Resultat som Overretten, vil dennes Dom, hvorved Processens Omkostninger i de foregaaende Instantser rettelig ere ophævede, kunne stadfæstes. Processens Omkostninger for Høiesteret findes ligeledes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.  
Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

---

I den indtante Doms Præmisses hebbes det: „Efterat de Indstævnte, Gaardeierne Eskild Riisen af Langholtgaard og Mogens Pelle Christensen, af Kongehuset, ved Kjøbecontract af 9de August 1856 havde affjøbt Proprietair Binge den ham da tilhørende Eiendom Birkelyst i Søst Cognu for 55,200 Rd., og de derpaa ved Transport af 13de s. M. havde overdraget deres Ret efter denne Kjøbecontract til Exam. jur. Sønderj, udstedte Titanten, Gaardeier D. M. Buch af Balfersgaard, der maa antages at have været Interessent med de Indstævnte i disse Handeler, under indstævnte Dato en Declaration, hvori han ligeoverfor de Indstævnte erkjendte sig pliglig til at tilsvare dem  $\frac{1}{3}$  af det Tab, som maatte flyde af bemeldte Handeler, og da det senere viste sig, at Exam. jur. Sønderj ikke oplybte de af ham ved Transporten af 13de August 1856 overtagne Forpligtelser navnlig med Hensyn til Indfrielsen af Prioritetsgjælden, blev der under 10de Januar 1858 af Titanten og de Indstævnte i Føring udstedt et Skadesløsbrev, hvori de, næst at erkjende, at der efter Kjøbecontracten af 9de August 1856 endnu af Kjøbesummen stode til Rest forskellige nærmere betegnede Beløb, der tilsammen udgjorde 40,100 Rd., til Sikkerhed for skadesløs Betaling af denne Gjæld med Rent og Omkostninger gavede Proprietair Binge Panteret, hver af de Paagjældende i en ham tilhørende Gaard m. m., hvorhos der i Slutningen af Skadesløsbrevet tilføies, at det er en Selvfølge, at Eiendommen Birkelyst først maa realiseres, og at det kun er for det, der ved en saadan Realisation muligen kunde komme til at mangle, at Proprietair Binge kan gjøre den ham ved Skadesløsbrevet givne Panteret gjældende. Eiendommen Birkelyst blev derpaa efter Foranstaltning af nogle Pantecreditorer i Foraaret 1858 stillet til offentlig Auction, hvorunder der navnlig af Exam. jur. Sønderj blev mod Auctionens Fremme fremsat forskellige Indsigelser, der bleve forfaste ved Auctionsbrettens Kjendelse, som derefter af Sønderj blev indtante for de høiere Instanser, saa at Eiendommen først blev endelig bortfolgt ved en den 5te Januar 1861 continueret 4de Auction for 37,000 Rd., hvorefter Proprietair Binge i 1863 anlagde Sag mod de Indstævnte til Betaling af deres Gjæld til ham i Anledning af deres Misligholdelse af den ommeldte Handel, idet han nærmere under Sagen opgjorde, hvorledes Provenuet af Auctionen over Birkelyst var anvendt, og hvad der efter Fradrag af samme endnu stod til Rest paa de Indstævntes Gjæld efter Kjøbecontracten af 9de August 1856, og ved den i denne Sag afsagte Overretsdom af 29de August 1864 bleve de Indstævnte tilpligtede at betale Proprietair Binge dels som Rest paa den Deel af Kjøbesummen, der efter Kjøbecontracten af 9de August 1856 skulde have været betalt til Binge, 4,300 Rd. med Rent, dels som Rest paa en Prioritet, der ikke blev dækket ved Provenuet af den ovennævnte Auction, men som Binge senere havde maattet indfri, 2,578 Rd. 2 Mk. 14 s med Rent, og endelig for Omkostninger, som Binge havde maattet afholde i Anledning af Retssforfølgninger fra nogle Pantecreditorers Side, 587 Rd. 1 Mk. 13 s med Rent. Proprietair Binge har derefter ved Transport af 18de Februar 1865 overdraget sin Forbring efter bemeldte Overretsdom tilligemed sin Ret efter det ovennævnte Skadesløsbrev

af 10de Januar 1858 til Cancelliraad Procurator Kralund, der atter ved Transport af 21de s. M., hvori Forbringingen efter Overretsdommen af 29de August 1864 med Reuter indtil 18de Februar 1865 er opgjort til ialt 10,002 Rd. 1 Mk. 5 s, overdrog Stadesløsbrevet af 10de Januar 1858 samt det Krav, der efter samme havdes imod Citanten, til de Indstævnte, der siges herfor at have betalt Kralund  $\frac{1}{3}$  af de foransførte 10,002 Rd. 1 Mk. 5 s med 3,334 Rd. 7 s.

De Indstævnte have derefter under nærværende Sag i 1ste Instants sagsøgt Citanten til som Interessent i Handelen om Virkelyst samt overeensstemmende med det ovennævnte Stadesløsbrev at betale dem  $\frac{1}{3}$  af de ovenanførte 10,002 Rd. 1 Mk. 5 s eller 3,334 Rd. 7 s med Reuter, og da Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale de Indstævnte dette Beløb med 5 pCt. aarlig Rente deraf fra Forligsklagens Dato den 25de Februar 1865 indtil Betaling sker, har Citanten nu indanket bemelte Dom for Overretten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastand om Frisindelse, hvormod de Indstævnte have procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Citanten, der har erkjendt, at han efter Stadesløsbrevet af 10de Januar 1858 var pligtig til tilsvare Proprietair Binge  $\frac{1}{3}$  af det Tab, denne maatte lide ved Misligholdelsen af Kjøbecontracten af 9de August 1856, har til Støtte for sin Frisindelsespaastand navnlig paaberaabt sig, at han efter Forholdets Natur og Stadesløsbrevets Indhold ikke kan være pligtig at betale de Indstævnte Noget, forinden det ved et usiagtigt og behørig legitimeret Regnskab er oplyst, hvorvidt og i hvilket Omfang Proprietair Binge er blevet dækket for sit Tilgodehavende ved Provenuet af Auctionen over Virkelyst, hvorhos han — foruden at beskrive, at han er bunden ved Overretsdommen af 29de August 1864 og den i samme indeholdte endelige Afgjørelse af, hvormed de Indstævnte efter Fradrag af Provenuet af Auctionen over Virkelyst endnu havde at betale Proprietair Binge i Anledning af Handelen om denne Eiendom — har søgt at godtgjøre, at Proprietair Binge er bleven fuldstændig dækket for sit ommeldte Tilgodehavende, idet Citanten særlig med Hensyn til en under Sagen mellem Proprietair Binge og de Indstævnte fremlagt Opgjørelse over Anvendelsen af Provenuet af Auctionen har fremsat forskellige Indsigelser, som de Indstævnte ikke under bemelte Sag havde søgt at gjøre gjældende. De Indstævnte have derimod formeent, at Citanten med Hensyn til Omfanget af det ham paahvilende Ansvar maa være bunden ved den i Sagen mellem dem og Proprietair Binge aflagte Overretsdom, i hvilken Hensende de have paaberaabt sig, at Citanten under bemelte Sag var stævnet til at varetage sit Tare, men at han, skjøndt han gjentagne Gange gav Møde under Sagen, dog undlod at gjøre nogen særlig Indsigelse mod den fra Binges Side under Sagen fremlagte Opgjørelse af hans Tilgodehavende.

Det fremgaar nu ogsaa af Sagens Oplysninger, at Citanten, efter at han først havde været indfaldt til at møde under Forligsmæglingen mellem Binge og de Indstævnte for at varetage sit Tare som Medbestyrer af Stadesløsbrevet af 10de Januar 1858, atter ved den i Sagen mellem Binge og de Indstævnte udtagne Underretsstævning blev stævnet til i sin nævnte Egenkab



at varetage sit Tare under bemeldte Sag, og at han derefter gjentagne Gange har givet Nåde under Sagens Behandling for Underretten uden at fremkomme med nogen Bemærkning, samt at han, først da Sagen for Underretten var udproceberet mellem Binge og de Indstævnte, fremkom med Begjæring om Anstand, der imidlertid — efterat der fra Binges Side var nedlagt Protest mod samme, og Citanten nærmere havde erklæret, at han ønskede Anstanden for fristlig at forbeholde sig sin Ret ligeoverfor Sagens Parter — blev nægtet ved den derefter affagte Underrettsdom, uden at Citanten senere har paaantet denne.

Da der saaledes har været givet Citanten tilstrækkelig Anledning til at varetage sit Tare under Sagen mellem Proprietair Binge og de Indstævnte og navnlig til, saafremt han ikke fandt den af de Indstævnte brugte Procedure fyldsigjærende, særlig at fremsætte de Indsigelser, han for sit Vedkommende maatte have mod Binges Dpgjørelse af sit Tilgodehavende i Anledning af Handelen om Virkelyst, maa han ved under bemeldte Sag at undlade at foretage videre til sit Forsvar ansees at have affaaet sig Ret til senere overfor de Indstævnte at gjøre Indsigelse mod den Dpgjørelse af Binges ommeldte Tilgodehavende, som blev fastsat ved Overrettsdommen af 29de August 1864, og det findes navnlig at maatte blive uden Betydning, at de Indstævnte ikke selv have stævnet Citanten til at varetage sit Tare under den ommeldte Sag, idet denne allerede ved Indstævningen fra Binges Side var tilstrækkelig opfordret til under Sagen at fremkomme med sine Indsigelser mod Binges Forbring, ligesom de Indstævnte ogsaa ved at erholde Transport paa Stabesløvsbrevet af 10de Januar 1858 og Binges Forbring efter dette paa Citanten maae ansees at have erhvervet den Ret, som Binge havde til af Citanten at forbre Overrettsdommen af 29de August 1864 respecteret.

Efter det Anførte vil der saaledes ikke kunne tages noget Hensyn til de af Citanten under nærværende Sag fremsatte Indsigelser, og idet det derfor maa billiges, at han ved Underrettsdommen er tilpligtet at betale de Indstævnte de ovennævnte 3,334 Rd. 7 ð med Renter, vil bemeldte Dom, hvorved Processens Omkostninger for Underretten ere ophævede, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne ligeledes at burde ophæves."

Nr. 357. Gaarbeier **Jens Madsen** (Advocat Hindenburg)  
contra

Gaarbeier **Laurik Peter Lauriksen** (Ingen),  
betræffende Betaling af 4,451 Rd. 2 Mk. 12<sup>4</sup>/<sub>7</sub> ð m. v.  
Elbo Brust og Holman Herrebers Gjæsterets Dom af 23de Juni 1869: „Hovedcitanten, Gaarbeier Jens Madsen i Frederiksberg, bør være fri for Contracitanten, Gaarbeier paa Kirstineberg, Laurik Peter Lauriksens Tiltale i denne Sag. Contracitanten bør

til Hovedcitanten betale 4,451 Rb. 2 Mk. 12<sup>4</sup>/<sub>7</sub> ø med Renter efter 4 pCt. om Aaret fra 1ste November 1867 til 19de August 1868 og efter 5 pCt. om Aaret fra sidstnævnte Dato indtil Betaling stæer, imod at Hovedcitanten meddeler ham frit og ubehestet Skjøde paa de ham ved Contract af 15de Januar 1867 folgte Eiendomme overeensstemmende med den nævnte Contract og nærværende Dom. Begge Søgsmåals Omkostninger ophæves. At efterkommes inden trende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 26de September 1870: „Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Indstævnte Gaardeier Jens Madsen bør imod Betaling af det i bemeldte Dom nævnte Beløb med Renter være pligtig til under en Bøde af 5 Rb. til Veile Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, at meddele Citanten Gaardmand Laurig P. Laurigen Skjøde, som i Gjæsteretsdommen bestemt. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

#### Højesterets Dom.

Efterat Indstævnte under 3die December s. A. havde paaanfet Overretsdommen i nærværende Gjæsterets sag ved en Stævning, der uden Sagttagelse af Forfristerne i Forordningen 15de Januar 1817 § 5 var udtaget til Højesteretsaaret 1871, har Citanten foranlediget heraf ved en til indeværende Aars Højesteret udtagen Hovedstævning af 31te s. M. indanket Dommen til Stadfæstelse.

Som Følge heraf og da Indstævnte ikke under nærværende Sag har mødt eller labet møde for Højesteret, vil den af Citanten paastaede Stadfæstelse være at give, og Indstævnte derhos efter Citantens Paastand være at idømme Processens Omkostninger for Højesteret, der bestemmes til 100 Rb.

#### Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Indstævnte til Citanten med 100 Rb.; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rb.

Nr. 346.

Advocat Hindenburg

contra

**Wilhelmine Augusta Lovise Andersen** (Def. Levinfen),  
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de December 1870:  
„Arrestantinden Wilhelmine Augusta Lovise Andersen bør straffes  
med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions  
Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procura-  
torerne Kothé og Tvermoes, med 6 Rd. til hver. At efterkommes  
under Afkærb efter Loven.“

### Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde  
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at  
stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg  
og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd.  
til hver.

---

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Wil-  
helmine Augusta Lovise Andersen, der er født den 4de September 1847  
og ved denne Rets Dom af 5te December 1865 anset efter Forordningen  
11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage,  
er under nærværende med hende for Tyveri anlagte Sag ved egen af det  
isøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i afvigte Sommer,  
medens hun gif tilhørende hos den da paa 1ste Sal i Eiendommen Nr. 1  
ved Besterbohd boende Nielsine Jensen, Proprietair Jensens Enke, frafjædet  
denne nogle Nøgler og 2 Par Strømper, hvilke ialt til 4 Mk. vurdere  
Gjenstande hun tilvendte sig i et Loftskammer i fornævnte Eiendom, hvortil  
Nøglen var hende betruet, og i 2 til samme Eiendom hørende andre Loft-  
kamre, som benyttedes af den paa anden Sal boende Assistent Glud, i flere  
forskjellige Gange stjaalet en Deel Klædningsstykker, Dækketsi og Linned m. m.,  
i det Hele til en Værdi af mellem 70 og 80 Rd., samt i et aabent staaende  
Kum et til 1 Mk. vurderet Par Mammelukker, hvilke Ting tilhørte deels Assi-  
stent Glud deels dennes Tjenestepige og deels forskjellige andre Personer, for  
hvem Assistent Glud havde dem i Forvaring.

De ommeldte Tyverier i Assistent Gluds Loftskamre udførte Arrestant-  
inden paa den Maade, at hun om Dagen skaffede sig Abgang til det ene  
Loftskammer ved at aabne dets aflaaede Dør med en falsk Nøgle og til det  
andet ved at stjæle Nøglen til den Laas, hvormed Døren var aflukket, tilbage  
med en Kniv, som hun stak ind i en Abning mellem Døren og dennes Karm.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at bømme efter Straffelovens § 230 1ste og 2det Led jfr. § 229 Nr. 4 1ste Led efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar.“

---



---

**Tirsdagen den 7de Februar.**

Nr. 359.

Advocat Hindenburg

contra

**Jens Jensen Skov** (Defensor Liebe ved Klubien),  
der tiltales for Tyveri.

Hellum Hindsteb Herreders Extrarets Dom af 6te September 1870: „Arrestanten Jens Jensen Skov hensesettes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Saa udreder han og alle af hans Arrest og Action lovligt flydende Omkostninger og derunder Salair til Actor Procurator Braak 5 Rd. og Defensor Procurator Luchsen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 19de December 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Erstatning til Kromand E. Jensen af Lindenburg Kro betaler Tiltalte 20 Rd. Saa betaler han og i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Morville, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

**Høiesterets Dom.**

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

---

I den indankede Doms Præmisses hebber bet: „Under denne Sag tiltales Jens Jensen Skov for Tyveri.

Følge Sagens Oplysninger saae Huusjomfruen i Lindenburg Kro den 24de Mai d. A. om Eftermiddagen omtrent Kl. 5 ved at gaae ud til den til Kroen hørende Have, der ligger bagved Ladebygningen, at Tiltalte, der nogle Timer tidligere havde været inde i Skjækestuen og kjøbt noget Brændeviin, sprang ned fra en Loftsluge i Ladebygningen, hvilket hun strax meddelte sin

Sunsbond, Kromand P. Jensen, der kort iforveien var kaldt ud i Ladebygningen, fordi det var opdaget, at der i et der liggende Komsfab var boret et Hul, hvoraf Kommen løb ud, og Tilstalte blev nu forfulgt og paagrebet et kort Stykke fra Kroen, skjøndt han, da han mærkede, at han blev forfulgt, søgte at undsløbe.

Ved sin Anholdelse fandtes Tilstalte i Besiddelse af en Tensens Pleiesøn tilhørende: Pibe af Værdi 5 Mk., der kort iforveien havde hængt i et Kammer i Ladebygningen, samt af en til Døren ind til bemeldte Kammer hørende, til 24 f vurderet Nøgle, der tidligere samme Dag var seet af sidde i Døren, ligesom der ogsaa ved nærmere Efterlys i Ladebygningen fandtes paa sammes Loft to Lagener, der hørte til en i et uafslaaet Værelse i Ladebygningen staaende Seng, samt 5 Kullepølser og 5 Flasker Biin, der havde været beroende i et i samme Bygning værende Forraadskammer, hvor desuden en Deel Flasker fandtes itusflaaede, hvorhos det viste sig, at der manglede 1 à 2 Ruder i et udmod Haven anbragt Bindue i Ladebygningen, at Haspen, hvormed Binduet havde været lukket, var frataget, at et andet Bindue, der findes i den Væg, der adskiller det fornævnte Forraadskammer fra det Indre af Ladebygningen, og som havde været fastgjort i Rarmen med Søm, sad løst i Rarmen, idet Sømmene fandtes frabsøiede, ligesom der var knækket to Ruder i Binduet, samt endelig at Døren ind til Forraadskammeret, der altid holdes afslaaet, men kan aabnes indvendig fra bemeldte Kammer, stod aaben.

Under den derefter mod Tilstalte indlebede Undersøgelse vedgik han, at han den paagjældende Dag havde været inde i Ladebygningen, hvortil han havde skaffet sig Afgang ved fra Haven at stige ind af et Bindue, som han havde aabnet ved at udtage en Rude i samme og aftage Haspen, hvormed Binduet indvendig var lukket, at han efter at være kommet ind i Bygningen havde tilvendt sig den ovennævnte Pibe, der hang paa Væggen i et Kammer, samt den i Døren til bemeldte Kammer sidende Nøgle, samt at han ligeledes havde været inde i Forraadskammeret, og Tilstalte har ei heller turdet benægte sammesteds at have taget de paa Loftet fundne Kullepølser og Flasker med Biin samt at have taget to Lagener fra en Seng i Ladebygningen og taget disse Gjenstande med sig op paa Loftet, samt at han har boret Hul i det ovenfor nævnte Komsfab og fyldt noget af dette Indhold paa en Flaske, som han førte med sig; men isvrigt har han paastaet, at han, der, førend han begav sig ind i Ladebygningen, havde drukket den Brændeviin, han, som meldt, havde kjøbt inde i Kroen, heraf var bleven saa beruset, at han ikke msiagtig kunde erindre, hvad han havde foretaget sig inde i Bygningen, hvorhos han endvidere har paastaet, at Grunden, hvorfor han steg ind af Binduet, var for at jøse Rusen ud, og under et efter Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør har Tilstalte endog villet gjøre gjældende, at han ved den paagjældende Leilighed havde været saa beruset, at han ikke vidste, hvad der var passeret i Ladebygningen, efterat han var kommet ind i samme.

Tilstalte har saaledes under det sidstnævnte Forhør i det Væsentlige tilbagekaldt sin tidligere Tilfældelse, og han har navnlig benægtet at have tilvendt

fig Piben og Nøglen, hvilke Gjenstande, der, som meldt, fandtes i hans Besiddelse ved hans Anholdelse, efter hans Formening maae, medens han laa og sov i Ladebygningen, være puttede i hans Lomme af en anden Person, der samtidig maae have været tilstede der, ligesom han har benægtet at være sig bevidst at have ubtaget Vinduet ind til Forraadskammeret og at have været inde i dette Kammer. Efter Sagens Omstændigheder i det Hele er der imidlertid ingen Føie til at antage, at Tiltalte skulde have været beruset i nogen saadan Grad, at han ikke skulde kunne ansees for at have været fuldt tilregnelig, og ligesom der herefter samt efter D. L. 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages til hans senere Fragaaelse, saaledes vil hans Foregivende om ifkun at være steget ind i Ladebygningen for at sove Rufen ud ei heller, navnlig efter hvad der er oplyst om hans Færd i Tidsrummet, fra han forlob Skjenkestuen efterat have gjort Indløb af Brændeviin, og indtil han brød ind i Ladebygningen, kunne komme i nogen videre Betragtning, og i ethvert Fald maae det efter det ovenfor Anførte ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte efterat være kommet ind i Ladebygningen har ved at ubtage Vinduet ind til Forraadskammeret skaffet sig Afgang til bemeldte Kammer og der har tilvendt sig de ovennævnte Fødevarer og Viin og bragt dem med sig op paa Bygningens Loft.

Kromand L. Jensen har ansat den ham ved det i Romtønden borede Hul og de ituslaaede Flaster m. v. tilspiede Skabe til 20 Rd., hvilket Beløb han har paaftaaet sig tilkjendt i Erstatning under Sagen.

Tiltalte, der er født i Aaret 1842, har tidligere to Gange været straffet for Tyveri, nemlig ifølge Flekkum Herreds [Aalborg Kjøbstads] Extraretsdom af 29de October 1866 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ifølge Høllum Hindsted Herredets Extraretsdom af 12te Marts 1867 for et med Indbrud forbundet større Pengetyveri med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvorhos han under en imod ham for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster anlagt Sag er ved Høiesteretsdom af 27de April d. A. frifundet for Actors Tiltale med Paalæg af Actionens Omkostninger. Han vil derfor for sit ovenanførte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 231 2det Led cfr. § 229 Nr. 4, og da den ved Underretsdommen fastsatte Straf af Forbedringshuusarbejde i 4 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at ubrede i Erstatning til Kromand L. Jensen 20 Rd."

Nr. 67. Proprietair **H. Busck** (Abbovat Henrichsen)  
contra

Tjenestekarl **Christian Christensen** (Ingen),  
betræffende et Tjendeforhold mellem Parterne.

Stads Herreds Politirets Dom af 23de Februar 1869:  
„Indklagede Proprietair Busck til Sneumgaard bør for Klagerens  
Tiltale i denne Sag fri at være. Hovedklageren Christian Chri-  
stensen af Tømmerby bør have sin fortjente Løn forbrudt og be-  
tale til Contraklageren 18 Rd. samt bøde til Stads Herreds  
Politikasse 9 Rd., der i Mangel af fuld Betaling inden neden-  
nævnte Frist affones med simpelt Fængsel i 4 Dage. Processens  
Omkostninger ophæves. Det Ibømte at udredes inden 3de Sole-  
mærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter  
Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 1ste November 1869: „Ci-  
tanten Tjenestekarl Christian Christensen bør for Indstævnte  
Proprietair Buscks Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Ind-  
stævnte til Citanten betale 50 Rd. 4 Mk. samt under en Bøde  
af 1 Rd. til Ribe Amts Fattigkasse for hver Dag, han i saa  
Henseende sidder denne Dom overhørig, udlevere til Citanten den-  
nes Studsmaalsbog. Processens Omkostninger for begge Netter  
ophæves, og Citantens for Overretten bestfikkede Sagsfører, Can-  
celliraad Morville, tillægges i Salair 16 Rd., der udredes af det  
Offentlige. Det Ibømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne  
Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

(Iigelydende med Dommen i Sagen Nr. 66 (Tidenden p. 670),  
kun at de Beløb, som Indstævnte er tilpligtet at betale til Citanten  
og at bøde til Politikassen, ere fastsatte til respective 18 Rd. og  
5 Rd.)

---

Den indankede Doms Præmisser ere med Undtagelse af Citantens Navn  
og de i Dommen nævnte Summer ligelydende med Præmisserne til Overrets-  
dommen i Sagen Nr. 66 (Tidenden p. 670—671).

---

Nr. 69. Proprietair **S. Busck** (Advocat Henrichsen)

contra

Indsidder **Niels Jepsen** (Singen),

betræffende et Lhendeforhold mellem Parterne.

Skads Herreds Politirets Dom af 23de Februar 1869: „Indklagede Proprietair Busck til Sneumgaard bør for Klagerens Tiltale i denne Sag fri at være. Hovedklageren Niels Jepsen af Allerup bør have sin fortjente Løn forbrudt og betale til Contra-klageren 26 Rd. 3 Mk. samt bøde til Skads Herreds Politikasse 13 Rd., der i Mangel af fuld Betaling inden nedennævnte Frist affones med simpelt Fængsel i 6 Dage. Processens Omkostninger ophæves. Det Ibømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste November 1869: „Citanten Indsidder Niels Jepsen bør for Indstævnte Proprietair Buscks Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Indstævnte til Citanten betale 71 Rd. 4 Mk., samt under en Bøde af 1 Rd. til Ribe Amts Fattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, udlevere til Citanten dennes Skudsmaalsbog. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og Citantens for Dverretten bestilte Sagsfører, Cancelliraad Morville, tillægges i Salair 16 Rd., der udredes af det Offentlige. Det Ibømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udferd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

(Ligelydende med Dommen i Sagen Nr. 66 (Eibenden p. 670), kun at de Bøder, som Indstævnte er tilpligtet at betale til Citanten og at bøde til Politikassen, ere fastsatte til respective 26 Rd. 3 Mk. og 5 Rd.)

---

Den indankede Doms Præmisser ere med Undtagelse af Citantens Navn og de i Dommen nævnte Summer ligelydende med Præmisserne til Dverrettsdommen i Sagen Nr. 66 (Eibenden p. 670—671).

---



Nr. 362.

Advocat Levinfen  
contra**Mette Marie Andersen**, Søren Chr. Pedersens Hustru  
(Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Thyrting Brads Herredets Extrarets Dom af 31te August 1870: „Tiltalte Mette Marie Andersen af Bafehusene i Gjellerup bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrebe alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, herunder Salair til Actor Procurator Hviid og til Defensor Procurator Cancelliraad Zielian med 3 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 21de November 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Morville, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

### Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
3 Salarium til Advocat Levinfen og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Mette Marie Andersen, Søren Chr. Pedersens Hustru, for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun, medens hun tjente hos Gaarbeier Christensen paa Høigaard i Maret fra 1ste November 1862 til 1ste November 1863, har tilvendt sig et gammelt Lagen af Værdi 3 Mk., saavidt hun erindrer, fra det uafslaafede Loft. Lagenet blev imidlertid fundet i hendes Kiste, som Christensen paa Grund af hendes mindre gode Rygte havde fundet Anledning til at undersøge, og efter Christensens Forklaring fandt han, for hvem Tiltalte derefter tilstod Tyveriet, og som maa antages at have beholdt Lagenet, dengang paa Grund af dets ringe Værdi ikke nogen Anledning til at anmeldte det Pasjerede for Øvrigheden.

For det anførte Tyveri er Tiltalte, der er født i Aaret 1840 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 228, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste."

Nr. 68. Proprietair **S. Busck** (Advocat Henrichsen)

contra

Tjenestekarl **Zens Johansen Pedersen** (Sugen)

betræffende et Ehdensforhold mellem Parterne.

Stads Herreds Politirets Dom af 23de Februar 1869: „Indklagebe Proprietair Busck til Sneumgaard bør for Klagerens Tiltale i denne Sag fri at være. Hovedklageren Zens Johansen Pedersen af Tommerby bør have sin fortjente Løn forbrudt og betale til Contraklageren 27 Rd. samt bøde til Stads Herreds Politikasse 14 Rd., der i Mangel af fuld Betaling inden nedennævnte Frist affones med simpelt Fængsel i 7 Dage. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsøverrets Dom af 1ste November 1869: „Citanten Tjenestekarl Zens Johansen Pedersen bør for Indstævnte Proprietair Buscks Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Indstævnte til Citanten betale 72 Rd. 4 Mk. samt under en Bøde af 1 Rd. til Ribe Amts Fattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende siddes denne Dom overhørig, udløvere til Citanten dennes Skudsmaalsbog. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og Citantens for Overretten bestikke Sagfører, Cancelliraad Morville, tillægges i Salair 16 Rd., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Den af Citanten udtagne Høiesteretsstævning er ikke forkyndt for Indstævnte eller paa hans Bopæl, hvorimod den — efter

først at være forkyndt for hans Moder paa bennes Bopæl, hvor han dog efter Stævningsmændenes Erklæring ikke havde havt Ophold, siden han tjente Citanten — er bleven forkyndt for den Sagsførersfuldmægtig, der havde givet Møde for Indstævnte ved Politiretten, og som for Stævningsmændene erklærede at være Indstævntes Befuldmægtigede og bemyndiget til at modtage Forkyndelsen, der skulde have samme Retskraft, som om den var skeet paa Indstævntes Bopæl og for ham selv personlig. Der mangler imidlertid tilstrækkeligt Beviis for, at bemeldte Sagsførersfuldmægtig har havt den af ham paaberaabte Bemyndigelse, og idet Stævningen saaledes ikke kan ansees behørig forkyndt for Indstævnte, der ikke er mødt eller har ladet møde for Høiesteret, vil den være at afvise.

Chi kendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

---

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med ved-  
 sjøede Conclussioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes  
 Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert  
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens  
 Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for  
 Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. —  
 Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og  
 paa de fgl. Postcontoirer.

---

Forlagt af den Gyldeandste Boghandel (F. Hegel).  
 Fjelsbø & Gædrup's Bogtrykkeri.

# Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

---

Nr. 48—49.

Den 10de Marts.

1871.

---

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Torsdagen den 9de Februar.

Nr. 363. Underretsprocurator **M. C. C. Svendsen**

(Advocat Klubien efter Ordre)

contra

**Justitsministeren og Amtmanden** over Kjøbenhavns Amt

(Advocat Henrichsen efter Ordre),

betræffende Omfanget af Hovedcitantens Berettigelse til at udøve Sagsførervirksomheden.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de November 1869: „Citanten, Underretsprocurator Martin Carl Christian Svendsen, bør uanset den af ham nu foretagne Flytning fra Skjelsfør være berettiget til at udøve privat Sagsførervirksomhed ved Underretterne i Sjællands Stift, dog udenfor Kjøbenhavn, men isvrigt bør de Indstævnte, Justitsminister Nughorn og Amtmanden over Kjøbenhavns Amt, Kammerherre Stiftamtmand Simony, for hans Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, maa det ved Dommen antagne Resultat billiges, dog med den Forandring, at Bestemmelserne i Loven af 26de Mai 1868 § 9 maae medføre, at Hovedcitanten maa anses berettiget til at udøve privat Sagsførervirksomhed ved

enhver Underret udenfor Kjøbenhavn. Processens Omkostninger vilde efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanten bør uanseet den af ham foretagne Flytning fra Skjelskør være berettiget til at udøve privat Sagsførervirksomhed ved enhver Underret udenfor Kjøbenhavn, men isøvrigt bør Contracitanterne for hans Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 1 Rd.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Justitsministeriet i Anledning af en i Henhold til Lov om Afgang til Sagsførervirksomhed af 26de Mai 1868 § 8 in sine sket Anmeldelse fra Citanten, Underretsprocu-  
rator Martin Carl Christian Svendsen, om, at han var flyttet fra Skjelskør til Frederiksberg Sogn i Kjøbenhavns Amt, under 18de Januar d. A. havde tilkjendegivet, at Ministeriet ikke ansaae den Citanten ved hans Bestalling paalagte Forpligtelse at have Bopæl i Skjelskør umiddelbart ophævet ved Loven af 26de Mai 1868, anholbt Citanten om, at det ved Bestallingen tagne Forbehold ialfsald maatte blive saaledes ophævet, at det tillædes ham at tage Bopæl i Kjøbenhavns Amt og deeltage i Udførelsen af befalede Sager ved Underretterne i Amtet. Da Ministeriet imidlertid i Anledning heraf tilkjendegav ham, at det maatte have sit Forblivende ved Ministeriets ovennævnte Resolution af 18de Januar, og Amtmanden over Kjøbenhavns Amt ved at meddele ham dette ubtalte, at han ikke paa egen Haand ansaae sig besøiet til at tillade, at Citanten sammen med de i Amtet beffiktede Underretsprocu-  
ratorer efter Tour deestog i Udførelsen af befalede Sager, anlagde han, der har erhøbt fri Proces, ved Stævning af 24de Februar d. A. nærværende Sag mod de Indstævnte, Justitsminister Nuthorn og Amtmanden over Kjøbenhavns Amt, Kammerherre Stiftamtmand Simony, for at han ved Rettens Dom kunde blive kjendt at være fuldstændig berettiget til — nanset den foretagne Bopælsforandring — at udøve Sagsførervirksomheden ved Underretterne udenfor Kjøbenhavn, ialfsald i Sjællands Stift, i Kraft af den ham under 13de Februar 1863 meddeelte kongelige Bestalling som Procurator ved Underretterne i bemeldte Stift, med Ret til, saalænge han har Bopæl i Kjøbenhavns Amt og underkaster sig Forpligtelse i saa Henseende, at deeltage i Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager ved Underretterne i dette Amt paa de samme Bilskaar som hidtil efter Tour eller lige med de øvrige, i Amtet boende eller fungerende, af Kongen ubnævnte Underrettsagsførere, der ligesom han have Bestalling ved Underretterne i Sjællands Stift.

Indstævnte Justitsministeren har ladet møde ved sin beffiktede Sags-

fører, Prøveprocurator Lange og paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og denne tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Prøveprocurator Lange, hvilken Paastand han dog senere har modificeret derhen, at der tillægges ham Salair af det Offentlige. Indstævnte Kammerherre Stifamtmand Simony er ikke mødt og har heller ikke ladet møde under Sagen.

Forfaavidt Citanten har fordret sig kjendt berettiget til at deeltage i Udsørelsen af offentlige og beneficerede Sager ved Underretterne i Kjøbenhavns Amt, vil en saadan Deeltagelse ikke kunne indbrømmes ham, efterdi Udsørelsen af offentlige og beneficerede Sager ved Loven af 26de Mai 1868 § 12 er forbeholdt de af Kongen udnævnte Sagsførere, der ønske at udføre disse Sager paa samme Vilkaar som hidtil, og det efter den ældre før Loven af 26de Mai 1868 gjældende Ret var afhængigt af den vedkommende Underretsprocurator ved hans Befalling anviste Bopæl, i hvilket Omfang han var berettiget til at deeltage i Udsørelsen af offentlige og beneficerede Sager, og en Underretsprocurator ikke ved vilkaarligt at forandre Bopæl kunde forbre Andeel i de paa det nye Opholdssted foresaldne offentlige Forretninger, ligesom ogsaa de Vilkaar, hvormed de af Kongen beskikkede Sagsførere hidtil have udført offentlige og beneficerede Sager, væsentligt vilde forandres, hvis enhver af Kongen beskikket Sagsfører, der tog Bolig i deres District, kunde forbre Andeel i de der foresaldne offentlige Sager.

Derimod skjønnes det ikke rettere, end at den Forpligtelse, som hidtil ifølge de meddelte Bestallinger maatte have paahvilet en Deel af de af Kongen beskikkede Sagsførere til at have Bopæl paa et bestemt Sted, maa ansees bortfalden ved Loven af 26de Mai 1868 § 8 jfr. § 13, og at derfor Citanten, da han for Justitsministeriet har anmeldt, at han har taget Bopæl i Frederiksberg Sogn Kjøbenhavns Amt, maa være berettiget til i Medfør af sin Bestalling at udøve privat Sagsførervirksomhed ved Underretterne i Sjællands Stift dog udenfor Kjøbenhavn.

Hans Paastand vil derfor forfaavidt være at tage til Følge, medens de Indstævnte isøvrigt vilde være at frifinde for hans Tiltale i denne Sag.

Efter Sagens Udsald kan der ikke tillægges Prøveprocurator Lange, hvis Sagsførelse har været forsvarelig, Salair. Søvrigt bliver der ikke efter de nedlagte Paastande Spørgsmaal om Processomkostningers Udredelse."

### Mandagen den 13de Februar.

Nr. 78. Planter **M. Latimer** (Advocat Henrichsen)

contra

**Timothy William** (Advocat Hansen efter Ordre),  
betræffende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at udrede til Indstævnte en egentlig allowance m. v.

Frederikssteds Politirets Dom af 12te October 1868: „Planter A. Latimer bør udrede til Invaliden Timothy William 1 ugentlig allowance eller 25 Cents; desuden bør Planter A. Latimer betale en offentlig Bøde af Fem og Tyve vestindiske Daler. Det Idømte at udredes inden trende Solemærker og Dommen at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 24de Februar 1869: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at den idømte Bøde af Doll. 25 udredes til Frederikssteds Politifonds, og bør Citanten at betale til Indstævnte Sagens Omkostninger stadesløst, Sagsføresalair derunder bestemt til Doll. 32. At efterkommes inden fire Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse under Afsærb efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

Efter de fremkomne Dplysninger maa Indstævnte, der er født i 1833 paa Plantagen the William og med Undtagelse af, at han i Aarene 1852 til 1855 og 1860 til 1863 tjente andetsteds, iøvrigt altid har opholdt sig paa den nævnte Plantage, navnlig uafbrudt fra Juli 1863, indtil han i September 1868 blev erklæret for Invalid, betragtes som hørende hjemme paa samme. Som Følge heraf og da det for Højesteret ikke er bestridt, at Indstævnte som Invalid er trængende til Forsørgelse, maa det ansees at have Hjemmel i den provisoriske Anordning for St. Croix af 26de Januar 1849 § 17, at Citanten ved den indankede Dom er tilpligtet at udrede 1 ugentlig saakaldet allowance eller 25 Cents til Indstævnte. Derimod findes den ham under nærværende Sag endvidere idømte Mulct at maatte bortfalde.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og de Indstævntes befalede Sagsførere for Overretten og Højesteret tilkommende Salairer, der bestemmes til henholdsvis 20 og 40 vestindiske Daler, blive at udrede af det Offentlige.

#### Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til den Indstævnte hos Citanten tilkjendte Understøttelse bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for

bemeldte Ret og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 3 vestindiske Daler. Procurator Færø for Overretten og Advocat Hansen for Høiesteret tillægges i Salarium, den Første 20 og den Sidste 40 vestindiske Daler, hvilke Salaries udredes af det Offentlige.

I den indantvete Doms Præmisses hebdet: „Citanten Plauter A. Latiner paaanker under nærværende Sag en den 12te October f. A. inden Frederikssteds Politiret assagt Dom, hvorved han blev tilpligtet at betale til Indstævnte Timothy William, der indtil 1ste f. M. havde levet som Arbejder paa den Citanten tilhørende Plantage tho William, men i August f. A. havde erholdt Opgjælse til Fraskyning den 1ste October, en ugentlig allowance d. v. s. en Præstation af Fødemidler in natura eller 25 cents i Penge, og Citanten endvidere var idømt en Bøde af Doll. 25 for ikke at have efterseet en ham den 8de September f. A. i Anledning af det allerede da reiste Spørgsmaal om hans Forpligtelse til at sørge for Indstævntes Underhold til Politijournalen givet Betydning, at Indstævnte var af Politimesteren erklæret at være Invalid.

Denne Dom paaftaaer Citanten enten kjenbt nesterrettelig med eller uden Hjemviisning til nye Oplysningers Erhvervelse eller derhen forandret, at han frifindes for Indstævntes Tiltale i Sagen og for den idømte Mulct, hvorimod Indstævnte ifølge meddeelt fri Proces paaftaaer Dommen stadfæstet.

Hver af Parterne har derhos nedlagt Paastrand om Sagens Omkostninger.

Citantens første Paastrand, der grundes paa formeentlig Mangel paa Sagens fuldstændige Oplysning, kan ikke tages til Følge, da, selv om den paaberaabte Mangel paa Oplysning eksisterede, hvilket dog ikke skjønnes at være Tilfældet, dette maatte være at tilskrive ham selv ved efter lovlig Indkaldelse til Retten den 12te October f. A. isædetsfor selv at møde eller lade møde blot fremsende en Seddel, hvori han uden at godtgjøre eller engang nærmere at betegne Naturen af den paaberaabte Forbindring, hvilket ei heller her under Sagen er steet, og uden at bede om Sagens Udsættelse, underrettede Politimesteren om, at han paa Grund af at maatte gaae til Christiansted ikke kunde møde i Retten. At Politimesteren under disse Omstændigheder skulde være pligtig af egen Drift at udsætte Sagen og derom meddele Citanten speciel Underretning, kan ikke med Rette forlanges, og hvad de med Sagen forbundne særegne Omstændigheder angaaer, da er det saa langt fra, at disse skulde have frembudt Odforsbring til at fravige den almindelige Regel, at det Mødsatte maatte antages, da Sagens factiske Beskaffenhed i det Væsentlige allerede var konstateret ved den Undersøgelse, hvorpaa Politimesterens Erklæring af 8de September var bygget.



Opriindelsen af Sagen er den, at Indstævnte, der er 35 Aar gammel, født paa Plantagen the William og efter flere Aars Mellemtid atter var bleven antaget som Arbejder paa Eiendommen, havde paaftaaet sig fritaget for Arbejde paa Grund af legemlig Brøst. Efter en Undersøgelse af Forholdene, under hvilken Citanten var tilstede, og efterat det af Politilægen var attestet, at Indstævnte var uskiftet til Arbejde, indhentes en Erklæring fra Landphysicus, der gif ud paa, at Manden ved Spedalskhed havde mistet alle sine Fingre samt Tærne paa den venstre Fod, at Tærne paa den høire Fod allerede vare angrebne og snart vilde falde af, samt endelig at Udstederen af Attesten vel havde seet Exempfer paa, at Folk i saadan Tilstand havde assistet ved at pæse Kreaturer, saa længe de kunde staae paa Stumperne af deres Fødder, men at han maatte erklære Manden for uegnet til Arbejde.

Efter Sagens Natur og efter hvad der var forudgaaet, kunde der ingen Tvivl være om, hvad Meningen af Politimesterens paa den anstillede Undersøgelse og de afgivne Lægeattester grunde Erklæring, at Indstævnte skulde anses som Invalid, var, nemlig at han uden Forpligtelse til Arbejde skulde nyde Forsørgelse paa Plantagen, og der sees ikke at være steet en Udtalelse fra Citantens Side om Tvivl eller Uvisshed i saa Henseende. I Begyndelsen af October indkom Indstævnte med Klage til Politimesteren om, at han Intet havde faaet til sit Underhold, og at Citanten havde truet med at drive ham fra hans Huus paa Plantagen, dersom han ikke gif med det Gode. I den Anledning udstedtes en formel Indkaldelse til Citanten at møde i Politivækten den 12te October, som blev ham forkyndt den 10de. Samme Dag, nemlig den 10de, om før eller efter Indkaldelsens Forkyndelse sees ikke, sendte Citanten en Skrivelse til Politimesteren, hvori han i et bydende Sprog forlangte, „at han skulde sørge for (I request that you will see), at Manden forlod Plantagen om et Par Dage eller snarest muligt, da han ellers vilde være nødsaget til at tyge til den ubehagelige Pligt at klare Huset for dets Indhold, Følgerne eller Misscoen for Fremtiden maatte blive hvad de vilde.“ Ved Sagens Foretagelse den 12te October var Citanten ikke mødt, men fremsendte en Seddel af s. D. og af Indhold som ovenberørt, hvorefter den nu her indtænkte Dom blev afsagt.

Forsaauidt nu Citanten grunder sin Paastand om Frisindelse paa, at han hverken efter Indholdet af den ved Slaveriets Ophævelse den 3die Juli 1848 udstedte Proclamation eller efter § 17 i Anordning af 26de Januar 1849 kan anses pligtig at sørge for Indstævnets Underhold, bemærkes, at Proclamationen af 1848 ikke skjønnes at kunne komme til Anvendelse, da den som kun gifet som en øieblikkelig Forholdsregel indtil nærmere Bestemmelse har tabt sin Betydning ved Anordningen af 1849, om hvis Bestaafenhed som regulerende Forholdet mellem Arbejdsherren og Arbejderen saaledes, som det practisk bestaaer, det her bliver nødvendigt at gjøre nogle Bemærkninger, da der uden at holde deres eiendommelige Bestaafenhed for Die ikke lettigen kan opnaaes en tilfredsstillende Løsning af det foreliggende Spørgsmaal.

Den nævnte provisoriske Anordning indeholder en Mængde specielle

Bestemmelser om Arbeidernes Forhold paa Plantagen, fastsætter en vis Arbeidsløn, som det under Straffetruffel er forbudt at overskride, et vist Antal Arbeidsdage for Ugen og af Arbeids timer om Dagen med flere Reguleringer af de paa den Tid, den emanerede, meest paatrængende umiddelbart practiske Spørgsmaal. Den indeholder ÷berimod lige saa lidt en Udtalelse af et admin- deligt, for det Hele til Grund liggende Princip, som den endog har Udseende af at gjøre Krav paa en systematisk eller udtømmende Ordning af de paagjæl- dende Forhold, endstjøndt dens positive Bestemmelser ere i aabenbar Strid med den hele Lovgivning, til hvilken den burde slutte sig, og fra hvilken den, hvor den selv ingen Veiledning giver, burde suppleres. Man kan kun sige, at dens Mening i det Hele har været at skabe en Overgangstilstand fra Slave- riet til en virkelig Frihedstilstand, idet Bestræbelsen var rettet paa ved en umiddelbar Paavirkning af Statsmagten at værgemod den strax efter Slave- riets Uffjæffelse truende Aftagen af Arbeide i en saadan Grad, at Samsundets fremtidige Existentis kom i Fare, idet der tillige sørgedes for, at Arbeiderbe- folkningen fikredes det Fornødne til deres Ophold og Velvære og beskyttedes mod vilkaarlig Behandling. Saaledes har da Anordningen, der vist ikke var beregnet paa en lang Fremtid, mere Character af en Instrux for Arbeids- herrerne og de Embedsmænd, der skulde sørge for dens Overholdelse, nemlig Politimestrene, end af en egentlig Lov, og dens Natur og Vesen mehfører umidgaaeligen paa den ene Side, at i Anvendelsen Meget maa overlades til Politimestrenes umiddelbare Skjøn, paa den anden Side, at, hvor der er Tvivl om enkelte Tilfældes Bedømmelse, der ikke kan anvendes den strængt logiske Slutningsmaade fra de høiere til de lavere Begreber eller den Fortolkning af enkelte Bestemmelers uvisse Ordbetydning, som bør følges ved Bedømmelsen af almindelige Retsforhold. Den overerbuiede Domstol er da nødfaget til og- saa fra sin Side at anvende en større Grad af umiddelbart Skjøn end i al- mindelige Retsfager og er i visse Henseender indskrænket til at paasee, at Politimestrenes Afgjørelser ikke stride imod Anordningens Hovedhensigt. Dette maa vistnok erkjendes at være beklageligt, men det er en nødvendig Følge af den Blanding af formel Ret og materiel Vilkaarlighed af offentlige og private Retsforhold, som ligger til Grund for den provisoiriske Anordning, og som i nærværende Sag har t. Ex. mehført, at Spørgsmaalet om Indstævntes For- sørgelse som Affældigt, der i sig selv burde være et Mellemværende mellem det Offentlige og Citanten, er uden Indsigelse fra nogen Side fremkommen som en privat Sag mellem Citanten og den til Forsørgelsen Trængende, ligesom og, at under den private Sag mellem Citanten og Indstævnte Forsvæbte er bleven idømt en offentlig Bøde for Noget, der er passeret udenfor Sagens Procedure. Inconsequentser af denne Art kunne ikke vel undgaaes, saalænge en enkelt Anordning holdes i Virksomhed, der ikke paa en sydbestgjørende Maade lader sig bringe i Harmoni med almindelig Lov og Ret.

Skvad nu specielt angaaer § 17 i Anordningen, da er der ingen Nød- venlighed til, som af Citanten paastaet, at ansee Bestemmelsen om Affældiges Forsørgelse ved Plantagen for indskrænket til de da levende Arbeideres For-

hold til de Plantager, hvorpaa de opholdt sig den 26de Januar 1849, men i Mangel af andre Bestemmelser om Ojenstanden, og da Anordningens Hensigt var at træffe en Bestemmelse „indtil videre“ d. v. s. for en ubestemt Fremtid, er man nødt til at forstaae og anvende den saaledes, at enhver Arbejder, der bliver pbyffist udygtig til Arbejde, skal forsynes paa den Plantage, hvor han netop opholder sig paa den Tid, han befindes at være udygtig; saaledes har S'en ogsaa selv været forstaaet og anvendt i Praxis. Denne Praxis finder en yderligere Berettigelse i den notoriske Kjendsgjerning, at der ingen almindelig Foranstaltning eksisterer til Forsørgelse af Trængende henhørende til Arbejderbefolkningen paa Landet, og at det er en etableret og strengt overholdt Regel, at den Fattigunderstøttelse, der gives af det Offentlige, udelukkende anvendes til de Fattige i Byerne.

Antages det, at Indstævnte overhovedet er qualificeret til at nyde Forsørgelse, er det ifølge det Forestaaende Eieru af Plantagen the William, som Byrden paahviler, og hvad angaaer Spørgsmaalet om saadan hans Oualification, da kan det ikke andet end bifalbes, at Politimesteren har afgjort det bekræftende, naar der hensees til, at der handlede om en Person uden Fingre og næsten uden Tæer, som af Lægerne var erklæret udygtig til Arbejde, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at der findes Arbejdsherrer villige til at bruge ham selv i den Tilstand til Arbejde; thi Spørgsmaalet vedrører ogsaa det Offentlige, som har paataget sig et Slags Værgemaal i Arbejderforholdene baade i Forhold til den ene og den anden af Parterne.

Ligeledes befindes Politiretsdommen at maatte bifalbes, forsaavidt angaaer den Citanten idømte Mulct af Doll. 25. Den de facto etablerede Tilstand og Diemedet med den provisoriske Anordning af 1849 kræver som allerede bemærket en særdeles Nyndighed for Politimestrene og en tilsvarende Nødvendighed for, at deres Afgjørelser i de dem underlagte Forhold respecteres og efterkommes, med mindre Afgjørelserne paa lovlig Maade søges underkendte eller forandrede, og § 25 om Straf for Overtrædelser gjælder ikke mindre Arbejdsherren end Arbejderen. In casu har nu Citanten ei alene ladet Politimesterens Paalæg af 8de September (der ikke taber i Gylbighed derved, at det ikke var givet i Form af en Dom, som ei var begjært af Citanten) forblive aldeles nænbset, men har i sin Skrivelse af 10de October utvetydigen lagt for Dagen, at det var hans Forsæt ikke at efterkomme det, ja endog tilladt sig Trusler om at tage sig selv til Rette, dersom Politimesteren ikke gjorde, som Citanten vilde.

Efter alt Ovenstaaende vil Politiretsdommen være at stadfæste, saaledes at den idømte Mulct tilfalder Frederiksheds Politifonds, hvorhos Citanten vil blive at idømme Sagens Omkostninger, Sagførersalair derunder fastsat til Doll. 32.“

## Onsdagen den 15de Februar.

Nr. 235.

Statsraad Bungen

contra

1) **Hartvig Andersen** kaldet **Neilinge**, 2) **Martin** eller **Martins Gabriel Møller**, 3) **Tørgen Peter Knudsen**, 4) **Biggo Vilhelm Baldemar Handrup** og 5) **Johan Heinrich Baldemar Simonsen** (Defensor

Henrichsen),

der tiltales Nr. 1, 2, 3 og 4 for Bedrageri og Forsøg paa Bedrageri samt for ved Trussler om Anvendelse af Vold at have forskaffet sig og forsøgt at forskaffe sig Fordeel, Nr. 1, 2 og 3 tillige for Tyveri, Nr. 4 tillige for Deelagtighed i Bedrageri, Nr. 5 for Deelagtighed i ovennævnte Forbrydelser.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te August 1870: „De Tiltalte Hartvig Andersen, kaldet Neilinge, og Tørgen Peter Knudsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde, Tiltalte Andersen i 1 Aar og Tiltalte Knudsen i 8 Maanedes, og de Tiltalte Martins Gabriel Møller, Biggo Vilhelm Baldemar Handrup og Johan Heinrich Baldemar Simonsen med Fængsel paa Vand og Brød, de to Førstnævnte hver især i 6 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage. 3 Erstatning betale de Tiltalte Andersen og Knudsen Een for Begge og Begge for Een til Leiehuusmand Morten Olsen af Næderdraaby 26 Rd., de Tiltalte Andersen, Knudsen, Handrup og Simonsen Een for Alle og Alle for Een til Samme 2 Rd., de Tiltalte Andersen, Møller, Handrup og Simonsen Een for Alle og Alle for Een til Huusmand Enoch Johansen af Gundsømagle 1 Rd. 12 f, og de Tiltalte Andersen, Møller, Knudsen og Simonsen Een for Alle og Alle for Een til Arbeidsmand Søren Olsen 6 Rd. 2 Mk. 12 f. Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Christensen og Jacobsen, med 15 Rd. til hver udredes af Tiltalte Andersen, dog saaledes at deraf in solidum med ham tilsvares af Tiltalte Handrup  $\frac{3}{46}$ , af de Tiltalte Møller, Knudsen og Handrup Een for Alle og Alle for Een  $\frac{8}{46}$  og af de Tiltalte Møller, Knudsen, Handrup og Simonsen Een for Alle og Alle for Een  $\frac{12}{23}$ . De idømte Erstatninger at ud-

redes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ville de hver især være at ansee deels efter Straffelovens § 245 deels efter sammes § 251, sammenholdte for Tiltalte Simonzens Vedkommende med § 47 1ste Ved. Straffene findes passende at kunne bestemmes saaledes som ved Dommen steet, og da dennes øvrige Forstrifter ligeledes tiltrædes, vil den kunne stadfæstes.

### Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Etatsraad Bunchen og Advocat Henriksen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod de Tiltalte Hartvig Andersen kaldet Keilinge, Martin Gabriel Møller, Jørgen Peter Knudsen og Viggo Wilhelm Valdemar Handrup for Bedrageri og Forsøg paa Bedrageri samt for ved Trusler om Undværelse af Bold at have forskaffet sig og forsøgt at forskaffe sig Fordeel og tillige imod de Tiltalte Andersen, Møller og Knudsen for Tyveri og imod Tiltalte Handrup for Deelagtighed i Bedrageri samt imod Tiltalte Johan Heinrich Valdemar Simonsen for Deelagtighed i de ovennævnte Forbrydelser anlagte Sag er det ved de Tiltaltes egne af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaelser beviist, at Tiltalte Andersen i Løbet af de 3 à 4 sidste Aar har tildeels sammen med Personer, der ikke ere tiltalte i denne Sag, enkelte Gange, naar Leilighed dertil gaves, ulovligen tilvundet sig Fordeel paa Befordring af Personer, hvem han afhjøbte Kartofler, ved at foretage en til Skade for Sælgerne urigtig Maaling eller at bruge anden ulovlig Omgang i Lighed med, hvad der nedenfor nærmere vil blive ansøet, og at Tiltalte Handrup i dette Tidrum som Arbeidsmand hos Tiltalte Andersen har faaet denne bi under Udførelsen af bemeldte hans Forbrydelser, men uden derfor at erholde andet Bedervag end en god Arbeidsløn, samt at de Tiltalte Andersen, Møller, Knudsen og Handrup siden afvigte Efteraar i Genhold til en foregaaende Overenskomst, hvorefter Udbyttet i hvert Tilfælde deeldes mellem dem af disse Tiltalte, som havde medvirket til Forbrydelsens Gjennemførelse, have i Forening ulovligen fravendt navnlig Landboere, med hvem de i saadant

Diemed indløbe sig i Handel, en Deel af den disse retteligen tilkommende Betaling, og at Tiltalte Simonson i Januar Maaned d. A. har været medbeelagtig i disse Ulovligheder som Medhjælper imod Vederlag, men uden Andeel i Udbyttet.

Den Fremgangsmaade, som i det sidstnævnte Tidrum ligesom ogsaa tidligere af Tiltalte Andersen saagodtsom altid benyttedes, bestod i, at en af de Tiltalte kjøbte et Parti Landvæsenproducter, i Reglen Kartofler, hvilket Sværv i den Tid, Tiltalte Simonson var Comptottens Medhjælper, hyppigen overdroges ham, fordi de andre efterhaanden vare blevene bekjendte som udberygtede Personer. De indkjøbte Varer bleve derpaa bragte til Nøbtagesstedet, snart Tiltalte Andersens Bopæl, snart Gjæstgiverstedet Tre Hjorter og snart en offentlig Gade, hvor de Tiltalte, som i hvert Tilfælde deeltog i Forbrydelsen, satte sig i Besiddelse af Varerne og forbrede, uaftet Handlerne i de fleste Tilfælde, der ere blevene oplyste, vare afsluttede med det Vilkaar, at Maaling ikke skulde finde Sted, dog, at Maaling skulde ske. Derefter udførte de selv Maalingen og ved at styrte Varerne i Maalene, at sætte en usædvanlig høi Top paa Maalene, idet de søvne disse, hvilket derhos havde til Følge, at en Deel af Varerne spildtes og ikke kom med under Maalingen, og i enkelte Tilfælde ved ubemærket af Sælgerne at fiske en Deel af Varerne tilside, bevirkede, at deres Maaling kom til at udvise et mindre Maal end det, som Sælgerne havde angivet, at de solgte Varer indeholdt. I Henhold til deres Maaling nægte de saa at betale for mere, end denne havde udvist, og naar Sælgeren gjorde Indsigelse herimod, sigtede de ham for Bedrageri, brugte Skjældsord imod ham og hyppigen Trusler om Brygl og om at bringe ham for Politiet.

I hvilket Omfang den ovennævnte ulovlige Handlemaade og anden ulovlig Fremfærd er bleven bragt i Anvendelse, har ikke været usigtigt at oplyske; men det er imidlertid godgjort, at den har fundet Sted i nogle og tyve Tilfælde, hvori enten Andersen alene eller i Forening med en eller flere af de andre Tiltalte have paa sliig Maade enten tilsvendt sig Fordeel eller forsvøgt derpaa.

Det er saaledes blandt andet oplyst, at Tiltalte Andersen i 7 forskjellige Gange tilveels med Bistand af Tiltalte Handrup har paa denne Maade fravendt Landboere, som han afkjøbte Kartofler, ialt omtrent 24 Rd. og engang har gjort Forsøg paa saaledes at skaffe sig Fordeel, at de Tiltalte Andersen og Knudsen i Forening have fravendt Leiehuusmand Morten Olsen af Næderdraaby 26 Rd. af Kjøbesummen for 5 Tdr. Væler, som de havde afkjøbt ham, at de Tiltalte Andersen, Knudsen og Handrup med Tiltalte Simonson som Medhjælper have besøget bemeldte Leiehuusmand Olsen for nogle Aal af Værdi 2 Rd. paa den Maade, at de afkjøbte ham et Parti Aal, som de derpaa svigagtigen veiede saaledes, at den Vægt, som denne Veining angav, var mindre, end Vægten i Virkeligheden var, og efter at have udtaget Aal til den ovennævnte Værdi fik Olsen, i hvis Dervedelse Resten af Aalene veiedes og da viste samme Vægt som, da den svigagtige Veining fandt Sted, til at

Iade Handfelen gaae tilbage, at de Tiltalte Andersen, Møller og Handrup med Tiltalte Simonson som Medhjælper have fravendt Hunsmand Enoch Johansen af Gundsømagle 1 Nd. 12 §, at de Tiltalte Andersen, Møller og Knudsen med Simonson som Medhjælper have fravendt Forbruger Hans Henriksen Møiniche af Vegø 3 Nd., hvori Tiltalte Handrup fik Andeel, idet de Tiltalte Andersen, Møller og Knudsen, som havde paabegyndt en Fremgangsmaade som den sædvanlige mod Forbruger Møiniche, benyttede sig af dennes Fraværelse for at skaffe sig Hjælp af Politiet til at forstikke en Sæk med 5 Sjøpper Kartofler, som de ved hans Tilbagekomst med en Politibetjent nægtebe at have været tilstede og senere beholdt, at de Tiltalte Andersen, Møller, Knudsen og Handrup have fravendt Gaardmand Christen Sørensen af Bagsværd 6 Nd., ved hvilken Heilighed Tiltalte Knudsen efter Aftale med de 3 Andre løste op for Sækkene, medens Gaardmand Sørensen havde fjernet sig, og udtog nogle Haandsfulde Kartofler af hver, hvilke han saaledes uddrog fra den paagjældende Maaling af Barerne, og at de Tiltalte Andersen, Møller og Knudsen med Simonson som Medhjælper have fravendt Arbeidsmand Søren Olsen 6 Nd. 2 Mt. 12 §, samt at alle de Tiltalte i Forening, Simonson stadig dog kun som Medhjælper, have forsøgt at tilvende sig Fordeel paa Beforsning af Hunsmand Ole Larsen af Græse og af Gaardmand i Bastrup Jens Larsens Karl, Poul Larsen, men uden at det i disse Tilfælde lykkes paa Grund af de to Sidstnævntes bestemte Optreden imod dem.

§ De ovenomhandlede Lovovertrædelser, som omfatte Alt, hvad der kan medføre Strafsansvar for de Tiltalte, skjøntes ikke at indholdes nogen Handling, der kan blive at betragte som Tyveri, og med Undtagelse af det foran ommeldte Forhold med Hensyn til Leihunsmand Morten Olsens Kal ei heller nogen Handling, der kan henføres under Bedrageri, hvorimod Straffelovens § 245 isøvrigt findes at maatte bringes i Anvendelse.

Af de Tiltalte, der ere fødte henholdsvis den 9de September 1829, den 26de Marts 1824, den 8de September 1834, den 2den Mai 1846 og den 8de Marts 1848, er Tiltalte Andersen for at have bragt et Barn i en beruset Tilstand og forlokket det til Uteerlighed ved Næskilde Kjøbstads Extra-retsdom af 15de November 1861 anseet efter Lovgivningens Analogi med en Mindet af 15 Nd. til bemeldte Kjøbstads Fattigtæsse og ved en inden denne Ret 2den Afdeling for offentlige Politifølgere den 5te November 1864 affagt Dom anseet efter Frd. 22de October 1701 II Cap. § 3 med en Bod af 8 Nd. til Kjøbenhavns Communes Kasse, og Tiltalte Knudsen senest ved denne Ret 2de September 1858 dømt efter Frd. 11te April 1840 § 13 til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, medens ingen af de andre Tiltalte er funden forhen straffet efter Dom.

§ Henhold til alt Foransførte vilde de Tiltalte nu blive at dømme efter Straffelovens § 245, jfr. for Tiltalte Handrups tildeels § 47 og for Tiltalte Simonsons Vedkommende § 47, og Andersen, Knudsen, Handrup og Simonson tillige efter § 251, sammenholdt for Tiltalte Simonsons Vedkommende med § 47, og findes Straffen at kunne bestemmes for de Tiltalte Andersen og

Knudsen til Forbedringshussarbejde, for Tiltalte Andersen i 1 Aar og for Knudsen i 8 Maaneder, og for de øvrige Tiltalte til Fængsel paa Vand og Brød, for Tiltalte Møller og Hanstrup hver især 6 Gange 5 Dage og for Tiltalte Simonsen i 3 Gange 5 Dage."

Nr. 358.

Advocat Nellesmann

contra

**Niels Christian Nielsen** (Defensor Henriksen),  
der tiltales for at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Loven om Classelotteriets Ordning af 6te Marts 1869.

Kjær Herreds Politiretsdom af 29de September 1870: „Tiltalte Arbeidsmand Niels Christian Nielsen af Aalborg bør bøde til Statskassen 100 Rigsdaler Rigsmønt samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Dommen at efterkomme inden trende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 5te December 1870: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Morville, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven.“

#### Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Om Arbeidsmand Niels Christian Nielsen, der under denne Sag tiltales for Overtrædelse af Lov om Classelotteriets Ordning m. m. af 6te Marts 1869 § 2, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter sin Forklaring i en længere Narrække jevnlig har søgt Fortjeneste ved Bortlobninger af forskellige Gjenstande, i den første Halvdeel af dette Aar og navnlig ogsaa efter d. 1ste April, da den ovenom-



melbte Lovbestemmelse er traadt i Kraft, har uden dertil meddeelt Bevilling af og til foretaget Vandringer omkring paa Landet og solgt Nummere paa et Sineuhr, som han agtede at bortlodde 2den Pintsedag d. A. og i dette Niemed havde kjøbt for 9 Rd. Efter Tiltaltes Forklaring har han paa denne Maade solgt 2313 Nummere, idet han i Reglen tog 4 ß for hvert Nummer, men dog ogsaa har solgt endeel for 2 ß pr. Stk., ligesom han ogsaa undertiden har ladet sig vederlægge med Fødemibler og Nattelegis.

For dette Forhold er Tiltalte, til hvis Føregivende om ikke at have været bekendt med Ulovligheden af sit Foretagende der ikke findes at kunne tages Hensyn, ved Politiretsdommen rettelig anseet efter fornævnte Lov af 6te Marts 1869 § 2, og da Straffen findes passende bestemt til en Bøde af 100 Rd. til Statskassen, vil bemeldte Dom, ved hvilken det retteligen er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, være at slabsøfte."

Nr. 352.

Advocat Levinsen

contra

**Gjertrud Helene Møller**, Tøffelmager L. E. Christensens  
Hustru (Defensor Brock),

der tiltales for Fornærmelser mod et Sogneraadsmlem i  
Function.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 11te Juli 1870:  
„Tiltalte Lars Chr. Christensens Hustru, Gjertrud Helene Møller af Sætsmark Fattiggaard bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør hun udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor Procurator Løgstrup 5 Rd. og til Defensor Procurator Sand 7 Rd. At efterkommes under Afværk efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 5te December 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afværk efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.  
I Salarium til Advocaterne Levinsen og Brock for  
Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Gjertrud Helene Møller, Tøffelmager P. C. Christensens Hustru, for Fornærmelser mod et Sogneraadsmedlem i Function.

Det er i saa Henseende af Gaardmand Hans Thomsen edelig forklaret, at, da han, der er Medlem af Albek-Boer Sogneraad, en Dag i Januar Maa- ned d. A. havde indfundet sig paa Tiltaltes daværende Bolig for paa det nævnte Sogneraads Vegne og ifølge en ved et Sogneraadsmøde tagen Beslutning at sørge for, at Tiltalte med Mand og Børn blev henført til Jetsmark Fattiggaard, og han, efterat den Vogn, hvormed Tiltalte og Familie skulde reise, var kommen til Stedet, havde opfordret Tiltalte og Familie til at skynde sig med Forberedelserne til Afreisen, har Tiltalte, som han har udtrykt sig, givet ham Grovheder samt slaaet ham, saaat hans Næse kom til at bløde, og revet ham i Haaret, og, efterat han ved de Tilstedeværendes Hjælp var kommen løs fra hende og var gaaet ud af Huset, har hun, idet hun fulgte efter ham udenfor, udfjældt ham blandt Andet for Thy og Bedrager. Tiltalte har nu vel ikke villet erkjende Rigtigheden af denne H. Thomsens Fremstilling af, hvad der ved den ommeldte Leilighed er foregaaet, og har navnlig anført, at H. Thomsen havde udfjældt hende, fordi hun ikke vilde tilbagelevere et Papir angaaende hendes Reise, som han havde leveret hende til Gjemmemlæsning, men hvilket hun i Diebstillet ikke var tilpas til at læse, og at han havde søgt med Magt at drive hende ud af Huset, og har hun derhos benægtet at have, som hun har tilspøiet, med hendes Vidende udfjældt ham eller at have slaaet ham, hvorimod hun har erkjendt at have grebet ham i Haaret, hvilket dog efter hendes Forklaring skete for at værges sig imod ham og, som hun siger, redde sit Liv, og har hun derhos paastaet, at hun blev slaaet af H. Thomsen og stød over imod en Vogn, men ved de afgivne Vidners beedigede Forklaringer maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ved den ommeldte Leilighed har uden nogen af H. Thomsen dertil givne rimelig Anledning brugt forfjællige Skjældsord imod H. Thomsen og tillige øvet legemlig Vold imod ham navnlig ved at gribe ham i Haaret, saaat nogle af Vidnerne maatte træde til for at befrie ham for hendes Vold.

For dette Tiltaltes Forhold vil hun, der er født i 1827 og i 1858 for Brugsstyveri er dømt til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, hvorhos hun, medens Undersøgelsen i nærværende Sag blev foretaget, er for uskyldigt Forhold i Jetsmark Fattighuus i Genhold til Plac. 14de Decbr. 1810 §§ 21 og 22 af Jetsmark Sogneraad med Billigelse af Stedets Politimester ansæet med en Straf af 4 Ugers Hensættelse i Thisted Evangsarbejdsanstalt, men isvrigt ikke sees at have været straffet, være, som ved Underrettsdommen antaget, at ansee efter Straffelovens § 98 og § 101, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, være at stadfæste.“

## Torsdagen den 16de Februar.

Nr. 356.

Abbvocat Brod

contra

**Jens Andersen** ogsaa kaldet **Olsen** og **Jens Andreas Christensen** (Defensor Bunken),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden og Sidstnævnte tillige for ved voldeligt Overfald at have foranlediget Regemøbsfabrigelse.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 15de Juni 1870: „Den af Tiltalte Jens Andersen eller Olsen udstaaede Varetægtsarrest bør træde istedetfor den af ham forskyldte Straf, hvorimod Tiltalte Jens Andreas Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt til Chr. Nielsen af Sovsø for Svie og Smerte samt Næringstax udrede en Erstatning af 10 Rd. Saa bør begge de Tiltalte in solidum udrede alle af deres Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor Justitsraad Overretsprocurator Neckelmann 12 Rd. og til Defensor Overretsprocurator Morville 10 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 3die October 1870: „Tiltalte Jens Andersen ogsaa kaldet Olsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage og Tiltalte Jens Andreas Christensen i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 8 Rd. for den Første og 6 Rd. for den Sidste. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Fasting, betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

## Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Christensen findes at burde bestemmes til 6 Gange 5 Dage.

## Thi kjenbes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Jens Andreas Christensen bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Bunken for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Jens Andersen ogsaa kaldet Olsen og Jens Andreas Christensen for Forbrydelse imod den offentlige Myndighed og Orden og Sidstnævnte tillige for ved voldeligt Forhold at have foranlediget Legemsbefkadjelser.

Chr. Nielsen af Sovsø har forklaret, at han, der den 5te Februar d. A. om Aftenen havde opholdt sig i et Værtshuus i Viborg, hvor de Tiltalte ligeledes vare tilstede, og som ved denne Leilighed havde bebreidet Tiltalte Christensen, at denne havde bragt en mindre ærlig Fremgangsmaade under et Kortspil med en anden Tilstedeværende, uden at der dog heraf var opstaaet nogen egentlig Strid eller Uenighed, blev, da han tilligemed flere andre Gjæster en Timestid senere havde forladt Værtshuset og var kommet udenfor paa Gaden, uden nogen fra sin Side dertil givne Anledning overfaldet af Tiltalte Christensen, der greb fat i ham og, idet han efter en Stunds Forløb atter slap ham, bibragte ham et saa voldfomt Slag i Baghovedet, at han styrtede bevidstløs til Jorden og blev liggende i over et Dvarkeer. Ved Slaget blev der tilføjet ham et Saar, der bløede stærkt, og hvoraf han var fængeliggende i 8 Dage, men efter 14 Dages Forløb ophørte Smerterne, og senere har han ikke haft nogen Meen af den ham tilføiede Overlast. Endvidere har Vægter Eduard Petersen edelig forklaret, at han den nævnte Aften Kl. 11<sup>1</sup>/<sub>4</sub> ved at passere forbi det nævnte Værtshuus saae endeel Personer, der kom støiende ud fra Værtshuset, geraade i Slagsmaal, hvorfor han, der var iført sin sædvanlige Vægterdragt, opfordrede dem til Hellighed og navnlig opfordrede Tiltalte Andersen, der viste sig meget opbragt og vilde slaae, til at gaae sin Vej, hvortil Andersen imidlertid erklærede sig uvillig, og da han gjentagne Gange forgjæves havde rettet den samme Opfordring til Tiltalte Andersen med Bemærkning, at han var Vægter og i denne Egenffab forbød Lydigheid, anholdt han denne Tiltalte, der imidlertid, idet han satte Magt imod Magt og heri blev understøttet af Tiltalte Christensen, som tog

fat i Andersens Arm, atter rev sig løs og undløb. Det lykkedes dog Vægteren igjen at gribe Tiltalte Andersen, men i det Samme kom Tiltalte Christensen paany tilstede og tilføiede Vægteren formodentlig med en Steen et voldsomt Slag paa den høire Side af Baghovedet, saaat han bevidstløs styrtebe til Jorden, og inden han igjen kom til Besindelse, vare de Tiltalte forbundne. Ved det ham af Tiltalte Christensen bibragte Slag fremkom der, uagtet Vægterhuen noget asparerede Slaget, en stor Hævelse i Baghovedet, ligesom den ene Kind blev beskabiget i Faldet, og i et den 25de April d. A. optaget Forhør har Vægter Petersen udsagt, at han da endnu af og til mærkede nogen Tung-  
hed i Hovedet.

De Tiltalte have vel ikke bestemt benægtet Rigtigheden af disse For-  
klaringer, men de have paaflaaet, at de ved den paagældende Leilighed vare saa berusede, at de ikke kunne erindre, hvad der passerede. Ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer maa det imidlertid ansees tilstrækkelig godtgjort, at ingen af de Tiltalte var beruset i nogen saadan Grad, at de ikke skulde vide, hvad de gjorde, og ligesom det ved flere Vidners beedigede Udsagn maa ansees beviist, at Tiltalte Christensen har uden nogen dertil fra Chr. Nielsens Side givne Anledning tilføiet denne den ovenfor omfoklarede Tegensbestaabigelse, at han, da Vægteren første Gang havde anholdt Tiltalte Andersen, har været denne behjælpelig med atter at rive sig løs, og at sidnævnte Tiltalte uagtet gjentagne Opfordringer fra Vægterens Side til at forholde sig rolig og forsøie sig bort ikke har været at formaae hertil samt efter at være anholdt har med Magt revet sig løs, saaledes maa det ogsaa ansees godtgjort, at Vægter Petersen, efterat han paany havde anholdt Tiltalte Andersen, fik et Slag i Hovedet, hvorved han faldt bevidstløs og blødende til Jorden, og at dette Slag maa være bibragt ham af en af de Tiltalte, da ingen Anden paa den Tid var tæt ved Vægteren. Et Vidne har derhos edelig forklaret, at Vidnet, der kom tilstede, efterat Slagsmaalet udenfor Værtshuset var ophørt, saa, at Vægter Petersen havde fat i en Person, der var iført en lys Frakke, og at Personen vilde rive sig løs og fik Vistand af en temmelig høi, spinkel Person af Høide og Vægt som Tiltalte Christensen, der slog Vægteren i Hovedet eller Nakken, saa at denne styrtebe omkuld, ligesom et andet Vidne edelig har udsagt, at Tiltalte Christensen ved den ommeldte Leilighed gif med en Steen af Størrelse som en mindre knyttet Næve i Haanden, og et treble Vidne efter sin Forklaring saae bemeldte Tiltalte kort, førend Vægteren blev flaaet, bukke sig ned ved en Steenbygge, og da det nu af Forhørsdommeren er ved en Tilføiel til Protocollen bemærket, at Tiltalte Christensen er den højeste af de to Tiltalte, samt at Tiltalte Andersen ved sin Anholdelse, der fandt Sted noget senere samme Aften, var iført en graa Frakke, maa det ved de saaledes fremkomne Oplysninger i Forbindelse med Vægter Petersens beedigede Forklaringer ansees tilstrækkelig godtgjort, at det er Tiltalte Christensen, der har bibragt Vægteren det omhandlede Slag. Chr. Nielsen har paaflaaet sig tilfjendt en Erstatning af 10 Rbd. for Svie og Smerte samt for Nærings-

tab, hvormod Bægter Peterfen har frataltet Krav paa Erstatning for den ham tilføiede Overlast.

Forsaaubt Tilstalte Christensen endvidere er sigtet for ved den ovenfor omhandlede Leilighed saavel som noget tidligere samme Aften at have tilføiet flere andre Personer lignende Overlast, da er der ikke imod hans Benægtelse fremkommet aldeles tilstrækkeligt Beviis imod ham i disse Henseender.

De Tilstalte, af hvilke Jens Andersen er født i Aaret 1836 og Jens Andreas Christensen i Aaret 1842, og som med Undtagelse af, at Sidstnævnte som Corporal har været anset arbitrært for en disciplinair Forseelse, ikke sees tidligere at have været tilstalte eller straffede, ville for deres ovenommelbte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 100 cfr. 98 og Tilstalte Christensen tillige efter § 108 2det Led og § 203, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Jens Andersen til simpelt Fængsel i 5 Dage og for Jens Andreas Christensen til Fængsel paa Baud og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 77. Planter **N. Latimer** (Advocat Heinrichsen)

contra

**Timothy William** (Advocat Hansen efter Ordre),  
betræffende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at udrede Erstatning til Indstævnte i Anledning af, at han havde ladet dennes Bohave kaste ud paa Landeveien m. v.

Frederikssteds Politirets Dom af 17de October 1868: „Indklagede, Planter N. Latimer af Plantagen the William, bør inden trende Solemærker betale en offentlig Bøde af 100 vestindiske Daler. Saa bør han og ligeledes inden trende Solemærker til Klageren, Invaliden Timothy William af Plantagen the William, udrede 40 Cents. Endelig bør han under en daglig Bøde af Doll. 1 i Undlabelstilsælde overlade nævnte Timothy William et beboeligt Huus paa Plantagen the William til Beboelse. Dommen at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 24de Februar 1869: „Citanten, Planter N. Latimer, bør under en daglig Mulct af Doll. 1 paa egen Bekostning at skaffe Indstævnte et passende Locale til fremtidig Beboelse. I Henseende til den Citanten idømte Bøde og Erstatning bør Politiretsdommen ved Magt at stande, saaledes at Bøden betales til Frederikssteds Politifonds. Pro-

cessens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden fire Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afseerd efter Loven."

### Høiesterets Dom.

Citanten har for Høiesteret — der ved kongelig Ordre er be-  
myndiget til at tage Sagen under Paakjendelse, uanset at dens  
Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis —  
indskrænket sig til at paastaae den indbankede Dom forandret, for-  
saavidt der ved denne er idømt ham Mulct og Erstatning.

Da det saaledes er uomtvistet for Høiesteret, at Citanten var  
pligtig at forsyne Indstævnte med passende Bolig, og han sølgelig  
har været uberettiget til at udsætte Indstævnte af det Huus, han  
beboede, uden at han endnu havde anvist ham anden Bolig,  
findes han ikke blot at maatte udrede den af Indstævnte paastaaede  
Erstatning for de Udgifter, der ere foranledigede ved hans Bo-  
haves Udkastelse paa Landeveien, men han vil endvidere ikke kunne  
undgaae for den af ham begaaede Selvtægt mod Indstævnte i  
Henhold til bennes Paastand at ansees med en arbitrair Mulct,  
der efter Omstændighederne skjønnes passende at kunne bestemmes  
til 20 vestindiske Daler. Med den heraf flydende Forandring i  
Henseende til Mulcten vil Overretsdommen, hvis Bestemmelse an-  
gaaende Processens Omkostninger tiltrædes, kunne stadfæstes, saa-  
ledes at Fristen for Dagmulctens Udredelse fastsættes til 4 Uger  
efter Høiesteretsdommens Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville være at ophæve,  
og det Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende  
Salair, der bestemmes til 20 vestindiske Daler, bliver at udrede  
af det Offentlige.

### Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande,  
dog at Mulcten bestemmes til 20 vestindiske Daler,  
og at Fristen for Dagmulctens Udredelse fastsættes  
til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyn-  
delse. Processens Omkostninger for Høiesteret  
ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 3  
vestindiske Daler. Advocat Hansen tillægges i

## Salarium for Høiesteret 20 vestindiske Daler, der udredes af det Offentlige.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Citanten Planter A. Valimer paaanker under nærværende Sag en den 17de October f. A. inden Frederikssteds Politiret affagt Dom, hvorved han blev dømt til at betale en offentlig Bøde af Doll. 100 og i Erstatning til Indstævnte Timothy William 40 cts. samt tilpligtet under en daglig Mulct af Doll. 1 at overlade Indstævnte et beboeligt Huus paa den Citanten tilhørende Plantage the William til Beboelse.

Denne Dom paaftaaer nu Citanten enten kjendt uøsterrettelig at være med eller uden Hjemvisning til yderligere Dplysningers Erhvervelse eller derhen forandret, at han frifindes for Indstævntes Tiltale og den idømte Mulct. Indstævnte derimod procederer ifølge meddeelt fri Proces til Dommens Stabsfæstelse. Hver af Parterne paaftaaer sig derhos tilkjendt Processens Omkostninger.

Citantens Paaftand i Formaliteten, der støtter sig paa formeentlig Mangel paa Sagens fuldstændige Dplysning, kan ikke tages til Følge, da den paaftaaede Mangel, forudsat at den kunde siges at eksistere, ialfald maatte tilskrives Citanten selv, der ifødetfor selv at møde eller lade møde ved en behørigt instrueret Fulbmægtig lod møde ved en Person, der fra Begyndelsen af erklærede at være uvideende om Sagens Facta med Undtagelse af, at han ifølge Citantens Ordre havde udført den Gjerning, hvorfor denne var sigtet. Der skjønnes forresten ei heller efter det her under Appellen Anførte og de fremlagte Bilag at være Grund til at ansee Sagen som trængende til yderligere Dplysning eller Undersøgelse ved Politiretten.

Sagens Anledning er nemlig simpelthen, at Citanten, der i August Maaned havde givet Indstævnte Opfigelse at forlade sin Stilling som Arbejder paa den Citanten tilhørende Plantage the William den 1ste October f. A., blev, efterat der af Politimesteren i Anledning af Indstævntes Andragende om fri Forsørgelse fra Plantagen som udhygtig til Arbejde var anstillet Undersøgelse, paa Politikammeret betydet, at Politimesteren navnlig i Henhold til Landphysici Betænkning havde erklæret Indstævnte at maatte betragtes som Invalid. Paa Grund af Klage fra Indstævnte over, at han ikke havde faaet den sædvanlige ugentlige Ration af Fødemidler i flere Uger, og at Citanten havde truet med at jage ham fra Plantagen, blev Indstævnte ved en formel Indkaldelse indkaldt til Møde i Politiretten den 12te October. Samme Dag, som Indkaldelsen blev forkyndt for Citanten, nemlig den 10de, om før eller efter Forskyndelsen sees ei, fremsjendte han en Skrivelse til Politimesteren, hvori han ferlanger af denne, at han skulde sørge for, at Timothy forlod Plantagen om et Par Dage eller snarest muligt, „da han ellers vilde være udsfaget at tye til den ubehagelige Pligt at klare Huset for dets Indhold, Følgerne eller Risicoen for Fremtiden maatte være hvad de vilde.“



Ved Sagens Foretagelse til den berammede Tid mødte Citanten ikke, og der blev samme Dag affagt Dom, hvorved han tilpligtedes at præstere til Indstævnte den sædvanlige ugentlige Ration af Fødemidler eller 25 cents samt for den som nævnt udbiste Unblædelse at efterkomme den første til Politijournalen ham betydede Bestemmelse idømt en Mulct af Doll. 25. Denne Dom blev communiceret Citanten den 13de October af Politiaffsistenten paa Politikammeret med Spørgsmaal, om han foretrak, at Forkyndelsen skete i Retsshuset eller paa Plantagen, hvortil han Intet svarede. Samme Dag indsendt Indstævnte sig imidlertid atter paa Politikammeret med Klage over, at Citanten havde truet ham med at kaste ham ud af Huset, og at fort derefter Underforvalteren med nogle af Plantagens Folk havde kastet hans Bøhave ud paa Landeveien, hvilket han selv derefter med en Bekostning af 40 cents lod fjøre til Byen, hvorefter Citanten paany indkaldtes til at møde i Retten den 14de. Der lod han møde ved Underforvalter Knight, som forklarede ikke at kjende videre til Sagen, end at han den foregaaende Eftermiddag havde efter Citantens Ordre kastet Indstævntes Bøhave paa Landeveien og sat Manden selv ud af Huset. Der blev derefter affagt den nu indbandede Dom.

Det bliver her at bemærke, at den indbemeldte Politiretsdom af 12te October er ved en i Dag her i Retten affagt Dom stabsfæstet og derved Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at forsørge Indstævnte besvaret affirmativt. Det er derfor tilsvækkeligt her med Hensyn til den under nærværende Sag omhandlede Præstation af et Huus til Beboelse for Indstævnte at anføre, at § 17 i den provisoriske Anordning af 26de Januar 1849 maa efter dens Hensigt og i Mangel af andre supplerende Bestemmelser forstaaes saaledes, at ikke alene de paa den Tid, da Anordningen emanerede, paa de forskjellige Plantager boende Arbeidere, som vare eller bleve usøre, skulde forsynes af den Plantageeier, paa hvis Eiendom de vare hjemmehørende, men at den samme Regel skulde være almindelig gjældende indtil videre, ligesom ogsaa at denne Forstaaelse er den, som i Praxis har været fulgt.

Foraaavidt imidlertid Politiretsdommen specielt paalægger Citanten at overlade Indstævnte et Huus paa Plantagen the William, findes den at gaae videre, end Anordningens Hensigt og Forholdets Natur tilsiger; thi Alt, hvad der i saa Henseende med Billighed kan forlanges, er, at Indstævnte sikkes et beboeligt Huus til Afbenyttelse, men ikke at dette skal være netop paa Citantens Plantage, hvilket let kunde medføre søkelige Ulemper for denne, og foraaavidt den citerede § omtaler Forsørgelsen som findende Sted paa selve Plantagen, da maa den anses herved kun at have det Sædvanlige og under almindelige Forhold ogsaa for Cieren meest Beleilige for Die, men ikke at foreskrive det som medhørende til Cierens Forpligtelser. I Henhold hertil vil altsaa Politiretsdommen i denne Deel af Sagen være at forandre.

Hvad dernæst angaaer den Citanten idømte Mulct af Doll. 100 og Erstatningen til Indstævnte, da kan Retten ikke andet end finde det i Politiretsdommen antagne Resultat at maatte bifaldes. Skal en saadan Tingenes Tilstand som den, der er indført ved Anordningen af 1849 og siden vedbleven

uforandret, overhøvedet tillades at eksistere som lovlig, saa medfører den med uafviselig Nødvendighed, at de Afgjørelser, som i de enkelte mødende Tilfælde gjøres af de kompetente Autoriteter d. v. s. i første Instants Politimestrene, respecteres og adlydes, indtil de paa lovlig Maade ere svækkede og ophævede. Denne Nødvendighed eksisterer i maastke højere Grad for Arbeidsherrernes end for Arbeidernes Vedkommende, deels fordi den hele Tilstand er begrundet mere i Hensyn til hine end til disse Fordeel, deels fordi man er berettiget til at vente mere Oplysning og derfor mere frivillig Agtelse for Lovene hos den førstnævnte end den sidste Klasse, deels endeligen fordi Brud paa den lovlige Orden er paa Grund af Eksemplet mere farlig i sine Følger i det ene end i det andet Tilfælde. Uden streng Overholdelse af dette Princip maa den nærværende Tilstand nødvendigvis føre til Selvtægt og Lovløshed.

Det er nu klart, at Citanten, der allerede i sin forudgaaende Afsærd havde udviist en ikke ringe Tilfidsættelse af det Politimesteren skyldige Hensyn og ligesvem ubtalt til denne sit Forsæt at handle mod hans Afgjørelse, har ved umiddelbart efter at være bleven bekendtgjort med den under 12te October affagte Dom, hvorved han kjenbtes pligtig at behandle Indstævnte som forførgelsesberettiget, at lade denne tilligemed hans Bohave kaste ud af Huset, ikke alene forøvet en Voldsgjerning mod Indstævnte, der maa paadrage ham Straf, men at denne Afsærd tillige involverer en uforførlig Mobstand mod den Autoritet, til hvis umiddelbare Omsorg den almindelige Rolighed er andtroet. Den ham ved den paaanførte Dom derfor idømte Straf findes at staae i Forhold til Handlingen, ligesom det ogsaa maa bifalbes, at Citanten er dømt til at erstatte Indstævnte hans Udgifter ved Transporten af Effecterne.

Som Følge af det her Sagte vil Politiretsdommen, forsaavidt angaaer Indstævntes Ret til Bopæl, være at forandre derhen, at denne Ret tilkjendes Indstævnte uden tilføiet Bestemmelse om Beboelsesstedet, men isøvrigt at slabsætte. Appellens Omkostninger ville efter dette Udsald af Sagen være at ophæve.“

Herved endte Højesteretsaaaret 1870.

---

Forlagt af den Gyldendalſke Boghandel (K. Høgel).  
Fielsøe & Sandrupſke Bogtrykkeri.

### **Rettelser.**

- ©. 328 L. 8: Hansen læs: Henriksen.
- ©. 329 L. 8: ©. 228 læs: § 228.
- ©. 503 L. 2: Ordet „isvrigt“ udgaaer.
- ©. 543 L. 7 f. n.: 223 læs: 233.
- ©. 656 L. 1: 2den læs: 3die.



